

Thiên Đường Hạnh Phúc

Contents

Thiên Đường Hạnh Phúc	2
1. Chương 1: Sakura	3
2. Chương 2: Vương Quốc Clow	5
3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	7
4. Chương 4: Mối Thù	9
5. Chương 5: Tomoyo Và Eriol	11
6. Chương 6: Tình Yêu	14
7. Chương 7: Bà Chủ Quán Ăn Rika	17
8. Chương 8: Đồi Ma	21
9. Chương 9: Vị Khách Đồng Hành Lại	26
10. Chương 10: Yukito Tsukishiro	30
11. Chương 11: Chồng Tương Lai Của Tomoyo	34
12. Chương 12: Kero	38
13. Chương 13: Samia Công Chúa	44
14. Chương 14: Touya Kinomoto	49
15. Chương 15: Bắt Cóc	54
16. Chương 16: Mục Đích	57
17. Chương 17: Tìm Kiếm	62
18. Chương 18: Con Người Thứ Hai Của Syaoran	64
19. Chương 19: Rika Sasaki	68
20. Chương 20: Tam Gia Huyền Thoại	76
21. Chương 21: Quá Khứ Của Sakura	84
22. Chương 22: Quá Khứ Của Sakura	94
23. Chương 23: Thảm Sát	97
24. Chương 24: Hiểu Biết Của Syaoran	103
25. Chương 25: “người Ấy”	113
26. Chương 26: Mối Hận Hiragirawa Và Thân Thế Eriol	119
27. Chương 27: Máu Và Hoa Trên Sông Tomoeda	127
28. Chương 28: Thù Hay Bạn?	133
29. Chương 29: Xứ Tuyết	141
30. Chương 30	146
31. Chương 31: Kế Hoạch	151
32. Chương 32	155
33. Chương 33: Trở Về - Bắt Đầu Và Kết Thúc	161
34. Chương 34: Cái Chết Của Hoa Anh Đào	167
35. Chương 35:hận Thù	175
36. Chương 36: Đêm Dài Lắm Mộng	180
37. Chương 37 : Chết??	187
38. Chương 38: Khai Chiến	194
39. Chương 39: Nhuộm Máu	201
40. Chương 40: Tuyết Đỏ	208

41. Chương 41: Người Quen Cũ	219
42. Chương 42: Thiên Thần Và Ác Quỷ	228
43. Chương 43: “tương Lai” - Vẫn Còn Thứ Ấy Sao?	237
44. Chương 44: Nỗi Đau Còn Động Lại	246
45. Chương 45: Hành Trình Sang Lamia	254
46. Chương 46: Hành Trình Sang Lamia (contine)	262
47. Chương 47: “ế? ‘người Thứ Hai’?”	267
48. Chương 48: Trò Cá Cược	275
49. Chương 49: Một Bí Mật Của Lamia	285
50. Chương 50: Chuyện Của Hoàng Hậu	291
51. Chương 51: “kẻ Bí Ẩn”. Ngọn Lửa Chiến Tranh	299
52. Chương 52: Quyết Định Của Mỗi Người	307
53. Chương 53: Âm Sát	314
54. Chương 54: Phút Yếu Lòng	323
55. Chương 55: Khi Tử Thần Dừng Bước	332
56. Chương 56: Cuộc Bao Vây Đảo Hongo	344
57. Chương 57: Chiến Sự Đảo Hongo	357
58. Chương 58: Khi Mộc Lan Lụi Tàn....	365
59. Chương 59: Phút Giây Cuối Của Một Thiên Đường	372
60. Chương 60: Ta Nhất Định Phải Sống!	381
61. Chương 61: Mùa Thu Đỏ	391
62. Chương 62: Hỗn Loạn Clow	399
63. Chương 63: Giống Như Là Nói Dối Thôi Phải Không?	408
64. Chương 64: Tốc Chiến	414
65. Chương 65: Kế Hoạch Của Sakura	423
66. Chương 66: Nước Độc	431
67. Chương 67: Cổng Thành	438
68. Chương 68: Giao Ước	445
69. Chương 69:thất Trận	454
70. Chương 70: Người Nắm Giữ Sự Thật	460
71. Chương 71: Cánh Cửa Cuối Cùng Của Bí Mật	467
72. Chương 72: Phía Sau Cánh Cửa Bị Khóa Kĩ	474
73. Chương 73:tan Vỡ	479

Thiên Đường Hạnh Phúc

Giới thiệu

Tác giả: Rinca_seta Genres: Hành động, lãng mạn, pha chút ít kinh dị (ít thôi, không đáng kể, bởi n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-hanh-phuc>

1. Chương 1: Sakura

Vương quốc Clow, kinh thành Tomoeda

Đứa trẻ đứng dựa lưng vào tường một con hẻm nhỏ, đôi mắt lục bảo lặng lẽ nhìn ra xa. Ánh mắt vô hồn, không chút sinh khí ấy dường như không phải đôi mắt của một cô bé 10 tuổi. Mái tóc nâu ngắn ôm lấy gương mặt khả ái, càng làm cô bé trở nên xinh xắn. Nhưng khuôn mặt ấy xa xăm và mơ hồ. Khuôn mặt của một thiên thần nhỏ đã vậy bởi máu. Chiếc váy dường như đã từng mang một màu trắng tinh khiết, giờ chuyển màu đỏ. Màu của máu.

Cô bé ngược nhìn xung quanh. Hoang vắng quá! Lặng lẽ quá! Tại sao lại trống trải như thế? Trong đầu bé, bây giờ chỉ có một bức màn trắng xóa. Có lẽ bé đã quên một điều gì đó, một điều gì rất quan trọng, nhưng bé không thể nhớ ra. Bé cũng chẳng biết mình đang đau khổ một điều gì, hận một cái gì, cái gì rất mơ hồ nhưng cũng rất dữ dội.

“Sakura...”

Một người phụ nữ chạy đến đứng trước mặt cô bé, cất tiếng gọi. Mái tóc bạch kim bết lại vì mồ hôi. Khuôn mặt quý phái hơi giãn ra khi bắt gặp đôi mắt xanh mênh mông của đứa trẻ ấy. Hơi thở của bà gấp gáp như vừa phải chạy nhanh một quãng đường dài. Sakura ngược nhìn bà, rồi bắt giắc lùi lại.

“Sakura...”

Bà ôm lấy Sakura, và khóc. Khóc, khóc mãi. Nước mắt người phụ nữ rơi xuống, ướt đầm vai áo Sakura. Máu từ áo Sakura cũng nhuộm đỏ chiếc áo trắng sang trọng của bà. Sakura không lùi lại, không phản kháng mà đứng im, buông xuôi. Không một giọt nước mắt rơi từ đôi mắt xanh lục. Nhưng dường như, từ một nơi sâu thẳm nào đấy, cô bé cảm thấy mình đang khóc.

Ánh mắt cô bé nhìn quanh rồi dừng lại ở một cô bé có mái tóc màu tím tuyệt đẹp buông dài đến thắt lưng. Đôi mắt cùng màu với tóc, có ánh nhìn ấm áp nhưng đượm buồn. Khi chạm vào ánh mắt ấy, Sakura cảm nhận được sự thân quen kì lạ. Một cảm xúc chợt bùng lên, rồi cũng bất ngờ tan biến như chính khi nó xuất hiện. Cảm giác ấy có phải là thứ cô bé đang tìm kiếm không?

Sakura không biết. Cô bé nhắm mắt lại. Cô bé sợ. Sợ sự trống trải đang vây kín bản thân mình.

Người phụ nữ bỏ Sakura ra, lau nước mắt và rút khăn lau mặt cho Sakura. Bà mỉm cười nhìn Sakura, dịu dàng nói:

“Sakura, có lẽ con không nhớ dì. Nhưng không sao, bây giờ chúng ta sẽ làm quen với nhau. Dì là Sonomi Daidouji. Từ nay dì sẽ là mẹ của con, dì sẽ chăm sóc con...”

Sakura cúi xuống nhìn người phụ nữ, vẫn bằng con mắt không có chút xúc cảm. Bà quay lại gọi:

“Lại đây nào, Tomoyo...”

Cô bé có mái tóc tím chạy lại, mỉm cười với Sakura.

“Đây là Tomoyo, con gái dì. Tomoyo bằng tuổi con đấy, 10 tuổi. Từ nay hai con sẽ làm bạn với nhau, được không?”

“Chào cậu, mình là Tomoyo. Chúng ta đã biết nhau từ lâu nhưng bây giờ có lẽ cậu không nhớ mình nữa. Từ nay chúng ta lại làm bạn nhé!”

Tomoyo nói, tươi cười nhìn Sakura. Nụ cười ấy như có một ma lực mãnh liệt khiến người ta chợt cảm thấy an lòng. Bất giác, Sakura mỉm cười đáp lại, dù đôi mắt cô bé vẫn mang một nỗi u uất khó hiểu.

Nhìn Sakura cười, Sonomi cũng mỉm cười. Bà từng nghĩ sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy nụ cười trên gương mặt xinh đẹp ấy sau tất cả những gì xảy ra cho cô bé. Sonomi ôm lấy cả đứa trẻ vào lòng, mắt nhoà lệ:

“Tuyệt lắm, Sakura. Từ nay chúng ta sẽ là một gia đình. Chúng ta sẽ sống với nhau thật vui vẻ...”

Nước mắt... Vui mừng, và cả xót xa...

Hạnh phúc và bất hạnh....

Số phận vẫn chưa bắt đầu.

“Cô Sakura, mời cô xuống dùng điểm tâm.”

“Vâng cháu xuống ngay, bác Wei.”

Cô gái vội vã chạy xuống. Đôi mắt lục bảo sáng bừng lên trên khuôn mặt xinh xắn. Mái tóc nâu dài tung bay theo từng nhịp bước chân. Khi bước vào phòng bếp, cô nhận ra một người phụ nữ đang ngồi trước bàn ăn.

“Chúc đi một buổi sáng tốt lành, dì Sonomi!”

“Con cũng vậy, Sakura!”

Người phụ nữ mỉm cười đáp lại. Sonomi vẫn rất xinh đẹp và trẻ trung ở độ tuổi của bà. Mái tóc bạch kim ngắn dường như không bao giờ đổi màu. Ánh nhìn của bà cương nghị, mang một chút lạnh lùng, nhưng vẫn tràn đầy sự quan tâm. Suốt 5 năm qua, kể từ ngày người phụ nữ ấy đưa một cô bé không chút kí ức về nhà, bà đã coi cô bé như con gái, chăm sóc và yêu thương. Để bây giờ, bà vui mừng nhận thấy, cô bé năm nào đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Người thiếu nữ ấy đã sống một cuộc sống bình dị, dù đôi mắt màu lục bảo đôi khi chợt nhìn xa xăm và thoáng chút mơ hồ - sự mơ hồ của một người không có quá khứ.

Sakura ngồi xuống bàn ăn và nhìn quanh phòng. Căn phòng được bài trí một cách trang nhã và quý phái. Các bức tranh của những người đã khuất trong gia đình được treo ở vị trí trang trọng nhất. Những vật trang trí đều mang hoa văn của nước ngoài. Khung cửa sổ rộng, để mặc ánh nắng ngập tràn. Mỗi buổi chiều, hoàng hôn đỏ rực soi bóng trên ô cửa. Và khi mặt trời lên, ánh bình minh dịu dàng xua tan làn sương lạnh. Ngôi nhà khiến người ta cảm thấy yên bình.

Tuy gia đình Daidouji không phải là quý tộc nhưng nếp sống trong gia đình lại mang đậm nét của quý tộc. Dì Sonomi, dù bận rộn, vẫn luôn dành thời gian dạy các cô con gái của mình cách dự tiệc, khiêu vũ, và cách ứng xử như một công nương thuộc tầng lớp quý tộc. Nhưng bất chấp tất cả, Sakura vẫn muốn có thể sống theo ý thích của mình. Cô không muốn bị gò ép vào những quy định của những người gọi là quý tộc. Cô không thích những bộ váy quý phái với những sợi ruybăng dài trang nhã. Cô không muốn buộc mình vào lối cư xử nhẹ nhàng nhưng giả tạo. Sakura muốn được sống tự do, chạy nhảy với cây cỏ và hoa lá, chơi đùa cùng động vật, tranh luận với ai đó về tất cả những vấn đề cô quan tâm. Đôi khi, việc đó khiến dì Sonomi không hài lòng. Nhưng chưa bao giờ dì cấm Sakura làm bất kì điều gì.

“Chào buổi sáng!”

Sakura quay lại và mỉm cười:

“Chào buổi sáng, Tomoyo.”

Trái ngược với Sakura, Tomoyo là một tiểu thư quý tộc xinh đẹp với đôi mắt tím và mái tóc tím buông dài. Khuôn mặt và nụ cười dịu dàng như thiên thần của cô khiến những người ở xung quanh cảm thấy ấm lòng và tin tưởng tuyệt đối. Ở Tomoyo có cái gì đó làm người ta không thể rời mắt. Có lẽ đó là sự thuần khiết trong trắng, nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, và một tâm hồn thánh thiện vô cùng. Suốt 5 năm qua, đối với Sakura, Tomoyo vừa là chị em, vừa là bạn bè. Đôi mắt tím sâu sắc ấy dường như chỉ cần nhìn là hiểu. Không nói nhiều, chỉ khẽ mỉm cười. Nụ cười khiến nỗi buồn tan biến.

Sakura đưa mắt nhìn quanh một lần nữa. Những bức chân dung trên tường như cũng đảo mắt nhìn cô. Một trong những bức vẽ là ông Daidouji, ba của Tomoyo, đã qua đời từ khi Tomoyo chưa ra đời. Ánh mắt Sakura dừng lại ở một bức tranh của một người phụ nữ có mái tóc dài, màu tím như của Tomoyo. Bức tranh này dường như đã được treo ở đây từ lâu lắm rồi, có lẽ từ trước khi Sakura đến sống tại nhà Daidouji. Đã nhiều lần Sakura nhìn thấy dì Sonomi đứng lặng trước bức tranh. Khi ấy, khuôn mặt dì có nét buồn mênh

mông. Đường như là một nỗi buồn rất mơ hồ, rất khó hiểu, nhưng không dễ phai. Không muốn chạm đến nỗi buồn của dì nên Sakura chưa lần nào thử hỏi người trong tranh là ai. Nhưng nụ cười đượm màu nắng của người trong tranh, khiến trái tim Sakura chợt thấy bình yên.

“Sakura, con cũng đi à?”

Tiếng hỏi của dì Sonomi cắt ngang luồng suy nghĩ của Sakura. Mãi suy nghĩ, Sakura không để ý đến câu chuyện của dì Sonomi và Tomoyo. Cô ấp úng, đưa mắt nhìn Tomoyo cầu cứu:

“A, ừm..”

“Vâng, cả hai bọn con cùng đi. Đã lâu không có ngày rỗi rãi mà. Bọn con sẽ dạo phố một chút.”

“VẬY các con về sớm nhé” - Dì Sonomi nói – “Hôm nay mẹ phải đi xa, có lẽ phải hai tháng nữa mới trở về.”

Sonomi là một nhà kinh doanh đường dài, vì vậy bà thường xuyên vắng nhà. Có những khi, Sonomi đi từ khi hoa mùa xuân hé nở, đến lúc tuyết bắt đầu rơi mới trở về. Tomoyo và Sakura đều đã quen với sự vắng nhà của bà. Tomoyo đứng dậy:

“Bọn con ăn xong rồi! Bọn con cần chuẩn bị vài thứ.”

Tomoyo và Sakura chạy đi, chỉ còn lại một mình Sonomi. Bà đứng dậy, bước đến bức tranh của người phụ nữ tóc tím. Nét mặt bà thoáng thay đổi. Bà khẽ cười:

“VẬY là Sakura đã trở thành một thiếu nữ 15 tuổi rồi đó, Nadeshiko. Em có vui không? Sakura rất giống em, rất xinh xắn, và dịu dàng. Sakura có khuôn mặt của bố. Tuyệt quá phải không? Dòng họ Kinomoto và Daidouji vẫn còn tồn tại, chưa bị tiêu diệt. Chúng ta vẫn sống và chúng ta nhất định phải sống. Ta sẽ tìm mọi cách bảo vệ con cháu của Kinomoto và Daidouji, để...”

Bà bỏ dở câu nói, vẻ mặt trở nên buồn bã:

“Thời gian.... Tàn khốc quá phải không?”

Sonomi thở dài, nhìn bức tranh một lần nữa rồi bỏ ra ngoài. Bức tranh, Nadeshiko, dường như cũng đang mỉm cười nhìn theo Sonomi bằng ánh mắt buồn đến nao lòng.

2. Chương 2: Vương Quốc Clow

“Sakura, cậu thấy bức tranh treo trên tường nhà tớ thế nào? “

Vừa đi, Tomoyo vừa hỏi Sakura. Sakura lắc đầu:

“Chẳng thế nào cả. Chỉ là.... tớ cảm thấy một cảm giác yên ổn lúc nhìn bức tranh mà thôi. Cậu có biết người trong tranh là ai không?”

“Ừm, không. Nhưng tớ nghĩ đó là một người bạn của mẹ tớ. Có lẽ mẹ tớ cũng giống như cậu vậy, cũng cảm thấy âm lòng khi nhìn bức tranh. Vì thế mẹ rất hay đứng nhìn bức tranh đó mỗi khi mẹ cảm thấy lo lắng...”

Sakura và Tomoyo đang đi trên một khu phố san sát các ngôi nhà cao ráo và đẹp đẽ. Nếu ai đến khu phố này đầu tiên khi lần đầu đến vương quốc Clow thì hẳn sẽ nghĩ vương quốc Clow thật hưng thịnh và giàu đẹp. Nhưng sự thật không phải như thế. Khu phố mà hai cô gái đang đi là khu phố của quý tộc, xung quanh đây chỉ toàn quý tộc sinh sống chứ không có người nghèo. Mà quý tộc ở vương quốc này thì chẳng biết làm gì cả, chỉ toàn bóc lột của người dân để ăn chơi và hưởng thụ. Người dân hàng ngày lai lưng ra làm việc để rồi bị chiếm đoạt hết mà không để lại cho họ một chút gì. Nếu đếm số người ăn xin trên đường phố thì lượng người đó chắc chắn đông hơn gấp 3 lần lượng quý tộc.

“Sakura, cậu đang nghĩ gì thế?”

“Tớ đang nghĩ” - Sakura thở dài – “người dân trong vương quốc này thật là khổ.”

“Đúng vậy” - Tomoyo đồng tình – “tuy nhiên theo tớ được biết thì vương quốc này mới chỉ suy sụp từ 6 năm trước, 6 năm cũng đủ để làm cho người dân khốn khổ. Theo như người ta đồn đại thì dường như ông vua này không phải là vị vua 6 năm về trước. Vị vua trị vì cách đây 6 năm là một ông vua tốt, luôn chăm sóc

cho dân chúng. Trong suốt thời gian trị vì của ông, tức là từ 6 năm trước đổ lại, đất nước này là một thiên đường hạnh phúc. Nhưng sau một vụ thảm sát gì đó trong cung cấm thì hình như vị vua này đã bị giết hại và thay thế bằng một tên hôn quân nào đó, để rồi bây giờ dân chúng phải khổ sở như thế này. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là tin đồn. Có lẽ chỉ có quý tộc mới biết chính xác chuyện gì xảy ra. Nhưng đời nào họ chịu nói cho dân chúng biết. Nếu nói ra thì họ lấy cái gì mà ăn khi mà dân chúng phản kháng, đấu tranh lại.”

Tomoyo kết thúc câu nói của mình, quay sang nhìn Sakura dò hỏi. Sakura chỉ trầm ngâm, lẩm bẩm:

“Chà, thiên đường hạnh phúc...”

Tomoyo chăm chú nhìn Sakura. Sakura đã sống cùng cô 6 năm nay, hai người đã trở thành một đôi bạn tri kỉ. Tomoyo hiểu Sakura còn rõ hơn cả chính Sakura.

“Sakura, cậu có hạnh phúc không?” - Tomoyo bất chợt hỏi.

Hạnh phúc? Sakura tự hỏi mình có hạnh phúc không? Quên hết quá khứ đau buồn, sống thật vui vẻ, đó là hạnh phúc sao? Thế nào là hạnh phúc? Sakura không hiểu. Sakura không biết. Cô không hiểu hạnh phúc và cũng không biết mình có thật sự hạnh phúc không. Cuộc đời cô dường như mới bắt đầu được 6 năm, từ khi cô bé Sakura Kinomoto 10 tuổi bước chân vào sống trong nhà Daidouji. 6 năm qua giống như những năm đầu tiên trong cuộc đời dài dằng dặc mà cô sẽ phải sống. Đó là những năm mà Sakura xây dựng lại từ đầu kí ức của mình, sống một cuộc đời mới, quên hết đi quá khứ, không cần quan tâm tương lai, không suy tư, ưu phiền. Đó có là hạnh phúc không?

Sakura không trả lời câu hỏi của Tomoyo mà hỏi lại:

“Tomoyo này, cậu có nghĩ có nơi nào là thiên đường hạnh phúc không?”

“À” - Tomoyo mỉm cười nhìn Sakura - “tớ nghĩ là có đấy. Tạo hóa sinh con người ta ra, chắc chắn sẽ không đẩy người ta vào địa ngục của bất hạnh đâu. Người chắc chắn sẽ tạo ra ỏi đứa con của Người một thiên đường hạnh phúc. Nhưng người muốn các con của người phải tự đi tìm, tự tìm lấy thiên đường của chính mình. Tạo hóa biến đổi không ngừng, Sakura ạ. Nhưng chắc chắn là có thiên đường hạnh phúc đó.”

Im lặng. Sakura và Tomoyo đều chìm vào suy nghĩ riêng tư của mình. Bất chợt, Tomoyo hỏi, phá tan sự im lặng:

“Sakura sẽ đi tìm chứ? Sakura sẽ đi tìm thiên đường hạnh phúc của mình chứ?”

Sakura nhìn thẳng vào mắt Tomoyo, mỉm cười:

“Ừ, nhất định mình sẽ đi tìm và sẽ tìm thấy. Hai chúng ta sẽ cùng đi tìm nhé, Tomoyo?”

“Được, chúng ta ngoéo tay nào.”

Thiên đường hạnh phúc? Lúc này, cả hai đều chưa biết đến nó. Nhưng chỉ một động tác đơn giản như này cũng đủ để hai cô gái cảm thấy hạnh phúc rồi, hạnh phúc vì có một người bạn thân thiết, đồng cảm.

Tomoyo và Sakura đi đến cuối con phố quý tộc. Gió nổi lên, thổi bay những chiếc lá vàng mùa thu. Chiếc nơ cột trên tóc Tomoyo xòa vào mặt Sakura.

“À, Tomoyo, chiếc nơ của cậu hình như cũ quá rồi!” - Sakura nhìn chiếc nơ hồng đang phấp phới bay trên tóc Tomoyo và hỏi.

Tháo chiếc nơ xuống, Tomoyo nhìn nó bằng ánh mắt âu yếm:

“Ừ, nó là của ba tớ tặng mẹ tớ trước lúc ba đi xa mãi mãi. Nó là kỉ vật duy nhất của ba. Tớ muốn giữ nó mãi.”

Bỗng một làn gió thổi qua, cuốn chiếc nơ từ tay Tomoyo. “Ồi, không...” Tomoyo kêu lên rồi chạy theo chiếc nơ. Sakura cũng chạy theo Tomoyo. Chiếc nơ bị cơn gió cuốn bay vào một căn nhà to được xây rất đẹp và trang nhã. Nhưng bức tường của căn nhà thì có vẻ không bình thường chút nào khi nó cao chót vót, ít nhất cũng phải đến 20 mét.

“Đây chắc là nhà quý tộc. Chà, họ làm gì mà phải xây tường cao thế kia chứ, chống trộm cũng đâu cần xây cao vậy” - Tomoyo nhìn bức tường, tặc lưỡi.

“Không đâu, tớ thì lại nghĩ, bức tường này không có khả năng chống trộm.”

“.....”

“Cậu nhìn cái cây bên cạnh xem” - Sakura nói và chỉ vào một cái cây cổ thụ cao – “ai đời muốn ngăn trộm vào mà lại để ở đây một cái cây to, cao hơn bức tường, lại còn xòa cả cành vào trong nữa chứ. Như thế này thì việc đột nhập vào nhà với mấy tên trộm chỉ là trò trẻ con...”

“Chúng ta gọi cửa chứ? Tớ muốn lấy lại chiếc nơ...”

“Ồ không, tớ không nghĩ là chúng ta nên gọi cửa” - Sakura vừa nói vừa bước lại xem xét gốc cây cổ thụ - “nên nhớ họ là quý tộc, họ chắc gì đã mở cửa cho chúng ta.”

Nhìn Sakura sẫm soi gốc cây, Tomoyo chợt hiểu ý định của bạn:

“Không phải chứ? Không lẽ cậu định...”

“Trèo vào. Đúng vậy...” - Sakura thản nhiên nói.

Không để Tomoyo nói gì thêm, Sakura đứng lùi lại rồi lấy đà phóng vút lên một cành cây ở gần nhất. Từ đây, Sakura chậm chậm trèo lên trên các cành cây và từng chút lại gần bức tường. Cuối cùng, cô cũng đã đứng trên bức tường cao, nhìn vào trong nhà. Bên trong bức tường là một khu vườn rộng, rậm rạp cây cối. Sakura thận trọng nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng người nào.

“Sakura, cẩn thận đấy...”

Sakura quay xuống nói với Tomoyo:

“Yên tâm đi, Tomoyo. Tớ không thấy ai cả, chắc là đi vắng hết rồi. Cây cối ở đây rậm rạp quá nên tớ cũng không thấy cái nơ của cậu. Đợi chút, tớ sẽ xuống tìm và sẽ mang ra cho cậu.”

Sakura bám lấy một cành cây và tụt xuống. Nhưng không được. Cô bé không thể rút chân ra. Chân Sakura đã bị kẹt vào một hốc tường nhỏ ở trên bức tường.

“Không sao chứ, Sakura? Đứng bên dưới, Tomoyo không yên tâm hỏi.

“Tớ nghĩ là không có chuyện gì. Tớ sẽ rút chân ra được ngay thôi mà.”

Nói rồi, Sakura đu người ra và dùng tay tì vào tường, đẩy mình ra. Đồng thời cô rút chân thật mạnh. Cuối cùng, chân cô cũng rời khỏi hốc tường. Nhưng đó cũng là lúc mà cả người Sakura đã không còn chút ràng buộc nào với bức tường nữa. Cô rơi xuống....

“SAKURA.....” - Tomoyo hét lên

3. Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

“Ôi, không...”

Sakura đang rơi xuống từ độ cao 20 mét. Khi đã gần chạm đất với tốc độ nhanh, Sakura may mắn níu lại được một cành cây xòa ra trước mặt cô. Sakura đu mình trên cây, thở hắt ra:

“Mạng mình vẫn còn lớn lắm. Thật tốt khi cái nhà kì lạ này lại trồng nhiều cây như vậy ở ngoài vườn.”

Sakura bám vào thân cây và tụt xuống đất. Xuống đến mặt đất, cô xem xét chân tay mình và nhận thấy nó bị xước một vết nhỏ khi va vào cành cây. Sakura chắc lưỡi:

“Vẫn còn may mắn chán. Mình cũng giỏi đấy chứ khi mà thoát chết trong gang tấc...”

“Nếu vậy thì thật chúc mừng cô đã tiếp đất một cách bình an. Hôm nay không phải là ngày tốt lành của cô nhưng nó cũng không đến nỗi tệ lắm đâu nhỉ? Dù vậy, tôi không nghĩ là hành động trèo tường vào nhà tôi là một hành động hay đâu.”

Tiếng nói sau lưng làm Sakura giật mình quay lại. Một chàng trai có mái tóc màu nâu, đôi mắt hổ phách trên gương mặt thanh tú đang đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô, mỉm cười.

“Tôi là chủ nhà này” - tên con trai tiếp tục nói, vẫn tươi cười – “chào mừng cô thành công trong màn vượt tường.”

“Uh” - Sakura hơi lúng túng – “xin lỗi anh. Tôi không cố tình muốn trèo tường vào đây. Tôi nghĩ là cả gia đình đã đi vắng hết, vì vậy nên... ăy, xin đừng hiểu lầm, tôi không phải là ăn trộm đâu, tôi vào đây chỉ vì muốn lấy lại chiếc nơ bị gió cuốn bay trong khu vườn này thôi....”

“Ồ, có phải chiếc nơ này không?” - Gã con trai nói và giơ lên trước mắt Sakura một chiếc nơ màu hồng.

Sakura đã nghĩ sẽ phải tìm khá lâu trong khu vườn rộng kinh khủng này, giờ đây, vừa vào đã tìm được khiến cô không khỏi không vui mừng, reo lên:

“Đúng rồi, chính là nó đấy. Cảm phiền anh cho tôi xin lại nó.”

“Làm sao tôi biết chắc chiếc nơ này là của cô? Cũng không có cái gì chứng minh cô vào đây không phải để ăn trộm?” - gã con trai nghi ngờ hỏi.

Cảm giác bị xúc phạm, Sakura hét lên:

“ANH...”

“SAKURA....”

Nghe tiếng gọi, Sakura quay lại, thấy Tomoyo đang hốt hoảng chạy đến. Tomoyo ôm chầm lấy Sakura, xem xét khắp người Sakura, lo lắng hỏi:

“Sakura, cậu không sao chứ? Cậu làm cho tớ lo quá. Trời ơi, cậu không bị thương chứ? Không bị đau ở đâu chứ?”

Sakura lắc đầu:

“Không sao, tớ may mắn vớ được một cành cây, và cũng may mắn khi vừa vào đây đã tìm được cái nơ của cậu rồi. Chỉ có điều nó đang ở trong tay một gã khó ưa đứng ở kia thôi.” - Sakura vừa nói, vừa tức giận chỉ tay ra phía sau.

Lúc đó, Tomoyo mới để ý thấy một người con trai đang đứng ở phía sau Sakura. Đoán biết đó là chủ nhà, Tomoyo vội cúi người xin lỗi:

“Xin lỗi, hình như anh là chủ ngôi nhà này. Tôi thật sự xin lỗi vì đã tự tiện vào đây. Bởi vì lúc đó tôi lo cho cô bạn tôi quá. Hơn nữa, lúc đó cổng nhà lại không khóa, nên tôi... ờ... đấy cổng chạy vào luôn. Thành thật xin lỗi anh!”

Chàng trai lại mỉm cười, nhìn Tomoyo, vui vẻ nói:

“Ừm, không sao đâu, tôi hiểu mà. Tôi nghĩ chiếc nơ này là của cô?”

Tomoyo nhìn chiếc nơ, đưa tay đỡ lấy, vội vàng cảm ơn:

“Cảm ơn anh! Thật lòng tôi rất biết ơn anh!”

Sakura đứng cạnh, nhìn gã vừa mới nghi ngờ cô là trộm - nhất quyết không đưa cái nơ cho cô thì giờ đây lại đưa ngay cho Tomoyo mà không cần hỏi lý do, vô cùng ngạc nhiên. Đường như nhận ra vẻ ngạc nhiên của Sakura, tên con trai cười to:

“Tôi thấy người điệu dàng như cô đây thì không thể là trộm được” - hấn nói với Tomoyo, rồi lại chỉ vào Sakura nói tiếp – “chứ không như cô gái dữ dằn này...”

“CÔ GÁI DỮ DẪN? TRỘM?” - Sakura gầm lên... “ANH DÁM NÓI LẠI LẦN NỮA KHÔNG?”

“Xin lỗi nha, tôi đùa chút thôi.” - Chàng trai bình thản nói – “Tên tôi là Li Syaoran. Còn hai cô?”

Tomoyo toan trả lời nhưng bị Sakura ngăn lại. Cô hất hàm:

“Anh cần biết để làm gì?”

“Chẳng để làm gì cả” - Syaoran vẫn bình thản, phớt lờ thái độ bức dọc của Sakura – “coi như để công bằng việc tôi ”lỡ” nói tên cho hai cô biết thôi mà.”

Sakura cảm thấy vô cùng “nóng mặt” về thái độ gần như khinh thường mình của Syaoran, cũng chẳng có cách nào từ chối vì “đã lỡ nghe tên hắn rồi”, Sakura trả lời:

“Sakura, còn cô bạn tôi đây là Tomoyo.”

“Ồ, tôi chỉ có thể biết tên thôi sao?” - Syaoran đùa.

“Đúng, chỉ biết tên là đủ” - Sakura nói, hất tung mái tóc dài ra đằng sau – “tên của anh có hai tiếng, chúng tôi nghe được hai tiếng đó rồi. Vậy thì chúng tôi nói tên là đủ hai tiếng để trả nợ anh.”

Syaoran cười ngất:

“Lần đầu tiên tôi nghe được cách giới thiệu kì quái này đó!”

Sakura không thể chịu đựng thêm, cô hét lên:

“XONG CHƯA, MÀN CHÀO HỎI KẾT THÚC Ở ĐÂY LÀ ĐƯỢC RỒI ĐẤY. ANH IM ĐI VÀ MỞ CỔNG CHO TÔI VỀ. TÔI CHẴNG MUỐN THẤY CÁI MẶT ĐÁNG GHÉT CỦA ANH CHÚT NÀO!”

Nói xong, Sakura kéo tay Tomoyo đi ra khỏi cổng. Tomoyo vội chào Syaoran rồi đi theo Sakura. Hai cô gái nghe tiếng Syaoran gọi với theo:

“Tạm biệt hai cô nhé. Tôi hi vọng mình sẽ không phải gặp lại cô, Sakura.”

Sakura lẩm bẩm: “Ai thêm gặp lại người”, rồi tức tốc đi thẳng. Tomoyo đi sau, mỉm cười nhìn vẻ mặt bức tức của Sakura. Trong suốt thời gian sống với nhau, đây là lần đầu tiên Tomoyo nhìn thấy nét mặt đó của Sakura nên cô cảm thấy rất vui và nghĩ thầm: “Mình thì lại mong cho cả hai người gặp lại nhau”

Cuộc gặp gỡ thoáng chốc của Sakura và Syaoran kết thúc bằng một cuộc cãi vã không cần thiết. Nhưng cả hai người, và cả Tomoyo đều không biết rằng cuộc gặp gỡ vô tình này đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời vốn rất bình lặng của họ.

4. Chương 4: Mối Thù

Syaoran đứng ngoài cổng, nhìn theo bóng hai cô gái đang khuất ở góc con phố. Anh mỉm cười nghĩ: “Đúng là hai cô gái xinh đẹp, nhất là cô gái tên Tomoyo. Còn cái cô Sakura ấy đúng là rất thú vị”

Syaoran đóng cổng lại và bước vào vườn. Một người phụ nữ đang nằm trên một chiếc ghế nhỏ bên cạnh ao cá, nhìn anh hỏi:

“Xảy ra chuyện gì ngoài này à, Syaoran ?”

“Mẹ, sao mẹ lại ở ngoài này? Mẹ ra đây từ lúc nào vậy?” - Syaoran ngạc nhiên thốt lên.

Mẹ Syaoran là một người phụ nữ gầy gò. Da bà ta mang màu vàng bủng của người lâu ngày không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Mái tóc bà tuy được trang trí rất cầu kì nhưng nó vẫn không giấu nổi vẻ xơ xác mà nó vốn có. Bà khẽ nhếch miệng:

“Mẹ vừa mới ra. Hình như con có khách?”

“Dạ không có gì đâu. Chỉ là hai cô gái vào vườn nhà ta để lấy chiếc nơ bị gió thổi thổi mà.”

Syaoran cảm thấy mệt mỏi với sự tra xét của mẹ. Ngoài giờ làm việc trong cung điện, Syaoran thường rất ghét về nhà bởi vì nhà anh lúc nào cũng thiếu ánh sáng. Mẹ anh, bà Li, bị bệnh sợ ánh sáng, nhất là ánh sáng mặt trời. Vì thế, anh phải cho người xây bức tường cao lên để chắn ánh nắng, xung quanh nhà cho trồng nhiều cây để giữ cho căn nhà luôn được bóng râm bao phủ. Suốt 6 năm nay, từ khi cha Syaoran chết, mẹ Syaoran trở lên như thế này, từ chối tiếp xúc với mọi người, với môi trường ngoài và ngăn cấm cả Syaoran tiếp xúc với mọi người.

“Không phải vì mẹ quá khắt khe với con đâu, Syaoran . Nhưng mẹ không muốn con vì bất cứ việc gì mà quên đi mối thù của gia đình ta. Mẹ muốn con trả thù giùm mẹ bởi vì mẹ không còn sức để trả thù. Chỉ khi trả thù xong, mẹ mới yên tâm ra đi, đi tìm cha con, và cha con cũng có thể yên lòng nhắm mắt.”

Syaoran chỉ im lặng nghe mẹ nói mà không nói gì. 6 năm trước, khi anh 10 tuổi, cha anh đã bị giết. Tất cả những gì về cha, về cái chết của cha, và cả cái mà mẹ anh vẫn nói là “mối thù của gia đình ta”, anh đều nghe mẹ kể lại. Mẹ anh muốn anh trả thù cho cha, cho cả gia tộc họ Li. Nhưng Syaoran nào biết sự thật ẩn sau những gì mẹ anh kể đâu? Một cậu bé 10 tuổi, không sống bên cha mẹ từ khi lên 3, tất cả những kí ức về cha Syaoran đều không nhớ. Anh không hận kẻ mà mẹ nói vì kẻ đó đã giết cha mà vì mẹ anh. Mẹ đã sống trong cô đơn, trong hận thù, trong bóng tối suốt 6 năm trời, kéo theo cuộc sống của anh cũng tối tăm suốt ngần ấy năm. Mẹ anh vẫn thì thào từng lời bên tai anh:

“Phải trả thù, Syaoran. Con nhất định phải trả thù. Con phải tiêu diệt hết, tiêu diệt tất cả những người nhà Kinomoto.”

“Con hứa! Con xin thề trước mẹ, trước trời đất, con sẽ trả thù cho gia đình chúng ta! TIÊU DIỆT HẾT GIA TỘC KINOMOTO.”

“Đúng, có thể chứ” - bà Li mỉm cười, nhắm mắt. Bà biết con trai bà một khi đã dùng lời thề thì sẽ không bao giờ phản bội lời thề của mình. Syaoran là một người tin tưởng tuyệt đối vào những lời thề mà anh nói ra, đặc biệt là lời thề với mẹ - “Mẹ hi vọng có thể sống đến ngày đó. Hãy nhanh lên nhé, Syaoran . Mẹ sợ sẽ không đợi được để nhìn Kinomoto diệt vong.”

Bà Li nhếch mép, nở một nụ cười hiểm ác.

Syaoran đang đi dọc theo một hành lang rộng ở cung điện. Đây là con đường dẫn đến đại điện của thái tử vương quốc Clow. Từ sáng sớm nay, có một thánh chỉ được đưa đến nhà anh, lệnh cho anh phải lập tức vào điện, nhận nhiệm vụ. Hôm trước, sau khi nói chuyện với mẹ, anh cứ bứt rứt không yên. Anh phải suy nghĩ xem làm cách nào để tìm ra được một người nào đó của nhà Kinomoto. Cho dù những điều mẹ anh nói là thật thì cũng đã 6 năm trôi qua rồi. Một người sau 6 năm, để bình thường cũng đã thay đổi đến không nhận ra, huống hồ gì những người nhà Kinomoto nay lại cố làm ình đổi khác. Mãi suy nghĩ, Syaoran không để ý mình đang đứng trước một cánh cửa to: Cánh cửa dẫn vào đại điện của thái tử.

Syaoran bước vào một căn phòng được tráng bạc và trang trí bằng pha lê. Dù đã bước vào đây nhiều lần hơn hẳn những người khác, nhưng Syaoran quả thật vẫn không khỏi lắc đầu khi nhìn những thứ xa xỉ trong căn phòng này. Syaoran đưa mắt nhìn quanh phòng và nhận ra một người đang đứng quay lưng lại phía anh, mặt hướng ra cửa sổ. Anh cúi mình hành lễ:

“Syaoran tham kiến thái tử!”

Người đó quay mặt lại nhìn Syaoran . Đó là một chàng trai khoảng 16 tuổi, mái tóc đen phủ xòa trên đôi mắt màu đen, mang thêm cặp kính cũng gọng đen. Người này nở nụ cười:

“Thế nào rồi Syaoran? Tôi cứ nghĩ cậu giỏi lắm chứ? Phụ vương ta đã giao cho cậu giết hết gia tộc Daidouji và Kinomoto mà đã lâu rồi, cậu vẫn làm chưa xong ư?”

Syaoran im lặng. Anh biết con người đứng trước mặt anh đây không phải là người xấu. Nhưng người này lại muốn chiếm ngôi vua. Hẳn dùng mọi thủ đoạn để được trao cho ngôi báu, và việc dễ thấy hẳn làm nhất là lúc nào hẳn cũng nghe lời cái kẻ mà hẳn gọi là “phụ vương”, nghe lời rầm rập, và thực hiện không sai một chi tiết. Mục đích chính của hẳn là được phụ vương yêu quý, tin tưởng và trao cho ngôi vua. Để được như vậy, ngay cả giết người, hẳn cũng không từ. Hẳn thường nói, hẳn muốn làm vua để mang hạnh phúc ọi người. Đó là cách mà hẳn luôn tự biện 0minh cho việc làm của mình.

Syaoran thở dài. Anh lặng lẽ nói:

“Tôi chỉ muốn biết, tại sao chúng ta lại phải giết cả một gia tộc khi mà chính chúng ta cũng không biết tại sao lại phải giết họ, thừa thái tử Eriol?”

Eriol trừng mắt nhìn Syaoran :

“Tại sao à? Chắc cậu đã biết lý do phải giết dòng họ Kinomoto, đúng không? Mà Kinomoto và Daidouji là hai gia tộc song song tồn tại, thiếu một thì kẻ kia sẽ không đứng vững, cũng giống như dòng họ Hiragizawa và Li vậy thôi. Muốn tiêu diệt Kinomoto thì phải tiêu diệt hết Daidouji. Cậu có hiểu không?”

“Không. Tôi chẳng hiểu gì cả” - Syaoran trả lời – “Nhưng dù vì lý do gì thì tôi cũng chỉ tiêu diệt Kinomoto. Tôi sẽ tiêu diệt sạch sẽ dòng họ ấy nhưng không động đến một sợi tóc của những người mang họ Daidouji.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi tại sao, đơn giản vì tôi có thù với gia tộc Kinomoto” - Syaoran thản nhiên nói – “Hơn nữa tôi đã thề với mẹ tôi sẽ giết hết gia tộc Kinomoto, nên tôi phải giết. Còn gia tộc Daidouji thì.... Rất tiếc là tôi đã có một lời thề sẽ không giết bất kì ai khi mà tôi không biết lý do chính đáng.”

Eriol im lặng nhìn Syaoran. Tuy là quan hệ thái tử và cận vệ, nhưng từ lâu, Eriol coi Syaoran như bạn bè. Eriol hiểu, Syaoran rất coi trọng lời thề của mình, nhiều khi coi trọng một cách ngu ngốc. Nhưng Syaoran đã thề nhất định sẽ làm, chưa bao giờ Eriol thấy Syaoran phản bội lời thề của mình. Nghĩ vậy, Eriol dần giọng:

“Thôi được, nếu cậu đã nói thế. Vậy thì, CHÍNH TAY TÔI SẼ LÀM, CHÍNH TAY TÔI SẼ GIẾT HẾT GIA TỘC DAIDOUJI. Cậu cứ ở đây mà trung thành với lời thề ngu ngốc của cậu đi.”

Syaoran đứng im nhìn vị thái tử. Anh biết rằng Eriol đã quyết định điều gì thì khó mà thay đổi được, nhất là khi việc đó có liên quan đến ngôi vua của hắn. Chẳng còn cách nào khác, Syaoran chỉ còn biết lui ra, thậm chí cầu mong cho cái gia tộc Daidouji đó sẽ có một cái chết êm đềm, ít đau đớn mà thôi. Và suy nghĩ về gia tộc Kinomoto lại ập về, chiếm hữu lấy tâm trí anh.

5. Chương 5: Tomoyo Và Eriol

Sóng vỗ rì rào. Những cơn gió mang hơi muối biển phả vào mặt những người đi biển. Một con tàu đang dần bước đi vào biển khơi mênh mông. Con tàu thuộc loại tàu lớn, được đóng công phu và khá vững chắc. Nó nhẹ nhàng lướt trên làn sóng, đưa những trên tàu từ từ rời khỏi đất liền, đi về phương bắc.

Không khí trên tàu hiện vô cùng nặng nề. Những thủy thủ lặng lẽ tránh xa boong tàu. Eriol - chủ nhân con tàu - đang “phát hỏa” thật sự. Những người làm việc trên tàu tự hiểu không nên đến làm phiền vị thái tử của mình vào lúc này, nếu như còn muốn giữ mạng sống. Eriol bực mình nhìn nước biển. Khoảng 10 ngày trước, khi Eriol quyết định làm một chuyến đi xa...

.....

“Tại sao tôi phải đi?” - Syaoran hỏi một cách ngây thơ lúc Eriol yêu cầu anh ta đi cùng.

“Tại vì tôi phải đi tìm những người mang họ Daidouji” - Eriol cáu bẳn trả lời – “đáng lẽ đây là công việc của cậu. Nhưng giờ thì tôi giao công việc của dòng họ Kinomoto cho cậu. Tôi không quan tâm cậu muốn giết Kinomoto vì cái gì, vì lệnh của tôi hay vì mối thù và lời thề ngu ngốc của cậu. Việc tôi quan tâm là cậu có tiêu diệt được hết dòng họ Kinomoto không? Chính vì vậy mà cậu phải đi cùng với tôi.” - Eriol kết thúc câu nói bằng giọng ra lệnh của một vị thái tử.

“Tại sao?” - Syaoran hỏi bằng giọng chẳng - hiểu - gì - hết, khiến Eriol “cáu tiết”

“BỞI VÌ CẬU PHẢI ĐI TÌM KINOMOTO!” - Eriol hét lên, giọng đã mất hết bình tĩnh. Anh không thể tin được là Syaoran lại có thể “ngu” đến mức đó.

Đáp lại sự nóng giận của Eriol là một thái độ bình thản đến mức không - chịu - nổi của Syaoran:

“Ồ, việc tôi đi tìm và tiêu diệt dòng họ Kinomoto thì liên quan gì đến việc đi cùng cậu trong chuyến đi lần này, Eriol?”

Eriol há miệng toan nói thì bị Syaoran “chặn họng”:

“Thôi đùa thôi. Tôi hiểu ý của cậu rồi, thái tử ạ. Nhưng nếu cậu muốn tìm kẻ thù của cậu theo cách nào thì đó là việc của cậu, tôi tìm bằng cách nào là việc của tôi. Tôi không thể đi cùng cậu được. Là cận vệ

của cậu nhưng tôi không nghĩ là mình có nhiệm vụ phải đi theo cậu đến bất cứ nơi nào cậu đi. Hơn nữa, tôi nghĩ là mình sẽ gặp được gia tộc Kinomoto ở ngay trên đất này chứ không phải là ở nơi nào khác. Nếu cậu muốn tôi đi thì có vẻ như cậu đang muốn cản trở công việc của tôi đấy, cậu không thấy vậy sao ErIol? Tóm lại, TÔI - KHÔNG - ĐI.”

Syaoran nói một hơi với một nụ cười “đáng ghét”, cái mớ lí lẽ khó đáp trả và giọng nói theo kiểu miễn - bàn - cãi khiến Eriol tức xì khói nhưng cũng phải miễn cưỡng im lặng.

.....

Sau vụ nói chuyện với Syaoran, với tâm trạng nóng hơn bình thường, Eriol quyết định một mình ra biển với những người thủy thủ làm việc trong thủy quân của vương quốc Clow. Từ lúc bắt đầu đi đến giờ, nỗi giận của Eriol chưa có chút dấu hiệu nào cho thấy nó đang nguôi đi và điều này đã làm ảnh hưởng đến tốc độ đi của con tàu khi mà các thủy thủ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ chủ nhân của mình.

10 ngày lênh đênh trên biển, đối với những người thủy thủ thì không có vấn đề gì. Đối với Eriol lúc bình thường thì có lẽ chuyện này cũng chỉ là “chuyện bỏ đi”. Nhưng vào lúc này đây, tâm trạng Eriol không được tốt. Anh luôn thúc giục các thủy thủ tìm một hòn đảo nào đó để nghỉ chân. Mặc dù đã rất để ý tìm kiếm trên đường đi nhưng các thủy thủ vẫn không thể nào tìm ra được một hòn đảo có người sống để cho vị thái tử của mình nghỉ ngơi. Điều này khiến họ lo lắng và sợ hãi.

Bầu trời hôm đó rất đẹp. Những tảng mây trắng lững lờ trôi, soi bóng xuống mặt nước biển trong xanh phẳng lặng. Nhưng bỗng, một trận gió lớn nổi lên, cuốn theo những đợt sóng ào ạt. Thời tiết đột nhiên biến đổi xấu đi. Vị thuyền trưởng, một người đã có kinh nghiệm đi biển lâu năm, vô cùng bất ngờ trước sự biến đổi của thời tiết. Vương quốc Clow là nơi tập hợp của những dạng thời tiết dị thường mà không ai có thể đoán trước, nên việc này cũng chỉ là những việc như cơm bữa. Thuyền trưởng lo lắng, tăng tốc độ của tàu, cố gắng trong vô vọng tìm được một hòn đảo nào đó để tránh bão. Bão ập xuống. Gió gào thét. Biển nổi giông tố. Con tàu chòng chành trên làn nước đang cuộn cuộn chảy như giận dữ. Tiếng những thủy thủ cũng gào lên, đua giọng với giông bão:

“BẢO VỆ THÁI TỬ! BẰNG MỌI GIÁ PHẢI BẢO VỆ THÁI TỬ!”

“NHƯNG THÁI TỬ ĐÂU RỒI? THÁI TỬ ĐÂU RỒI?” - những giọng nói khác nhau nhao nhao hỏi lại, rồi lên.

Quả thật, Eriol đã biến mất khỏi boong tàu. Không, dường như anh đã biến mất hoàn toàn khỏi con tàu. Không còn một chút dấu vết nào của vị thái tử. Những người thủy thủ nhìn nhau, ánh mắt ánh lên sự lo sợ, lo sợ cho tính mạng của mình, không chỉ vì trận bão bất ngờ này mà còn vì việc thái tử đã không còn. Chỉ là không còn trên tàu hay đã không còn trên đời?

Hongo là một hòn đảo nhỏ, xinh đẹp, nằm ở phía bắc Tomoeda. Trên đảo, cây cối sinh sôi và phát triển. Những người dân trên đảo này vốn rất hiếu khách, tính tình thân thiện. Đây là 1 vùng đảo tự trị nên họ không bị sự chèn ép của những thế lực vua chúa, quý tộc. Họ làm ăn sinh sống, của mình mình hưởng, không liên quan đến thế giới bên ngoài. Nơi đây thu hút được rất nhiều nhà buôn muốn thực hiện những chuyến buôn lớn, và bà Sonomi cũng không phải là trường hợp ngoại lệ.

Đã hơn tháng nay, Tomoyo theo mẹ đến vùng đảo Hongo này buôn bán. Mỗi sáng, công việc của cô là giúp mẹ tháo dỡ và xếp hàng lên thuyền để mẹ cô mang đi đến những hòn đảo lân cận khác hoặc trao đổi hàng hoá với tàu thuyền cùng đến đảo. Sau đó, Tomoyongồi ở nhà và trông coi số hàng lớn ở nhà. Những người trên đảo rất mến Tomoyo vì cô là một cô gái xinh đẹp lại tốt bụng. Vì thế, việc sinh sống tạm thời ở đây của Tomoyo trên đảo này rất thuận lợi. Nhưng phải sống một mình mà không có Sakura khiến cô cảm thấy cuộc sống thật buồn tẻ.

Sáng nay, cũng như bao sáng khác, mẹ cô - Sonomi - gõ cửa bước vào nhà với một số lượng hàng lớn hơn bình thường. Nhưng hôm nay bà không nhờ cô tháo, xếp hàng nữa mà nhờ người khiêng vào một người và dặn cô chăm sóc.

“Ai thế này mẹ? Trông như chết rồi ấy?” - Tomoyo lo sợ hỏi, nhìn vào người mà mẹ cô vừa khiêng vào nhà. Đó là một chàng trai có mái tóc đen, mặc một bộ quần áo sang trọng. Chiếc kính mà anh ta đẹp đã bị vỡ hết mắt, chỉ còn cái gọng kính màu đen.

“Mẹ không biết” - Sonomi mệt mỏi trả lời – “mẹ tìm thấy anh ta trôi ở gần con tàu chở hàng của mẹ nên mẹ mang anh ta về đây luôn. Yên tâm, anh ta còn sống sờ sờ đấy” - Sonominói tiếp khi thấy vẻ mặt ngần ngại của con gái.

Sonomi vợ vội vài miếng bánh rồi ra khỏi nhà, mỉm cười dặn Tomoyo:

“Con giúp mẹ chăm sóc anh ta nhé. Dù sao thì để anh ta nằm đó chết cũng tội nghiệp lắm! Mẹ sẽ về sớm thôi. Xong chuyến hàng này có lẽ chúng ta có thể trở về nhà rồi. Cũng không thể để Sakura ở nhà một mình lâu quá như vậy.”

Bà vẫy tay rồi đi ra, để lại Tomoyo với một con người xa lạ đang nằm im trên giường. Tomoyo nhìn chàng trai rồi vội lấy nước nóng, lau người cho anh ta. Cô cũng nhanh chóng nấu cháo và thuốc để nếu anh ta tỉnh lại sẽ có cái ăn ngay. Thu dọn mọi thứ xong xuôi, Tomoyo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nhìn người con trai lạ: “Không biết anh ta là ai mà lại trôi dạt đến nơi đây nhỉ? Nhưng nhìn mặt anh ta có vẻ khá dịu dàng, chắc không phải do đánh nhau mà bị ngã xuống biển chứ?” Bỗng chàng trai trở mình, thở gấp. Tomoyo chạy lại, lay anh ta:

“Này, anh có làm sao không? Anh đau ở đâu à?”

Chàng trai từ từ mở mắt. Anh ngơ ngác nhìn quay rồi cúi cùng nhìn thẳng vào mắt cô gái đang đứng cạnh mình. Anh vội ngồi bật dậy, đẩy cô gái ra xa, thủ thế đề phòng:

“Đây là đâu? Cô là ai?”

Tomoyo mỉm cười:

“Vây là anh tỉnh lại rồi à? Thế mà tôi cứ lo là anh bị làm sao đấy. Đây là nhà tôi. Chào anh, tôi là Tomoyo Da... À Tomoyo Akizuki.” - Tomoyo định xưng họ Daidouji nhưng cô chợt nhớ mẹ cô luôn dặn đi dặn lại là không được xưng họ thật của mình với bất kì ai. Và có thể nói, ngoài mẹ cô và bác Wei, không có ai biết họ thật của cô và Sakura cả.

Nhìn vẻ mặt lo lắng thật sự của Tomoyo, và vì nụ cười ấm áp của cô, chàng trai bỏ đi trạng thái tự vệ, mỉm cười đáp lại:

“Chào cô, tôi có thể gọi cô là Tomoyo chứ? Xin lỗi vì thái độ của tôi ban nãy có gì thất lễ mong cô bỏ qua cho. Thành thật cảm ơn cô đã cứu sống tôi. Tên tôi là Eriol Hiragizawa, cô cứ gọi tôi là Eriol cũng được.”

“Tốt rồi” - Tomoyo nói, vẫn mỉm cười – “anh không phải xin lỗi tôi, thái độ như vậy chỉ là phản ứng tự nhiên thôi mà. Tôi có nấu cháo cho anh đây. Anh ăn đi rồi uống thuốc. Thuốc bổ đấy. Nó có tác dụng hồi phục thể lực nhanh lắm đấy.”

Đỡ lấy bát thuốc từ tay Tomoyo, ánh mắt Eriol vẫn chăm chú nhìn vào cô gái. Anh như bị cô thôi miên bởi ánh mắt tím dịu dàng, mái tóc dài, mượt mà cũng một màu tím và cả tính tình thủy mị của cô. Bắt gặp ánh mắt Eriol, Tomoyo bỗng đỏ mặt:

“Sao vậy? Tôi có thể giúp gì cho anh không?”

“Không có gì” - Eriol nói nhanh – “tôi chỉ nghĩ, không ngờ trên đảo này lại có một người xinh đẹp như cô thôi.”

Tomoyo ngượng ngùng:

“Cảm ơn anh, tôi không phải là người ở đảo này. Tôi chỉ theo mẹ đến đây buôn bán thôi. Còn anh, sao anh lại ở đây vậy?”

Eriol nhớ lại và thở dài ngao ngán:

“Tôi cũng chả hiểu nổi nữa. Tôi chỉ nhớ là tôi đang đứng trên boong tàu thì một cơn bão lớn bất chợt kéo tới, hất tung tôi ra khỏi tàu. Sau đó thế nào mà tôi đến được đây thì tôi không biết. Lúc rơi xuống biển, tôi cứ nghĩ là mình chết chắc rồi chứ. Chà, điều gần nhất mà tôi nhớ được là việc tôi tỉnh lại trong căn nhà này đây” - Eriol nói thêm câu cuối bằng một giọng hóm hỉnh.

Tomoyo bật cười. Dù mới quen nhưng Tomoyo cảm thấy nói chuyện rất hợp với Eriol. Riêng Eriol thì đã “chết” Tomoyo từ cái nhìn đầu tiên (

6. Chương 6: Tình Yêu

Đã 1 tuần trôi qua kể từ ngày Eriol trôi dạt đến đảo Hongo, gặp gỡ với Tomoyo. Eriol có cảm tình với Tomoyo và càng ngày, anh nhận ra tình cảm ấy càng mạnh mẽ. Dường như anh không thể nào không dõi mắt theo bóng hình cô gái, ánh mắt, nụ cười của Tomoyo đều khiến Eriol như bị mê hoặc. Eriol quên đi mục đích chính của mình khi quyết định chuyển ra khơi, bỏ qua hết thái độ “không coi ai ra gì” của Syaoran, đối với Eriol lúc này, cuộc đời đã đẹp lên gấp nhiều lần.

Tomoyo cũng rất mến anh chàng đẹp trai, tao nhã với nụ cười dịu dàng và giọng nói nhẹ nhàng. Anh không bao giờ cho những điều Tomoyo nói là nhảm chán, anh ăn những đồ ăn “khủng khiếp” do cô “đặc chế” với vẻ mặt thích thú. Tomoyo cũng tạo ra cho Eriol những bộ đồ kì lạ mà anh vẫn vui vẻ mặc nó. Tomoyo cảm nhận được hạnh phúc khi ở cạnh Eriol, nói chuyện với anh và nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Chiều tối, hoàng hôn buông xuống bờ biển. Hoàng hôn, đó là thời điểm mà người ta cho là buồn nhất trong ngày. Nhưng đối với Tomoyo thì đó lại là thời điểm đẹp nhất, thơ mộng nhất. Chiều nào, Tomoyo cũng ngồi ngắm nhìn hoàng hôn. Trước đây, chỉ có Sakura là chịu nhìn hoàng hôn trải dài xuống đường phố với cô. Tomoyo hiểu, Sakura ngắm hoàng hôn cùng cô chỉ vì muốn cô vui. Hoàng hôn làm liên tưởng đến màu máu, đến sự cô đơn. Ngồi dưới hoàng hôn một mình thì lại càng cô đơn hơn. Có lẽ không thể nhìn Tomoyo cô đơn nên Sakura mới cùng cô ngắm nhìn mặt trời lặn, dõi theo giờ phút hấp hối của mặt trời. Nhưng giờ đây, Tomoyo không cô đơn. Tomoyo đã tìm được một người có cùng những ý thích quái đản với mình, có người cũng như cô, thích nhìn hoàng hôn khép lại một ngày: Eriol Hiragizawa.

Hai người ngồi dưới một gốc cây tán rộng lá. Quang cảnh xung quanh bị nhuộm đỏ của ánh mặt trời. Xa xa, bờ biển rì rào vỗ sóng. Những cánh chim cũng đang vội vã trở về tổ. Tomoyo ngạc nhiên:

- Tôi cứ nghĩ tôi là người duy nhất thích hoàng hôn, không ngờ anh cũng có ham thích với cảnh này.
- Trong ngày, tôi thích nhất là cảnh hoàng hôn – Eriol nhìn Tomoyo, mỉm cười – nó tạo cho tôi cảm giác bình yên hơn là buồn chán như người ta nói. Hoàng hôn giống như lúc kết thúc một công việc vậy. Khi mặt trời xuống núi, lặn đi, cũng tức là lúc đó, nó đã làm xong nhiệm vụ của mình. Nhữn lúc hoàn thành công việc và trở về thì đáng ra phải vui mới đúng chứ, tại sao lại là buồn và đơn côi được?

Tomoyo lặng im nghe Eriol nói. Thật không ngờ, những suy nghĩ của Eriol lại giống Tomoyo đến thế. Hai người bàn luận sôi nổi về hoàng hôn, về mặt trời và về cả những ngôi sao.

Bất chợt Eriol hỏi:

- Tomoyo, nếu bây giờ, có kẻ muốn giết cô thì cô sẽ làm thế nào?

Tomoyo rất ngạc nhiên vì câu hỏi không đúng chủ đề cả Eriol. Tại sao anh ta lại hỏi câu đó? Chuyện đó thì có liên quan gì đến câu chuyện? Nhưng rồi, Tomoyo mỉm cười trả lời:

- Nếu thật sự có kẻ muốn giết tôi thì tôi sẽ giết kẻ đó trước khi người đó kịp động đến tôi.
- Ô? – Eriol kêu lên.

Tomoyo trầm ngâm suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Bác Wei đã nói với tôi: “Khi một kẻ muốn giết cô thì chắc chắn một trong hai người phải chết: Hoặc là cô, hoặc là hắn. Nếu như cô không giết hắn thì hắn sẽ giết cô. Vì thế, nếu muốn sống, một trong hai người bắt buộc phải giết chết đối phương, kẻ nào thắng sẽ được sống, kẻ thua phải chết. Hãy giết hắn trước khi hắn giết cô, như vậy thì cô mới có thể sống, cô Tomoyo ạ”.

Eriol im lặng. Phải giết hắn trước khi hắn giết mình ư? Anh lặng lẽ nói:

- Nếu vậy thì, Tomoyo, tôi hi vọng nếu thật sự có kẻ muốn giết cô, cô có thể giết hắn. Nhưng tôi có một lời khuyên cho cô đây: khi giết hắn, hãy nhắm thẳng tim mà đâm. Làm một cách dứt khoát và không được do dự. Nếu do dự, dù chỉ một giây, cô cũng khó thoát khỏi cái chết đấy.

Tomoyo không khỏi không thắc mắc về câu nói của Eriol. Nhưng ngay lập tức, Eriol đổi chủ đề:

- Cô và mẹ đến đây để buôn bán, vậy nhà cô ở đâu?

- Nhà tôi ở Tomoeda – Tomoyo trả lời.

Thoáng chút ngạc nhiên, Eriol mỉm cười:

- Trùng hợp thật, nhà tôi cũng ở Tomoeda.

Tomoyo không mấy ngạc nhiên. Cô thắc mắc:

- Anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh lại có mặt ở đây không? À, ý tôi muốn hỏi là tại sao anh lại đi biển? Anh không giống thủy thủ, lại càng không phải là nhà buôn.

- Tôi muốn tìm kẻ thù của mình. Tìm để giết! – Eriol lạnh lùng trả lời.

Tomoyo rất ngạc nhiên khi thấy Eriol cũng có kẻ thù. Cô nghĩ cuộc sống của anh ta hẳn là rất bình yên. Tomoyo hỏi:

- Kẻ thù? Ai vậy?

Eriol nhìn thẳng vào mắt Tomoyo. Anh im lặng không nói. Vẻ mặt của Eriol đầy phân vân. Anh phân vân không biết có nên nói với Tomoyo hay không? Anh thích cô, đó là điều mà Eriol không chối cãi, không từ bỏ. Nhưng, anh cũng đã xác định được kẻ mà anh cần giết. Kẻ ấy là....

- Daidouji, dòng họ Daidouji - cuối cùng Eriol nói nhỏ.

Tuy tiếng của Eriol rất nhỏ, và bị lẫn vào tiếng sóng biển, nhưng cũng đủ để Tomoyo nghe thấy. Cô sững sờ trong giây lát. Ánh hoàng hôn đỏ như im lặng thoe không khí giữa hai người. Tomoyo cười gượng gạo:

- O, anh và họ có mối thù gì à?

- Việc này thì tôi không biết. Giết họ là nhiệm vụ của tôi – Eriol nhún vai.

Tomoyo những hi vọng những gì mình vừa nghe không phải là sự thật. Nhưng có vẻ sự hi vọng của cô là vô ích. Eriol đã một lần nữa khẳng định lại câu nói của mình:

- Cha tôi muốn tiêu diệt gia tộc Daidouji. Nhưng gia tộc mà cha tôi cần giết nhất không phải là Daidouji, mà là gia tộc Kinomoto. Nhiệm vụ giết hai gia tộc này được giao ột người khác. Có thể nếu kẻ được giao nhiệm vụ không phải là kẻ “trời không sợ, đất không kinh” thì có lẽ tôi sẽ không phải thực hiện hộ anh ta một nửa nhiệm vụ. Anh ta lãnh nhiệm vụ giết dòng họ Kinomoto, còn tôi giúp đỡ anh ta trong việc tiêu diệt Daidouji.

Tomoyo đang ngồi trên giường, trong căn phòng nhỏ tạm bợ của mình. “Mình phải làm sao đây? ” Tomoyo không biết cách nào là tốt nhất cho cô và lúc này. Bỏ chạy ư? Như thế thì anh ta sẽ đuổi theo, và có nguy cơ sẽ bại lộ tung tích. Tiếp tục nói dối, xuất hiện trước mặt anh ta với họ Akizuki? Như vậy sẽ an toàn hơn nhưng sau đó thì sao? Cô hối hận vì đã nói thật nơi ở của mình cho Eriol. Nếu anh ta về Tomoyo, nhất định anh ta sẽ tìm cô, trong thành cổ nhỏ bé ấy. Nếu vẫn dùng họ giả có thể anh ta sẽ không nhận ra nhưng như thế sẽ rất nguy hiểm cho cả cô, mẹ cô và đặc biệt là Sakura. “Không, mình sẽ là người duy nhất biết việc này. Nếu mình không nhanh chóng diệt trừ anh ta thì mẹ và Sakura sẽ gặp nguy hiểm.” Tomoyo mím môi, cầm lấy con dao, bỏ vào trong người và bước ra khỏi phòng.

Ngoài trời tối đen như mực. Sóng biển rì rào vỗ vào bờ. Gió. Gió chạy lòng vòng quanh đảo, cuốn theo mùi hương mặn mặn của biển cả. Tomoyo nhẹ nhàng đi đến một căn gian nhà nhỏ bên cạnh. Đây vốn là phòng của mẹ cô, nhưng từ khi Eriol đến, nó đã trở thành phòng của anh ta luôn. Cô đẩy cửa, bước vào trong.

Trong phòng, cũng tối đen như bên ngoài trời. Eriol nằm trên giường, hơi thở đều đều. Anh ta đang ngủ say. Bên cạnh anh, ngọn đèn leo lét đã sắp tắt. Tomoyo bước lại bên giường. Cô nhìn anh ta đang ngủ, tay cầm dao bóng nhào ra. Nhưng rồi hình ảnh Sakura đầy máu, nhìn cô trách móc, hình ảnh mẹ cô đang nổi

giận khi bị con gái hại, con dao trong tay Tomoyo như quyết tâm hơn. “KHông. Mình thích anh ta, nhưng mình không thể để cho tình cảm thoáng chốc này che mờ tâm trí, che đi tình cảm đã qua bao nhiêu năm. KHông thể để Sakura gặp nguy hiểm”. Tomoyo nhắm mắt lại, gờ dao lên.

“Keng”, con dao rơi khỏi tay Tomoyo. Cô cũng chẳng biết tại sao mình lại buông dao. Tay cô run run, nhìn chăm chăm vào gương mặt rất đỗi thân quen của Eriol. Tuy chỉ mới biết anh được 1 tuần nhưng tình cảm của cô đối với anh thì rất sâu sắc. Tomoyo thật sự không nỡ xuống tay với anh.

- Tại sao cô không hạ dao xuống?

Tomoyo giật mình. Eriol đang mỉm cười nhìn cô. Vẫn ánh mắt ấy, vẫn nụ cười ấy, không có gì thay đổi. Tomoyo sợ hãi đứng lùi lại. Eriol ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt Tomoyo, ánh mắt anh có nét buồn da diết:

- Cô là Tomoyo Daidouji, tôi nói đúng chứ?

Tomoyo cứng cổ đáp:

- Đúng vậy. Tôi là Daidouji, kẻ mà anh đang truy sát. Anh muốn làm gì tôi nào?

Eriol bước đến, nhặt con dao rơi dưới đất lên, thở dài:

- Tôi đã nói với cô rồi mà. Nếu muốn giết hẳn – cái kẻ muốn giết cô đó – thì phải nhắm thẳng vào tim hẳn mà đâm. Đâm thẳng xuống, không do dự. Nếu cô do dự thì cô chỉ còn một con đường, đó là chết!

Tomoyo kinh hãi. Không phải chỉ vì giọng nói đe dọa của Eriol mà là nỗi buồn trong giọng ỏi của anh. Đó là một sự u buồn đến đau lòng. Tomoyo hỏi:

- Anh biết từ lúc nào? Anh biết tôi là người của gia tộc Daidouji từ khi nào?

- Ngay ngày hôm sau khi tôi được cô cứu sống. Tôi vô tình nhìn thấy gia huy của dòng họ Daidouji trên chiếc vòng cô đeo – Eriol ngồi ngắm nghía con dao – và trên cán con dao này cũng có khắc gia huy đó. Tôi nói đúng chứ?

Tomoyo gật đầu:

- Đúng là như thế. Tôi quả thật không ngờ.... Vậy tại sao anh lại không giết tôi ngay. Tôi chẳng phải là người mà anh đang cần tìm giết sao? Còn nếu anh muốn tôi khai ra các người khác đang sống ở đâu thì đừng mong tôi hé miệng.

- Tôi cũng chẳng hi vọng rằng cô sẽ cho tôi biết điều đó. Nếu cần, tôi có thể tự đi tìm, không cần đến cô phải dẫn đường. Nhưng, cô nói đúng, cô chính là người mà tôi đang cần tìm. – Eriol nói, bước lại gần, đưa con dao sát lên mặt Tomoyo. Tomoyo nhìn con dao đưa qua đưa lại trước mặt mình. Lí trí và bản năng sinh tồn muốn cô giật lấy con dao, đâm cho anh ta một nhát. Nhưng con tim cô không cho phép cô làm như vậy. Cô không muốn Eriol chết. Tomoyo lặng lẽ nói:

- Vậy thì sao anh không giết tôi đi?

- Tôi đã nói rồi đó thôi. Tôi không giết cô bởi vì cô là người mà tôi cần tìm. – Eriol mỉm cười, nụ cười chứa đựng sự đau khổ - tôi đã đi tìm em, tìm một người mà tôi thật sự yêu thương, yêu hơn mọi thứ. Một người giúp tôi quên đi tất cả, tiền tài, danh vọng,... quên sự tranh chấp để mà vui sống với cuộc sống hiện tại. VÀ tôi đã tìm ra, tìm thấy trên hòn đảo này. Người đó chính là em, Tomoyo.

Tomoyo kinh ngạc đứng nhìn Eriol. Cô không thể tin vào tai mình. Tiếng gió vẫn rào rào dội ngang, quét qua căn nhà bé nhỏ. Qua ngọn đèn leo lét, Tomoyo nhìn khuôn mặt Eriol. Một cảm giác vừa hạnh phúc, vừa đau đớn lan tỏa trong người cô. Eriol đặt con dao vào tay Tomoyo:

- Hãy cầm lấy, Tomoyo. Em hãy đâm thẳng vào ngực tôi. Bây giờ, nếu tôi sống, tôi sẽ phải sống trong đau khổ. Sống như vậy đến cuối đời. Hãy giết tôi đi. Nếu em có chút cảm tình nào với tôi thì hãy giết tôi đi, Tomoyo. Như thế vừa giúp tôi, vừa trừ họa được cho gia đình và bạn bè của em. Chỉ có lần này thôi, không có lần thứ 3 đâu. Nếu lần này em không làm được, tôi sẽ giết em. Em phải chú ý làm cho tốt.

Đầu óc Tomoyo trở nên trống rỗng? Đâm Eriol? Cô không thể. Làm như thế, cô sẽ rất đau đớn. Tomoyo buông tay. Con dao rơi xuống đất, nảy lên rồi văng vào tường. Eriol nhìn theo con dao, trong khi Tomoyo bật khóc:

- Tại sao? Tại sao lại phải giết mới trả được những mối hận thù chứ? Anh không thể tha thứ cho kẻ thù của mình sao?

- Tôi chẳng thù ai cả - Eriol chậm rãi nói – vì thế tôi cũng chẳng phải tha thứ cho ai. Nhưng nếu tôi sống, em cũng đâu tha thứ cho tôi, em sẽ tránh tôi như tránh dịch hạch. Nhân lúc này đây, khi em còn chưa thù hận tôi, thì em hãy giết tôi đi. Nếu là em, tôi có chết cũng chẳng có gì nuối tiếc. Bởi vì cuối cùng tôi cũng tìm ra được người mà tôi cần tìm, người mà tôi yêu thương.

Tomoyo ngồi im, nhìn chằm chằm vào Eriol. “Người mà tôi yêu thương? Người đó là ai? Tôi tìm thấy chưa?” Câu trả lời là rồi. Người đó chính là người đang đứng trước mặt cô: Eriol Hiragizawa. Chỉ vừa tìm được mà cô phải rời bỏ mãi mãi ư? Cô không muốn. Và người đó cũng không muốn. Nước mắt Tomoyo chảy dài, nhỏ xuống con dao nằm lẫn lóc dưới đất. Thế rồi, mọi thứ như tan biến trước mắt cô, chẳng còn lại gì, chỉ còn lại người đang ngồi đây, người đang nói với cô những điều khiến cô đau lòng nhưng cũng rất hạnh phúc. Cô ôm chầm lấy Eriol, khóc nức nở:

- Không. Em không muốn như thế, Eriol. Chúng ta vốn dĩ chẳng biết gì về việc hận thù đời trước, vậy thì đừng vướng vào nó nữa, được không? Em không muốn chúng ta người sống kẻ chết như thế. Nếu chính em giết anh, em sẽ rất đau lòng. Anh muốn em phải sống suốt đời trong đau khổ và dằn vặt sao?

Eriol rất ngạc nhiên, nhưng rồi anh dang tay, ôm lấy Tomoyo. Eriol nhẹ nhàng thủ thỉ bên tai người mà anh yêu hết lòng:

- Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện chết chóc này nữa. Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Sẽ không có hận thù. Em mang họ gì không quan trọng, anh là người thuộc gia tộc nào cũng chẳng cần quan tâm. Điều cần biết hiện nay là chúng ta đang ở bên nhau. Và chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi, được không, Tomoyo?

Tomoyo gật đầu. Trong vòng tay Eriol, cô cảm thấy mình nhỏ bé. Lòng Tomoyo tuy vẫn còn bao ngổn ngang, nhưng trong lúc này, cô không quan tâm đến điều gì khác. Niềm hạnh phúc trào dâng, chiếm lĩnh cõi lòng Tomoyo, ấm áp, dịu dàng.

7. Chương 7: Bà Chủ Quán Ăn Rika

- Wow, về đến Tomoeda rồi!

Con tàu đưa Tomoyo và Eriol về thành phố Tomoeda thân quen vừa cập bến. Tomoyo bước lên bờ, nhảy những bước chân vui vẻ. Eriol bước đến bên cô:

- Em thích về Tomoeda lắm à? Em có vẻ rất yêu quý thành phố này?

Tomoyo đưa tay, đón những bông tuyết cuối mùa đông:

- Tất nhiên là thích. Ở đây có một người mà lúc nào em cũng nhớ đến....

-

Tomoyo thích thú nhìn vẻ mặt thắc mắc của Eriol. Cô chạy lên phía trước, khuôn mặt rạng rỡ, hét to:

- Sakura, tớ về rồi nè. Chúng ta sắp gặp nhau rồi....

Cũng ở thành phố Tomoeda, cô gái tên Sakura đang ngồi trong “Quán ăn Rika”. Lúc này đây, cô đang háo hức ngồi đợi Syaoran.

Cách đây một tuần.....- Tôi thấy cô, so với hồi tôi gặp cô ở trong vườn nhà tôi, thì dạo này trông cô có vẻ buồn hơn... – Syaoran mân mê cốc rượu trên tay, hỏi Sakura.

Sakura suy nghĩ một lát rồi thở dài:

- Chắc là do dạo này tôi ở nhà một mình đấy mà.

- Một mình? Hình như cô bạn đi cùng cô hôm cô trèo tường vào nhà tôi tên là Tomoyo phải không? Cô ấy đâu rồi?

Sakura bực tức:

- Lý do chính là đây đây. Tôi sống với dì và Tomoyo, nhưng dì ấy đã đưa Tomoyo đi làm ăn, buôn bán ở đâu đâu ấy, bỏ tôi lại một mình ở nhà. Thật ra mới đầu tôi cũng định đi nhưng đúng hôm đó thì cái chân tôi nói bị trật khớp. Thật xúi quẩy!

Syaoran nhú mồm:

- Nói vậy bây giờ cô ở nhà một mình sao? Chà, cả ngày quanh quẩn trong nhà mà không buồn thì mới lạ!
- Đành chịu thôi – Sakura nhún vai – dù sao thì tôi cũng chẳng có chỗ nào để đi, nhất là trong mau đông lạnh lẽo, chẳng có ma nào ở ngoài đường thế này. Thế nên tôi mới phải ra ngoài ăn chứ không ăn cơm ở trong nhà, nếu không tôi sẽ buồn mà chết mất.

Syaoran im lặng suy nghĩ. Sau đó, anh nói:

- Độ mấy hôm nữa, có lẽ khoảng ngày này tuần sau, cô có rỗi không?
- Hôm nào mà tôi chẳng rỗi... – Sakura vợ lấy chiếc bánh, cho vào mồm nói.
- Thế thì hôm đó cô đợi tôi ở đây nhé, đến sớm một chút. Tôi sẽ đưa cô đến một nơi rất thú vị. Đến đó cô sẽ cảm thấy hết buồn ngay.

Sakura reo lên:

- Thật hả? Đó là nơi nào vậy?
- Bí mật! – Syaoran nháy mắt tinh nghịch.

.....

Những ngày sau đó, Syaoran không đến quán ăn. Ngồi ăn một mình trong một quán ăn nhỏ tí xíu, nhưng Sakura vẫn cảm thấy có cái gì đó trống vắng. Những lúc đó, cô thường ngồi nhớ lại những trò đùa vui của Syaoran trong những bữa ăn trước đó và dành phần lớn thời gian tưởng tượng xem nơi mà Syaoran định đưa cô đến là một nơi như thế nào.

- Xin lỗi cô....

Sakura giật mình nhìn lên. Cô nhận thấy đứng trước mặt mình là một cô gái xinh xắn, mặc chiếc áo tạp dề hoa cúc trắng. Cô gái cười nhã nhặn:

- Xin lỗi, tôi là chủ quán này. Tôi thấy hình như ngày nào cô cũng đến đây ăn thì phải?
- Vâng – Sakura ngạc nhiên.

Cô chủ quán tươi cười:

- Chào cô, tôi tên là Rika Sasaki. Tôi.... Thật ra tôi muốn gặp để cảm ơn cô từ lâu, nhưng ngày nào cũng có một chàng trai ngồi cùng với cô nên... ơ, tôi thấy ngại....
- Cảm ơn? – Sakura càng lúc càng ngạc nhiên - cảm ơn vì cái gì kia?

Rika mở to mắt nhìn Sakura:

- Cô không nhớ gì sao? Hôm nọ, chính cô đã cứu tôi khỏi đám lưu manh mà. Tôi không thể nhầm được, chính là cô rồi.

“Cứu khỏi đám lưu manh?” – Sakura lục lại trí nhớ. Hình như mấy hôm trước, cô có đánh nhau với s một đám lưu manh, nhưng có cứu cô gái nào không thì cô không nhớ.

Hai hôm trước....

Sakura bất chợt nổi hứng muốn đi dạo đêm. Cuối đông, tuy tuyết đã ngớt nhưng trời vẫn rất lạnh. Đường phố Tomoeda vô cùng tĩnh lặng. Chỉ có tiếng gió thổi vù vù bên tai, tiếng côn trùng kêu lên những bản

nhạc muôn thuở. Sau một lúc đi loanh quanh, tận hưởng cảm giác thoáng đãng trong lành của buổi đêm, Sakura quyết định quay trở về. Vừa quay lại, Sakura đã đâm sầm vào một tên to con đứng chặn đường cô:

- Một cô gái, xinh thật – tên to co lè nhè giọng say rượu.

- Tránh ra – Sakura lạnh lùng nói.

Tên kia cười âm lên:

- Tránh ra? Nói dễ nghe quá nhỉ, cô em. Tao thấy tại sao cô em không vào đây phục vụ cho anh em bọn tao một bữa.

Sakura lẩm nhẩm: “Số mình đúng là đen. Đụng đám lưu manh này thật là phiền quá, mất cả buổi tối dễ chịu của mình rồi”. Cô nhìn tên lưu manh đứng trước mặt mình, cân nhắc. Sau đó, gần như ngay lập tức, cô lao vào. Tên đó tuy to lớn nhưng chỉ có cái xác. Chỉ bằng hai chiêu thức đơn giản, cô đã quật hất ngã lộn quay.

- Hôm nay mi gặp may đấy. Ta đang vui nên không muốn bắt kì cái gì làm mất đi niềm vui của ta. Ta cảnh cáo mi, đừng đụng vào ta nếu không muốn chết. – Sakura nói, giọng đầy đe dọa.

Tên lưu manh lồm cồm bò dậy, bỏ chạy và hét lên:

- Đợi đấy, tao không bỏ qua vụ này đâu.

Sakura chắc lưỡi đi tiếp. Nhưng ngay khi cô vừa rẽ vào ngõ dẫn đến nhà, một toán người đã đứng đợi sẵn. Bọn chúng có 7 tên, tên nào cũng vác gậy, dao và vũ khí.

- Con nhỏ kia, đứng lại co ta hỏi tội - một tên gầm ghè.

- Hỏi cái gì? – Sakura hất hàm.

- Người dám đánh đàn em của ta, như vậy là xúc phạm bọn lão gia. Người phải chết. – Tên kia đe dọa.

- Đàn em của người? - Sakura hỏi - Cái tên to con say rượu lúc nãy à? Chà, thì ra nó là đàn em của người. Xin lỗi nha, ta nói nói thẳng: chủ nào tớ ấy thôi. Tên đó yếu như con gái, chắc các người cũng chẳng hơn gì. Các người không phải là đối thủ của ta đâu, muốn sống thì tránh đường cho ta.

Tên kia bị xúc phạm, hấn gầm lên:

- NGƯỜI... ĐƯỢC LẮM.... ANH EM, XÔNG VÀO!

Tất cả lũ côn đồ cùng xông vào. Sakura ngán ngẩm nhìn bọn chúng. Đối với Sakura, kẻ nào phá đám cô khi cô đang vui thì đó chính là ngày tận số của chúng. Sakura cười lạnh lùng:

- Ta đã cảnh báo nhưng lũ ngu ngốc các người lại không biết điều. Bọn bây đến số rồi!

.....

- Thế rồi, bọn lưu manh đó bị cô đánh cho chạy không kịp. Tên nào cũng nằm lăn ra đất, u đầu, mẻ trán. Tôi cứ nghĩ cô sẽ giết hết bọn chúng chứ, ai ngờ cô lại nương tay như thế – cô gái Rika tiếp tục nói.

Sakura, dù tìm đủ mọi góc ngách trong trí nhớ “siêu phàm” của mình, cũng không thể nhớ ra mình đã cứu cô gái đang nói chuyện với mình ở đâu, lúc nào... Cuối cùng, cô đành hỏi:

- Xin lỗi, tôi thật sự không nhớ là mình đã cứu cô hôm đó. Lúc đó, theo tôi nhớ thì chỉ có đám đó với tôi thôi mà?

Lần này đến lượt Rika ngạc nhiên:

- Tại sao cô lại không nhớ tôi được? Hôm đó, chính cô cắt dây trói cho tôi mà. Tôi bị chúng bắt và trói ngồi bên cạnh bức tường vào cái ngõ đó. SAu khi đánh cho đám xấu xa ấy 1 trận tơi bời, cô ném con dao của chúng vào đúng sợi dây trói tôi. Nhờ đó mà tôi mới thoát được.

Sakura mỉm cười. Cô chẳng nhìn thấy ai ở đó cả. Cô đơn giản là vắt con dao xuống đó chẳng qua vì cô cũng chẳng có việc gì phải dùng đến nó cả. Cô nghĩ quăng nó đi cho rảnh nợ, ai dè lại rơi đúng vào sợi dây

trời cô gái. Đúng là một sự may mắn bởi nếu con dao rơi chệch đi một chút và găm vào người cô ta thì rắc rối to rồi.

- Cô có tài ném dao chính xác đến tuyệt đỉnh. Tôi muốn cảm ơn cô và.... – Rika lúng túng – chúng ta có thể kết bạn với nhau được không?

Sakura hơi bất ngờ trước đề nghị của cô gái, nhưng rồi....

- Được thôi – Sakura nói – tên tôi là Sakura Akizuki. Rất hân hạnh được làm quen với cô.

Cô gái reo lên:

- Wow. tuyệt lắm! Chúng ta....

Rika đang nói dở câu thì đằng sau Sakura vang lên một tiếng nói quen thuộc:

- Sakura, xin lỗi cô, tôi đến muộn quá, tôi có chút việc.

Sakura quay lại nhìn và thấy Syaoran đứng bên cạnh. Dù bên ngoài trời rất lạnh nhưng gương mặt Syaoran lại nhể nhai mồ hôi. Tuyết bám đầy trên áo và tóc anh, làm mái tóc màu nâu trở thành màu trắng của tuyết. Syaoran phủi tuyết bám trên áo và nói với Rika:

- Cô là phục vụ quán à? Cho tôi một ly cà phê được không?

- Được ạ! Xin quý khách chờ ột chút! – Rika nói rồi chạy đi.

Syaoran cởi áo, ngồi xuống đối diện với Sakura. Sakura ngạc nhiên:

- Anh... Anh bị làm sao vậy? Anh đi đâu về à?

- Hả? À, cái này à? – Syaoran vuốt tóc cho tuyết rơi xuống – tôi phải giải quyết các công việc ở trong cung điện, toàn mấy công việc ngoài trời ấy mà. Lại cái con ngựa của tôi nữa chứ, tự nhiên nó không chịu đi tiếp, nên tôi đành phải bán nó đi và... cuộc bộ. Thái tử đi vắng, làm ọi việc cứ rối bời lên... Chẳng biết bao giờ thì cậu ta mới chịu mò về mà giúp tôi làm những việc đáng ra là của hắn...

- Anh có vẻ không sợ thái tử thì phải? Anh ta chức to hơn anh kia mà? Mà anh làm công việc gì ở cung điện vậy?

- Tôi làm việc gì thì.... chính tôi cũng chẳng biết. Lúc người ta bảo tôi làm cận vệ cho thái tử, khi thì bảo tôi bắt cướp, săn bắt tội phạm, có khi còn bắt tôi phải chặn ngựa nữa chứ... Chẳng ra gì cả.... – Syaoran bực dọc uống hết cốc cà phê nóng mà 1 người phục vụ magn đến – chà, ấm người lên chút rồi. Ở ngoài trời suốt, tưởng thành đồ đông lạnh rồi chứ...

Sakura im lặng nhìn Syaoran. Bây giờ cô mới để ý thấy môi anh thâm tím, da tái mét vì lạnh. “Làm việc trong cung điện, là một quý tộc mà khổ sở vậy sao? Tội thật, dù sao trời đã vào cuối đông nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp. Vậy mà phải đứng ở ngoài trời thì không chết cóng sao được. Số anh ta đúng là xui xẻo, đã thế ngựa lại không chịu đi nữa chứ...” – Sakura thở dài, ái ngại cho Syaoran. “Nhưng sao anh ta làm việc ở trong cung điện mà không vào kiểm con ngựa khác? Trừ khi... anh ta không ở cung điện. Vậy có thể là...”

- Anh... – Sakura lúng túng - Ngựa của anh... Nó không chịu đi tiếp khi đang trên đường đến đây à?

- Ủ, vì thế tôi mới phải đi bộ chứ - Syaoran thờ ơ nói, nhưng lập tức nhận ra thái độ ái ngại của Sakura, nên đổi chủ đề - thôi đừng nói chuyện đó nữa. Xin lỗi, cả tuần qua tôi không đến đây mà không báo với cô. Thế nào, cô thấy nhớ tôi rồi à?

- CÒN LÂU Á. TÔI MÀ THÈM NHỚ ANH À? – Sakura mặt đỏ bừng, hét lên.

Syaoran bật cười, nhìn Sakura với vẻ thích thú:

- Tôi đùa thôi mà. Cô không nhớ tôi nhưng tôi thì nhớ cô đấy!

Câu nói của Syaoran lại làm khuôn mặt xinh xắn của Sakura đỏ bừng lên. Nhưng Syaoran dường như không chú ý đến điều đó vì anh mãi nhìn ra ngoài trời:

- Tuần trước, tôi có nó là tôi sẽ đưa cô đến một nơi tuyệt đẹp phải không? Chúng ta đi chứ? Tôi có thể thuê một chiếc xe ngựa để đến đó.

Sakura suýt nữa quên mất lời hẹn. Bây giờ được nhắc lại, cô vui mừng nói:

- Hay quá, đi luôn à?

“Ừ”, Syaoran mỉm cười, khoác áo lên người. Sakura cũng đứng dậy, vợ vội chiếc áo, bước theo Syaoran. Lúc đi ngang qua Rika đang đứng ngoài cửa, Sakura mỉm cười:

- Rika, tạm biệt nhé. Mai tôi đến, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn nhé.

Rika gật đầu, vẫy tay chào Sakura. Sakura cũng chào lại Rika, chạy theo Syaoran với vẻ vui thích mà không biết đằng sau, trên môi Rika nở nụ cười lạnh lẽo.

8. Chương 8: Đồi Ma

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, đưa Sakura và Syaoran ra khỏi đường phố Tomoeda, đi vào một con đường nhỏ. Đối với Sakura, đây là lần đầu tiên cô được đi xa như vậy. Vì thế, cô thích thú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh đường. Bầu không khí dù còn hơi lạnh nhưng đã thoang thoang hương vị mùa xuân. Những hàng cây không còn trắng dã tuyết màu đông mà đã có chút ít màu xanh của lộc non. Chim sẻ, chim én... từng đàn bay lượn, lượn lờ rồi đậu xuống thành xe bên cạnh Sakura.

- Chim có vẻ mến cô đấy!

Syaoran chăm chú nhìn đàn chim nhảy nhót trên tay Sakura. Sakura cười rạng rỡ:

- Tôi rất thích động vật, cho dù là loài vật gì cũng rất dễ thương, và đặc biệt là không bao giờ phản bội lại chủ. A, nhưng tôi thích nhất là chó, nó là loại động vật quý chủ nhất đấy, “chó không chê chủ nghèo” mà.

- Chắc, tôi thì không nghĩ như vậy đâu – Syaoran chau mày.

- Sao?

- Không có gì. Tôi cũng có một con chó rất đẹp. Nếu cô muốn thì tôi sẽ tặng cô con chó ấy!

- Thật sao? – Sakura reo lên rồi nhào lại phía Syaoran.

Syaoran chơi với suýt ngã khi Sakura bất ngờ lao lại. Mặt anh đỏ bừng lên trong khi Sakura vẫn vô tư nhìn anh với đôi mắt long lanh mong chờ:

- Thật – Syaoran mỉm cười – ừm, tên nó là Kero.... Để mai tôi mang đến cho cô xem.

- Tuyệt quá! – Sakura nhảy cẫng lên làm cho người đánh xe phải quay vào nhắc nhở - xin lỗi, Sakura nói và hỏi lại Syaoran – anh cho tôi thiết hả? Một con chó ư? Tên nó là Kero? Anh sẽ không hối hận mà đòi lại chứ?

Trước một loạt câu hỏi của Sakura, Syaoran bật cười trả lời:

- Thật, đúng, đúng và không.

Sakura vui mừng ôm chầm lấy Syaoran, nhưng sau đó, cô buông Syaoran ra và nói một cách lo lắng:

- Nhưng con chó đó chắc rất mến anh. Nếu anh cho tôi thì liệu nó có chịu không? Chắc nó sẽ buồn lắm! Cả anh nữa. Anh nuôi nó lâu như vậy chắc anh quý nó lắm. Thiếu nó chắc anh cũng không thể vui được. Nếu vậy thì tôi không lấy có khi lại hơn.

Syaoran mỉm cười khi thấy Sakura thật tốt bụng:

- Tôi không định làm mất niềm vui của cô đâu, Sakura. Nhưng nếu cô cho rằng con chó đó quý tôi và tôi quý nó thì cô nhầm to rồi. Này nhé, nó rất hay chui vào gầm giường của tôi nằm, lông rùng tả tôi lên chăn đệm. Nó thích thú với việc cắn nát quần áo, giày dép của tôi. Tôi và nó ghét nhau như chó với mèo vậy. A, hình như tôi vừa ví mình là mèo hả? Thiệt tình....

- Tuyệt đấy chứ, anh là con mèo.... Ha ha, vui thật!

Sakura cười ngất. Syaoran cảm thấy ấm áp khi nhìn nụ cười của Sakura. Anh mỉm cười:

- Phải đấy, sai. Cô cười rất đẹp. Nụ cười hợp với cô hơn nét mặt buồn bã nhiều. Ha, quả nhiên “Nụ cười của con gái là đẹp nhất”.

Sakura không cười nữa, đưa tay lau nước mắt vì cười nhiều. Cô nhận thấy ánh mắt chăm chú của Syaoran, bất giác đỏ mặt lên. Chưa bao giờ cô thấy lúng túng như vậy. Thường thì mọi khi cô có thể đốp chát lại ngay những câu nói của Syaoran, nhưng hôm nay, Sakura cảm thấy vui khi nghe Syaoran nói vậy và không biết nên nói gì. Nhưng Syaoran dường như không để ý đến sự thay đổi của Sakura, ngó ra ngoài khi xe ngựa đột ngột ngừng lại:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi không thể đi tiếp đâu - người lái xe ngập ngừng – phía trước là khu vực “Đồi ma” rồi. Xin lỗi quý khách, nhưng có lẽ tôi chỉ có thể đưa các vị đến đây thôi.

- Không sao. Đi thôi, Sakura.

Syaoran mở cửa xe, đỡ Sakura xuống. Chiếc xe ngựa lao đi theo hướng ngược lại sau khi đã nhận tiền.

- “Đồi ma”? Đó là cái gì vậy.

Syaoran mỉm cười, đi trước:

- Đi thôi. Tôi hi vọng cô sẽ thích nơi này!

Sakura chạy theo Syaoran, cảm thấy bực mình với chính mình: “Hôm nay mình làm sao thế nhỉ? Tự nhiên lúng túng trước mấy lời nói đùa của hắn. Hừ!”

Nơi Syaoran và Sakura đến là một nơi toàn rừng núi. Những vách núi cheo leo, đứng trơ trọi. Những khu rừng rậm, không nhìn thấy bên trong. Cảnh lá đã điểm xuyết màu xanh non trên nền trắng. Sakura rất ngạc nhiên, không biết mình đang đi đâu:

- Này Li Syaoran. Chúng ta đang ở đâu vậy? Đây là nơi anh muốn cho tôi xem à? Nơi đây cách Tomoeda có xa không?

Syaoran không quay lại, trả lời bằng cách mà anh thường dùng để trả lời những câu hỏi dài ngoằng của Sakura:

- Đây là vùng núi Kanka. Và chỗ cô đang đứng không phải là nơi tôi muốn đưa cô đến đâu, muốn đến chỗ đó phải đi thêm một đoạn khá dài nữa. Nơi đây cách Tomoeda khá xa, mất hơn nửa ngày đi xe ngựa. Nhưng nếu đi bộ thì phải mất 1 ngày mới tới đây.... Ôi, thôi chết rồi! – Syaoran bất chợt dừng lại làm Sakura đi sau suýt và phải anh – tôi quên mất rồi.

- Sao vậy? – Sakura lo lắng hỏi

Syaoran thở dài nhìn quanh:

- Sao tôi lại quên mất một việc quan trọng như vậy chứ? Chúng ta cần phải về nội trong ngày mai, mà quanh đây lại không có chiếc xe ngựa nào cả. Như vậy chỉ còn một cách là đi bộ thôi.

- CÁI GÌ? – Sakura hét lên – TÔI PHẢI VỀ KỊP TRƯỚC BỮA TỐI ĐÂY, NẾU KHÔNG BÁC WEI NHẤT ĐỊNH SẼ LO LẮNG.

- Tôi hiểu, tôi cũng cần phải đến cung điện làm việc ca cuối vào tối mai - Syaoran vò đầu bứt tai – tôi thật ngu quá, đáng ra phải hẹn một chiếc xe ngựa chờ chứ nhỉ. Giờ đi bộ thì cũng phải kia mới về đến Tomoeda. Mà đường từ đây về thì lại không có trạm xe ngựa nào, cũng chẳng có xe ngựa nào ngu đến nỗi dẫn thân vào đây. Hổng!

Sakura nhìn Syaoran. Cô hiểu anh vì cô mà phải lặn lội đến đây:

- Tôi thì không sao rồi. Nhưng còn anh thì... Hay là chúng ta không cần đến nơi ấy nữa. Nếu quay về bây giờ thì biết đâu lại gặp một chiếc xe nào đó.

Syaoran thôi không vò tóc, mỉm cười, đập lên đầu Sakura:

- Ngốc lắm, đã đến đây rồi thì sao lại không đi tiếp chứ? Không đến cung điện một buổi thì sao? Bọn họ mà dám đuổi tôi chắc? Được rồi, nếu cô không sao thì chúng ta đi thôi.

Syaoran kéo Sakura đi. Cô cảm thấy tâm trạng thoải mái:

- A, anh đúng là tự tin quá nhỉ. Quả thật là không có ai dám đuổi anh à?

Syaoran nhún vai:

- Trước kia thì không nhưng giờ thì chắc là đã có một người dám đuổi tôi đấy - Syaoran nháy mắt - cô nên thấy vinh dự vì người đó chính là cô, Sakura ạ!

“Đương nhiên là vinh dự rồi! Tôi mà là chủ nhân thì tôi sẽ đuổi anh vì thói bất tuân thượng lệnh đấy, anh bạn ạ!” - Sakura tự nói với mình rồi chạy theo Syaoran. Tuyệt đã ngừng hẳn.

Syaoran dẫn Sakura đi vòng vèo, loanh quanh. Sakura không nhớ là mình đã vòng qua bao nhiêu ngọn núi và giờ đây đang phải lặn mò trong một khu rừng rậm tối tăm. Chân cô đã mỏi rã rời, không bước nổi, trong khi ở phía trước, Syaoran vẫn đi những bước dài và nhanh nhẹn.

- Nè, Syaoran. Nơi đó sao xa vậy? Tôi không đi nổi nữa rồi.

Syaoran ngừng bước, quay lại:

- Ồ, xin lỗi, Sakura. Tôi không để ý. Nếu cô mỏi rồi thì chúng ta có thể dừng lại nghỉ một lát. Chắc nếu con ngựa của tôi mà còn thì chúng ta không phải vất vả thế này đâu. Nhưng cần phải đến kịp lúc thì mới thấy được điều cần thấy. - Syaoran nói, dùng tay phủi cát trên một tảng đá cho Sakura ngồi.

- Đến kịp lúc? Cái cần thấy? Đó là cái gì vậy? Mà nơi đây là nơi nào?

Syaoran ngồi xuống bên cạnh Sakura, mỉm cười:

- Đến kịp lúc và cái cần thấy là bí mật. Còn đây là vùng núi Kanka, tôi đã nói với cô rồi mà.

Sakura đã cảm thấy khó chịu vì vẻ úp úp mở mở của Syaoran:

- Tôi biết đây là núi Kanka rồi - Sakura cau mày nói - nhưng tôi muốn biết cái khu rừng rậm rạp này là cái gì kia? Trong khu rừng này có gì đáng xem à? Xem nó để làm gì vậy.

- Ừm - Syaoran vẫn bình thản trước thái độ bức tức của Sakura - Khu rừng này là một khu rừng, thế thôi. Còn cái cần xem không phải ở trong rừng mà là phải đi hết khu rừng này kia. Còn xem nó để làm gì thì tùy thuộc vào tâm trạng của từng người khi nhìn thấy nó. Nhưng tôi nghĩ nhất định cô sẽ vui đấy. Cô thấy đỡ chưa? Chúng ta đi nào!

Sakura miễn cưỡng đứng lên. Cô ghét cái tính tự quyết định mọi việc của Syaoran. “Có lẽ trong mọi việc anh ta đều tự quyết định như vậy, nhưng mình đã hiểu vì sao anh ta lại không lo bị đuổi việc. Dù chẳng chịu nghe lời ai nhưng mọi quyết định của hắn đều vì lợi ích của mọi người, lời nói chính xác và khiến mọi người buộc phải tuân theo mà không có sự phản kháng... Mình cũng bị xỏ mũi” - Sakura tức giận nghĩ nhưng vẫn đi theo Syaoran. Sau một thời gian đi dài, hai người cũng ra khỏi khu rừng. Lúc này hoàng hôn đã buông xuống. đi trong rừng lâu, Sakura không xác định và chủ động được về thời gian. Cô lẩm bẩm: “Chắc giờ này Tomoyo lại ra ngắm hoàng hôn rồi. Không biết liệu có ai ngồi cùng cậu ấy không?”

- A...

- Lại chuyện gì nữa vậy? - Sakura hốt hoảng.

- Không có gì đâu. Tôi chỉ thấy may mắn là mình đến khá đúng lúc. - Syaoran kéo tay Sakura lên một quả đồi nhỏ. Sakura khẽ reo lên:

- Wow, tuyệt vời. Nhìn này Syaoran. Từ đây có thể nhìn được toàn cảnh của các thành phố và thị trấn lân cận. Chỗ này cao như vậy sao?

- Ừm - Syaoran mỉm cười, nằm xuống đất - Cô không ngờ phải không? Thật ra chẳng ai nghĩ ngọn đồi nhỏ này lại có thể cao như vậy, và càng không ai dám nghĩ khu rừng kia là một con dốc, một cái thang.

- Thì ra là vậy – Sakura gật gù hiểu biết – thì ra lúc đi trong rừng là khi chúng ta đang phải leo lên một con dốc dài. Thả nào tôi mệt thế. Thường thì tôi cũng không đến nỗi yếu đuối.

- Đó cũng chính là một trong số những lý do khiến chưa ai biết rõ về ngọn đồi này cả. Bọn họ sợ hãi, sợ không thể thoát được khỏi khu rừng ma quái này. Một vài người đến được nơi đây thì đành phải bỏ mạng. Bởi vậy, chẳng còn ai dám bén mảng đến gần “đồi ma” nữa. Cô thấy người đánh xe lúc này đấy. Hẳn sợ không dám đến gần cả khu vực xung quanh đồi.

Sakura lo lắng nhìn quanh:

- Vậy “đồi ma” là nơi này à? Có ma thật không?

Syaoran bật cười:

- Có đấy. Tôi muốn cho cô xem những con ma ấy đấy. Sắp rồi. Mặt trời lặn thì ma sẽ xuất hiện.

Sakura cảm thấy ớn lạnh. Sakura là người trời không sợ, đất không sợ, nhưng thứ duy nhất cô sợ lại là một thứ không có thật: ma. Chưa bao giờ, Sakura mong mặt trời hãy ơ đấy như hôm nay. “Lạy trời, nếu lúc trước con nói ban đêm đẹp hơn hoàng hôn thì đó là con đã nhầm. Từ bây giờ, con sẽ thích hoàng hôn hơn, xin mặt trời, xin đừng có lặn làm gì” – Sakura nhắm mắt lại cầu khẩn, mồ hôi toát ra. Cô chợt cảm nhận một bàn tay ấm áp vuốt lên tóc cô. Syaoran đã ngồi dậy, mỉm cười nhìn Sakura:

- Đừng sợ, Sakura. Tôi tin cô sẽ thích mấy con ma này.

Sakura cảm thấy yên tâm khi nhìn nụ cười của Syaoran. Cô mỉm cười, quay lại nhìn mặt trời đang dần tắt đi những ánh sáng đỏ heo hắt. Khi những tia nắng cuối cùng đã tắt đi, Sakura quay ngoắt lại phía sau. Xung quanh ngọn đồi, có những đốm sáng mờ mờ đang dần rõ nét. Những đốm sáng đó tạo thành một hình thù kì lạ. Sakura sợ hãi gọi:

- Syaoran, chúng xuất hiện rồi kìa!

Không có tiếng trả lời của Syaoran. Sakura quay lại và nhận ra Syaoran đã ngủ say từ bao giờ. “Syaoran chết tiệt”. Dù cố lay nhưng anh vẫn không dậy, Sakura không biết làm gì và chỉ còn biết ngồi yên nhìn những đốm sáng đang dần hình thành hình dạng. Cô bỗng nhảy lên vui mừng khi nhận ra hình dạng thật của những đốm sáng trên đồi:

- A, không thể tin được. Là hoa anh đào! Đây, Syaoran – Sakura dựng Syaoran dậy - dậy đi, nhanh lên, là hoa anh đào. Những “con ma” ấy là hoa anh đào!

Syaoran lừ đừ mở mắt:

- Xuất hiện rồi à? Xin lỗi, tôi ngủ quên mất. Thế nào, cô thích không?

- Thích! – Sakura chạy nhảy quanh những cây hoa anh đào - chuyện gì xảy ra vậy? Sao nó lại đột ngột hiện lên? Là ma thật hả?

Syaoran lại nằm xuống, nhìn lên trời:

- Không, chẳng có ma nào đâu. Đó là do loài cây kì lạ này. Nó có thể dựa vào ánh nắng mặt trời để thay đổi màu sắc thân, cành và cả hoa nữa. Đến đêm, không có mặt trời, nó phải lộ nguyên hình. Nhưng đó chưa đủ để cho khu đồi này trở thành “đồi ma”. Bây giờ, ở dưới kia, chắc hẳn cũng có nhiều người nhìn thấy những cây hoa này, nhưng chỉ nhìn thấy những bóng sáng như đốm lửa lơ lửng, trông rất giống ma. Cô biết tại sao không?

- Nói luôn đi – Sakura thúc giục - đừng có bày đặt đem ra hỏi tôi.

- Đó là do khí hậu và sương mù ở vùng đồi núi này. Cô biết đấy, vương quốc Clow là một nơi có nhiều thứ kì lạ nhất, nó mang một khí hậu mà không một nước nào có, những loài cây dị tượng, dị hình. Ở vùng Kanka này, có một loại sương mù mà các vùng khác

không có. Chính nhờ màu hồng của hoa kết hợp với loại sương này khiến người nhìn từ xa sẽ nghĩ đó là những đốm lửa.

- Chắc, vừa kì lạ, vừa đau đầu. Nhưng tại sao những người đến được đây là chết?

- Việc này thì.... ha ha, tôi cũng chẳng biết.

Bỗng “Vút”. Syaoran ngồi bật dậy và Sakura cũng quay ngoắt lại phía sau. Những chiếc phi tiêu đang lao thẳng vào cô và hiện đã ngay sát Sakura. Trong lúc Sakura chưa kịp phản ứng gì thì thanh kiếm từ tay Syaoran đã đánh bật chiếc phi tiêu đó ra nơi khác.

- Cô không sao chứ? – Syaoran lo lắng.

- Không, tôi không sao! Kẻ nào vậy?

- Tôi không biết – Syaoran vẫn cầm chắc kiếm trong tay, đi giật lùi lại phía Sakura, mắt chăm chú nhìn về phía chiếc phi tiêu được phóng ra – có kẻ nào đó lấp ở sau những cây hoa. Ai đấy? Ra mặt đi! – Syaoran ra lệnh.

- Thật sợ ý quá. – Sakura cũng nhìn quanh – tôi đã không nhận ra sự có mặt của hắn.

- Cô nói đúng! Chắc chắn hắn đã theo chúng ta lâu rồi. Võ công của hắn không tồi đâu. Kẻ nào đó? Ra đây!

Không có tiếng đáp lại. Sakura mĩa mai:

- Anh nghĩ hắn sẽ nghe lời anh như những cấp dưới của anh sao? Không có chuyện đó đâu!

- Thế tôi mới bực chứ. Ồi....

Từ sau một cây hoa, một bóng đen lao vút ra, nhắm thẳng vào Syaoran mà đâm. Syaoran dùng kiếm đỡ thanh kiếm trên tay hắn. Kẻ bịt mặt lao vun vút xung quanh Syaoran và Sakura, bất chợt lao thẳng vào Sakura. Cả Syaoran và Sakura đều bị bất ngờ, không kịp ứng phó. Nhưng với sự bình tĩnh vốn có, Syaoran hét lên:

- SAKURA, ĐÁ THẲNG VÀO TAY CẦM KIẾM CỦA HẮN!

“DỪNG CÓ RA LỆNH CHO TÔI. TÔI BIẾT RỒI!” – Sakura hét lên trả lời. Với tốc độ cực nhanh, thanh kiếm của kẻ bịt mặt đã sát ngay cạnh Sakura. Cô lách sang bên trái, tránh được cú đâm chí mạng và xoay người, đã mạnh lên tay phải của hắn. Thanh kiếm rơi xuống đất, lại bị lở đà lao, tên thích khách đâm thẳng đầu xuống. Nhanh như chớp, Syaoran lao đến, dùng kiếm khống chế hắn. Nhưng quả như Syaoran nhận định lúc đầu, võ công của tên này rất giỏi. Hắn nhào lộn tránh kiếm của Syaoran, bật nhảy lên và trốn thoát.

- Cô sao rồi, Sakura? – Syaoran lo lắng chạy lại bên cạnh Sakura.

- Không sao. Cảm ơn anh đã cứu tôi.

- Hừ, tôi phải xin lỗi cô mới đúng. Chính tôi đưa cô đến đây để xảy ra chuyện này.... – Syaoran cúi xuống nhặt những mũi phi tiêu - hắn có vẻ nhắm vào cô đấy. Cô có hận thù với ai à?

Sakura lục lại trí nhớ:

- Không có. Chưa bao giờ tôi gây hận thù với ai cả. A, ít ra là lâu nay.

- Cô có nhận ra hắn không? Qua dáng người và cách sử dụng kiếm chẳng hạn?

Sakura nhíu mày suy nghĩ:

- Không, tôi chẳng nhận ra ai cả. Người quen của tôi lâu nay chỉ có dì Sonomi, Tomoyo và bác Wei mà thôi. Ngoài ra không có ai nữa.

- Cô có nghĩ chính là một trong số 3 người đó không?

- Không đâu. Bác Wei tuy rất giỏi võ nhưng không biết sử dụng kiếm, Tomoyo và dì Sonomi thì đi vắng rồi. Mà này - Sakura trừng mắt nhìn Syaoran - anh đừng có mà tùy tiện nghi ngờ lung tung. Họ đều là người tốt, bọn họ đã nuôi tôi lớn, làm bạn và dạy dỗ tôi, họ không thể nào đi giết tôi được. Anh còn nói lung tung là tôi cho anh một trận đấy.

Syaoran cười, ngồi xuống:

- Chà, tôi sợ rồi đây. Thôi, ngủ một lát đi, sáng mai chúng ta sẽ trở về Tomoeda.

Sakura nằm xuống cạnh SYAOraN:

- Anh không định ngủ à?

- Ừ, lúc này tôi có chợp mắt một lát rồi. Yên tâm, nếu hắn quay lại, tôi sẽ không để hắn động đến một sợi tóc của cô đâu. Ngủ đi!

Sakura nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Syaoran ngồi bên cạnh, cởi áo khoác ngoài đắp lên người Sakura. Anh nhìn trời, thở dài và trầm ngâm suy nghĩ về kẻ bịt mặt kia.

9. Chương 9: Vị Khách Đồng Hành Lại

- Li Syaoran, đến bao giờ chúng ta mới ra khỏi cái khu rừng quái quỷ này?

Sakura lấy tay quệt mồ hôi, cố gắng đuổi kịp Syaoran. Syaoran vừa đi vừa rẽ cành cây và cỏ rậm, không quay lại nhưng vẫn bình thản trả lời:

- Chắc không lâu nữa đâu. Cô cố gắng chút nữa, ra khỏi khu rừng, chúng ta có thể ngồi nghỉ. Rừng rậm là nơi thích hợp để ẩn nấp, đối với một vài người thì nó rất tốt nhưng vào tình hình của chúng ta hiện giờ thì lại không tốt chút nào. Tên tối qua có thể đang ẩn nấp ở đâu đó, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra và tấn công. Khi đó, chúng ta rơi vào tình huống bất lợi và bị động.

Sakura chợt dừng lại. Cô nghe một tiếng động nhỏ, rất nhỏ nhưng cũng đủ để đôi tai cực thính của cô nhận ra. Cô ngẩng đầu nhìn những cành cây rậm rạp. TỪ đây không thể nhìn thấy mặt trời và ánh sáng bên ngoài. Trong khu rừng toàn một không gian âm u, tối tăm. Sakura nhận rõ nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào một khi cô còn ở trong khu rừng này. Sakura bước nhanh chân hơn, để đến đi bên cạnh Syaoran. Syaoran dường như cũng nhận ra tiếng gió do bước chân người đi chuyển trên cao, anh nắm chắc lấy kiếm, kéo Sakura đi nhanh hơn:

- Thật bất lợi. Bây giờ nếu hắn nấp ở trên các cành cây thì chúng ta không thể nhìn ra hắn đang ở đâu, nếu hắn bắt chợt lao xuống thì chỉ còn nước chết mà thôi – Syaoran lo lắng kéo Sakura đi nhanh hơn, trong khi tay kia vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

“Vút... vút... vút...” liên tiếp những tiếng xé gió lao đi. Theo bản năng, Sakura nhảy lên và tránh được những mũi phi tiêu lao thẳng vào cô. Syaoran rút kiếm ra, chắn trước mặt Sakura:

- Lại là người hả? Ra mặt đi!

Một người mặc áo đen, bịt kín mặt từ trên cây nhảy xuống, rút kiếm lao vào Syaoran. Syaoran dùng kiếm đỡ kiếm của hắn, đẩy mạnh ra. Tên bịt mặt bị đẩy lùi lại phía sau, nhưng nhanh đến nỗi không ngờ, hắn lao về phía Sakura, đồng thời phóng một loạt phi tiêu về phía Syaoran. Sakura xoay người tránh kiếm của hắn, đồng thời nhảy lên cao, giáng một cú đá xuống đầu hắn. Thanh kiếm của kẻ kia rơi khỏi tay, văng lên và nằm gọn trong tay Sakura. Vẫn chưa được học qua kiếm pháp, Sakura cầm kiếm, cố gắng tìm cách khống chế nhưng không thể chém được. Đúng lúc ấy, Syaoran lao đến và vung kiếm lên. Máu phụ ra ở chân tên thích khách. Kẻ bịt mặt kêu lên một tiếng rồi phi thân bỏ chạy. Syaoran chạy đến bên cạnh Sakura:

- SAKURA, CÔ CÓ SAO KHÔNG?

- Không sao.... – Sakura thở hắt ra - tức quá đi, thanh kiếm đáng ghét. Tôi không thể nào sử dụng được nó. Giá nó ngoan ngoãn chịu nghe lời thì tôi đã bắt được hắn rồi....

Syaoran bật cười:

- Cô có vẻ chưa học kiếm bao giờ hả? Nhưng võ công của cô thì không tệ đâu!

- Đúng là như thế - Sakura thú nhận – tôi chưa bao giờ động đến kiếm cả, đây là lần đầu tiên đây. Còn võ thì thỉnh thoảng bác Wei có dạy cho tôi vài chiêu. Di Sonomi nói con gái không nên võ võ, sẽ không tốt cho tương lai, nên không cho tôi đi học. Tôi chỉ có thể học lén thôi.

- Dì cô thật là.... không có võ thì lúc này cô chết chắc rồi – Syaoran nói và mân mê thanh kiếm Sakura lấy được – đây đúng là một thanh kiếm tốt. Đây cầm lấy – Syaoran tung nó về phía Sakura, đứng dậy và bước về trước – có thể cô sẽ cần dùng đến nó đấy. Giờ thì đi thôi!

Sakura cầm thanh kiếm, ngắm nhìn nó một lúc và cảm giác bực tức lại bùng phát trong cô. Sakura cực kì tức giận vì cái cục sắt này lại không chịu nghe lời mình. “Nếu đã thế thì ta nhất định phải khuất phục ngươi, đồ đáng ghét...”. Sakura gọi:

- Đây, Syaoran! Tôi nhận anh làm sư phụ, anh dạy kiếm cho tôi nhé!

- Tôi ấy à? – Syaoran vẫn cười, kéo những cành cây xòa ra sang một bên để lấy chỗ đi - tại sao lại là to ỏi.

- Tôi thấy anh rất giỏi kiếm mà! Dạy cho tôi đi, tôi dùng để tự vệ ấy mà. Coi như tôi năn nỉ anh rồi đó. Nhận đi!

- Cô đang năn nỉ, cầu xin hay là ra lệnh vậy? Để tôi suy nghĩ xem! – Syaoran dừng lại, ra vẻ ngẫm nghĩ.

Sakura hét lên:

- ANH CÓ NHẬN KHÔNG? TÔI ĐÃ XUỐNG NƯỚC LẮM RỒI ĐÓ. NHẬN HAY KHÔNG?

- Sakura tức giận rồi! – Syaoran cười, tiếp tục đi – tôi đùa thôi, có đệ tử như cô cũng hay. Nhưng nếu nhận tôi làm sư phụ rồi thì phải gọi sư phụ chứ? Tôi sẽ nghiêm khắc lắm đấy! Làm học trò của tôi thì phải biết nghe lời.

Sakura bực mình:

- Tôi không làm đồ đệ của anh nữa. Hừ, tôi sẽ nhờ người khác dạy. Đồ kiêu căng, ngạo mạn!

- Ha ha, cô dễ giận thật đấy! Tôi đùa chút thôi, dù cô gọi tôi là sư phụ hay không thì tôi cũng sẽ dạy qua về kiếm pháp cho cô. Nếu không định giúp cô học kiếm thì tôi đưa cô thanh kiếm đó làm gì chứ - Syaoran chỉ vào thanh kiếm trên tay Sakura – cô có vẻ nhiều

kẻ thù mà lại không hay biết, như vậy ra ngoài rất nguy hiểm. Biết được càng nhiều cách tự vệ càng tốt chứ. Ồ, để xem. Điều đầu tiên để học kiếm là phải biết “yêu” kiếm. Cô hãy tập yêu quý thanh kiếm của mình đã, rồi sau đó sẽ học tiếp.

Sakura dù không vui với cách nói của Syaoran nhưng vẫn im lặng. Sakura chợt nhớ về tiếng kêu của kẻ muốn giết cô vừa này, dáng người ấy có vẻ gì rất quen, nhưng Sakura lại không thể nhớ ra đó là ai. Cô thắc mắc và nghi ngờ, kẻ đó có thể liên quan đến phần kí ức mà cô đã mất, phần kí ức từ khi cô 9 tuổi trở về trước. Nhưng như vậy thì kẻ đó là ai? Tại sao lại muốn giết cô? Chẳng lẽ đó chính là kẻ đã giết cha mẹ cô sao? Cha mẹ thật sự của cô là người thế nào? Sao lại có nhiều kẻ thù vậy? 6 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Bao nhiêu câu hỏi dồn lên đầu Sakura, chợt tan biến hết khi ánh nắng rọi thẳng vào mặt cô. Đến bây giờ cô mới để ý mình đã đến cửa rừng và lối đi đang sáng dần lên.

- A... – Sakura kêu lên – ra khỏi khu rừng đáng ghét đó rồi à?

- Cô đã suy nghĩ xong rồi à? Có nghĩ ra được gì không? – Syaoran khoanh tay trước ngực, mỉm cười cười nhìn cô - thấy cô có vẻ suy nghĩ nên tôi không muốn làm phiền. Sao rồi?

- Tôi ổn... – Sakura mỉm cười trả lời. Không hiểu sao cô cảm thấy yên tâm hơn khi nhận ra Syaoran đang ở bên mình. Có lẽ cũng chẳng cần tìm hiểu những chuyện trong quá khứ, quá khứ đau buồn thì chỉ làm mình thêm đau khổ thôi.

- Cô bị mất kí ức à? Syaoran nhìn cô, vẻ hiểu biết.

- Hừ, tôi không hiểu nổi sao anh có thể hỏi câu đó với vẻ thản nhiên như vậy – Sakura tức giận – anh cũng cần biết đó là nỗi đau của tôi chứ. Hồi đến chuyện buồn của người khác mà anh lại có vẻ mặt như vậy là quá bất lịch sự đấy.

- Xin lỗi – Syaoran cười – tôi chỉ cảm thấy cô dường như đang cố gắng tìm hiểu về phần quá khứ ấy, cái tên mặc áo đen, bị mất kia làm cô nghĩ về kí ức cũ, đúng không?

Syaoran nhìn thẳng vào mắt Sakura. Sakura im lặng không nói.

- Thôi – Syaoran quay mặt đi chỗ khác – tôi không muốn xen vào chuyện riêng của cô đâu. Nhưng tôi thật sự cảm thấy nếu cô không muốn thì đừng cố nhớ lại làm gì. Biết những chuyện trong quá khứ không hẳn là việc hay. Tôi chẳng bao giờ muốn tìm hiểu những chuyện kí ức mà tôi đã quên đi. Theo tôi, kí ức đó chắc chắn là không vui mới khiến người ta phải đóng kín nó, không muốn nhớ đến. Biết nhiều chỉ thêm đau khổ và khó xử mà thôi. Cuộc sống là hiện tại, Sakura. Sống hết mình với hiện tại, như thế sẽ tốt hơn cho cô, cho tôi và cho tất cả mọi người.

Sakura trầm ngâm:

- Anh nói đúng. Nhưng dù mình có cố quên hết quá khứ để sống thì quá khứ cũng sẽ không buông tha và quên đi mình. Bởi vì quá khứ dù thế nào thì cũng là quá khứ của mình. Quá khứ đau buồn vẫn hơn hiện tại giả tạo. Nếu tôi có thể biết chuyện gì xảy ra trong quá khứ, tại sao tôi bị truy đuổi.... như thế có thể sẽ tốt hơn chẳng?

Sakura mỉm cười nhìn Syaoran. Đó là nụ cười buồn bã nhất mà Syaoran từng thấy ở Sakura. Lòng anh chợt quặn đau. Syaoran thở dài:

- Đi tiếp thôi. Việc gì đến sẽ phải đến, suy nghĩ làm gì cho đau đầu.

Sakura định bước theo, chợt cô cảm thấy mình đạp phải vật gì:

- Ối, cái gì vậy? – Sakura kêu lên.

- Sao vậy, Sakura? – Syaoran chạy lại chỗ Sakura.

- Tôi vừa đá phải vật gì ấy – Sakura nói, cúi xuống đồng lá khô. Syaoran giúp cô vạch lá lên và lôi lên một “vật” to to.

- Á.... – Sakura hét lên – là một người... chết.... chết rồi à?

Đúng như Sakura nói. Đó là một thanh niên độ hơn 20 tuổi, khuôn mặt đẹp như con gái và mang trên mắt một cặp kính, nằm bên cạnh một cái túi to dùng. Syaoran cẩn thận xem xét:

- Chưa đâu, hán còn thở đấy. Này, anh bạn, anh bạn không sao chứ? – Syaoran dựng người kia dậy, lay hỏi – này, này....

Người kia từ từ mở mắt, lơ lơ nhìn Sakura và Syaoran:

- Đói, tôi đói quá... – nói xong anh ta lại lả đi.

Sakura và Syaoran mở to mắt nhìn nhau. Sakura gom hết số thức ăn mà mình đem theo từ hôm trước lại, đưa cho anh ta. Người đó mắt sáng lên, cảm ơn rồi rít và nhai một cách gấp gáp.

- Anh cứ từ từ mà ăn – Syaoran phải tay đứng dậy – tôi rất tiếc nhưng tôi nghĩ là chúng tôi không mang theo nước.

- Hai vị quả là bồ tát phù hộ – người kia miệng nhai ngon lành, nói với Sakura và Syaoran – cảm ơn hai vị. Tôi là Yukito Tsukishiro, các vị cứ gọi tôi là Yukito cũng được. Cho hỏi danh tính hai vị?

- Tôi là Li Syaoran, còn đây là Sakura... ờ, Sakura.....

Thấy Syaoran lúng túng, Sakura mới nhớ ra là mình chưa hề cho anh ta biết họ. Sakura trả lời thay:

- Sakura Akizuki. Hân hạnh được làm quen với anh!

- Vâng – anh ta cười – cậu Li, cô Akizuki, tôi có thể gọi hai người là Syaoran và Sakura được không?

- Được thôi, nếu anh muốn – Sakura vui vẻ nói. Không hiểu sao, cô cảm thấy chàng trai này rất dễ mến, cô có thể nói chuyện thoải mái như đã quen thân từ lâu – Anh có cái túi to nhỉ? Nó đựng gì vậy.

Yukito chỉ cười không nói. Syaoran hỏi:

- Anh từ đâu đến và định đi đâu vậy?

- Tôi? – Yukito chỉ tay lại phía núi – tôi ở thị trấn sau ngọn núi kia, và bây giờ tôi định đến Tomoeda, nhưng đang đi trên đường thì lại hết lương thực, tôi đói quá nên định ngồi đây ngủ một chút, ai ngờ không chịu được đói nên xỉu mất như các vị biết đấy.

- Anh đến đây mấy lần rồi? – Syaoran hỏi.

- Đây là lần đầu tiên tôi vượt núi. Không hiểu sao đột nhiên tôi có ý định đi xa một chuyến và nơi đầu tiên tôi định đến là thị trấn Tomoeda xinh đẹp. Còn hai bạn, hai bạn định đi đâu?

Sakura vui vẻ nói:

- Chúng tôi cũng đang định đi về Tomoeda đây! Hay anh cùng đi với chúng tôi cho vui.

- Hay quá, vậy chúng ta đi cùng nhé. Không biết cậu Syaoran đây có bằng lòng không?

Syaoran nhú mày suy nghĩ. “Không có vấn đề” – Syaoran trả lời. Thế là Syaoran và Sakura lại có thêm một người bạn đồng hành nữa trên đường trở về Tomoeda.

- Trời hơi nóng thì phải? Hay tại chúng ta đi bộ quá lâu nên thấy nóng, chứ thời tiết bây giờ vẫn còn lạnh mà.

Ba người bạn đường bắt đầu đi đã đi được một quãng dài và ngồi nghỉ ở bên chân núi. Suốt đường đi, Yukito nói luôn mồm, Sakura vui vẻ tiếp chuyện, Syaoran lúc nào cũng để ý đề phòng.

- Tôi thấy ở đằng kia có một dòng suối nhỏ. Tôi ra đây uống chút nước. Các bạn có bình đựng nước không, tôi lấy luôn cho.

- Không, chúng tôi không mang bình hay lọ gì. Không cần đâu, anh muốn biết uống nước thì uống nhanh lên, rồi chúng ta còn phải lên đường tiếp! – Syaoran trả lời một cách lạnh lùng.

Chờ cho Yukito đi rồi, Sakura bực tức hỏi:

- Anh làm sao thế hả? Đâu cần như thế? Thái độ của anh như thế là bất lịch sự với người khác đấy.

Syaoran im lặng không nói gì. Anh quay lại nhìn Sakura:

- Tôi thấy hấn có gì hay đâu mà cô và hấn trò chuyện vui vẻ thế?

- Anh có chịu nói gì đâu mà chả không biết – Sakura vui vẻ nói – anh ta nói chuyện rất hài hước, có duyên lắm. Tôi rất thích mẫu người như anh ta. Anh Yukito đó kể chuyện cười hay phải biết, vậy mà mặt anh cứ lăm lăm. Anh đúng là sắt đá!

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Sakura, không hiểu sao Syaoran thấy bực mình. Thường thì anh rất thích nhìn Sakura vui vẻ, nhưng hôm nay, anh lại thấy tức giận.

- Bị thương... – Syaoran lặng lẽ nói. - hấn bị thương ở chân.

- Bị thương? – Sakura lặp lại – thương ở chân à? Sao anh biết? Tôi đâu thấy anh ta đi khắp khiêng đâu?

- Ủ, võ công của hấn khá lợi hại, đủ để hấn có thể đi lại một cách bình thường dù chân bị thương không nhẹ. Nhưng cô nhìn những vết chân hấn để lại trên cát thì thấy. Chân phải của hấn để lại những vết sâu và rõ hơn dấu chân trái.

- Chẳng lẽ hấn là... – Sakura bắt đầu lo lắng.

- Tôi không biết! – Syaoran nói – nhưng hấn bị thương ở chân trái trong khi theo tôi nhớ là tôi đâm vào chân phải của tên thích khách kia.

- Biết đâu anh chém vào chân trái nhưng nhớ nhầm! – Sakura đưa ra ý kiến.

- Bây giờ không thể nói trước được gì, nhưng chúng ta cần phải đề phòng. Việc hấn xuất hiện ở chốn này đã là một việc kì lạ rồi. Cô cũng nên để ý hơn mới được.

- Vậy à? – Sakura hỏi lại – tôi thấy anh ta có nụ cười hiền và ấm áp lắm, không thần nhiên lạnh lùng như anh. Tôi rất thích nụ cười ấy, nó làm cho tôi có cảm giác yên tâm và được che chở. Có thể anh ta không phải là tên thích khách ấy đâu, chính anh lại giống thích khách hơn đấy!

“Hừ, lạnh lùng, thản nhiên? Giống thích khách?” – Syaoran tức giận lắm lắm. Sakura

nhìn về mặt bực tức của Syaoran, bật cười:

- A ha, lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt này của anh đấy. Anh yên tâm đi, tôi sẽ chú ý hơn. Hơn nữa, tôi nghĩ tôi sẽ bình an trở về thôi, bởi vì anh đã nói như vậy mà. Anh nhất định sẽ bảo vệ tôi, đúng không? Tôi tin anh!

Sakura nói với một nụ cười rạng rỡ. Syaoran đỏ mặt, mỉm cười:

- Cảm ơn cô, Sakura! Cảm ơn vì đã tin tôi!

Yukito vui vẻ ngồi bên bờ suối, lấy nước vào trong bình đựng nước của mình. Có tiếng bước chân nhẹ nhẹ và chậm rãi tiến sát lại phía anh:

- Thế nào? Trông cậu có vẻ vui quá nhỉ, Yukito? - người vừa đến hỏi.

Yukito không quay mặt lại, vẫn cười trả lời:

- Vui, tớ đã kiếm được hai người bạn đường thú vị.

- Tốt đẹp chứ?

- Tốt – Yukito nói – Sakura rất dễ thương, cô ta tin tớ ngay lập tức và nói chuyện với tớ rất thoải mái. Chỉ có tên họ Li kia là hơi “lạnh”, hẳn có vẻ nghi ngờ tớ rồi. Phải cẩn thận hơn mới được.

- Tớ mong cậu thành công, Yukito ạ! Cái tên họ Li đó, cho dù là ai đi chăng nữa, nhưng kẻ nào ngăn cản tớ đều phải chết.

Yukito quay lại, đối mặt với người đang nói chuyện với mình:

- Chà, tớ hiểu rồi. Nhưng bây giờ còn sớm quá, màn kịch vui còn ở phía sau. Tớ biết nhiệm vụ của mình, chúng ta cần phải lấy đi 1 thứ, “Thứ” vô cùng quan trọng, đúng không Touya? À, phải gọi đầy đủ là Touya Kinomoto chứ nhỉ.

Touya nhếch mép cười:

- Coi chừng đấy, kế hoạch lần này tớ giao cho cậu, đừng hành động theo cảm hứng như những lần trước nữa. Cũng cần nhớ cái chân của cậu chưa khỏi đâu!

Touya nhảy lên và biến mất. Yukito lẩm nhẩm: “Vô công của hắn thật lời hại, cũng may mình là bạn của hắn”. Vừa lúc ấy thì Yukito nghe tiếng Sakura và Syaoran gọi. Anh vội vàng trở lại chỗ hai người bạn và tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Ba người bạn cùng đi đến một địa điểm, cùng một hành trình nhưng với 3 tâm trạng khác nhau. Syaoran không hăm hè tức tối nữa nhưng vẫn đề phòng cẩn thận, Sakura luôn nói chuyện vui vẻ với Yukito nhưng đã chú ý hơn. Còn Yukito? Không thể đoán trước được những ý nghĩ, những âm mưu trong đầu của một kẻ thông minh trời cho như anh ta.

10. Chương 10: Yukito Tsukishiro

- Này, anh có chịu đánh xe tử tế không vậy? Nếu không thì để tôi đánh! – Syaoran nói với Yukito bằng giọng cáu gắt.

- Xin lỗi, tôi sẽ đánh tử tế ngay thôi – Yukito vẫn thản nhiên nói với Syaoran.

Bây giờ Syaoran, Sakura, và Yukito đang ngồi trên chiếc xe ngựa kéo, trong khi chỉ mới lúc nãy, cả ba đang cuộc bộ mệt lả người...

.....

- Nghỉ một lúc nhé, Sakura. Cô đi bộ đường dài như vậy chắc là mệt lắm rồi, - Syaoran lo lắng hỏi Sakura.

Yukito cũng đồng tình với Syaoran, nhất quyết khuyên Sakura nên ngồi nghỉ dù cô có phản đối. Đúng lúc đó có một chiếc xe kéo ngựa thồ hàng đi ngang qua. Syaoran mỉm cười, nói với Yukito:

- Anh nghĩ xem có thể mau lại chiếc xe kéo kia không?

- Xe kéo à? – Yukito ngạc nhiên, nhìn không chớp mắt vào người kéo xe.

- Ủ - Syaoran gật đầu – dù hơi bất tiện nhưng có xe đi vẫn hơn chứ. Cứ đi bộ kiểu này thì chân chúng ta cũng không chịu nổi nữa nói gì là Sakura. Anh thử làm một cuộc giao dịch xem, với anh chắc là được.

- Ủa? – Yukito ngạc nhiên nhìn Syaoran nhưng Syaoran không biểu lộ chút phản ứng nào mà chỉ cười, Yukito chặc lưỡi – anh thú vị đấy. Được rồi, để đấy cho tôi.

Yukito ra nói chuyện với người kéo xe một lúc và thật bất ngờ, người kéo xe dỡ hàng xuống, trao cho Yukito chiếc xe kéo. Sakura vô cùng kinh ngạc khi thấy Yukito kéo chiếc xe lại, còn Syaoran chỉ cười một cách khó hiểu.

.....

- Này, Yukito – Sakura hỏi – sao lúc này anh lại mua được chiếc xe này từ người kéo xe vậy?

- Đơn giản thôi, bởi vì kẻ kéo xe ấy đang cần một thứ mà tôi có – Yukito mỉm cười - chuyện đáng hỏi là tại sao anh bạn Yukito lại biết tôi có nhiều thứ người kéo xe đang cần.

- Thông minh như anh mà không hiểu sao – Syaoran ngồi dựa lưng vào thành xe, mắt lim dim - chỉ cần quan sát là nhận ra ngay thôi.

- Uh? Tôi không hiểu? Thứ ấy là thứ gì thế? – Sakura thắc mắc.

Syaoran mỉm cười nhìn Sakura:

- Thứ gì à? Cô rất thông minh mà, đoán thử xem!

- Lúc nào cũng thế - Sakura tức giận – anh thật đáng ghét! Tôi sẽ hỏi Yukito, không thèm hỏi anh nữa.

Syaoran bật cười nhìn bộ dạng bức tức của Sakura. Yukito liếc lại phẩy sau, nhìn hai người đang cười nói vui vẻ, anh ta chợt nảy ra một ý nghĩ mới. “Kịch”, chiếc xe ngựa bỗng dừng lại khiến Syaoran và Sakura ngã chúi vào nhau. Syaoran hỏi:

- Chuyện gì vậy? Con ngựa bị làm sao à?

- Chắc là vậy rồi – Yukito cúi xuống nhìn - Syaoran, cậu thử xuống xem bánh xe có bị làm sao không?

Syaoran nhảy xuống kiểm tra theo lời của Yukito. Nhưng khi chân anh vừa chạm đất, con ngựa hí vang lên rồi phóng vụt đi, kéo theo Sakura ngồi trên xe.

- SYAORAN...

Sakura thét lên, gọi với lại phía Syaoran. Syaoran hét:

- NGỒI IM, SAKURA. BẮM CHẮC VÀO, NGÃ LÀ CHẾT ĐẤY....

Chiếc xe ngựa lao đi vun vút về phía trước. Sakura sợ hãi:

- Anh là ai? Anh muốn gì?

- Tôi là ai? – Yukito cười vang – tôi chẳng giới thiệu sao, tên tôi là Yukito Tsukishiro, 22 tuổi. Tôi đang muốn đưa cô về nhà đây, quý cô nương Sakura Akizuki. Ấy chết, tôi phải gọi cô là Sakura Kinomoto chứ.

Sakura choáng váng nhìn nụ cười nửa miệng của anh ta. Không còn là nụ cười ầm ập mà cô nhìn thấy lúc trước nữa mà là một nụ cười nửa vờ, lạnh lùng đến phát sợ. Không một ai ngoài những người thân của Sakura biết họ thật của cô, ngay cả Syaoran cũng không vậy kể này là ai mà lại biết? Sakura thắc mắc và tin chắc người này có liên quan đến kí ức tuổi 9 của cô.

- Anh là tên thích khách tối qua? Có phải chính anh đã tấn công tôi?

- Tấn công cô? không, tôi chẳng có ý định tấn công hay làm cô bị thương, tin tôi đi – Yukito nói khi thấy vẻ mặt ngờ vực của Sakura – có người ủy thác cho tôi nhiệm vụ quan trọng là bảo vệ cô.

- Bảo vệ tôi? Ai vậy? – Sakura ngạc nhiên, thoáng nghĩ đến dì Sonomi.

- Tôi không có quyền tiết lộ. – Yukito mỉm cười – nhưng bây giờ thì cô đừng lo, tôi chỉ muốn thử cái tên Syaoran kia chút thôi. Nếu hắn đuổi kịp thì tôi sẽ trả cô cho hắn, còn nếu không thì tôi sẽ đưa cô về tận nhà.

- CÁI GÌ? ANH ĐỪNG CÓ BẮT BÍ NGƯỜI TA VẬY CHỨ? ANH PHÓNG NGỰA NHƯ THẾ NÀY THÌ LÀM SAO ANH TA ĐUỔI KỊP? – Sakura kêu lên

- Yên tâm, Yukito cười lớn, nếu hắn....

Yukito chưa kịp nói hết câu thì đã thấy một bóng người loang loáng phi đến. Thân thủ người này nhẹ như gió, phóng nhanh như có cánh, chẳng mấy chốc đã áp sát xe ngựa.

- Syaoran... – Sakura reo lên.

Syaoran đã đến ngay cạnh xe ngựa và giơ tay định bám vào thành xe. “Thôi rồi, lần này về lại phải nghe Touya ca cẩm đây”. Yukito lách người, cho ngựa tránh sang một bên, khiến Syaoran lỡ đà suýt ngã. Sakura lo lắng nhìn Syaoran. Syaoran vẫn không tỏ dấu hiệu đã bỏ cuộc, anh phóng nhanh hơn, vọt lên trước, đá vào hông ngựa. Con ngựa ***g lên, hí vang. Sakura và Yukito bị hất tung xuống dưới. Với tốc độ nhanh hết sức có thể, Syaoran lao đến, đỡ Sakura, đồng thời Yukito cũng nhanh chóng đứng được xuống đất an toàn. Con ngựa như phát cuồng, nó gầm lên và lao về phía Sakura. Syaoran lập tức buông Sakura đứng xuống đất, nhảy lên lưng ngựa, ghì chặt cương, không cho nó lao đi. Nhưng dường như con ngựa không chịu nghe lời, nó vẫn lao về phía trước, chân đá lung tung, hất tung cả Syaoran xuống. Sakura nhảy lên lưng ngựa, ghì cương, kéo con ngựa lại nhưng con ngựa phóng vút đi....

- SAKURA, NGUY HIỂM... – Syaoran hét lên.

Sakura vẫn nhất quyết ôm chặt cổ ngựa, không buông dây cương. Con ngựa gầm lên, bỗng hí vang và dừng lại. Syaoran chạy đến bên cạnh Sakura:

- Cô có bị thương không?

- Không sao – Sakura leo xuống ngựa, thở hổn hển – con ngựa này thật khó dạy bảo, nhưng không sao, tôi được học phi ngựa từ bé kia mà. Nó...

Sakura chợt dừng lại. “Véo”, một bóng người lao lên lưng ngựa và phóng vút đi.

- YUKITO.... – Sakura và Syaoran đồng thời hét lên.

Yukito ngoái lại, mỉm cười.

- Chúc mừng nhé, Sakura. Chúng ta sẽ còn gặp lại, Syaoran, Sakura. Bây giờ thì... Tạm biệt!

Con ngựa phóng vút đi, bỏ lại Syaoran và Sakura trong làn bụi mù mịt:

- Khụ, tên đáng ghét – Syaoran nói - giờ chúng ta lại phải đi bộ thôi. Cũng may chỉ còn một đoạn ngắn là đến nhà. Cô đi được chứ?

- Được – Sakura mỉm cười – a, phải cảm ơn anh lúc nãy đã cứu tôi. Anh không sao chứ? – Sakura lo lắng hỏi khi thấy Syaoran thở hồng hộc.

- Không sao! Chỉ là lúc nãy dùng nhiều sức nên bây giờ hơi mệt thôi. Lúc nãy tay Yukito đó nói chúc mừng là sao.

- Không, không có gì. – Sakura nói, trong đầu lại vang lên những lời nói khó hiểu của Yukito. Ai là người đã nhờ anh ta bảo vệ cô? Dì Sonomi hoặc Tomoyo ư? Nếu không phải thì là ai? Sakura cảm thấy nhức đầu với những câu hỏi. Bỗng cô cảm thấy một bàn tay ấm áp đặt lên đầu mình:

- Không sao chứ - Syaoran mỉm cười – đi nhanh lên nào.

“Không cần phải lo lắng, chuyện gì đến sẽ đến!” – Sakura nhủ thầm và vui vẻ đi theo Syaoran. Suốt đường đi, cô lại bắt đầu suy nghĩ về câu đố của Syaoran: “Người đánh xe đó thiếu thứ gì? Tức là lúc ấy mình hơi mệt nên không để ý, nếu không thì tên Syaoran này biết tay mình.”

Hai người đi bộ chẳng mấy chốc đã về đến ngõ rẽ vào con đường dẫn đến nhà Sakura. Syaoran chia tay Sakura để về cung điện.

- Syaoran – Sakura gọi giật lại khi Syaoran đang định đi – cảm ơn anh, dù xảy ra nhiều rắc rối nhưng quả thật tôi đã rất vui.

- Ủ, - Syaoran mỉm cười – cô vui thì tốt rồi.

Syaoran vẫy tay chào rồi quay lưng đi, nhưng Sakura lại gọi:

- Khoan, tôi đã nói xong đâu.

- Chưa xong à – Syaoran dừng lại – còn chuyện gì vậy? Ah, hay cô nhớ tôi nên không muốn cho tôi đi chứ gì?

- Đừng giỡn mặt – Sakura nổi giận – tôi chỉ muốn hỏi anh một việc, anh nói người kéo xe ngựa kia thiếu một thứ, thứ đó là “giày leo núi”, đúng không?

- Đúng – Syaoran cười trả lời – tôi biết cô vốn thông minh nên có thể đoán được. Vậy theo cô, tại sao Yukito lại có nhiều giày?

- Đơn giản thôi – Sakura trả lời ngay – đôi giày của Yukito còn mới, chứng tỏ anh ta mới đi nó vào sau khi đã đến vùng núi này rồi. Mà anh ta lại không có xe ngựa, nên phải vượt núi để đến đây. Quanh chỗ “đồi ma” không có nơi nào bán giày, như vậy đáng lý ra giày của anh ta phải rách và bẩn rồi mới đúng, nhưng đằng này lại còn mới nguyên. Vì thế, có thể giải thích, anh ta mang theo giày, thế thôi.

- Hoan hô! – Syaoran vỗ tay – cô rất thông minh, tôi quả không nhìn lầm. Nhưng cô có biết vì sao người kéo xe lại chịu đổi chiếc xe chỉ vì một đôi giày không? Chiếc xe đắt hơn đôi giày chứ nhỉ? Anh ta đang chờ hàng, có thể là ra chợ, như vậy sao không ra đấy mà mua một đôi, có phải tốt hơn không? Đằng này lại phải đổi chiếc xe, rõ ràng là chịu thiệt.

Sakura cười:

- Anh nói đúng! Đương nhiên chiếc xe phải đắt hơn đôi giày rồi, nhưng đó là với những người có giày để đi. Người kéo xe ấy không có giày trong khi anh ta cần phải leo núi. Nhìn những thứ hàng trên xe của anh ta thì chắc chắn không phải mang ra chợ để bán mà là mang về nhà. Có thể anh ta không mua được thứ mình cần nhất, chính là đôi giày. Lí do để giải thích việc này là ngoài chợ không bán giày leo núi, cái này cũng giải thích cho việc Yukito phải mang nhiều giày thế. Đổi một chiếc xe ngựa kéo, một thứ mà người kéo xe cảm thấy nó không thật sự cần thiết để lấy một thứ dù ít giá trị nhưng cần thiết thì việc gì lại không đổi. Theo tôi biết, người vùng núi suy nghĩ rất đơn giản, họ không nghĩ nhiều đến vấn đề lợi thiệt về của cải mà nghĩ nhiều đến những vấn đề cần thiết cho cuộc sống hơn.

Syaoran bật cười:

- Cô đúng là rất thông minh. Có học trò thông minh như thế cũng tốt. Tất cả những điều cô nói đều đúng cả. Thôi, hẹn hôm khác nhé, tôi sẽ đưa con chó đến cho cô xem. Bây giờ tôi phải đi đây, tạm biệt!

- Tạm biệt! – Sakura nói.

Syaoran quay đi. Anh lẩm nhẩm: “Tất cả mọi điều cô nói đều đúng, Sakura. Nhưng có một việc cô không nghĩ tới, đó là tại sao Yukito biết được ngoài chợ ở đó không bán giày, bởi vì ngay cả người kéo xe cũng không biết kia mà. Nếu vậy thì đâu phải anh ta đến lần đầu như anh ta nói. Tuy nhiên... Còn có thể giải thích theo cách khác. Đó là anh ta đã phục kích sẵn ở khu “đồi ma” ấy, đến bằng ngựa của anh ta. Còn người kéo xe kia là đồng bọn. Hừm, dù sao thì mình cũng không được trực tiếp xem anh ta đổi xe ngựa”

11. Chương 11: Chồng Tương Lai Của Tomoyo

Touya đứng bên một mỏm đá cao. Anh chấp tay sau lưng, nhìn về phía đông. Nơi đó có xứ tuyết giá lạnh nhưng thân thương đã nuôi anh lớn khôn. Nơi đó có những người đang ngày đêm mong anh trở về. Nơi đó có những người bạn một lòng trung thành. Nơi đó có những điều mà anh trân trọng nhất. Touya đưa tay lên miệng:

- Hoét....

Một con chim lớn bay đến, sà xuống cạnh Touya. Đây là một con chim ưng trắng, mỏ dài, dùng để đưa thư. Touya buộc lá thư lên chân chim, thì thầm:

- Kappi, hãy đưa lá thư này về ọi người để họ yên tâm. Nhất định ta sẽ quay trở lại, quay lại với chủ nhân thật sự của chúng ta.

Con chim rúc vào tay Touya rồi bay đi. Touya thở dài nhìn theo con chim. “Vây là sắp bắt đầu rồi”. Bỗng anh nghe có tiếng ngựa phi đến gần. Touya quay lại, lắc đầu:

- Cậu lại hành động theo cảm hứng, dẫn đến hỏng việc hả Yukito?

Chàng trai ngồi trên lưng ngựa nhảy xuống, tươi cười:

- Ủ, hỏng rồi. Tớ thấy Sakura nói chuyện rất vui với Syaoran, nên tớ nảy ra ý định muốn thử xem hấn đối với Sakura thế nào. Ai dè,... tớ không nghĩ tên Syaoran ấy lại giỏi đến thế. Hấn đã đuổi kịp ngựa của tớ.

- Đuổi kịp ngựa của cậu à? – Touya thích thú – hay đấy, người đánh xe tài ba nhất xứ tuyết lại thua một tên vô danh tiểu tốt sao? Tớ cũng mới đuổi kịp ngựa của cậu có 1 lần, sau một giờ!

Yukito bước đến bên cạnh Touya:

- Có lẽ là vì Sakura. Tớ đẩy Sakura vào tình huống nguy hiểm, nên hấn mới dùng hết sức để cứu cô ấy.

- Chà, lần sau gặp lại tớ phải cảm ơn tên Syaoran ấy rồi – Touya cười lạnh lẽo nhìn Yukito - nếu cậu còn đẩy Sakura vào tình huống nguy hiểm nữa thì chính tớ sẽ cho cậu một trận đấy.

- Ha ha – Yukito cười chống chế - cậu đúng là... Sợ Sakura đi một nên mới giả làm người đánh xe ngựa để giúp đỡ phải không? Nhưng sao cậu không đi giày thế?

- Hừ, nếu đi giày thì làm gì có cơ để đổi xe khi cả ba người không ai mang theo chút tiền nào. Cậu là kẻ keo kiệt lại ham tiền, không thèm mang theo chút tiền nào, lại mang theo cả túi giày để đi bán.

- Ở chỗ này bán giày lợi nhuận cao lắm – Yukito cười – nhưng.... Tớ thật ngu, bởi lúc đó tớ không hề nhận ra cách của cậu. Cái tên Syaoran đó quả đáng sợ, hấn có thể phân tích mọi điều trong chốc lát. Tớ khoái đấu trí với hấn đấy. Võ công của hấn cũng chẳng tầm thường đâu.

- Tên đó vẫn vô song toàn. Cậu đúng là đã thua trí hấn, à, cậu thua cả việc đánh ngựa nữa chứ. Tớ cũng mong một ngày nào đó được đấu võ với hấn. Hấn là rất thú vị. Cũng nhờ hấn mà Sakura được an toàn. Cái tên thích khách hôm trước, tớ mà gặp được hấn thì hấn khó sống rồi....

Touya thở dài đứng lên, lại hướng mắt về hướng đông. Yukito cũng đứng dậy, đến bên cạnh Touya:

- Bao giờ thì chúng ta mới đưa được minh chủ về đây? Mọi việc sắp bắt đầu rồi, đúng không? Sẽ xảy ra lắm việc, buồn nhiều hơn vui, chẳng lẽ cậu muốn làm thật sao?

- Thật – Touya trả lời dứt khoát – dù có chuyện gì đi chăng nữa, tớ tin vào vị minh chủ của chúng ta. Sắp rồi, sắp trở về nơi ấy rồi, xứ tuyết, nơi mà chúng ta đã sinh sống một thời gian dài. Và tất cả mọi việc sẽ xảy ra, đúng như ông trời sắp đặt.... Nếu không muốn, cậu có thể không tham gia, Yukito à!

- Cậu thiệt tình – Yukito mỉm cười - cậu thừa biết tớ sẽ không bỏ rơi cậu mà. Tớ tin vào quyết định của cậu và tất cả những người bạn nơi xứ tuyết vậy, họ đang chờ đón cậu trở về. Chúng ta đã, đang và sẽ mãi mãi sát cánh cùng nhau.

Touya và Yukito cùng nhìn về phía xa xăm, thở dài nghĩ về con đường chông gai mà mình đã quyết định bước đi.

Sau khi Syaoran đi rồi, Sakura quay về nhà. Cô cảm thấy mệt lả và muốn được nghỉ ngơi. Chưa bao giờ cô trải qua những giây phút nguy hiểm, lo lắng và hãi hùng nhưng lại thú vị như vậy. Sakura ra khỏi nhà từ trưa hôm trước, bây giờ đã sắp tối, chắc hẳn bác Wei sẽ lo lắng lắm và cô biết mình chuẩn bị bông nhét tai từ bây giờ thì vừa.

- Cháu về rồi đây. Bác Wei, cháu xin lỗi, cháu....

Tuy nhiên, Sakura chưa kịp nói hết câu thì một người lao ra ôm chầm lấy Sakura. Cô kinh ngạc:

- Tomoyo! Là Tomoyo hả? Cậu về bao giờ thế?

Tomoyo khóc nức nở:

- Trời ơi, Sakura. Cậu có biết tớ lo lắng thế nào không? Cậu đi đâu vậy? Sáng nay tớ về đến nhà thì thấy bác Wei nói là cậu đã đi từ trưa hôm trước, không thấy về nhà vào buổi tối. Cậu có bị làm sao không? Kể nào đã làm gì cậu? Tớ và mọi người đã đi tìm cậu khắp nơi mà không thấy. Hu hu.. Cậu định hại chết tớ sao? Cậu thật ác quá, Sakura, hu hu....

- Đừng khóc nữa nào, Tomoyo. Cậu hỏi nhiều như vậy thì làm sao tớ trả lời được – Sakura nói, nghĩ thầm “Không hiểu sao Syaoran lại kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của mình nhỉ?” – Nhưng mà tớ vẫn sống khỏe mạnh đây này, không bị mất một sợi tóc nào cả. Tớ chỉ ra ngoài chơi rồi không có cách nào báo cho bác Wei được thôi mà. Nín đi nào....

Tuy Sakura nói vậy ngỡ Tomoyo sẽ yên tâm nhưng không ngờ Tomoyo khóc to hơn:

- ĐI CHƠI? Lúc đó ở đảo Hongo, tớ nhớ Sakura đến phát chết, vậy mà Sakura vẫn vui vẻ đi chơi. Sakura không nhớ tớ.... Hu hu... Sakura quên tớ rồi. Trời ơi, vậy mà tớ tưởng Sakura buồn vì thiếu tớ nên tớ mới vội vàng trở về đây, không ngờ... Sakura bỏ tớ, biết vậy tớ sẽ không đi đâu, tớ sẽ ở với Sakura suốt đời. Hu hu...

Tomoyo ôm lấy cột nhà, khóc càng lúc càng to. Sakura không thể nghĩ ra cách nào để dỗ bạn. Sakura hiểu Tomoyo, lúc thất vọng vì cái githì có trời cũng không thể nín được.

- CÔ SAKURA...

Sakura ôm lấy tai: “Ôi, khổ rồi... Hết Tomoyo rồi lại đến bác Wei, chắc chết quá!”. Bác Wei từ ngoài cửa bước vào cùng với một chàng trai tóc đen, đeo kính. Sakura thoáng ngạc nhiên trước người con trai lạ, nhưng cô chưa kịp có thời gian thắc mắc thì bác Wei đã hét lên:

- CÔ SAKURA, CÔ ĐI ĐÂU VẬY? TÔI ĐI TÌM CÔ SUỐT, CÔ LÀ CON GÁI, KHÔNG VỀ NHÀ SUỐT MỘT BUỔI TỐI. THÊ NÀY THÌ TÔI GIẢI THÍCH VỚI BÀ CHỦ LÀM SAO?

- Cháu xin lỗi, cháu cũng muốn báo về cho bác yên tâm nhưng không có cách gì cả. – Sakura lấy hai tay bịt tai, gượng gạo giải thích – cháu chỉ định đi chơi một lát nhưng không ngờ gặp sự cố bất thường nên...

Sakura vội lấy tay che miệng khi thấy Tomoyo khóc ầm lên. Sakura đã vô tình nói từ “đi chơi”, một từ không nên nói vào lúc này.

- Tomoyo này, tớ cũng nhớ cậu lắm mà... – Sakura kéo Tomoyo đang ôm chặt cột nhà, giải thích.

Tomoyo không những không chịu nhìn Sakura mà còn khóc to hơn:

- Sakura quên tôi rồi. Hu hu, Sakura không nhớ đến tôi nữa... Tôi bị bỏ rơi rồi. Hu hu... Biết thế này thì tôi ở luôn đảo Hongo đến khi chết già rồi. Hu hu, aaaaaa...

Sakura cười bất lực. Cô vốn biết sẽ bị ăn mắng nhưng không ngờ Tomoyo lại về đúng vào lúc này. Thế này thì cô sẽ phải nghe suốt mấy ngày mất thôi.

- Tomoyo này....

Sakura quay lại, thấy chàng trai tóc đen lạ lên tiếng:

- Sakura đã quên em đâu. Cô ấy đã nói là vẫn rất nhớ em mà.

Tomoyo ngừng khóc, bỏ cây cột ra, nhìn Sakura:

- Sakura nhớ mình thật à?
- Ủ, - Sakura gật đầu, mỉm cười – mình nhớ Tomoyo nhiều lắm, thật đấy!
- Thật? – Tomoyo hỏi lại, hai mắt long lanh.

Sakura gật đầu. Tomoyo ôm chầm lấy Sakura, giải thích nỗi nhớ Sakura như cô vẫn thường làm mỗi khi xa nhau. Trong lúc đó, Sakura liếc mắt lại phía người con trai lạ. Người này nhìn cô, mỉm cười hiền từ - nụ cười mang lại cho Sakura cảm giác thân quen. Nhưng Sakura lại càng thắc mắc hơn khi thấy một người có thể khiến Tomoyo ngừng la hét, một việc mà cả Sakura lẫn dì Sonomi đều không làm được.

- Được rồi, cô Sakura về là tốt rồi. Nhưng lần sau cô ra khỏi nhà phải báo cho ông già này biết trước đấy. Tôi già rồi, không chịu nổi các cú sốc đâu. Chắc cô mệt rồi, tôi đi chuẩn bị nước tắm và thức ăn.

Bác Wei tắt tuổi đi vào nhà, Tomoyo bỏ Sakura ra:

- Sakura, để mình giới thiệu nhé. Đây là anh Eriol Hiragizawa. Bọn mình tình cờ quen nhau trên đảo. Anh Eriol, còn đây là Sakura Aki.... À là...

- Sakura Kinomoto, chào cô! - người con trai nói và đưa tay ra làm Sakura sững lại trong giây lát. Cô không biết quan hệ của người con trai này và Tomoyo thân thiết đến mức nào nhưng chắc chắn không chỉ là quan hệ bình thường bởi vì Tomoyo không bao giờ để lộ những gì nguy hiểm với Sakura cho người lạ. Mà họ thật của Sakura lại là việc nguy hiểm nhất với Sakura, chính dì Sonomi đã nói như vậy. Đường như nhận ra suy nghĩ của Sakura, chàng trai tiếp lời:

- A, bắt đầu từ người bạn thân có lẽ là tốt nhất – anh ta vuốt tóc, nói – cô vừa biết đó, tôi là Eriol Hiragizawa. 3 năm sau, khi Tomoyo 18 tuổi, tôi sẽ lấy cô ấy. Sakura, Tôi nói điều này với cô để cô làm chứng, nếu tôi không giữ lời thì chính tay cô, Sakura, sẽ là người xử phạt tôi. Được chứ?

Sakura sững sờ. Cô quay lại nhìn Tomoyo thì thấy mặt cô ấy đỏ ửng lên. Sakura từ ngạc nhiên đi đến tức giận:

- Thật không ngờ! Tomoyo đã có người yêu vậy mà còn nói nhớ người ta lắm. Tomoyo nói dối nhé. Hừ chắc suốt ngày đi c hơi với nhau thì làm sao có thời gian mà nhớ tới Sakura này chứ!!
- Không có đâu – Tomoyo phản đối vội vàng - tớ nhớ Sakura thật mà. Híc, nếu Sakura không tin thì tớ dù 10 năm nữa cũng nhất quyết không lấy chồng, tớ sẽ ở bên Sakura cả đời... Hu hu...
- Ê này, Tomoyo... – Eriol lo lắng kêu lên.

Sakura bật cười:

- Đùa chút thôi mà. Eriol, vậy nhờ anh chăm sóc cho Tomoyo nhé. Dì Sonomi đâu? Tại sao dì chưa về?

Tomoyo tức giận ngồi xuống ghế:

- Làm sao tớ biết được. Tự nhiên tớ nhận được một lá thư nói sẽ không về, bảo việc của tớ đã xong, có thể về nhà để chăm sóc Sakura. Vì thế tớ trở về đây ngay. Nhưng không nói về chuyện này nữa, cậu đã đi đâu vậy, Sakura? Đi với ai?

Sakura ngồi xuống bên cạnh bạn, mời Eriol ngồi và chậm rãi nói:

- Tớ đi chơi, tớ đã nói rồi đó. Cậu có nhớ cái anh chàng quý tộc chúng ta gặp hôm chiếc nơ của cậu bị bay không? Cái người đã nghi ngờ tớ là trộm do tớ trèo tường vào nhà đấy?

Tomoyo suy nghĩ một lát rồi reo lên:

- Có phải là cái người tên Li Syaoran đã cãi nhau với cậu hôm ấy không?
- Đúng rồi – Sakura gật đầu – chính là anh ta đấy. Tớ đã đi với anh ta....

Sakura chợt ngừng nói vì Eriol nhồm dầy, vô lý Sakura:

- Li Syaoran? Có phải cái kẻ mà “Trời không sợ đất không kinh”? Hắc tóc nâu, mắt màu hổ phách, lúc nào cũng thần nhiên như là không có việc gì xảy ra, khinh người ra mặt, không thèm coi ai ra gì, đúng không?

- À, à... – Sakura lúng túng vì những câu hỏi bất ngờ của Eriol – đúng, đúng là như vậy. Anh quen với anh ta à? Syaoran nói làm việc ở cung điện nhưng lại tự tin nói rằng: “Bọn họ mà dám đuổi tôi chắc”. Đúng như anh nói đó, Eriol, “Trời không sợ, đất không kinh”!

Eriol nghiêng rằng:

- Quả nhiên là hần. Không dám đuổi việc hã? Được đấy, cậu được lắm Syaoran. Tôi sẽ đuổi việc cậu à xem. Cậu vẫn không thay đổi gì cả, lại còn kéo con gái nhà lành đi chơi nữa. Hừ, vậy mà lúc tôi gọi cậu đi thì cậu không thèm trả lời. Kiêu căng, ngạo mạn...

Sakura ngạc nhiên khi thấy Eriol đang hét lên. Tomoyo thì thầm: “Anh ấy đang tức giận. Eriol ghét nhất là những kẻ nào nói không nghe, trong khi anh chàng Syaoran thì chưa bao giờ chịu nghe anh ấy, dù chỉ một lần. Eriol nói chắc chắn sẽ trả thù.”

- Eriol này – Sakura lo lắng nói – anh đừng đuổi việc Syaoran được không? Không phải vì anh ta lôi kéo tôi đi đâu mà vì ở nhà hơi buồn nên tôi... Syaoran nói sẽ kiếm được một chỗ giúp tôi vui hơn, vì thế nên... Nói tóm lại là Syaoran vì tôi nên mới nghỉ làm việc, anh có thể đừng trách anh ấy chứ?

Eriol nhìn Sakura, mỉm cười:

- Quả như Tomoyo nói, Sakura rất dịu dàng và tốt bụng. Cô yên tâm, đúng như hần nói đấy, tôi chưa bao giờ thắng được mớ lí luận ngu xuẩn của hần. Vì vậy, hần sẽ không bị đuổi việc đâu.

- Nhưng – Sakura lúng túng – anh không đuổi Syaoran thì những người khác liệu có đuổi anh ấy không? Mà anh sẽ không gặp rắc rối chứ?

- Không – Eriol nhún vai – hần tự kiêu thật ra cũng có cái lí của hần. Hần vốn là người tài ba nhất trong cung điện, không có việc gì tên ấy không làm được. Từ bắt cướp, đánh xe, chặn ngựa.... Những việc vinh quang cũng như những việc bé xiu, cứ vào tay hần thì không phải lo lắng gì nữa. Mà hơn nữa, hần là cận vệ của tôi, tôi không đuổi hần thì ai dám đuổi.

- Cận vệ? – Sakura ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, hình như chưa nói với cậu à, Sakura. Tomoyo lên tiếng – Eriol là... là đương kim thái tử đấy.!

- THÁI TỬ? – Sakura đứng bật dậy, không tin vào mắt mình nữa – ôi trời, thật không ngờ...

- Eriol mỉm cười nhìn Sakura. Anh cảm thấy cô gái này quả rất dễ thương và đáng mến, thả nào Syaoran có thể vì cô gái này mà cố gắng đứng cả ngày ngoài trời để làm cho xong mọi việc của ngày hôm sau. Nhưng nụ cười chợt tắt:

- Chết, này giờ tôi bực mình với tên Syaoran quá mà quên mất việc mình định nói rồi. Sakura, cô đã nói ra họ thật của mình cho ai biết chưa? Ngoài những người thân của cô là dì cô, Tomoyo, ông quản gia Wei và bây giờ có thêm người thứ tư là tôi thì còn ai biết nữa không? Syaoran đã biết chưa?

- Chưa! Anh ta chỉ biết tôi với họ Akizuki thôi. – Sakura trả lời, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

- Vậy – Eriol nhìn thẳng vào mắt Sakura – cô hãy hứa, à không thể có lẽ tốt hơn, không bao giờ được nói họ thật của mình với ai nữa, kể cả Syaoran. Chắc chắn không bao giờ được để Syaoran biết họ thật của cô. Cô hứa đi!

- Tôi...

- HỨA ĐI! – Eriol hét lên.

Sakura sững sờ nhìn Eriol. Cô không hiểu tại sao nhưng Eriol có vẻ bị kích động thật sự. Trong mắt anh ta có một nỗi sợ hãi và lo lắng, không phải sợ mình mà ánh nhìn đó giống như đang lo ột người khác. Tomoyo ngồi im này giờ, bây giờ mới lên tiếng:

- Đừng lo, Sakura. Vậy hãy hứa với tớ nhé. Tớ không muốn Sakura nói họ Kinomoto của mình với bất cứ người nào khác. Có thể cậu và Syaoran đã làm bạn nhưng tớ không muốn anh ta cũng biết bí mật của Sakura. Sakura hứa với tớ được không?

Sakura nhìn thẳng vào mắt Tomoyo. Trong ánh mắt Tomoyo cũng có một nỗi sợ hãi như của Eriol. Sakura trong chốc lát đã lơ mơ hiểu. Cô mỉm cười:

- Được, tớ tin Tomoyo và Eriol. Hai người chỉ muốn tốt cho tớ thôi. Nhưng mà, Syaoran là người tốt, thật đấy, anh ta đã bảo vệ tớ. Nếu không có anh ta thì không biết tớ có bình yên mà về đây không. Tớ tin anh ấy và chắc chắn Syaoran sẽ không hại tớ đâu.

- Đúng – Eriol dựa lưng vào thành ghế - Syaoran, hiện giờ, sẽ không hại cô đâu, Sakura. Syaoran đúng là người tốt, người tốt hiếm có ngàn năm có một, không bao giờ hại người bừa bãi, người ta còn quý hơn tôi đây (Eriol lừ mắt), nhưng... Tôi không thể giải thích mọi chuyện. Eriol thở dài, chỉ có điều, cô hãy tin chúng tôi. Giữ bí mật chính là để cứu cả cô và chúng tôi.

Sakura im lặng nghe Eriol nói. Cô cảm nhận mọi việc đang xảy ra, những nguy hiểm đang rình rập cô, những việc trong quá khứ dường như đang sống lại, từng giờ, từng phút. Tuy không hiểu tại sao lại phải đề phòng với cả Syaoran, nhưng cô tin Eriol, tin Tomoyo:

- Vâng – Sakura mỉm cười trả lời.

12. Chương 12: Kero

- DẬY, DẬY NGAY, LI SYAORAN!

Syaoran vừa thiêu thiêu ngủ, chợt nghe tiếng hét làm anh tỉnh giấc. Dù đang trong cơn ngái ngủ, Syaoran vẫn đủ sức để nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai.

- Hạ thần xin tham kiến thái tử. Chúc mừng thái tử trở về. Nhưng xin thông cảm cho, tôi đang ngủ. Và xin đừng phá rối giấc ngủ của tôi, Eriol ạ. Cho dù cậu là thái tử thì tôi cũng không phải là không bực mình đâu – Syaoran ngáp dài rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Thấy Syaoran vẫn nằm nguyên trên ghế nói “tham kiến” với mình rồi lại ngủ tiếp không thèm đứng lên chào, Eriol tức đến xì khói. Anh kéo Syaoran dậy, lôi ra khỏi ghế:

- DẬY NGAY. CẬU ĐÃ KHÔNG ĐI LÀM CẢ NGÀY NAY, GIỜ LẠI ĐẾN ĐÂY NÀM NGỦ LÀ SAO HẢ?

Syaoran ngáp dài:

- Thông tin nhanh đấy. Tôi đến đây đâu có ai biết nhỉ. Phải rồi, sao cậu biết tôi ở đây mà tìm? Nếu nghe người khác nói thì đáng lẽ cậu phải đến nhà tôi chứ?

Eriol kiềm chế cơn giận nhìn Syaoran. “Cậu ta vẫn như thế, không biết sợ là cái gì. Dù sao thì mình cũng là chủ nhân của cậu ta, vậy mà lại ăn nói vô lễ như thế!”

- Là Sakura – Eriol đáp – cô ấy đã nói cho tôi biết cậu trở về cung điện chứ không về nhà.

- Hả? – Syaoran ngồi bật dậy – Sakura? Cậu có quen với cô ấy à?

Eriol cười đắc thắng:

- Đúng vậy. Cô ấy là bạn của vợ tương lai của tôi, tức là thái tử phi tương lai của cậu. 3 năm nữa, tôi sẽ chính thức cưới cô ấy làm vợ.

- Thái tử phi tương lai? – Syaoran kinh ngạc – Là ai vậy?

- Cậu hình như cũng biết đấy. Tomoyo, bạn thân của Sakura.

- Tomoyo? – Syaoran lục lọi trí nhớ - cô gái xinh đẹp có mái tóc tím phải không? Chà, cô gái ấy rất đẹp, lại dễ thương nữa chứ, cậu quả biết nhìn người, Eriol ạ. Nhưng chỉ tiếc cho cô ấy thôi, kiếm phải ông chồng lửa rồi! – Syaoran nói và lại nằm xuống.

- CẬU NÓI GÌ HẢ?

Syaoran mỉm cười, khoát tay:

- Bỏ đi, nói chung là tôi chúc mừng cậu tìm được bạn đời tương lai. Nhưng cậu có vui mừng quá sớm không? 3 nữa cơ mà. Biết đâu trong thời gian đó một trong hai người lại thay lòng đổi dạ thì sao?

- KHÔNG CÓ CHUYỆN ĐÓ! KHÔNG BAO GIỜ! – Eriol hét vào tai Syaoran.

- Được rồi, tôi biết rồi – Syaoran dùng tay bịt tai – không nói chuyện này nữa. Lúc đi, cậu nói đi để tìm tung tích của gia tộc Daidouji mà? Vậy đã thu thập được gì chưa?

Eriol hơi sững lại. Nhưng ngay sau đó, anh đã lấy lại bình tĩnh:

- Hừm, bỏ đi. Tôi quyết định rồi, tôi sẽ không đi truy tìm gia tộc Daidouji nữa.

Syaoran gật đầu hiểu biết:

- Nói tóm lại là cậu đã gặp Tomoyo, sau đó quên hết mọi chuyện, vất luôn cả Daidouji sang một bên, đúng không? Quả là một thái tử đa tình!

- IM ĐI!

- Thôi, không nói nữa vậy. Nhưng làm vậy thì cậu làm sao kiếm được cái ngôi vua đây?

- Cũng bỏ luôn – Eriol thờ ơ.

Syaoran bật dậy, mắt mở to:

- Bỏ à? Cậu nói thật hả?

Eriol ngồi dựa lưng vào ghế, trả lời một cách dứt khoát:

- Ủ, bỏ. Tôi luôn nghĩ, mình sẽ lên làm vua, rồi dùng sức mình để đem lại hạnh phúc cho nhân dân. Dùng lý do “làm vua để đem lại cuộc sống tốt hơn cho dân chúng”, tôi đã không ngần ngại làm tất cả mọi việc theo ý của phụ vương, kể cả giết người, làm những việc mà một con người không nên làm. Sau khi gặp Tomoyo, tôi mới hiểu hạnh phúc thực sự là cái gì. Ở bên người mình yêu, làm những việc mình thích, sống cuộc đời tự do, không phụ thuộc vào cái gì, giúp đỡ mọi người... Đó mới thực sự là cuộc đời thần tiên, là “thiên đường hạnh phúc”. Tomoyo nói với tôi, mỗi người có một cách cảm nhận hạnh phúc riêng, cần phải biết nắm bắt khi hạnh phúc đến. Sống vì mọi người, sống trong hiện tại, đó mới là hạnh phúc.

Syaoran im lặng ngồi nghe, cảm nhận sự thay đổi của vị thái tử:

- Chà, tôi chẳng hiểu gì. Cậu bắt đầu thích lời mở triết lý ấy ra để dọa tôi sao. Tôi chẳng quan tâm hạnh phúc mà cậu nói là cái gì. Điều tôi cần làm bây giờ là tìm ra gia tộc Kinomoto, và giết họ giúp mẹ tôi.

- Chỉ thế thôi à?

- Ừm, cũng không hẳn chỉ thế thôi – Syaoran trầm ngâm – tôi bị mất một phần kí ức. Phần kí ức đó chắc chắn liên quan đến thảm kịch 6 năm về trước. Tôi hi vọng sau khi tìm được gia tộc Kinomoto, tôi có thể nhớ lại chuyện đó, để không phải suốt ngày phân vân, suy nghĩ nữa.

Eriol thở dài:

- Vậy đấy. Người nhớ thì lại mong quên đi, người đã quên thì lại mong nhớ lại. Có nhiều người cố gắng xóa kí ức của mình đi, nhưng sau khi đã mất thì mới mong tìm lại. Tìm được lại đau khổ, buồn rầu. Thật trớ trêu!

- Được rồi, cậu nói xong chưa vậy? Xong rồi thì ra cho tôi ngủ.

- Chưa đâu – Eriol lấy lại vẻ mặt nghiêm túc – Tôi vào đây cốt để hỏi cậu một câu: Syaoran, cậu nhất định phải giết gia tộc Kinomoto sao? Những người còn sống của gai tộc này bây giờ đâu còn dính líu gì đến cái chết của gia tộc Li từ 6 năm trước đâu. Giết họ không phải là vô lý lắm sao?

Không khí chợt lắng xuống, im lặng. Eriol nhìn Syaoran, dò hỏi. Nhưng Eriol đã không nhận được câu trả lời như anh mong đợi:

- Không bao giờ. Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ ý định của mình. Chỉ cần tôi còn sống thì gia tộc Kinomoto sẽ bị tiêu diệt. Cậu nên nhớ, cuộc đời tôi bắt đầu chìm vào trong hố sâu đen tối từ bao giờ, do ai gây nên?

Tất cả bắt đầu từ 6 năm trước, tất cả là do gia tộc Kinomoto – Syaoran tự trả lời câu hỏi của mình với ánh mắt đầy cảm hận.

- Tôi hiểu rồi – Eriol nói sau một lúc lâu im lặng - cậu cứ việc trả thù đi, nhưng cậu chắc chắn sẽ rất đau khổ và khó xử.

- Tại sao? – Syaoran nhìn Eriol không hiểu.

- Sau này, khi cậu tìm được họ thì cậu sẽ hiểu, bởi vì lúc ấy đã muộn mất rồi, à không, ngay lúc này đã là quá muộn rồi. – Eriol nhìn vào khoảng không, lắc đầu buồn bã – thôi được rồi, tôi hỏi cậu: Cậu và Sakura là bạn à? Cậu có thích cô ấy không? Có thể nào cậu yêu cô ấy chẳng hạn?

Syaoran im lặng suy nghĩ. Anh thở dài:

- Bạn thì đúng. VÀ tôi rất thích cô ấy. Sakura rất dễ thương, thẳng thắn và nói chuyện cũng rất vui. Nhưng yêu thì... tôi không bao giờ có thể nói là mình có yêu ai không? Tôi không đủ tư cách để nói ra từ ấy. Hiện giờ, tôi chỉ yêu có bản thân mình mà thôi. Với lại... tôi đã thề với mẹ, tôi sẽ không dính vào bất cứ chuyện gì để tập trung vào việc trả thù cho gia tộc. Tôi không thể phản bội lời thề.

- Lại lời thề, thề, thề... Đồ ngu! Việc trả thù với lời thề của cậu quan trọng đến thế sao? – Eriol tức giận.

- Ừ - Syaoran mỉm cười – cho đến bây giờ thì đó là mục đích duy nhất để tôi tồn tại trên đời này. Không có nó thì tôi chẳng biết mình sống vì cái gì nữa.

- Vậy thì – Eriol cau mày đứng lên – hãy tìm một mục đích khác đi. Cậu đang dối lòng mình đấy, đồ nhất gan!

Cánh cửa đóng sập sau lưng Eriol, bỏ Syaoran ngồi một mình trong căn phòng vắng. Syaoran cười một mình:

- Mục đích sống khác à? Có lẽ không phải là không có đâu!

Tuyết đã không còn rơi. Những bông tuyết cuối cùng cũng đang tan. Tomoeda như đang thay một lớp áo mới. Chiếc áo trắng tinh khiết mùa đông được thay thế bằng một chiếc áo xanh dịu dàng của mùa xuân. Dù chiếc áo của nữ thần mùa xuân vẫn đang may dở nhưng nó đã báo trước một sức sống mãnh liệt của năm mới. Con đường Tomoeda vắng lặng nay đã tấp nập người đi chuẩn bị đón năm mới. Mùa xuân đang đến, rất gần.

Dù chỉ mới trở về hôm trước, nhưng Tomoyo vội vàng cùng Sakura và bác

Wei đi trang hoàng nhà cửa đón xuân. Phải vài hôm nữa, Sonomi mới về nên mọi việc chuẩn bị giao cho hai cô gái cùng người quản gia già. Suốt buổi sáng, ba người chạy khắp nhà, cài hoa, buộc nơ, dọn nhà.... Chẳng mấy chốc, đồng hồ đã điểm 11 giờ trưa.

- Bác Wei - Sakura năn nỉ – chúng cháu ra ngoài ăn cơm, sẽ về trước giờ chiều, được không ạ?

Ông Wei nhún mày suy nghĩ:

- Thôi được rồi, có cô Tomoyo đi theo thì yên tâm hơn. Hai cô nhớ về sớm đấy, chúng ta còn nhiều việc phải làm, tháng nữa là đã đến lễ hội mừng năm mới rồi. Chậc, nhà rộng chỉ khổ người thu dọn.

Sakura và Tomoyo khúc khích cười, khoác áo đi ra ngoài. Lộc non đã chớm nở, hoa cũng bắt đầu kết nụ. Bầu trời trở nên trong xanh và quang đãng, khác hẳn vẻ u ám trong những ngày đông.

- Cậu nói chúng ta sẽ ăn ở quán nào? – Tomoyo nhìn những quán ăn chật người, hỏi.

- “Quán ăn Rika”. Tổ thường ăn với Syaoran ở đó. À quên, tớ sẽ giới thiệu cho cậu một người bạn mới.

“Quán ăn Rika” hôm nay chật cứng người. Không khí không còn ảm đạm như mọi hôm, ai ai cũng cười nói vui vẻ, đi cùng gia đình và bạn bè với những món đồ trang trí, những cành hoa tươi. Sakura kéo Tomoyo đi lại phía gần cửa sổ và chẳng khó khăn gì để hai cô gái nhận ra, Eriol đang nổi nóng với Syaoran:

- NÀY, SYAORAN. TÔI NÓI VẬY MÀ CẬU CŨNG KHÔNG NGHE À? TÔI BẢO CẬU LÀ ĐỒ NHẤT GAN ĐÓ, NGHE KHÔNG HẢ?

- Nghe rồi – Syaoran nhấp cốc nước, bình thần trả lời.

Tomoyo ghé vào tai Sakura, thì thầm:

- Nhìn kia, mắt Eriol sắp tóe lửa rồi đấy. Anh ấy không bao giờ nổi giận trước mặt mình cả. Nhưng với anh chàng Syaoran này thì...

- Với Syaoran thì đến mình còn thấy bực nữa là Eriol – Sakura đồng tình với Eriol – thôi, chúng ta lại đó đi. Hai cô gái lách người qua đám đông, ngồi vào chiếc ghế còn trống ở bàn của Syaoran và Eriol.

- Xin chào! – Sakura và Tomoyo đồng thanh nói.

- Ồ - Syaoran bỏ cốc nước xuống, nhìn Tomoyo – cô là Tomoyo phải không? Từ hôm đó đến nay không gặp, rất mừng là cô vẫn khỏe mạnh.

- Vâng – Tomoyo mỉm cười – tôi rất vui là anh và Sakura đã hòa thuận. Hôm đó hai người cãi nhau ghê lắm.

- Thì giờ vẫn thế thôi – Syaoran cười, khẽ liếc Sakura đang tái mặt vì giận - Tomoyo, cô đến đây thật đúng lúc quá. Eriol đang hét âm ồm lên đây này. Thử xem bây giờ anh ta còn hét nữa không? – Syaoran hỏi với cái nháy mắt tinh nghịch.

Eriol kéo ghế cho Tomoyo ngồi, mặt đỏ lừ vì phải nén giận:

- Được lắm, Syaoran. Cậu cao tay đấy. Tôi sẽ xử cậu. Hãy đợi đấy.

Sakura ngồi xuống cạnh Syaoran, vui vẻ nói với Tomoyo:

- Tomoyo này, chúng ta có thêm một người bạn mới đấy. Cô ấy là chủ quán, Rika Sasaki. Cô ấy rất dễ mến, lại xinh đẹp nữa, cậu mà gặp thì chắc chắn sẽ thích cô ấy ngay thôi.

A, vừa nhắc đã thấy rồi – Sakura nhồm người, vẫy tay về phía trước - lại đây chút đi, Rika.

Một cô gái xinh xắn mặc chiếc tạp dề có hình hoa cúc trắng chạy đến bên Sakura:

- A, chào Sakura. Hai hôm nay không thấy cô đến, tưởng cô đã quên tệt quán rồi. Đây là... – Rika ngạc nhiên nhìn Tomoyo và Eriol.

- Đây là các bạn của tôi. Li Syaoran thì cô biết rồi. Cô gái dễ thương này là bạn từ nhỏ của tôi, tên là Tomoyo Akizuki, còn anh chàng đẹp trai ngồi bên cạnh là Eriol Hiragizawa, người đầu tiên khiến cô bạn tôi đỏ rầm. – Sakura mỉm cười giải thích trong khi Tomoyo và Eriol cùng đỏ mặt.

- Chào hai bạn – Rika cười rạng rỡ - tôi rất vui được làm quen với các bạn. Mừng gặp mặt, tôi làm bánh đãi mọi người nhé. Bánh là sở trường của tôi đấy. – chưa kịp để mọi người nói gì, Rika đã chạy vụt đi, và một lát sau chạy lại với một đĩa bánh đầy trên tay. Rika niềm nở - cứ ăn tự nhiên, chúng tôi còn nhiều lắm. Thôi, tôi phải đi tiếp khách, hẹn lát nữa nói chuyện nhé!

- Cảm ơn cô – Eriol nói với theo cô gái.

Trong lúc mọi người bàn tán sôi nổi thì người duy nhất ngồi im lìm là Syaoran. Anh dường như đang rơi vào thế giới riêng của mình. Syaoran không nói gì trong suốt cuộc nói chuyện mà trầm ngâm suy nghĩ.

- SYAORAN... – Sakura hét vào mặt Syaoran khiến Syaoran giật mình, suýt ngã lộn ra phía sau – ANH CÓ NGHE KHÔNG VẬY HẢ?

- Hả? – Syaoran tròn mắt nhìn Sakura – tôi vẫn đang nghe đây thôi. Dù gì thì cô cũng không nên hét vào mặt tôi vậy chứ!

- Cho ý kiến đi! – Sakura lẳng lặng ra lệnh.

- Ý kiến à? – Syaoran lúng túng – ý kiến gì vậy?

Sakura gầm lên tức giận, còn Eriol chỉ lạnh lùng nói:

- Vậy đây, Sakura. Hắn đang trầm tư. Lúc hắn đang suy nghĩ thì chó có ai làm gián đoạn được hắn. Cô là người đầu tiên đấy.

- Vậy là anh không hề nghe gì này giờ - Sakura hét lên – ANH MUỐN CHỌC TỨC TÔI PHẢI KHÔNG? TÔI... – Sakura chợt ngừng lại vì nhận ra mình đang hét vào mặt một... con chó. Đó là một chú chó dễ thương, lông vàng và cặp mắt vàng kim sắc sảo. Chú chó kêu lên ư ử làm Sakura vui mừng đến quên cả giận.

- Là chó con, một chú cún con dễ thương quá – Sakura reo lên, ôm lấy chú cún từ tay Syaoran.

- Là Kero à? – Eriol hơi ngạc nhiên - Cậu bị nó cắn nát bao nhiêu đôi giày với mấy bộ quần áo rồi, Syaoran? Sắp hết chưa?

- Đừng lo, tôi còn cả đồng. Mua về để để phòng thôi. Nhưng giờ thì chắc không cần nữa rồi vì nó sẽ không còn ở nhà tôi nữa, con Kero ấy mà. – Syaoran mỉm cười nhìn Sakura vuốt ve Kero - nếu là Sakura thì nó sẽ chịu thôi. Quà cho cô đấy, Sakura. Hi vọng nó làm cho cô nguôi giận.

- OK, tôi không giận chút nào cả - Sakura thích thú nói và ôm con Kero đứng lên – Anh cho tôi thật hả? Vậy hôm nay tôi đem nó về nhà nhé. À, tôi đưa nó ra kia chơi được không?

Sakura chạy đi sau khi nhận được ở Syaoran một cái gật đầu.

- Ồ, Sakura đi đâu vậy? - một tiếng hỏi nhẹ nhàng khiến Tomoyo ngẩng lên nhìn và bắt gặp ánh mắt của Rika. Tomoyo mỉm cười:

- Sakura mang con cún mới của cô ấy ra ngoài chơi rồi. Rika, cô ngồi xuống đây đi, khách vắng hơn rồi mà.
– Tomoyo nói với Rika rồi nhìn Syaoran – anh tốt bụng thật đấy, Syaoran. Sakura thích chó nhưng lại không mua được con nào cả. Bây giờ không chừng cô ấy ôm cả chó lên giường ngủ luôn không chừng.

Syaoran bật cười nghe câu nói đùa của Tomoyo:

- Vậy cũng tốt thôi, Kero rất thích nịnh nọt. Nó thích chủ nhân lúc nào cũng chiều chuộng nó chứ không thích tôi vì tôi thường bắt nạt nó. Thôi, tôi chỉ muốn hỏi, lúc này Sakura bảo ý kiến là ý kiến gì vậy?

Eriol giải thích:

- Việc này.... Hôm qua, phụ thân tôi gọi tôi vào và yêu cầu tôi kể lại chuyến đi. Nghe xong, cha bắt tôi phải đưa Tomoyo vào cung điện, sống trong đó cho đến khi nào thuần thục mọi quy tắc trong cung trước khi nói đến chuyện khác.

- Vậy thì tốt chứ sao? Sao lại phải bàn bạc lắm làm gì? - Syaoran thờ ơ nói.

- CHẲNG TỐT TÍ NÀO - Eriol hét lên với Syaoran - đối với chúng tôi thì chẳng tốt chút nào....

Nhận thấy vẻ mặt lo lắng của Eriol, Syaoran thắc mắc:

- Có gì không tốt. Tôi nghe nói Tomoyo rất giỏi, chắc chưa đầy năm là cô ấy có thể học được hết các thứ phép tắc cứng nhắc trong cung điện mà thôi. Có gì phải lo lắng!

- Vấn đề không phải ở đó. Cái này cậu không hiểu đâu....

Tomoyo nhìn Eriol khó xử. Cả hai người đều có vẻ mặt lo lắng như nhau. Syaoran chặc lưỡi:

- Thôi đi nào, cứ làm như vậy đi. Nếu không thì hai người chẳng thể nào sống được ở đây đâu. Vào cung điện sống trước đã, có gì thì tùy cơ ứng biến.

- Theo tôi nghĩ thì cứ làm theo những yêu cầu của cha anh là điều đầu tiên có thể làm, Eriol ạ. Như thế vừa có thể giúp Tomoyo hòa nhập với gia đình mới, vừa có thể làm quen và ở gần anh. Chẳng phải tốt cả đôi đường không? – Rika nói chen vào. Nhận thấy mọi người đang nhìn mình, cô đỏ mặt – ơ, xin lỗi vì tôi tự tiện nói chen vào. Có thể mọi người chưa coi tôi là bạn nhưng....

Tomoyo mỉm cười nhìn Rika với ánh mắt đầy thiện cảm:

- Cám ơn cô, Rika. Sakura nói cô rất dễ mến quả không sai. Tôi rất thích cô. ĐỪNG nói không phải là bạn chứ, cô là một người bạn tốt của tất cả chúng tôi.

- Thấy chưa, tớ đã nói là Tomoyo sẽ thích Rika mà - tiếng nói của Sakura từ phía sau vang lên ngắt lời Tomoyo. - Rika rất dễ mến phải không?

Sakura kéo chiếc ghế ở bàn bên cạnh và ngồi xuống. Eriol nhìn quanh:

- Con chó đâu rồi, Sakura? Nó làm cô khó chịu à?

- Nó đang ở ngoài kia - Sakura chỉ tay ra ngoài cửa - Kero rất dễ thương. Nhưng chúng ta đang ngồi nói chuyện khác mà. Eriol, anh quyết định thế nào? Tuy có hơi buồn song tôi cũng thấy cho Tomoyo vào cung điện sống là điều nên làm, vì tôi tin Tomoyo sẽ có thể lấy được lòng tin từ phụ thân và phụ mẫu anh. Nhưng tôi không nghĩ là dì Sonomi sẽ đồng ý việc này đâu. Phải hỏi ý kiến của dì đã. Dì sắp về rồi, nếu anh đồng ý việc để Tomoyo về cung điện sống tạm thì chúng tôi sẽ thuyết phục được dì.

Sau một hồi bàn đi tính lại, Eriol đã quyết định làm theo yêu cầu của cha, đưa Tomoyo về cung điện sống đến khi nào thông thạo mọi quy tắc và luật lệ trong cung điện.

- Nói coi, Syaoran - Sakura kéo áo Syaoran, nói với vẻ cực kì tức giận.

- Nói cái gì? - Syaoran hỏi lại trong khi Eriol và Tomoyo cũng ngỡ ngàng không hiểu gì. Kero đứng nhìn vị chủ cũ bị chủ mới "xử" với ánh mắt thích thú.

- CÒN NÓI GÌ NỮA. TẠI SAO ANH LẠI IM LẶNG TRONG CUỘC NÓI CHUYỆN VỚI RIKA HẢ?

- Không biết nói gì thì im lặng. Đây, cô cấm tôi cả quyền im lặng nữa sao? - Syaoran ngạc nhiên.

- Tôi không nói ý đó - Sakura nói một cách nóng nảy - Anh thích im lặng thì mặc kệ anh, nhưng cũng không nên nhìn Rika với ánh mắt đó chứ. Cái nhìn đó rõ ràng là nghi ngờ và coi chừng cô ấy. Anh có biết làm thế là bất lịch sự và có thể khiến lòng tự trọng của Rika bị tổn thương không hả?

- Chắc cô ta không để ý đâu - Syaoran vẫy tay sau khi thoát khỏi tay Sakura và lờ mắt nhìn Kero - chỉ có cô là để ý đến cái đó mà thôi.

Tomoyo và Eriol bây giờ cũng hiểu được chuyện mà Sakura đang tra hỏi. Để giải vây giúp Syaoran, Tomoyo nhẹ nhàng:

- Ủ, đến mình còn không để ý nữa là Rika. Chắc là không sao đâu.

- Cậu không hiểu đâu, Tomoyo. Tuy người ngoài không để ý nhưng Rika là người trong cuộc, bị nhìn như vậy thì đương nhiên cô ấy phải nhận ra chứ. Nói nhanh, Syaoran. Tại sao anh nhìn Rika với ánh mắt như vậy?

Syaoran thở dài:

- Được rồi, nghe này. Đơn giản vì tôi cảm thấy cô ta không được an toàn cho lắm. Tôi không tin cô ta chút nào. Rõ ràng là cái cô Rika đó đang đóng kịch. Cô ta tiếp cận với chúng ta chắc chắn là có ý đồ gì rồi. Sakura à, cô cũng không nên tin người quá như thế. Mới gặp một lần mà đã nói người ta là bạn rồi thì hơi vội. Cô nên rút kinh nghiệm từ vụ anh chàng Yukito kia thì hơn...

Sakura có vẻ suy tư. Cuối cùng, cô gật gù:

- Anh nói đúng, có lẽ tôi cần coi chừng Rika hơn. Nhưng quả thật đến bây giờ tôi vẫn không thấy có ác cảm với Yukito. Anh ta có nụ cười ấm áp và rất thân quen. Tôi mến anh ấy lắm. Hơn nữa, Yukito là người đầu tiên khiến anh tức giận, phải không Syaoran? Yukito rất giỏi đấy!

- Hừ - Syaoran cười - có lẽ thế. Cô còn nói cái kiểu ấy thì hẳn cũng sắp quay lại tìm cô rồi đấy. Cứ từ từ mà chờ. Nói thêm là đến lúc đó tôi không có mặt mà cứu cô đâu. Hẳn rất giỏi. Điều đó tôi công nhận nhưng tôi cũng dám chắc là tôi chẳng kém hẳn chút xíu nào.

- Tự tin nhỉ - Sakura nói rồi chạy lên trước theo Kero.

Eriol và Tomoyo đồng thanh hỏi:

- Yukito là ai vậy?

- Đó là...

- Bí mật – Sakura nói cắt ngang lời Syaoran – Tomoyo và Eriol không nên biết thì hơn. Bây giờ chưa phải lúc. Thôi, tạm biệt hai anh nhé – Sakura kéo Tomoyo đi, vẫy tay với Eriol và Syaoran rồi rẽ vào con ngõ nhỏ dẫn về nhà Akizuki.

13. Chương 13: Samia Công Chúa

Hôm nay, cung điện vương quốc Clow vô cùng rực rỡ và tấp nập. Ánh điện sáng nhấp nháy làm khung cảnh trở nên mờ ảo trong làn sương chiều. Những nụ hoa rung rinh đón ngày hội. Người làm trong cung điện đi lại khẩn trương làm bầu không khí càng vui vẻ và náo nhiệt. Tối nay sẽ có một bữa tiệc lớn và khiêu vũ để chào mừng một nhân vật mới đến sống trong cung điện: Tomoyo Akizuki.

Thời gian dường như trôi nhanh hơn ngày thường. Chẳng mấy chốc, mặt trời đã xuống núi. Những tia sáng cuối ngày đổ rực bao phủ lấy cung điện, báo hiệu cuộc vui đã bắt đầu. Đoàn người nối đuôi nhau đi vào đại điện của cung điện. Đây là nơi nhà vua dùng để tổ chức tiệc tùng nên vốn được trang trí rất lộng lẫy. Nhưng hôm nay, trong đại điện càng rực rỡ hơn. Trần nhà được dát hoa hồng đỏ rực. Ánh điện như nhảy múa xung quanh căn phòng. Những chiếc bàn với những món ăn và rượu bay la liệt. Tiếng bàn tán xôn xao căn phòng. Ai cũng tò mò muốn biết mặt người mà sau này sẽ trở thành thái tử phi của họ.

Ngay tối hôm đi Sonomi về, Tomoyo và Sakura đã đem chuyện này ra bàn với mẹ. Lúc đầu, Sonomi phản đối quyết liệt. Bà cho rằng Tomoyo vẫn còn rất trẻ, chưa thể đến một nơi xa lạ sống được. Nhưng sau khi Sakura năn nỉ, đưa ra những dẫn chứng hùng hồn cho việc Tomoyo vào cung điện sống có lợi thế nào thì Sonomi đã đồng ý. Tuy nhiên bà nhất quyết không đến dự bữa tiệc mừng này. Theo dự định, Eriol muốn Tomoyo sẽ chuyển vào cung điện sau khi lễ hội mừng năm mới kết thúc, nhưng quốc vương nhất quyết không chịu và đòi Tomoyo phải vào cung ngay. Tuy không hiểu lý do nhưng tất cả đều phải làm theo lệnh của quốc vương. Bữa tiệc được tổ chức long trọng trong cung điện với buổi tiệc lớn có lễ sắc phong của quốc vương và buổi khiêu vũ thâu đêm.

Bữa ăn kết thúc ngay khi trời vừa nhá nhem tối. Đèn điện phụt tắt, bàn ghế được thu dọn để nhường chỗ cho dạ hội khiêu vũ. Quốc vương Hiragizawa đứng lên:

- Thưa toàn thể quan khách hiện đang có mặt ở đây, hôm nay, tôi chính thức ban cho Tomoyo Akizuki danh hiệu “công chúa Samia” và chuyển đến sống tại “Bích ngọc điện”. Tương lai, Samia công chúa sẽ trở thành thái tử phi của Clow nên công chúa cần phải học hết các quy tắc trong cung điện. Hi vọng mọi người sẽ hết sức giúp đỡ cho công chúa và công chúa cũng sẽ làm hết sức mình phục vụ cho cuộc sống của dân chúng.

“Phục vụ cho cuộc sống của dân chúng???” Sakura nhắc lại với giọng khinh miệt. Vị quốc vương béo mồm mồm, mắt híp lại như một con lợn kia khiến cô thấy chướng mắt. Không hiểu sao Eriol lại có một người cha như vậy. Một con lợn ư không hơn không kém. Sakura muốn đập cho ông ta một đập nhưng lại không thể. Chính Sakura cũng không hiểu tại sao cô lại có cảm giác căm ghét vị vua béo ú kia như vậy. Cô chỉ còn biết nuốt cục tức mà đứng.

- Chào cô! Tôi mời cô một điệu được không, thưa quý cô xinh đẹp!

Một chàng trai với khuôn mặt đẹp trai đứng trước mặt Sakura, chìa tay ra mời cô khiêu vũ. Sakura mỉm cười, hơi đỏ mặt:

- Xin lỗi, tôi không biết nhảy.

- Tôi có thể giúp cô!

- A Nhưng...Tôi sợ sẽ làm phiền anh. Anh biết không, tôi đã từng thử nhảy và... điều phiền toái là tôi rất hay dẫm lên chân bạn nhảy - Sakura ngượng nghịu nói. Đúng là cô đã từng thử khiêu vũ một lần và từ sau lần đó, cô gần như không có hứng thú gì nữa khi phải nhìn cái chân sưng to của người bạn nhảy với mình.

Không mời được Sakura, chàng trai cúi kính bô đi, buông ra vài câu chữ lỗ mãng. Sakura bỏ ngoài tai những lời nói bất lịch sự của chàng trai, đưa mắt nhìn xung quanh đại điện. Phía bên phải là một đám

những chàng trai đang tìm cách bắt chuyện với mấy cô gái xinh đẹp. Buổi khiêu vũ đã bắt đầu với người mở đầu đương nhiên là thái tử và Samia công chúa. Hai người nhảy uyển chuyển và nhịp nhàng theo điệu nhạc. Những người xung quanh trầm trồ ngắm nhìn đôi bạn nhảy tuyệt vời. Điệu nhạc kết thúc, những người khác ủa vào nhảy. Những bước chân lúc nhanh lúc chậm của họ làm rung chuyển bầu không khí. Đôi mắt Sakura bắt gặp phải mấy tay con trai đang nhìn về phía cô chỉ tro. Tuy nhiên, không hề thấy “kẻ ấy”. Dù đã nhìn cả gian phòng nhưng Sakura không tìm thấy người mà cô muốn tìm đang ở đâu. “Có lẽ hắn đang đứng gác ở ngoài cửa chẳng?” – Sakura ngán ngẩm nghĩ.

- Nhìn kia - một cô gái sau lưng Sakura đang nói chuyện với bạn của cô ta – cái chàng trai vừa mới vào, anh chàng tóc nâu đỏ, đẹp trai quá phải không? Để mình mời anh ta nhảy.

Sakura nhìn theo cô gái. Một chàng trai tóc nâu vừa mới ngồi xuống ở một chiếc bàn trống, trên tay ôm một chồng sách to. Cô gái khi nãy quay trở lại với vẻ mặt rõ ràng là bị xúc phạm.

- Hừ, đồ kiêu căng. Cậu biết hắn nói gì không? “Xin lỗi, tôi không có hứng. Mà cô không còn việc gì để làm ngoài cái trò quay quay múa múa ấy sao? Tôi không muốn làm việc ấy với cô. Cô đi tìm người khác đi!”. Hắn tưởng mình là cái gì vậy?

Sakura mỉm cười rồi đi lại phía chiếc bàn mà tay con trai kiêu căng kia đang ngồi, mặc cho lời khuyên can của cô gái ban nãy: “Đừng có lại chỗ đó nếu cô không muốn phải nghe những câu xúc phạm của cái tên ấy. Đẹp trai nhưng mà kiêu quá.”

- Này, Li Syaoran. Cậu đến để dự tiệc hay để làm việc vậy hả? Đi dự tiệc mà cũng ôm theo cả đống sách vở thế này sao? Cậu điên à?

- Ừm – Syaoran vẫn chú ý mặt vào trong cuốn sách - cậu đang làm phiền tôi đấy. Hãy ra ngoài kia và nhảy với đám cô gái mà cậu câu được đi. Hoặc nếu không thì làm việc của cậu đi. Cậu là đội phó đội bảo vệ, có nhiệm vụ bảo vệ nơi đây, đứng đây làm gì?

- Thôi, đừng lôi công việc ra trong lúc người ta đang thư giãn chứ. Bữa tiệc này đúng là có nhiều tiểu thư quyền quý nhưng chẳng có ai đặc biệt xinh đẹp cả. Có mỗi cô gái kia là đẹp, nhìn còn đẹp hơn cả Samia công chúa ấy chứ. – Chàng trai kia tả lời, chỉ tay về phía một đám các cô gái đang đứng tím tím.

- Vậy ra nhảy với cô ta đi – Syaoran không để ý - Chắc cô ta đã chết về ngoài của cậu rồi đấy.

- Được thì tôi đã đi lâu rồi. Nhưng cô ta lạnh lùng lắm. Cô ta thẳng thừng đuổi tôi đi. Đây là lần đầu tiên tôi thất bại đấy. Nhưng màu mắt của cô ta đúng là rất đẹp. Màu x.... Á, Syaoran, cô ấy đang đến đây kìa. Có lẽ cô ta đổi ý muốn mời tôi đây.

- Vậy thì đi nhanh lên cho tôi làm việc – Syaoran nóng nảy – Tôi không....

Syaoran chợt ngừng nói vì cuốn sách trên tay anh bị giật ra.

- “Kiến trúc cung đình”. Chà, anh cũng thích thú với những thứ này à?

Syaoran mỉm cười nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình:

- Là cô sao, Sakura? Không ngờ cô cũng có mặt ở đây!

- Bộ tôi không thể đến đây sao? – Sakura ngồi xuống chiếc ghế mà anh chàng phó đội bảo vệ kéo cho cô.

-Tôi không có ý đó – Syaoran nhún vai - chỉ là tôi chưa bao giờ thấy cô mặc lễ phục cả.

- Tôi cũng thấy kì kì sao ấy. – Sakura cúi xuống nhìn bộ váy dạ hội màu phấn hồng mà Tomoyo may cho cô.

- Không kì đâu. Nhìn cô như vậy nữ tính hơn nhiều. Đẹp lắm!

Sakura tuy tức giận nhưng khuôn mặt xinh xắn của cô đỏ ửng lên dưới ánh điện muôn màu khiến Sakura nom càng xinh đẹp. Anh chàng đội phó đội bảo vệ, này giờ vẫn đứng bên cạnh, dùng bộ dạng trang trọng nhất của mình nói:

- Tiểu thư, chắc cô đến đây để nhận lời mời của tôi lúc này? Vậy chúng ta bắt đầu chứ?

Sakura ngơ ngác:

- Lời mời gì? Mà anh là ai vậy?

Anh chàng đẹp trai đứng như hóa đá, Syaoran ôm bụng cố nhịn cười. Sakura vội nói:

- A, xin lỗi. Tôi nhớ mặt người không được tốt cho lắm.

- Không sao – chàng trai gật đầu – lúc này tôi mời cô nhảy với tôi một bản. Bây giờ tôi vẫn muốn mời cô như thế. Cô đồng ý chứ?

- Không được đâu, anh bạn ạ! – Có tiếng nói đằng sau lưng vang lên gây sự chú ý của mọi người – anh có thể nhảy với ai cũng được trừ cô gái xinh đẹp này ra.

Chàng trai vội quỳ xuống:

- Tham kiến thái tử! Tham kiến Samia công chúa!

- Được rồi – Eriol phẩy tay – anh ra ngoài kia dự tiệc đi.

Tomoyo lại chỗ Sakura, cười rạng rỡ:

- Sakura, sao cậu không ra khiêu vũ cho vui. Hiếm hoi lắm mới có dịp mà. Hơn nữa, sắp tới tớ không gặp cậu thường xuyên được, cũng không thể ngủ chung với cậu như trước nữa. Hôm nay phải vui hết mình với tớ đây. Cậu sao vậy? – Tomoyo hỏi khi thấy Sakura hơi nhăn mặt.

- Không có gì – Sakura chối - chỉ là... Tomoyo này, tớ thay bộ váy này được không? Nó làm tớ khó đi lại quá. Toàn là dây dợ lằng nhằng, dây thì chặt khiến tớ sắp nghẹt thở rồi.

Ngay lập tức, Sakura cảm thấy thật ngu ngốc khi nói ra những điều này với Tomoyo. Khóe mắt của Tomoyo đã ướt nước mắt:

- Hu... Bộ váy này tớ đã thức suốt ba đêm để hoàn thành... Vậy mà Sakura không thích ư?....

- Không phải vậy đâu, Tomoyo – Sakura rồi lên - tớ thích nó lắm, nó rất đẹp. Màu hồng phấn đúng là rất hợp với tớ, mẫu váy rất đẹp, đúng không? – Sakura nhìn Eriol cầu cứu.

- Ừm, bộ váy này đúng là do bàn tay tài hoa của Tomoyo may rồi. Sakura mặc rất đẹp. Cô ấy rất thích mà, Tomoyo – Eriol cố gắng dỗ dành nhưng dường như cảm thấy vô ích nên đành lãng sang chuyện khác – này Syaoran, cậu với Sakura nhảy một bản đi. Cậu định đến đây để ngồi ôm cái đồng giấy vụn ấy à?

- Hừm, tôi có định đi đâu. Nhưng tại vì có một tờ thư gửi cho tôi nói là tối nay sẽ có người đến phá bữa tiệc, nên tôi đến để làm nhiệm vụ, chứ nếu không thì giờ này có lẽ tôi đã đi ngủ lâu rồi. Vậy mà cái tên ấy không thèm đến, tên gác cổng cung điện thì bảo: “Thái tử có lệnh không cho ngài ra”. Này Eriol, chính cậu gửi cái thư đó để lừa tôi hả?

- Không – Eriol lo lắng – tôi không hề gửi bức thư. Chẳng lẽ có kẻ nào muốn phá rối thật sao?

Tomoyo nhìn Eriol lo lắng. Sakura im lặng nhìn quanh. Không có kẻ nào khả nghi cả. Syaoran chắc lưỡi:

- Đành vậy. Chắc là chúng chỉ dọa thôi. Bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì thì...

Syaoran ngừng nói. Đúng hơn là anh không thể nói được nữa. Lúc này anh vừa nhìn thấy, một ánh mắt, không thể nhầm vào đâu được. Chính là kẻ đó. Dù trong cả đám đông, Syaoran cũng có thể nhận ra được đôi mắt đó. Kẻ kia lạnh lùng nhìn Syaoran, với đôi mắt thách thức và thản nhiên. Nhưng ngay lập tức, kẻ đó biến mất. Syaoran chạy vụt đi, đảo mắt nhìn quanh. Chẳng còn thấy bóng dáng kẻ lạ mặt đó đâu, anh lại lững thững đi lại phía các người bạn của mình. Sakura lo lắng:

- Chuyện gì vậy? anh nhìn thấy cái gì à?

- Tôi cũng không biết – Syaoran vò đầu – nhưng ánh mắt đó nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Rất đáng sợ!

Lại một tia nhìn nữa khiến Syaoran giật mình. Ánh nhìn lần này không lạnh lẽo như ánh nhìn của người trước, nó dịu hơn và khá hiền từ. “Hắn là....”, Syaoran hơi sững sờ khi thấy kẻ kia từ từ đi lại gần bốn người.

Sakura, Tomoyo và Eriol sau khi nhận ra luồng mắt của Syaoran, đã nhìn theo và nhanh chóng nhận ra một kẻ bí ẩn mang mặt nạ che kín mặt, chỉ hở ra đôi mắt xanh. Tên này đứng đối diện với 4 người:

- Xin chào, rất vui được gặp lại, Sakura và Syaoran. Quên mất còn rất hân hạnh được làm quen với thái tử Eriol và Tomoyo – Samia công chúa nữa chứ!

Tomoyo, Eriol hết nhìn Sakura rồi lại nhìn Syaoran. Tomoyo lo lắng hỏi:

- Sakura, cậu quen tên ấy à?

- Không, tớ...

- Sakura – Syaoran nói vẫn nhìn chăm chăm vào mắt của kẻ mới đến – cô đã gặp kẻ này rồi đấy. Kẻ lấy cắp con ngựa, kẻ mà cô tin tưởng “có thể làm Syaoran tức giận”.

- Yukito... – Sakura kinh ngạc thốt lên.

Yukito bỏ mặt nạ ra, mỉm cười:

- Sakura có vẻ rất khỏe mạnh nhỉ. Cả Syaoran nữa. Cũng chẳng cần hỏi thăm. Nhưng Syaoran này, con ngựa đó là do tôi bỏ đôi giày ra để đổi thì nó là con ngựa của tôi chứ. Sao lại nói là tôi ăn cắp con ngựa?

- Cũng thế cả mà thôi – Syaoran lẳng lặng nói – Sao anh có thể vào đây? Anh quen với ai trong hoàng tộc sao? Hay anh chính là người gửi bức thư đe dọa đó?

- Thư đe dọa? Cái đó không gọi là thư đe dọa mà gọi là giấy mời. Tôi chỉ muốn kéo cậu đến bữa tiệc này thôi. Hãy cảm ơn tôi về ý tốt này đi. Làm việc cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Syaoran gằn giọng:

- Đừng có nói lảm nhảm nữa. Anh có mục đích gì khi kéo tôi đến đây và xuất hiện trong cung điện.

- Mục đích? – Yukito bật cười – À, như thế là để bảo vệ Sakura ấy mà. Có cậu, có tôi, Sakura sẽ an toàn hơn. Hình như lúc này cậu đã phát hiện ra một người nấp ló trong bữa tiệc, nhìn cậu với cái nhìn dễ sợ?

- Hẳn là đồng bọn của anh hả? Các người đến đây bằng cách nào và đến làm gì?

- Đừng nóng thế, chú em. Chúng tôi đến đây để làm một việc. Đây là việc bí mật, đâu có thể hỏi là nói được. Cậu ngây thơ quá đấy, Syaoran ạ. Phải rồi, tôi xin báo cho cậu biết là chẳng có nơi nào tôi không vào được cả. Cung điện này cho dù canh phòng kĩ hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là chuyện nhỏ với người của chúng tôi. Bọn họ được huấn luyện để có thể xâm nhập vào những nơi kín đáo nhất. Chà, công việc thì cũng xong rồi. Đừng có lo lắng quá – Yukito cười khi thấy ánh mắt lo lắng của Syaoran và Eriol – công việc của chúng tôi chẳng có hại gì cho các người đâu. Xong việc rồi thì tôi cũng rút êm vậy. Tạm biệt!

- Đứng lại. Anh nghĩ nơi đây là đâu mà có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? – Eriol ra lệnh và định xông lên nhưng bị Syaoran giữ lại.

Yukito đi ngang qua chỗ Eriol, mỉm cười:

- Chào vị thái tử trẻ tuổi. Tôi biết đây là cung điện, nhưng chú em Syaoran đây có vẻ thông minh hơn khi không có ý định xông lên bắt tôi lúc này. Thôi chào nhé. Hẹn gặp lại sau, Syaoran, Sakura.

Lúc đi ngang qua Sakura đứng ở phía sau, Yukito nói nhỏ:

- Chuẩn bị đi, Sakura. “Người thân” của cô em sắp đến đón!

Sakura chột sững lại. Cô quay ngoắt lại nhìn Yukito. Yukito mỉm cười rồi thông thả đi thẳng. Chỉ vài giây sau, anh ta đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. “Người thân”? – Sakura nhìn như thôi miên vào phía Yukito biến mất – “Thế nghĩa là sao? Anh ta có ý gì? Người thân mà anh ta nói là ai?” Những câu hỏi trong đầu Sakura bị tiếng quát của Eriol cắt ngang:

- Thế là sao, Syaoran? Chúng ta phải bắt hắn. Không thể để hắn muốn làm gì thì làm được.

Syaoran ngồi xuống bàn, bình thản nói:

- Cậu nghĩ hắn dễ bắt như vậy sao. Cậu nên nhớ, hắn đã công khai ra mặt, chẳng cần để ý gì đến chúng ta thì có nghĩa là hắn đã chuẩn bị đường thoát cho tình huống xấu nhất. Những kẻ tự tin như vậy thì không dễ dàng để cho chúng ta động được vào người đâu. . Hắn chẳng phải đã thẳng thắn nói tờ giấy đe dọa là do hắn gửi sao? Nếu hắn không ra mặt thì chúng ta cũng chẳng thể tìm thấy hắn giữa số đông người trong bữa tiệc, nhưng tại sao hắn lại công khai ra mặt? Đó là do hắn không sợ gì, hắn tự tin vào cách làm của mình. Gương mặt hắn không có chút gì là sợ hãi hay do dự. Hơn nữa, hắn đã gửi tờ giấy đe dọa cho tôi, có nghĩa là trong bữa tiệc này có người của hắn, bọn họ có thể phá vỡ bữa tiệc bất kì lúc nào.

- Nhưng nhờ hắn gây hại gì ọi người thì sao? – Tomoyo lo lắng.

- Đừng lo, hắn đã nói không gây hại gì cho ai mà. – Syaoran vẫn giữ thái độ thản nhiên.

- Cậu đúng là đồ ngu – Eriol cau kinh - cậu tin lời tên ấy à?

- Ủ. Hắn là kẻ dám nói dám làm, hắn nói không gây hại thì tức là hắn không gây hại đâu. – Syaoran bình thản nói, đưa tay thu dọn đồng sách trên mặt bàn - Eriol, Tomoyo, hai người ra tiếp khách đi. Giờ thì không lo có kẻ phá hoại đâu, tôi về đây. Sakura, cô có định về bây giờ không?

- A, có. Đợi tôi chút – Sakura ngừng những suy nghĩ của mình về câu nói của Yukito - Tomoyo, cậu sẽ không sao chứ? Bữa tiệc đón năm mới nhớ về nhà nhé!

- Ủ - Tomoyo ôm lấy Sakura – Gửi lời chào và xin lỗi mẹ giùm tớ nhé!

- Được rồi. Tớ về không muộn rồi.

Sakura âm thầm đi bên cạnh Syaoran. Những lời của Yukito cứ lẩn vẩn trong đầu Sakura. Hơn nữa, tâm trạng của cô lúc này cũng không được tốt. Lúc còn ở trong bữa tiệc, Sakura không nhận ra việc này, nhưng bây giờ cậu mới nhận thấy trong lòng mình có một cảm giác rất kì lạ. Đó là cảm giác trống vắng, lạ lẫm khi có một sự thay đổi lớn lao. Từ khi còn bé, lúc nào Tomoyo và Sakura cũng chơi với nhau, ngủ chung và ăn cùng nhau. Giờ đây, Tomoyo đến một nơi khác để sống, nơi mà không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện ra vào. Sakura cảm thấy cô đơn, trống trải và lạc lõng.

- Cô không sao chứ, Sakura? – Syaoran hỏi. Dù không nhìn thấy mặt anh trong bóng tối nhưng Sakura cũng có thể nhận thấy anh đang rất lo lắng khi thấy Sakura im lặng.

- Không sao – Sakura gượng cười, trấn an Syaoran.

- Cô đang buồn hả? Cũng phải thôi. Một người bạn sống với mình suốt bao năm, đột nhiên không còn ở cạnh mình nữa. Cuộc sống đột ngột thay đổi, đương nhiên cô sẽ cảm thấy trống trải. Cái này thì tôi hiểu.

- Tôi rất ghét anh, anh biết không, Syaoran? – Sakura nói sau một lúc lâu im lặng – Anh lúc nào cũng làm ra vẻ mình biết tất cả vậy. Nhưng anh nói đúng. Tôi đang cảm thấy rất cô đơn. Trước đến giờ, tôi làm gì cũng có Tomoyo, tôi nghĩ gì cô ấy cũng biết. Tôi luôn nghĩ, Tomoyo và mình ở cạnh nhau là chuyện đương nhiên, nhưng đến bây giờ chợt thấy buồn. Tôi không thích thay đổi, cứ như cũ có lẽ lại tốt hơn. Sự thay đổi bất ngờ này khiến tôi thấy rất buồn. Tôi muốn Tomoyo ở cạnh mình mãi mãi. Tôi thật quá ích kỉ phải không? Tôi đáng ghét lắm à?

Syaoran im lặng nghe Sakura nói, như xưa nay anh vẫn vậy. Syaoran hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của Sakura. Anh đứng lại, nhìn vầng trăng mờ:

- Không. Cô không đáng ghét đâu, Sakura. Tâm trạng đó của cô chẳng qua chỉ vì cô quá yêu quý Tomoyo mà thôi. Sống bên nhau bao nhiêu năm, đột nhiên mỗi người một nơi. Trống vắng lắm chứ. Nhưng, mọi chuyện đều phải thay đổi. Quan hệ của con người cũng sẽ thay đổi. Cuộc sống như vòng xoáy của con quay, nó sẽ khác đi theo từng giờ, từng ngày, không cái gì giống cái gì cả. Sau này, chúng ta sẽ có những thay đổi lớn hơn nữa, đến nỗi chúng ta không kịp chuẩn bị. Biết đâu, vì một lý do nào đó, cô không thể gặp lại Tomoyo. Tôi với cô cũng có thể không đi chung với nhau trên một con đường như thế này nữa... Tất cả... Tất cả đều đổi thay. Nhưng phải nhìn vào hiện tại mà sống, nhìn vào mặt tích cực mà tồn tại. Đừng suy nghĩ nhiều quá về tương lai và quá khứ, việc gì đến sẽ phải đến, việc đã qua thì cũng đã qua rồi, nghĩ nhiều chỉ thêm mệt đầu mà lại chẳng giải quyết được gì. Hãy sống hết mình với hiện tại, tìm niềm vui trong hiện tại – đó chính là cách sống tốt nhất. Hãy để niềm vui trong quá khứ an ủi nỗi buồn hiện tại, hãy để hiện tại vui vẻ xóa mờ quá khứ đau thương.

- Ủm – Sakura dựa vào tường, ngắm vầng trăng đã chui ra khỏi tấm khăn lông đen, tỏa ánh sáng dịu dàng như để an ủi lòng người. Khuôn mặt Sakura rõ dần dưới ánh trăng huyền ảo – Mây đen đã tan rồi, hay thật. Cám ơn anh, Syaoran. Không có anh ở đây, không biết tôi sẽ ra sao? Anh nói đúng, “việc gì đến sẽ phải đến, việc đã qua thì cũng đã qua rồi, nghĩ nhiều chỉ mệt đầu mà chẳng giải quyết được gì”. Vậy thì tôi cũng phải học cách ít lo lắng đến tương lai và không suy nghĩ quá nhiều đến quá khứ thôi.

Syaoran im lặng đứng cạnh Sakura. Một lúc sau, anh quay lại:

- Được rồi, để tôi đưa cô về nhà. Muộn rồi! – Gương mặt thân thiện của Syaoran mờ mờ dưới ánh trăng, mang lại cảm giác yên ổn cho Sakura. Lần đầu tiên, Sakura cảm thấy mình thật may mắn vì quen được với Syaoran.

14. Chương 14: Touya Kinomoto

Một tuần sau buổi lễ sắc phong của Tomoyo, cả nhà Akizuki lại tấp nập để đón chào Tomoyo về nhà đón năm mới. Bác Wei chuẩn bị cả một bàn dài những món ăn mà Tomoyo thích. Ngay cả Kero cũng được bác chuẩn bị ột đĩa nhỏ đầy thức ăn. Nó khoái chí chạy khắp nhà, theo chân Sakura đi chỉnh sửa lại các dây nơ trang trí nhà. Căn nhà như rực rỡ hơn hẳn, bừng lên trong ánh bình minh. Dì Sonomi, dù luôn miệng nói: “Nó đã đến đó sống thì còn về đây làm gì nữa? Nó có còn nhớ đến bà mẹ đáng thương này đâu!”, vậy nhưng vẫn đích thân vào bếp làm món ăn để đãi cô con gái. Không khí đón năm mới năm nay ở nhà Akizuki nhộn nhịp và khẩn trương hơn các năm khác, khiến Sakura, Sonomi, cả Kero và nhất là bác quán gia Wei một phờ người.

Khi bữa ăn trưa vừa dọn ra bàn xong thì cánh cửa bật mở và Tomoyo bước vào, khuôn mặt vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

- Chào mọi người, con về rồi đây!

Dì Sonomi đã ngồi vào bàn, lạnh lùng nói:

- Cô đến rồi đấy à, thưa công chúa. Xin lỗi vì gia đình chúng tôi không tiếp đón được tốt hơn. Có gì thất lễ xin công chúa bỏ qua cho.

Nét lo lắng trên mặt Tomoyo càng rõ ràng hơn. Cô sợ sệt nhìn mẹ:

- Ô, xin mẹ đừng nói thế. Con nhớ mọi người lắm, thật mà!

Sakura và bác Wei đứng cạnh Sonomi vội vàng đỡ lời:

- Kìa dì, Tomoyo về thăm dì mà. Hôm nọ, dì không đến dự buổi tiệc sắc phong đó, Tomoyo buồn lắm. Nay cô ấy về xin lỗi dì, dì tha lỗi cho Tomoyo đi.

- Phải đấy, bà chủ - bác Wei nói tiếp – cô Tomoyo đi đường xa về đây để thăm bà chủ, bà chủ cũng phải hiểu cho tấm lòng của cô ấy chứ. Dù mùa xuân nhưng ngoài đường vẫn còn khá lạnh đấy. Đâu thể để cho cô ấy đứng thế kia được.

- Ủ nhỉ - Sonomi lạnh lùng lườm bác Wei – tôi quên cô ấy là công chúa.... công chúa gì ấy nhỉ? À là Samia công chúa. Để công chúa đứng thế kia thật là thất lễ. Nhưng từ “nhà” của cô ta đến đây đâu phải xa xôi gì mà lại là “vượt đường xa”? Đi bộ tí là đến rồi, hướng hồ cô ta có người đưa kẻ đón.

Bác Wei biết mình nói sai nên im lặng đứng nhìn Tomoyo, lo lắng. Sakura ôm lấy cổ Sonomi:

- Dì ơi, sao dì giận lâu thế. Tomoyo thật sự rất nhớ dì mà. Giận nhiều chóng già lắm đó, dì ạ!

- Im đi, Sakura. Con không phải bệnh cho nó. Khi đó dì đã ngăn cản, nếu không phải vì nó chơi bài lì thì dì còn lâu mới cho nó về trong cái tù đó sống. Cái gì chứ, “về sống để học tập quy tắc trong cung điện”. Vớ vẩn!

Nhận thấy sự bênh vực của Sakura và bác Wei đều vô hiệu với mẹ, Tomoyo bước đến gần:

- Mẹ, con thật sự xin lỗi. Nhưng hạnh phúc của con phải do con tự tìm lấy. Mẹ đâu thể ngăn cản được. Con biết như vậy là hơi bất hiếu, nhưng con nghĩ mẹ cũng mong con hạnh phúc mà, không phải sao? Hiện giờ

con đã một phần nào thích nghi với cuộc sống trong cung điện. Con rất vui. Vì vậy, xin mẹ hãy tha thứ cho con.

Sonomi và Tomoyo nhìn nhau như thôi miên. Sakura và bác Wei cũng nín thở theo dõi. Kero ngoan ngoãn nằm im trong tay Sakura khi thấy bầu không khí trở nên nặng nề. Cuối cùng, Sonomi lên tiếng, phá tan sự im lặng:

- Thôi được. Tomoyo, ta rất mừng khi thấy con hạnh phúc. Mẹ nghiêm khắc với con cũng là để con sống tốt mà thôi. Mẹ chẳng giận con đâu. Chỉ là... Mẹ rất buồn khi thấy con xa mẹ... Mẹ buồn lắm...

Sonomi ôm lấy Tomoyo, hai người òa khóc. Tomoyo gọi trong tiếng nức:

- Mẹ... Mẹ...

Bác Wei có lẽ không muốn để người ta thấy mình đang khóc nên lui vào bếp, mang thức ăn lên, bày ra bàn. Để hai mẹ con tiện nói chuyện, Sakura cũng vào phụ giúp bác Wei. Ngay cả con Kero cũng biết ý, chạy lại đĩa thức ăn của mình, ngồi nhìn những chiếc bánh đủ màu sắc ngon lành.

- Lát nữa rồi ăn, Kero. Toàn là đồ ăn ngọt không hà, như thế sau này rụng hết răng thì sao?

Tiệc là Kero đã không để ý đến lời của Sakura mà mọi tâm trí đều tập trung vào những món bánh ngọt. Sakura lắc đầu bỏ đi. Lúc ra đến bàn thì Sonomi và Tomoyo đã ngồi vào vị trí của mình. Bác Wei cũng đã dọn ghế và bát đĩa ra. Dì Sonomi hỏi:

- Vậy Eriol đâu? Nó không đi với con à?

- Không ạ! Con nói với anh ấy là con muốn về một mình. Hơn nữa, hình như hôm nay Eriol và Syaoran đi có việc gì đó thì phải. Syaoran cho người đưa con về đây, còn anh ấy đánh xe đưa Eriol đi.

- Syaoran? Đó là ai vậy? – Sonomi ngạc nhiên.

- Đó là cận vệ của Eriol. Cháu cũng có quen – Sakura trả lời hộ Tomoyo.

Bữa ăn sau đó diễn ra trong sự ân cần và đầm ấm. Dì Sonomi đã vui vẻ trở lại, sốt sắng hỏi thăm tình hình sức khỏe của Tomoyo. Mọi người ai cũng cười ới, nhưng có lẽ chỉ có bác Wei là cười tự nhiên nhất. Trong lòng bác không hề có lo lắng. Bác vui vì Tomoyo đã hòa thuận với mẹ. Bác vui vì bữa cơm do chính tay bác nấu đã mang lại sự đầm ấm ọi người trong gia đình. Còn những người còn lại? Sakura, Tomoyo, Sonomi đều mang trong lòng những lo lắng không thể nói ra.

- Sakura, cậu có chuyện gì phải không?

Tomoyo ôm gối ngồi trên giường, hỏi Sakura, lúc đó đang chải lông cho Kero.

- Không. Sao cậu hỏi vậy?

- Nói dối. Mình chỉ cần nhìn là biết ngay. Sakura đang lo lắng. Có chuyện gì vậy? Không thể nói ình biết sao?

Sakura im lặng. Con Kero kêu lên ư ử, chạy khỏi lòng cô và chui vào chỗ ngủ của mình.

- Cậu tỉnh thật, Tomoyo. Đúng là tớ có chút lo lắng. Sau khi từ bữa tiệc sắc phong của cậu về, tớ đi cùng Syaoran. Anh ấy đã đưa tớ về tận nhà và chia sẻ với tớ rất nhiều.

- Vậy thì có gì phải lo lắng? – Tomoyo ngạc nhiên hỏi.

- Từ từ đã nào. Hôm ấy....

.....

- Được rồi, đưa tôi về đến đây thôi. – Syaoran đưa Sakura đến trước ngõ rẽ. – cảm ơn anh vì buổi tối hôm nay nhé.

- Cảm ơn cái gì? – Syaoran hỏi lại, hơi ngạc nhiên.

- Cảm ơn anh đã an ủi và chia sẻ với tôi. Anh đã giúp tôi rất nhiều.

Syaoran mỉm cười quay đi. Anh bước chậm chậm trong màn đêm. Trăng sáng mờ ảo, làm cảnh vật buổi đêm thêm lung linh huyền ảo. Syaoran cất tiếng nói, sau một khoảng thời gian im lặng:

- Không cần phải cảm ơn tôi đâu, Sakura. Tôi chỉ muốn giúp cô những gì có thể, dù chỉ là một việc nhỏ. Đừng lo, Sakura. Tôi sẽ còn giúp cô đây, giúp cô lần cuối với tư cách “BẠN BÈ”

.....

- Vậy đó – Sakura kết thúc câu chuyện của mình. – “Giúp cô lần cuối với tư cách bạn bè”. Nói xong anh ta đi thẳng, không thèm nhìn lại lần nào nữa. Tớ chẳng hiểu gì cả. Nói như vậy thì từ nay anh ta sẽ không muốn làm bạn với tớ nữa hay sao? Không làm bạn thì làm cái gì? Tớ rất lo. Ngoài Tomoyo, Syaoran là người bạn duy nhất mà tớ có thể nói ra mọi việc. Trước đây, tớ không nghĩ đến điều này nhưng bây giờ, nếu như không có người bạn ấy thì quả thật, tớ thấy rất buồn.

Tomoyo trầm ngâm suy nghĩ:

- Tớ hiểu rồi. Nếu không làm bạn thì có thể, Syaoran muốn.... làm người yêu của cậu chẳng hạn? Biết đâu Syaoran yêu cậu?

- Đừng nói vớ vẩn, Tomoyo – Sakura đỏ mặt, phản đối – Nếu như thế thì anh ta đã chẳng tuyên bố với tớ là còn một lần giúp nữa với tư cách “bạn bè”. Hơn nữa, Syaoran lúc nào cũng muốn chọc cho tớ nổi giận, đâu thể nào...

- Ủm, nói cũng đúng. Vậy sao cậu không gặp trực tiếp mà hỏi?

- Không gặp được. Mấy ngày nay Syaoran cũng không đến “Quán ăn Rika” nữa.

- Vậy à? Mấy hôm nay cũng không thấy Syaoran ở cung điện. Tớ nói với mẹ là Syaoran đưa Eriol đi là nói dối đấy, thật ra Eriol hiện đang ở trong cung điện để tìm Syaoran. Nhưng tớ sẽ tìm cách cho cậu gặp Syaoran và phải hỏi cho ra lẽ đấy, nếu không thì cậu còn phải lo lắng dài dài. Giờ đi ngủ đi, sắp chiều rồi. Hết đợt mừng năm mới này rồi tính sau.

Tomoyo nhìn Sakura ngủ mà lòng chợt thấy bất an. Nếu như đúng là Syaoran yêu Sakura thì tốt quá, nhưng nếu không phải thì sao? Không làm bạn nữa? Điều đó có nghĩa là Syaoran muốn thay đổi mối quan hệ này với Sakura. Có thể quan hệ tốt hơn nhưng cũng có thể là quan hệ xấu đi. Như thế thì quá nguy hiểm. Bởi vì Syaoran đang muốn tiêu diệt dòng họ Kinomoto. Nếu như...

- Xoảng..

Tiếng vỡ dưới lầu cắt ngang dòng suy nghĩ của Tomoyo. Sakura bật dậy, hỏi vội:

- Chuyện gì vậy?

- Tớ không biết – Tomoyo bước xuống khỏi giường - xuống dưới nhà xem

Tomoyo và Sakura chạy vội xuống cầu thang. Kero trung thành bỏ giấc ngủ của mình chạy theo Sakura. Xuống đến nơi, Sakura và Tomoyo kinh ngạc nhận ra Sonomi đang đứng bất động, những mảnh li vỡ ngổn ngang dưới chân bà. Đối mặt với bà là một chàng trai tóc đen, cao lớn, với ánh mắt lạnh lùng và khuôn mặt nghiêm nghị.

- Cậu.... Cậu còn sống sao? – Sonomi hỏi trong sự xúc động cực độ.

- Có cần kinh ngạc đến thế không, thưa dì Sonomi. Xin chào hai cô gái xinh đẹp. Xin tự giới thiệu, tên tôi là Touya, Touya Kinomoto.

Sakura đứng sững lại, nhìn chàng trai lạ không chớp mắt. “Kinomoto? Đó là dòng họ của mình mà. Người này là ai? Theo lời dì Sonomi thì cả nhà mình, à không, cả gia tộc của mình đã chết hết. Vậy người này không thể là người thân của mình được. Người này là ai? Tại sao mình lại có cảm giác này?”

- Đừng lố lố nữa, ra đây đi! – Touya lắng nghe rồi ra lệnh.

Từ phía sau Touya, một người nữa bước vào nhà. Tomoyo khẽ kêu:

- A, là kẻ đó....

- Yukito... – Sakura ngạc nhiên

Yukito mỉm cười làm xua đi sự đáng sợ toát ra từ người Touya:

- Xin chào, rất vui được gặp lại mọi người. Sakura, em khỏe không?

- Dì Sonomi, cảm ơn dì đã chăm sóc cho Sakura bao năm nay. Bây giờ cháu trở về đây để đón nó. Sakura, hình như em không còn nhận ra anh nữa. Em mất trí nhớ phải không?

Touya bước lại gần Sakura, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lục đầy kinh ngạc và sợ hãi của Sakura. Touya đặt tay lên đầu Sakura. Trái với tia nhìn lạnh lẽo, bàn tay anh mang lại cho Sakura cảm giác ấm áp và an toàn. “Chạy đi, Sakura. Đừng quay lại đây nữa. Chạy đi... Nhanh lên.... Sakura....”

- một tiếng nói vang lên trong đầu Sakura. “Ai? Ai đang nói đấy?” Sakura rú lên đau đớn. Đầu cô đau nhức như có búa bổ vào. Cơn đau dữ dội khiến đầu Sakura như muốn nổ tung. Cô có thể làm bất kì việc gì để chấm dứt cơn đau kinh khủng này. Sakura ôm chặt lấy đầu, ngã xuống. Trước lúc ngất đi, Sakura cảm thấy một bàn tay rắn chắc đỡ lấy mình, nghe tiếng sửa của Kero, tiếng gọi lo lắng của Tomoyo, dì Sonomi, tiếng bước chân của ông Wei và giọng nói bí ẩn trong đầu cô lại càng lớn hơn.

Sakura tỉnh dậy khi trời đã tối đen. Ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi rung những cành cây nghe rợn người. Tiếng mưa đập vào cửa sổ. Tiếng côn trùng kêu lên từng hồi. Sakura mở mắt ra. Điều đầu tiên mà cô thấy là một khuôn mặt thân thiết với nụ cười hiền từ:

- Anh là... Yukito. – Sakura khẽ nói

- Ủ, đừng lo, Sakura. không có chuyện gì đâu. Touya lo cho em lắm đấy. Nhìn xem, này giờ cậu ta cứ đi đi lại lại, chóng cả mặt.

- Touya? À, là người vừa đến nhà em phải không? Anh ấy quen anh à? Tại sao anh lại ở đây?

- Touya là bạn anh và cũng là người đã nhờ anh bảo vệ em. Hôm nọ, anh đã nói với em rồi mà.

- Vậy trong bữa tiệc sắc phong cũng là....

- Ủ, Touya cũng có mặt trong bữa tiệc đó. Có kẻ muốn giết em, bọn anh biết được, nên đến đấy. Lại đây, Touya. Sakura tỉnh rồi nè – Yukito gọi với ra phía ngoài cửa.

Có những tiếng bước chân dồn dập chạy đến. Người đầu tiên lại gần giường của Sakura là Touya. Anh kéo áo, quăng Yukito ra khiến Yukito nhăn mặt nhăn nhó.

- Em tỉnh rồi à? Em có bị đau ở đâu không? Tự nhiên em ngất đi là anh lo quá!

Tomoyo cũng sợ hãi:

- Ôi, may mà cậu không sao. Tổ đã cầu trời cho cậu suốt này đến giờ. Có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Có chuyện gì xảy ra vậy. Tự nhiên cậu kêu lên đau đớn rồi ngất đi làm mọi người lo quá.

- Đúng vậy. Có chuyện gì vậy, Sakura? – Touya lo lắng.

- CÁI ĐÓ THÌ TÔI PHẢI HỎI ANH MỚI ĐÚNG. TỰ NHIÊN KHI ANH ĐỤNG VÀO ĐẦU TÔI THÌ ĐẦU TÔI ĐAU BUỐT, CÓ TIẾNG NÓI TỪ TRONG ĐẦU VANG LÊN. TÔI KHÔNG BIẾT TIẾNG NÓI ĐÓ LÀ CỦA AI, NHƯNG CÓ PHẢI DO ANH LÀM KHÔNG? TẠI SAO ANH LÀM VẬY?

Touya dùng hay tay để bịt tai:

- Em vẫn vậy, chẳng dễ thương chút nào. Anh đâu phải thần tiên hay phù thủy mà có thể đụng tay vào đầu em khiến em đau được. Vả lại, hơn ai hết, anh không bao giờ muốn em bị đau đớn. Hình như chưa nói với em. Do em đã quên hết kí ức nên em không thể nhớ được anh. Anh là ANH HAI của em.

Sakura kinh ngạc đến sững sờ. Cô cố gắng nói để chứng minh là mình đang tỉnh:

- Anh hai? Nhưng rõ ràng dì Sonomi nói toàn bộ gia tộc Kinomoto đã chết hết rồi mà. Dì chẳng phải đã nói cả dòng họ chỉ còn lại cháu thôi sao?

Sonomi gạt đầu:

- Ủ, mới đầu dì cũng nghĩ như thế. Dì cứ nghĩ cả gia tộc Kinomoto chỉ còn mỗi mình cháu thôi. Ai ngờ... Chính dì cũng rất bất ngờ khi thấy Touya. Dì không thể tin được là nhà Kinomoto lại còn một người nữa.....

- Không phải là một người – Touya ngắt lời – mà còn rất đông. Dì chắc cũng không biết chuyện này, nhưng trước khi xảy ra chuyện đó, cháu đã kịp sơ tán toàn bộ những người có thể đi được trong gia tộc Kinomoto.

- Thả nào....- Sonomi gục đầu vào hai tay – 7 năm trước, dì đã tìm rất kĩ, nhưng tuyệt nhiên không thấy một ai. Lúc đó, dì cứ nghĩ.... Ôi....

Sakura kinh hoàng ngồi nhìn người tự xưng là anh trai của mình. Dù có nằm mơ cô cũng không bao giờ nghĩ mình lại còn có một người anh trai. Một người anh ruột thịt, cùng cha mẹ, cùng dòng máu. Trong một khoảng thời gian, Sakura không nói được gì.

- Được rồi – Touya xoa đầu Sakura – bây giờ em có cố cũng không nhớ được gì đâu. Anh hi vọng em còn chấp nhận người anh hai này. Nghỉ ngơi chút đi. Cũng muộn rồi, dì Sonomi và Tomoyo đi ngủ đi. Cả ông Wei và Yukito nữa.

Yukito cau có:

- Cậu vừa vất tớ ra ngoài như vậy mà giờ nói dễ như trò chơi thế sao?

- Xin lỗi – Touya bực tức.

- Cậu mà cũng biết xin lỗi sao, Touya – Yukito đùa – Chà, thôi đi, thấy Sakura khỏe là tốt rồi – Yukito vội nói thêm khi thấy gương mặt hầm hừ của Touya - Sakura, em nghỉ ngơi đi nhé. Mọi chuyện để sau hãy nói.

Sau khi Yukito, Tomoyo, dì Sonomi và ông Wei đi ra ngoài, Sakura vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra xung quanh cô. Kẻ thù đây rồi. Một người anh trai. Điều này làm cô vừa lo lắng lại vừa vui. Đến lúc Touya quay đi, định ra khỏi phòng, Sakura mới bật nói thành tiếng những suy nghĩ của mình:

- Anh... Anh thật sự là anh hai của tôi chứ?

Touya dừng lại, ngồi bên cạnh Sakura:

- Đúng thế. Anh là anh hai của em. Có thể bây giờ em không nhớ ra anh nhưng anh tin em nhất định sẽ nhớ ra.

- Tại sao lại nhất định?

- Tại vì – Touya lặng lẽ nói – em còn một sứ mệnh. Một sứ mệnh quan trọng cần phải hoàn thành.

- Vậy thì – Sakura chớp lấy vai Touya – hãy cho em biết đi, tại sao mọi người lại bị giết? Tại sao anh và em thất lạc? Chà mẹ đâu? Họ còn sống không? 7 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Sứ mệnh anh nói là cái sứ mệnh gì? Tại sao không ai cho em biết cả?

Nhận thấy sự kích động của Sakura, Touya thở dài. Anh bình tĩnh nhìn cô em gái:

- Anh chỉ có thể trả lời em một câu thôi. Lâu nay mọi người không cho em biết vì dì Sonomi nghĩ là tất cả đã kết thúc. Chỉ một mình em là người dòng họ Kinomoto thì cũng chẳng giải quyết được gì. Mà nhà Daidouji, dòng họ thân thiết nhất với chúng ta thì cũng chỉ còn có hai người phụ nữ.

- NHƯNG CHUYỆN GÌ? CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA?

- Đâu cần hét to như thế chứ, quái vật? – Touya đưa hai tay bịt tai.

Sakura sững lại. “SAKURA KHÔNG PHẢI LÀ QUÁI VẬT!” – Lúc trước, dường như cô đã từng nhiều lần hét lên câu đó. Thấy Sakura chột tái xanh, Touya lo lắng:

- Em sao vậy?

- Không sao – Sakura mỉm cười lắc đầu – em chỉ... Hãy nói cho em biết đi được không? Cho em biết 7 năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Touya im lặng suy nghĩ. Anh không biết đây đã là thời điểm thích hợp để nói cho cô em gái thơ ngây của mình biết hay chưa.

- Chưa đến lúc đâu, Sakura. Như anh đã nói, anh tin em sẽ nhớ ra anh, cũng tin em sẽ nhớ lại toàn bộ quá khứ ngày trước. Nhất định ngày đó không xa đâu. Nhưng em phải chuẩn bị tâm lí để đối diện với kí ức đó. Thôi được rồi, bây giờ thì nghỉ ngơi thêm đi! – Touya ra lệnh

Ánh điện phụt tắt. Toàn bộ nhà Akizuki chìm vào trong bóng tối – lãnh địa của những âm mưu, những toan tính. Khi Eriol đang trầm ngâm cạnh cửa sổ, Syaoran im lặng ngồi bên cuốn sách quen thuộc của mình và Sakura với những giấc mơ rối loạn xen lẫn quá khứ - hiện tại, thì ở ngoài kia, sứ giả của bóng đêm đã bắt đầu hoạt động.

15. Chương 15: Bắt Cóc

Đã 2 tháng trôi qua kể từ ngày người tự xưng là anh trai của Sakura xuất hiện. Chính Sakura cũng không hiểu tại sao mình lại tin tưởng người này chính là anh mình. Có lẽ do cảm giác thân quen mỗi khi đối diện với Touya. Cô tin anh chính là anh hai của mình, mặc dù trong suốt thời gian anh và Yukito sống ở đây, Touya chỉ toàn bày chuyện chọc tức Sakura, gọi Sakura là quái vật và trêu cho cô phải hét ầm lên - một chuyện mà chưa bao giờ Sakura làm ở trong nhà.

Trong khoảng thời gian dài này, tuy ngày nào cũng sống cùng Touya, nhưng Sakura vẫn không nhớ lại được điều gì đã xảy ra vào 7 năm trước. Cô không lý giải được mọi chuyện xảy ra xung quanh mình. Điều mà khiến cô khó chịu nhất chính là việc lâu nay cô không gặp lại Syaoran. Từ khi lễ sắc phong của Tomoyo kết thúc, dường như Syaoran muốn tránh mặt cô. Tomoyo đã trở lại cung điện và hứa sẽ dò hỏi xem Syaoran đang ở đâu, nhưng dường như không có hiệu quả. “Hừ, anh ta có chịu nghe lời ai đâu! Từ xưa đến nay vẫn vậy mà” – Sakura mỉm cười tự nhủ một mình – “không phải là bàn bè là có ý này hả? Muốn tránh không gặp mình nữa sao?”

Sakura lang thang trên phố. Những bông hoa đào đã độ tàn, màu sắc dịu dàng tỏa sáng một góc phố. Mùa hè đang đến gần, với những đợt gió nóng đầu hè và những trận bão bất ngờ không được báo trước. Những tiếng chim hót véo von âm vang bên tai. Trong những cửa hàn ven đường, tiếng nhạc ngân lên, du dương, réo rắt, chồn vồn bao bọc con người. Tiếng nhạc khiến Sakura cảm thấy cô đơn và một cảm giác buồn không rõ nguyên do. Không có Tomoyo bên cạnh, bây giờ lại không có cả Syaoran, Sakura thật sự cảm thấy tiếc nuối. Tiếc nuối một quá khứ vui vẻ với mọi người. Tuy đã có lần Syaoran nói mọi việc rồi sẽ thay đổi, phải biết chấp nhận sự thay đổi này, nhưng Sakura vẫn không thể ngăn mình không buồn. Nhớ lại quá khứ cũ có phải việc tốt không? Không nhớ lại và nhớ lại thì cái nào tốt hơn cho cả Sakura lẫn tất cả mọi người? Những câu tại sao vang vọng trong tâm trí Sakura rồi lại chìm vào trong khoảng không. Giá mà có Tomoyo hoặc Syaoran ở đây thì tốt quá. Sakura có thể chia sẻ với hai người bạn tâm giao, cùng tìm ra giải pháp tốt nhất có thể làm. Mới cách đây 1 tháng, cô có những người bạn tốt nhất trần đời, vậy mà giờ đây thì không có người bạn nào bên mình. Sakura bật cười vì điều quái gở này. Nhưng, bạn bè....

- Gâu... Gâu...

Con Kero trên tay Sakura kêu lên như muốn nhắc Sakura: Tôi là bạn của cậu. Sakura dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm óng của Kero.

- Cám ơn Kero. Có cậu ở bên cạnh tớ cảm thấy đỡ trống vắng nhiều lắm. Chúng ta đi ăn gì nhé. “Quán ăn Rika” làm bánh ngon lắm, đảm bảo kẻ háo ngọt như cậu sẽ mê ngay.

Kero kêu ư ử đồng ý. Sakura ôm Kero bước vào một nơi quen thuộc, treo bảng: “Quán ăn Rika”.

Lúc này bà chủ quán – Rika – đi vắng. vì thế, Sakura, dù muốn gặp Rika nói chuyện nhưng cũng không thể. Cô đành ngồi xuống bàn, đặt Kero ngồi đối diện mình trên ghế giống như một con người và gọi một đĩa bánh ngọt. Sakura mỉm cười nhìn Kero ăn, giống như Syaoran vẫn đang ngồi đối diện với cô vậy. Cảm giác này khiến Sakura thấy đỡ cô đơn hơn.

- Nè, Kero, hình như cậu ghét Syaoran hả? Anh ta không phải là một người chủ tốt sao? Mà tại sao cậu lại thích ăn bánh vậy? Thật kì lạ!

Kero vẫn chúm đầu vào đĩa bánh thơm phức, không chú ý đến câu hỏi của Sakura. Sakura im lặng nhìn Kero ăn. Bên ngoài, cây cối xanh tươi, chim chóc ca hát véo von. Bầu trời đang chuyển dần sang màu xám.

Những áng mây đen chờn vờn, muốn bao phủ cả Tomoeda xinh đẹp, như muốn dự báo một cơn mưa lớn. Sakura ngẩng trời, cảm thấy một cảm giác bất an, lo lắng.

- Cô ở đây ả, Sakura? Cả tháng nay không thấy cô đến, tôi tưởng cô quên luôn tôi rồi chứ?

Sakura giật mình quay lại và chạm vào ánh mắt của Rika.

- Chào cô, Rika. Tôi đến đây định gặp cô nói chuyện phiếm thì cô lại đi vắng.

- Ừm tôi đi mua chút bột ấy mà. Chà, chú chó đẹp quá!

Rika vui vẻ ngồi xuống ghế bên cạnh và đưa tay vuốt ve Kero. Lông Kero bỗng dựng đứng, mắt long lên và kêu gầm gừ. Con chó nhe răng với Rika, chỉ chực cắn vào tay cô gái.

- KEROL- Sakura quát. Con chó im lặng ngồi yên trên ghế nhưng mắt vẫn liếc nhìn Rika với vẻ đề phòng – xin lỗi, Rika. Con chó này nó... ờ, có lẽ là do nó lâu ngày không ra ngoài ấy mà.

Kero vẫn không rời mắt khỏi Rika. Sakura nhanh chóng nhìn Kero và hơi mỉm cười. Kero đúng là con chó được Syaoran nuôi từ bé. Tính nó giống hệt chủ nhân. Sakura nhớ lại, trước đây, Syaoran cũng luôn đề phòng Rika, đúng như Kero lúc này. “Chắc, mình cũng cần đề phòng Rika hơn. Nhưng mình thấy cô ấy rất tốt mà! Syaoran lẫn Kero đều hơi lo xa rồi. Đúng là chủ nào tớ nấy”

- Sakura, hôm nay cô đến đây một mình à? – Rika liếc nhìn Kero, hỏi Sakura.

- Rika này, mấy hôm nay cô có thấy Syaoran đến đây không?

- Không thấy. Cả tháng nay tôi không thấy anh ấy đến đây, cả cô cũng vậy mà. Hay thật, một người biến mất thì cả hai cùng biến mất luôn – Rika đùa - vậy hôm nay hai bạn hẹn nhau ở đây à?

- Không – Sakura lắc đầu – tôi cũng đang đi tìm anh ta đây. Không biết mấy hôm nay anh

ấy đi đâu nữa. Thật kì lạ!

Rika rót ỉnh một cốc nước, lắc đầu:

- Bọn con trai đều vậy đấy, để ý làm gì. Phải rồi, vậy tức là hôm nay cô đến đây một mình và đi về một mình à? Không có người bạn nào khác sao?

Sakura cảm thấy hơi ngạc nhiên vì Rika quan tâm đến việc mình đi với ai như vậy/ Cô chỉ vào Kero:

- Có chứ. Tôi đi với Kero mà.

- Còn ai nữa không? – Rika nhìn Kero với đôi mắt dè chừng.

- Không còn. Sao cô hỏi vậy? – Sakura bắt đầu đề phòng.

Rika lúng túng:

- Tại vì... Tại vì... Đó là do dạo này ở xung quanh khu này có rất nhiều cướp và bọn côn đồ. Cô có đi đâu thì phải đi với người nào đó khác. Tôi rất lo cho cô nên hỏi vậy thôi mà.

Sakura thở phào:

- Không sao đâu. Kero là vệ sĩ số 1 đấy! (Kero kêu lên đồng ý với ý kiến của Sakura nhưng vẫn không quên gầm ghè với Rika)

- Vậy thì tốt rồi – Rika nhếch mép cười.

- Hả? – Sakura chợt thấy lo lắng vì nụ cười của Rika. Đó là một nụ cười lạnh lùng, với ánh mắt cũng lạnh lẽo không kém. Nhưng ngay sau đó, nụ cười của Rika trở lại thành nụ cười dịu dàng thường ngày:

- Không, không có gì đâu. Chỉ là tôi đã rất lo cho cô. Giờ cô ngồi đây chơi nhé. Cứ ăn tự nhiên, tôi lấy về thôi. Tôi có chút việc phải đi ra ngoài.

Sakura vẫy tay tạm biệt Rika. Cô gái chào Sakura rồi bước nhanh ra cửa, vội vàng đi. Sakura nhìn Rika ở bên ngoài cửa sổ:

- Kero, cậu thấy cô ta đáng ngờ ở đâu vậy? Tớ thấy cô ta cũng tốt mà. Chỉ có điều hình như cô ấy hơi kì lạ chút thôi.

Kero nhảy xuống ghế, dụi đầu vào chân Sakura và kéo cô đi.

- Đau quá, Kero. – Sakura khẽ kêu lên - cậu muốn về rồi hả? Được rồi, đợi chút đã. Đừng lo, trời không mưa được đâu. Ở quầy có bán áo mưa mà. Hơn nữa, đi tắm mưa một chút cũng thú vị.

Kero dường như không đồng ý với Sakura. Nó cắn mạnh vào chân Sakura, khiến cô tức giận quát:

- Im nào, Kero. Cậu ngồi yên đi, nếu không tớ sẽ cho cậu ra ngoài kia đứng đấy – Sakura chỉ tay ra ngoài cửa, nói.

Kero tức giận nằm im dưới chân Sakura. Sakura vuốt ve lông con chó, nhưng nó giận dữ bỏ ra chỗ góc bàn nằm. Sakura nóng nảy:

- Được lắm, cậu cứ giận đi. Hôm nay không cho cậu ăn nữa, Kero ạ!

Sakura lại quay ra nhìn trời. Chim và bướm đã vắng bóng. Dòng người vội vàng đi nhanh hơn mong về kịp nhà trước khi trời mưa. Mây đen ùn ùn kéo đến. Những cơn gió rít lên, đập vào khe cửa. Trong quán bây giờ tấp nập người. Đa số là những người vào tránh mưa, mua áo mưa chứ không phải là ăn uống. Trời tuy chưa mưa nhưng tối sập lại, báo hiệu một cơn giông tố sắp nổi lên. Sakura cũng không muốn phải chọc giận Kero và ngồi đây chờ mưa đến, nhưng cô mong có thể gặp được Syaoran để hỏi cho rõ một số việc. Cách nói mập mờ của anh khiến cô khó chịu và lại càng kích thích trí tò mò khiến Sakura phải tìm hiểu cho kì được. Rika đã trở về và bận rộn với những người khách vừa vào. Thực khách ở các bàn khác đã vội vàng ra về. Trong quán ăn trở nên yên tĩnh hơn khi khách mua áo mưa đã trở ra và nhanh chóng bước đi. Sakura vẫn ngồi im bên chiếc bàn cạnh cửa, còn Kero nằm ở bên góc nhưng vẫn chú ý từng hành động của Rika.

- Chưa về à, Sakura? Trời sắp mưa rồi! – Rika bước lại hỏi Sakura.

- Ủ, hiện giờ tôi chưa muốn về nhà. Tôi đã nói với mọi người rồi, chắc không sao đâu. Hơn nữa, tôi cũng muốn tắm mưa. Lâu lắm rồi chưa đi mưa bao giờ.

- À – Rika hiểu biết - tắm mưa cũng thú vị đấy, nhưng cần phải cẩn thận sấm sét. Cô đang có chuyện buồn à, Sakura? Tôi thấy cô lạ quá!

- Không – Sakura trả lời sau một thoáng suy nghĩ – tôi không sao cả. Chỉ là hơi buồn vì Tomoyo ko có ở đây thôi. Tôi rất nhớ cô ấy. Dù sao thì chúng tôi đã sống với nhau 10 năm rồi chứ ít gì đâu. Không có cô ấy, tôi rất cô quạnh.

- Tôi hiểu – Rika nói, nhìn thẳng vào mắt Sakura – tuy tôi không biết cảm giác của cô là thế nào nhưng hẳn là cô rất buồn. Nhưng mà Sakura nè, tắm mưa xong rồi về nhà phải tắm lại đấy, không bị cảm thì khổ. Với lại, trời mưa giông chính là lúc hành động tuyệt vời nhất của bọn du côn đấy. Hãy cẩn thận!

Sakura giật mình khi thấy vẻ mặt của Rika. Đó là một vẻ mặt mang đậm nét hung dữ và lạnh lùng. Ánh mắt Rika lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống Sakura. Nhưng gần như ngay lập tức, Rika đổi nét mặt, trở lại vẻ đẹp yêu kiều vốn có:

- Thôi, tôi nói vậy thôi. Sakura rất giỏi võ mà, đúng không? Tôi cần phải đi thu dọn đây, Sakura, cô cứ ngồi đây đến bao giờ chán cũng được.

- Không cần đâu, tôi cũng phải về rồi, không thì phải nghe mắng lâu đấy. – Sakura đứng dậy, gọi Kero đang nằm lim dim – chưa mưa đâu, Kero. Đi thôi!

Kero trung thành nhảy lên vòng tay đón sẵn của Sakura, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Rika.

- Cố mà bảo vệ chủ nhân nha! – Rika nói với vẻ mặt thách thức, đưa tay vuốt ve bộ lông vàng kim tuyệt đẹp của con chó.

Người Kero chợt run lên, mắt long sòng sọc. Sakura không hề biết phản ứng của Kero, cô cho rằng Kero lạnh nên run lên như vậy. Sakura dỗ dành:

- Đừng lo, mới chỉ có gió thôi. Tôi về nha, Rika.

- Ủ - Rika mỉm cười chào Sakura.

Gió âm âm thổi, cuốn phăng đi tất cả những vật mà nó thấy trên đường. Con gió thổi bụi bay mù mịt, cây cối cong đi vì phải chịu sức nặng của gió. Sakura phải rất cố gắng để có thể đi và đứng vững trong sức gió thế này. “Thời tiết năm nay lạ quá. Mới có mùa xuân mà sao lại có giông to thế chứ?” – Sakura ngạc nhiên thắc mắc. Syaoran là một người có vốn kiến thức khá phong phú về những hiện tượng tự nhiên này. Nếu có anh ta ở đây, chắc hẳn anh ta sẽ làm một bài diễn thuyết dài về thời tiết cho Sakura nghe. Sakura hơi mỉm cười với ý nghĩ này.

Nhà Akizuki nằm ẩn sau những rừng cây cao, to và xanh mướt. Ngôi nhà gần như được tách li hoàn toàn với bên ngoài bằng con đường dài với những hàng cây cổ thụ lớn. Mọi khi hai hàng cây này rất đẹp, nhưng hôm nay, những cơn gió mạnh đang dùng hết sức quăn đi những chiếc lá xanh trên cây. Cảnh cây trở nên xơ xác hơn bao giờ. Gió vi vu thổi. Những tiếng gầy của cành cây vang lên trong tiếng gào thét của gió. Những chiếc cây to lớn phải oằn cành đi để tránh sức tàn phá của gió. Sakura bám vào thân cây mà bước đi, những bước chân chậm rãi. Kero vẫn ngoan ngoãn nằm trên tay cô chủ, đôi tai vểnh lên nghe ngóng, hai con mắt đảo liên tục. Bỗng nó sủa âm lên.

- Im nào, Kero. – Sakura nhắc nhở. Cô cũng dừng lại. Gió thổi rất mát, nhưng Sakura vẫn cảm nhận được những ánh mắt đang dõi theo mình – Có người theo dõi. AI ĐÓ – Sakura hét lên hỏi, át đi tiếng gió.

Từ trong vách tường, có rất đông người bước ra, vòng bao quanh Sakura và Kero. Phải đến 50 người, ai cũng cầm vũ khí: gậy, dao và những thứ đồ kì lạ khác.

- Hừm, đông thật – Sakura lẳng lặng nói – Hôm nay là ngày mùng 2 tháng 2 hả? Mình vốn đã biết trước con số 2 là con số chỉ có đem lại xui xẻo chứ chẳng có chút may mắn nào mà!

Một tên trong số bọn chặn đường Sakura cười ha hả:

- Thế nào cô em? Cô em hết đường thoát rồi. Ngoan ngoan đi theo bọn ta đi. Có người cần tính sổ với cô em đấy.

- Các người là ai? Tìm ta làm gì? Kẻ nào đòi “tính sổ với ta”? Sao không bảo kẻ đó đến đây gặp luôn ta có phải nhanh hơn không?

Những tên kia phá lên cười. Một tên cầm dao, hất đầu:

- Người không cần biết và bọn ta cũng chẳng cần biết. Cô chủ ra lệnh cho bọn ta bắt người thì bọn ta bắt, thế thôi!

Biết không thể nói chuyện với đám người này, Sakura thả con Kero xuống và lao vào đánh nhau. Nếu ít hơn thì Sakura chắc chắn sẽ thắng nhưng với số lượng 50 người thì khác. Kero gầm gừ cắn loạn xạ vào những kẻ ở xung quanh nó và Sakura. Sakura đánh ngã được hàng loạt tên, nhưng những tên khác lại xông vào ngay. Mãi chú ý bọn ở trước mặt, Sakura không hề biết, một tên vừa bị Sakura đánh ngã đã tỉnh dậy và cầm gậy đập mạnh vào sau gáy cô. Sakura quỵ xuống. Cô nghe thấy tiếng Kero sủa âm ỉ. Ngay sau đó, tiếng sủa chợt ngưng bặt. Sakura loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân một người khác và tiếng nói chuyện. Trước lúc bất tỉnh, Sakura vẫn có thể nhận ra tiếng nói ấy: Rika Sasaki.

16. Chương 16: Mục Đích

Đã muộn mà không thấy Sakura về, những người trong nhà Akizuki lo lắng đứng ngồi không yên. Lúc gần tối, thấy Sakura vẫn chưa về, Touya cực kì tức giận, nhưng bây giờ, sự bức tức đó đã chuyển thành lo lắng. Anh và Yukito chạy đi tìm Sakura từ chập tối đến giờ nhưng tuyệt nhiên không thấy một chút dấu vết nào. Ông quản gia già Wei đi đi lại lại trong nhà, chẳng buồn ngó vào cái bếp lộn xộn những thức ăn mua về vất lổn ngổn. Sonomi gần như phát điên. Dì nửa muốn chạy ra ngoài, nửa như sợ hãi một điều gì đó nên dừng lại. Cứ thỉnh thoảng, bà lại đi ra cửa sổ, nhìn ra ngoài, mồ hôi đầm đìa ướt hết lưng áo.

- Sakura chưa bao giờ về muộn thế nào, nếu có thì nhất định nó sẽ báo về nhà chứ không thể bỏ đi không nói trước thế này được – Sonomi đứng nhìn ra màn đêm đen dày đặc.

- À, cũng không hẳn đâu thưa bà chủ - ông Wei lẩm nhẩm.

- Sao lại không hẳn? Có chuyện gì xảy ra trước đây sao? Trong lúc tôi đi vắng à?
 - A, không có gì đâu – ông Wei biết mình lỡ lời liền dùng tay che miệng.
 - NÓI ĐI! – Sonomi ra lệnh
 - Là thế này - người quản gia già lúng túng - chả là trước đây có lần cô Sakura đã...
 - ĐÃ SAO?
 - Cô ấy đã ra ngoài cả đêm mà không báo về về nhà – Wei kết thúc câu nói của mình với giọng nói hơi run run.
 - Cả đêm? – Sonomi nhắc lại như không thể tin vào tai mình - Tại sao lại như thế? Từ trước đến nay con bé rất ngoan kia mà. Nó đi với ai? Đi làm gì?
 - Tôi không biết, thưa bà chủ. Tôi không muốn xen vào chuyện riêng của cô ấy. Thường thì có chuyện gì cô Sakura cũng nói cho tôi biết nhưng hôm đó Sakura không hề nói với tôi. Có lẽ do cô Tomoyo mới về nên cô ấy muốn có nhiều thời gian nói chuyện riêng tư.
- Sonomi đi quanh căn phòng với những bước mạnh và dài. Bà đang cực kì tức giận. Ông Wei hiểu rõ mình đang trong điều kiện bất lợi nên đứng im nhìn bà chủ và mong rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra với Sakura.
- Bà chủ, nếu cô ấy bình yên là tốt rồi. Con gái lớn thì cũng phải ra ngoài chứ ạ!
- Sonomi không hề để ý đến lời nói của ông quản gia:
- Gọi Tomoyo cho tôi. Bác Wei, bác hãy nhờ người vào cung điện, gọi Tomoyo về ngay đây cho tôi. Tôi cần biết rõ xem Sakura đã đi đâu, làm gì? Chắc chắn nó sẽ nói với Tomoyo. Nếu không có người nào đi thì chính bác hãy đi mời cô công chúa đó về đây cho tôi!
- Ông Wei thở dài rồi miễn cưỡng ra ngoài, đánh xe hướng về phía cung điện lộng lẫy. Vừa lúc ấy thì Touya và Yukito bước vào, mặt đầy cát bụi.
- Ngoài trời gió to quá – Yukito phàn nàn - rất khó phát hiện dấu vết vì bị gió thổi tung đi hết. Cũng may là không mưa.
 - Chưa tìm thấy Sakura. Không biết con bé này đi đâu rồi? – Touya nói, giọng đầy lo lắng và sợ hãi.
 - Không sao đâu. Sakura nhất định sẽ không sao đâu – Yukito trấn an bạn.
- Dù ngoài miệng nói “không sao” nhưng trong lòng Yukito cực kì hoang mang. Không biết Sakura đi đâu trong lúc này là rất tệ. Trời đã muộn, ngoài đường vắng tanh vắng ngắt. Như vậy thì Sakura đi đâu? Không lẽ cô ấy đã ra khỏi Tomoeda? Những suy đoán chông chéo làm bộ óc lúc nào cũng hoạt động hết công suất của Yukito cảm thấy rối tinh lên. Không khí trong nhà im lặng đến đáng sợ. Ngoài trời gió rít lên từng hồi. Cánh cửa lách cách va vào nhau như tiếng mở cửa khiến mọi người mừng hụt liên tục. Sonomi vẫn đắm đắm nhìn ra cửa sổ, mong đợi ông Wei cùng chiếc xe ngựa của Tomoyo. Yukito ngồi trầm ngâm bên cạnh bàn. Touya im lặng đi đi lại lại trong phòng. Vừa lúc ấy thì cánh cổng sắt kèn kẹt mở ra. Sonomi căng mắt lên nhìn và nhận ra chiếc xe ngựa đang phóng vun vút vào trong sân. Yukito đứng bật dậy và Touya ngừng động tác “vận động chân tại chỗ” của mình. Cánh cửa phòng bật mở. Tomoyo cùng Eriol theo chân Wei đi vào phòng với dáng vẻ khẩn trương. Mái tóc tím của Tomoyo rối bù, Eriol cũng chưa kịp cởi áo choàng ngoài.
- Mẹ, Sakura sao rồi? Cô ấy hiện ở đâu? Mọi người tìm được cô ấy chưa?
 - Chưa – Sonomi trả lời gắt gỏng - Tomoyo, hãy nói ẹ biết, có phải trước đây, lúc con và Eriol trở về nhà, Sakura đã đi qua đêm không về nhà, đúng không?
 - Vâng – Tomoyo ngoan ngoãn trả lời.
 - Nó đi với ai? Đi đâu?
- Tomoyo nhúu mày suy nghĩ:
- Sakura đi đâu thì con xin thề là con không biết. Nhưng cô ấy đi với ai thì con nghĩ là con biết.

- NÓI ĐI! VỚI AI? – Sonomi ra lệnh.

- Con xin lỗi, con không thể nói. Đây là bí mật của Sakura và con đã hứa với cô ấy là sẽ không nói.

Sonomi và Tomoyo nhìn nhau trừng trừng trong một vài giây. Cuối cùng, Sonomi nhượng bộ:

- Thôi được, nếu như con không muốn nói. Nhưng các con nghĩ xem, có thể nào hôm nay nó lại đi với kẻ ấy nữa không?

- Việc này... – Tomoyo đưa mắt nhìn Eriol.

- Không thể nào đâu, thưa mẹ! – Eriol vội nói - người hôm nọ Sakura đi cùng là người trong cung điện nên con biết rất rõ người ấy. Cả ngày hôm nay người đó ở trong cung điện và đến bây giờ vẫn chưa về, nên chắc chắn Sakura không thể đi cùng với hắn được.

- VẬY THÌ NÓ ĐI VỚI AI? – Touya hét lên

- Tôi không biết – Eriol lo lắng – nhưng tôi có thể đoán là Sakura đang gặp nguy hiểm. Chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra cô ấy. Mẹ, con sẽ nhờ binh sĩ đi tìm Sakura, mẹ đừng lo. Thế nào chúng con cũng tìm được Sakura thôi.

- Vậy thì nhờ con! – Sonomi bắt lực nói.

- Chúng tôi sẽ đi với cậu! – Touya, Yukito và người quản gia vội đi ra ngoài theo Eriol, bỏ lại Sonomi và Tomoyo ở lại trong căn phòng vắng với nỗi lo như thiêu đốt.

Ngoài trời, gió vẫn gào rú như tiếng hét của tử thần. Bầu trời và không gian tối đen như mực. Eriol nói với những người khác:

- Bây giờ, mọi người hãy cùng đi tìm Sakura. Tôi sẽ sai đội quân truy tìm người giỏi nhất của tôi đi với mọi người. Còn tôi, tôi phải đi gặp một người. Người này có thể biết Sakura đang ở đâu, hoặc ít nhất cũng có thể biết những nơi Sakura hay đến.

Dù rất tức giận vì bị ra lệnh, nhưng Touya vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời Eriol vì tính mạng của em gái. Eriol phóng xe ngựa, lao vút đi và khuất sau màn đêm đen.

- Ôi....

Sakura tỉnh dậy và thấy đầu mình đau nhức, chân tay bị trói chặt không thể cử động. Cô nhìn quanh căn nhà mình đang ngồi và nhận ra đó là một căn nhà nhỏ được lợp bằng rơm. Cô chỉ nhớ mình bị một người đánh ngất từ phía sau, và trước lúc không biết gì nữa, cô có nghe thấy giọng nói của một người. “Người đó là ai nhỉ? Hình như mình nhận ra rồi. Đó là giọng của...” Sakura ôm lấy đầu rồi chợt mắt cô mở to, nhìn vào khoảng không: “Là giọng của Rika. Đúng rồi, chính là Rika, cô ta rất quan tâm đến việc mình đi với mấy người, với những ai, cũng chính Rika nói có rất nhiều côn đồ, cướp giết. Ôi, mình thật là ngu...” Sakura dùng tay đập vào đầu mình. Chợt cô nghe thấy tiếng rên khe khẽ bên cạnh mình. Cô nhìn xuống và kêu lên:

- Kero! Trời ơi, cậu làm sao thế này?

Kero nằm bên cạnh Sakura, mình đầy máu. Bộ lông vàng kim của nó chuyển thành màu lốm đốm đỏ. Những vết thương trên người Kero rỉ máu.

- Cậu có sao không, Kero? Sao cậu không chạy đi, để bị đánh thế này?

Kero từ từ tỉnh lại, ánh mắt nó bùng lên chút niềm vui khi thấy Sakura nhưng ngay sau đó nhắm lại do đau quá.

- Sẽ không sao đâu, Kero. Anh hai nhất định sẽ tìm ra mình, cả anh Yukito và dì Sonomi nữa chứ. Bác Wei cũng không bỏ qua đâu. Chúng ta nhất định là không sao!

Sakura ngồi im cạnh tường. Kero thỉnh thoảng lại kêu lên những tiếng kêu mỗi lúc một khỏe mạnh. Sakura để ý kĩ những góc ngách trong căn nhà và thấy một lỗ hổng nhỏ.

- Chà, căn nhà này được lợp bằng rơm, nếu như tớ khỏe mạnh thì chỉ cần một cú đá là cả nhà sập luôn và chúng ta có thể dễ dàng thoát ra. Chỉ tiếc là bây giờ dù một ngón tay tớ cũng không thể cử động được nữa rồi.

Kero kêu “Gâu gâu” đồng ý. Vừa lúc đó có người từ bên ngoài bước vào:

- Thế nào, cô em tỉnh rồi à?

- Người là ai? Bất ta có mục đích gì? – Sakura cứng rắn hỏi.

- Điều đó người không cần biết. Lát nữa, cô chủ ta sẽ đích thân hỏi tội người, còn bây giờ thì hãy yên phận mà ngồi đó đi.

- Ta cần gặp cô chủ các người, ngay bây giờ. Cô ta đâu?

- TA BẢO NGƯỜI NGỒI IM THÌ NGƯỜI NGỒI IM ĐẤY. NGƯỜI KHÔNG CÓ ĐỦ TƯ CÁCH ĐỂ GẶP CÔ CHỦ TA ĐAU! – tên kia hét lên.

Sakura bình tĩnh mỉm cười:

- Tư cách à? Vậy tư cách thế nào mới có thể gặp cô chủ các người? Bọn du côn, côn đồ bắn thiêu các người mà cũng nói đến tư cách sao? Nếu nói tư cách thì... CHÍNH CÁC NGƯỜI MỚI LÀ KẺ KHÔNG CÓ TƯ CÁCH ĐỂ NÓI CHUYỆN VỚI TA. GỌI CÔ CHỦ CÁC NGƯỜI RA ĐÂY! – Sakura dần giọng.

Tên kia sợ hãi nhìn ánh mắt của Sakura. Hắn lắp bắp:

- Tôi... Tôi... Cô chủ tôi... Cô ấy không có ở đây.

- Không có ở đây? – Sakura cười khẩy – ra mặt đi, Rika Sasaki. Tôi biết cô đang đứng ở ngoài đó.

Một thoáng im lặng. Tên kia run sợ hết nhìn Sakura lại nhìn ra ngoài.

- Bốp! Bốp! Bốp! – có tiếng vỗ tay từ bên ngoài vọng vào và một người bịt kín mặt bước vào – cô thật là giỏi, tôi thật sự rất khâm phục cô, Sakura. Cô làm cho tên tay sai giỏi nhất của tôi phải run rẩy thế này, lại phát hiện ra tôi nữa. Bái phục!

- Không cần nhiều lời – Sakura nói – tôi nhận ra cô đang đứng ngoài bởi vì cái tên được cô gọi là giỏi nhất này, khi sợ hãi, hắn hết nhìn tôi lại nhìn ra ngoài. Nhưng thôi, điều đó không quan trọng. Tôi cần phải biết, tại sao cô bắt tôi?

- Ha ha, nếu cô muốn biết thì tôi sẽ cho cô biết. Có quá nhiều lý do để tôi bắt cô. Nhưng quan trọng nhất là tôi không ưa cô và tôi muốn cô phải biến mất! – Rika nói với đôi mắt lạnh lẽo, vô cảm.

- Không ưa tôi? – Sakura hỏi lại – đơn giản vậy thôi sao? Tại sao kì lạ vậy? Tôi tưởng cô biết ơn tôi đấy.

Rika bật cười:

- Ôn à? Cô thật ngây thơ. Cô nghe cho rõ đây: Câu chuyện đánh côn đồ, cứu một cô gái đấy chỉ là một câu chuyện giả tạo. Đám người đó đều do tôi thuê đấy, cô có ý kiến gì không? Tôi thuê chúng cốt chỉ để bắt cô nhưng dường như không đủ người. Tôi đã quá chủ quan khi nghĩ một cô gái yếu ớt như cô thì không thể chống đỡ nổi với vài tên, ai ngờ....còn việc cô cứu tôi hả? Đó chỉ là cái cớ để làm quan thôi. Tôi lúc đó đang đứng từ xa quan sát cảnh tượng hay, vậy thì tội gì tôi phải lộ đầu vào cho cô cứu. Đó chính là bài học dành cho việc cô đi đường không chú ý đấy.

- Cám ơn vì bài học của cô. Nó hữu ích lắm đấy! – Sakura cười thân thiện – tôi bắt đầu hiểu rồi đấy. Không “diệt” được tôi, cô chuyển sang màn kết thân hả? Sao phải rắc rối thế? Cứ gọi tôi vào đâu đó rồi bắt luôn có phải đơn giản hơn không? Hoặc là có thể bỏ độc vào thức ăn, nước uống của tôi cũng được mà?

- Cô quả là rất thông minh. Đúng là không thể coi thường cô. – Rika vỗ tay.

- Tôi có thể coi đó là lời khen không nhỉ? Nếu phải thì xin cảm ơn nha. Nhưng tôi cũng không cần lời khen ấy đâu, bởi vì tôi biết mình vốn thông minh sẵn rồi. Trả lời câu hỏi của tôi đi! – Sakura ra lệnh.

- Đừng có ra lệnh cho tôi, bởi vì bây giờ tôi mới là người có quyền ra lệnh. Nghe này cô gái. Đúng là tôi có thể gọi cô vào chỗ vắng rồi cho cô một trận, bỏ độc vào thức ăn để cô “tử ọ”. Nhưng tôi không làm thế bởi

vì kế hoạch của tôi có chút thay đổi. Mới đầu, tôi định làm bạn với cô, sau đó dằn vò cô đến sống mà như chết. Nhưng thôi, có lệnh mới là giết ngay lập tức. Vì thế, tôi phải dùng đến cách này. Với lại tôi cũng cần phải kinh doanh chứ. Cô chết trong quán của tôi, thì tôi bán thức ăn cho ai nữa.

- Vậy à? Cũng đúng thật. Thế thì chúc cô buôn bán phát đạt. – Sakura bình thản mỉm cười – nhưng tôi còn chút chuyện thắc mắc. Đó là nếu như không thấy tôi về, người nhà tôi nhất định không để yên. Hơn nữa cũng rất đông người biết tôi đến quán ăn của cô, họ nhất định sẽ đến tìm. Cô giải quyết thế nào đây?

- Người nhà cô hả? Muốn nghe thử kịch bản của tôi không? Một cô gái đột nhiên mất tích. Xảy ra một vụ hỏa hoạn tại căn nhà hoang. Tìm thấy vật dụng của cô gái mất tích trong căn nhà. Người ta nghi ngờ cô gái tự sát bằng cách đốt căn nhà hoang, thiêu cháy chính mình.. Cô thấy sao? Cô cứ yên tâm ra đi, tôi sẽ sắp xếp cho vật dụng nhận thân của cô không bị cháy hết. Bộ quần áo chẳng hạn. Bởi vậy nên cho tôi mượn tạm chiếc áo khoác ngoài của cô.

Sakura lúc đó mới để ý thấy áo khoác ngoài của mình không còn. Cô gật đầu:

- Hiểu rồi, kịch bản hay đấy. Nhớ trả lại quần áo cho tôi khi nào gặp lại ở chỗ của Diêm Vương nhé. Tôi hi vọng sẽ gặp lại cô sớm, bạn tốt của tôi ạ. Nhưng lúc này cô nói, theo lệnh thì cô phải giết tôi ngay lập tức. Vậy có nghĩa là cô cũng làm theo lệnh?

- Đúng – Rika miễn cưỡng trả lời.

- Ai vậy? – Sakura hỏi, vẫn giữ giọng bình thản và thân thiện.

- Điều này thì tốt hơn hết là cô xuống mà hỏi Diêm Vương ấy, Sakura ạ. Cô đừng lo, tôi nghĩ ông ấy sẽ trả lời cô đầy đủ thôi. Tôi sẽ giúp cô gặp ông ấy sớm, ngay bây giờ. Cái kiểu này thì cô sẽ được một cái chết êm ái đấy. Hừ, chán thật! Nếu theo kế hoạch của tôi thì cái chết của cô sẽ đáng xem hơn nhiều.

- Cô tàn nhẫn thật! – Sakura mỉm cười – có vẻ ngoài mệnh lệnh của cấp trên ra thì cô còn mối thù nào đó với tôi nữa thì phải?

- Đúng! – Rika trả lời dứt khoát.

- Tôi có thể biết chứ?

- Không!

Sakura nhún vai:

- Chà, thôi vậy! Nhưng cô định giết tôi bây giờ hả?

- Đúng. Ngay bây giờ và ngay tại đây!

- Phóng hỏa?

- Chính xác. – Rika xác nhận – Cô bị trúng thuốc mê của tôi, không thể cử động nổi nữa rồi. Tóm lại là cô chết chắc rồi. Được rồi, bây giờ hình như nói chuyện phiếm quá nhiều rồi. Coi như một ân huệ cho cô vậy. Giờ thì hãy xuống gặp Diêm Vương hỏi tiếp nha. Chúc ngủ ngon.

Rika cười ha hả rồi bước ra ngoài, ném vào bức tường của ngôi nhà rơm một que củi đang cháy. Rơm bén lửa, bùng cháy. Khói mù mịt. Căn nhà đã chìm trong lửa đỏ. Sakura không thể động đậy, ngồi im bất động chịu chết. Đêm nay, gió to càng làm ngọn lửa bùng lên nhanh. Sakura không thể thở được. Cô biết mình hôm nay không tránh khỏi cái chết, phải chết khi mà cô còn quá nhiều điều thắc mắc: Quá khứ của mình ra sao? Tại sao giờ anh hai lại đến tìm mình? Anh hai nói việc ấy là việc gì? Còn cả Syaoran nữa, không làm bạn bè nữa nghĩa là sao? Có lẽ đúng như Rika nói, những điều này cô cũng phải xuống hỏi Diêm Vương thôi. “Vĩnh biệt!” Sakura bật cười cay đắng một mình rồi từ từ lịm đi. Sakura chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ ngàn năm, nhưng cô mỉm cười mãn nguyện khi nhận ra một điều: Kero đã biến mất khỏi căn nhà đầy khói lửa này.

17. Chương 17: Tìm Kiếm

Trời sáng dần. Gió dường như đã mệt sau một đêm gào thét, bây giờ dịu dịu thổi, mang theo hơi nóng đặc trưng của mùa hè. Những cành cây xào xạc theo tiếng gió, tung bay những chiếc lá xác xơ. Quang cảnh tĩnh lặng đặc biệt, khiến người ta linh cảm có chuyện bất ổn.

Mặt trời ló dạng, kết thúc một đêm không ngủ của nhà Akizuki. Suốt một đêm lòng sục, tuy chưa có kết quả gì nhưng mọi người vẫn chưa hết hi vọng. Đêm qua trời lại sáng. Đó là quy luật tất yếu của tạo hóa. Touya, Yukito, Wei vẫn tiếp tục đi theo Eriol và đội quân tinh nhuệ của anh ta để tìm Sakura. Tomoyo đắp một chiếc chăn nhẹ lên người mẹ, rồi nhẹ nhàng khoác áo ra ngoài, cùng đi tìm Sakura.

- Sao em không ở trong nhà? – Eriol hỏi khi thấy Tomoyo – Ngoài này mọi người làm được rồi. Hơn nữa, đội quân này là đội quân tìm người tốt nhất trong cung điện, chắc là Sakura sẽ không sao đâu. Mà mẹ thế nào rồi?

- Mẹ vừa mới ngủ. Cả đêm qua mẹ lo không ngủ được, gần sáng mới thiếp đi một chút. Không biết Sakura đi đâu nữa. Phải rồi, Eriol, Syaoran có biết không?

- Hắn không biết – Eriol tức giận nói – lúc này anh có đến chỗ hắn rồi, hắn chỉ lạnh lùng nói là không biết và đã 2 tháng rồi không gặp Sakura. Hắn nói kiểu gì chứ bạn bè sao lại suốt 2 tháng không gặp? Chắc chắn là hắn nói dối.

- Có lẽ Syaoran nói thật đấy – Tomoyo lo lắng – em lo lắm. Không biết Syaoran đã biết Sakura là người của dòng họ...

- Chắc không đâu – Eriol vội vàng trấn an Tomoyo - nếu như hắn mà biết thì đã giết Sakura từ lâu rồi chứ không rề rề đến bây giờ đâu.

Nghe từ “giết”, Tomoyo tái xanh mặt. Biết mình lỡ lời, Eriol cũng không nói nữa. Nhưng anh cũng bắt đầu lo lắng. “Sakura biến mất, liệu có liên quan đến Syaoran không? Lâu nay anh ta cũng không ra ngoài, liệu có phải vì để chuẩn bị cho kế hoạch gì đó? Nếu hắn biết Sakura là người của dòng họ Kinomoto thì tính mạng của Sakura khó bảo toàn rồi. Đây là chưa kể, với đầu óc hơn người của hắn, hắn sẽ phát hiện được dòng máu thật sự của Tomoyo là Daidouji. Với Syaoran thì không sao, dù gì thì anh ta cũng sẽ không giết ai ngoài nhà Kinomoto, nhưng nếu hắn để Quốc Vương biết thì cả Tomoyo cũng khó sống. Nhưng hiện giờ, tính mạng của Sakura là đáng lo hơn cả. Ngoài Syaoran ra, Sakura gần như không giao tiếp với ai. Không lẽ Syaoran đã giết Sakura rồi. Ôi, không... Cầu mong cho chuyện đó không xảy ra.”

- Eriol... Eriol... Anh làm sao vậy?

Mải suy nghĩ, Eriol không nghe thấy tiếng gọi của Tomoyo. Anh vội nói:

- Không, anh không sao! Anh chỉ là....

Eriol phải bỏ dở câu nói vì vừa lúc ấy, Touya lao đến, nắm lấy áo Eriol, kéo lên:

- CẬU NÓI ĐAM QUÂN NÀY LÀ QUÂN TINH NHUỆ À? BỌN HỌ CHỈ LÀ ĐỒ ĂN HẠI. CẢ CẬU CŨNG VẬY. EM GÁI CỦA TÔI ĐÂU? CẬU NÓI SẼ TÌM THẤY NÓ KIA MÀ. NÓ CÓ LÀM SAO THÌ CÁC NGƯỜI CHỜ MONG SỐNG VỚI TÔI!

- Bình tĩnh đi, Touya. – Yukito kịp thời chạy lại ngăn cản – Bây giờ nếu không bình tĩnh thì chúng ta không thể tìm thấy Sakura được đâu. Tomoyo nè, em nghĩ xem, Sakura đi đến đâu nhiều nhất?

Tomoyo nhúu mày suy nghĩ một lát:

- Trước kia cô ấy hay đi cùng em thì bọn em chỉ loanh quanh khu phố này thôi. Nhưng thời gian gần đây, Sakura hay đến “Quán ăn Rika” cùng với Syaoran. Hay chúng ta thử bắt đầu từ đó xem.

- Ừ nhỉ, thế mà mình quên mất – Eriol đập trán - Được rồi, mọi người hãy đến quán ăn đó hỏi xem. Hôm nay, Sakura có nói Rika là bạn của cô ấy, đúng không Tomoyo? Vậy có thể Rika biết Sakura đi đâu.

Gần đến chiều, mọi người mới nhất trí sau khi đã bàn bạc và tìm kiếm suốt buổi sáng dài. Tất cả kéo nhau đến một quán ăn nhỏ, khá tồi tàn: “Quán ăn Rika”. Hôm nay, trong quán tấp nập người. Những người làm

việc trong quán đều bận rộn nấu nướng, bê thức ăn lại gọi cho khách. Eriol và Touya đến gặp một người đàn ông thu tiền ngồi ngoài cửa:

- Chào ông anh, công việc làm ăn có vẻ tốt quá nhỉ?

- Tốt! Quý khách có muốn ăn uống gì thì vào trong, không thì đi chỗ khác chơi cho chúng tôi làm ăn. Đừng chần lỗi khách của chúng tôi!

- Không dám – Eriol đã bắt đầu bực tức – tôi... À, tôi muốn hỏi một chút: Ngày hôm qua có cô gái nào xinh đẹp, mái tóc dài màu nâu xõa xuống và đôi mắt màu xanh lục đến ăn ở quán ông không?

- Không có! - người kia vừa đếm tiền vừa nói

Nãy giờ Touya đứng nhìn đã thấy không thể chịu nổi thái độ kênh kiệu của một tay thu tiền thuê. Lại thêm nỗi lo lắng trong lòng, anh dựng người đàn ông lên, dằn giọng:

- ĐỪNG CÓ GIỖN VỚI TÔI. NÓI ĐI, CÓ HAY KHÔNG? NẾU NÓI DỐI TÔI SẼ GIẾT ÔNG!

- Dạ dạ... - người đàn ông run rẩy – Hôm qua đúng là có một cô gái tóc nâu, mắt xanh lục, ăn mặc khá đơn giản nhưng lại rất đẹp. Cô ấy ngồi khá lâu, ở chỗ cái bàn cạnh cửa sổ kia kìa. Cô ấy còn nói chuyện với cô chủ nữa.

- GỌI CÔ CHỦ CỦA ÔNG RA ĐÂY! – Touya ra lệnh

Tay thu tiền vội vàng chạy đi, bỏ lại Eriol và Touya. Vừa lúc ấy, Tomoyo, Yukito, ông Wei cũng chạy đến:

- Thế nào rồi? – 3 người vừa đến hỏi

- Phải đợi cô chủ của hắn ra xem đã! – Eriol nóng ruột - hừ, lâu quá đi!

Sự chờ đợi dường như kéo dài thêm trong im lặng. Một lúc sau, Rika tắt tuổi từ trong nhà ra.

- A, xin chào, có cả Tomoyo và Eriol hả? Mọi người đến đây có chuyện gì vậy? Đây là....

- Chúng tôi không có nhiều thời gian để giải thích – Eriol nói nhanh, chỉ vào Touya – đây là Touya, anh trai của Sakura và người bên cạnh là bạn của anh ấy, Yukito. Chúng tôi đang đi tìm Sakura. Không hiểu sao từ hôm qua đến giờ vẫn không thấy cô ấy về. Không biết cô có biết cô ấy đi đâu không?

- Không, tôi thật sự không biết gì. Hôm qua, Sakura đến đây nói chuyện với tôi xong thì về luôn mà. Sau đó tôi cũng không gặp lại cô ấy.

- Cô ấy nói chuyện với cô, có để lộ là sẽ đi đâu không? – Tomoyo hỏi.

- Không có. Nhưng tôi cảm thấy cô ấy có vẻ rất buồn. Tuy không hiểu cô ấy buồn vì chuyện gì nhưng tôi rất lo cho cô ấy. Cô ấy có nói là không biết chết thì thế nào khiến tôi thấy rất sợ. Tôi đã đề nghị đưa cô ấy về nhà nhưng Sakura không chịu. Phải rồi, Sakura có nhắc đến căn nhà hoang ở cuối con đường Tomoeda, không biết liệu cô ấy có đến đấy không?

- Căn nhà hoang? Là căn nhà bằng rơm khô ở phía trên đầu nguồn con sông Tomoeda à? – Eriol ngạc nhiên.

- Đúng vậy. Hay mọi người thử tới đó tìm xem. – Rika đề nghị

Yukito, Touya và Eriol vội vàng chạy đi, sau khi dặn ông Wei đưa Tomoyo về nhà. Nhưng chưa đi được mấy bước thì một người lính của Eriol chạy đến:

- Thái tử, ở phía nam có cháy.

- Cháy ư? – Eriol lo lắng và lúng túng trong giây lát. - chỗ nào?

- Dạ, là căn nhà hoang ở đầu nguồn sông Tomoeda.

Mọi người nhìn nhau lo lắng. Eriol kéo quân lính và những người khác đến nơi thì chỗ cháy chỉ còn lại một đám tro tàn. Cảnh vật hoang tàn và xơ xác.

- Ôi không... – Tomoyo dùng hai bàn tay che miệng - lạy trời cho Sakura không có ở đây.

- Tìm kĩ xem có phát hiện được điều gì không? – Eriol ra lệnh cho đám lính.

Tất cả những tên lính được huy động đi truy tìm. Họ hơi hụt dùm gây cời những đồng tro tàn lên. Bỗng, một tên lính kêu lên, chạy lại phía Eriol:

- THÁI TỬ! – Có một chiếc giày đang cháy dở. Hình như là một chiếc giày của phụ nữ.

Tomoyo, Eriol, Touya và Yukito sững lại, không dám quay lại nhìn. Ông Wei từ từ cầm lấy chiếc giày:

- Ôi, lạ chúa, không thể nào! Đây chính là chiếc giày mà cô Sakura đi lúc rời nhà.

- Không đâu, bác Wei. Chỉ là giày giống nhau thôi mà. Có bao nhiêu đôi giống nhau chứ đâu chỉ Sakura có. Không phải đâu, không phải của Sakura đâu! – Tomoyo nói, giọng lạc đi.

- Nhưng đây là... – ông Wei nhắm mắt lại, không dám nói tiếp – Nó là... Nó chính là chiếc giày mà tôi làm cho cô Sakura nhân dịp năm mới.

- KHÔNG! KHÔNG PHẢI! – Tomoyo hét lên và gục xuống, ngất đi.

Eriol đỡ lấy Tomoyo, nhắm chặt mắt, không dám nhìn chiếc giày, không thể tin vào một mình chứng là Sakura đã chết cháy. Sakura là cô gái đầu tiên và có thể cũng là cô gái duy nhất anh coi như một người bạn tốt. Sakura giống như cô em gái dễ thương của anh. Eriol không thể nào chấp nhận sự thật trước mắt là Sakura đã chết.

- ĐỪNG CÓ VỐ VẮN – Touya hét lên, giật lấy nửa chiếc giày đang cháy dở, vắt vào đồng tro đã lụi tàn – Sakura đâu chết dễ dàng như vậy, phải không?

Yukito im lặng đứng nhìn bạn mình. Sakura là một người rất quan trọng, vô cùng quan trọng đối với anh, với những người khác và đặc biệt là với Touya. Đã 7 năm luôn luôn tìm kiếm, Touya mới gặp lại được em gái, vậy mà chỉ thoáng qua, chưa được gần gũi em thì cô em lại ra đi mãi mãi. Yukito không biết nói gì để an ủi bạn, anh chỉ lặng lẽ nói:

- Không đâu... Nhất định là không đâu.. Touya....

Khung cảnh đã nhuộm màu hoàng hôn. Căn nhà Akizuki tĩnh lặng giữa những hàng cây xanh rờn. Chỉ có tiếng kêu gào của hai người phụ nữ vang vọng vào không gian, hòa quyện trong tiếng chuông chiều tạo nên một âm thanh buồn thảm. Gió rít lên từng hồi. Cây lá xào xạc thảm thiết. Cảnh vật cũng như lòng người, thấm đẫm hai chữ: ĐAU THƯƠNG.

18. Chương 18: Con Người Thứ Hai Của Syaoran

- Aaaaaaaaaaaaa.....

Sakura mở mắt ra và nhìn thấy một khuôn mặt đáng sợ đang kề sát mặt mình. Cô ngồi bật dậy, lùi về phía sau, hai tay xua lia lia:

- Ôi, ông là Đầu trâu hay Mặt ngựa vậy? Lúc còn sống, tôi chưa làm việc xấu bao giờ, đừng hù dọa tôi chứ!

- Gâu... Gâu... - kẻ đáng sợ kia kêu lên giúp Sakura nhận ra đó là ai:

- Kero? Sao cậu lại ở đây? Trời, không lẽ cậu cũng chết theo tớ rồi hả? Tớ tưởng là cậu đã trốn thoát rồi chứ? Ừ, mà hình như cậu đã biến mất trước khi căn nhà đó bốc cháy. Vậy chẳng lẽ cậu ngốc đến nỗi quay trở lại chịu chết sao? Đây là....

Lúc đó, Sakura mới nhận ra mình đang ngồi trên một chiếc giường nhỏ, được trải ga trắng. không gian nơi đây âm u, không có chút ánh sáng nào. Sakura ôm lấy Kero:

- Oái, đúng là mình đến địa ngục thật rồi! Âm u đến phát sợ. Hic, tưởng lúc chết mình sẽ được lên thiên đàng chứ, sao lại xuống địa ngục nhỉ? Oa... aaaaa....

Bỗng có tiếng mở cửa và tiếng bước chân làm Sakura giật mình. Cô nhắm mắt lại, nghĩ thầm: “Trời đất, Diêm Vương đến rồi à? Rika ơi là Rika, đáng lẽ cô phải bảo tôi gặp Ngọc Hoàng có phải hơn không? Tôi ớn ông Diêm Vương này lắm! Hu hu...”

- Cô tỉnh rồi à? – Tiếng nói vang lên sau lưng Sakura

Sakura nhắm chặt mắt, ngồi quay lưng ra phía cửa, không chú ý đến người hỏi:

- Đúng, đúng. Tôi tỉnh rồi. Hu hu, tôi chẳng muốn tỉnh lại mà gặp ông đâu. Ông là Diêm Vương hả? hay Đầu trâu? Mặt ngựa? Dì tôi nói ở địa ngục thì chẳng có ai là tốt đâu. Nhìn ai cũng đáng sợ cả. Đừng bắt tôi phải nhìn mặt ông. Tôi sợ ma nhất trên đời này!

- Đừng lo, tôi không phải là Diêm Vương, cũng chẳng phải Đầu trâu, Mặt ngựa. Tên tôi là Li Syaoran - người kia bật cười.

Sakura vẫn ôm chặt Kero, không dám mở mắt:

- Dưới địa ngục thì cái gì cũng thể cả mà thôi. Diêm Vương hay là Li Sy....

Sakura định thần, từ từ mở mắt ra và chậm chậm quay lại. Cô không tin vào mắt mình nữa khi thấy một tay con trai đang nhìn cô mỉm cười - nụ cười đáng ghét nhất mà cô đã mong gặp. Sakura kinh hoàng nhìn quanh:

- Li Syaoran? Đây là đâu vậy? Chẳng lẽ anh cũng xuống địa ngục rồi sao? Ôi, tội nghiệp quá! Chắc lúc trước anh làm việc xấu hả? Anh xuống địa ngục thì còn nghe được, tại sao tôi cũng phải xuống nhỉ?

Syaoran cười dữ dội:

- Ha ha, tại sao tôi xuống nghe được mà cô thì không được?

- Tại vì tôi là người tốt! – Sakura cự lại.

- Tôi biết rồi – Syaoran cố nín cười, nhượng bộ - cô đừng lo, đây không phải là địa ngục đâu.

- Vậy đây là.... – Sakura ngạc nhiên, để ý thấy đây là một căn phòng nhỏ, có nhiều cửa sổ. Cô với tay mở một cánh cửa sổ gần giường và nhìn ra ngoài, thấy bên dưới có một khu vườn rộng, cây cối rậm rạp – đây là nhà anh sao?

- Đúng! Tôi vốn định đưa cô về nhà nhưng đến lúc đó mới nhớ ra là chưa biết nhà cô. Thật chán quá!

- Anh cứu tôi à? Tại sao anh lại biết tôi ở đâu mà cứu?

- Kero là con chó được tôi huấn luyện từ nhỏ, nên có thể gọi nó là một con chó cảnh binh cũng không sai. Dù nó có hơi ngốc nhưng nhiều khi cũng được việc (Kero gầm ghe nhìn Syaoran). Chính nó chạy về báo cho tôi biết. Người nhà cô đang lo cho cô lắm đấy. Eriol đã đến đây gây sự với tôi vì hấn nghĩ là tôi giấu cô đi. Khi Eriol vừa về, tôi đang định đi tìm cô thì Kero chạy vào. Nó đã dẫn tôi đến căn nhà cô bị nhốt, lúc đó đã cháy gần hết. Tôi cứ tưởng cô tan ra với đồng tro đấy rồi, không ngờ cô chỗ cô nằm lửa chưa lan đến. Chỉ có chiếc giày của cô là bị cháy một chút, chân cô cũng bị bỏng khá nặng đấy. Tốt nhất là hãy yên phận nằm cho đến khi chân lành lại.

Sakura nhìn xuống chân và thấy chân mình được băng bó rất cẩn thận. Lúc tỉnh dậy, dù thấy hơi đau ở chân, nhưng cô nghĩ ở địa ngục thì cái gì cũng vậy nên không chú ý. Bây giờ, để ý lại, Sakura mới nhận ra, chiếc áo ngoài bị Rika lấy mất đã ở trên người cô. Sakura ngạc nhiên:

- Bộ áo này....

- Tôi nhìn thấy nó bị vất quăng ở bên ngoài nên đã nhặt về và mặc vào cho cô.

- Cảm ơn! – Sakura lẩm nhẩm – Cảm ơn vì đã cứu tôi.

- Được rồi, cô cảm ơn chẳng thật lòng chút nào! Xảy ra chuyện gì vậy? Nói cho tôi biết, được không?

Sakura im lặng, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra với mình. Cô đã may mắn thoát chết trong gang tấc. Chuyện gì xảy ra nếu Kero không thoát ra ngoài được? Có lẽ, nếu vậy thì hiện giờ, đối mặt với cô không phải là bộ mặt “đáng ghét” của Syaoran mà có lẽ là bộ mặt đáng sợ của Diêm Vương rồi. Syaoran ngồi im lặng nghe Sakura kể lại toàn bộ câu chuyện. Về mặt anh có vẻ suy tư và trầm ngâm theo từng lời kể. Sau khi Sakura nói xong, Syaoran vẫn ngồi im. Một lát sau, anh lặng lẽ nói:

- Rika à? Hừm, thì ra là như vậy. Thật không ngờ! Ha ha, nhưng có lẽ cũng thú vị đấy, Rika Sasaki.

Sakura sững sờ nhìn Syaoran. Chưa bao giờ cô thấy sợ hãi như lúc này, cho dù lúc phải đối mặt với cái chết cũng không bằng bây giờ, khi cô tưởng như đã an toàn. Người ngồi trước mặt cô không phải là Syaoran mà cô quen biết. Không còn là nụ cười tự tin, dễ mến mọi ngày mà là một nụ cười lạnh lẽo, đáng sợ. Đôi mắt của anh ta ánh lên những tia nhìn tàn ác. Không. Không còn là bộ mặt mọi khi của Syaoran nữa. Đó là bộ mặt của QUỶ. Cả người Sakura run lên, cô muốn nhắm mắt, nhưng lại không thể nhắm. Muốn bỏ chạy nhưng không thể động đậy. Đường như nhận ra sự thay đổi của mình, Syaoran nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường:

- Cô có sao không? Cô lạnh à? Có vẻ người cô đang run lên.

- Không... Tôi không sao - Sakura nói, cố giấu đi giọng nói sợ hãi của mình – tôi.. Tôi phải về rồi. Nếu không mọi người sẽ lo lắng lắm. Không chừng họ nghĩ tôi đã chết rồi và sẽ âm ỉ lên mất.

Sakura vội vàng đứng dậy. Cô quả thật không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Cô muốn rời khỏi nơi này thật nhanh, càng nhanh càng tốt, để không phải chịu sự ảnh hưởng của ác quỷ. Nhưng đúng là vết bỏng ở chân cô khá nặng, vì vậy, vừa chạm chân xuống đất, Sakura ngã quỵ xuống. Syaoran nhanh chóng đỡ lấy cô:

- Không sao chứ? Chân cô chưa đi được đâu. Tôi sẽ đưa cô về!

Sakura không dám quay lên nhìn vì sợ nhìn thấy ánh mắt đầy sự độc ác kia. Cô hoảng sợ thật sự:

- Tôi tự về được mà. Tôi... ối... Sakura kêu lên vì vết bỏng đau rất.

Syaoran thở dài. Anh để Sakura ngồi yên xuống giường và đi ra ngoài. Sakura, không biết vì chân đau hay vì quá sợ hãi, ngồi yên, không nhúc nhích. Một lát sau, Syaoran bước vào, mang theo một chiếc áo khoác. Vẫn với nụ cười mỉm dịu dàng, anh đưa áo cho Sakura:

- Mặc áo vào đi, Sakura. Tôi đưa cô về!

Sakura cũng không hiểu tại sao cô lại ngoan ngoãn nghe lời, mặc chiếc áo Syaoran đưa. Sự sợ hãi làm cả người Sakura run lên. Và một lần nữa, cô lại yên phận để cho Syaoran công về nhà. Suốt đường đi, ngoài những câu hỏi đường, Syaoran không nói một lời nào mà chỉ lẩm bầm gì đó. Đường như con đường đã trở nên dài thênh thang, đi mãi, đi mãi mà không đến nàh. Sakura đã rất vui mừng khi nhìn thấy Syaoran. Cô có rất nhiều, rất nhiều điều muốn hỏi anh: Lâu nay anh ta đã đi đâu? Tại sao lại cố tình tránh mặt cô? Còn nữa, “không làm bạn bè nữa”, câu ấy có ý gì? Nhiều lắm, Sakura muốn hỏi Syaoran tất cả những gì mà cô thắc mắc bấy lâu nay. Nhưng, Sakura tự trách mình, cô cũng thật ngốc. Đáng lẽ, cô phải thấy ngay từ đầu, từ khi tỉnh dậy trong căn phòng đó, đáng lẽ cô cũng phải nhận ra điều đó mới phải: Người cứu cô và nói chuyện với cô không còn là Syaoran của mọi ngày nữa. Bây giờ, khi ngồi trên lưng Syaoran, nhớ lại, Sakura mới nhận ra ánh mắt của anh lúc nói chuyện với cô rất kì lạ: đó là ánh mắt đau khổ, tức giận lại khó xử. Đôi mắt ấy không còn nhìn cô ấm áp, bao bọc cô bằng cảm giác an toàn mà khiến cô cảm thấy lạnh lẽo, đáng sợ. “Chỉ một thời gian không gặp mà anh ta thay đổi đến thế sao? Ánh mắt của anh ta... Xảy ra chuyện gì thế nhỉ?” Sakura chợt cảm thấy kì lạ. Nỗi sợ hãi trong lòng cô biến thành sự đau lòng. Tại sao lại đau? Chính Sakura cũng không biết.

- Chuyện gì đã xảy ra suốt hai tháng nay vậy? Tại sao anh cố tình tránh mặt tôi? – Sakura hỏi, phá vỡ bầu không khí im lặng.

Syaoran vẫn không nói gì. Anh chỉ im lặng, bước đi những bước nhanh chóng. Bất chợt, anh dừng lại:

- Tiếp theo đi đường nào? Trái hay phải?

- Trái – Sakura trả lời.

Mặc dù biết sẽ không nhận được câu trả lời, Sakura vẫn đánh liều hỏi:

- Syaoran này, hôm trước anh có nói sẽ giúp tôi lần cuối với tư cách bạn bè. Vậy đây là lần cuối anh giúp tôi với tư cách bạn bè phải không? Thế sau này thì với tư cách gì? Anh có còn giúp tôi nữa không?

Đúng như dự đoán của Sakura, Syaoran không nói gì. Sakura chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng “ừ” nho nhỏ, nhỏ nhưng vẫn toát lên sự lạnh lùng trong tiếng nói. Sakura im bật, cố gắng chế ngự sự sợ hãi, cầu mong nhanh chóng về nhà để thoát khỏi cái lạnh lẽo đáng sợ này. Cô vẫn muốn hỏi anh thêm nhiều câu,

nhưng lại không dám mở miệng. “Tại sao vậy? Dù có hơi khác, nhưng chỉ mới lúc này cả hai người còn nói chuyện với nhau rất tự nhiên mà? Tại sao đột nhiên lại khác đi? Vì câu chuyện của mình ư? Rika và Syaoran có quan hệ gì sao? Biết trước thế này mình sẽ không kể ra nữa, biết đâu lại tốt hơn. Nay thật là một ngày tệ hại. Dù sao thì nó cũng là tháng 2!”. Sakura nhắm chặt mắt lại, ước sao khi mở mắt ra mọi thứ sẽ biến mất, tất cả chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng. Trước mắt cô vẫn là một Syaoran bình tĩnh, quyết đoán, luôn hài hước và dịu dàng, tự tin đến kiên cường. Nhưng không, vẫn chỉ là một màn đêm yên tĩnh, bao phủ lấy không gian im lặng. Sakura lại từ từ khép mắt lại.

- Akizuki

- Hả? – Sakura giật mình mở mắt ra. Cô và Syaoran đang đứng trước một căn nhà lớn, được bao quanh bởi những hàng cây xanh, với hương thơm dịu dịu của hoa cỏ. Căn nhà mọi khi ồn ào, nay đứng tĩnh lặng và im ắng. Syaoran đứng im nhìn bằng tên nhà.

- Đây là nhà cô? – Syaoran đặt Sakura xuống đất, hỏi nhưng không đợi câu trả lời của Sakura mà đưa tay đập cửa.

Căn nhà im lặng nhưng vẫn sáng đèn. Sakura nhận thấy có bóng người đứng lên đi ra ngoài. Syaoran nhìn lên và nhận xét:

- Nhà đẹp lắm. Hình như có người ra mở cửa rồi đấy. Eriol cũng ở đây, vậy nên tôi không thể đưa cô vào tận nhà được. Nghe này Sakura – Ngay sau đó anh chuyển sang giọng căn dặn như một bà mẹ đi xa nhà không yên tâm về đứa con gái nhỏ - Nhớ cẩn thận nhé. Trong túi áo có thuốc chữa bỏng, mỗi ngày thay thuốc 2 lần. Số thuốc ấy đủ dùng đến lúc cô khỏi chân đấy. Nếu vết bỏng còn đau thì phải đi tìm thầy thuốc. Cần phải cẩn thận khi đi ra ngoài, cô là con gái, tốt nhất là nên đi cùng một người nào đó. Nếu không có thì đi với Kero cũng được. Nó thỉnh thoảng cũng được việc. À mà nó đâu rồi? – Syaoran nhìn quanh, lắc đầu hỏi – Cái con chó này... Nhưng không sao, mai là nó lại về thôi. Đừng một mình gây sự với đám côn đồ, du đãng. Nhớ chưa? (Sakura gật đầu lia lịa như chú mèo con ngoan ngoãn). Còn các câu hỏi của cô – giọng Syaoran chột trề xuống, anh khẽ thở dài – Trong hai tháng qua, đúng là có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng lúc này tôi không thể cho cô biết được. Tôi cũng không hề có ý tránh mặt cô. Không phải với tư cách bạn bè thì có nghĩa là với tư cách khác, đơn giản thôi mà. Câu hỏi cuối cùng của cô là tôi có còn giúp đỡ cô nữa không chứ gì? Điều này thì tôi không dám chắc, có thể là có mà cũng có thể là không. Vì thế nên tôi cũng không thể trả lời câu hỏi: Đây có phải lần cuối cùng tôi giúp cô không? Còn nếu sau này giúp cô thì giúp với tư cách gì à? Tôi cũng... chịu. Tùy từng tình huống thôi.

Syaoran im lặng nhìn Sakura, vẫn bằng đôi mắt ấm áp quen thuộc hàng ngày. Có tiếng bước chân trong nhà. Syaoran mỉm cười:

- Không sao đâu. Chúc cô bình yên và chân sớm lành lại. Còn nữa, đừng bao giờ tin người nhanh quá thế. Hai lần rồi mà cô còn chưa nhớ đời thì quả là... quá tệ. – Syaoran chột không nói nữa, nhìn Sakura một cách phân vân – Tôi có việc này muốn nói với cô. Tôi...

- Sao?

Không gian lại một lần nữa im lặng. Syaoran nói nhanh:

- Không có gì cả. Chà, theo sự phán đoán của tôi, có vẻ cô sắp có lại kí ức của mình rồi đấy, nhờ những người đang ở trong nhà cô. Đến lúc ấy thì... Đây chính là việc cuối cùng tôi giúp cô với tư cách bạn bè, tôi cho cô một lời khuyên: Nếu có kẻ nào muốn giết cô, hay có kẻ nào kẻ kiểm sát cổ cô thì cô phải ra tay trước, dùng kiếm của mình hoặc kiếm của chính hấn, đâm thẳng vào ngực hấn. Phải thật nhanh chóng, mạnh mẽ, dứt khoát, không được chần chừ. Vì chỉ một chút do dự thôi, cô sẽ chết. Bây giờ cô chưa hiểu đâu, nhưng cũng sắp rồi. Xin lỗi vì tôi chưa dạy kiếm cho cô như đã hứa, cô phải tự tìm thầy học thôi.

Tiếng tra chìa khóa vào ổ vang lên lách cách. Syaoran quay lưng, đi thẳng, bỏ lại Sakura đứng ở đằng sau ngơ ngác, không hiểu gì. Gió thổi tung bay những lọn tóc nâu của Syaoran, ánh đèn mờ ảo từ trong nhà hắt ra làm cho hình ảnh của anh cũng mờ ảo theo. Đi được một quãng ngắn, Syaoran bỗng dừng lại – giọng nói của anh âm vang như từ một cõi xa xôi vọng về:

- Tạm biệt! Không... là vĩnh biệt cô bạn Sakura Akizuki. Đừng cố tìm gặp tôi làm gì hoặc nếu có gặp thì cũng hãy tránh xa tôi ra và tốt nhất đó phải là chỗ đông người. Bởi vì lần sau, chỉ cần gặp lại cô thì thanh

kiếm trên tay tôi sẽ kết thúc mạng sống của cô. Chúc cô bình an cho tới khi xem được màn kịch hay của tôi, khi mà tôi đã tìm ra “người ấy”.

19. Chương 19: Rika Sasaki

Căn nhà Akizuki yên ắng suốt 2 ngày nay, thì đêm nay, trong đó vang lên những tiếng đổ vỡ, tiếng rơi của vật nặng. Ông Wei đánh rơi chìa khóa khi mở cửa, Sonomi làm vỡ bát canh trên tay, còn chiếc ly của Touya cũng vỡ tan tành dưới chân... Tất cả những người có mặt trong nhà đứng lặng đi, không nói lên lời khi thấy người quản gia vào cùng với một cô gái.

- Chào mọi người. Xin lỗi đã để mọi người lo lắng – cô gái mỉm cười yếu ớt.

- Tomoyo không tin vào mắt mình. Cô chậm chậm đi lại, đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái vừa bước vào:

- Sakura? Là Sakura à? Cậu còn sống sao? Cậu vẫn chưa chết?

- Ủ, Sakura nhẹ nhàng nói, mình vẫn còn sống.

- Tất cả người trong nhà chợt òa lên, lao vào Sakura. Tomoyo ôm chặt lấy Sakura, khóc nức nở, dì Sonomi ôm lấy cả hai người mà khóc. Ông Wei lau nước mắt, bước vội vào bếp, Yukito cũng vội vàng theo chân ông Wei. Người kéo, người níu, ai cũng muốn được chạm vào Sakura, để chắc chắn rằng người đứng trước mặt mình là Sakura thật sự, là Sakura bằng xương bằng thịt. Mặc dù Sakura đã nói đi nói lại là mình đang sống sờ sờ, nhưng để chắc chắn hơn, dì Sonomi đã thử kéo tóc Sakura, bấu véo vào người cô và dùng mọi biện pháp để chứng minh Sakura vẫn chưa chết. Mọi người vây quanh Sakura, không ai, ngoài Eriol để ý đến một người này giờ vẫn đứng im một góc, mỉm cười mãn nguyện và hài lòng. Eriol bước lại gần:

- Touya, anh làm sao vậy? Em gái về, anh phải vui lắm chứ? Sao lại đứng một mình ở đây mà thở phào vậy? Anh là người lo lắng cho Sakura nhất kia mà?

Touya mỉm cười:

- Đương nhiên rồi. Nó là em gái tôi mà. Tôi không lo cho nó thì còn lo cho ai?

- Vậy sao không lại đó, bộc lộ sự lo lắng, à, quan tâm của mình cho Sakura biết? – Eriol thắc mắc.

- Tại vì – Touya lưỡng lự một lát – tôi....

- Tôi hiểu rồi – Eriol chắc lưỡi, gật gù vẻ hiểu biết – anh không muốn biểu lộ tình cảm của mình ra chứ gì? Anh mắc cỡ à? Ái chà, con trai ai lại vậy!

- IM ĐI! – Touya nạt.

- Mọi người kéo nhau vào bàn ăn. Những món ăn Sakura thích nhất lần lượt được dọn ra. Yukito giúp ông Wei dọn đồ ăn ra, tươi cười nói:

- Chủ nhân hôm nay là Sakura. Đây toàn là những món ăn em thích nhất mà ông Wei chuẩn bị đấy, Sakura. Hơn nữa, 2 hôm nay, dì Sonomi, Tomoyo, Eriol và cả Touya cũng không ăn gì. Vậy hôm nay phải đánh chén no nê đấy!

- Yo! - mọi người đồng thanh reo lên.

Sakura im lặng nhìn bàn ăn đầy những món ăn ngon nhất mà bác Wei đã đổ mồ hôi để chuẩn bị ỳnh, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt lo lắng của dì Sonomi, Tomoyo, Eriol, anh Yukito và cả ông anh quái quỷ Touya. Cô lặng lẽ nói:

- Xin lỗi, mọi người vì em mà phải lo lắng.

- Đừng nói gì nữa, bây giờ ăn là trên hết – Yukito nháy mắt – ăn xong mới có sức chứ.

- Phải đấy – Eriol tán thành – ăn đi, Sakura. Sau đó kể cho tôi nghe tất cả những gì em đã trải qua trong 2 ngày qua.

Dù Sakura đã gạt đầu nhưng những người khác đều quay lại lườm Eriol. Dưới bàn, chân Eriol ăn nguyên cú đá của Tomoyo. Không ai muốn để Sakura nhớ lại những giây phút sợ hãi của cô trong lúc này. Họ muốn để Sakura nghỉ ngơi, nhưng lại sợ có thêm chuyện xảy ra cho Sakura. Chính vì vậy, sau bữa ăn, một cuộc họp gia đình được mở ra, xoay quanh chuyện của Sakura.

- Có chuyện gì vậy? Trong 2 ngày qua, em đi đâu thế, Sakura? Rõ ràng bọn anh đã tìm thấy chiếc giày của em trong căn nhà hoang. – Touya chất vấn.

- Là thế này – Sakura nhắm mắt, tưởng tượng lại toàn bộ diễn biến vụ việc – trên đường từ “Quán ăn Rika” trở về, em bị một bọn côn đồ tấn công. Trong một phút bất cẩn, em bị chúng đánh ngất và được đưa về một căn nhà hoang lọt bằng rơm, căn nhà ở đầu nguồn sông Tomoeda đó. Tại đây, em đã gặp cô chủ của bọn côn đồ ấy. Cô ta nói là có thù với em và muốn em phải chết, ngoài ra hình như cô ta không phải là chủ mưu mà có một kẻ phía sau lưng giật dây. Cô ta phóng hỏa căn nhà, dựng lên một kịch bản là phát hiện một cô gái chết cháy trong căn nhà hoang.

- Hiểu rồi – Yukito gạt đầu – cô gái đó để lại đôi giày của em để bọn anh nhận ra là em đã chết, một cái chết do tai nạn, đúng không?

- Lí do thì đúng rồi đấy – Sakura nói – nhưng vật mà cô ta muốn dùng không phải đôi giày mà là chiếc áo khoác ngoài của em kia. Đôi giày chỉ là tình huống ngoài dự tính thôi.

- Ngoài dự tính? Tớ không hiểu lắm. Phải rồi, Sakura, thế tại sao cậu thoát được? – Tomoyo lo lắng hỏi – Mà sau đó cậu ở đâu vậy?

- À, tớ ở nhà Syaoran.

- SYAORAN? – Eriol tức giận hét lên – hắn có làm gì cô không? Hừ, lúc tôi hỏi hắn có biết cô ở đâu không, thì hắn nói không biết. Tôi đã nói là chắc chắn hắn nói dối mà.

- Không phải đâu, Eriol – Sakura xua tay – đúng là Syaoran không biết em ở đâu thật đấy. Có Kero đi cùng em và nó đã chạy về báo với Syaoran. Vì thế, anh ta mới cứu được em rồi đưa em về nhà. Cũng bởi vậy em mới nói chiếc giày là tình huống ngoài dự tính. Cô ta muốn dùng bộ áo khoác của em làm vật dụng nhận diện, nhưng sau đó, Syaoran tìm thấy bộ áo chưa bị cháy liền mang về cho em. Chiếc giày bị vắt trong đám cháy.

- Tóm lại – Yukito tổng kết sau khi nghe Sakura nói – em bị một ả con gái bắt cóc, giam vào trong một căn nhà hoang ở đầu nguồn sông Tomoeda, phóng hỏa rồi dựng lên một kịch bản về cái chết của em. Nhưng kế hoạch không thành do Li Syaoran đến, cứu được em. Vậy, cuối cùng, điều quan trọng nhất: Ai là kẻ đã bắt cóc em?

- Vâng – Sakura gạt đầu – đó là Rika, Rika Sasaki

- CÁI GÌ? SASAKI? – Yukito và Touya kinh ngạc kêu lên.

- Sao vậy? Anh quen Sasaki à? – Eriol hỏi.

- Không – Touya ngồi xuống, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng – tôi không quen. Nhưng sao em lại quen được cô ta, Sakura?

- Anh cũng đã gặp rồi mà, Touya – Tomoyo trả lời hộ Sakura – cô ấy chính là bà chủ quán của “Quán ăn Rika” đấy.

- SAO? – Lại một lần nữa, Touya kinh ngạc – là ả đó sao?

Yukito vỗ lên đầu:

- Đúng rồi, chính cô ta là kẻ đã gợi ý cho chúng ta việc Sakura đến căn nhà hoang ở đầu nguồn sông Tomoeda, tại sao lúc đầu mình lại không để ý đến việc này nhỉ?

- Ừm – Tomoyo gạt gù – nhưng thật không thể tin là Rika lại làm việc này. Tớ đã coi cô ấy là bạn tốt, vậy mà...

Tomoyo bỗng ngừng nói vì Touya lao đến chỗ Sakura, giật chân cô lên. “Á”, Sakura kêu lên. Mọi người hoảng hốt khi nhìn thấy bàn chân bị băng bó của Sakura.

- Em bị thương hả? – Touya hỏi

- Ô, vâng ạ. Em bị bỏng. Chiếc giày cháy nên chân em... đương nhiên cũng cháy theo chút ít. Nếu Syaoran không đến kịp thì có lẽ em chết cháy hết rồi. Vết bỏng này, Syaoran bảo đã bôi thuốc. À, hình như anh ta có nói là trong áo khoác có thuốc đấy.

Touya bỏ chân Sakura ra và từ từ đứng lên:

- Hừm, anh nhất định sẽ trả ơn cho tên Syaoran này. Và cả con chó đáng ghét kia nữa. Nó đâu rồi? – Touya nhìn quanh.

- Nó ở lại nhà của Syaoran rồi. Syaoran nói sắp tới em sẽ khá bận rộn nên không có thời gian chơi với Kero, vì thế nên anh ta đề nghị để Kero lại nhà anh ấy. Em cũng chẳng hiểu Syaoran nói thế nghĩa là sao nữa?

Touya nhíu mày suy nghĩ. Người anh bốc lên một sự phẫn nộ khiến người ta thấy sợ hãi:

- Không được, dù trả ơn gì cũng để sau. Đầu tiên phải dạy cho ả Rika Sasaki này một bài học mới được. Eriol, cậu là thái tử mà. Dùng cái chức danh của cậu để trừng phạt ả đó cho tôi. – Touya ra lệnh.

- Phải đấy, Eriol – Tomoyo đau lòng nhìn chân Sakura – Làm việc xấu thì phải trả giá chứ. Anh ra lệnh bắt cô ta đi.

- Không được – Eriol trầm ngâm – không thể động vào cô ả đấy được đâu. Rika Sasaki, nếu là cô ta thì chúng ta cũng đành chịu thôi.

- Chịu? – dì Sonomi đập bàn đứng dậy – Anh là con rể tôi có đúng không? Như vậy, Sakura cũng là em của anh. Anh không chịu giúp nó phục thù hả?

- Không phải vậy – Eriol phân trần – con không phải là không muốn giúp Sakura. Con cũng muốn bắt cô gái tên là Sasaki ấy để trả thù giúp Sakura, và cũng là để cô ta chịu tội trước pháp luật. Nhưng mà với thân thể của cô ta hiện nay thì khó động vào cô ta lắm.

- Thân thể của Rika? – Sakura ngạc nhiên – Thân thể của cô ấy thế nào? Phải rồi, anh hai, có phải chúng ta có tội gì với Sasaki không? Em thấy cô ấy nói cô ấy có một mối thù không đội trời chung với em. Đó là cái gì vậy?

- Có chứ, rất hận nữa là khác. Nhưng anh không cần nói bây giờ. Bao giờ nhớ lại mọi chuyện, em cũng sẽ nhớ được mối thù đó thôi. Anh chỉ có thể cho em biết rằng, gia tộc Sasaki, 7 năm trước là một gia tộc hùng mạnh, luôn muốn tranh quyền nắm giữ thiên hạ, chiếm ngôi quốc vương. Nhưng sau cuộc nội chiến trong hoàng tộc, gia tộc Sasaki cũng đồng thời biến mất, biến xuống địa ngục.

- Vậy – Sakura nói sau một hồi lâu im lặng – quá khứ của em? Có phải trong quá khứ, em cũng liên quan đến hoàng tộc và cuộc tranh chấp ấy không? TẠI SAO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI BIẾT MÀ KHÔNG AI CHỊU NÓI CHO EM BIẾT VẬY? CẢ SYAORAN NỮA, ANH TA CŨNG BIẾT CHUYỆN PHẢI KHÔNG?

- Syaoran cũng biết ư? – Eriol và Tomoyo lo lắng nhìn nhau - hẳn biết những cái gì rồi?

- Em không biết – Sakura trả lời – em chỉ thấy hôm nay anh ta hơi kì lạ. Hơn nữa, Syaoran đã nói với em là em sắp nhớ lại kí ức rồi. Anh ta còn...

- Còn làm gì? – Touya sốt ruột khi Sakura ngừng lại.

- Không, chỉ là em thấy anh ta lạ lùng quá thôi. – Sakura không muốn nói ra điều cuối cùng. Cô muốn xác định lại một lần nữa ý nghĩa của từ “kẻ thù” mà Syaoran nói. – anh hai, chúng ta có mối thù gì với dòng họ Li phải không?

Touya và Yukito nhìn nhau. Dì Sonomi im lặng ngồi không nói gì. Eriol nhìn Tomoyo. Một lát sau, Touya lặng lẽ nói:

- Đúng. Không chỉ đơn giản là thù mà còn là một mối thù không đội trời chung. Chắc chắn dòng họ Li cầm thù Kinomoto chúng ta đến tận xương tủy. Trước đây tên Syaoran ấy chưa biết không sao, nhưng nếu nó

biết em là người của gia tộc Kinomoto thì nhất định hẳn sẽ không bỏ qua cho em đâu. Em phải tuyệt đối cẩn thận. Còn các việc khác, những việc liên quan đến quá khứ của em, anh hi vọng em tự nhớ lại. Nếu kể cho em nghe thì cũng được thôi. Nhưng như thế thì... nếu thế thì mọi việc sẽ hỏng hết.

Sakura im lặng. Cô biết mình có hỏi thế nào cũng không thể biết được câu trả lời. Cô thở dài:

- Anh Eriol, trong 2 tháng qua, ở cung điện đã xảy ra chuyện gì à? Tại sao không thể động vào Rika. Thân thể của cô ấy ra sao?

Eriol im lặng suy nghĩ. Anh không biết có nên nói chuyện này với Sakura không? Tomoyo thúc giục:

- Nói đi, Eriol. Em cũng muốn nghe nữa. Những chuyện này có vẻ muốn giấu cũng không được đâu. Tốt nhất là nói hết ra. Em rất tức vì Rika đã bắt cóc Sakura. Tại sao? 2 tháng qua, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em cũng không được biết.

Eriol thở dài. Cuối cùng anh quyết định nói:

- Chuyện này anh cũng chỉ vô tình biết được do tình cờ nghe một cuộc nói chuyện của Rika, Syaoran và cả mẹ của hắn, Li phu nhân. Trước đây, như mọi người biết, Rika là người của dòng họ Sasaki, còn hiện nay, cô ta là....

Mây đen vần vũ trên bầu trời đêm. Syaoran ngược nhìn trời. Một đêm không có trăng, cũng chẳng có một ngôi sao nào. Tất cả đều một màu đen kịt, tối tăm như cõi lòng anh lúc này. Syaoran đưa hai tay lên mặt, khẽ mỉm cười: “Vĩnh biệt à? Chỉ là một người bạn mà sao mình lại thấy buồn thế này nhỉ? Trước đây, mình vẫn vậy mà. Chỉ một mình, không cần bạn bè gì. Vậy tại sao...? Tại sao lại buồn?” Syaoran đứng im, mặc cho làn gió nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, để cho sự lạnh lẽo cô đơn bao vây lấy tâm hồn. Một đêm thanh vắng, không một tiếng động nào khác ngoài tiếng gió xào xạc. Mái tóc nâu của Syaoran tung bay trong gió. Ánh điện mờ ảo từ những căn nhà ven đường in bóng một con sói cô độc trên đường tối. Cô độc? Xưa nay vẫn vậy mà. Cô độc tạo nên mạnh mẽ. Syaoran thì thầm một mình:

- Sakura, cảm ơn cô. Tôi đã rất vui khi làm bạn với cô. Nhưng bây giờ, chúng ta đã ở hai con đường khác nhau rồi. Tôi rất mong có thể làm cho đôi mắt buồn bã của cô trở thành đôi mắt vui vẻ. Tôi muốn được nhìn thấy nụ cười thật lòng nhất của cô. Giờ thì không được nữa rồi. Chúc cô hạnh phúc và sớm tìm được niềm vui!

Syaoran lại im lặng đi tiếp. Bóng tối bao trùm hình dáng cô đơn của chàng trai. Bỗng Syaoran dừng lại, lắng nghe:

- Dừng lấp ló nữa, ra đây đi. RIKA SASAKI!

Một bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống. Cô chủ quán trong bộ trang phục đen, nhẹ nhàng đứng trước mặt Syaoran. Cô ta mỉm cười:

- Quả nhiên là Li Syaoran. Tôi đã trốn kĩ thế mà anh vẫn nhận ra.

Syaoran lạnh lùng nhìn Rika. Đôi mắt anh hơi ánh lên một tia nhìn tức giận:

- Cô định làm gì? Cô theo dõi tôi hả? Hình như cô có việc gì cần hỏi tôi?

Rika im lặng. Đôi mắt của Syaoran khiến cô thấy sợ. Cô khẽ run người. Nhưng ngay lập tức, Rika lấy lại sự bình tĩnh vốn có:

- Tại sao lại cứu cô ta? Cô ả Sakura đấy.

- Hừ, tại sao à? – Syaoran cười – tôi không biết. Cứu là cứu. Đơn giản thế thôi.

Rika im lặng đứng nhìn. Gió làm ngưng đọng không gian giữa hai người. Cả hai đều tỏ ra cảnh giác với đối phương. Cuối cùng, Rika lặng lẽ nói:

- Vậy... Nếu sau này, nếu như Sakura là kẻ thù của anh, khi đối mặt với Sakura, anh có dám giết cô ta không? Tự tay mình đâm chết cô gái ấy, anh có dám không?

- Tại sao lại không? – Syaoran nói sau một lúc lâu im lặng – tôi sẽ tự tay giết chết cô ấy, nếu như thật sự cô gái ấy là kẻ thù mà tôi đang tìm kiếm.

- Sau đó thì sao? Tự sát theo à? – Rika hỏi bằng giọng mỉa mai – hai người khá thân thiết với nhau mà.
- Tự sát? – Syaoran cười khẩy – tôi ngu vậy sao? Tại sao tôi phải chết chỉ vì một cô gái chứ? Thật nực cười.
- Anh hình như không có tài nói dối, Syaoran à. Tuy anh nói là anh sẽ giết Sakura, nhưng trong vô thức, anh đã cứu cô ta khỏi đám cháy, đúng không? Anh đã không có ý định cứu, nhưng vẫn cứu là vì trong lòng anh lúc nào cũng lo lắng cho cô gái ấy. Li Syaoran, ánh mắt của anh, giúp tôi nhận ra anh coi trọng cô ta đến mức nào. Dù ánh mắt của anh trở nên lạnh lùng, không giống như cái nhìn dịu dàng tôi gặp ở quán ăn, nhưng lúc nói đến Sakura, đôi mắt ấy vẫn dịu lại. Còn khi anh nói, anh sẽ giết cô ta, đôi mắt của anh lại có vẻ đau khổ. Điều đó cũng đủ để chứng minh một điều: Anh đã yêu cô ta.
- “Vút”, thanh kiếm xé gió lao lại phía Rika. Cô ta lẹ làng bắt lấy bằng một động tác nhanh và gọn gàng.
- Anh vốn bình tĩnh thế mà giờ lại nóng nảy vậy sao? Giết tôi không dễ đâu. Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn hướng trái tim của mình về con ả đó, tôi sẽ giết ả ngay lập tức. Và... cả anh nữa. Anh sẽ phải chết vì tội phản bội, Ông anh nuôi à!
- CON NUÔI? - tất cả mọi người trong nhà kêu lên, không tin vào tai mình – Sasaki là con nuôi của bà Li ư? Như vậy, cô ta là em nuôi của Syaoran à?
- Đúng vậy – Eriol gật đầu – nhưng... không chỉ là em nuôi thôi đâu. Cô ta còn là... – Eriol khẽ liếc nhìn Sakura – cô ta còn là vị hôn phu của Syaoran.
- Vị hôn phu? Sakura thấy ***g ngực mình nhức nhối, trái tim cô nhói đau. Cô cố gắng giữ vẻ bình thường:
- Vậy tại sao trước đây, khi vào ăn ở quán ăn đó, Syaoran và Rika không hề nhận nhau là anh em, à, mà là hôn phu? Họ như là người xa lạ vậy.
- Đó là do, Syaoran cũng mới biết việc ấy thôi. Anh ta mới biết mình có một người em nuôi, đã được chính mẹ nói gả ỉnh.
- MỐI BIẾT? - những người khác đồng loạt kêu lên.
- Ừm, việc này cả Tomoyo cũng không biết. Tôi đã vô tình nghe được câu chuyện ấy cách đây ít lâu. Hai tuần sau buổi tiệc mừng năm mới, đó là một buổi tối trăng sáng và bầu trời đêm rất đẹp....
-
- Ánh trăng sáng vàng vạc soi rõ một chiếc xe ngựa đang vun vút lao đi. Ngồi trong xe, Eriol vui vẻ ngắm trăng, hưởng thụ làn gió mát lạnh của buổi tối.
- Trăng đẹp thật!
- Chiếc xe ngựa vẫn lăn bánh, đi qua khu phố quý tộc. Căn nhà họ Li đèn sáng trắng, len lỏi qua đám cây rậm rạp, chiếu rõ bên ngoài. Eriol lẩm nhẩm: “Chuyện gì vậy nhỉ? Li phu nhân rất sợ ánh sáng, sao lại bật đèn sáng thế kia?”. Chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng căn nhà theo lệnh của Eriol. Thấy cánh cổng hé mở, Eriol đẩy cổng bước vào.
- Không chỉ trong căn phòng mà ở trên hành lang, lối đi, tất cả đèn đều được thắp lên. Eriol đi theo những lối có đèn chiếu sáng. Theo cách ấy, ánh đèn đưa Eriol đến một căn phòng trên lầu, phòng của Li phu nhân. Eriol cảm thấy kì lạ, khi một người sợ ánh sáng như bà Li lại thắp tất cả những ngọn đèn có trong phòng mình lên. Anh khẽ khàng mở cửa ra.
- Căn phòng quanh năm tối tăm, hôm nay sáng rực rỡ trong ánh đèn. Bà Li ngồi trên giường, bình thản. Syaoran đứng bên chiếc bàn nhỏ, bên cạnh một cô gái xinh xắn mà Eriol có thể nhận ra ngay: Rika Sasaki – bà chủ “Quán ăn Rika”.
- Mẹ, thế là sao? Cô gái này là ai? – Syaoran đập bàn hỏi.
- Bà Li ngấm ngấm bàn tay của mình, thông thả nói:
- Mẹ đã nói rồi đó thôi, tên cô ấy là Rika Sasaki, là em nuôi của con và hiện giờ, mẹ đã quyết định, cô ấy còn là vị hôn phu của con nữa.

- Tại sao lại là hôn phu? Con đã bao giờ nói là con muốn cưới vợ chưa? – Syaoran tức giận hỏi.

- Đúng là con chưa nói, nhưng Rika là một cô gái tốt. Mẹ đã nuôi cô ấy từ nhỏ, chỉ có điều con không biết mà thôi. Cô ấy, Rika đã sống trong căn nhà này, suốt 6 năm qua. Gia tộc Sasaki bị hại, và mẹ nhận nuôi con bé. Syaoran, Rika sẽ là cô con dâu tuyệt vời nhất của mẹ, và cũng sẽ là người vợ đáng tự hào nhất của con.

- Mẹ, đừng tùy tiện quyết định như thế. CON KHÔNG MUỐN! – Syaoran dằn giọng, dứt khoát.

Bà Li không nói gì, nhẹ nhàng đứng lên, rót nước uống. Bà nhìn Syaoran chờ phản ứng. Nhưng với một kẻ gan lì cứng cựa như Syaoran, anh không có phản ứng gì khác. Hai người nhìn nhau như thể thi gan, một lát sau, bà Li lên tiếng:

Nếu vậy thì con thích cái gì? Con muốn cưới ai đây? Chẳng lẽ con muốn cưới một cô gái mới quen mà ta cũng chưa biết mặt mũi ra sao sao?

Syaoran sững sờ, không nói gì. Rika mỉm cười:

- Vậy đó, anh nuôi. Cái cô gái hay đến ăn cùng với anh, đó là Sakura Akizuki phải không nhỉ? Anh thích cô ta?

- ĐỪNG NÓI LUNG TUNG, HỒ LI TINH! – Syaoran hét lên.

- Sakura Akizuki? – Bà Li vất đi vẻ bình thản của mình – Thì ra cô ta tên là Sakura à? Akizuki? Đó là ai vậy, Syaoran?

- Một người bạn của con! – Syaoran trả lời, cảm thấy lo lắng.

- Bạn ư? Bà Li tức giận - mẹ đâu có nói con được phép có bạn. Nghe đây, con chỉ có thể là bạn với Rika thôi. Con bé là em, cũng là hôn phu của con. Con không được phép quan hệ với bất kì ai khác nữa.

- MẸ, MẸ ĐỪNG ÉP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG!

Bà Li nhìn Syaoran, thở dài:

- Con thay đổi rồi, Syaoran. Trước đây, con không bao giờ dám cãi ta, dù chỉ một tiếng. Vậy mà bây giờ thì... Con xem con kìa, ta vừa nói là con đã hét lên rồi. Con bé Sakura gì đấy, để nguyên thì không sao đâu, nhưng nếu nó đã làm cho con thay đổi thì... NÓ PHẢI CHẾT! – bà Li kết thúc câu nói với một nụ cười hiểm ác.

Syaoran lặng người đi không nói được gì. Chưa bao giờ anh thấy mẹ mình đáng sợ như lúc này.

- Mẹ - Rika lên tiếng sau một hồi lâu im lặng nghe mẹ con Syaoran nói chuyện - nhiệm vụ giết cô ta hãy để cho con. Syaoran đã quá thân thiết với cô ta, con không thể bỏ qua. Dù tốt xấu gì thì con cũng là hôn phu của anh ấy, con phải bảo vệ hôn phu của mình chứ. Hơn nữa, con cũng có mối thù riêng với cô ả.

- Khá lắm, Rika. Con đúng là con gái ngoan của ta – bà Li khen ngợi – Nhưng mà hãy để từ từ đã.

- Từ từ ư? – Rika kêu lên - Tại sao? Con... chẳng phai mẹ nuôi cũng muốn cô ta chết sao?

- Đúng vậy – bà Li gật đầu – nhưng Syaoran, nghe rõ đây. Đáng lẽ ra ta phải trừng phạt con vì tội không nghe lời, nhưng nếu con hoàn thành nhiệm vụ này của ta, ta sẽ tha cho con.

Syaoran toát mồ hôi khi nghe đến “trừng phạt”. Eriol cảm thấy rất kì lạ. Syaoran là một kẻ không biết sợ, tại sao lại sợ một hình thức trừng phạt nào đó. Trước đây, Eriol đã từng tìm nhiều cách để phạt anh ta, nhưng Syaoran không hề biết sợ, biết đau là gì. Như vậy, hình phạt mà bà Li dành cho Syaoran chắc hẳn phải đáng sợ lắm. Eriol nín thở để theo dõi. Syaoran nói sau một hồi suy nghĩ:

- Vâng. Nhiệm vụ gì ạ?

- Điều tra về Sakura. Tìm cho ta tất cả những gì liên quan về cô gái ấy, cả thân thể lẫn quá khứ. Thời hạn là 1 tháng. Nếu sau 1 tháng, con chưa làm xong thì Rika sẽ giết cô gái ấy, đồng thời con cũng sẽ phải chịu hình phạt của ta. Còn nếu con cho ta được đầy đủ các thông tin về cô ta, thì tùy theo tình hình quá khứ, thân thể để xem xét xem có nên cho cô gái ấy sống hay không?

.....

- Như vậy đấy – Eriol kết thúc câu chuyện – có thể do phải đi tìm các thông tin về em nên Syaoran đã không thể ra ngoài trong suốt thời gian qua. Nhưng hình như hắn chưa tìm thấy điều gì về em thì phải, bởi vì Rika muốn giết em nhưng hắn lại cứu em.

- Em hiểu rồi – Sakura trầm ngâm – thì ra là vậy. Nếu như vậy thì rõ ràng em và Sasaki có một mối thù nào đó, và người ra lệnh cho Rika chính là bà Li, mẹ của Syaoran. Nhưng mà em quả thật không nhớ mình có mối thù hận gì với Rika Sasaki cả.

Không khí lại trở nên im lặng, ai cũng chìm vào suy nghĩ riêng của mình. Một lúc sau, dì Sonomi hỏi:

- Eriol, ta muốn biết, tại sao lại không thể làm gì Rika? Dù cô ta là con nuôi, con cưng của bà Li phu nhân, dù gia tộc Li có chức vị lớn thế nào đi chăng nữa thì con vẫn là thái tử kia mà.

- Mẹ nói đúng. Con cũng đã nghĩ có thể giúp đỡ Sakura bằng cách sử dụng chức vị của mình. Nhưng con đã lầm... – Eriol toát mồ hôi – Dòng họ Li không chỉ nhỏ bé như chúng ta vẫn nghĩ. Bọn họ... bọn họ mới chính là VUA.

“Vút! Vút!”, hai thanh kiếm xé gió lao đi. Bằng một động tác tay nhanh và nhẹ nhàng, Syaoran tóm lấy hai thanh kiếm một cách dễ dàng. Anh vung vẩy hai thanh kiếm trong tay, mỉm cười nhìn Rika:

- Cô nương, dù cô là vị hôn thê của tôi thì cũng đâu có quyền quản lý và tiêu diệt tôi?

Rika cười khẩy:

- Tôi đã được mẹ anh phái theo anh và toàn quyền xử lý, và nếu thấy cần thiết thì tôi có thể giết anh ngay lập tức.

- Chà, đáng sợ thật – Syaoran tươi cười - vậy là tôi như cá nằm trên thớt rồi, có thể chết bất kì lúc nào.

- Anh và cô ta giống hệt nhau, cái cô gái Sakura ấy – Rika nghiêng răng – cô ta không hề sợ hãi khi đối mặt với cái chết. Cô ả đó... Cô ta đã cười nhạo tôi.

- Thật sao? – Syaoran vẫn bình tĩnh trước sự tức giận của Rika - Chắc, đúng là Sakura. Tôi không biết giữa cô ta và cô đã xảy ra chuyện gì, mà cũng chẳng cần biết. Nhưng, cô nên biết, thái tử phi là bạn thân của Sakura, và như vậy, đương nhiên, thái tử sẽ không bỏ qua cho kẻ nào hại đến Sakura đâu.

Rika bật cười. Tiếng cười của cô ta âm vang trong đêm tối:

- Anh đang tính lôi thái tử ra để dọa tôi sao? Tôi nghĩ anh biết việc này rồi chứ nhỉ? Dòng họ Li mới đúng là VUA.

- CÁI GÌ? – Syaoran kinh ngạc.

- Hóa ra là anh chưa biết à? – Rika mỉm cười - Thật không ngờ một vị tướng tài ba như anh lại ngu đến thế. Anh nghĩ là xưa nay, anh có thể lộng quyền trong cung điện là do tài năng của anh sao? Thật ngây thơ. Tất cả đều nhờ mẹ anh mà thôi. Phu nhân Li, mẹ nuôi của tôi và cũng là mẹ ruột của anh, bà ấy mới chính là VUA. Anh nghĩ cái vương quốc này có thể tồn tại lâu như thế nhờ một ông vua suốt ngày ăn chơi hưởng lạc như thế sao? Đúng là đầu óc trẻ con. Chính mẹ anh mới là người điều hành đất nước này. Mẹ anh là người giết dây, điều khiển mọi việc. Nói cách khác, mẹ anh là một nghệ sĩ rồi, còn lão Hiragizawa ấy chính là một con rối.

- Ôi, không thể nào tin được! – Tomoyo dùng tay che miệng, khe khẽ nói – thì ra mọi công việc đều do Li phu nhân đạo diễn ư?

- Đúng là không thể tin được – Eriol bóp các ngón tay của mình – anh cũng không tin nếu đó không phải do chính miệng cha anh nói ra.

- Quốc vương à? – Yukito ngạc nhiên – sao đột nhiên ông ấy lại nói cho cậu biết?

Eriol thở dài, ngả người ra sau ghế:

- Ông ấy cho rằng, bà Li đã bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Bà ta đang chuẩn bị lật đổ dòng họ Hiragizawa, thay thế bằng tên của dòng họ Li. “Con rồi thì có thể vất bỏ bất kì lúc nào”, ông ấy đã nói thế đấy. Xưa nay, cha tôi vẫn rất băn khoăn. Ông băn khoăn vì không hiểu sao người phụ nữ nhiều mưu mẹo kia, lại đứng đằng sau chỉ đạo mà không nên làm vua. Cha tôi chỉ có thể đoán, người đàn bà đó chắc chắn sẽ không cho ông ở cương vị này mãi. Cha cho rằng, ngoài việc bà ta nói là cần phải trả thù thì có vẻ như bà ấy còn một mục đích khác, một âm mưu kinh khủng. Tất cả những hành động tội lỗi, tàn ác với dân chúng đều do bà ta nghĩ ra. Theo suy đoán của tôi thì người đàn bà ấy chắc chắn muốn đưa dân chúng trong vương quốc Clow của chúng ta rơi vào tình trạng chiến tranh, loạn lạc. Bà ta muốn thôn tóm thiên hạ, đẩy nhân loại chìm vào trong đau khổ, nghèo đói và thương tâm.

Mọi người không ai nói gì. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Yukito phá vỡ bầu không khí im lặng:

- Thôi được rồi, mọi người cũng nên đi ngủ đi. Sakura mệt lắm rồi đấy. Tất cả mọi chuyện để hôm khác bàn tiếp. Để làm được những công việc phức tạp thì cần phải khỏe đã. Tomoyo và Eriol cũng nên về cung điện, bởi vì hai người trốn cung ra đây mà, phải không?

- Cũng phải – Eriol đứng dậy, lấy áo ình và Tomoyo. - vậy chúng tôi đi đây. Hôm sau chúng tôi sẽ trở lại.

Tomoyo cầm tay Sakura:

- Sakura, cậu không sao chứ? Tổ sẽ trở lại đây vào ngày hôm sau.

Tomoyo hôn từ biệt dì Sonomi, rồi vội vàng đi theo Eriol. Cánh cửa đóng lại, Yukito giục:

- Đi ngủ đi, Sakura, em mệt lắm rồi đấy. Cả dì Sonomi nữa, mấy hôm nay dì có nghỉ ngơi gì đâu. Bác Wei cũng nên về phòng nghỉ ngơi.

Bác Wei chào rồi lui về phòng. Sonomi kéo tay Sakura:

- Đi nào, dì sẽ đưa con về phòng. Để hôm nay dì ngủ với con nhé. Còn hai cháu? Hai cháu chưa nghỉ à?

- Dạ, bọn cháu ngồi đây một lát. – Touya trả lời – dì cứ nghỉ đi. Ngủ ngon nhé, Sakura!

Cánh cửa đóng sập sau lưng Sakura và Sonomi. Touya ngồi im lặng cùng với Yukito. Yukito thở dài:

- Cậu tính sao, Touya?

- Cậu là quân sư mà, sao lại hỏi tớ? – Touya nhún vai.

- Đừng đùa nữa – Yukito bức tức - sự việc ngày càng rắc rối rồi đấy. Không ngờ nhà họ Li mới là người điều khiển mọi hoạt động của đất nước này với con rối là quốc vương Hiragizawa. Đã thế, có vẻ như gia tộc họ Li và gia tộc Sasaki đã liên kết với nhau rồi. Thế này thì càng khó đối phó.

- Cậu nói đúng. Nếu gia tộc Sasaki tham chiến thì chúng ta sẽ khó khăn hơn nhiều đấy. Cần phải nhanh chóng nghĩ cách phục hồi kí ức cho Sakura. Nếu cần thiết ta sẽ kể lại cho con bé nghe luôn. Tuy không thật lắm nhưng... sau này rồi tính. Lâu nay gia tộc Kinomoto chúng ta đã ẩn mình hơi lâu, cũng đến lúc phải làm việc gì đó rồi, nhất là khi gia tộc Sasaki tham chiến thì điều đó càng cần thiết hơn. Tổ đã gửi mệnh lệnh về cho “người đó”, yêu cầu hắn không được manh động. Nhưng với tình hình này thì.... Có lẽ tổ sẽ gửi mệnh lệnh khác về cho “người đó”.

- Nhưng vậy có hơi sớm không? – Yukito lo sợ - nếu để cho “người đó” vào cuộc thì e rằng chính chúng ta cũng khó thoát khỏi “móng vuốt” của hắn.

- Đành vậy thôi. Có Sakura thì không sao rồi, “người đó” chỉ nghe lệnh của Sakura mà thôi, từ xưa đã vậy rồi. Sự việc diễn biến hơi nhanh so với dự tính của chúng ta, nên bắt buộc phải để “người đó” ra mặt sớm hơn.

Yukito im lặng. Anh mỉm cười:

- Được thôi, tùy cậu quyết định, vì dù sao cậu cũng là chủ tướng mà. Ngày mai tổ sẽ gửi lệnh mới cho hắn.

Syaoran gần như không tin vào tai mình. Anh đứng sững lại. Không thể ngờ được khi mẹ mình lại là người như thế, là người phụ nữ điều khiển vận mệnh đất nước. Anh mỉm cười:

- Ra là vậy sao? Các người giỏi thật, thì ra tôi cũng chỉ là con rối trong tay mẹ tôi mà thôi.

- Gần như vậy đấy! – Rika trả lời với giọng giễu cợt.

- Cả cô cũng thế! – Syaoran lặng lẽ nói.

-

- Có nghĩa là cô cũng chỉ là con rối của mẹ tôi thôi. Cô không thấy như vậy sao?

Rika im lặng. Cô khẽ nhếch miệng:

- Tôi chẳng cần quan tâm. Con rối à? Anh nhầm lẫn rồi đấy. chính anh mới là con rối của tôi, và cả mẹ anh nữa. Tất cả chỉ là con cờ trong tay tôi mà thôi.

- Con cờ trong tay cô? – Syaoran hỏi lại – hay đấy. Vậy cô là chủ nhân của những “con cờ” này rồi. Vậy thì tại sao cô lại nghe theo lời của một con rối do chính tay cô chỉ đạo. Cô trở thành hôn phu của tôi là theo lời mẹ tôi, đúng không?

- KHÔNG ĐÚNG! - Rika mất bình tĩnh - đấy... đấy là yêu cầu của tôi. Chính tôi đòi làm hôn phu của anh, chẳng liên quan gì đến bà ấy cả.

Syaoran im lặng nhìn cô gái. Mặt cô đỏ lên dưới ánh sáng mờ ảo. Syaoran khẽ bật cười. Anh quay đi, lại âm thầm bước những bước chậm rãi trên con đường rộng:

- Vậy à? Được thôi, tôi chấp nhận. Tôi sẽ là vị hôn phu của cô và đồng thời sẽ giúp cô trả thù. Dù sao thì, tôi đã cắt đứt quan hệ với Sakura Akizuki rồi. Báo với mẹ tôi, hiện giờ đang ở đâu đó với cô: quá khứ của Sakura Akizuki không có gì đáng ngờ, và bảo bà hãy yên tâm, tôi không bao giờ phản bội lại lời thề của mình đâu. Thôi nhé, tạm biệt!

Màn đêm lại một lần nữa chìm vào trong tĩnh lặng. Thần bóng đêm phát chiếc áo đen của mình, giấu đi những âm mưu tội lỗi, những toan tính nhỏ nhen và cả những tình cảm thầm kín. Chiếc áo bao phủ, che kín những con người của số mệnh. Rika Sasaki từ từ biến mất trong bóng tối. Những ánh đèn đường phụt tắt. Không gian tối tăm như báo trước một tương lai đầy trắc trở, một thế giới mới của máu và nước mắt.

20. Chương 20: Tam Gia Huyền Thoại

2 tuần trôi qua nhanh như chong chóng. Chân Sakura đã bớt đau rát nhờ thuốc của Syaoran và sự chăm sóc tận tình của những người thân xung quanh cô. Ông anh yêu quái Touya tuy vẫn còn hay gây gỗ nhưng cũng đã biết chú ý đến giờ giấc nghỉ ngơi của Sakura. Tuy nhiên, Kero vẫn chưa thấy trở về, và điều này làm Sakura cảm thấy có chút lo lắng. Dù sao thì Syaoran cũng là chủ cũ của Kero, nếu như Kero ở đấy rồi thì nó cũng có thể ở đấy luôn lắm chứ? Nhưng theo Sakura, có lẽ cho Kero ở bên ấy sẽ an toàn hơn, dù thật sự cô cảm thấy an toàn khi không có Kero. Từ sau hôm Sakura bị bắt cóc đến nay, Tomoyo và Eriol không quay lại. Sakura không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nhưng nhìn vẻ mặt của dì Sonomi và bác Wei có vẻ lo lắng, trong khi anh Touya và Yukito lại luôn miệng huýt sáo vui vẻ. Dù cố gắng đến đâu, Sakura vẫn không thể truy ra được điều gì từ những người kín miệng trong nhà. Ông Wei luôn im lặng khi Sakura hỏi, dì Sonomi thì chuyển đề tài nhanh đến nỗi Sakura chẳng kịp hỏi điều gì thì đã bị lái sang việc khác. Anh Yukito nhìn hiền hòa, dễ tính nhưng lại khó khai thác hơn Sakura tưởng tượng, miệng anh ta im thin thít. “có lẽ anh ấy chỉ nói khi được lệnh của anh Touya mà thôi. Thiệt tình!”. Còn ông anh yêu quái Touya? Sakura cũng biết chẳng hề hi vọng gì nhưng vẫn đánh liều hỏi thử. Kết quả đúng như Sakura nghĩ. Touya buông một câu lạnh lùng:

- Không phải việc của em. Quái vật mà biết hết mọi việc thì trái đất này không được ngày nào yên ổn rồi. Công việc của em bây giờ là nghỉ ngơi và tìm cách phục hồi kí ức đi.

Sakura tức đến nỗi muốn bầm vằm ông anh nhưng vẫn biết phận nên ngồi yên. Tuy nhiên, những lúc ngồi một mình trong căn phòng vắng, Sakura không thể ngăn mình không nghĩ đến nỗi sợ hãi khi đối mặt với một con người khác của Syaoran. Những câu nói khó hiểu của anh ta luôn bám lấy cô, ám ảnh Sakura và không để cho cô yên ngay cả trong giấc ngủ. Tại sao anh ta lại nói: “Nếu có kẻ nào muốn giết cô, hoặc có kẻ nào kẻ kiểm sát cổ cô thì cô phải ra tay trước, dùng kiếm của mình hoặc của chính hân, đâm thẳng vào

ngực hẳn. Phải thật nhanh chóng, mạnh mẽ, dứt khoát, không được chần chừ. Vì chỉ một chút do dự thôi, cô sẽ chết.” Câu nói ấy là có ý gì? Kẻ thù ư? Nếu đúng là dòng họ Li có thù với gia tộc Kinomoto như anh hai nói, thì kẻ muốn giết mình mà Syaoran nói chính là anh ta ư? Có thể. Nếu như vậy thì sẽ phù hợp với hai từ “kẻ thù” mà anh ta nói lúc cuối. Nhưng, Sakura nhận thấy, thái độ của anh Touya, dường như đang nôn nóng trả một mối thù nào đó. Nếu cảm nhận của cô là đúng thì dòng họ Kinomoto cũng có một mối thù nào đó mà hiện nay, Sakura chưa nhớ ra? Sakura cảm thấy đầu mình đau nhức. Dạo này, trong những giấc mơ, cô thường nhìn thấy hình ảnh mờ mờ ảo ảo của Syaoran, hình ảnh cuối cùng mà cô có thể nhìn thấy anh với tư cách “bạn bè”. Hình ảnh ấy lung linh huyền ảo ruồi biển mất, cũng giống như tình bạn của cô với Syaoran, đẹp nhưng không thật. Lòng Sakura chợt quặn đau khi nghĩ đến việc từ bây giờ, mình không thể gặp lại Syaoran nữa, hoặc nếu có gặp thì sẽ gặp lại một Syaoran khác, lạnh lùng, tàn nhẫn, không còn là Syaoran dịu hiền luôn an ủi và cười đùa với cô. Sakura đã từng thức giấc trong đêm tối vắng lặng bởi một giấc mơ cứ lặp đi lặp lại. Trong giấc mơ, cô nhìn thấy Syaoran đứng trước mặt cô, với một thanh kiếm chìa thẳng vào người Sakura, mỉm cười lạnh lùng và nói muốn lấy mạng cô. Chết đối với Sakura không phải chuyện lớn, nhưng ít nhất là vào lúc này, cô không muốn chết bởi tay Syaoran. Và tệ hơn nữa, một cơn ác mộng đã từng hành hạ cô hàng đêm khi cô mới vào sống ở nhà Daidouji, lại quay lại phá rối giấc ngủ của Sakura. Những cơn đau dày xé thân thể Sakura, tiếng nói trong đầu cô cứ vang lên, như muốn làm đầu cô nổ tung. “Chạy đi, chạy đi, Sakura. Đừng quay trở lại đây nữa”. “Không, không thể được. KHÔNG! ÁÁÁÁÁÁ” Tiếng hét làm Sakura bừng tỉnh, mồ hôi ướt đầm chăn và quần áo. “Giấc mơ ấy là sao? Đó là một việc xảy ra trong quá khứ hay tương lai? Nhưng... nó thật là đáng sợ... Vô cùng đáng sợ...”

“Cạch”, có tiếng mở cửa, cắt ngang luồng suy nghĩ của Sakura. Anh Touya bước vào, bưng theo khay thức ăn:

- Ăn cơm thôi, Sakura. Ừm, em sao vậy? Hình như không được khỏe? – Touya nói tiếp sau khi quan sát Sakura.

- Không sao đâu, em rất khỏe mà! – Sakura vội nói, giơ tay lên để chứng minh mình rất khỏe.

Touya nhìn em gái, thở dài:

- Đừng nói dối, nói dối như vậy là không tốt đâu. Nếu em mệt ở đâu thì cứ nói với mọi người.

“Đúng là nếu em như thế này thì anh sẽ gặp nguy hiểm với một người” – Touya nghĩ thầm, toát mồ hôi.

- Em không sao thật mà – Sakura mỉm cười – chân em đã lành rồi, tuy chưa đi lại được nhưng em đã hết đau rồi. Em chỉ là... hơi lo lắng chút thôi.

- Em lo lắng gì vậy?

- Em... – Sakura lúng túng. Cô không muốn nói cho anh hai nghe, bởi cô không muốn mọi người phải lo lắng về mình hơn nữa.

Dường như hiểu điều ấy, Touya xoa đầu em gái:

- Em không muốn nói thì thôi vậy. Sakura, em đừng lo làm phiền mọi người. Anh, ông Wei, Yukito, dì Sonomi nữa, tất cả đều muốn giúp đỡ em. Tomoyo và Eriol cũng vậy, đều rất lo lắng cho em.

- Anh hai, em muốn biết xem, tại sao quá khứ của em lại có liên quan đến việc gì đó của anh?

Touya im lặng không nói. Anh đi lại gần cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh rập rờn cánh chim. Một lát sau, Touya quay vào, hỏi Sakura:

- Sakura, bây giờ, nếu bảo em phải giết chết một người nào đó, liệu em có dám làm không?

- Em... Ồ, em... – Sakura lúng túng nhìn xuống tay mình.

- Không dám, đúng không? – Touya nói, vẻ hiểu biết.

- Đúng là em không dám, à không, phải nói là không thể làm – Sakura khẳng định điều mình định nói - giết người là một hành động tội lỗi, không thể tha thứ. Có thể giải quyết sự việc bằng cách khác mà không cần dùng đến cách làm tàn ác ấy.

Touya lắng nghe rồi bỗng bật cười:

- Ha ha, anh biết em sẽ nói vậy mà. Và nếu ai cũng nghĩ như em thì thế giới này quả thực đã trở thành một “thiên đường hạnh phúc” rồi. Nhưng... đáng tiếc là không phải ai cũng nghĩ như vậy. Chính vì suy nghĩ ngây thơ của em như vậy nên em mới cần phải có lại phần kí ức đã mất. Sau khi nhớ được mọi chuyện xảy ra trước khi em được di Sonomi đưa về đây sống thì em sẽ có đủ dũng khí để làm việc mà em cho là tàn ác ấy. Hơn nữa, ngoài bọn anh, có rất nhiều người nữa mong em nhớ lại, đặc biệt là “người ấy”, người hết lòng với em, và chỉ với em mà thôi. Đừng làm cho họ thất vọng.

- “Người ấy” là ai thế? – Sakura không kèm được, bật hỏi.

- Em không cần biết, à không, em cần biết nhưng không phải lúc này. Em chỉ cần nhớ đó là kẻ tồi tệ nhất, xấu xa nhất và đáng sợ nhất mà anh từng được biết.

- Anh cũng sợ hả? – Sakura trêu chọc.

- Anh không chối cái – Touya lờm cô em – đúng là một kẻ đáng sợ. Nếu em muốn cứu anh thì tốt hơn hết là phải cố gắng nhớ lại kí ức đi. Thôi, anh không làm phiền nữa, nhớ ăn hết đi đấy nhé! – Touya nói rồi đi ra, đóng sập cửa lại.

Trong khi Sakura bất lực nằm trên giường, bên ngoài đang vô cùng hỗn loạn. Cảnh vệ và cảnh binh điên loạn đầu óc vì những vụ án liên tiếp xảy ra. Những gia đình quý tộc bị cướp đột nhập và lấy đi toàn bộ tài sản. Tất cả tù nhân trong ngục cũng được giải cứu một cách mau lẹ. Điều đặc biệt là các vụ án không hề để lại một chút dấu vết nào. Quốc vương tất bật lo lắng bởi các bản tấu cáo của quý tộc và hoàng tộc. Mới đây nhất là vụ việc nhà vua bị cướp viếng thăm - những kẻ cướp bắt sinh thiên tài - đột nhập vào cung điện được canh phòng nghiêm ngặt, và điều kì lạ nữa là bọn cướp đó chỉ lấy đi chiếc vương miện quyền lực của nhà vua. Trên đường phố, những người dân nghèo bàn tán vui vẻ về sự thất bại của quan quân quý tộc. Từ những kẻ ăn mày lê la ngoài đường, trong quán ăn hay bất kì nơi công cộng nào, mọi câu chuyện đều xoay quanh việc những nhà quý tộc bị mất cửa, bị tước mất chức vị.

- Này, có nghe ai nói nhà vua bị mất vương miện không? - một người đàn ông ngồi trong quán rượu nói bô bô.

- Có, tôi nghe rồi - người đàn bà chủ quán ngồi gần đấy nói chen vào – nghe bảo từ ngày xảy ra vụ việc quý tộc bị trộm cướp đột nhập, quốc vương đã cho canh phòng cung điện của mình dữ lắm, cả con kiến cũng không vào được. Không ngờ những tên cướp này lại có thể đột nhập được. Tôi phục sát đất đám này luôn.

- Đây là bà không biết đó thôi. - một người thanh niên ngồi ở góc quán – tôi còn nghe nói những tên cướp này là những chiến binh chỉ thuộc hàng xoàng của “Tam gia huyền thoại”.

- “TAM GIA HUYỀN THOẠI”? - những người trong quán rượu lập tức quay lại nhìn người thanh niên, đồng thanh kêu lên – “Tam gia huyền thoại” có thật à? Trong “Tam gia huyền thoại” vẫn còn người sống ư?

- Chứ còn gì nữa - người thanh niên nhăm nháp cốc rượu – không những còn sống mà tôi còn biết, một gia tộc đã bắt đầu phát cờ khởi nghĩa, lật đổ quốc vương hiện thời rồi.

- Anh bạn trẻ biết nhiều quá nhỉ? - Một người đàn ông ngồi xuống trước mặt chàng thanh niên – “Tam gia huyền thoại” là ba gia tộc đã khai lập nên vương quốc Clow của chúng ta. Nghe đâu khi đó vương quốc này vô cùng hùng mạnh dưới sự cai trị của 3 gia tộc đó. Những tưởng sự thịnh vượng sẽ kéo dài muôn thuở, ai dè đâu... Khi đó, một trong “Tam gia huyền thoại” vì muốn tự mình cai quản, đã gây chiến với 2 gia tộc kia. Thế nên vương quốc này mới rơi vào tình cảnh như hiện nay.

Chàng thanh niên mỉm cười, rót rượu vào cốc của người đàn ông và tự rót ỉnh:

- Ông cũng biết nhiều quá chứ. Đây là những chuyện cơ mật của hoàng tộc, những người ngoài và dân thường không có quyền được biết. Bởi vì không biết đúng hay sai, nên người ta mới gọi 3 gia tộc ấy là “Tam gia huyền thoại”, cũng có nghĩa là 3 gia tộc trong huyền thoại. Nhưng xét từ những vụ lật đổ quý tộc và trêu chọc cả quốc vương vào mấy tuần gần đây, theo tôi nghĩ thì vương quốc này sắp có biến đổi lớn rồi. Mọi người cũng nên chuẩn bị là vừa. Có thể sẽ có chiến tranh đấy.

- Chiến tranh gì cũng được th ôi, chỉ cần đất nước này thoát khỏi cảnh nghèo đói, ai ai cũng được vui vẻ thì dù chiến tranh tôi cũng chiều.

Mọi người ngồi trong quán đều quay lại nhìn. Người vừa lên tiếng là một người ngồi riêng biệt ở một góc gần cửa ở quán rượu. Chiếc áo choàng bao phủ toàn bộ người, chỉ để lại mồm của người này. Trên mặt bàn để la liệt những chai rượu đã hết. Bà chủ quán giải thích:

- Người đó hình như là khách du lịch thì phải. Ngày nào ông ta cũng đến đây. Ông ta có nhiều thông tin hay lắm, như các thông tin về vụ cướp của quý tộc này, vụ đột nhập hoàng cung và nhiều vụ khác nữa. Nhưng không hiểu sao ông ấy cứ luôn trùm kín mặt như thế.

- Này ông bạn - một người đàn ông nói với sang - trời đâu có lạnh mà phri trùm mặt với quần người kín mít như thế. Mở ra rồi lại đây kể chuyện với chúng tôi đi.

- Không! Tôi không muốn. Cám ơn! - người trùm mặt nói.

- Ông lấy những thông tin ấy ở đâu thế? - người thanh niên này giờ im lặng, bây giờ bỗng lên tiếng - theo như bà chủ nói thì có vẻ ông biết rất nhiều. Sao ông có thể lấy được những việc mà chỉ có hoàng tộc mới biết thế?

- Du lịch - người trùm mặt trả lời - tôi đi du lịch khắp đất nước, nhờ thế nên tôi biết được rất nhiều chuyện mà không ai biết. “Đi ngày đàng, học sàng khôn” mà.

Bà chủ quán cắt ngang:

- Quay lại vấn đề lúc nãy đi. Theo mọi người thì việc “Tam gia huyền thoại” quay trở lại có đúng không? Theo mấy người thì trong “Tam gia huyền thoại”, ai là mạnh nhất?

- “Tứ đại hộ pháp” - chàng thanh niên khi nãy nói.

- “Tứ đại hộ pháp”? - một người khác hỏi lại - đó là 4 người tài giỏi nhất được tôn xưng là thần, những người thuộc hạ luôn theo “Tam gia huyền thoại” để lập nên vương quốc này?

- Không phải là theo “Tam gia huyền thoại” mà chỉ là theo một gia tộc trong “Tam gia huyền thoại” mà thôi - người trùm mặt sửa lại - đó là 4 người tuyệt đối trung thành, theo sát để bảo vệ “minh chủ” của gia tộc đó. Có như thế, người dân chúng ta mới có thể có đủ cơm ăn - người trùm mặt tu hết chai rượu cuối cùng trên bàn.

Người thanh niên cười:

- Chà chà, chiến tranh. Trong tình hình đất nước thế này thì có chiến tranh để lật đổ là tốt nhất.

- Vậy theo anh nghĩ, nếu đất nước này có chiến tranh thì sẽ ra sao? - người trùm mặt nhếch mép cười dưới mép áo choàng

- Hỏi nhiều vậy? - chàng thanh niên trả lời - đương nhiên là tôi sẽ tham chiến. Đây là cuộc chiến không thể tránh khỏi. Lâu nay, mọi người chúng ta lúc nào cũng núp dưới sự bình yên giả tạo mà không dám đứng lên để giành lấy quyền lợi ình. Bây giờ, việc ấy đã được làm hộ, chúng ta chỉ có thể giúp họ mà thôi. Giúp họ cũng là giúp ta mà.

- ĐÚNG THẾ, NÓI HAY LẮM! - tất cả những người trong quán reo lên ủng hộ. - chúng ta sẽ làm mọi cách để giành lấy quyền tự chủ của chúng ta. Nhất định chúng ta sẽ thắng. Được, vậy mọi người ở đây thấy có thể giúp gì được cho cuộc chiến tranh này thì phải làm hết sức đấy nhé.

- Cạn chén - Mọi người reo lên.

Những người khác trong quán rượu tụ lại thành một đám để chúc tụng nhau và say sưa bàn tán về cuộc sống mới. Không ai để ý, người trùm mặt gần cửa đã đứng dậy ra đi, ngoài chàng thanh niên trong góc phòng. Người thanh niên vội tách ra khỏi đám đông, trả tiền rồi bước đuổi theo kẻ bí ẩn trùm mặt kia. Nhưng khi chàng trai ra đến cửa thì người trùm mặt đã biến mất, không để lại một dấu vết. Một chú chim nhỏ nhún nhảy lên vai chàng thanh niên. Chàng trai mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve con chim. Một thoáng sau, người ta thấy con chim bay vút lên cao, nhanh chóng và dứt khoát lao thẳng về hướng đông Tomoeda: Xứ tuyết.

Khu vườn đầy tiếng chim và tiếng gió. Hương thơm từ các loài hoa tỏa ra dịu dịu, lan tỏa trong một căn nhà kín mít. Syaoran đứng lặng lẽ bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống vườn. Anh khẽ thở dài.

- Có chuyện gì vậy? - một tiếng nói vang lên đằng sau khiến Syaoran quay lại và nhận ra bà Li đang đứng ngay sau mình.

- Mẹ, mẹ ra đây làm gì vậy? Mẹ mới về hôm qua, sao không nghỉ ngơi đi!

- Hừ, con quả vẫn không đổi. Tại sao con không hỏi xem thời gian qua mẹ đi đâu? Làm gì? Ở đâu? Đừng đừng được mỗi câu: “Mẹ về đây à?”, như thế là sao?

Syaoran nhìn ra cửa sổ, hướng ánh mắt xuống vườn, mỉm cười:

- Tại con biết có hỏi mẹ cũng chẳng nói. Vậy thì hỏi làm gì kia chứ?

- Con rất biết điều và cũng rất thông minh. Bộ óc của con quả không hổ danh là con cái của gia tộc họ Li chúng ta. Con đang lo lắng chuyện gì vậy?

- À, cũng chẳng có gì. Chỉ có điều, con nghĩ là “Tứ đại hộ pháp” đã bắt đầu hành động rồi.

- “TỨ ĐẠI HỘ PHÁP”? - Bà Li kinh ngạc thốt lên.

- Vâng. - Syaoran gật đầu, vẫn chú ý xuống vườn - mẹ cũng biết rồi đấy. “Tứ đại hộ pháp” là 4 người tài giỏi nhất, được chọn ra để bảo vệ “Minh chủ”. Nhưng chưa ai biết bọn họ là thuộc hạ của gia tộc nào, chỉ biết gia tộc đó là một trong “Tam gia huyền thoại”. Nghe đâu, ngoài “Minh chủ” ra thì tất cả người trong gia tộc cũng không được phép gặp và biết mặt họ. Nói chung, hành tung của họ là bí mật tuyệt đối.

- Hồng rồi - Bà Li lo lắng. - nếu bọn đó vào cuộc thì chúng ta phải hành động gấp lên thôi.

- Không cần đâu - Syaoran mỉm cười - mẹ đừng lo. Con đã có cách đối phó rồi. Bọn họ không làm gì được chúng ta đâu. Các quý tộc khác giờ đang lo lắng với những vụ trộm cướp, ám sát. Thái tử cũng đang rối lên vì bá tước Walk vừa bị ám sát. Nhờ vậy, chúng ta có thể tranh thủ lúc này để chuẩn bị. Con đã đi tìm và đã tìm ra một người, người có đủ khả năng đối phó với “Tứ đại hộ pháp”.

- Không được chủ quan đâu, Syaoran. - bà Li vẫn chưa hết lo. Con chưa biết bọn họ đáng sợ thế nào đâu. Khi “Tam gia huyền thoại” gây chiến cướp đất, xây dựng nên vương quốc Clow này, 4 người trong “Tứ đại hộ pháp” đã phò tá “Minh chủ”, làm mưa làm gió trên chiến trường. Dù họ luôn hoạt động trong bóng tối, chưa bao giờ ra mặt, nhưng có thể nói là không có họ thì sẽ không có vương quốc này. Hành tung bí ẩn của họ chỉ có “Minh chủ” và một số nhân vật cấp cao trong gia tộc mới được biết. Khi “Minh chủ” không có mặt thì người có chức cấp cao nhất sau “Minh chủ” sẽ là người ra lệnh cho họ, người này được gọi là “Minh chủ tạm thời”. Nhưng điều đặc biệt là người này dù có đưa ra mệnh lệnh nhưng lại tuyệt đối không được biết mặt của tất cả 4 người. 1 trong “Tứ đại hộ pháp” sẽ luôn luôn phải thông báo cho người thay thế tạm thời “Minh chủ” về vị trí của mình và nhận những nhiệm vụ do “Minh chủ tạm thời” đưa ra. Sau đó sẽ liên lạc với những người còn lại.

- Cách hoạt động của mấy người này rắc rối quá, nhưng hình như rất an toàn. Có điều còn nghĩ họ sắp lộ mặt hết rồi đấy, bởi vì sự việc đổi khác rồi. - Syaoran mỉm cười.

- Sao con nghĩ thế? - bà Li ngạc nhiên - chẳng lẽ... “Tứ đại hộ pháp” sống chết vì “Minh chủ”, họ chẳng cần biết đúng hay sai, chỉ cần “Minh chủ” nói đúng là đúng, nói sai là sai. Con bình thần như vậy... hay là con đã tìm được “Minh chủ” ấy rồi? Chẳng lẽ con đã biết đó là ai?

Syaoran mỉm cười không nói, nhìn xuống khoảng vườn rộng mênh mông. Gió nhẹ nhẹ vờn mái tóc nâu của anh, dịu dàng hôn lên mắt anh. Hương thơm thoang thoảng của hoa anh đào trái mùa nhẹ nhàng phả vào mũi, mang lại cho người ta cảm giác bình yên.

- Con vẫn nhớ đến cô gái ấy hả? - Bà Li lạnh lùng hỏi, bước đến cạnh Syaoran và nhìn xuống cây anh đào mới trồng.

- Sao cơ? Mẹ nói đến ai? - Syaoran lo lắng hỏi.

- Cô gái Sakura ấy? Con đang nhớ tới cô ta?

- Không có - Syaoran vội phủ nhận - mẹ đừng suy nghĩ linh tinh nữa!

- LINH TINH? - Bà Li tức giận nói - Hừ, mẹ không thích hoa anh đào, con chặt ngay ẹ!

- Không! - Syaoran dứt khoát nói – Mẹ xưa nay đã bao giờ phản đối việc con trồng cây gì trong vườn đâu. Khi xưa, con trồng hoa lan, dù mẹ ghét nhưng mẹ vẫn nói là con có thể trồng mà. Vậy mà con trồng hoa anh đào thì mẹ lại ngăn cấm, mặc dù mẹ chưa bao giờ nói mẹ ghét hoa anh đào, trừ lần vừa lúc này con nghe được.

- Con... Con dám cãi lại ta sao?

- Con đâu dám. Chỉ là vì con thích hoa anh đào thôi. - Syaoran vẫn mỉm cười trả lời - Mẹ, mẹ đừng lo, con không phản bội lại mẹ đâu, bởi vì mẹ là mẹ của con mà.

Bà Li im lặng. Một lát sau, bà lặng lẽ nói:

- Con đã biết “yêu” sao, Syaoran?

Syaoran suy nghĩ về những cảm nhận của mình. Chẳng để bà Li đợi lâu, anh thành thật nói:

- Vâng, đúng vậy!

Bà Li bật cười cay đắng:

- Ha ha, ta thật sơ suất quá, đáng lẽ ra phải quản lý con chặt chẽ hơn để con không gặp cô gái ấy. Yêu sẽ khiến ta mềm lòng, Syaoran, yêu chỉ đem lại đau khổ cho con thôi, chẳng khá lên chút nào đâu. Hãy quên cô ta đi, Syaoran!

- Con biết, cảm ơn lời khuyên của mẹ! - Syaoran trả lời, trong lòng cảm thấy quặn đau.

- Vậy thì tốt – Bà Li quay đi, hài lòng nói – Lát nữa, Rika sẽ đến gặp con. Con lo tiếp đón nó cho tốt. Con bé đó là con rồi mà ta hài lòng nhất đấy, đừng để nó hỏng!

Syaoran đứng tựa lưng vào cửa, mỉm cười nhìn mẹ đi ra. Anh cay đắng nghĩ: “Con rồi? Không biết mình là con rồi của ai nhỉ? Nhưng...” - Syaoran nắm chặt tay – “Ta không cam chịu như thế đâu. Syaoran là Syaoran, không phải là con rồi cho người khác giật dây. Các người con thường ta quá rồi đấy!” – đôi mắt Syaoran lại ánh lên những tia nhìn sắc lạnh. Anh khẽ thở dài: “Thời đại này sắp thay đổi rồi. Vương quốc này sẽ có một biến động lớn đây, khi mà “Tam gia huyền thoại” trở về, đòi lại những gì vốn là của họ. Sắp có trò vui để xem rồi!” Cánh cửa sổ đóng sập lại. Gió thổi tạo nên những tiếng va chạm của gỗ. Dưới vườn, những bông hoa anh đào vui vẻ đùa vui với gió, nhờ gió đưa hương thơm của mình bay xa, phảng phất dịu dàng, mang lại sự thanh thản nhẹ nhàng cho những con người đầy suy tư, lo lắng.

- Chuyện gì thế? – chàng trai lo lắng hỏi – ông không sao chứ?

- Không phải tôi mà là con chim – ông ta chỉ vào một con chim trắng, mỏ đỏ.

- Con chim của chủ soái. – chàng trai reo lên vỗ lấy con chim - tại sao tôi lại không chú ý nhỉ. Mọi người ơi, có chim của chủ soái này.

Từ những căn nhà xung quanh, hàng trăm người túa ra. Những người phụ nữ với những đứa con nhỏ đỏ hỏn trên tay, những người đàn ông đang đi săn ở gần đấy vội vàng chạy về. Những đứa trẻ chơi đùa xung quanh căn chòi tuyết cũng chạy đến nghe ngóng. Một người hỏi:

- Chủ tướng gửi thư gì vậy? Có tìm được tiểu thư không?

- Nhìn màu thư thì có thể thấy là thư triệu tập. Nghe nhé:

Đã tìm ra tiểu thư. Tiểu thư gặp nguy hiểm. Lập tức triệu tập. Kể được triệu tập: Xem kí hiệu như mọi khi.

- Xem kí hiệu à? Chủ soái cẩn thận quá! - một người phụ nữ nói - lần này là kí hiệu gì vậy?

- A - đứa trẻ trên tay bà reo lên – là kí hiệu gạch chéo.

- Đúng vậy - những người xung quanh nhìn vào lá thư - vậy là cho triệu tập “người ấy” à? Không biết chủ soái nghĩ gì nữa, sao lại cho gọi cái người quái đản ấy sớm như vậy? Mà “hắn” có còn ở đây đâu kia chứ?

- Được rồi, đành vậy thôi. Gửi thư trả lời cho chủ soái, nói là “hắn” đã đi rồi, chắc cũng ở đâu đó xung quanh chủ tướng thôi. “Người đó” có cái mũi “tinh” lắm, tiểu thư gặp nguy hiểm thì hắn sẽ có mặt ngay lập tức. - một người đàn ông nói – Còn mọi người, lấy thư của mình rồi giải tán.

Mọi người nhanh chóng nhận thư rồi tản ra, trả lại không khí im lặng cho xứ tuyết yên tĩnh.

Hơn một tháng trôi qua kể từ đám tang của ông Wei. Các vụ án trong hoàng tộc vẫn chưa đến hồi chấm dứt. Ngoài đường, quân lính đi lại tấp nập. Syaoran cũng bắt đầu truy quét thủ phạm. Trong khi đó, Sakura vẫn sống trong tâm trạng buồn bã. Hàng ngày cô nhìn xuống đường, thỉnh thoảng bắt gặp hình dáng Syaoran đi qua với dáng vẻ vội vã. Cô nghĩ những kẻ bí ẩn kia đã gây ra vụ án gì đó. Liên tiếp các bá tước lớn bị sát hại. Đa số đó là các bá tước luôn bóc lột dân chúng, bắt người dân làm nô lệ hầu hạ mình, và sau khi đã vắt kiệt sức lao động của họ thì đá họ đi như đá một con chó già đã không còn có ích nữa. Chính vì vậy, khi tên xấu xa đó bị ám sát, những người nô lệ trong nhà đều rất vui sướng và nguyện sẽ đi theo quân đội khởi nghĩa nếu họ đến đây. Touya và Yukito luôn tỏ rõ sự vui sướng khi biết có chuyện xảy ra. Điều này càng khiến Sakura nghi ngờ là những vụ ám sát này có liên quan đến hai ông anh quái đản ấy.

Gần đây, những giấc mơ lại lặp đi lặp lại, khiến Sakura không đêm nào ngủ yên. Sakura biết có lẽ mình đang trên đường đi đến gần kí ức bị mất. Hình ảnh trong giấc mơ ngày càng rõ nét hơn. Sakura đã nhận ra người phụ nữ luôn xuất hiện trong giấc mơ của mình, người đó chính là người phụ nữ xinh đẹp trong bức tranh treo ở phòng bếp nhà Daidouji. Trong giấc mơ, người phụ nữ ấy luôn nhìn Sakura bằng đôi mắt trìu mến nhưng đau khổ, nói với Sakura những lời thống thiết từ tận cõi lòng, khuyên Sakura tránh xa nơi nguy hiểm. Những ngày gần đây, Sakura thường dành nhiều thời gian để ngắm bức tranh người phụ nữ đó hơn. Khi đó, cô bắt gặp ánh mắt vui mừng của Touya, nhưng vẫn không hiểu vì sao anh lại vui mừng như vậy. Sakura cũng không nhớ ra người phụ nữ đó là ai, chỉ biết cô vẫn cảm nhận thấy cảm giác ấm áp, gần gũi và thân thương. Ngoài giấc mơ đó ra, có một cơn ác mộng cũng giày vò Sakura liên tục. Trong cơn ác mộng đó, Sakura đang chạy hết sức, và phía sau, một người phụ nữ đuổi theo sát nút, miệng hét lên: “Chết đi! Chết đi! Chết đi!”. Đôi mắt người phụ nữ đó lạnh lùng, đầy căm hận. Cô cố gắng nhớ lại nhưng không thể. Ngoài sự tra tấn tinh thần bởi các giấc mơ, Sakura vẫn chưa thể nguôi ngoai nỗi buồn mỗi khi đứng trước bàn thờ của ông quản gia quá cố Wei. Tinh thần Sakura có lẽ đã suy sụp hoàn toàn nếu không có những trò đùa của ông anh Touya, sự chăm sóc ân cần của Yukito và cả sự chia sẻ của Tomoyo. Đường như nhận ra gánh nặng tinh thần của Sakura, Tomoyo kéo Sakura đi chơi phố.

Con phố Tomoeda đã đổi thay khá nhiều trong một khoảng thời gian ngắn, kể từ khi những kẻ bí ẩn kia xuất hiện. Người dân nghèo đã có tiền ăn mặc, trẻ con có quần áo mới. Ai ai cũng reo vui, ca ngợi những kẻ bí ẩn kia dù chưa biết là ai. Tomoyo chắc lưỡi:

- Những kẻ này đúng là biết cách đánh vào lòng dân. Bọn họ biết những người dân này đang thiếu tiền ăn, tiền mặc, lập tức đi cướp của nhà giàu, chia cho người nghèo. Tổ nghe một vài người nói, đúng lúc họ đang khó khăn trong việc nuôi nấng con cái, họ than phiền với những người hàng xóm, thì ngay vài hôm sau, đã có một túi tiền đặt trước cửa người nghèo. Có lẽ do những người hàng xóm lại kể chuyện với nhau, dần dần đến tai những kẻ bí ẩn kia chăng? Thêm nữa, những kẻ quý tộc suốt ngày ăn chơi, hưởng thụ trên sức lao động của dân chúng thì lập tức bị ám sát. Thế đấy, nhờ vậy mà dân chúng giờ nguyện đi theo cuộc khởi nghĩa chưa biết đúng hay sai này.

- Chắc là anh Yukito và anh hai biết đấy – Sakura đi dọc trên con đường nhón nháo ăn mỳ nhưng lại vui vẻ tán gẫu.

- Hả? Cậu nói gì? – Tomoyo ngạc nhiên.

- Cậu không nhận thấy là họ rất vui mừng mỗi khi có chuyện xảy ra sao? Chắc hẳn họ cũng có vai trò gì trong chuyện này.

- Cái gì? Cậu nói là do họ làm à?

- Tổ không nói vậy – Sakura lắc đầu. - tổ chỉ nói là do họ đạo diễn thôi. Chắc đó là người của hai anh ấy. Anh hai đã nói là có việc phải làm và cần tổ giúp đỡ, nhưng hiện giờ tổ chưa nhớ lại được kí ức nên anh ấy chắc làm họ luôn rồi. Việc đó là...

Thấy Sakura bỗng ngừng nói, nhìn chăm chăm vào một điểm, Tomoyo tò mò nhìn theo và nhận thấy 3 người:

Syaoran, Rika cùng một người phụ nữ đang đi vào một quán ăn. Đó chính là: “Quán ăn Rika”. Tomoyo kéo Sakura đi lại gần quán. Hai người nép mình vào tường. Sakura hỏi:

- Chúng mình vào quán chứ? Mình cũng đang đói.

- Tớ cũng muốn vậy nhưng mà bọn họ sẽ nhận ra chúng ta. Việc này có thể nguy hiểm đến tính mạng đấy.
- Tomoyo nhúm mày - cần phải nghĩ ra cách gì để vào chứ, Sakura. Ủa? - Tomoyo ngừng nói vì nhận ra Sakura đã đi vào quán một cách hiên ngang mà không cần phải suy nghĩ gì. Sakura ngồi xuống một cái bàn ở ngay gần chỗ ngồi của Syaoran, Rika và người phụ nữ lạ, khẽ liếc mắt lại phía sau. Syaoran nhìn Sakura bằng một ánh mắt kì lạ đến tức cười nhưng lại ánh lên một chút gì đó vẻ yên tâm, Rika nhìn Sakura như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng lại không làm gì được giữa nơi đông người, còn người phụ nữ kia che kín mặt nên Sakura không thể nhận ra mặt bà ta, nhưng cô đoán đó là mẹ của Syaoran. Ngay lập tức, Tomoyo chạy đến ngồi đối diện với Sakura:

- Sakura, cậu điên rồi à? Cậu có biết ngoài đường hiện giờ rất nguy hiểm không?

- Có gì mà nguy hiểm. Cho chút gì ăn chị ơi! - Sakura thản nhiên nói với người phục vụ.

- Cậu đang làm gì vậy? - Tomoyo lo lắng hỏi Sakura, mắt không rời bàn ngồi của Syaoran và Rika - cậu cần nhớ là cậu vừa suýt chết đấy. Bây giờ thì cậu lại hiên ngang ra giữa nơi đây kẻ thù vây quanh. Ôi, tớ thật sai lầm khi đưa cậu ra đây! Sakura, đầu óc cậu có làm sao không?

Sakura phẩy tay, bắt đầu giải quyết những món ăn trên bàn:

- Cậu đừng lo lắng linh tinh. Đây là nơi công cộng mà. Cái tên điên nào đó có muốn giết tớ cũng không điên đến nỗi chọn nơi này để ra tay đâu. Ăn đi nào, Tomoyo, hôm nay tớ sẽ đãi cậu.

Biết không thể khuyên nhủ được bạn, Tomoyo bắt đầu dĩ cầm đũa lên:

- Sakura nè, cậu có mang tiền không vậy?

Sakura ngừng ăn, hai mắt mở tròn. Ngay lập tức, cô bỏ đũa xuống, kiểm tra rồi hét lên:

- AAAAAAAAAA

Những người trong quán quay lại nhìn Sakura. Người phụ nữ che mặt cũng phải nhìn sang. Rika quan sát với đôi mắt giận dữ nhưng cũng lộ vẻ hiếu kì. Riêng Syaoran thì không nhìn sang mà chỉ mỉm cười, một nụ cười nhẹ thoáng qua mang rõ vẻ thú vị. Tomoyo lờ mắt nhìn bạn. Sakura năn nỉ:

- Tomoyo... Tớ yêu cậu nhất. Đừng nói là cậu cũng quên tiền nhé!

- Hừ, tớ đâu có bộ óc đáng trí như cậu. Được rồi, may cho cậu là đi cùng với tớ đấy. Từ nay trước khi vào quán hay làm gì sử dụng đến tiền thì phải chú ý nhé. Chắc, trí nhớ của cậu tốt thế mà với chuyện tiền nong thì...

Những người trong quán bật cười vui vẻ. Sakura cũng cười chống chế. Hai cô gái nghe rõ tiếng “hừ” của Rika. Người phụ nữ này giờ im lặng, bây giờ mới lên tiếng:

- Một cô gái ngớ ngẩn. Được rồi, bây giờ chúng ta vào chuyện chính thôi. Mất thời giờ quá đi!

Đôi đũa trên tay Sakura rơi xuống đất. Cô ngồi sững sờ. Tiếng nói xa xăm lại vọng về vang lên trong đầu Sakura: “Chết đi! Chết đi!”. Đầu óc cô quay cuồng. Cơ đau như có hàng vạn vật nặng đập vào đầu. Sakura ôm chặt lấy đầu, vật vã hét lên:

- ÁÁÁÁÁÁ....

Sakura cảm nhận được hơi thở của đám đông đứng xung quanh. Tiếng Tomoyo hỏi, rất gần mà dường như lại rất xa. Sakura dùng hết sức, nắm chặt lấy một bàn tay đang cầm tay mình, thều thào nói:

- Tomoyo, đến rồi... Đến rồi... Chết rồi... Cứu... Cứu tớ... ÁÁÁ....

Sakura hét lên rồi ngất lịm đi, không biết gì nữa. Kí ức xa xưa hiện về, giống như những thước phim quay chậm, từ từ diễn ra trước mắt Sakura, một kí ức đau đớn mà cô đã cố gắng chôn sâu nơi tận cùng của trái tim.

21. Chương 21: Quá Khứ Của Sakura

CHAP 1: BỮA TIỆC SINH NHẬT

Cung điện vương quốc Clow rực rỡ xinh đẹp dưới ánh sáng lung linh của những ngọn đèn đủ màu sắc. Hương thơm dịu dịu từ trong cung tỏa ra làm lòng người mát nhẹ. Dân chúng vương quốc vô cùng hạnh phúc khi được sống trong sự cai trị của ba gia tộc đã khai lập nên vương quốc. Những điều tốt đẹp nhất đều được tập trung cho dân chúng, cho sự yên bình của đất nước. Clow là nơi mà người ta gọi là thiên đường hạnh phúc, là niềm mơ ước của những nước láng giềng. Với khí hậu kì lạ và những tài nguyên không bao giờ khai thác hết, vương quốc này luôn thu hút những con người hiếu kì, những nguồn tài sản vô tận được đưa từ nước ngoài vào. Đất nước hưng thịnh, người dân giàu có, sung túc – đó chính là ước mơ và mục tiêu phấn đấu chung của cả ba gia tộc cai trị đất nước. 3 gia tộc đang cai trị không bao giờ cho ai biết tên họ thật của mình, bởi họ cho rằng đất nước là của dân chúng, họ luôn coi trọng ý kiến của nhân dân, coi quyền làm chủ đất nước là của dân. Chính vì vậy, nhân dân vương quốc xinh đẹp này chỉ có thể biết, có 3 gia tộc đã chinh chiến, xông pha trận mạc, lập nên vương quốc Clow và đang cố gắng hết sức cai trị để người dân được sống trong sung sướng, biết làm việc nhưng cũng biết hưởng thụ. Người ta gọi 3 gia tộc này là “Tam gia huyền thoại” – ba gia tộc chỉ có trong truyền thuyết.

Trong cung điện, từ các đại điện của hoàng tộc cho đến các điện nhỏ hơn của cung nữ, nô tài đều được trang trí đơn sơ, giản dị. Những tiếng nhạc dịu dàng dịu dặt bao bọc lấy những tiếng cười không bao giờ ngớt. Cung điện và cả đất nước hôm nay càng náo nhiệt hơn mọi ngày bởi vì đây là buổi lễ mừng sinh nhật cô công chúa duy nhất của vương quốc tròn 9 tuổi.

Trong khu vườn rộng đầy hoa và bướm, một cậu bé với mái tóc đen mượt phù xuống đôi mắt sắc sảo đang cất tiếng gọi:

- Sakura... Sakura... em đang ở đâu?

Cậu bé đã dùng hết sức gọi nhưng vẫn không nghe tiếng đáp lại. Cậu bé tức giận hét lên:

- Em có ra đây không hả? Được rồi, anh chịu thua. Em ra đây đi!

Trên cành cây cạnh đó có tiếng cười khúc khích. Một giọng nói vui vẻ vọng xuống:

- Ha ha, anh Touya chịu thua rồi. Em thắng rồi. Vậy thì hôm nay anh hai phải làm “quỷ”.

- TRỜI Ạ! – Touya ngẩng đầu nhìn, kêu lên - Sakura, em là con gái mà sao leo trèo suốt ngày vậy hả? Có xuống ngay không? Hôm nay sinh nhật em đấy!

Từ trên cây, một cô bé nhỏ nhắn, mái tóc nâu ôm lấy khuôn mặt khả ái, dịu dàng với đôi mắt màu xanh lục nhảy xuống. Cô bé mang một dáng vẻ tinh nghịch trẻ thơ, hồn nhiên không một chút u buồn. Cô bé ôm cổ anh hai:

- Anh hai, anh nhớ lời nhe! Anh phải làm “quỷ” đấy.

- Tại sao chứ? – Touya quay ra, công theo cô em gái trên lưng.

- Á, anh đừng có nuốt lời. Anh đã nói là nếu anh thua em trong trò chơi trốn tìm thì anh sẽ đóng vai “quỷ” trong trò “bắt ma” mà. – Sakura hờn dỗi.

- Con gái mà toàn chơi những trò con trai không dám chơi thôi! Sakura đúng là quái vật! – Touya bật cười, lườm em.

- Sakura không phải là quái vật! – Sakura hậm hực – anh hai, hôm nay sinh nhật em thôi mà, sao phải đồng vậy? Những lần trước sinh nhật đâu cần rắc rối như lần này? Hôm qua em nghe ba nói là hai gia tộc còn lại trong “Tam gia” cũng đến phải không?

Touya mỉm cười vì sự nhanh nhạy của Sakura:

- Em đúng là thông minh trước tuổi, Sakura ạ! Nhưng mà nghe lên là không tốt đâu nha.

- Em đâu có nghe lên. Tại ba mẹ nghĩ em ngủ rồi nên mới nói chuyện với nhau đấy chứ. Với lại anh cũng chỉ mới có 17 tuổi, vậy mà đã biết hết mọi chuyện rồi. Thôi, anh nói em nghe đi.

- Ừm, là thế này. Năm nay em tròn 10 tuổi rồi. Theo quy định của Clow thì đến năm 10 tuổi, người ta sẽ được tổ chức một buổi lễ quan trọng, gọi là lễ trưởng thành. Mục đích chính của buổi lễ hôm nay đương nhiên là lễ trưởng thành của em rồi. Tuy nhiên, hôm nay vẫn còn một mục đích phụ nữa. Em chắc đã biết gia tộc Kinomoto chúng ta là một trong “Tam gia huyền thoại”. Ba mình là người đã xông pha chiến trường, lập nên những trận chiến lịch sử, cùng với hai gia tộc còn lại khai sáng nên vương quốc Clow xinh đẹp mà em đang sống. Để lên làm vua, ba đã phải chiến thắng cả 2 gia tộc kia trong một cuộc chiến đẫm máu. Trước là bạn, nay thì hai gia tộc đó đã không còn thần phục chúng ta nữa, có thể làm phản bất cứ lúc nào, mà như vậy đương nhiên chiến tranh sẽ nổ ra. Để đề phòng điều này, ba mẹ định nhân ngày sinh nhật lần thứ 9 này của em, ời cả hai gia tộc được gọi là “huyền thoại” khác đến, cốt là để thẩm định lại lòng trung thành của họ.

- Chỉ vậy thôi sao? – gương mặt xinh xắn của Sakura đắm chiêu - họ tức là phải thôi. Họ cùng với chúng ta lập nên vương quốc này, vậy mà quyền hành chỉ do ba nắm thôi. Nếu em là họ, em cũng tức lắm chứ.

- Ha ha, đúng là Sakura, rất biết thông cảm với người khác. Nhưng em vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện đâu. Lát nữa, ba mẹ sẽ nói cho em rõ. Với lại hôm nay, có thể em sẽ chọn được người bạn đời tương lai đấy. Tuy anh chưa gặp bao giờ, nhưng một trong hai gia tộc kia có một cậu con trai hơn em một tuổi, đẹp trai lại được huấn luyện từ nhỏ. Biết đâu hôm nay họ lại dẫn cậu nhóc đó đến.

Sakura ngúng nguẩy vuốt mái tóc nâu mềm mại của mình:

- Em hồng thêm đâu. Tay ấy mà giỏi thì chắc chắn sẽ kiêu căng lắm, giống như anh vậy. Đối phó với anh đã mệt rồi, thêm hấn nữa thì em chết mất.

Hai anh em cười vang vui vẻ khiến tất cả những cung nữ đi qua cũng bật cười theo. Tiếng cười của hai người, thái tử Touya và công chúa Sakura, vang theo nhịp bước chân họ. Sakura cười rạng rỡ, trong trẻo mà không hề hay biết bữa tiệc sinh nhật này là bước ngoặt làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của cô bé.

Tại điện chính, tất cả những nhân vật có tiếng tăm trong hoàn tộc đang tập trung tại đây. Những món quà to, nhỏ, bày la liệt trên bàn. Thức ăn đã được sắp sẵn. Điện chính được trang hoàng lộng lẫy nhưng vẫn giữ được nét trang nhã, giản dị. Tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng vang lên, tạo nên vẻ thanh bình, ấm cúng.

Touya và Sakura cổng nhau vào trong điện, tất cả mọi người trong điện đều đứng lên, cúi chào:

- Tham kiến thái tử và công chúa. Chúng thần đến đây chúc mừng sinh nhật công chúa.

- Tôi thay mặt công chúa cảm ơn các vị - Touya đồng dạng nói - mời các vị ngồi để chuẩn bị cho buổi lễ.

Sakura nhảy xuống khỏi lưng Touya, chạy vào lòng một người đàn ông đã già, mái tóc bạc và bộ râu dài nghiêm nghị:

- Sư phụ, sư phụ chơi với con nhé. Lâu nay sư phụ không vào điện của con, con nhớ Người lắm. Tomoyo cũng chẳng thấy đâu, anh hai thì không chịu chơi gì cả, toàn thoái thác thôi. Phải rồi, sư phụ có thấy Tomoyo đâu không?

Người đàn ông vuốt râu, nghiêm mặt nhìn Sakura:

- Công chúa, Tomoyo không đến được đâu. Hôm nay là một buổi lễ quan trọng, công chúa phải chú ý đến hành vi, cử chỉ của mình một chút. Công chúa là con hoàng thân quốc thích, hơn thế nữa, lần này, cả hai gia tộc “huyền thoại” kia cũng đến dự, công chúa phải tỏ rõ mình là một người quý phái, đừng để những người ở gia tộc khác cười chê, coi thường công chúa.

- Á, sư phụ nói cũng y như ba mẹ với anh hai vậy. Nhưng tại sao Tomoyo không đến được ạ? Cả tuần nay không thấy bạn ấy, con buồn lắm.

- Ta đã nói hôm nay là buổi lễ quan trọng mà. Dù có gần bó thân thiết đến đâu chẳng nữa, Tomoyo vẫn là con của một gia thần mà thôi.

- Không chịu đâu – Sakura nũng nịu – Tomoyo là con của ai cũng được, nhưng không có bạn ấy đi đâu cũng rất chán. Anh hai thì không chịu đi cùng con, con sợ lắm. Có Tomoyo thì yên tâm hơn nhiều. Với lại hôm nay, anh hai, cả ba mẹ nữa, bảo phải đi vào một cái điện tối thui, đáng sợ lắm.

- Công chúa đừng lo - người đàn ông già vuốt tóc Sakura - đi vào đây sẽ có người đi cùng công chúa. Quốc vương cũng đi nữa.

- Vậy còn mẹ thì sao? Mẹ không đi à? - Sakura giương đôi mắt ngây thơ của mình nhìn sư phụ.

- Không, ta không thể đi vào đó được.

Tiếng nói sau lưng Sakura khiến cô bé nhảy căng lên trong khi người đàn ông và toàn thể các nhân vật trong điện chính đều cung kính đứng chào. Người mới đến là một phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng đến thuần khiết. Mái tóc tím xoăn nhẹ nhàng tự nhiên càng làm tôn lên vẻ đẹp thanh khiết của bà trong màu áo trắng. Đôi mắt bà ân cần nhìn khắp đại điện, mỉm cười với tất cả mọi người. Sakura chạy xung quanh bà:

- Mẹ, mẹ ơi! Con tìm mẹ mãi. Mẹ biết không, con đã thắng anh hai trong trò chơi trốn tìm đấy! (Touya dù đang nói chuyện với những vị khách quý tộc nhưng vẫn quay lại lờ Sakura, Sakura nhận ra cái lườm đó, lè lưỡi ra lêu lêu)

Người phụ nữ khẽ cúi xuống bên cạnh Sakura:

- Sakura ngoan nào. Hôm nay là con tròn 10 tuổi rồi, đã đến lúc làm lễ trưởng thành cho con. Nhưng sao hôm nay mà con lại mặc bộ quần áo như con trai thế này? Nhũ mẫu đâu rồi?

Không biết từ đâu, một người phụ nữ âm thầm đến đứng sát bên cạnh Sakura. Người này có vẻ đẹp hoàn toàn trái ngược với người phụ nữ trước. Không phải vẻ đẹp dịu dàng, ngây thơ, trong trắng, người phụ nữ này mang vẻ đẹp sắc sảo, quý phái của một quý tộc chính gốc. Mái tóc bạch kim ngắn, nhẹ nhàng rủ xuống đôi mắt và khuôn mặt xinh đẹp của bà. Người phụ nữ khẽ cúi mình:

- Xin lỗi, hoàng hậu. Hôm nay tôi bận quá, chưa kịp trang điểm cho công chúa.

- Ô kia, Sonomi, em đã nói chị không cần phải hành lễ cơ mà? Không phải lỗi của chị đâu, chắc là do chị không tìm thấy con bé chứ gì? Sakura, con phải nghe lời dì Sonomi chứ? Sakura... Oái, nó đâu rồi?

Người phụ nữ tên là Sonomi giật mình nhìn xuống thì đã không thấy Sakura đâu nữa. Bà ra lệnh:

- CÔNG CHÚA!.... Tất cả tản đi tìm! Nhanh lên!

Cung điện lại một phen nhốn nháo. Tất cả các hoàng thân quốc thích đều đứng lên để giúp hoàng hậu tìm vị công chúa nghịch ngợm. Người nhòm dưới gầm ghế, xem xét gầm bàn. Người chạy lăng xăng hết góc này sang góc khác để tìm. Bên ngoài sân, quân lính cũng rối loạn lên, xăm xoi hết các gốc cây, lùm, bụi... Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Quốc vương oai phong bước vào điện chính, đang định chào mừng các vị khách, chợt ngưng lại khi thấy cảnh rầm rộ này:

- Có chuyện gì vậy? - ông hỏi.

Một người ăn mặc sang trọng đang cố gắng rút chân khỏi khe rãnh của chân bàn, vội đứng dậy cúi chào và nói nhanh:

- Quốc vương, xin đừng hỏi nữa. Giúp mọi người tìm đi thôi. - vừa dứt câu nói, ông ta ngồi thụp xuống tiếp tục kéo cái chân của mình ra.

- Tìm cái gì? - quốc vương ngơ ngác.

Hoàng hậu toát mồ hôi chạy vào:

- A, may quá, quốc vương đây rồi. Anh mau giúp em tìm Sakura đi! Hai gia tộc kia đã đến cổng cung điện rồi mà Sakura lại biến mất thế này... Mỗi lần nó biến mất là phải đến tối mới thấy mặt, mà như vậy thì lỡ buổi lễ mất...

- Sao lại biến mất? - quốc vương vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra - chẳng phải Sakura đi với con sao, Touya? Em đâu rồi?

Touya lúc đó đang vội vàng trèo lên những cây cột được chạm trổ đầy tinh vi trong điện chính, không thể trả lời nên hoàng hậu trả lời thay:

- Đừng hỏi Touya làm gì, lúc đó con bé đang đứng với em chứ không phải với Touya. Không hiểu con bé này chạy đi đâu nữa.

Quốc vương chợt à một tiếng rồi bật cười. Ngài ra lệnh cho những người đang ở trong điện và cả những người đang chạy vội vã ở ngoài sân:

- Được rồi, tất cả hãy trở lại vị trí của mình. Hai gia tộc kia sắp tới rồi, thấy chúng ta thế này người ta cười cho đấy. Sakura thì không lo, “bọn họ” chắc chắn sẽ không để cho Sakura gặp nguy hiểm đâu.

- KHÔNG phải nguy hiểm mà vấn đề là sắp đến giờ tổ chức buổi lễ rồi. – Touya hốt hển leo xuống – con bé đó leo trèo như con trai. Còn vài hốc trần nhà nữa, con chưa tìm hết. Hôm nọ, nó trốn trên một hốc trần của đại điện làm mọi người nhón nháo cả lên.

- Con đừng lo, Touya - quốc vương mỉm cười trấn an cậu con trai – “họ” sẽ đưa Sakura về trước buổi lễ trưởng thành mà. Bây giờ thì chuẩn bị đón khách thôi.

- May mà anh hai chưa kịp trèo đến đây! Ba thỉnh thoảng cũng tốt bụng thật, dù vô tình nhưng đúng là ba đã giúp mình chút xíu. Vậy là hôm nay khỏi phải dự bữa tiệc với cái buổi lễ rắc rối này rồi!

Sakura lẩm bẩm nói. Cô bé đang ngồi nép người trong một hốc trần của điện chính, tận hưởng niềm vui chiến thắng. Cô bé ngúc ngắc đầu:

- Lễ trưởng thành gì chứ, nghiêm nghị quá, mình không ưa. Lát nữa thế nào dì Sonomi cũng bắt mình phải mặc những bộ váy dài, dây rọ lưng nhùng nhào coi. Trốn thôi!

Sakura nhún chân, trèo xuống những trần nhà thấp rồi leo ra phía góc cửa. Ở đây có một lối ra nhỏ do cô bé đã hì hụi khoét để thông ra ngoài. Từ chỗ này, với tài leo trèo của Sakura, nhảy xuống chỉ là chuyện nhỏ. Cô bé đã leo ra được khỏi lỗ thông, nhảy xuống đất một cách bình yên:

- Xong rồi, chẳng ai phát hiện ra mình cả. Họ còn đang lo thu dọn đón khách mà! – Sakura nở nụ cười thách thức.

- Nhầm rồi, công chúa!

Niềm vui trong Sakura chợt tắt ngấm khi nghe giọng nói và tiếng bước chân nhẹ nhàng đứng xuống đằng sau lưng. “Chẳng cần nhìn cũng biết đó là ai” – Sakura tức giận nghĩ thầm. Cô bé không quay đầu lại nhìn mà đưa mắt quan sát xung quanh để tìm đường thoát.

- “Tứ đại hộ pháp” đó hả?

- Vâng, thưa công chúa. Công chúa nên nhớ đây là buổi lễ quan trọng của cả đời người, lỡ mất buổi lễ này là coi như mãi mãi không trưởng thành. Công chúa không thể trốn được!

Sakura phẩy tay:

- Được rồi, các người rắc rối quá. Mấy người cứ tổ chức buổi lễ đó thoải mái, ta không có mặt cũng đâu có vấn đề gì chứ?

- Nhưng thưa công chúa - một người nói – công chúa....

- A, CÁI GÌ KÌA! - Sakura chỉ tay lên trời, hét lên, sau đó lập tức bỏ chạy. Nhưng một người đứng đằng sau lưng cô bé đã túm lấy áo Sakura:

- Công chúa tưởng trò này có thể lừa chúng tôi lần nữa ư? Chúng tôi đã mắc lừa công chúa nhiều rồi. Lần này thì... Á!

Người này kêu lên, nhảy chơi chơi ôm lấy chân. Sakura cũng giữ lấy người này, hét lên:

- ÔI KHÔNG! Người làm sao thế này? Các người lại xem họ ta xem hấn bị sao vậy? – Sakura nói với những người kia.

Ba người còn lại vội xúm quanh người này:

- Người sao thế?

- MẮC KÊ TA, CÁC NGƯỜI MẮC LỪA RỒI - người này hét lên – CÔNG CHÚA... ĐI TÌM CÔNG CHÚA NHANH LÊN!

Tất cả ngó người ra rồi nhảy dựng lên:

- Oái, công chúa đâu rồi? Đi tìm, tản ra, nhanh lên!

Sakura vui vẻ nhảy những bước dài trên những bậc thang của cung điện, vừa đi vừa lẩm nhẩm: “Chán ghê, Tomoyo không đến đây chơi được. Không biết cậu ấy đang làm gì nữa. Mãi mới tránh được ”Tứ đại hộ pháp“, phải đi tìm chỗ nào nấp bây giờ? Làm một giấc đã!” Mải suy nghĩ, Sakura đâm sầm vào một người đang đi ngược hướng với mình:

- Ồi, người không có mắt à?

Người kia đứng dậy, phủi quần áo, không trả lời. Sakura tức giận đứng lên và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trước mặt mình là một cậu bé chạc tuổi, mái tóc nâu kì lạ mà Sakura chưa từng thấy bao giờ. Đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng nhìn Sakura. Cô bé hỏi với vẻ hiếu kì:

- Người là ai? Ta chưa gặp người bao giờ cả?

Cậu bé kia không nói gì, chỉ nhìn Sakura một cách khó hiểu. Chẳng nói câu gì, cậu ta bỏ đi. Sakura thương hại nói:

- Tội quá! Người bị câm à? Chắc là khó chịu lắm nhỉ? Người đang tìm gì à? Ta có giúp gì được cho người không?

Cậu bé quay lại, nhìn Sakura, lạnh lùng nói:

- Người kì ghê. Ta không bị câm và đừng có đặt ra cho ta quá nhiều câu hỏi.

Sakura tròn mắt nhìn kẻ lạ mặt. Từ ngạc nhiên, cô bé dần chuyển sang tức giận:

- Người không bị câm, thế sao ta hỏi người không nói?

- Tại vì ta không muốn nói chuyện với một kẻ khùng khùng như người. - cậu bé tiếp tục đi, không thèm nhìn Sakura.

Điều này khiến Sakura cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Dù gì thì cô bé cũng là một công chúa, vậy mà bị một tên lạ hoắc, chẳng biết từ đâu xuất hiện này coi thường. Sakura hét lên:

- NGƯỜI CÓ BIẾT TA LÀ AI KHÔNG MÀ DÁM ĂN NÓI NHƯ VẬY HẢ? NGƯỜI MUỐN CHẾT À?

Cậu bé dừng lại, dùng hai tay bịt tai:

- Người hét to quá đấy, hơi cổ hống cũng nhiều nhỉ. Cậu trả lời là không và không.

- Cái gì? – Sakura ngạc nhiên.

- Nghĩa là ta không biết người là ai và thật ra cũng không cần biết. Ta không muốn chết. Phải rồi, lúc này người nói là có thể giúp gì cho ta không phải không? Ta đến đây để dự một bữa tiệc sinh nhật của con bé nào ấy, nhưng hiện giờ thì ta không muốn tham dự và đang muốn tìm một chỗ ngủ. Người biết chỗ nào ngủ được không? Tốt nhất là chỗ nào cả ba mẹ ta cũng không tìm được ấy!

Sakura không thèm nghe những lời tên khó ưa này nói tiếp theo, cô bé chỉ tập trung vào một điều trong câu nói dài dằng dặc của nó:

- Con bé nào ấy? Người đang nói công chúa đó hả?

- Hình như là vậy - cậu bé thờ ơ – nhưng nghe đâu con công chúa đó kì lắm, ăn mặc như con trai, chơi trò của con trai. Công chúa gì chứ! Chắc là xấu hoắc, ờ, có lẽ như người đó. Chẳng đáng để ta gặp mặt. Được rồi, người có biết chỗ nào ngủ được không?

- Người nói cái gì? – Sakura tức giận – người nói công chúa là xấu hoắc? Người dám nói là ta xấu? Người... người muốn chết à?

- Ta đã nói là không - cậu bé kiên nhẫn trả lời – nhưng ta đang hỏi người về chỗ ngủ kia mà?

- Có biết ta cũng không nói cho người hay đâu – Sakura đã tức giận thực sự. Cô bé dần giọng – NGƯỜI, ĐÚNG, CHÍNH NGƯỜI ĐÓ, NGƯỜI PHẢI THAM DỰ BUỔI TIỆC, NGHE RÕ CHƯA?

- Nghe rồi nhưng chưa rõ - cậu bé thản nhiên nói và quay đi – ta không muốn thì trời cũng không bắt được ta. Này bé con, ta chẳng biết người bao nhiêu tuổi, nhưng người ăn nói xấc xược quá đấy. Cha mẹ người không dạy người cách lễ độ và lịch sự với người khác sao? Nói tóm lại là người không chịu chỉ cho ta chỗ ngủ chứ gì? Thôi, vậy thì chào nhé.

“Bé con? Xấc xược?” Sakura đứng sững như trời trồng, không biết nói gì. Chưa bao giờ cô bé bị xúc phạm như thế này. Là công chúa, Sakura lúc nào cũng được người khác tôn trọng và nghe lời. Anh hai và cha mẹ đều chiều theo những yêu cầu của Sakura. Đây là lần đầu tiên Sakura biết được việc có người cãi lời mình. Càng bực mình hơn khi kẻ đó lại chê cô bé là “xấu hổ”. Đối với cô bé, đây là một sự xỉ nhục không thể tha thứ.

- “Tứ đại hộ pháp”, các người đang ở gần đây chứ?

Ngay lập tức, một nhóm 4 người xuất hiện trước mặt Sakura, sụp xuống. Một người trong số đó nói:

- Dạ, công chúa. Thấy công chúa đang nói chuyện, chúng tôi không dám làm phiền.

- Ta nhất định phải tham dự buổi tiệc này, với bộ dạng đẹp nhất của một công chúa. Các người đi tìm di Sonomi cho ta. Ta cần di ấy giúp ta trang điểm và thay đồ.

- Rõ, thưa công chúa. – “Tứ đại hộ pháp” cúi chào rồi biến mất.

Sakura đứng lại một mình, nghiêng răng nhìn về phía cậu bé vừa biến mất sau khúc quanh:

- Tên nhóc kiêu căng kia, ta sẽ i tâm phục khẩu phục trước vẻ đẹp của ta. Quên mất không hỏi tên hần rồi. Được rồi, nhất định ta sẽ tìm được người để trả nỗi nhục này.

Trong lúc đó, tại đại điện chính, mọi người có mặt ai cũng sốt ruột. Chỉ riêng quốc vương vẫn thản nhiên ngồi uống rượu:

- Không biết hai gia tộc kia đang làm gì mà chậm vậy? Lâu lắm rồi bạn cũ mới họp mặt, vậy mà....

Touya đứng bên cạnh, lo lắng nhìn nhà vua rồi lại nhìn ra ngoài:

- Ba, hai gia tộc kia... Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ vậy?

Vị vua hơi ngạc nhiên nhìn cậu con trai. Sau đó, ông mỉm cười:

- Chuyện gì đã xảy ra à? Câu hỏi hay lắm. Nhưng hiện giờ chưa phải lúc nói chuyện đó, sẽ có ngày con biết thôi mà, Touya à. Con là quốc vương tương lai, con cần phải biết những chuyện xảy ra trong quá khứ. Bao giờ con chính thức lên ngôi, ta sẽ kể cho con tất cả mọi chuyện.

- Ba, đừng có gài con vào bẫy như thế - Touya hậm hực – con đã nói là con không muốn mà. Con chẳng khoái làm quốc vương đâu. Ba đã từng nói, nếu con không muốn thì có thể nhường ngôi vua cho Sakura, còn nếu cả con lẫn Sakura đều không muốn thì ngôi vua sẽ được trao cho người của hai gia tộc kia.

- Ừ nhỉ, con nhắc ta mới nhớ đấy - quốc vương mỉm cười đầy ngụ ý – Thôi, bỏ đi, chuyện này để nói sau. Có vẻ như những người khác đến rồi. Sakura cũng sắp về đây đấy.

“Hai gia tộc kia thì có vẻ đã đến rồi, nhưng Sakura thì có trở lại đây không?” – Touya lo lắng nghĩ thầm “Hay mình thử đi tìm con bé. Không được, mình là thái tử, mình còn phải ở đây đón tiếp những vị khách này. Với lại đã lâu rồi mình không gặp họ. Hi vọng không có gì nguy hiểm với ba mẹ!”. Vừa lúc ấy, có một người lính chạy vào báo:

- Dạ, tâu quốc vương, có một người khoảng hơn trăm người, tự xưng là bạn chiến đấu của quốc vương, xin được yết kiến.

Tất cả những người trong đại điện vội sửa sang lại mũ áo và bộ dạng của mình. Hoàng hậu đang lo lắng đi đi lại lại ở bậc cửa cũng vội vàng trở lại chỗ ngồi bên cạnh quốc vương. Quốc vương vui mừng ra lệnh:

- Cho họ vào, đừng để họ chờ lâu. lát nữa, một đoàn người nữa đến thicũng cho vào luôn, đừng chạy vào báo cáo làm gì ắt thời gian.

- Rõ!

Tên lính vâng lệnh và chạy đi. Chỉ một lát sau, có một đoàn người rất đông, bước vào đại điện. Đi đầu trong đoàn người là một người đàn ông cao lớn, mái tóc nâu dài bó gọn phía sau. Đi ngay bên cạnh ông là một người phụ nữ xinh đẹp, đôi mắt đượm vẻ lo lắng, nhìn dáo dác xung quanh. Đằng sau họ khoảng hơn trăm người, khuôn mặt nghiêm nghị, nhìn thẳng về phía quốc vương và hoàng hậu.

Hoàng hậu đứng dậy, reo lên:

- Là gia tộc họ Li!

Quốc vương vội bước xuống, đứng trước mặt người đàn ông:

- Ô, Li Hiroshi. Lâu không gặp, người khỏe chứ? Tây điện được người quản lý rất tốt.

- Cám ơn lời khen của quốc vương. Lâu không gặp, quốc vương nhìn vẫn rất có sức sống. Hoàng hậu vẫn xinh đẹp như xưa.

- Cám ơn, ngài Li. – Hoàng hậu bước xuống, mỉm cười – Nhưng tôi thấy ngài khen không thật lòng rồi.

- Ô, tại sao vậy? – ông Li ngạc nhiên.

- Phu nhân Li đây ngày càng xinh đẹp lên, khác khi xưa quá nhiều – hoàng hậu nắm tay người phụ nữ đi cùng ông Li Hiroshi – chúng ta suốt mấy năm nay không gặp nhau, xin lỗi vì không đến thăm cậu được. Bây giờ chúng ta nói chuyện nhé.

Phu nhân Li rụt rè:

- Hoàng hậu đang nói gì vậy? Ngay nay khác xưa rồi, chúng ta đâu còn là những người phụ nữ cười ngửa xông pha trận mạc nữa. Người là hoàng hậu, chúng ta đâu thể nói chuyện phiếm như trước.

- Ai nói vậy? – hoàng hậu trách – ta chẳng coi chức vị gì hết, bạn cũ gặp lại thì đương nhiên phải nói chuyện nhiều một chút. Còn nhớ trước kia, cậu đang bụng mang dạ chửa mà vẫn đánh nhau ầm ầm, kiệt mọi người lo sốt vó. Còn nhớ khi đó cậu sinh rất khó khăn, mà tớ là người đỡ cho cậu đẩy nha. Một cậu con trai, khẩu khinh hết biết. – Hoàng hậu trầm trồ mơ mộng với hồi tưởng của mình.

- Nhắc mới nhớ, cậu bé không đến đây à? - quốc vương hỏi.

- Việc này... – ông Li ngại ngần – Nó... à... nó có vẻ bị mệt nên không đến được.

- Vậy à? - quốc vương dễ dãi nói – thôi, trẻ con bị mệt là chóng lớn đấy. Lên đây ngồi với ta nào, ông bạn Hiroshi thân mến.

Hoàng hậu và Li phu nhân nhìn theo hai người đàn ông đang kéo nhau đi lên chỗ cao nhất trong đại điện chính, nơi dành cho quốc vương trong những buổi tiệc nhưng hôm nay đã được chuẩn bị thêm ghế ngồi cho hai người của hai dòng họ trong “Tam gia huyền thoại”. Hoàng hậu thì thào vào tai Li phu nhân:

- Cậu nhóc đó không phải bị mệt, không đến mà là đến nhưng đã biến đi đâu, phải không?

Li phu nhân đứng sững lại, cười chống chế:

- Hoàng hậu thật tinh mắt quá. Đúng là thằng bé đó nó... nó nói là nó không muốn dự sinh nhật. Bởi vì... Đó là vì...

- Chắc là vì muốn tìm chỗ ngủ nè, không muốn nhìn thấy những bữa tiệc với những qui củ nghiêm ngặt nè, v.v... Đúng không? – Hoàng hậu tiếp lời giúp Li phu nhân.

Phu nhân Li ngạc nhiên:

- Không ngờ hoàng hậu lại biết hết như vậy. Thật không có gì giấu nổi hoàng hậu.

- Chẳng tài giỏi gì đâu – hoàng hậu phẩy tay ngăn ngắt - chẳng qua ta nghĩ là trẻ con nào thì cũng giống nhau cả thôi. Thằng nhóc cũng chỉ sinh trước Sakura 1 năm chứ mấy.

- Vâng – Phu nhân Li đã bắt đầu hiểu ra - chẳng lẽ công chúa cũng....

- Hết như vậy đấy! – Hoàng hậu kết luận.

Hai người phụ nữ đứng nhìn nhau rồi cười vui vẻ. Hoàng hậu đổi đề tài:

- Phải rồi, thằng bé tên là Li Syaoran. Đó là một cái tên đẹp tuyệt vời! Nó có nghĩa là con sói nhỏ, một loài động vật vừa thông minh, anh dũng lại dễ thương. Sói dù cô độc nhưng rất mạnh mẽ. Này, nói không phải “mèo khen nèo dài đuôi” đâu, nhưng ta phải nói là cái tên do ta đặt là hay nhất. Syaoran... Hay thật đấy....

Li phu nhân đứng nhìn hoàng hậu đang tự hào với cái tên do chính mình đặt, chỉ biết mỉm cười chứ không nói gì. Lát sau, hoàng hậu chợt nói to:

- Nhưng mà cái tên Sakura cũng đẹp thật đấy. Đây là tên do cậu đặt cho con bé, nó chỉ đúng loài hoa mà ta thích nhất. Rất tuyệt!!

Lần này đến lượt phu nhân Li tự hào:

- Đúng là rất đẹp. Đây là cái tên do tôi nghĩ nát óc mà.

Hai người đứng nhìn nhau và cười vang, khiến cả đại điện cũng vui vẻ theo, xóa tan đi không khí căng thẳng, nghiêm trang gò bó, đề phòng lẫn nhau ban đầu. Quốc vương mỉm cười:

- Hai quý bà lên đây ngồi thôi chứ. Chúng ta sắp có khách đấy.

- Chà, quả không hổ danh là người đứng đầu trong “thần gia Kinomoto”. Chưa nhìn thấy chúng tôi mà đã đoán được sao?

Hoàng hậu và Li phu nhân vội quay lại, nhận thấy một đoàn người đang bước vào đại điện chính. Đi đầu là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, bộ râu đen trên gương mặt làm cho người ta cảm thấy một vẻ đáng sợ ở ông ta. Nhưng ẩn bên dưới bộ râu đó lại là một đôi mắt đen dịu dàng, hấp háy đầy vẻ tình nghịch. Mái tóc màu nâu sẫm, ngắn ngắn, lởm chởm vài sợi trên chiếc đầu to cân xứng với người. Một người phụ nữ xinh đẹp tự tin đi bên cạnh ông. Người phụ nữ này có mái tóc dài chấm gót, màu vàng óng, mượt mà như dòng suối. Gương mặt bà trắng hồng, môi đỏ mọng một cách tự nhiên. Đôi mắt xanh thắm ẩn dưới hàng lông mi dài và cong vút, cặp lông mày thanh thanh làm tôn lên vẻ đẹp khó diễn tả của bà. Đằng sau hai người, một đoàn người dài nối đuôi nhau đi vào. Họ ngẩng cao đầu, đầy tự hào và kiêu hãnh.

Hoàng hậu và Li phu nhân đồng thanh reo to:

- SASAKI!

Quốc vương cũng vui vẻ nói:

- Chà, đến rồi hả, Sasaki Hidesawa. Còn có cả Sasaki phu nhân nữa chứ. Lâu không gặp, rất vui mừng khi thấy ông bạn vẫn khỏe mạnh như xưa.

Ông Sasaki cười vang cả đại điện:

- Ha ha, nhận được lời mời của ông là chúng tôi đến đây ngay, ông bạn Fujitaka ạ. Ấy chết, gọi vậy có thất lễ với quốc vương quá không nhỉ? – ông ta dùng tay che miệng.

- Chẳng có gì thất lễ cả - quốc vương tươi cười – không ngờ đến giờ vẫn còn có người gọi tên tôi, chứ nếu không tôi quên mất tên tôi thì chết. Chà, hôm nay dường như các vị cũng không mang theo cô bé Rika để thương à?

- Tiếc là con bé không đến được. Nó đi với cô nó rồi. Còn cô công chúa xinh đẹp, nhân vật chính của chúng ta hôm nay đâu rồi?

- Con bé lát nữa sẽ đến – quốc vương kéo tay người bạn cũ – lên đây, chúng ta tán gẫu chuyện cũ với nhau, để phụ nữ nói chuyện.

Người đàn ông tên Sasaki Hidesawa nhìn lên trên rồi nói to:

- Oh, Hiroshi, người cũng đến rồi hả? Tay chậm chạp này mà hôm nay lại đến nhanh ghê há!

Ông Li không thèm quay lại nhìn:

- Người mới là kẻ chậm chạp, đồ sê bò!

- Người muốn gây sự hả? – ông Sasaki đứng khoanh tay trước ngực, chặn trước mặt ông Li – ta nói cho người biết, ta là người biết nhiều bí mật của người nhất đấy, biết nhiều hơn cả những gì người biết. Người muốn ta phanh phui bí mật đó ra không? Ái chà, để xem nào – ông Sasaki ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chống tay lên cằm, ra vẻ đang suy nghĩ – nên nói bí mật nào trước nhỉ. Này, Fujitaka, ta nói cho người biết nhé, tay Hiroshi đã từng....

“Phập”, một miếng bánh to được nhét vào mồm ông Sasaki khi ông chuẩn bị nói. Ông Li cười đầy đe dọa:

- Người đi đường xa chắc mệt rồi nhỉ? Ăn chút gì đi! Hidesawa, người là kẻ nhiều chuyện, nói ít thôi, không ai cho rằng người câm đâu.

- Cảm ơn sự quan tâm của người, Hiroshi. Nhưng mà người cũng phải để ý xem ta có thích ăn chiếc bánh ấy không chứ? – một chiếc bánh khác trên tay ông Sasaki nằm gọn trong miệng ông Li.

- Người...- ông Li cố gắng mở miệng nhưng chiếc bánh nhét chặt lấy họng khiến ông không thể nói gì mà cố gắng dồn sức nhai hết chiếc bánh – đợi chút, ta sẽ cho người một trận.

- Để coi – ông Sasaki cười thách thức, nhai hết chiếc bánh trong mồm mình.

- Các người thật là.... lâu không gặp mà vừa trông thấy mặt đã đánh nhau rồi – quốc vương nói với vẻ trách móc.

Ông Li và Sasaki nhìn nhau chằm chằm, cuối cùng quay mặt đi, đồng thanh nói:

- Ta không hợp với người. Người là kẻ chỉ thích gây sự!

Bỏ mặc hai ông bạn giận nhau, mỗi người quay một hướng, tu rượu ừng ực, quốc vương ngồi giữa, chỉ khe mỉm cười và rung chân, uống rượu. Nhận thấy không khí có vẻ khác đi, lại thêm bực mình về thái độ của chồng, hoàng hậu bước đến gần:

- Được rồi, không gặp nhau đã mấy năm nay mà các người vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả. Vừa nhìn thấy mặt nhau là cãi vã, các người không thể nhường nhịn nhau chút à?

- Ta không ưa hấn – ông Li bực dọc uống cốc rượu của mình – đúng hơn là từ khi hấn dám ăn mất miếng thịt bò của ta, ta đã không ưa hấn rồi.

- Người đúng là kẻ thù dai – ông Sasaki đắp lại – bây giờ người đã có cả con bò mà ăn rồi, vậy mà vẫn thù cái vụ tí tẹo ấy sao?

- Tại ta tức lắm – ông Li lườm lườm nhìn ông Sasaki. – ta thấy chúng ta cần phải đấu với nhau một trận.

- Ý kiến hay đấy – ông Sasaki không vừa – tiện thể giải quyết ân oán quá khứ luôn.

Thấy hai người sắp gây chiến, quốc vương nãy giờ ngồi yên, nhăm nháp thức ăn, bây giờ mới lên tiếng ngăn cản:

- Thôi nào, cho ta xin. Hai người lại sắp đánh nhau hả? Trước đây các người phải nằm liệt giường vì miếng thịt mà chưa hết tức sao? Vẫn muốn đánh nhau vì chuyện ấy hả?

Hai người đang hầm hầm lửa giận, quay ngoắt lại, dí sát mặt vào quốc vương. Ông Sasaki hét lên:

- Người đó, Fujitaka. Đúng rồi, ta suýt quên mất, chính người là kẻ phân chia thức ăn mà.

Người chia cho chúng ta một ít, còn phần nhiều là của người. Người là kẻ ăn gian.

Ông Li nhìn ông Sasaki:

- Về việc này thì ta đồng ý với người. Thật ra, miếng thịt bò của ta, chính hấn ăn nhiều nhất.

- Người và ta cũng có lúc chung ý kiến – ông Sasaki gật gù.

Nhà vua ngơ ngác:

- Ủa? Có chuyện đó sao?

- CÓ ĐẤY! – hai người kia hét lên.

Tất cả mọi người trong đại điện ngạc nhiên nhìn ba người đứng đầu trong “Tam gia huyền thoại”. Khi bước chân vào đại điện này, hay đứng ra là từ khi xác định mình tham gia bữa tiệc hôm nay, tất cả đều đã chuẩn bị tinh thần ột bữa tiệc lạnh nhạt, im ắng và đáng sợ, nhưng không ai ngờ những người trong “Tam gia huyền thoại” lại vui tính như vậy. Ba người phụ nữ, Hoàng hậu, phu nhân Li và phu nhân Sasaki mỉm cười nhìn chồng mình. Hoàng hậu nói với hai người bạn:

- Họ chẳng thay đổi gì cả, Li Hiroshi và Sasaki Hidesawa ấy mà. Lúc nào cũng cãi nhau nhưng lại là hai người quan tâm đến nhau nhất. Ta nhớ có lần Hiroshi ôm mà Hidesawa tức giận thét ầm lên, dù ngoài miệng nói là mong cho Hiroshi chết quách đi, nhưng lại đội mưa đội gió đi tìm thuốc. Đúng là....

Sasaki phu nhân tươi cười, đồng tình với hoàng hậu:

- Ừm, đúng là thế. Nhưng hai người này đều rất nóng nảy, nếu không nhờ có quốc vương và hoàng hậu thì chắc giờ họ đang ân hận khi tự tay giết người kia rồi. Phải công nhận quốc vương có sự bình tĩnh, kiên nhẫn và tính cách ôn hòa thật đáng nể. Chẳng bao giờ tôi thấy quốc vương cãi vã với hai người kia, anh ấy luôn giữ được lập trường của mình và sự bình tĩnh vốn có.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn chồng mình, ánh mắt bà đượm vẻ buồn bã. Nụ cười ẩn ý của hoàng hậu khiến hai vị phu nhân ngạc nhiên. Đó là một nụ cười trầm lắng, u uất, giấu một nỗi buồn và đau khổ không biết giải bày cùng ai. Đứng từ trên cao, dường như nhận ra ánh mắt của hoàng hậu, quốc vương chợt nói to:

- Thôi nào, hai người bình tĩnh chút đi. Hôm nay là sinh nhật của công chúa, cũng sắp đến giờ tổ chức rồi, đừng có cãi nhau ở đây nữa.

- Ừ nhỉ - ông Sasaki giật mình – quên mất đấy. Chà, giờ mới chú ý, Touya đã lớn thế này rồi kia à?

Touya này giờ đứng nhìn đầy lo lắng. Cậu hết nhìn ra ngoài rồi lại nhìn về phía ba, thỉnh thoảng lại liếc mắt lại chỗ mẹ. Bây giờ nghe gọi tên liền bước lại chào:

- Dạ, cháu chào hai chú và các dì!

- Touya lớn phổng lên rồi – phu nhân Sasaki ngắm nghía – ái chà, ngày trước chính dì nuôi cháu lớn mà. Nhớ hồi ấy, dì chưa nuôi con bao giờ, nhưng do không biết cầm kiếm đánh nhau như hoàng hậu và Li phu nhân đây nên dì đành ở nhà chăm cháu. Cháu hồi bé hiếu động lắm, chẳng nằm yên bao giờ. Bây giờ nhìn chín chắn hơn hẳn nhỉ?

- Dạ - Touya mỉm cười – cháu nhớ trước bị dì la ghê lắm, vì tội cháu cứ trốn đi đâu biệt tích để dì tìm đó mà!

- Không ngờ cháu vẫn nhớ - phu nhân Sasaki bắt đầu chìm vào hồi tưởng – ta cứ tưởng cháu bị quân địch bắt mất, lo sốt vó luôn. Nhưng không ngờ sau đó cháu lại bò về, quần áo lấm lem. Ta vừa lo vừa tức, cho cháu một trận.

- Ngày đó cháu còn bắt ta làm ngựa đấy, nhớ không? – ông Sasaki cười ha hả - cháu bắt ta bò quanh sân doanh trại, làm ta mệt muốn chết luôn.

- Cháu xin lỗi – Touya cười

- Còn ta thì vẫn chưa quên việc cháu dám “tặng” ta 1 bãi nước tiểu đâu. – ông Li vui vẻ.

- Chú đâu thể tặng lại cho cháu – Touya cười ranh mãnh.

Tất cả mọi người đều cười vui vẻ. không khí nghiêm trang lúc đầu đã hoàn toàn biến mất nhờ sự góp mặt của những người đứng đầu trong “Tam gia”. Những đoàn tùy tùng của hai gia tộc Li và Sasaki cùng với các nhân vật gia tộc Kinomoto, dù vẫn còn đề phòng nhau nhưng đã bắt chuyện với nhau. Ông Li hỏi:

- Phải rồi, quốc vương, ta nghe nói Ngài định chuyển giao toàn bộ quyền điều hành “Tứ đại hộ pháp” cho Sakura nhân dịp sinh nhật này à?

- Ừ, dù sao ta cũng đã già rồi!

- Fujitaka, ông Sasaki thắc mắc, tại sao suốt bao năm nay mà bọn ta vẫn không biết mặt “Tứ đại hộ pháp”? Người giấu kĩ quá nhỉ?

- Xin lỗi - quốc vương mỉm cười – chưa đến lúc họ lộ mặt đâu.

- Hình như “Tứ đại hộ pháp” chọn công chúa làm “minh chủ”? Sau khi chuyển giao lại toàn bộ quyền hành cho công chúa thì quốc vương cũng không có quyền ra lệnh cho bọn họ nữa phải không? Tại sao “Tứ đại hộ pháp” lại chọn công chúa mà không chọn thái tử Touya? – bà Li hỏi với vẻ đăm chiêu.

22. Chương 22: Quá Khứ Của Sakura

CHAP 2: SỬ MỆNH

Dù không còn nhưng Sakura dường như cảm thấy còn vương vất đâu đây là mùi máu tanh đến buồn nôn. Sakura dùng hai tay bịt mũi để khỏi hít lên. Quốc vương bình tĩnh nhìn các vết máu khô:

- Xin lỗi Sakura, hình như nơi này đã khiến con thấy sợ. Trước đây, khi anh con vào căn phòng này, nó rất lo lắng là mai này, khi làm lễ trưởng thành cho con, con sẽ sợ hãi khi chứng kiến quang cảnh này. Nó đã xin phép ba cho nó thu dọn căn điện. Mới hôm qua, nó cũng gặp ba để nói về việc này. Nhưng ba không đồng ý. Nơi đây chính là nơi chứa đựng tội ác của gia tộc chúng ta, là nơi đã ẩn chứa những sai lầm chết người, nơi chôn sâu những điều bí mật nhất của gia tộc Kinomoto. Chính tại nơi này đã cho ra đời những con ác quỷ, là nơi ở của tội lỗi. Vì vậy, ba muốn giữ lại nơi này, giữ lại để khắc sâu trong đầu óc, trong trái tim những tội ác mà ba đã gây ra, khắc sâu những sai lầm và để cho ba nhớ mãi khoảng thời gian mà ba biến thành ác quỷ.

Quốc vương ngừng nói, quan sát phản ứng của Sakura. Sakura kinh ngạc, há hốc mồm nghe. Quốc vương từ từ đi quanh tường, khẽ chạm tay vào vết máu khô:

- 25 năm trước, khi ba còn đang là một kẻ nghèo rớt ở vương quốc Tatan, luôn bị người đời hắt hủi. Và ba mơ ước, những người nghèo trên thế giới, những người bị tất cả người căm ghét, đuổi đánh thì sẽ tập trung sinh sống trên vương quốc mà ba định xây dựng, rồi dần dần, bọn họ sẽ trở thành những người giàu có nhất thế giới. Ba luôn mơ như vậy, rồi tìm mọi cách để thực hiện giấc mơ. Thế rồi, ba đã lập ra một đội quân hùng hậu, quy tụ tất cả những người nghèo khó lại, đội quân đó thường được gọi là quân đội Kinomoto. Ban đầu, quân đội thường đánh người giàu, cứu người nghèo, chia thực phẩm, cứu trợ cho những người khó khăn. Cả đội quân rất được người dân nể sợ, kính trọng. Thế rồi, ba gặp mẹ con, gặp gia tộc họ Li và gia tộc Sasaki, mọi người đều ra sức giúp đỡ ba, bởi vì tất cả đều có cùng chung ý tưởng, ý tưởng vì người nghèo. Ba rất vui mừng và càng nuôi hi vọng về một vương quốc mới. Trong một lần lang thang vô định, ba đã tìm được một hang đá đã mọc đầy rêu. Hang đá đó chính là nền móng của cung điện hiện nay chúng ta đang sống, nói cho chính xác thì nó chính là căn phòng mà ba con ta đang đứng.

Sakura nhìn quanh căn phòng. Cô không thể tin vào mắt mình nữa. Vậy là 25 năm trước, nơi đây là một hang đá, một hang đá rêu phong cổ kính sao? Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Cô tò mò, lắng nghe:

- Lúc ấy, ba đã rất vui mừng khi nghĩ đến việc mình có thể sử dụng hang đá này làm chỗ ngủ cho cả quân đội. Nhưng vừa vào đến nơi, ba kinh hoàng nhận ra, thoang thoang trong gió có mùi máu tanh. Ba chợt cảm thấy rợn người và không muốn bước vào nữa. Mùi máu mỗi lúc một rợn người theo bước chân ba. Dù suy nghĩ của ba bảo ba không được đi vào trong nữa, nhưng chẳng hiểu có một lực hút nào đó khiến ba không thể quay người lại để chạy ra, mà cứ dần bước vào. Trong hang, la liệt là xác những đứa trẻ. Có những đứa trẻ hai, ba tuổi, có những đứa trẻ có lẽ chỉ vừa mới sinh ra. Nhưng nếu vậy thì chẳng có gì đáng kinh ngạc, chẳng có gì đáng sợ và chẳng lấy đâu ra mùi máu. Ruồi muỗi bâu kín hang. Quạ đen lượn từng vòng trên trần hang. Tất cả những đứa trẻ trong hang đều đã chết. Có đứa bị mổ bụng, lôi hết ruột gan, nội tạng ra, vất lung tung trong hang. Có những đứa trẻ bị cắt đầu, treo lên trần hang, dù đứa trẻ này chỉ khoảng 4 tuổi. Mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Máu cùng với xác chết la liệt. Dù chém giết nhau trên chiến trường, nhưng ba chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này, chưa bao giờ cảm thấy sợ máu đến vậy. Ba quay lưng, định bỏ chạy. Nhưng rồi, ba hét lên kinh hoàng: có một bàn tay đang níu chặt chân ba.

Quốc vương khẽ rùng mình khi nhớ đến chuyện này. Ngài nhắm mắt lại, để cho dòng hồi tưởng được liền mạch. Không gian trở nên im lặng hơn bao giờ hết. Không một tiếng động. Những vết máu trên tường và

trần nhà, dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, dường như chúng đang cử động, đang nhảy nhót theo dòng thời gian và đang chảy xuống. Sakura run rẩy đứng nép mình vào “Tứ đại hộ pháp”. Họ chỉ mỉm cười, buồn bã nhìn cô bé.

- Ba hét lên rồi ngã xuống, dường như đã đè lên xác một đứa bé nào đó. Ba quay xuống nhìn, sợ hãi khi thấy một đứa trẻ, chỉ mới vừa sinh ra thôi, còn đỏ hồng, đang mở to đôi mắt ra nhìn ba. Đôi mắt trắng dã, vô hồn, giống như một xác chết biết cử động. Ba cúi xuống, gỡ tay đứa bé ra. Nhưng lạ thay, càng gỡ, nó càng nắm chặt. Đứa bé nằm trên một đồng máu. Bàn tay của nó giữ chặt áo ba, miệng cười giống như một đứa trẻ bình thường. Ba thương xót, liền bế nó lên thì nhận thấy nó không hề bị thương ở đâu, hoàn toàn lành lặn. Ba vô cùng vui mừng, quyết định đi quanh hang để tìm xem có còn đứa trẻ nào sống sót không. Sau một hồi xem xét, ba tìm được ba đứa bé nữa vẫn còn thoi thóp. Ba bí mật đem nó về chăm sóc, chữa trị và nuôi nấng mà không cho ai biết. Toàn bộ quân đội lẫn tất cả mọi người, chẳng ai biết gì về sự tồn tại của 4 đứa bé. Ba đã nuôi dạy nó, thế rồi, sau này, trên chiến trường, xuất hiện một nhóm người giấu mặt bảo vệ ba, đó là “Tứ đại hộ pháp”.

Sakura á lên ngạc nhiên. Cô bé quay lên nhìn “Tứ đại hộ pháp”. 4 người nhìn quốc vương bằng ánh mắt biết ơn, gật đầu với Sakura. Chưa bao giờ cô bé nghĩ đến tình cảnh mà ba mình nhất được “Tứ đại hộ pháp”, chưa bao giờ cô bé nghĩ đến hoàn cảnh của 4 người bạn lớn tuổi này. Hôm nay, khi được biết rõ hơn về quá khứ, Sakura chợt thấy lòng mình đau thắt lại.

- Đây là hoàn cảnh ba tìm thấy “Tứ đại hộ pháp” - quốc vương nói tiếp - trận chiến còn tiếp diễn suốt 15 năm sau khi ba vào hang và tìm được “Tứ đại hộ pháp”. Trong trận chiến cuối cùng với Tatan, ba đã chiếm được vùng Tomoeda này. Ba đi thăm dò vùng đất mới, chợt nảy ra ý định vào hang đá cũ xem xét. Ba rất thận trọng với mùi. Nhưng, kì lạ thay, trong hang không hề còn bất cứ mùi hôi tanh nào nữa. Hang hoàn toàn sạch sẽ, chỉ còn lại những vết máu khô. Ba ngồi xuống một tảng đá trong hang, hồi tưởng lại sự sợ hãi, kinh hoàng của mình khi xưa rồi mỉm cười. Ba cứ ngồi như vậy, hồi tưởng quá khứ mà không hề hay biết, trong hang đã bị một kẻ nào đó rải một thứ thuốc kích thích mạnh. Ba thấy trong người bí bức, khó chịu rồi chuyển sang trạng thái nóng nảy, và hiếu chiến. Đến bây giờ, thật sự ba không rõ kẻ nào đã nói chuyện với ba trong khi ba đang ở tâm trạng ấy, chỉ biết là, kẻ đó đã bảo với ba: “Công sức đánh chiếm đất đai, mọi thứ đều thuộc về ngài. Nhưng ngài định xử lí thế nào với hai gia tộc Sasaki và Li đây?”

Ngài định chia ba phần đất đã chiếm được sao? Đừng ngốc như thế. Thế thì ngài sẽ thiệt thòi đấy. Hãy giết hết chúng đi, và ngài sẽ là người chiến thắng”. Trong cơn mê quay cuồng, ba chẳng biết mình đã làm gì nữa, chỉ nhớ là ba đã đe dọa sẽ giết hết hai gia tộc Li và Sasaki để chiếm ngôi vua, yêu cầu hai gia tộc đó rút lui. Và rồi, ba đã nhúng tay vào tội ác, nhúng tay vào máu, quá sâu để không bao giờ rút tay lên được nữa. Ba đã làm một việc đê hèn, việc đó cả đời này ba cũng không rửa hết tội lỗi. Ba đã chém mẹ con khi mẹ con khuyên can ba. Tệ hơn nữa, Để chiến thắng, ba đã bắt mẹ con phu nhân Li và phu nhân Sasaki làm con tin, dùng điều kiện trao đổi đối với hai nhà Li và Sasaki. Ba đã giết tất cả những người của hai dòng họ ấy. Đến khi Hiroshi và Hidesawa đồng ý nhường lại ngôi vị cai trị cho ba thì cũng là lúc ba dần tỉnh khỏi cơn mê muội. Lúc ấy, ba hối hận vô cùng, ba quỳ xuống cầu xin sự tha thứ của hai người bạn. Họ chỉ ậm ừ, đồng ý qua loa. Sau đó, dù họ vẫn đối xử qua lại với ba bình thường, nhưng ba biết, nỗi hận trong lòng họ vẫn chưa nguôi ngoai. Dù mẹ con đã tha thứ cho ba, bởi vì mẹ con là một người phụ nữ nhân hậu, nhưng lương tâm ba thì không bao giờ tha thứ cho ba. Ba đã sống trong mặc cảm tội lỗi suốt bao năm qua. Ba biết, mình hối hận thì đã quá muộn, người đã chết không thể sống lại. Bao nhiêu người dòng họ Li và Sasaki đã đổ máu, xác chết của họ chồng chất trên nền của chính cái hang đã biến ba thành mu muội. Tại nơi này đây, máu đã đổ, nước mắt đã rơi. Ba đã từng quỳ ở nền đất này, hét lên đau đớn. Ba muốn làm tất cả những gì có thể để chuộc lỗi. Nhưng... Tình cảm đã mất không thể lấy lại được. Ba biết, hai gia tộc đó luôn lăm le muốn tấn công ba.

- Vậy sao ba không nhường lại cho họ? – Sakura ngắt lời – ba, ba đã hối hận mà, tại sao ba không trả lại ngôi vua này cho họ, sống thanh thản. Như vậy có hơn không?

Quốc vương mỉm cười yếu ớt, lắc đầu nhìn con gái. Giọng ngài chợt khản đi và tiếng nói đã ngắt quãng:

- Đó là điều mà ba đã định làm bao năm nay. Để đền bù lỗi lầm của mình, ba đã dốc hết tâm sức để làm vị vua tốt cho dân chúng, làm một người chồng tốt và một người cha tốt. Ba cho xây dựng hai điện đông và tây để cho hai gia tộc kia làm chủ. Nhưng chừng đó chẳng là gì so với những gì ba đã gây ra cho họ, và

cũng có nghĩa là tòa án lương tâm của ba chưa thể ngừng xét xử. Cách đây một tháng, ba quyết định đến điện đông và tây, gặp hai người bạn cũ, đích thân mời họ đến điện chính, lấy cớ làm lễ trưởng thành cho con để sau đó trả lại ngôi vị này cho họ, để họ làm vua trị vì xứ sở Clow. Thật bất hạnh thay, cha đã mong là mình không hề đến đây, cha mong là mình nghe nhầm. Hôm đó, ba đến điện Đông trước. Và ở đó, ba vui mừng nhìn thấy hai người bạn của mình, Hiroshi và Hidesawa đang ngồi uống rượu. Ba không ra mặt ngay mà đứng nấp sau cột, cốt ý mang lại cho họ bất ngờ:

.....

- Này Hiroshi, người thật sự đã bỏ qua vị trí quốc vương rồi à? – ông Sasaki hỏi.

Li Hiroshi trầm ngâm uống cốc rượu:

- Bỏ đi. Ta đã thật sự chán cái việc làm quốc vương rồi. Người còn định tranh giành với Fujitaka sao? Lâu nay hấn vẫn đối xử bình thường với cả hai chúng ta, còn có vẻ tốt hơn hồi trước, cho chúng ta quản lý tây điện và Đông điện như quốc vương vậy thôi. Tiền của, cuộc sống... tất cả đều có rồi, cần gì phải đòi ngôi quốc vương làm gì nữa.

Sasaki Hidesawa thở dài:

- Người nói đúng. Chúng ta bây giờ đã có cả rồi. Làm vua chỉ thêm mệt thôi, đâu có thời gian để uống rượu, ngắm cảnh như chúng ta bây giờ. Với lại Fujitaka cũng là bạn vong niên của chúng ta, hấn làm vua thì ta cũng được hưởng phúc.

Hai người lại tiếp tục rót rượu cho nhau. Đứng nấp sau tường, lòng quốc vương cảm thấy vô cùng thoải mái vì hai người bạn đã bỏ qua ình. Ngài đang định bước ra thì ông Sasaki nói tiếp:

- Hiroshi, người có thấy bầu trời hôm nay đen kịt không? Đen giống như tương lai của Clow!

- Phải – Li Hiroshi đồng tình – và cũng đen giống như lòng hận thù của chúng ta.

- Cạn chén – Sasaki giơ cốc rượu lên - mừng cho sự hợp tác giữa hai ta. Người nói đúng. Chúng ta đã không cần đến cái ngôi vị quốc vương của hấn nữa, nhưng nỗi hận của chúng ta không bao giờ có thể xóa nhòa. Hấn là một kẻ đê tiện, giết hết bao người thân trong gia tộc chúng ta, giết cha mẹ ta, bắt và cưỡng hiếp vợ con ta. Việc chiếm ngôi của hấn coi như bỏ qua, nhưng chúng ta không thể bỏ qua nỗi nhục nhã đã phải chịu đựng. Phải giết hấn, giết vợ con hấn để trả mối hận này, trả thù cho xương máu bao người đã ngã xuống của hai gia tộc Li và Sasaki, trả thù cho nỗi nhục nhã của vợ con ta!

Hai chiếc cốc chạm vào nhau, kêu lên những tiếng kêu rộn người trong màn đêm yên tĩnh. Ông Li hỏi:

- Người định làm gì để trả thù?

- Cũng chẳng nhiều lắm đâu – ông Sasaki nhếch mép cười - đầu tiên là giết hấn, chuyện đương nhiên miễn bàn cãi. Hấn đã giết cha mẹ ta, ta không thể bỏ qua, cho dù là trong mê hay lúc tỉnh táo. Sau đó giết vợ con hấn. Có lẽ nên tha cho thằng Touya, nó vẫn còn có thể lợi dụng. Nó khá thông minh, táo bạo, lợi dụng nó sẽ có lợi cho chúng ta sau này. Còn con bé Sakura và ả hoàng hậu thì giết luôn đi. Những người khác trong cái gia tộc đó cũng cho tử luôn. Cái bọn “Tứ đại hộ pháp” nếu không giết được thì tìm cách mua chuộc, lợi dụng. Hấn quý dân như con, nhưng bọn ta thì khác. Dân để làm gì? Đương nhiên là để nuôi vua. Phải biết tận dụng hết điểm này. Làm vua để làm gì? Tất nhiên là để hưởng thụ, để không làm gì mà vẫn có người chu cấp. Đó chính là điểm lợi thế của ngôi vị mà năm xưa ba người chúng ta đã đánh nhau để giành lấy.

Ông Li cười to:

- Ha ha, cái đầu của người đúng là rất hữu dụng. Nè, đây sẽ là cuộc thảm sát đẫm máu nhất trong lịch sử, kinh khủng hơn cả khi chúng ta tử chiến để tranh giành chức vị. Rất thú vị! Cạn chén!

- BA! AAAAAAAAAA....

Tiếng hét của cô bé vang vọng trong hầm điện kín bưng, ngân lên như tiếng chuông tử hồn. Ánh sáng mờ ảo, heo hắt soi sáng gương mặt nhân từ của vị vua đầu tiên trên vương quốc Clow. “Tứ đại hộ pháp” phủ phục dưới thân hình bất động của Ngài. Theo di nguyện cuối cùng của quốc vương, họ giúp Sakura chôn

quốc vương dưới nền thần điện. Sakura ngồi trước nắm mồ của người cha quá cố, khóc tức tưởi. Nước mắt giàn giụa trên gương mặt nhỏ nhắn, chứa đựng sự đau thương và phẫn nộ, sự thù hận của một đứa con nhỏ phải ôm xác cha mình trong tay, bất lực nhìn cha chết mà không làm được gì.

- Ba ơi... Hu hu... Con sẽ làm... con nhất định sẽ không để mất vương quốc đâu... hu hu... Dù bây giờ không được thì sau này... con nhất định sẽ giữ được vương quốc mà ba đã khổ công xây dựng nên... Ba đừng lo... ba ơi...

“Tứ đại hộ pháp” im lặng nhìn công chúa. Họ hoàn toàn thấu hiểu nỗi đau của vị chủ nhân nhỏ. Họ được quốc vương nuôi nấng từ khi mới ra đời, nơi đây cũng là nơi đầu tiên họ gặp được quốc vương, nơi đây cũng chứa đựng biết bao nỗi đau mà họ đã phải trải qua, nỗi đau của một đứa trẻ bị giết hụt. Dù không biết quá khứ của họ, dù không biết tại sao họ bị vất bỏ, quốc vương vẫn nuôi nấng họ, chăm sóc và yêu thương họ một cách thật lòng, chứ không vì lợi ích gì. Đối với “Tứ đại hộ pháp”, quốc vương vừa là cha, vừa là mẹ, vừa là người thân. Không nói ra, nhưng tâm trạng của ai cũng giống nhau. Họ đã muôn gào lên, họ muốn hét lên, muốn đâm chém tất cả, muốn đập phá tan nát mọi thứ để cho nỗi uất ức trào ra. Nhưng... Vị công chúa nhỏ đang ngồi khóc ầm ục bên dưới kia lại làm họ cảm thấy đau lòng hơn bất kì sự mất mát nào. Họ cố gắng kìm nén. Họ phải làm một việc quan trọng mà người Cha đầy kính yêu đã trao cho họ: Bảo vệ công chúa. Một người trong “Tứ đại hộ pháp” quỳ xuống bên cạnh Sakura:

- Công chúa, chúng ta nên trở ra thôi. Quốc vương đã dặn là không để ai biết Người đã qua đời. Với lại chúng ta còn phải bảo vệ Hoàng hậu và Thái tử nữa.

- Mẹ? Anh hai? – Sakura chợt nhớ đến hình ảnh anh Touya mờ dần đi khi nãy, cô bé lâu rồi nước mắt – đúng rồi, chúng ta còn phải thông báo cho họ biết việc rước độc. Nếu không mẹ và anh hai sẽ trúng độc như ba mất.

Sakura chạy vội đi. “Tứ đại hộ pháp” nhanh tay tắt những ngọn đèn. Trước lúc đi, họ đứng lại trước nắm mồ mới đắp: “Quốc vương nhân từ, người Cha thân yêu của chúng con. Chúng con nhất định sẽ thực hiện di nguyện của Người, chăm sóc và bảo vệ công chúa, bảo vệ vương quốc!”

Sakura và “Tứ đại hộ pháp” đã đi gần đến cửa hầm. Bất chợt có tiếng đá lở. Cả hầm điện đang sụp đổ.

23. Chương 23: Thảm Sát

- Chuyện gì vậy? Sakura lo lắng nhìn lại phía sau.

“Tứ đại hộ pháp” lắng tai nghe. Một người trong số họ trả lời:

- Hồng rồi, công chúa, chúng ta rời khỏi đây nhanh lên. Có lẽ hầm điện này sắp sụp rồi

- KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG... BA ĐANG Ở TRONG ĐÓ MÀ - Sakura hét lên, át đi tiếng đá đổ.

- Công chúa, giờ không vào đó được nữa. Công chúa quên lời quốc vương dặn sao? Công chúa còn phải thực hiện lời hứa với quốc vương nữa mà. Công chúa, công chúa không thể chết!

- KHÔNG!

Sakura hét lên, nhất quyết thoát khỏi bàn tay “Tứ đại hộ pháp” để quay lại bên trong, nơi quốc vương đang yên nghỉ. Nhưng, cũng bất ngờ như khi bắt đầu, tiếng đá sập lở ngừng lại, trả lại sự yên tĩnh âm u cho hầm điện.

- Ngừng rồi. - “Tứ đại hộ pháp” ngạc nhiên quay lên nhìn – công chúa, chúng ta ra khỏi đây thôi. Nhanh lên trước khi hoàng hậu bị đầu độc.

- Mẹ ư?

Sakura hoảng sợ. Sự an nguy của mẹ khiến Sakura chạy vội khỏi khu hầm điện, nhanh chóng quay trở lại đại điện chính. Mọi người ủa ra đón. Vị trưởng lão, sư phụ của Sakura bước đến đầu tiên:

- Công chúa, chúc mừng công chúa đã trở ra!

- Sư phụ, ba... ba...

Sakura muốn khóc. Đôi mắt cô bé long lanh nước mắt. Cô bé muốn gào lên với sư phụ, muốn nói với sư phụ tất cả, muốn để sư phụ biết được những chuyện mà quốc vương đã nói với cô bé. Nhưng vị sư phụ già chỉ gật đầu, mỉm cười. Ông vung tay áo rộng của mình, che khuất Sakura khỏi tầm mắt những vị khách đang tò mò nhìn “Tứ đại hộ pháp”, lúc đó vừa ra đến nơi, đứng cạnh Sakura.

- Không sao đâu, công chúa – ông thì thầm – công chúa nhất định sẽ bình an. Dù phải hi sinh tính mạng già này, ta quyết sẽ bảo vệ công chúa.

Sakura ngược đôi mắt ướt đầm lên nhìn sư phụ. Khóe mắt ông cũng giàn giụa nước mắt. Nhưng rất nhanh chóng, ông dùng tay áo lau đi những giọt nước mắt ấy, quay lại chỗ những vị khách, ông nói to:

- Ái chà, công chúa cảm động vì được làm lễ trưởng thành nên đã chảy nước mắt rồi. Không sao đâu! A, quốc vương đâu rồi, công chúa?

Vị sư phụ khẽ nháy mắt với Sakura. Sakura chợt hiểu ra. Nếu bây giờ để ọi người biết quốc vương đã bằng hà thì thật sự rất nguy hiểm. Mẹ Sakura, hoàng hậu Nadeshiko đang ngồi nói chuyện với hai vị phu nhân Li và Sakura, bọn họ có thể giết mẹ bất kì lúc nào. Anh hai vẫn không thấy đâu, không biết anh có an toàn không? Thêm nữa, tất cả gia tộc họ Li và Sasaki đều tập trung ở đây, số lượng đông hơn nhiều so với gia tộc Kinomoto. Vậy nếu họ muốn giết hết những người gia tộc Kinomoto thì dễ dàng quá. Sakura trả lời:

- À, ba... quốc vương đang bận chút việc trong hầm điện. Con không biết là việc gì nhưng ba nói không sao, ba muốn tự mình làm việc và bảo con lên trước. “Tứ đại hộ pháp”, các người có thể lui.

- Rõ - “Tứ đại hộ pháp” vâng lệnh và biến mất trong nháy mắt.

Sakura đi theo sư phụ ra ngoài. Những người đứng trước cửa hầm chúc mừng Sakura đã hoàn thành nghi lễ trưởng thành. Lúc bấy giờ Sakura mới nhận ra sự vắng mặt của ông Li và Sasaki, cùng toàn bộ những người hai ông này mang theo. Cô bé cảm nhận sự nguy hiểm đang rình rập cung điện:

- Sư phụ, gia tộc Li và Sasaki đi đâu rồi à?

Vị trưởng lão thở dài:

- Bọn họ cáo lỗi nói có chút chuyện rồi đi ra suốt từ lúc con vào hầm điện đến tận bây giờ không thấy trở về. Thái tử đã cảnh báo ta về chuyện này và trực tiếp canh phòng rồi. Công chúa, con hãy nghe đây: Cho dù có chuyện gì xảy ra, con nhất định không được chết. Con là niềm hi vọng cuối cùng của vương quốc Clow, của gia tộc Kinomoto chúng ta. Mọi người sẽ cố hết sức bảo vệ con. Định mệnh đã là như thế, nếu thật sự không thể thoát được định mệnh thì... Dù sao, nếu ta, mẹ con, anh hai con, các vị trưởng lão khác... đều không sống sót được thì ta cũng đã bố trí Sonomi Daidouji chăm sóc con. Bà ấy sẽ là người bảo hộ cuối cùng của con.

- Sư phụ! Mọi người... – Sakura đau đớn thì thầm khi nghĩ đến cảnh tất cả những người cô bé yêu thương bấy lâu nay đều rời bỏ cô bé, đi đến một nơi rất xa, xa đến nỗi cô bé không thể đến được.

Vị trưởng lão mỉm cười, xoa đầu Sakura. Sakura nhìn lên phía hoàng hậu. Mẹ cô bé đang ngồi nghe hai vị phu nhân kể những chuyện trên trời dưới biển. Ánh mắt bà buồn bã nhìn vào chén rượu đang cầm trên tay. Sakura định hét lên với mẹ, hét lên rằng bà đừng uống, bởi vì trong rượu có độc, nhưng hoàng hậu chợt nhìn thẳng vào mắt Sakura. Tia nhìn của bà đau đớn nhưng đầy kiên quyết. Cái nhìn đó như ra lệnh cho Sakura, ra lệnh rằng cô bé phải im lặng.

Sakura chẳng thể làm gì hơn là nghe lời mẹ. Cô bé sợ hãi, chỉ biết nhắm chặt mắt lại, cầu mong. Cô bé cầu mong sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cô bé ước sao tất cả chỉ là giấc mơ. Mong rằng, hai vị điện chủ Li và Sasaki sẽ không thực hiện kế hoạch tàn sát tại cung điện này. Nhưng... dường như lời cầu nguyện của cô công chúa nhỏ không được đáp trả, khi một người lính từ bên ngoài chạy vào, bẩm báo:

- Hoàng hậu, Li phu nhân, Sasaki phu nhân, tìm thấy xác của 154 người mà ngài Li mang theo ở ngoài vườn, cùng với 200 người nữa rải rác ở các khu canh phòng, có lẽ là những người mà ngài Sasaki đưa đến.

Li nước quả trên tay Li phu nhân rớt xuống, vỡ tan. Bà đứng bật dậy, lắp bắp nói:

- Chồng... Chồng.. tôi đâu? Anh ấy... đâu... đâu rồi?... – Li phu nhân không thốt lên lời, trong khi phu nhân Sasaki ngồi lặng đi.

- Dạ, không có ông Li trong số đó. Nói đúng hơn là chúng tôi cũng không biết ông Li có nằm ở đó không. Nếu cần, phu nhân có thể ra xác minh.

Không khí như ngừng thở. Li phu nhân và Sasaki phu nhân lao đi, hoàng hậu cũng bước theo. Các vị trưởng lão vội vã đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau và đi theo hoàng hậu. Sakura hấp tấp chạy theo. Đến vườn, cô bé kinh hoàng không dám nhìn tiếp. Máu lai láng, xác người chồng lên nhau. Có những kẻ bị hủy hoại toàn bộ khuôn mặt. Mùi máu tanh xông lên đến tận mũi. Những con quạ kêu quang quác trên bầu trời. Tất cả mọi người đều lùi lại khi thấy cảnh tượng khủng khiếp này. Hoàng hậu tái xám mặt, ôm lấy Sakura. Bà Li gào lên:

- Anh Hiroshi, anh đâu rồi? Anh Hiroshi? Trời ơi, chú ba, chú tư, các chú làm sao thế này? Kẻ nào giết các chú thê thảm như vậy?

Bà Li quỳ sụp xuống, ôm lên hai xác người đầy máu. Khuôn mặt của hai người này đã bị phá hủy gần hết nhưng vẫn có thể nhận ra, trong khi đó, những xác người nằm bên cạnh, gần như không còn nhận diện được nữa do khuôn mặt đã bị hủy hoại hoàn toàn. Những người chứng kiến không ai biết nói gì để an ủi bà Li. Vừa lúc đó, tiếng phu nhân Sasaki hét lên:

- ANH HIDESAWA!

Mọi người vội vã chạy lại. Sasaki phu nhân đang ôm trên tay một hình hài bê bết máu, tay và chân đều mất, đầu bị chẻ đôi, gần đứt. Đôi mắt ông ta mở to, còn nguyên vẻ kinh hoàng. Ánh mắt phu nhân Sasaki rục rịch cắn thù:

- Kẻ nào? Kẻ nào giết anh ấy? Anh ấy đã làm gì các người mà các người giết anh ấy thê thảm thế này? KẼ NÀO?

Vị phu nhân gào lên. Tiếng gào của bà làm đàn quạ vừa đáp xuống gần đó giật mình bay vút lên cao.

Mọi người nhìn nhau, rồi lại quay lại nhìn hai người phụ nữ. Một người đang ôm xác chồng trong tay, còn một người vẫn mãi miết gọi tên chồng, lần mò từng xác người để tìm chồng. Hoàng hậu bước đến gần Sasaki:

- Sasaki phu nhân, chúng ta vào trong kia thôi. Chúng tôi hứa sẽ tìm ra thủ phạm giết ông Sasaki. Nhất định là thế!

- BUÔNG RA! – bà Sasaki hét lên – các người rút đi. Đáng lẽ ta không nên đến đây... đáng lẽ chồng ta không biết giết thế này... Các người rút đi, CÚT HẾT ĐI... Ta muốn ở lại một mình với chồng ta....

Biết không thể ngăn cản được người phụ nữ đang đau lòng vì mất chồng, mọi người đành để bà ta lại. Li phu nhân vẫn đang gào thét thảm thiết, trở nên điên loạn khi không tìm thấy chồng đâu. Hoàng hậu dìu Li phu nhân vào đại điện chính. Vừa vào đến cửa đại điện, hoàng hậu đứng khựng lại, không dám đi tiếp. Mùi máu tanh xông lên, ngạt thở. Các vị trưởng lão nhìn nhau, rồi bước vào trước. Sakura hét lên khi vừa đặt chân vào: Khắp đại điện, chỗ nào cũng là máu. Máu lenh láng trên nền nhà, nhuộm đỏ các vật dụng khác. Trên tường, bàn,... không đâu không có máu. Mùi tanh làm người ta buồn nôn. Một vị trưởng lão đi quanh, xem xét đại điện:

- Toàn bộ... toàn bộ những người còn lại của gia tộc họ Li... - vị trưởng lão ngừng lại ở một xác người. Ông quay ra – bà Li, xin chia buồn với bà... Ngài Li Hiroshi đã qua đời.

Người phụ nữ thét lên, lao tới chỗ vị trưởng lão đang đứng. Dưới chân ông, xác của ông Li nằm yên, máu nhuộm đỏ bộ áo ông ta mặc. Đôi mắt ông bị moi ra, vắt bên cạnh. Không ai dám bước vào đại điện. Nơi xinh đẹp này đã trở thành nơi kinh hoàng nhất, toàn máu và tiếng gào thét của người phụ nữ mất chồng. Bà Li sau một hồi kêu gào rồi ngất đi. Sakura cũng không chịu nổi. Vị trưởng lão sai người đưa bà Li về một căn phòng riêng, hoàng hậu đích thân đưa Sakura về phòng nghỉ. Mặt trời từ từ xuống núi, bóng tối bao phủ lên tòa cung điện. Màn đêm rợn người với tiếng quạ kêu, tiếng thét gào của gió và của những oan hồn.

Chẳng nghỉ được bao lâu, cánh cửa phòng nơi hoàng hậu và Sakura đang ngủ bật mở, một người lính bước vào:

- Xin lỗi đã làm phiền hoàng hậu, nhưng đại trưởng lão nói vào báo với hoàng hậu. Đã phát hiện xác của Sasaki phu nhân, chết bên cạnh xác của ngài Sasaki.

- Chết.... chết sao? – hoàng hậu không tin vào tai mình – sao lại vậy?

- Dạ, chúng thần không biết. Rất thê thảm. Đầu của phu nhân bị chặt và đặt ở bên cạnh. Cạnh đó, chúng thần tìm thấy vật này.

Người lính đưa lên một con dao đâm máu. Hoàng hậu cầm lấy và ra lệnh cho tên lính lui. Con dao toàn máu, bôi đỏ tay hoàng hậu và nhỏ xuống sàn. Trên cán dao, khắc gia huy của dòng họ Kinomoto và một dòng chữ: “Hận thù chưa dứt!”

Hoàng hậu đọc dòng chữ, đôi mắt bà mở to. Bà loạng choạng, không đứng vững nữa, phải ngồi xuống giường. Hoàng hậu với tay, lấy cốc nước trên bàn, uống hết và bỗng bật cười vang:

- Ha... ha ha.. Ha ha ha ha....

Tiếng cười của hoàng hậu đánh thức Sakura. Cô bé mở mắt nhìn cốc nước trên tay mẹ:

- Nước gì vậy hả mẹ? Có chuyện gì vui ạ? Máu ở đâu vậy?

Hoàng hậu đi lại gần giường, ngồi xuống, ôm Sakura vào lòng. Máu từ miệng hoàng hậu nhỏ xuống tay Sakura:

- Mẹ ơi, máu...

- Ủ, mẹ biết, Khúc... – máu từ miệng hoàng hậu tuôn ra nhiều hơn. Hoàng hậu ngã gục xuống, Sakura đỡ lấy mẹ, bắt lực ngồi im nhìn - mẹ sắp đi theo ba con rồi. Ba con cũng trúng loại độc này phải không? Xin lỗi con, Sakura. Mẹ không thể bảo vệ được anh con, giờ lại không thể bảo vệ con nữa. Ba mẹ đã biết trước việc này mà lại không thể làm gì khác được. Con nhất định phải sống, nhớ không, Sakura? Chắc “Tứ đại hộ pháp” đang ở đâu đó quanh con chứ?

- Dạ, hiện giờ họ không ở đây?

- Vậy sao? Mẹ có chuyện... muốn... nói với... họ... Khụ.. khụ...

- Mẹ.. Mẹ... – Sakura gọi, giọng cô bé yếu ớt và bắt lực.

- Sakura, chắc con cũng biết ba mẹ đều bị gia đình Li và Sasaki đầu độc... Mẹ biết... ba con cũng biết... ba mẹ đã đoán trước sẽ có ngày này... Sakura, ba con... ba con không... phải.. là người xấu... Ba con... là người... nhân hậu... đừng trách ba... Nếu trách, hãy.. trách mẹ... Mẹ có lỗi... mẹ xin lỗi....

Giọng nói của hoàng hậu mỗi lúc một yếu ớt dần. Sakura hét lên:

- MẸ CŨNG GIỐNG BA, CHỈ BIẾT NÓI XIN LỖI. SỐNG MỚI CÓ THỂ XIN LỖI ĐƯỢC CHỨ? SỐNG MỚI TRẢ ĐƯỢC LỖI LẦM. TẠI SAO BA MẸ LẠI CHẤP NHẬN CHẾT? TẠI SAO?

Đáp lại sự tức giận của Sakura, hoàng hậu chỉ mỉm cười:

- Con chưa hiểu đâu. Sau này, đến một ngày nào đó, con sẽ hiểu những điều ba mẹ làm thôi. Con phải sống nhé, Sakura. Đừng chết vì con còn có việc phải làm.... Sakura, mọi việc phải nhờ con rồi!... Sakura, hãy nhớ một điều: đừng bao giờ tin tưởng hoàn toàn vào những người quanh mình. Có người tưởng là bạn mà thực chất lại là thù, có người tưởng là thù, nhưng đó mới thật sự là bạn của ta. Nhớ đấy, Sakura!

Sakura ngơ ngác không hiểu những điều mà hoàng hậu nói. Vừa lúc ấy, cánh cửa phòng bật mở, bà Li bước vào. Hoàng hậu khó nhọc ngồi dậy, nhẹ nhàng nói:

- Cậu đến giết tôi à?... cũng không cần đâu... Tôi sắp chết rồi... Cậu hãy... giết tôi và tha cho Sakura, được không?... Khụ....

Bà Li dường như không nghe thấy tiếng của hoàng hậu. Bà ta gầm lên:

- Gia tộc Kinomoto, tất cả các người đều phải chết. Ta tìm thấy con dao của dòng họ Kinomoto ở cạnh xác chồng ta. Chính là các người... Các người phải đền mạng cho gia tộc chúng ta. Các người hãy chết hết đi... CHẾT ĐI...

Bà Li từ từ tiến về phía Sakura. Con dao sáng lên trong tay bà. Sakura sợ hãi, ôm chặt lấy người mẹ, lúc đó đang nằm dưới nền nhà, bất động:

- Chết đi.. chết đi... chết đi...

Sakura nhắm mắt lại khi con dao đã gần kề. Nhưng con dao không hề đâm vào người cô bé. Một dòng máu bắn lên, văng vào mặt Sakura, khiến cô bé kinh hoàng mở mắt ra. Bộ váy trắng đã thấm đẫm màu máu. Hoàng hậu lãnh trọn nhát dao. Máu bắn tung tóe.

- ME!

Người đàn bà họ Li rút con dao ra khỏi người hoàng hậu, vẫn đưa con dao lại phía Sakura:

- Chết.. chết đi...

Dùng hết tàn lực của mình, hoàng hậu đẩy Sakura ra ngoài, hét lên:

- Chạy đi, Sakura... Chạy đi... Con phải sống... Sakura, sống và thực hiện di nguyện của ba mẹ... Nhanh lên, Sakura....

Với bản năng sinh tồn, Sakura quay lưng bỏ chạy. Trước lúc chạy ra khỏi phòng, cô bé vẫn cảm nhận được dòng máu nóng từ người hoàng hậu bắn vào mình. Sakura lao đi trên hành lang vắng vẻ. Dù mắt nhắm chặt, cô bé vẫn cảm nhận được những tiếng kêu gào, những xác người ngổ ngang và mùi máu tanh xộc lên từ những căn phòng xung quanh. Tất cả cung nữ, lính tráng trong cung đều bị giết, không còn một ai.

- “Tứ đại hộ pháp”? Các người đang ở đâu? “Tứ đại hộ pháp”?....

Toàn cung điện rung chuyển. Đá gạch đổ ập xuống đầu Sakura. Sakura dùng tay che đầu, nhìn đám đá chắn trước đường, không thể chạy qua. Đằng sau lưng, tiếng người đàn bà gào thét đã cận kề. Một ý nghĩ thoáng qua đầu Sakura, cô bé bàng hoàng khi đứng trước sự thực: Hoàng hậu đã qua đời.

- Mẹ.. Mẹ ơi.. Hu hu....

Sakura khóc nức lên. Đá vẫn tiếp tục rơi xuống, xung quanh chân cô bé. Sakura đứng im, ngược mắt nhìn. Một tảng đá to đang rơi thẳng xuống đầu Sakura. Cô bé nhắm mắt lại: “Xin lỗi!!!” Sakura thì thầm, chấp nhận số phận. Nhưng không, tảng đá đã không rơi vào Sakura. Cô bé từ từ mở mắt ra. Một người trong “Tứ đại hộ pháp” đã dùng lưng chắn đá cho Sakura. Ba người còn lại dùng tay và toàn bộ cơ thể mình, vạch đá, mở đường cho Sakura:

- “Tứ đại hộ pháp”...

Người đang dùng lưng chắn đá mỉm cười với Sakura:

- Công chúa, xin thứ lỗi vì đến chậm, đã để công chúa phải sợ hãi rồi. Công chúa hãy nhanh chóng rời khỏi đây. Cung điện này sắp sụp đổ hoàn toàn rồi.

Ba người còn lại nhanh chóng tạo được một lối đi. Một người hét lên:

- Công chúa, nhanh lên!

Sakura chạy qua lối đi đã được mở. 4 người “Tứ đại hộ pháp” thở phào nhẹ nhõm. Người này giờ dùng lưng đỡ đá thả lỏng người, hòn đá sập xuống, máu bắn tung tóe. Đá từ trên trần lại tiếp tục rơi, vùi lấp ba người còn lại xuống, máu tuôn ra như suối. Sakura hét lên:

- “Tứ đại hộ pháp”... Các người sao rồi?

- Công chúa, xin đừng lo, không phải máu của chúng tôi đâu... - một giọng nói nhỏ, yếu ớt vang lên – công chúa hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nhanh lên. Xin lỗi vì không thể tiếp tục bảo vệ công chúa. Công chúa đi đi... Nhất định phải sống....

- Các người cũng vậy... Các người cũng không được chết... Các người nghe rõ không? Đây là lệnh – Sakura bất lực nói.

- Công chúa, xin lỗi trước nếu chúng tôi không thể nghe lệnh. Công chúa, rời khỏi nơi đây đi... NHANH LÊN ĐI...

Sakura quệt nước mắt, chạy vội đi, miệng lẩm bẩm: “Các người nhất định phải sống. Các người nhất định không được chết. Không được chết... không được...” Tiếng đá văng ầm ầm đổ ở phía sau lưng. Xen vào tiếng đá đổ, Sakura hoảng hốt nghe thấy tiếng bà Li. Theo phản xạ tự nhiên, cô bé quay lại và nhìn thấy người đàn bà với vẻ căm thù cực độ, người đầy máu đang đuổi theo cô bé. Máu rơi xuống sàn theo từng bước chân của bà ta. Sakura vội vã chạy quặt theo một hướng khác, sau đó liên tục đổi hướng. Cô bé chạy mãi, chân chảy máu, nhỏ xuống đoạn đường đổ nát. Sakura vấp phải đá, ngã xuống. Một người tiến đến gần cô bé...

- Là người à, bé con? Người làm sao thế? Người người đầy máu? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Ta đang nằm ngủ, chợt đá đổ xuống, ta suýt bị đè bẹp.

Sakura nhìn lên và nhận ra chính là cậu bé kiêu căng cô bé đã gặp. Cậu bé lo lắng nhìn Sakura. Sakura yếu ớt nói:

- Chết rồi... Chết hết rồi... Chẳng còn ai sống sót cả... Mẹ.. ba... chết hết rồi.. Bà ta muốn giết ta... Ta... Bà ta sắp đến rồi... – Sakura sợ hãi khi nghe tiếng gào.

- Có người muốn giết người à? - cậu bé lo lắng - được rồi, người chạy đi, để ta chặn hãm lại. Đi nhanh lên. Cái cung điện quái quỷ yếu xìu này sắp đổ rồi đấy!

- Nhưng mà... – Sakura sững sờ - người sẽ chết đấy. Nếu người không bị bà ta giết thì cũng sẽ bị đá đè chết mất thôi. Người chạy cùng ta đi.

Cậu bé khẽ cười, đi tiếp trở lại, ngược hướng với Sakura.

- Này nhóc, người muốn chết à?

- Ta nói lần này là lần thứ ba: ta không muốn chết. Hơn nữa, ta không phải là nhóc.

- Gì cũng được... – Sakura tức giận – ta không cần người cứu ta... người chạy nhanh đi... Đi cùng với ta đi...

Cậu bé im lặng, không nói gì. Bỗng cậu ta nhìn thẳng vào mắt Sakura, mỉm cười:

- Người cố gắng sống sót nhé. Sau này, khi gặp lại, nhớ cho ta biết tên. Cố gắng mà sống để còn gặp lại ta. Đi nhanh lên!

Không biết vì điều gì, nhưng Sakura mỉm cười. Ánh mắt của cậu bé làm Sakura yên tâm và tin tưởng. Cô bé quay đi, tiếp tục chạy.

- Xin lỗi, nhưng thật ra người rất xinh đẹp!

Sakura quay người lại. Cậu bé đang cười rất tươi. “Cám ơn!” – Sakura nói rồi tiếp tục chạy. Cô bé chạy qua nhiều hành lang. Đá đã bít kín đường, làm cho cô bé không phân biệt được đường nào để chạy ra ngoài, chỉ có thể nhắm mắt mà chạy, tránh những đường có đá đổ chắn ngang. Chạy được một lúc, Sakura cảm nhận có làn gió nhẹ. Vẫn theo hướng ấy, Sakura tiếp tục chạy. Nhưng, con đường đó đã bị chắn ngang bởi một đồng đá to. Loay hoay một lát, Sakura cũng trèo lên được đồng đá cao và chuẩn bị nhảy xuống. Từ đồng đá, Sakura nhận ra một người rất quen đang đứng đợi cô bé ở phía dưới:

- SỰ PHỤ! CHUYỆN GÌ VẬY? TẠI SAO CUNG ĐIỆN LẠI SỤP ĐỔ?

- Là gia tộc Li và Sasaki. Trước lúc chết, họ đã gài thuốc nổ. Họ muốn giết hết chúng ta. Công chúa - vị trưởng lão nói – nhanh lên, nhảy xuống đây đi. Ta sẽ đưa công chúa ra ngoài bình yên.

Sakura vội vã nhảy xuống. Nhưng váy của cô bé bị mắc vào một tảng đá lớn. Sakura dùng chân đẩy đồng đá lấy đà, đồng đá đổ sập xuống. Vị trưởng lão đẩy Sakura bật ra xa, hét lên:

- Công chúa, chạy nhanh lên. Đi đường thẳng này là có thể ra khỏi cung điện. Sau đó, lập tức đến nhà Daidouji, tìm nhũ mẫu Sonomi, cô ta sẽ chăm sóc công chúa. Già này có chết cũng không đáng tiếc, nhưng công chúa phải sống. Công chúa, đi nhanh đi.

Toàn bộ đồng đá đổ xuống, đè lên người vị trưởng lão già. Máu tung lên, nhuộm cả một góc. Cánh tay vị trưởng lão văng ra theo dòng máu. Sakura hét lên:

- SỰ PHỤ!

Bất lực. Sakura tiếp tục chạy. Cuối cùng, cô bé cũng ra khỏi cửa cung điện. Trong đầu Sakura bây giờ chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: “Trả thù... là gia tộc Sasaki và Li... ta sẽ trả thù... ba... mẹ... sự phụ...” “Tứ đại hộ pháp”... ta nhất định sẽ trả thù...” Cô bé cứ chạy, chạy mãi, chạy như một người mất hồn, hướng về phía nhà Daidouji. Bỗng, một bóng người lao ra, chặn trước Sakura:

- Cô bé, không đi được nữa đâu. Người phải chết ở đây. Người nhà Kinomoto đều phải chết. Ta, Hiragizawa sẽ giúp cô bé đi theo người thân.

Trước mắt Sakura là màu đỏ của máu, màu đỏ đáng sợ, vô tận. Mọi thứ đều mờ ảo. Cô bé mở to mắt, đón nhất kiếm đã gần đến đầu mình.

“Keng”, thanh kiếm trên tay kẻ kia rớt xuống, và một người khác đứng chắn trước Sakura:

- Đừng hòng chạm vào con bé. Ta, người bảo vệ cuối cùng, không thể để mi làm việc đó.

Sakura yếu ớt nói:

- Anh hai!

Touya vẫn không rời mắt khỏi đối thủ, nhắc Sakura:

- Rời khỏi đây đi, Sakura. Chạy đến hà Daidouji, tìm dì Sonomi. Xin lỗi em, anh chưa tặng quà sinh nhật cho em. Sakura, chạy nhanh lên!

Đầu óc Sakura trống rỗng. Cô bé không còn biết mình đang làm gì. Trong bộ óc ngây thơ chỉ còn lại hai chữ: TRẢ THÙ. Cô bé cứ chạy, chạy mà không biết mình đang đi đâu. Sakura gục ngã trước cổng một căn nhà sang trọng. Trước lúc ngất đi, Sakura cảm thấy có bóng người lặng lẽ áp sát đằng sau.

.....

24. Chương 24: Hiểu Biết Của Syaoran

Từ hôm ngất đi ở “Quán ăn Rika” đến nay đã 7 ngày trôi qua, Sakura vẫn ngủ li bì không tỉnh dậy mặc dù đã dùng mọi cách để đánh thức cô. Để giữ mạng sống cho Sakura, mọi người phải dùng cháo loãng và cố gắng đổ vào miệng cô. Eriol bỏ công việc ở cung điện để đến đây. Yukito dù là một thần y cũng không có cách gì làm cho Sakura tỉnh lại. Mọi người chỉ còn biết ngồi và chờ đợi.

Đêm đã khuya. Tất cả cùng tập trung xung quanh Sakura, ngồi đợi và chăm sóc cho cô. Touya đứng ngồi không yên:

“Tại sao con bé ngủ lâu thế? Có chuyện gì xảy ra thế không biết? Nhìn nó có vẻ đang gặp ác mộng. Không biết nó có làm sao không?”

Yukito trấn an Touya:

“Đừng có rối lên, Touya. Cậu không thấy mọi người đều rất lo sao? Cậu cứ qua qua lại lại mãi như vậy càng khiến mọi người sợ hơn.”

“Cậu giỏi y thuật lắm mà” – Touya tức giận hỏi – “tại sao cậu không tìm cách gì đi. Nhìn nó ngủ suốt như vậy, không chừng nó chết mất đấy.”

“Nếu tớ có thể thì tớ đã làm từ lâu rồi” – Yukito vùi đầu vào hai bàn tay - “tớ đã dùng mọi cách, chọc kim, bóp mũi.... nhưng Sakura hoàn toàn không có phản ứng.”

Touya và Yukito không nói gì nữa. Ngôi nhà lại chìm vào im lặng. Tomoyo lau mồ hôi cho Sakura, lo lắng hỏi:

“Chuyện gì xảy ra với Sakura vậy? Tự nhiên cô ấy hét lên rồi ngất đi. Bây giờ thì mồ hôi vã ra như tắm. Hình như cô ấy gặp ác mộng”.

“Ồi, nhìn kìa, mắt Sakura động đậy rồi!” – dì Sonomi đứng ở cuối giường la lên, làm tất cả mọi người chồm vào giường Sakura.

“Ừ...” – Sakura từ từ mở mắt. Yukito ra lệnh:

“Đứng lui ra, phải để cô ấy thở chứ!”

Sakura ngồi dậy. Tomoyo ôm chầm lấy cô:

“Sakura, cậu tỉnh lại rồi! Cậu không sao là tốt rồi! Cậu biết không, Sakura, cậu ngủ suốt 7 ngày nay rồi đấy.”

Mọi người tíu tít hỏi chuyện Sakura. Sau bao ngày lo lắng, ai cũng cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy Sakura tỉnh lại. Eriol mỉm cười, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Dì Sonomi vừa đứng vừa khóc, Touya cũng không đi đi lại lại nữa mà đứng yên nhìn em. Yukito ân cần, dịu dàng hỏi xem Sakura có đói không. Nhưng Sakura dường như không để ý đến sự quan tâm của mọi người. Đôi mắt cô vẫn trắng dã, vô hồn, nhìn vào khoảng không vô định. Nhận thấy sự kì lạ này, Tomoyo lo lắng hỏi:

“Sakura... Sakura... Cậu không sao chứ? Cậu không nhận ra mình à? Anh Yukito, cô ấy có sao không?”

Yukito lắc đầu, ngạc nhiên không kém:

“Không, anh không thấy có dấu hiệu nào bất thường cho thấy Sakura có vấn đề gì cả. Sakura, em không sao chứ?”

“Sakura...” – Touya nhẹ nhàng gọi. Tiếng gọi của Touya làm Sakura chợt bừng tỉnh lại. Đôi mắt vô thần của cô đã chú ý vào thẳng Touya. Cô nhìn anh với vẻ sợ hãi, ngạc nhiên lẫn vui sướng. Sakura nín lấy áo Touya, lấp bắp nói:

“Anh hai, may quá, vậy là anh vẫn còn sống. Trong cung điện.... khủng khiếp lắm... ba chết rồi... mẹ chết rồi... sư phụ... “Tứ đại hộ pháp”... chết hết rồi... bị bọn họ giết... đổ... Máu... nhiều lắm...”

Mọi người sững sờ nhìn Sakura. Trong giây lát, không ai nói được gì vì bất ngờ. Touya vừa lo vừa mừng:

“Sakura, em nhớ lại rồi sao? Em... đã tìm lại được kí ức rồi à? Kí ức năm em 10 tuổi?”

Đôi mắt Sakura chợt mở to ra, hãi hùng. Cảnh tượng năm 10 tuổi giờ đây hiện rõ trong trí nhớ của Sakura, khiến cô cảm thấy sợ hãi, thấy căm phẫn và đau đớn hơn bao giờ hết. Những dòng máu đỏ ra, phun trào như chính sự căm hận của cô. Sakura hét lên rồi từ từ gục xuống. Touya ôm lấy Sakura, kìm hãm sự xúc động của cô em gái:

“Được rồi, không sao đâu, Sakura. Mọi chuyện ổn rồi, không có chuyện gì xảy ra đâu. em có thể kể lại từ đầu cho anh nghe, được không?”

Sakura nhắm mắt lại, cố gắng lấy lại sự bình tâm. Cô lặng lẽ nói:

“VUA... Kinomoto mới thật sự là chủ nhân của vương quốc Clow.”

Tranh thủ lúc mọi người đang bận hỏi han Sakura, Eriol rời khỏi nơi đó và phóng ngựa gấp gáp. Cách đây một ngày, Syaoran hẹn gặp anh. Suốt mấy hôm, do bận bịu, Eriol không gặp được Syaoran, nhưng hôm nay Syaoran đã hẹn gặp anh tại một điện đã bị lãng quên ở cung điện. Trời đêm mát mẻ, mặt trăng e lệ ẩn mình vào những đám mây, tỏa ra ánh sáng yếu ớt soi rõ hành lang dẫn đến điện đó vốn dĩ vắng vẻ, lý do đơn giản bởi điện này bị bỏ hoang đã lâu. Eriol cũng chưa bao giờ đặt chân đến nơi đây. Những tiếng cọt két của sàn nhà vang lên làm những người yếu bóng vía phải rợn tóc gáy. Nơi đây suốt 7 năm nay không có người lui tới, cũng không được sửa sang gì. Đèn phủ đầy bụi bặm, mạng nhện. Người ta nói, trong điện này có ma, nên không ai dám bén mảng đến. Dường như những tin đồn được tung ra, cốt để ngăn cấm những kẻ tò mò muốn đến nơi đây. Trên nền nhà và cả trên tường, dày đặc những vết đen dài, mà trong bóng tối, Eriol không thể xác định đó là cái gì. Nó giống như nước mà lại không phải là nước. Trong các căn phòng xung quanh nơi Eriol đi qua cũng có vô số những vết đen đó, có những nơi, nó tạo thành vũng chứ không chỉ là vết dài. Đá đổ ngổn ngang, chắn ngang đường khiến Eriol mấy lần phải đổi hướng đi. Dường như

nơi đây đã bị sụp đổ một lần và rồi sau đó, người ta không cho xây dựng lại. Nhưng theo Eriol nhận xét, cách thiết kế và trang trí ở đây rất trang nhã và giản dị, cho thấy khiếu thẩm mỹ của người sống nơi đất thuộc hạng tốt. Cột nhà được cách điệu hoa văn đơn giản nhưng lại hợp với kết cấu của ngôi điện. Nhiều căn phòng đã hoàn toàn sụp đổ nhưng vẫn còn nguyên nét trang trí cũ. “Chuyện gì đã xảy ra ở đây nhỉ?” – Eriol thắc mắc. Đi dọc theo con đường đó, Eriol nhìn thấy có ánh sáng mờ mờ. Anh tiếp tục đến gần và nhận thấy nó mang một vẻ đẹp lộng lẫy của riêng mình. Những chiếc bàn bị xô đẩy, lộn lộn trên sàn nhà, và những vệt, vũng đen la liệt trên nền nhà. Có hai bực cao, trên bực cao nhất có đặt 3 chiếc ghế to. Bên chỗ bực thấp hơn không có gì. Eriol đang ngồi trên chiếc ghế bên trái, mỉm cười trong bóng tối:

“xin chào, thái tử, cậu đến rồi đấy à?”

Eriol tức giận nhìn lên. Mặc dù khá tối với một ngọn đèn nhỏ leo lét chiếu sáng, nhưng Eriol vẫn nhận ra vẻ mặt kiêu ngạo của Syaoran:

“Cậu định giở trò gì vậy hả? Tại sao lại hẹn gặp tôi ở một chỗ như thế này vào lúc khuya?”

“A, xin lỗi. Ban ngày bận quá không gặp được cậu, với lại tôi định liên lạc với cậu vào ban ngày nhưng không được. Chẳng còn cách nào khác cả, đành chọn ban đêm thôi, mong cậu thông cảm. Hay có chuyện gì bất tiện? Thật xin lỗi quá, tôi không biết cậu cũng sợ ma....”

“IM ĐI!” – Eriol ra lệnh – “Nào, có chuyện gì thì nói đi!”

Syaoran cười giãi hòa:

“Bình tĩnh nào. Hình như cậu mới từ chỗ Sakura về phải không? Sakura thế nào rồi?”

“Thế nào rồi?” – Eriol nhạo báng – “Cậu đừng có ra vẻ tốt bụng nữa. Tomoyo đã nói với tôi rồi, khi thấy Sakura bị ngất, cậu chẳng những không giúp đỡ mà còn ngồi yên nhìn nữa. Giờ lại hỏi han làm như quan tâm lắm vậy? Dạo này cậu bị làm sao vậy hả?”

“Ồ, tôi ngồi yên à....” – Syaoran nhìn Eriol với ánh mắt ngạc nhiên. Nhưng rồi, dường như vừa nghĩ ra điều gì, anh lặng lẽ nhún vai: “À à... ra là vậy... cũng chẳng có gì đâu, tôi chỉ thể hiện sự quan tâm của mình thôi mà. Vậy chúng ta vào chuyện chính nhé!”

“NÓI ĐI!” - Eriol cần nhần.

Syaoran từ trên bực bước xuống, dùng khăn tay để lau sạch các ngọn đuốc đã bị bụi bặm và cả những vệt đen bí ẩn bám trên tay cầm. Vừa làm, anh vừa nói:

“Để tôi nói từ đầu cho dễ hiểu nhé. Hiện giờ, cung điện gồm có 2 lâu đài, hay còn gọi là 2 điện chính. Nhưng, không biết cậu có biết rằng, cách đây 6 năm, nó có 3 lâu đài chứ không phải là 2. Ba điện đó gồm: điện chính, tây điện và đông điện. Vương quốc Clow do ba gia tộc được tôn xưng là “Tam gia huyền thoại” lập nên bằng chính máu của mình, và ba điện đó là do ba gia tộc cai quản. Điện chính là của quốc vương, Tây và đông điện được phân cho hai gia tộc còn lại.”

Eriol ngắt lời:

“Khoan đã, Syaoran. Cậu gọi tôi đến đây chỉ để nói những chuyện tầm phào đó sao? Vậy tôi về nhé!”

“Nơi chúng ta đang đứng hiện nay chính là đại điện trong Điện chính” – Syaoran tiếp tục nói như chưa hề bị ngắt lời. Câu nói vừa rồi khiến Eriol bất buộc phải dừng lại – “Đại điện là nơi để tổ chức những lễ hội lớn, những cuộc họp quan trọng và cả những buổi lễ nữa. Nói đúng hơn, nó là một địa điểm linh thiêng, chỉ có những người trong hoàng tộc và những người có chức cấp quan trọng mới được ngồi tham dự tại đây. Cậu có nhìn thấy 3 chiếc ghế trên bực cao nhất kia không? Chiếc ở chính giữa là của quốc vương, ở bên phải dành cho Đông điện chủ và Tây điện chủ ngồi ở trên chiếc ghế bên trái. Chà, bàn ghế dành cho hoàng hậu, thái tử, công chúa và những nhân vật cấp cao khác dường như đã đổ và văng đi nơi khác hết rồi, chán thật!”

“Đừng dông dài nữa”, Eriol lại một lần nữa ngắt lời, “Cậu muốn nói gì? Nói nhanh lên đi!”

“Những chiếc bàn này chỉ mới được trải khăn trắng khi có buổi lễ nào đấy”, Syaoran nói tiếp.

Eriol đã thực sự cảm thấy bực tức:

“Thôi đủ rồi đây. Nói tóm lại là nơi đây đã có một buổi tiệc lớn trước khi nó trở thành một đồng gạch vụn như thế này chứ gì?”

“Đúng thế”, Syaoran bắt đầu thắp sáng những ngọn đuốc trong phòng – “7 năm trước, nơi đây đã tổ chức buổi tiệc mừng sinh nhật cô công chúa 10 tuổi của vương quốc. Thế nhưng, buổi tiệc tàn trong màu đỏ của máu và tiếng pháo chúc mừng của sự đổ nát.”

“Nghĩa là sao? Chuyện gì đã xảy ra?” – Eriol bắt đầu quan tâm đến câu chuyện, điều này khiến Syaoran hài lòng.

“Chắc cậu cũng đã thấy ở xung quanh căn phòng này, và cả ở lối đi, hành lang, trên tường hay ở các vật dụng xung quanh đây đều có những vết đen đúng không?” – Syaoran đã thắp xong ngọn đèn đuốc cuối cùng – “Toàn bộ đèn đã được thắp sáng, cậu có thể tự mình xem xét xem nó là cái gì?”

Có hàng trăm ngọn đuốc soi sáng, căn phòng hiện ra rõ ràng như vào buổi sáng. Eriol xem xét những vết đen to trên sàn và cả những vết kéo dài trên tường. Anh khẽ thốt lên:

“Máu. Là máu khô!”

“Chính xác”, Syaoran đồng tình, “là máu khô. Và cậu biết đó là máu của ai không?” – Syaoran khẽ mỉm cười nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Eriol. Anh chậm rãi đi lại phía Eriol, chỉ tay xuống: “Cái vũng máu to nhất ở chân cậu đó, chính chỗ đó, ba tôi đã nằm ở đó!”

Eriol kinh ngạc và sững sờ. Phải mất mấy giây sau anh mới có thể hiểu được Syaoran đang nói gì. Anh đứng lùi lại, mắt vẫn không rời khỏi vị trí mà Syaoran đã chỉ:

“Chuyện này là sao? Nơi đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trước đây”, Syaoran bước quanh căn phòng, “Quốc vương là một gia tộc “Tam gia”, không phải là Hiragizawa, cũng chẳng phải là Li. 6 năm trước, tôi cũng có mặt tại cung điện này. Chính tôi đã bị đá đè suýt chết, và, có thể do quá kinh hoàng, tôi đã quên đi kí ức đó - một kí ức đầy máu. Nếu không nhờ mẹ tôi cứu thì có lẽ bây giờ tôi đã là một đồng xương khô bị vùi trong đá rồi.”

“Mẹ cậu à? Tại sao cậu lại có mặt ở đây? Tại sao điện chính lại sụp đổ?”

“Bình tĩnh đã nào”, Syaoran trấn an Eriol, “để tôi nói từ từ à nghe, nhưng cậu không được ngắt lời tôi nữa đây” - thấy Eriol gật đầu, Syaoran nói tiếp: “6 năm trước, quốc vương đã mời hai gia tộc bạn của mình đến đây, nghĩa là nơi đây đã tập trung toàn bộ “Tam gia huyền thoại”....

“Khoan đã, “Tam gia huyền thoại” là có thật sao? Bọn họ là những ai vậy?”

“Đã nói đừng ngắt lời tôi” - Syaoran cảnh cáo – “Tam gia huyền thoại” đương nhiên là có thật rồi. Và cả ba gia tộc đó, cậu đều biết đấy.”

“Quốc vương Kinomoto Fujitaka, Tây điện chủ Li Hiroshi – ba tôi, Đông điện chủ Sasaki Hidesawa – ba Rika. Đây là 3 người đứng đầu trong 3 gia tộc “Tam gia huyền thoại”.

“CÁI GÌ?” - Eriol không tin vào tai mình nữa – “KINOMOTO, LI, SASAKI LÀ BA GIA TỘC ĐƯỢC MỆNH DANH LÀ “TAM GIA HUYỀN THOẠI” SAO?”

“Đúng như vậy. Nhưng cả 3 người đứng đầu trong “Tam gia” đều đã chết rồi. À không, nói cho đúng hơn là Li Hiroshi và Sasaki Hidesawa chắc chắn đã chết, còn quốc vương Kinomoto Fujitaka thì không biết hiện giờ ra sao.”

“Vậy là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra tại điện chính này?” - Eriol sững sờ nhìn các vết máu khô.

“Thăm sát” - Syaoran lặng lẽ nói – “Lúc này tôi đã nói, nơi đây trước lúc trở thành hoang tàn như thế này thì nó đang diễn ra một bữa tiệc sinh nhật. Đó là sinh nhật công chúa vương quốc lên 10 tuổi, làm lễ trưởng thành cho cô công chúa ấy. Hôm đó, ba tôi đưa toàn bộ người của gia tộc họ Li đến đây, gia tộc Sasaki cũng đi cùng rất đông. Tôi không muốn tham dự bữa tiệc ngốc nghếch đó đã trốn ra ngoài ngủ. Vì vậy, tôi không biết bữa tiệc diễn ra như thế nào, có xích mích gì xảy ra trong bữa tiệc? Tôi chỉ biết, có tiếng đá đổ làm tôi thức dậy. Đá chắn ngang con đường lúc trước tôi đi, nên tôi đành phải đi theo hướng khác. Đang loay hoay không biết phải đi tiếp vào lối nào, tôi gặp một cô bé chạy ngược hướng với mình, người đầy máu, sợ hãi

nói là có người muốn giết mình. Tôi cũng chẳng biết tại sao lúc ấy, mặc dù rất sợ hãi, nhưng nhìn về mặt kinh hoàng của cô bé, tôi bỗng muốn cứu cô bé ấy. Sau khi cô nhóc đó chạy vào một lối khác, một hành lang đối diện với lối tôi vừa nằm ngủ.... ”

“Chắc, thì ra là lối đó à? có nghĩa là nếu đi theo hướng mình đi này giờ thì sẽ đi sâu vào trong cung điện” - Syaoran nhìn theo cô bé, lẩm bẩm một mình.

Cậu bé Syaoran quyết định rời khỏi đây, đi theo đường mà cô bé kia vừa đi. Nhưng vừa lúc đó, đá từ trên trần nhà đổ sập xuống. Syaoran bình tĩnh nhảy tránh, lách người qua những tảng đá đang thi nhau rơi xuống. Nhưng đá rơi càng lúc càng nhiều, mà Syaoran thì đã mệt lử người. Chợt, cậu bé nghe thấy có tiếng bước chân người đang đến gần. “Có người muốn giết tôi....” - tiếng cô bé chợt vang vọng bên tai, khiến Syaoran vừa nhảy vừa kêu lên ân hận:

“Aaaaaaaa, mình ngu quá. Sao lại chấp nhận ở lại nhỉ? Biết thế này mình chạy cùng nhóc đó luôn. Quả như nhóc đó nói, nếu không chết vì bị đá đè cũng sẽ bị kẻ điên nào đó giết chết. Đằng nào thì cũng chết sao? Ôi, Li Syaoran ta mà phải bỏ mạng ở đây sớm thế này à?”

Đá trên trần nhà vẫn đua nhau đổ ập xuống, tiếng bước chân thì càng lúc càng gần. Syaoran do phải chú ý tiếng bước chân nên không để ý đến đá rơi ngay trên đầu mình. Cậu bé chỉ có thể lách người tránh tảng đá đó nhưng ngay lập tức bị chặn bởi tảng đá khác. Cuối cùng, Syaoran bị kẹt trong đồng đá, không nhúc nhích nổi. Bất lực và vô vọng, Cậu bé hét lên với đồng đá:

“Xỏ lá, các người đông hơn sao lại đi bắt nạt một mình ta? Từ trên cao rơi xuống đương nhiên là hơn người bên dưới rồi. Đã lợi về số lượng lại còn lợi thế về vị trí nữa, trận đấu này không tính. Oái, các người hại ta rồi, thấy chưa, giờ thì kẻ kia sắp đến rồi!”

Syaoran nín thở chờ đợi. Cậu bé lẩm bẩm: “Chắc là kẻ này dữ lắm. Đá cũng sợ mà không dám rơi tiếp rồi.” Dù bị vùi người trong đá, nhưng Syaoran vẫn có thể thấy thấp thoáng đằng xa là một bóng người với bộ đồ màu đỏ mà cậu bé có thể dễ dàng đoán ra là máu. Syaoran chăm chú nhìn. Bóng dáng người đó vô cùng quen thuộc. Càng đến gần, cảm giác quen thuộc đó càng tăng lên và cậu bé cũng dễ dàng nhận ra hơn.

“ME!” – Syaoran hét lên.

Bà Li chạy đến gần, nhìn thấy Syaoran đang chôn nửa mình trong đồng đá. Bà không nói gì, vội vàng đẩy đá, kéo cậu bé lên. Syaoran lo lắng nhìn mẹ:

“Mẹ, sao người mẹ nhiều máu thế? Ba và những người khác đâu hết rồi? Ba rất giỏi mà, sao ba không bảo vệ mẹ con mình?”

“Chết rồi” – bà Li lẩm bẩm – “chết hết rồi. Chạy khỏi đây, nhanh lên Syaoran. Nếu không chúng ta sẽ bị đè bẹp mất.”

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng Syaoran vẫn nhận ra sự lo lắng trên gương mặt mẹ. Cậu bé dìu mẹ đứng dậy:

“Mẹ đừng lo, có vẻ đá đã không đổ nữa rồi. Chuyện gì xảy ra vậy, mẹ? Ba đâu? Hay mẹ con mình đi tìm ba đã rồi ra ngoài kia?”

“Đi vào điện chính. Tại đây con sẽ hiểu!” – bà Li trả lời với giọng căm thù.

“Điện chính? Nơi đó ở đâu ạ?” – Syaoran nhìn quanh, thắc mắc.

Bà Li không nói gì, đẩy Syaoran ra xa, tự mình đi trước dẫn đường. Syaoran lo lắng chạy theo mẹ và có thể đỡ bà bất cứ lúc nào bà cần. Chân tay bà Li bị xây xước, chảy máu. Có lẽ do phải tránh đá, lại còn phải trèo qua các đồng đá to. Bà Li vẫn đi không hề có dấu hiệu gục ngã. Đến một căn phòng rộng, Syaoran kinh hoàng nhận ra: Toàn bộ căn phòng là những xác người ngổn ngang, bị đá đè dập nát cơ thể. Ba Syaoran bị đá đè nát đầu, máu chan chứa. Những khuôn mặt còn nguyên vẻ kinh hoàng. Ruồi bọ bâu đầy phòng. Bà Li nhìn vào khoảng không với đôi mắt trắng dã:

“Chưa hết đâu, Syaoran. Ngoài vườn còn nhiều lắm. Xác của gia tộc Sasaki, xác các cô chú của con... Tất cả bọn họ đều bị giết hết rồi... Là gia tộc Kinomoto.... Ta nhất định sẽ giết hết bọn chúng... Ta sẽ giết hết... Syaoran, cả con nữa... Hãy ghi nhớ lấy quang cảnh này....” – bà Li chậm rãi đi vào căn phòng, cúi xuống,

ôm lên một chiếc đầu đầy máu, giơ lên phía Syaoran – “hãy nhìn cho rõ đi, Syaoran,... không bao giờ được quên khuôn mặt này... Ba con, phải nhớ lấy ba con đã chết thể nào... phải trả thù... Syaoran à... con nhất định phải trả thù...”

Mùi máu tanh bao phủ khắp bầu không khí chết chóc. Khuôn mặt của ông Li đã bị hủy hoại hết, chỉ còn lại đôi mắt mở to đầy kinh hoàng và căm hận. Đôi mắt ấy đỏ lòm, nhìn Syaoran chăm chăm. Đôi tay bà Li vậy máu, ánh mắt trắng dã nhìn thẳng vào Syaoran. Người ba mà cậu bé yêu thương, giờ đây chỉ còn lại chiếc thủ cấp đầy máu. Quá kinh hoàng, cậu bé Syaoran ngất đi....

Syaoran ngừng lại để lấy hơi. Anh tiếp tục nói:

“Sau đó, tôi ngủ li bì suốt 3 ngày. Kết quả, khi tỉnh dậy, tôi mất đi khoảng trí nhớ về việc đó. Những việc khác tôi đều nhớ, duy chỉ có việc ngày hôm đó là tôi không có một chút khái niệm nào cả. Cho dù mẹ tôi đã dùng mọi cách phục hồi ký ức đó cho tôi, nhưng không có hiệu quả. Cuối cùng, bà đành chấp nhận rằng tôi không thể phục hồi trí nhớ về việc đó. Bà kể cho tôi nghe câu chuyện về mối hận này, dồn vào đầu óc tôi những điều không tưởng về mối thù... bà luôn muốn tôi phải trả thù...”

Eriol im lặng lắng nghe. Do quá bất ngờ trước câu chuyện, anh không nói được gì. Syaoran nói tiếp:

“Tôi luôn tìm kiếm Kinomoto để trả thù, một cách miễn cưỡng bởi vì tôi đâu có chút khái niệm nào về “thù hận”. Dù rất yêu quý ba tôi, dù luôn muốn giết kẻ thù đã sát hại ba tôi và cả gia tộc Li, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó thôi. Tôi đã không đủ mạnh mẽ để có thể giết kẻ thù của mình. Nhưng rồi, từ khi nhớ lại câu chuyện ngày hôm đó, khi đoạn ký ức đó trở lại với tôi, trong lòng tôi đã có thứ tôi cần. “THÙ HẬN”, tôi nhất định phải trả thù...”

Mất một lúc sau, Eriol mới cất được tiếng nói:

“Tại sao... Tại sao chuyện này tôi không biết? Tôi không hề nhớ gì về....? Hiragirawa và Daidouji có quan hệ gì trong mối hận thù này?”

Syaoran không trả lời ngay câu hỏi của Eriol mà hỏi lại:

“À, năm nay cậu bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“20”, Eriol bực tức trả lời, “nhưng bây giờ không phải lúc hỏi tuổi.”

“Năm nay tôi 17”, Syaoran nói tiếp như chưa hề nghe thấy gì – “như vậy là cậu hơn tôi 3 tuổi. 6 năm trước, tôi 11 còn cậu 14. Cậu có nhớ lúc 5 tuổi, cậu đi đâu không?”

“Sao lại không nhớ. Lúc đó tôi sang vương quốc Lamia sống cùng với người em họ của cậu mà. Tôi sống ở đó gần 10 năm, đến năm...”- Eriol dừng lại – “đúng rồi, đến năm 15 tuổi tôi mới trở lại đây.”

“Đúng vậy” – Eriol gật gù – “vụ việc này là chuyện cơ mật, không ai biết cả. Người dân nước này cũng không biết thì làm sao nước khác lại biết. Hơn nữa, sau đêm đó, với danh nghĩa là “Tam gia huyền thoại”, mẹ tôi đã ra lệnh giữ kín hoàn toàn câu chuyện này, chỉ có những người nào sống sót trong vụ thảm sát đó mới biết được. Cậu sau 10 năm trở về, không biết chuyện đó là đương nhiên thôi. Ba cậu cũng không có quyền được nói cho cậu biết.”

Eriol nhớ lại:

“Phải rồi, tôi nhớ lúc tôi trở về, ba tôi đã trở thành quốc vương, mà theo ký ức của tôi thì tôi chẳng có chút ấn tượng gì về việc tôi là con của quốc vương cả. Nhưng tôi cũng không thắc mắc gì nhiều vì khi rời nơi đây tôi mới có 5 tuổi, và tôi sống ở nước khác đến tận 10 năm cơ mà. Thật không ngờ...”

“Đúng là không ngờ phải không? Cậu muốn biết mối liên quan của gia tộc Hiragizawa và gia tộc Daidouji trong vụ thảm sát trước kia không? Dễ hiểu lắm. Gia tộc Daidouji là một gia tộc làm việc dưới trướng của Kinomoto suốt 4, 5 đời nay. Đó là những gia thần trung thành nhất của Kinomoto. Số phận của Hiragizawa cũng không khác. Nghĩa là gia tộc Hiragizawa cũng là những gia thần bậc nhất của dòng họ Li.”

“Cái gì?” – Eriol kinh ngạc.

“Khó tin quá hả? Cũng dễ hiểu thôi. Dù sao thì từ lúc cậu về nước đến bây giờ, dòng họ Li là gia thần của Hiragizawa, nhưng bây giờ thì lại đảo lộn vị trí, cậu ngạc nhiên cũng là đúng. Tôi nghĩ chắc giờ cậu cũng

biết người đứng trong bóng tối điều khiển đất nước này là ai rồi chứ? Mẹ tôi, người phụ nữ đứng đầu gia tộc họ Li. Đất nước này vẫn không thể thoát khỏi cái bóng cai trị của “Tam gia huyền thoại”. Còn Daidouji thì còn Kinomoto, mà gia tộc họ Li vẫn có thể sinh tồn thì khi đó còn sự hiện diện của gia thần trung thành Hiragizawa. 6 năm trước, ba cậu giả bệnh, theo lệnh của ba tôi, âm thầm tiến vào điện chính, sẵn sàng ra tay tiêu diệt Kinomoto khi có chuyện xảy ra. Nhưng tại đây, ba cậu đã gặp một người phụ nữ, Daidouji Sonomi. Chính người đàn bà này đã chém đứt cánh tay của ba cậu: “Quốc vương Kinomoto có lệnh phải giết những con chó luôn rình mò gia tộc Li và Sasaki. Người là người đầu tiên” – bà ta đã tuyên bố như vậy. Mất đi cánh tay, nhưng ba cậu may mắn chạy thoát, bảo toàn mạng sống và thẻ sẽ trả thù. Vậy đấy. Nhưng mà... sau khi nhớ lại quá khứ kinh hoàng đó, tôi xác định được Daidouji cũng là kẻ thù của mình. Thế nên việc tiêu diệt Daidouji không cần cậu phải nhúng tay vào nữa mà chính tôi sẽ ra tay.”

Eriol khựng lại. Anh thật sự lo sợ:

“Tốt thôi, tôi... tôi gia việc này cho cậu vậy... Nhưng... tại sao... sao lại nói cho tôi biết? Cậu thừa biết là tôi đã không còn theo đuổi gia tộc Daidouji từ lâu rồi mà?”

Syaoran nhìn trời, mỉm cười:

“À, muộn rồi đấy. Cậu cũng nên về đi!”

Eriol tức giận nhìn Syaoran đi thối tất các ngọn đèn. Anh bực mình:

“SYAORAN, CẬU....”

“Sakura đã nhớ lại kí ức rồi à?” – Syaoran bỗng hỏi, ngắt ngang lời Eriol.

“Hả? Cái gì? Cô ấy đã nhớ lại rồi sao?” – Eriol ngạc nhiên - “sao cậu biết?”

“Vậy là cậu không biết gì rồi.” – Syaoran tiếp tục thổi đèn, nói – “Tôi đã luôn muốn biết về những bí ẩn trong cung điện. Vào hôm lễ sắc phong của Tomoyo, tôi đã đọc được một quyển sách nói về “Kiến trúc cung điện”. Nhưng trong cuốn sách đó lại nói cung điện có 3 lầu đài chứ không phải 2 như hiện nay. Tò mò, tôi đã thử cầm đuốc lên, đi vào nơi đổ nát này mà tôi tin chắc rằng nó chính là lầu đài thứ 3 bí ẩn kia. Và tôi đã đặt chân đến nơi đây. Trong bóng tối, không xác định được những vết bẩn trên tường và nền nhà là máu, nhưng... Tôi bị đau đầu. Cực đau. Những tiếng đổ cứ vang lên trong óc tôi. Và tôi lơ mơ nhìn thấy những xác người la liệt trên hành lang, trong căn phòng này đây. Tôi trở về đám tiệc, quyết tâm tìm cho ra những bí ẩn nữa về lầu đài này, nhưng không có gì. Vì thế, sáng hôm sau, tôi đã một mình đến đây. Sau khi nhìn thấy những vũng máu này, toàn bộ kí ức đó chợt hiện về trong tôi. Mùi máu tay, xác người,... tiếng đổ vỡ... không có gì sai cả. Nhưng đầu tôi lúc đó thì đau như có hàng ngàn chiếc búa thi nhau đập vào đầu vậy. Sau cơn đau đầu đó, tôi đã nhớ lại toàn bộ kí ức đã bị lãng quên...”

“Ra là vậy” – Eriol ngẫm nghĩ – “Thảo nào hôm ấy tôi thấy cậu có vẻ khác mọi hôm. Nhưng... như vậy thì liên quan gì đến việc Sakura đã có lại kí ức hay chưa?”

“Cậu còn không hiểu sao?” – Syaoran mỉm cười – “Sakura đã bị cơn đau đầu dữ dội đó hành hạ. Cơn đau đầu đó chính là dấu hiệu của việc phục hồi trí nhớ. Và lí do hồi phục cũng giống như tôi, đó là: Cô ấy đã nghe thấy, hoặc nhìn thấy một cái gì đó rất đáng sợ, cái đã khiến cô ấy phải đóng kín kí ức của mình lại.”

“Đó là cái gì?” – Eriol lo lắng.

“Lúc đó, mọi thứ đều rất đang bình thường. Chỉ là.. Mẹ tôi... Sau khi nghe tiếng nói của mẹ tôi thì cô ấy chợt ngất đi. Điều đó cho thấy, chính mẹ tôi là nguyên nhân khiến cho Sakura sợ hãi, sợ đến nỗi phải đóng kín kí ức của mình, cũng giống như tôi, khi nhìn thấy hiện trường vụ thảm sát, tôi đã tự đóng kín kí ức của mình. Và chính cái đó, mẹ tôi, hiện trường vụ thảm sát này, đó chính là chìa khóa để đóng và mở kí ức cho chúng tôi.”

“Mẹ cậu?” – Eriol sửng sốt, trong lòng anh đã bắt đầu thấy sợ hãi.

“Đúng. Theo cậu thì tại sao lại như vậy? Cô ấy lần đầu gặp mẹ tôi mà lại có kí ức đáng sợ về mẹ tôi? Câu trả lời là: cô ấy đã từng gặp mẹ tôi trong quá khứ. Và lần gặp gỡ ấy cũng là lần cuối cùng cô ấy có thể nhớ được những quá khứ từ thuở bé thơ của mình. Người sợ hãi nhất khi nhìn thấy mẹ tôi, khi nghe mẹ tôi nói, chỉ có thể là người bị mẹ tôi đuổi giết hoặc có mối thù cực sâu nặng với mẹ tôi.”

“Cậu nói thế là sao?” – Eriol cố gắng thuyết phục mình là Syaoran chưa nhận ra họ thật của Sakura, nhưng dường như điều đó là vô vọng.

“Cậu đang cố tình không hiểu đó hả, Thái tử?” – căn phòng đại diện đã chìm vào bóng tối – “suốt 6 năm nay, mẹ tôi không ra khỏi nhà, tức là Sakura đã mang mối thù gì đó với mẹ tôi từ 6 năm trước. Khi đó, Sakura 10 tuổi, bằng tuổi công chúa Kinomoto.”

“chỉ là trùng hợp thôi mà” – Eriol toát mồ hôi trong bóng tối.

“Có thể” – Syaoran nói – “Nhưng... cậu không biết điều này rồi. Mẹ tôi không bao giờ giết trẻ con, trừ khi đứa trẻ ấy có thù oán gì vô cùng ghê gớm với bà. Cái chết của ba tôi đã khiến bà hoàn toàn mất bình tĩnh. Bà đuổi giết tất cả những người nào mang họ Kinomoto mà bà gặp. Hơn nữa, khi hoàng hậu bị mẹ tôi đâm chết, công chúa cũng đang ở đó. Cô công chúa ấy đương nhiên là vô cùng sợ hãi khi nhìn thấy người mẹ mà cô yêu quý chết ngay trước mắt. Cô ta sẽ hận mẹ tôi đến từng khúc xương thối thối. Bị mẹ tôi chĩa dao vào, khung cảnh đổ nát và sập xệ, cô bé đó sợ mẹ tôi và dẫn đến tình trạng đóng kén của mình lại như tôi đã làm khi sợ hãi.”

“NÓI VÒNG VO QUÁ” – Eriol tức giận – “tóm lại cậu nghi ngờ Sakura chính là cô công chúa ấy chứ gì?”

“Không phải nghi ngờ mà là CHẮC CHẮN. Đó chính là SAKURA KINOMOTO”.

“Đừng ngớ ngẩn nữa” – Eriol lo sợ - “Cậu đừng quên cô ấy họ Akizuki mà”

“Đăng kí một họ giả thì có khó gì, nhất là đối với một người gia thần trong “Tam gia huyền thoại” - Daidouji”

Im lặng. Một sự im lặng đáng sợ. Eriol không thể nói được gì. Syaoran cũng ngừng lại, hít thở hương đêm:

“Mát thật. Gió mang theo mùi hương của máu. Dù sao thì đại diện này cũng đã đổ vỡ hết rồi. Gió lửa vào rất tuyệt. Thôi, cậu nên về đi, Eriol ạ. hẹn gặp lại vào sáng mai!”

“Khoan đã” – Eriol vội nói – “Cậu đã biết được họ thật của Sakura từ bao giờ? Chắc chắn là từ trước khi cậu nhìn thấy cô ấy ngất ở quán cơm”

“Đương nhiên” – Syaoran mỉm cười - “nhưng thôi đi, không nói chuyện này nữa. Tôi chỉ muốn thông báo cho cậu biết là tôi sẽ tiêu diệt toàn bộ Kinomoto lẫn Daidouji. Chà, giờ đây trộm cướp đang hoành hành khắp nơi. Sắp có biến cố lớn rồi, cậu nên bảo vệ công chúa Samia cho kĩ. Tạm biệt!”

Không phải đợi đến câu thứ hai, Eriol quay mặt đi thẳng. “Syaoran đã biết mọi chuyện, cậu ta đã biết thân phận thật sự của Sakura và Tomoyo. Ôi không.... đúng là sắp có biến cố lớn rồi!”. Eriol lên ngựa, nhằm hướng nhà Akizuki phóng tới.

Mọi người nín thở lắng nghe Sakura kể. Tomoyo tái mặt kinh hãi. Touya và dì Sonomi chỉ trầm ngâm ngồi, như đang nhớ lại một quá khứ khủng khiếp. Touya nói sau khi Sakura đã kết thúc câu chuyện:

“Thật không ngờ. Hôm đó anh ở ngoài, chứng kiến cảnh tượng bên ngoài vườn đã kinh khủng lắm rồi, không ngờ trong đại diện còn đáng sợ hơn.”

Dì Sonomi tiếp lời:

“Hôm đó, dì được đại trưởng lão giao nhiệm vụ chăm sóc con. Phải vượt qua một đám những tên ngốc nghếch luôn miệng đòi trả thù của nhà Sasaki dì mới chạy được về nhà. Vừa đến nơi thì thấy con ngất trước cổng, dì đã đưa con về nhà chăm sóc. Nhưng vừa nằm xuống giường thì con chạy vụt đi, đến tận sáng hôm sau, dì mới tìm được con ở góc tường, nơi khuất nhất của cung điện. Nhưng lúc đó, con cũng đã mất hết toàn bộ kí ức.”

Tomoyo chỉ im lặng nghe mọi người nói chuyện. Yukito cũng chăm chú nghe với đôi mắt thất thần và hiểu kì. Touya nghiêng rằng:

“Hừ, Hiragizawa, hãy đợi đấy. Ta nhất định sẽ bắt các ngươi phải rời bỏ cái ghế quốc vương.”

“Anh hai ghét dòng họ Hiragirawa lắm sao? Chỉ vì họ làm vua thôi à?”

Touya tức giận:

“Không, nếu chỉ vì họ làm vua thôi thì đã đỡ. Đằng nào thì anh cũng hạ bệ hắn. Nhưng ngày trước, em còn nhớ 6 năm trước, khi em chạy trốn khỏi cung điện chứ. Anh là người cuối cùng trong hàng rào bảo vệ em đã được đại trưởng lão sắp xếp sẵn. Sau khi em đã chạy thoát....”

.....

“Này, tên kia, người chết đến nơi rồi” – Touya hất hàm – “Dám chặn đường em ta là coi như giờ tử của mi đã điểm.”

“Ta không phải tên là tên kia” - kẻ kia bình thản đáp - “tên ta là Hiragirawa, gia thần trung thành của gia tộc Li.”

“Hiragirawa? Chà tên nghe cũng hay đấy. Nhưng dù sao thì hôm nay người cũng phải chết. Nói thật, ta không muốn giết một kẻ chỉ có một tay như người đầu, nhưng hôm nay buộc phải làm thôi!”

“Thật sao?” – tên kia giương kiếm lên, sẵn sàng chiến đấu – “Này, tên thái tử chảnh chọe, bệnh tật, ốm yếu kia, mịa mà cũng đòi giết được ta à? Đừng có nghĩ ta chỉ còn một tay mà lên mặt. Ta vốn không định giết người đầu, đó là lệnh mà, Nhưng nếu người muốn chết đến thế thì ta cũng sẽ đáp ứng nguyện vọng của người ngay.”

“CÁI GÌ?” – Touya tức giận lao vào.

.....

“Vây đấy” – Touya kết thúc hồi tưởng – “tóm lại là anh và hắn giao đấu. Bực mình ở chỗ anh... thua. Hắn đâm anh một nhát chí mạng vào ngực, nhưng may mà vẫn sống được. Tức lắm chứ, kẻ đó dám nhục mạ anh, hắn lại dám... thắng anh nữa. Thế nên anh đã thề rằng sẽ phải trả mối nhục đó, lấy cái mạng của hắn và cái đất nước này để tế linh hồn ba mẹ.”

“Cạch”, có tiếng mở cửa làm mọi người giật mình nhìn ra. Eriol từ bên ngoài chạy xộc vào. Tất cả thở phào ngồi xuống. Eriol nói không ra hơi:

“Sakura... Syaoran biết rồi. Hắn đã biết... em là... Sakura Kinomoto... Hắn cũng biết em chính là... công chúa mà hắn cần giết”

Eriol kể lại câu chuyện mà Syaoran nói. Sakura trầm ngâm:

“Vây à? Em cũng đoán như vậy mà. Việc đó cũng là việc đương nhiên thôi, chẳng có gì đâu. Có lẽ hắn đã biết trước việc em là ai rồi. Ban đầu, thú thật, em chẳng muốn dây dưa với hắn, nhưng bây giờ thì... Em đã thề trước vong hồn ba, em nhất định sẽ trả thù cho ba. Chính gia tộc họ Li và gia tộc Sasaki đã gây ra chuyện này, dù họ đã vô tình tự làm hại họ, dù họ đổ lỗi lên đầu gia tộc Kinomoto thì mọi chuyện cũng vẫn là do họ gây ra. Em đã bất lực... bất lực nhìn ba, mẹ, rồi sư phụ... Mọi người chết ngay trước mắt em mà em cũng chẳng thể làm được gì. Em nhất định sẽ trả thù cho họ. Và còn “Tứ đại hộ pháp” nữa. Bọn họ cũng...”

“Tứ đại hộ pháp” chưa chết đâu” – Touya ngắt lời – “bọn họ vẫn còn sống đấy”.

“Sao?” – Sakura ngạc nhiên – “Không thể nào, hồi đó, chính em nhìn thấy bọn họ bị đá đề mà. Chẳng lẽ họ còn...”

“Đúng, hiện giờ bọn anh vẫn thường xuyên liên lạc với bọn họ, à không, nói cho chính xác là một người trong số họ” – Yukito mỉm cười trả lời giúp Touya – “Em đừng lo,

Sakura. Không biết những người khác thế nào, nhưng ít nhất là anh có thể đảm bảo ột người còn sống. “Kẻ liên lạc” vẫn còn sống!”

“Vây ba người kia... họ... không lẽ họ đã...”

Sakura nói thật chậm, mong sao Yukito hoặc Touya sẽ cướp lời cô, nói rằng “chắc chắn họ còn sống”, nhưng cả hai người đều im lặng. Eriol nóng lòng:

“Chuyện đó gác lại sau đi. Chuyện quan trọng bây giờ: ai là kẻ thù của ai vậy. Họ Li nói Kinomoto giết người của họ, Kinomoto lại nói phải giết Li. Vậy rốt cuộc lại là thế nào?”

Gương mặt Sakura trở nên buồn bã, cô không muốn nói thêm gì nữa. Suy nghĩ trong đầu cô hiện giờ rất hỗn loạn, gần như nó không thể nghĩ thêm được gì. Yukito đổi chủ đề:

“Thôi, chuyện đầu còn có đó mà. Syaoran tuy biết Sakura là người của gia tộc Kinomoto nhưng hẳn chưa dám làm gì ngay đâu. Hơn nữa, việc này cần có thời gian để điều tra cho rõ ràng. Điều có thể chắc chắn là bà Li đã giết hoàng hậu Kinomoto, Li Hiroshi và Hidesawa Sasaki đã cùng nhau hạ độc quốc vương. Còn kẻ nào đã gây ra vụ thảm sát với gia tộc Li và Sasaki thì vẫn trong vòng bí ẩn. Thật ra, trong vụ đó, những thành viên quan trọng khác trong ban trưởng lão của Kinomoto, trừ đại trưởng lão ra thì không ai chết cả, hai gia tộc kia nghi ngờ Kinomoto cũng là có lý do. Được rồi... (Yukito vội đổi chủ đề ngay khi thấy ánh mắt giận dữ của Touya), Hiragirawa, cậu có biết tại sao gia tộc Hiragirawa lại trở thành quốc vương không?”

“Không, tôi cũng chưa. Khi xảy ra vụ thảm sát đó, tôi đang sống ở vương quốc Lamia. Tôi ở đó từ 5 tuổi đến 15 tuổi. Tôi chẳng biết gì về những việc xảy ra trong nước.”

Sakura hỏi:

“Anh hai, tại sao Hiragirawa lại lên làm vua? Họ đâu có phải là một trong “Tam gia”? Họ thật sự là ai vậy?”

“Hiragirawa là gia thần của gia tộc Li cũng giống như Daidouji là gia thần của dòng họ Kinomoto chúng ta ấy mà. Những người có chức trách cao trong gia tộc Sasaki đã chết hết, người cao quyền nhất trong gia tộc Li lại là một phụ nữ. Tên Syaoran thì còn nhỏ. Có lẽ vì thế, bà Li mới để cho gia thần của mình làm vua, còn mình thì đứng sau chỉ đạo. Thú thật, lúc đầu, khi biết quốc vương là lão Hiragirawa, anh vô cùng ngạc nhiên. Anh nghĩ rằng, gia tộc Li và Sasaki đều chết hết. Nhưng khi biết có quý tộc họ Li, anh càng ngạc nhiên hơn, đầu óc rối mù, không hiểu gì cả. Rồi khi nghe cái tên Rika Sasaki nữa chứ. Đến khi Eriol kể cho anh nghe, anh lơ mơ đoán ra câu chuyện của dòng họ Li. Còn dòng họ Sasaki, hôm đó, họ đem theo hết những người quan trọng trong gia tộc mình và đều bị giết hết, chỉ còn lại cô con gái nhỏ phải theo bà cô, không đến dự. Rika chắc chắn là cô con gái đó. Nhưng anh cảm thấy dường như cô ta chưa hề phát hiện ra em là người của dòng họ Kinomoto. Vậy thì sao cô ta lại muốn giết em?”

“Có lẽ cô ta có thù với gia tộc Akizuki.” – Yukito trầm ngâm suy nghĩ – “Dì Sonomi, dì lấy họ Akizuki ở đâu ra vậy?”

“Chuyện này...” – dì Sonomi nhớ lại – “6 năm trước, khi tôi đang cố gắng vượt qua đám lâu la của bọn người nhà Sasaki, có một cô gái đã đến giúp tôi mở đường. Cô ta nói: “Bà chị, nhanh chóng rời khỏi đây đi, công chúa gặp nguy hiểm rồi. Đám người này tôi sẽ giúp bà chị dọn dẹp, bà chị đi nhanh lên một chút. Sau này không được để công chúa dùng họ Kinomoto nữa, tôi cho bà chị mượn tạm họ của tôi, Akizuki, mà dùng”. Thấy cái họ cũng... hay hay, tôi... dùng luôn.”

“Thì ra vậy” – Touya và Yukito nhìn nhau – “Đáng lẽ nghe cái họ Akizuki, bọn mình phải đoán ra ngay mới phải. Vậy thì có lẽ là “người ấy” đã biết toàn bộ sự việc rồi”

“Người ấy?” – Sonomi và Tomoyo đồng thanh hỏi.

“Akizuki?” – Sakura reo lên – “A, em biết “người ấy”, chắc chắn là “người ấy” rồi. Còn sống, vẫn còn sống phải không?”

“Đúng vậy, còn sống” – Touya buồn rầu nói - “và rất khỏe mạnh.”

Bỗng một trận gió lớn thổi lên, lùa qua khe cửa vào phòng dù toàn bộ cửa sổ đã được đóng kín. Touya và Yukito nhìn nhau, mặt trắng bệch:

“Không lẽ... “người ấy” đến?”

Eriol, Tomoyo và Sonomi ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu gì. Trong khi đó, Sakura vội lấy Touya, vui mừng háo hức:

“Đúng rồi, chính là “người ấy”. Đến rồi, anh Touya, “người ấy” cuối cùng cũng đã xuất hiện.”

Có tiếng mở cửa. Nhanh như một cơn gió, tiếng chân người đã ở ngay bên cạnh cửa phòng ngủ của Sakura. Cánh cửa bật mở. Một người bước vào phòng.

25. Chương 25: “người Ấy”

Người mới vào mặc một chiếc áo trùm che kín mặt. Khi người này bước vào nhà, người ta có cảm nhận như một trận cuồng phong vừa tràn vào. Tomoyo sợ hãi hỏi:

“Người là ai? Tại sao không gọi cửa đã bước vào nhà người ta?”

“Ta gọi rồi đó chứ!” - người đó trả lời, hất tung chiếc áo khỏi người mình. Chiếc áo bay lơ lửng rồi từ từ rơi xuống, để lộ ra một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng mượt mà đang đứng trước giường Sakura. Khuôn mặt người này có nét đẹp kiều diễm nhưng mạnh mẽ, đôi mắt vừa cương nghị, rắn rỏi lại mang nét tinh nghịch nhí nhảnh. Ánh mắt đó nhanh chóng đưa đi khắp căn phòng, rồi dừng lại ở Sakura. Tia nhìn lộ rõ vẻ vui sướng, mừng rỡ, khiến người ta có cảm giác cô ta sẽ lao vào ôm chầm lấy Sakura không ngần ngại. Nhưng trái với suy nghĩ của người chứng kiến, cô gái cụp mắt xuống, lặng lẽ quỳ bên cạnh Sakura.

Khi cô gái lạ mặt xuất hiện, không khí trong ngôi nhà hoàn toàn thay đổi. Touya và Yukito nhìn cô gái rồi lại quay lại nhìn nhau. Vẻ mặt lo lắng của hai người càng khiến mọi người thêm hoang mang. Eriol rút kiếm, sẵn sàng chiến đấu nếu cần thiết. Dì Sonomi đã thủ thế. Tomoyo cũng có thể lao vào bất cứ lúc nào nếu thấy Sakura gặp nguy hiểm. Nhưng khi thấy cô gái đang quỳ bên giường Sakura, mọi người hết thấy đều ngạc nhiên (trừ Yukito và Touya ra ^^). Riêng Sakura thì vẫn bình thản ngồi, mỉm cười nhìn cô gái:

“Xin chào, lâu quá không gặp. Dùng sức gió để làm tín hiệu gõ cửa, vào nhà mà không cần phải đợi chủ ra mở, làm cho anh hai sợ hãi... tất cả những điều đó, chỉ có một người có thể làm được: Phong thần Nakuru Akizuki, một trong ”Tứ đại hộ pháp“.”

Cô gái cất tiếng nói, giọng nói trầm trầm, âm vang nhưng rất nhẹ nhàng:

“Công chúa, rất mừng là Người còn nhớ tôi. Xin lỗi vì bây giờ mới xuất hiện, để công chúa phải chịu nhiều vất vả rồi.”

“Không sao, Nakuru, người đứng lên đi, ta đã nói đừng bao giờ quỳ gối trước ta mà” Sakura mừng rỡ “người còn sống là tốt rồi.”

Nakuru mỉm cười. Cô đứng dậy, ánh mắt vừa vui mừng, vừa lo lắng, chăm chú nhìn Sakura. Khuôn mặt cô trở nên buồn bã, nỗi buồn đến xót xa khi nhìn chủ nhân của mình.

Bất chợt, Dì Sonomi kêu lên như vừa nghĩ ra điều gì:

“Đúng rồi, chính là cô ta. Cô ta chính là kẻ đã giúp tôi trốn thoát trong vụ thảm sát 7 năm trước.”

Cô gái lạ quay lại, nhìn từ đầu đến chân dì Sonomi:

“À, là bà chị đấy à? Bà chị chăm sóc công chúa cũng được đấy. Chỉ có điều... TẠI SAO CÔNG CHÚA LẠI PHẢI NẪM TRÊN GIƯỜNG THẾ NÀY HẢ?”

“Chuyện đó...” - dì Sonomi lúng túng trước thái độ tức giận của Nakuru.

“Nè cô” - Touya lên tiếng - “vừa đến đây, tự tiện xộc vào lại còn hét ầm ầm trong nhà người ta là sao hả?”

Cô gái bước đến, trừng trừng nhìn Touya và Yukito:

“Tướng soái, cho dù anh là anh trai của công chúa thì cũng không có quyền với ”Tứ đại hộ pháp” chúng tôi đâu, nhất là khi có mặt công chúa - “minh chủ” chính thức ở đây. Tôi tin tưởng hai anh, tôi mới giao nhiệm vụ đi tìm công chúa cho các người. Nhưng các người nhìn xem các người đã để công chúa xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao công chúa lại nằm trên giường? Các người muốn tôi sử dụng biện pháp trừng phạt ra sao?”

Touya và Yukito toát mồ hôi không nói được gì. Sakura phải gỡ bí cho hai ông anh:

“Được rồi, Nakuru. Thật ra thì ta chẳng bị làm sao cả đâu. Lần trước ta bị mất trí nhớ, và vừa mới hồi phục trước khi người tìm đến đây một lúc. Do hơi bị sốc, ta phải nằm trên giường ấy mà.”

“Công chúa” – Nakuru lo lắng nhìn Sakura – “công chúa bị mất trí nhớ sao? Công chúa không sao chứ?”

“Ừ” - Sakura mỉm cười.

Eriol không hiểu gì, nóng nảy nói:

“Đủ rồi đấy, ta không biết cô là ai, nhưng tự tiện xộc vào khi chưa cho phép là trái pháp luật. Tôi mời cô ra khỏi đây ngay!”

Cô gái thông thả đi lại phía Eriol. Touya và Yukito không dám quay lại, nhìn nhau lẩm bẩm: “hắn chết chắc rồi!”. Nakuru mỉm cười nhìn Eriol:

“Chú em tên là Eriol Hiragizawa hả? Thái tử của dòng họ Hiragizawa? Chà, ta không ưa dòng họ này. Lần trước, trên đường trốn chạy, ta gặp phải lão già đáng ghét Hiragizawa mà suýt mất mạng. Nay giết tên thái tử này cũng trả được chút ít mối thù.”

Khuôn mặt Nakuru vụt trở nên lạnh lùng. Cô dùng hai tay, xách Eriol lên một cách dễ dàng (điều chút, cũng chẳng dễ gì đâu ^^). Đôi mắt Nakuru nhìn Eriol như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhận thấy tình sự nguy hiểm, Tomoyo vội ngăn lại:

“Không, khoan đã. Chị đừng làm vậy. Chuyện đó không liên quan đến anh ấy.”

Nakuru quay lại nhìn Tomoyo, ánh mắt dịu lại:

“A, thì ra là người mà tiểu thư Daidouji coi là nhất. Tức là đối với tiểu thư, công chúa bị hạ xuống thứ hai sao. Vậy....” – tia nhìn của Nakuru lại trở nên hung dữ - “hắn sẽ phải chết.”

Bàn tay Nakuru xiết chặt vào cổ Eriol, khiến anh kêu lên khó thở. Touya ra lệnh:

“Đủ rồi, dừng lại đi, Nakuru.”

“Anh không có quyền ra lệnh cho tôi.” – Nakuru lạnh lùng.

Yukito bắt lực nhìn. Mọi người đều lo lắng khi thấy bầu không khí lạnh lẽo trong căn phòng. Cô gái xinh đẹp biến mất mà thay vào đó là một kẻ ác quỷ. Touya quay lại nhìn Sakura, người duy nhất vẫn tĩnh bơ ngồi, không hề tỏ ra lo lắng. Nhận thấy tất cả đều nhìn mình, Sakura nói:

“Đùa xong chưa, Nakuru. Thả anh ta ra không người sẽ trở thành mục tiêu tấn công của tất cả những người ở đây đấy.”

“Rõ” – Nakuru mỉm cười, từ từ thả Eriol ra, Cô lại nháy mắt cười tinh nghịch, vẻ mặt trở lại như bình thường: xinh đẹp và dễ mến – “Sao phải sợ hãi như thế? Tôi đâu có làm gì anh ta.”

Tomoyo chạy lại chỗ Eriol, giúp anh đứng vững khi chạm đất. Touya tức giận:

“Cô.... Cô định làm cái gì vậy?”

“Tôi chẳng làm gì cả” - Nakuru thản nhiên – “tôi chỉ muốn trả thù thôi. Anh cũng đã bị người của Hiragizawa đánh bại mà. Nhưng, công chúa đã nói thì tôi đành chịu.”

Không khí trong nhà ngày càng khó chịu. Mọi người nhìn cô gái mới vào bằng ánh mắt căm ghét lẫn tức giận. Riêng Sakura vẫn thản nhiên, còn Yukito chỉ thở dài. Nhận thấy vậy, Nakuru bật cười to:

“Ha ha, đâu cần phải nặng nề thế. Tôi chỉ đùa chút cho vui thôi mà. Tôi thừa biết anh ta là con rể của bà chị Sonomi Daidouji đây, người ơn của công chúa thì cũng là người ơn của tôi. Hơn nữa, tôi không bao giờ giết người bừa bãi đâu. Như thế, công chúa sẽ không thích. Cũng vì biết vậy nên công chúa không ra tay ngăn cản ngay lập tức, đúng không?” – Nakuru quay lại nhìn Sakura, đôi mắt trở nên dịu dàng hơn.

“Đúng” – Sakura mỉm cười – “ta biết ngươi không có ý định giết anh Eriol, cũng không muốn làm anh ấy bị thương, nhưng lần sau đùa cũng có mức độ. Những người ở đây không thích đùa đâu.”

“ĐÙA?” - tất cả mọi người sững lại nhìn Nakuru. Yukito lẩm bẩm: “Biết ngay mà” trong khi Touya tức giận: “Ta không chịu nổi các trò đùa của cô ta nữa rồi!”. Dì Sonomi ngạc nhiên:

“Là đùa à? Nhỡ chết người thì sao?”

“Đó chính là điều tôi ghét cô ta nhất đấy” – Touya tức giận – “tôi rất bực mình vì các trò đùa quá lố của cô ta.”

“Anh ghét tôi hả?” – Nakuru đứng sát lại chỗ Touya – “anh muốn tôi nói ra “chuyện ấy” không?”

“Chuyện ấy?” , mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Sakura cũng ngạc nhiên không hiểu. Riêng Touya và Yukito tái mặt.

“Được rồi đấy” – Touya hét lên, vội thay đổi câu chuyện – “Ta đang muốn hỏi người đây. Ta gửi lệnh triệu tập người đã lâu, sao bây giờ mới thấy người xuất hiện ở đây hả? Dù không muốn gặp người chút nào, nhưng khi Sakura gặp nguy hiểm thì ta buộc phải cho triệu tập người, vậy mà chẳng thấy bóng dáng đâu? trong lúc công chúa gặp nguy hiểm thì người lại ở tít tận đâu đâu, như vậy có xứng là thành viên “Tứ đại hộ pháp” không? Chẳng lẽ người không biết quân quy: đã có lệnh triệu tập thì lập tức phải có mặt trong vòng 5 ngày sau khi nhận được lệnh, dù đang ở chỗ nào sao?”

“Lệnh triệu tập” – Nakuru ngơ ngác – “tôi đâu có nhận được đâu.”

“Rồi, Touya.” – Yukito lắc đầu – “xin lỗi, nếu nói tin này sớm thì sợ cậu lo lắng, nhưng có thư gửi lên nói cô ta đã rời khỏi đó từ trước khi lệnh triệu tập đến nơi.”

“CÁI GÌ?” – Touya tức giận - “Vậy tại sao bây giờ cô ta mới đến đây?”

“Tôi vừa đi đường vừa phải dò la tin tức nữa chứ. Dù sao tôi cũng là “kẻ liên lạc” trong “Tứ đại hộ pháp”, đương nhiên tôi còn có những nhiệm vụ khác mà không thể tiết lộ cho anh biết được, thông cảm nha.”

“Lí do gì thì tự ý bỏ quân ngũ cũng là vi phạm quân quy.” – Touya nói, cố gắng kìm nén tức giận.

“Bỏ đi, rời khỏi đây tôi mới có thể gặp mặt công chúa chứ” – Lần này, Nakuru ôm chầm lấy Sakura, không dè chừng – “công chúa có thấy vui không?”

Sakura mỉm cười:

“Vui”.

Trong khi đó, bực tức khi bị đem ra làm trò đùa, lại không ai thêm quan tâm tới sự có mặt của mình, Eriol rất giận dữ. Không muốn phá ngang cuộc trò chuyện của họ, nãy giờ anh đứng im, không nói gì, nhưng đến bây giờ, Eriol thực sự đã không chịu nổi nữa.

“Này, các người làm ơn nói chuyện cho dễ hiểu một chút đi. Cô gái đáng ghét này là ai?”

Và “Tứ đại hộ pháp” là cái gì?”

Nakuru buông Sakura ra, cười tinh nghịch. Sakura nhẹ nhàng:

“Xin lỗi anh, Eriol. Việc này Tomoyo có thể giải thích cho anh đấy. Cô ấy cũng biết chút ít mà.”

Tomoyo hơi ngạc nhiên trước lời đề nghị của Sakura. Eriol và dì Sonomi nhìn Tomoyo chờ đợi. Tomoyo nhắm mắt lại, im lặng để cho dòng hồi tưởng của mình được liên mạch.

“Việc này thật sự em cũng không biết nhiều, bởi vì em thuộc hàng gia thần, mà gia thần thì không được biết quá nhiều về việc trong gia tộc chủ. Mẹ em biết nhiều chắc có lẽ vì mẹ đã cùng chiến đấu với “Tam gia huyền thoại” từ lâu. Nhưng do sống chung với Sakura từ nhỏ, nên em cũng biết được một chút. “Tứ đại hộ pháp” là 4 người có biệt danh là “Phong thần”, “Hỏa thần”, “Thổ thần”, “Thủy thần”, bảo vệ cho công chúa. Tuy nhiều người nói họ là những người theo bảo vệ “minh chủ” được chọn lựa nhưng sự thật thì họ được chính quốc vương đào tạo để bảo vệ công chúa”

“Khoan đã” – Eriol ngắt lời – “em nói họ là các vị thần thủy, thổ, hỏa, phong à? Chẳng lẽ bọn họ có thể điều khiển nước, đất, lửa, gió sao?”

“Gần như là vậy” – Tomoyo gật đầu – “thật ra họ không phải là thần thánh gì đâu nhưng bọn họ có những thứ vũ khí vô cùng lợi hại và kì lạ. “Phong thần” với thứ vũ khí điều khiển gió, tương tự “Hỏa thần”, “Thổ thần”, “Thủy thần” có những thứ vũ khí điều khiển lửa, đất, nước. Nhờ những thứ vũ khí ấy mà họ trở nên vô địch.”

“Sai rồi, không phải nhờ những thứ vũ khí ấy mà bọn ta trở nên vô địch đâu.” – Nakuru lên tiếng – “vũ khí chỉ là thứ để hỗ trợ mà thôi. Lấy một ví dụ cho dễ hiểu: Ta là kiếm sĩ.”

“Kiếm sĩ?” – Tomoyo ngạc nhiên.

“Đúng, ta chỉ lợi dụng gió để sử dụng kiếm mà thôi. Chú em Hiragizawa, nếu chú em muốn biết thì để tôi giới thiệu nhé. Tôi là Nakuru Akizuki, “Phong thần hộ pháp” trong “Tứ đại hộ pháp”, còn gọi là “Kẻ liên lạc” làm nhiệm vụ liên lạc với 3 “đại hộ pháp” còn lại. Vũ khí của ta là thanh kiếm được chế tạo đặc biệt có thể lợi dụng được những làn gió cho dù là nhỏ nhất, biến thành sức chém.”

“Biến gió thành sức chém?” – Eriol kinh ngạc – “Có thể sao?”

“Đương nhiên là có thể” – Yukito trả lời thay – “cô ta có thể lợi dụng sức gió để tạo ra đường kiếm ình. Nhờ vậy, dù đối thủ từ xa tới gần, cô ta cũng có thể đánh được một cách dễ dàng. Trời lúc nào cũng có gió nên không bao giờ cô ấy không đánh được. Nếu có gió to thì lại càng lợi thế cho cô ta. Chỉ cần một trận gió to là Nakuru có thể quét sạch cả một đại quân rồi.”

“Lúc này”, Touya tiếp lời, “có một trận gió lùa vào trong khi cửa bị đóng kín toàn bộ, đó là do Nakuru đã dùng kiếm đưa gió vào. Kiếm của cô ta được bố trí với những lỗ nhỏ, chỉ có khi trực tiếp chạm vào thanh kiếm mới phát hiện ra được, còn nhìn bằng mắt không thấy đâu – Touya nói khi thấy vẻ mặt thắc mắc kiểu đâu – có - thấy - đâu của Eriol. Những lỗ nhỏ này có thể tăng sức gió lên cực độ. Một làn gió đủ làm rung cái lá thôi, cô ấy cũng có thể biến thành cơn gió đủ sức đánh đổ cái cây.”

“Nghĩa là không có gió, cô ta không đánh đắm gì được?” – Eriol hỏi, giọng mỉa mai.

Câu hỏi của Eriol dường như đã chạm vào lòng tự ái của Nakuru. Cô rút kiếm ra, kề sát vào cổ Eriol:

“Người đang coi thường ta hả? Cho dù là không có gió thì ta cũng có thể nói là không một ai có thể địch lại ta. Cái tên “Phong thần” của ta còn xuất phát từ tốc độ chém kiếm. Trong vòng một phút, ta có thể chém được 100 nhát, mỗi nhát một lần máu đổ. Người muốn thử không?” – Nakuru nhếch mép cười, lạnh lùng nói.

“Đủ rồi, Nakuru” – Sakura ra lệnh khi nhận ra Nakuru đã tức giận thực sự làm cho cô gái vội vàng thu kiếm – “ta muốn hỏi người một việc, người làm cách nào mà thoát ra được khỏi cung điện vậy? 3 người kia đâu rồi?”

Nakuru kính cẩn:

“Thưa công chúa, thật sự tôi cũng không rõ. Hôm đó.....”

.....

Sau khi Sakura đã chạy đi, những tảng đá lại thi nhau đập xuống. “Tứ đại hộ pháp” vội vàng nhảy tránh. “Thổ thần”, người chặn hòn đá to nhất cho Sakura, đã mỏi tay và xuống sức, hòn đá muốn rời khỏi tay. Dùng hết tàn lực của mình, người này tung hòn đá ra. Hòn đá chệch đi nhưng trước khi rời theo hướng khác, nó đã làm nát một bàn tay của hắn. 3 “đại hộ pháp” còn lại giúp kéo hòn đá ra. Vừa lúc đó, trần nhà sụp đổ. Đá đổ xuống như mưa. “Hỏa thần” vừa tránh vừa hét:

- NAKURU, NGƯỜI TÌM CÁCH GÌ ĐỂ THOÁT KHỎI CHỖ NÀY ĐI CHỨ? NGƯỜI LÚC NÀO CŨNG TỰ HÀO LÀ MÌNH THÔNG MINH NHẤT TRONG BỌN TA KIA MÀ?

Nakuru dừng lại, dùng chém phẳng một hòn đá nhỏ, gào át tiếng đá:

- ĐỪNG CÓ ĐỔ THỪA CHO TA, CÁC NGƯỜI VẪN THƯỜNG TRANH GIÀNH VỚI TA ĐÓ THÔI! OÁI, ĐỊNH ÁM SÁT TA SAO?

1 tảng đá to nhằm đúng đầu Nakuru để rơi. Nakuru nhanh chân nhảy về phía sau, hòn đá rơi xuống, bụi tung mù mịt. Tảng đá đó dường như là cột trụ chống đỡ của đợt sụp đổ, bây giờ nó rơi xuống, toàn bộ trần nhà cũng sụp xuống. Vừa chạy vừa tránh, Nakuru không để ý thấy mình đang đi càng lúc càng xa chỗ 3 người kia đứng. Cô ngó nghiêng nhưng bị bụi che mắt, không thể nhìn thấy bọn họ. Cô hét lên, hi vọng họ có thể nghe thấy:

“THÂN AI NẦY LO. NHỚ LỆNH CÔNG CHÚA: PHẢI SỐNG!”

Nakuru quay lưng chạy thẳng theo hướng mà cô đang đi. Đá cứ đuổi theo sau lưng, muốn ngăn chặn bước tiến của cô. Vượt qua bao khó khăn, Nakuru cũng đã ra khỏi cung điện. Tại đây, cô nhìn thấy người nhũ mẫu của công chúa đứng với một đám quân lính mặc quân phục của Tây điện – dòng họ Li. Nakuru nhớ lại: “Đại trưởng lão đã từng nói người phụ nữ này sẽ là người chăm sóc cho công chúa. Nguy rồi, nếu bà ta còn ở đây thì ai bảo vệ công chúa?” Nghĩ vậy, Nakuru lao ra:

“Bà chị, nhanh chóng rời khỏi đây đi, công chúa gặp nguy hiểm rồi. Đám người này tôi sẽ giúp bà chị, bà chị đi nhanh lên một chút. Sau này, không được cho công chúa mang họ Kinomoto nữa, tôi cho bà chị mượn tạm họ của tôi, Akizuki, mà dùng. Tạm biệt, nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!” – Nakuru nháy mắt.

Người phụ nữ lo lắng nhìn Nakuru, nhưng rồi sau đó vội vàng bỏ chạy. Khi người nhũ mẫu đi rồi, Nakuru nhặt một thanh kiếm dưới đất, nói với đám người đang hằm hè nhìn cô:

“Đám kia, ta rất tiếc khi phải tuyên bố: Hôm nay là ngày cuối cùng các người được đứng trên trần gian này.”

Nakuru cầm kiếm lao vào. Chỉ một loáng sau, khi cả đám người đó chưa kịp hiểu những gì đang diễn ra thì họ đã trở thành những cái xác không hồn. Nakuru xoa thanh kiếm:

“Thế nào, các người rất may mắn đấy khi gặp ta đấy. Ta, “Phong thần” với tốc độ kiếm nhanh hơn gió sẽ giúp các người ra đi không đau đớn. Ta định cho các người chết cùng lúc với gió của ta cho vui, nhưng tiếc là đám đá trong kia khiến vũ khí của ta bị mất rồi. Chậc, Phải làm lại thôi.”

Nakuru đứng im nhìn tòa lâu đài đang sụp đổ. “Vĩnh biệt, Quốc vương, hoàng hậu, Đại trưởng lão,... Không biết 3 người kia có an toàn không? Hi vọng còn gặp lại. Lúc đó, “Tứ đại hộ pháp” chúng ta sẽ lại sát cánh bên công chúa, cùng nhau giành lại triều đại”. Nakuru quay người, mang theo bao kí ức, bao kỉ niệm, buồn vui, đau khổ, hạnh phúc và cả nỗi bất hạnh. Cô định đi tìm công chúa, nhưng ngay lập tức có một người chặn đường cô. Kẻ đó gầm gừ:

“Người là người dòng họ Kinomoto hả? Ta là Hiragizawa, gia thần của dòng họ Li. Kinomoto phải chết hết.”

Nakuru vùng kiếm lên nhưng sức của cô bây giờ chỉ có thể chặn được nhát kiếm của hắn. “Chết tiệt”, Nakuru rủa thầm. Các thương tích ở chân tay do phải vượt qua đồng đá khiến Nakuru thật sự xuống sức trong khi tên kia dù có bị thương nhưng vẫn còn khá sung sức. “Xin lỗi công chúa...”, Nakuru nhắm mắt lại khi thanh kiếm của tên Hiragizawa đã gần kề. Chân cô đã không thể nhúc nhích. “Keng”, thanh kiếm được chặn lại bởi một vật khác. Nakuru mở mắt ra, ngạc nhiên khi thấy thái tử của Clow – Touya đang đứng chặn trước mặt cô. Hiragizawa ngạc nhiên:

“Người.... sao người còn sống vậy? Người vừa bị ta giết kia mà?”

“Ta dễ chết như vậy sao? Người thật hèn hạ, ra tay với một cô gái.”

“Mặc kệ” - tên Hiragizawa gầm lên – “Kinomoto đều phải chết.”

Với vết thương trên ngực, Touya biết mình không thể là đối thủ của hắn. Anh chỉ có thể dùng sức tay mình, đánh gãy thanh kiếm trên tay Hiragizawa. Tên này nhanh chóng vơ lấy một con dao dưới đất, tiếp tục đánh. Vừa lúc đó, có tiếng hét khiến hắn chú ý. Tên này chạy đi sau để lại một lời đe dọa: “Sẽ có ngày ta giết các người”. Nakuru và Touya thở phào an toàn. Touya ngồi bệt xuống đất, thở hắt ra:

“Cô gái, ta không biết cô là ai nhưng ở nơi đây nguy hiểm lắm, rời khỏi nơi đây đi.”

“Ngài cứu tôi mà không sợ tôi là kẻ thù sao?”

“Là kẻ thù hay không thì hiện giờ cô cũng không thể làm gì tôi với thương tích trên người. Mà tôi cũng chẳng động đến cô được với vết thương chí mạng này. Tôi cứu cô vì ghét tên đó thôi. Tôi nhất định sẽ trả thù!”

“Hay lắm” – Nakuru mỉm cười – “chân tôi không thể đứng đây, không diện kiến thái tử được. Nhưng xin tự giới thiệu tôi là Nakuru Akizuki, “Phong thần hộ pháp” – “kẻ liên lạc” trong “Tứ đại hộ pháp”. Thừa thái tử, chủ nhân của chúng tôi - công chúa, đã không còn ở đây nữa. Xin ngài hãy làm “chủ nhân tạm thời”,

lãnh đạo và chỉ huy những người nhà Kinomoto còn sống sót - những người mà ngài đã cứu họ trước khi buổi lễ trưởng thành diễn ra, quyết tâm giành lại vương quốc theo đúng ý nguyện của Quốc vương.”

Touya hơi bất ngờ trước thân phận thật sự của cô gái. Anh nhú mồm suy nghĩ rồi nói:

“Chủ nhân tạm thời? Hừ, ta không thích lắm nhưng... Được. Ta sẽ lãnh trách nhiệm tập hợp và huấn luyện những người Kinomoto còn sống sót lại, đào tạo họ trở thành đội quân tinh nhuệ nhất. Chúng ta sẽ chờ Sakura trưởng thành, và sau đó, con bé sẽ là người lãnh đạo chính thức. Còn bây giờ, điều quan trọng nhất là rời khỏi nơi đây, phục hồi vết thương.”

.....

“Vậy đây, sau đó tôi cùng thái tử tìm được những người còn sống sót của dòng họ Kinomoto, đưa bọn họ về tập trung tại căn cứ, chờ ngày tìm được công chúa. Nhờ cái họ Akizuki của tôi mà tôi dễ dàng truy ra tung tích công chúa.” – Nakuru kết thúc câu chuyện.

“Vậy” – Sakura hồi hộp – “3 người kia vẫn còn sống chứ, Nakuru? Người có liên lạc được với họ không? Người là “Kẻ liên lạc” mà.”

“Cô vẫn thường xuyên liên lạc mệnh lệnh của chúng tôi mà!” – Yukito thắc mắc khi nhìn vẻ mặt buồn bã, khó xử của Nakuru.

“Xin lỗi”, Nakuru rầu rĩ – “tôi chỉ liên lạc được với “Hỏa thần” thôi. Còn hai người kia tôi hoàn toàn không rõ họ thế nào. A,” - Nakuru chợt reo lên như nhớ ra cái gì – “việc này tôi cũng không dám chắc nhưng mấy hôm trước, “Hỏa thần” có gửi thư cho tôi, nói rằng hắn nhìn thấy “Thổ thần” trên phố. Điều này theo tôi thấy hơi vô lý bởi vì nếu “Thổ thần” còn sống thì hắn sẽ phải liên lạc với tôi và “Hỏa thần”. Đẳng này....”

“Có thể do hắn còn có việc gì để làm” – Sakura đặt giả thuyết để thuyết phục chính mình – “nhưng nếu thật như vậy thì vẫn còn chút hi vọng. Vậy còn....”

“Chẳng nhận được tin tức gì của “Thủy thần” cả.” – Nakuru trả lời ngay.

Sakura lại buồn bã ngồi im. Mọi người lại chìm vào im lặng. Eriol luôn là người đưa ra quyết định sau cùng:

“Vậy là Sakura đã nhớ lại kí ức, giống hệt như lời dự đoán của Li Syaoran, “Phong thần hộ pháp” cũng xuất hiện. Như vậy là có thể yên tâm về Sakura. Hôm nay tôi sẽ đưa Tomoyo về cung điện. Mọi người cũng giải tán.”

Khi Eriol quay lưng lại, đang định đi thì một thanh kiếm kề sát vào cổ anh:

“Anh đang ra lệnh cho tôi hả? Dù là gì thì anh cũng vẫn là người của dòng họ Hiragizawa, gia tộc tay phải của dòng họ Li. Tôi đã điều tra và biết hết toàn bộ những sự kiện diễn ra gần đây, cả việc dòng họ Li ngấm giết dây đất nước này nữa. Anh là thái tử, làm sao chắc chắn anh sẽ không phản bội chúng tôi?” – Nakuru nhìn Eriol với ánh mắt lạnh lùng.

Eriol vẫn bình tĩnh, không hề tỏ vẻ sợ hãi trước thanh kiếm đang sáng lên dưới ánh đèn:

“Tôi cũng không dám chắc mình có phản bội lại các người không, dù sao thì Hiragizawa cũng là ba tôi, là dòng máu của tôi. Nhưng.... Tôi sẽ không bao giờ phản bội Tomoyo. OK?”

Nakuru nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen sâu thẳm ẩn dưới cặp kính của Eriol. Cô bật cười:

““Tôi sẽ không bao giờ phản bội Tomoyo” à? Chung tình lắm. Tomoyo là Daidouji, gia thần trung thành nhất của Kinomoto, đương nhiên cô ấy không thể bỏ công chúa. Được, OK, ta yên tâm giao tiểu thư xinh đẹp Tomoyo cho người. Cô ấy là bạn thân của công chúa, nếu để tiểu thư bị mất một sợi tóc thì người cũng khó sống với ta.”

Eriol mỉm cười, kéo tay Tomoyo đi sau khi đã chào di Sonomi và Sakura. Chiếc xe ngựa lao vút đi trong màn đêm mà không hay biết, nguy hiểm đang chờ đón họ.

26. Chương 26: Mối Hận Hiragirawa Và Thân Thế Eriol

“Có chuyện gì khiến em lo lắng vậy, Tomoyo? Đừng lo, cái cô Nakuru đó chắc chắn sẽ bảo vệ Sakura tốt hơn chúng ta nhiều.”

Suốt quãng đường trở về cung điện, Tomoyo chỉ ngồi im lặng không nói gì khiến Eriol lo lắng. Tomoyo chỉ thở dài:

“Không phải, em không còn lo lắng về sự an toàn của Sakura nữa. Cô ấy nhất định sẽ không sao vì có anh Touya, anh Yukito, mẹ em và cả “phong thần” Nakuru nữa. Chỉ có điều.....

“”

“Em đang rất lo về mối quan hệ của Sakura và Syaoran. Bây giờ thì cả Sakura và Syaoran đều biết rõ mối thù của mình, và trở trêu thay, từ quan hệ bạn bè, bọn họ phải trở thành quan hệ kẻ thù. Rất có thể một trong hai người phải giết nhau, nhưng như thế thì.... Em hiểu tâm trạng đó, phải giết đi người mình yêu thương rất đau khổ. Tại sao bọn họ không có kí ức sớm hơn? Tại sao lại sắp xếp cho họ gặp nhau? Tại sao lại thế chứ?”

Tomoyo vùi mặt vào hai bàn tay, giọng cô nhỏ dần, lo lắng và sợ hãi. Eriol chỉ im lặng nghe cô nói. Anh mỉm cười:

“Anh hiểu. Có lẽ cảm giác cũng giống như khi em cầm dao giết anh chứ gì? “

“KHÔNG” – Tomoyo nói to – “không giống nhau đâu. Em và anh khi đó chẳng biết mình có mối thù gì, hơn nữa tính cách của chúng ta không giống như hai người đó. Sakura và Syaoran đều rất ngang bướng, không thể nói không giết là không giết được đâu. Mà mối thù của họ lại sâu sắc như vậy, kinh khủng đến nỗi, họ phải quên đi, phải cố gắng xóa đi kí ức đó. Vậy mà vẫn không thể xóa.....”

Eriol trầm ngâm:

“Sakura và Syaoran, nếu họ thật sự yêu nhau thì họ sẽ chẳng nỡ xuống tay hạ sát nhau đâu. Biết đâu khi Sakura gặp nguy hiểm thì Syaoran lại là người lao ra đầu tiên? Có thể vậy lắm đấy....”

“A” – Tomoyo khẽ reo lên như vừa nghĩ ra chuyện gì – “có lẽ anh nói đúng, Eriol. Chuyện này, em đã nói dối mọi người, bởi em nghĩ nếu nói thật có thể khiến mọi người khó xử. Em đã nói khi ở “Quán ăn Rika”, lúc Sakura ngất đi, Syaoran chỉ ngồi yên nhìn thôi, hoàn toàn lạnh lùng và bàng quan. Nhưng không phải vậy đâu. Anh ta là người chạy đến bên chúng em đầu tiên. Syaoran rất lo lắng, và giúp em gọi xe đưa Sakura về nhà. Mặc dù lúc đó có vẻ như Syaoran đã biết Sakura là ai rồi.”

“Đúng vậy” – Eriol gật đầu – “không chỉ biết Sakura là công chúa Kinomoto, hẳn còn biết rõ mối hận thù của hai gia tộc nữa kia. Nhưng hẳn vẫn cứu Sakura, vẫn lo lắng cho cô ấy đấy thôi. Được rồi, anh nghĩ em không cần phải lo lắng về chuyện đó nữa đâu mà hãy lo ỉnh đi. Tính mạng em hiện giờ cũng đang rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” – Tomoyo ngạc nhiên.

“Ừ, rất nguy hiểm thì đúng hơn. Việc em thuộc dòng họ Daidouji đã bị phát hiện rồi. Mối thù có thể là không sâu sắc như dòng họ Li với dòng họ Kinomoto, nhưng ba anh, người đứng đầu Hiragizawa rất căm ghét Daidouji. Syaoran đã biết, chắc chắn là như thế. Hẳn gọi anh ra chỉ để cảnh báo cho anh biết mà thôi. Hẳn sẽ tiêu diệt Daidouji, hẳn đã nói là làm. Chúng ta cần để phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Bây giờ về cung điện, chúng ta cần chuẩn bị biện pháp đối phó.”

“Em hiểu rồi.”

Chiếc xe ngựa vẫn vun vút lao đi, mang những con người của số phận vào vòng hiểm nguy của tử thần. Cánh cổng cung điện đóng lại như cánh cổng địa ngục khép lại cuộc sống con người.

Syaoran vẫn trầm ngâm đứng ngắm cây hoa anh đào đang vươn lên mạnh mẽ, không biết một người đã lặng lẽ đứng cạnh bên anh.

“Rika, cô đấy à? Cô ra đây làm gì?”

“Tôi phải hỏi anh câu ấy mới đúng.” – Rika lạnh lùng nói – “Hừ, anh đang nhớ đến cô gái ấy đấy à? Hay lắm, tôi sẽ chặt cái cây hoa nào đi, tôi sẽ làm cho ngôi nhà này không còn chút gì liên quan đến cái tên Sakura nữa.”

Con dao trên tay Rika sáng loáng dưới ánh đèn mờ mờ. Syaoran vẫn bình thản trả lời:

“Được, cô cứ tự nhiên. Nếu cô chặt cây hoa này đi, tôi sẽ lại trồng tiếp. Ngoài kia bán nhiều lắm. Để xem nào, cô chặt một cây, tôi sẽ mua thêm hai cây, cô chặt đi hai cây, tôi sẽ trồng thêm bốn cây.... Cô cứ chặt đi cây nào, tôi sẽ trồng gấp đôi. Chà, chẳng mấy chốc, căn nhà này sẽ biến thành một rừng hoa anh đào đấy. Rồi” – Syaoran đứng lùi lại – “cô cứ tự nhiên chặt đi.”

Rika tức giận nghe Syaoran nói. Con dao trên tay cô từ từ hạ xuống:

“Anh hay lắm, anh yêu cô ả đó. Anh vì cô ta mà quên mối thù của hai gia tộc chúng ta.... Cả gia tộc đó chỉ còn lại một mình cô ta sống sót mà thôi, chúng ta phải giết cô ta. Lần trước, suýt nữa tôi đã giết được con bé đó, nhưng anh lại đi cứu nó. Tôi thật không hiểu vì sao, anh lại có thể làm như vậy. Khi cô ta bị ngất ở quán ăn của tôi, anh lo lắng gọi xe ngựa cho cô ta. Chà, cũng vì ngạc nhiên trước hành động kì lạ của anh, mẹ mới ép anh nói ra mọi chuyện liên quan đến cô gái đó. Không ngờ anh đã biết cô ta chính là công chúa Kinomoto mà lại không ẹ và tôi biết. Nếu không có chuyện kia thì chắc cả đời này chúng tôi cũng không biết kẻ thù của mình là ai, vẫn chỉ đi tìm một cách vô vọng ở nơi xa xăm nào đó....”

Syaoran im lặng nghe Rika nói. Anh khẽ mỉm cười:

“Cô nói sai rồi, Rika. Tôi vì Sakura mà quên đi mối thù của hai gia tộc ư? Không. Tôi không ẹ và cô biết thân phận thật sự của Sakura đơn giản là vì tôi muốn tự tay giết chết cô ấy. Nếu không phải do chính tay tôi giết thì đâu còn ý nghĩa gì nữa. Cô và mẹ đều rất giống nhau ở chỗ thích suy luận những việc nhỏ nhặt rồi liên hệ chúng với những điều to tát. Tôi trồng hoa anh đào đơn giản chỉ vì tôi thích loài hoa này mà thôi, chẳng liên quan gì đến Sakura cả. Nếu tôi thật sự vì Sakura mà không còn hận thù nữa, tôi sẽ không bao giờ ngồi đây mà ngắm nhìn cây hoa vô tri vô giác này đâu. Tôi sẽ đích thân đến chỗ Sakura, nói với cô ấy là tôi thích cô ấy. Hoa đẹp, trùng tên nhưng mãi mãi không bao giờ có thể thay thế con người được. Còn nữa, nếu cô nói gia tộc Kinomoto chỉ còn mỗi Sakura sống sót thì chúng tôi là cô chưa hiểu rõ sự tình rồi. Hiện giờ, chúng ta mới chỉ chắc chắn hoàng hậu Nadeshiko đã chết, còn quốc vương có thể cũng đã chết trong hầm đá. Nhưng những quý tộc khác trong gia tộc đó thì sao? Lấy gì để đảm bảo là họ đã chết. Theo tôi nghĩ thì họ vẫn còn sống, không những thế còn sống rất khỏe mạnh. Ngoài công chúa ra, Kinomoto còn có một vị thái tử. Vị thái tử này đã biến mất trước khi bữa tiệc bắt đầu. Chẳng có gì chứng minh là vị thái tử này đã chết cả. Có thể vị thái tử này đang cùng những quý tộc sống sót của Kinomoto, chuẩn bị tấn công chúng ta không chừng. À, còn một người nữa....”

Gương mặt Syaoran lại chìm vào suy tư. Rika sốt ruột:

“Người nữa à? Đó là ai? Nói xem nào!”

“Một người nữa” – Syaoran trầm ngâm – “đó là một cô bé... Một cô bé rất ngang ngược, kiêu căng.... Nhưng, chắc cô bé đó đã chết trong đồng đá năm xưa rồi. Tôi nghĩ ở lại là có thể cứu được cô ấy, nhưng tôi đã sai lầm. Nếu lúc đó, tôi chạy theo cô bé đó thì tốt rồi, cô bé đó có lẽ đã sống.”

Rika tức giận:

“Anh đang hối hận vì mình đã làm chết một con bé nào đó nhà Kinomoto, kẻ thù của mình sao? Anh thật ngây thơ, Syaoran ạ. Anh làm mẹ tức giận mà bỏ đi suốt mấy hôm nay, tại sao anh không đi tìm mẹ về? Anh bắt hiểu đến vậy sao?”

Syaoran chỉ im lặng không nói gì. Một lát sau, anh thở dài, đi ra:

“Tôi biết mẹ đi đâu rồi. Chẳng ai làm gì được mẹ đâu. Tôi vào cung điện một lát.”

Biết không thể ngăn cản được Syaoran, Rika đành để cho anh đi, mặc dù cô còn muốn hỏi anh nhiều việc, muốn biết nhiều chuyện của anh. “Tôi sẽ không để cho ai có được anh đâu, Syaoran. Anh là của tôi, mãi mãi chỉ là như thế.”

Xe ngựa vừa vào đến cung điện, Eriol đã cảm thấy có cái gì kì lạ. Không gian vốn đã âm u nay dường như càng u ám hơn. Những ánh đèn heo hắt chiếu qua khe cửa. Gió thổi rì rầm, như khuyến đôi bạn trẻ hãy tránh xa nơi này. Lá cây xào xạc trong đêm khuya thanh vắng, càng làm cho người ta thấy lạnh sống lưng. Bầu trời đen kịt, không một ánh trăng, một ngôi sao. Tomoyo lo lắng:

“Em cảm thấy có điều gì kì lạ làm sao ấy! Hình như đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừ” - Eriol cũng lo lắng không kém – “chúng ta nên xuống xem sao?”

Eriol và Tomoyo bước xuống khỏi xe ngựa. Họ vừa đặt chân xuống đất thì một đám người được trang bị đầy đủ vũ khí, áo giáp xông đến, bao quanh hai người. Tomoyo sững sờ nhìn, không hiểu gì. Eriol đổ mồ hôi. Anh mím môi:

“Các người muốn gì? Các người có biết chúng ta là ai không?”

Một tên trong đám người kia bước lên:

“Đương nhiên là biết, thưa thái tử. Vì biết nên chúng tôi mới được lệnh canh giữ ở đây. Thái tử, xin tránh ra, chúng tôi không có ý làm thái tử bị thương, người chúng tôi cần là Samia công chúa. Thái tử, xin tránh qua một bên.”

Eriol lẩm bẩm: “Mình biết sẽ có chuyện này xảy ra nhưng không ngờ nó lại nhanh như vậy? Không lẽ Syaoran đã nói mọi chuyện với phụ vương rồi sao? Tên đều giả!” Tomoyo sợ hãi hỏi:

“Tại sao các người lại muốn bắt ta? Ta đã làm gì sao?”

“Công chúa không làm gì nhưng dòng họ của công chúa là kẻ có tội. Chúng tôi được lệnh phải giết công chúa bởi vì công chúa là con cháu của dòng họ Daidouji.”

Eriol tức giận hét:

“Các người muốn bắt cô ấy thì phải bước qua xác của ta. Các người dám không?”

“Mệnh lệnh là mệnh lệnh” – tên lính nói – “Quốc vương ra lệnh, cho dù phải giết thái tử cũng phải giết cho được công chúa Samia.”

Biết không thể nói chuyện với đám người này, Eriol nhảy lên ngựa, kéo Tomoyo lên và con ngựa lao đi, nhảy qua đầu những tên lính đang đứng thành vòng tròn. Những mũi tên bắn về phía hai người. Con ngựa dù bị trúng tên, nhưng hình như nó cũng hiểu được chủ nhân đang gặp nguy hiểm, vì thế, nó vẫn phóng với tốc độ nhanh, không ngừng lại. Cánh cổng cung điện không mở. Kín mít. Không một lối thoát. Tomoyo và Eriol, đã đi đến đường cùng. Những tên lính kia chỉ thông thả đi đến, với những mũi tên, những thanh kiếm sáng lên trong bóng đêm, soi sáng cái chết của Tomoyo và Eriol. Tomoyo sợ hãi:

“Chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào sống nữa sao?”

Eriol đau đớn:

“Syaoran, tại sao hắn lại hại chúng ta? Tại sao chứ?”

“Hắn đã nói sẽ tiêu diệt hết Daidouji mà” – Tomoyo cười cay đắng.

Những tên lính - những tên tử thần đã đứng trước mặt hai người. Một tên lên tiếng:

“Thái tử, xin dừng phí sức. Hai người không còn đường thoát đâu. Cổng cung điện sẽ không bao giờ mở cho hai người. 3 phía còn lại cũng đã được bố trí binh lính với những vũ khí lợi hại nhất. Thái tử có đi đâu cũng chết cả mà thôi. Tốt hơn hết là nên dừng lại ở đây và giao Tomoyo Daidouji ra cho quốc vương.”

Eriol nghiêng răng:

“Chết tiệt.... Tại sao lại như thế chứ? Tại sao các người biết Samia công chúa là Daidouji?”

“Ta đã biết từ lâu rồi - một giọng nói vang lên từ đằng sau những tên lính. Đám lính rẽ ra hai phía, nhường chỗ cho người mới đến. Chúng kính cẩn chào:

“Tham kiến quốc vương.”

Quốc vương Hiragizawa, một người đàn ông to lớn, mỗi bước đi như rung chuyển cả mặt đất. Ông ta cười hềnh hếch:

“Ngây thơ quá, con trai. Con nghĩ là ta không biết gì sao? Sau khi con từ đảo Hongo trở về, ta đã cảm thấy có cái gì đó là lạ. Thái độ của con không được bình thường. Ta yêu cầu cho cô gái mà con gặp ở đảo vào cung điện sống, đơn giản là để kiểm tra nhận xét của ta. Và ta thật sự cũng không bắt ngờ lắm khi cô ta giống hệt tên Satsuki Daidouji. Đúng, giống hệt, kẻ thù của ta...”

Tomoyo run lên bần bật. Chưa bao giờ cô cảm thấy vị quốc vương khù khờ này lại đáng sợ như thế. Eriol đẩy Tomoyo về phía sau:

“Ba, là Syaoran nói với ba à? Chẳng lẽ Syaoran đã nói với ba Tomoyo là con gái của ông Daidouji?”

“Tại sao ta lại cần phải tên ấy nói cho biết?” - quốc vương giậm chân

Eriol khẽ mỉm cười. Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi biết Syaoran không hề làm hại anh và Tomoyo. Dù sao thì hai người cũng làm bạn với nhau đã lâu, có ghét Syaoran đi chăng nữa thì anh vẫn thấy thanh thản hơn khi không phải Syaoran đã hãm hại mình.

“Ba, thật ra thì chúng ta, Hiragizawa có thù hằn gì với dòng họ Daidouji? Tại sao ba lại ghét họ đến thế? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì Hiragizawa là gia thần của dòng họ Li còn Daidouji lại trung thành với Kinomoto sao?”

Quốc vương nhìn Eriol bằng đôi mắt lạnh lẽo. Ông ta bắt đầu cười:

“Ha ha ha ha, thù gì ư? Eriol, vậy là người đã biết mọi chuyện rồi hả? Thông minh đấy. Chỉ vì là hai gia thần của hai gia tộc thù hận nhau ư? Láo. Người nên nhớ, hiện giờ chính nhà họ Li mới chính là gia thần của ta. Ta căm ghét nhà Daidouji, vô cùng căm ghét. Mối thù này, dù chết ta cũng phải trả cho được. Để ta nói cho người biết nhé, Eriol thân yêu của ta ạ. Người nghĩ người là ai? NGƯỜI CHỈ LÀ MỘT THẺ NHÓC ĐƯỢC TA NHẶT VỀ MÀ THÔI.”

Eriol kinh ngạc không nói lên lời. Anh chao đảo, không đứng vững. Trời đất quanh anh dường như đang sụp đổ từng chút một, cứ lún dần xuống. Cái sự thật bất ngờ ấy làm cho anh hoàn toàn sững sờ. Chưa bao giờ Eriol nghĩ đến tình huống ấy. Nhặt được? Vậy sự nuôi nấng bao năm qua của ông ta đối với anh chỉ là giả tạo? Sự quan tâm, lo lắng cũng chỉ là giả? Những lời khen tặng, những lời hứa, những điều mà từ lâu đến nay, ông ta luôn nói với anh, những điều yêu thương ấy... tất cả chỉ là giả dối thôi sao? Từ một người có gia đình, có ba mẹ, chỉ trong tích tắc trở thành người không còn gì cả, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, cô đơn, điều này là cú sốc lớn đối với Eriol. Dường như không mấy ngạc nhiên, Tomoyo chỉ sững sờ trong giây lát, rồi vội đỡ lấy Eriol đang lảo đảo ngã xuống. Eriol gượng gạo:

“Nhặt.... Nghĩa là sao?...”

“Thằng ngu, người không hiểu sao” – lão quốc vương vẫn cười hềnh hếch – “nghĩa là người chỉ là một tên người hầu của ta mà thôi, một tên để ta lợi dụng trả thù. Cũng nhờ người mà ta tìm được tung tích về Daidouji, chính vì vậy mà ta đang muốn cho người một con đường sống. Nhưng không ngờ người không muốn, lại muốn chết cùng với con bé này. Nếu vậy, để ta cho người toại nguyện.”

Tại Eriol dường như không còn nghe thấy người đàn ông đứng trước mặt mình đang nói cái gì nữa. Đôi mắt Eriol trắng dã, nhìn không chớp mắt. Tomoyo cố gắng gọi Eriol nhưng vô ích. Cô sợ hãi:

“Khoan đã, dù sao chúng tôi cũng chết, có gì phải vội như vậy. ông có thể cho tôi biết gia tộc chúng tôi có thù gì với các người không? Coi như một ân huệ trước khi chết ấy mà.”

Hiragizawa nhíu mày suy nghĩ. Ông ta gật đầu:

“Được rồi, để ta nói cho người nghe. Câu chuyện này bắt đầu từ 17 năm trước....”

.....

Ở vương quốc Tatan, những người nghèo thường bị người ta hắt hủi. Gia tộc Kinomoto cũng không ngoại lệ. 3 đời làm ăn may, chỉ cần thấy người dòng họ Kinomoto đi đến đâu sẽ bị hắt hủi đến đó. Tuy nhiên, gia tộc này cũng đã từng có một thời thịnh vượng. Sau một trận lũ lụt, tài sản tiêu tán theo dòng nước cuốn,

cả gia tộc phải đi làm nghề hành khất, sống cho qua ngày. Nhưng, cho dù vất vả, có một gia tộc vẫn một lòng trung thành với họ, đó là gia tộc Daidouji.

Daidouji, dù sống trong cực nhọc vẫn không một lời oán than, suốt 5 đời nay phục vụ cho người của dòng họ Kinomoto. Ở đâu có Kinomoto, ở đó có Daidouji. Cả hai gia tộc cùng nhau đi ăn mày, cùng chia nhau củ sắn, củ mài. Bọn họ đã trở thành những người không bao giờ chia cắt được.

Cuộc sống cực nhọc cứ thế trôi qua. Hai gia tộc này vẫn dựa vào nhau mà sống, vẫn tồn tại với một số lượng lớn thành viên. Thế rồi, Fujitaka trở thành trưởng dòng họ Kinomoto. Đây là điểm khởi đầu cho sự thay đổi lớn nhất trong suốt quá trình vương quốc Tatan thành lập, chưa bao giờ có chuyện kì lạ như thế. Không biết làm thế nào và bằng cách nào, Fujitaka đã phát tán rộng rãi nghề ăn mày trên toàn đất nước. Trong vương quốc giàu đẹp Tatan đã xuất hiện một nghề mới, thịnh hành hơn bất cứ nghề nào: Nghề ăn mày. Họ không chỉ ăn mày trong nước mà còn đi sang nước ngoài, làm việc với phạm vi rộng lớn. Quốc vương Tatan không thể nào ngăn chặn sự phát triển của nghề hành khất, khi mà người dân đã coi Kinomoto chính là thần thánh, là vị cứu tinh. Kinomoto, dù là ăn mày nhưng lại nắm trong tay quyền thu tô đất nước, bởi vì hắn ta biết nắm bắt lòng dân: Dân nghèo, hắn chia phần, thiếu tiền chia tiền, thiếu của bù của. Quốc vương vô cùng lo sợ, lập tức phái gia tộc Amamiya đi tiêu diệt Fujitaka, kẻ cầm đầu Kinomoto.

Amamiya là một gia tộc hùng mạnh thuộc hàng bậc nhất trong vương quốc Tatan, suốt mấy đời đều làm tướng quân. Ông Amamiya không có con trai, trao quyền hành cho hai người con gái là Sonomi và Nadeshiko. Hai cô con gái này đều vô cùng xinh đẹp, lại tài ba trong cả văn lẫn võ. Tướng quân Amamiya cưng cô con gái út Nadeshiko hơn cả, và cô gái này cũng là người mà ông ta tin tưởng nhất. Với bộ óc thông minh cô ta có thể moi được những tin tức tuyệt mật, sử dụng tài cầm quân bách chiến bách thắng, chưa một lần nào cô ta nếm mùi thất bại. Theo lệnh của quốc vương, Amamiya phái Nadeshiko đột nhập vào gia tộc Kinomoto trong thân phận một người ăn mày, mục đích là tìm ra cách tiêu diệt Kinomoto và có thể tiêu diệt luôn thì càng tốt. Nhưng Nadeshiko ra đi mà không thấy trở về. Không biết bằng cách nào (cách nào sau sẽ nói ^^), Fujitaka đã lấy được trái tim của cô gái xinh đẹp lạnh lùng này. Cô ta rời bỏ gia tộc Amamiya, nguyện một đời đi theo Fujitaka.

Sonomi là con gái cả của gia tộc Amamiya. Em gái cô, Nadeshiko Amamiya bỏ nhà đi theo chàng trai nghèo Fujitaka Kinomoto, khiến cha mẹ Sonomi vô cùng tức giận. Nhưng cho dù tức giận đến thế nào thì tình thương con vẫn chiến thắng được sự giận dữ đó. Ông Amamiya cử Sonomi đến sống tại nhà Kinomoto, chăm sóc và bảo vệ cô em gái. Đây là sự sai lầm thứ hai của ông Amamiya, bởi vì cô con gái này, người con duy nhất còn lại đã bị hút hồn bởi chàng trai Satsuki Daidouji, một chàng trai hào hoa với lòng trung thành tuyệt đối.

Và rồi, trong một lần đi sang vương quốc Lamia, Fujitaka Kinomoto gặp gỡ và kết bạn với Li Hiroshi - một người ăn mày đang trở nên giàu có nhờ nghề này. Gia tộc họ Li, cũng giống như gia tộc Kinomoto, có một gia thần trung thành đến khó tin, đó chính là gia tộc Hiragizawa. Lúc bấy giờ, gia tộc Hiragizawa đã gần như đã suy sụp, chỉ còn lại đúng ba người: người đứng đầu trong gia tộc Hiragizawa - một chàng trai nghèo khổ, Ryohka Hiragizawa cùng người mẹ già và cậu em trai mới 7 tuổi của anh. Tuy không được hưởng một chút gì ở người chủ Li Hiroshi, nhưng họ vẫn một lòng trung thành, phục tùng vị chủ tướng của mình. Chuyện gì đến cũng phải đến. Chàng trai nghèo đem lòng yêu cô thiếu nữ xinh đẹp Sonomi đang rầu rĩ vì tình. Cô gái đã một lòng yêu Satsuki Daidouji, nhưng trở trêu thay, chàng trai này đã trao con tim của mình cho vị nữ chủ nhân Nadeshiko Amamiya.

Satsuki đã dành trọn tình yêu của mình cho Nadeshiko. Vì lòng trung thành với chủ, chàng trai Daidouji chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn người con gái anh yêu, lặng lẽ bảo vệ cho cô ở mọi lúc mọi nơi. Thật ra, việc này là thừa, quá thừa khi cô gái ấy còn tài giỏi hơn anh, mạnh mẽ hơn anh. Cô gái có nụ cười đẹp như ánh bình minh. Nụ cười ấy dành cho tất cả mọi người, không chỉ riêng anh. Nadeshiko lúc nào cũng dịu dàng, không bao giờ nhờ vả ai, cũng chẳng bao giờ tỏ ra yếu đuối. Và người duy nhất khiến cô gái đỏ mặt, người duy nhất làm cho cô gái nở nụ cười hạnh phúc và cũng là người duy nhất có thể khiến cô bật khóc, chính là Fujitaka Kinomoto. Ai cũng có thể nhận ra tình cảm mà cô gái dành cho chàng trai tài giỏi, đẹp trai Kinomoto. Và cũng không ai không biết cách đối xử đặc biệt của Kinomoto dành cho cô gái xinh đẹp tài năng. Satsuki chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn, âm thầm chúc phúc cho hai người.

Trong khi Sonomi đau khổ khi tình yêu không được đáp lại, người gần gũi, an ủi cô chính là Ryohka

Hiragizawa. Ryohka, không đẹp trai bằng Satsuki, nhưng chàng trai có sự chân thật, chất phác. Sonomi tìm thấy sự bình yên khi ở bên cạnh Ryohka, nhưng trái tim cô không thể trao cho anh. Cuộc sống vẫn cứ quay, tình yêu lại đến. Satsuki Daidouji cầu hôn và chính thức trở thành chồng của Sonomi Amamiya. Hiragizawa chân chất chấp nhận số phận, đau đớn lùi bước.

Từ vương quốc Shimon, hội những người ăn mày được tập hợp lại, với người bạn thứ ba là Hidesawa Sasaki. Ba vị tướng tài ba gặp nhau, họ quyết định đánh vào cả ba vương quốc của mình, vốn là láng giềng với nhau, gồm Tatan, Lamia và Shimon, lấy ở mỗi vương quốc một nửa và ghép lại để lập thành vương quốc Clow, dành cho những người ăn mày sinh sống. Mọi người vui vẻ hưởng ứng. Daidouji và Hiragizawa, hai gia tộc thuộc hàng gia thần đương nhiên cũng tham gia không một lời ý kiến. Phu nhân Daidouji và Nadeshiko, tức nhị vị tiểu thư của Amamiya năm xưa, lại tiếp tục xông pha trận mạc. Được đào tạo từ bé, hai người phụ nữ nhà Amamiya chưa lần nào thất bại. Gia tộc Daidouji trở thành gia tộc nổi tiếng với tài năng trận mạc của cả vợ lẫn chồng. Hiragizawa ngậm ngùi đứng trong bóng tối để nhìn ra. Mọi chuyện sẽ suôn sẻ trôi qua nếu không có một ngày....

Trong trận đánh quyết định ở vương quốc Tatan, trên chiến trường đầy máu và xác chết, những con ngựa vẫn phi đi trong màu đỏ của máu. Ryohka và Satsuki cùng nhau đi về một hướng, cầm cờ đỏ của “Tam gia” kéo đi trong tiếng hét của hàng vạn binh lính. Nhưng, đã xảy ra một chuyện không ai ngờ tới. Khi đoàn quân đi tới vùng núi vắng vẻ, giáp ranh giữa Tatan và Lamia, Satsuki rút kiếm, chém lia lịa vào các binh sĩ. Ryohka, vô cùng kinh ngạc, không biết phản ứng gì. Lúc ấy, Satsuki đã lao vào người anh. Ryohka chẳng kịp suy nghĩ gì thêm, rút kiếm ra đâm thẳng vào ngực Satsuki. Satsuki ngã xuống, máu đổ ra. Ryohka đứng lặng sững sờ. Anh không bao giờ muốn giết Satsuki, bởi vì hắn là người mà Sonomi yêu. Nhưng, máu của bao nhiêu người đã đổ xuống, cái chết của Satsuki như một sự đền bù. Anh đau đớn đứng lên, lặng lẽ đứng nhìn những xác chết đang nằm la liệt, mặc cho nước mắt lăn dài trên má, chảy xuống ngấm vào đất. Nhưng không, Daidouji chưa chết. Hắn đã đứng dậy, thanh kiếm lại chìa vào người Ryohka.

“NGƯỜI LÀM SAO VẬY? SATSUKI, NGƯỜI BỊ ĐIÊN À?” – Hiragizawa hét lên.

“Điên ư?” – Satsuki cười khẩy – “đúng vậy, ta điên đấy. Ta sẽ giết hết, dù là gia tộc Kinomoto, Hiragizawa, Li và cả Sasaki nữa, ta sẽ giết hết.”

“Người điên rồi!” – Ryohka lùi lại – “người đừng như thế, vậy sẽ làm cho Sonomi rất buồn.”

“Sonomi? À đó hả? người thích ả đúng không? Đừng lo, người cứ chết đi, sau đó ta sẽ giúp ả chết theo người, giúp hai người đoàn tụ bên kia thế giới.”

“Người....” – Hiragizawa cố nén tức giận. Nhưng, Daidouji không chịu buông tha:

“Sao nào? À phải, để ta báo cho người một tin trước khi người chết, kéo đến lúc đó lại bất ngờ. Bao giờ đến âm phủ người sẽ gặp được bà mẹ của người. Tội nghiệp bà già, đến lúc chết mà bà ta vẫn còn lo cho người. Người biết bà ta nói gì không? “Giết già này cũng được, nhưng xin hãy tha cho Ryohka... Đừng giết nó... Xin ngài, đừng giết nó... Nó là người thật thà, nó chẳng làm gì nên tội cả. Coi như bà già này chết thay cho nó...” Cầm động không? Đúng là câu chuyện bi thảm, rất buồn cười. Ha ha, bà già ngu ngốc đó nghĩ là ta sẽ nghe theo lời cầu xin của bà ta sao? Điên hết biết. Ta giết bà ta rồi. Sao, người phản nộ hả? Cũng phải thôi, ba mất sớm, bà già ấy tàn bạo nuôi người mà, phải không? Xuống dưới đó báo hiếu cho bà ta nhé. Tất cả những người trong gia tộc của người đều chết cả rồi. Cậu em trai của người đó, nó cũng dễ thương đấy chứ. Chỉ tiếc là nó đã chết dưới tay ta. Người....”

“AAAAAAA.....” – Ryohka hét lên, lao vào ngực Satsuki. Hắn ngã xuống, máu lênh láng. Đôi mắt Ryohka rực lửa. Anh đau đớn ôm lấy ngực. Những lời nói của Satsuki như muốn gào thét bên tai anh. “Mẹ người chết rồi. Em người cũng chết.....”. “KHÔNG” – Ryohka gào lên. Mưa. Mưa làm dòng máu đỏ chảy đi, trôi xuống. Mưa nhỏ tí tách như chia buồn với thảm cảnh. Mưa muốn xóa tan đi hận thù đang chồng chất trong lòng chàng trai trẻ chân thật. Nhưng, mưa đã thất bại. Giống như trận chiến đó đã thua đau đớn, mưa cũng không thể xóa tan đi nỗi hận ngút trời của người con trai, mối thù của một chàng trai thật thà, của một con người hiền lành. Ôm nỗi hận trong lòng, trái tim chàng đã không còn tình yêu. Người mẹ đáng thương đã chết trong đau đớn.... Người em thân yêu chỉ còn lại mảnh áo... Họ hàng, người thân... tất cả đều không còn.... Chỉ còn lại mình anh, cô đơn một mình trên cõi đời rộng lớn. Mưa, vẫn tí tách rơi.... Nhưng mưa không làm nguôi được lòng người.... “TA SẼ TRẢ THÙ” - rừng núi vọng lại tiếng kêu gào. Muốn thu

không phai....

Tomoyo đứng chết lặng nghe kể về cái chết thương tâm và nỗi hận không bao giờ nhạt đi của cả gia tộc Hiragizawa. Không bao giờ cô có thể tin được, ba mình lại chết như thế. Quốc vương tiếp tục nói:

“Nhưng người có biết không, chẳng ai tin ta cả, chẳng ai tin lời ta nói là tên Satsuki đáng sợ đó đã giết hết gia tộc ta và muốn giết cả bọn họ nữa. Ai cũng tôn vinh cho thằng đó, nói hắn là anh hùng, dù trận chiến thất bại nhưng Daidouji vẫn là anh hùng của một thời, dám hi sinh vì sự nghiệp lớn lao. Ha ha, chẳng ai phong cho bà mẹ già đáng thương của ta cái danh hiệu ấy, không ai tôn xưng đứa em trai 7 tuổi của ta là anh hùng cả. Chẳng có ai... Gia tộc Daidouji được tôn thành gia tộc anh hùng, cả gia tộc chết vì nghĩa lớn. Người có biết Sonomi, mẹ mi đã nói gì không: “Hiragizawa, đáng lẽ cả gia tộc của anh cũng sẽ trở thành anh hùng, nhưng tại sao anh lại đổ tội lên đầu gia tộc Daidouji chúng tôi. Vì thế mà cả gia tộc của anh trở thành những kẻ đổ tội.” Ha ha, vậy đấy. Sau đó, ta sống cô độc một mình trong cái vỏ là gia thần của dòng họ Li, một gia thần trung thành. Ta bám sát dòng họ Li, tìm mọi cơ hội để giết gia tộc Daidouji. Cuối cùng thì, cơ hội ấy cũng đã đến. Toàn bộ gia tộc Daidouji đều chết dưới tay ta. Nhưng không ngờ, ta đã không nở xuống tay với Sonomi Daidouji khi đó đang mang thai người. Kết cục là ta bị người đàn bà ta từng một thời yêu thương đó hạ độc. Đúng vậy, bà ta cho rằng chính ta đã giết Daidouji, lại còn đổ tội nhằm bôi xấu danh dự của hắn, bà ta đã hạ độc ta. Và cũng từ đấy, ta thề sẽ giết hai mẹ con người. Chỉ tiếc là khi ta chưa kịp ra tay thì trong cung điện xảy ra vụ thảm sát, mẹ con người biến mất khỏi tầm quan sát của ta. Nhưng không sao, bây giờ thì ta tìm được rồi....”

Ryohka Hiragizawa tiến lại gần Tomoyo. Cô nắm lấy cánh tay Eriol, nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đang đến với mình. Cú sốc với Eriol khiến anh hoàn toàn như người mất hồn. Đau khổ, sợ hãi, Tomoyo ôm chặt lấy Eriol, im lặng chờ tử thần đang đến sát bên mình....

Eriol hoàn toàn suy sụp khi biết được cái sự thật đáng sợ ấy. Những lời kể của Hiragizawa như bập bùng trong tai anh. Anh không còn nhớ mình đã nghe những gì, cũng không biết mình đang làm gì nữa, mọi thứ như biến mất hết, chẳng còn lại gì. Eriol chợt nhớ lại, những ngày thơ ấu cô đơn bên Lamia....

.....

Cơn sốt hôm ấy chợt đến, cái giá phải trả cho cả ngày tập luyện ngoài trời nắng. “Khát nước quá....”, cậu bé Eriol khẽ kêu lên. Nhưng, chẳng ai ở bên cậu. Eriol với tay, cốc nước đang ở kia, gần thôi mà, vậy mà sao bàn tay bé nhỏ đó chẳng thể với tới. Cổ họng đau rất, người khó chịu đến mức, chỉ mong có thể chết ngay bây giờ thì thật là tốt. Xung quanh Eriol hoàn toàn vắng lặng, chẳng có một tiếng động gì cho thấy còn có người ở gần bên cậu bé. “Chỉ có một mình mình ở đây thôi sao? Sư phụ? Người đâu rồi? Giúp con với...” Tiếng nói nhỏ bé của Eriol không đủ để sư phụ cậu nghe thấy, không đủ phá vỡ giấc ngủ của vị sư phụ ấy. “Ba... Mẹ...” Eriol bắt lực gọi. Cậu bé biết, dù bây giờ mình có gào lên, dù có hét thật to thì ba mẹ cũng sẽ không đến, ba mẹ sẽ không nghe thấy để đến bên cậu, thế thì chỉ có vài tiếng nói lí nhí trong cổ họng sẽ làm được gì? Chẳng được gì cả. Trong đêm vắng ấy, cậu hoàn toàn cô đơn.

“Đến bao giờ thì ba mẹ mới đến đón mình về?” Eriol đau đớn nghĩ thầm. Tuổi thơ của cậu bé trải qua mà không hề biết mặt ba mẹ. Cậu nghe sư phụ kể lại, 5 năm trước, cậu được ba đưa đến đây khi mới 5 tuổi, rồi từ đó không nghe được tin tức gì của ba cậu nữa. Người xung quanh cho rằng cậu đã bị bỏ rơi. Nhưng Eriol không tin. Dù mong manh, cậu bé vẫn hi vọng rằng, một ngày nào đó, ba mẹ sẽ đến đón mình. Nhưng, trong đêm cô độc, cậu bé hiểu, mình hoàn toàn đã không còn một chút hi vọng nào. Chẳng ai còn nhớ đến mình... Cậu bé nghĩ, chắc chắn, ba mẹ đã quên mất sự tồn tại của cậu. Cơn sốt kéo đến, đẩy cậu bé vào cơn mê sảng....

Trong cơn mê, Eriol nhận thấy mình đang đứng ở một nơi rộng lớn. Nơi đây rất tối, cậu bé sợ hãi lắm. Tất cả những gì cậu bé có thể làm là chạy. Eriol cứ chạy, chạy mãi, chạy đến khi rời xa nơi tối tăm đó. Nhưng không được. Đó như là một khoảng không vô tận, dù có đi bao lâu cũng không hết. “SƯ PHỤ....” Eriol hét lên. Và, cậu bé vui mừng xiết bao nhiều khi vị sư phụ già hiện lên, đứng trước mặt cậu bé. Eriol chạy lại, ôm chầm lấy sư phụ. Nhưng ông đẩy cậu bé ra, lặng lẽ lắc đầu:

“Eriol, ta thật xin lỗi. Ba con đã bỏ rơi con, nên giờ ta cũng không còn nghĩa vụ phải nuôi nấng con. Vĩnh biệt, chúc con sống khỏe, Eriol!”

“SƯ PHỤ” – Eriol hét lên. Bàn tay nhỏ bé của cậu giơ ra, cố níu giữ sư phụ - người thân duy nhất của cậu

bé lúc này. Bất chợt, một bàn tay khác nắm lấy bàn tay cậu bé đang giơ lên. Một khuôn mặt hiền từ, lạ lẫm hiện ra. Ông ta cúi xuống nhìn Eriol, mỉm cười:

“Con không sao chứ, Eriol?”

Eriol choàng tỉnh. Trời vẫn còn tối. Trong căn lều nhỏ bé của hai thầy trò, một ánh đèn nhỏ leo lét được thắp lên. Bên cạnh là một bát canh đang nghi ngút khói. Người đàn ông lạ ngồi bên cạnh Eriol, lo lắng nhìn cậu bé. Ngồi sát đó là sư phụ cậu, đang cười hiền hậu. Đột nhiên, Eriol thấy ảm áp. Cảm giác cô đơn chợt biến mất hết từ khi hơi ấm trong bàn tay người đàn ông lạ truyền vào tay cậu bé.

“Ông là....” – Eriol ngạc nhiên hỏi.

Người đàn ông mỉm cười:

“Ta rất nhớ con, Eriol. Chắc con chẳng thể nhớ được ta nữa. Ta là BA CON.”

“BA?” – Eriol kinh ngạc, không tin vào tai mình.

“Đúng vậy!” – người đàn ông trả lời.

Eriol vừa mừng lại vừa sợ. Cậu bé vui mừng vì ba đã tìm đến với mình, vì ba không bỏ rơi mình. Nhưng đồng thời, cậu bé lại lo sợ, sợ cậu nhận nhầm, sợ đây chỉ là giấc mơ... Eriol đưa mắt nhìn sư phụ. Ông gật đầu:

“Ba con đây, Eriol. Ta sẽ ra ngoài, hai ba con cứ tự nhiên nói chuyện.”

Vị sư phụ già đi ra ngoài. Lúc ấy, bất chợt, bao nhiêu dồn nén bấy lâu của Eriol bỗng òa ra. Cậu bé khóc như chưa được khóc bao giờ. Ba Eriol ôm lấy cậu:

“Ta biết, con đã chịu nhiều khổ sở. Con đã rất cô đơn. Nhưng từ bây giờ con sẽ không còn đơn độc nữa, ta sẽ bên con, ta sẽ luôn bên con! Đừng sợ, Eriol.”

Hơi ấm từ người ba truyền sang khiến Eriol cảm thấy ấm lòng. Chưa bao giờ, cậu bé cảm thấy mình hạnh phúc như thế này. “Ba, đừng bỏ rơi con...” – Eriol nói, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

“Ta sẽ luôn bên con”? – những lời nói đó chỉ là giả dối thôi sao? Người đàn ông đang đứng trước mặt mình là ai, Eriol không rõ. Nhưng anh biết chắc, đây không phải là con người đã từng ôm lấy anh, đã từng bón cho anh từng thìa thuốc trong đêm hôm ấy. Sau đêm ấy, ba Eriol lại bỏ đi, để lại cậu bé với vị sư phụ già, dặn rằng, chỉ 4, 5 năm nữa, ba nhất định sẽ đến đón cậu về nhà. Vị sư phụ mất, Eriol được người đón về Clow và trở thành thái tử của Clow. Nhưng, cho dù sống gần gũi với ba, sau bao năm xa cách, Eriol vẫn không thể nào thân thiết với ba được. Nhiều khi, anh tự hỏi, đây có phải người ba đã từng đến bên mình lúc mình cô đơn nhất không? Có phải người mà mình đã gọi là BA vào hôm đó không? Lạnh lùng hơn, thờ ơ hơn... Đường như đây không phải ba anh. Nhưng anh vẫn phải tin rằng, mình vẫn còn ba. Trong cung điện ấy, cứ ngỡ rằng, từ bây giờ mình không cô đơn nữa, nhưng vẫn thế, chẳng thay đổi gì. Đêm tối, đau buốt, sốt cao... ba anh không đến. Syaoran vẫn ngồi im bên cạnh anh, không nói gì. “Ừ, ít ra khi làm con của ba, ba không trực tiếp làm nhưng vẫn ỉn một người bạn để mình không cô đơn. Ba vẫn quan tâm mình...” Eriol tự thuyết phục mình. Vậy mà....

“Người chỉ là thằng nhóc mà ta nhặt được”, câu nói ấy vẫn vang vọng trong đầu Eriol, nhấn chìm anh xuống hố sâu của sự tuyệt vọng, của sự cô độc. “Vậy là ta lại trở về với sự cô độc của mình khi trước sao? Vậy là ta lại sống một mình trên đời này. Ta lại chẳng có ai... Ha ha, ta vốn đã thế mà. Từ nay, ta lại chỉ có một mình...” Eriol đã muốn mình không tỉnh dậy nữa, Eriol muốn mình có thể biến mất ngay lập tức. Tuổi thơ cô đơn càng khiến anh cảm thấy khiếp sợ sự cô đơn hơn. Anh không đủ dũng khí đối mặt với nó. Mất hết rồi sao? Chẳng còn lại gì? Chỉ còn mình anh thôi....

“Eriol... Eriol...” Tiếng gọi nhẹ nhàng vang vọng đâu đây. Một hình ảnh mờ mờ hiện lên trước mắt anh. Mái tóc tím dài tung bay trong gió. Đêm tối mù mịt dường như bị đã bị đẩy lùi ra xa. Một thiên thần xuất hiện, xua tan đi sự cô đơn của anh. Ánh sáng trên người cô gái ấy bao phủ lấy anh bằng sự dịu dàng, bằng cái đẹp thánh thiện. “Anh không cô độc, anh vẫn còn em mà...”. Eriol mỉm cười. “... vẫn còn em mà...”. Đúng

rồi, Tomoyo. “Mình không cô độc, không bao giờ....Dù không có ba, nhưng mình vẫn còn bạn bè, vẫn còn Tomoyo...” Eriol chợt bừng tỉnh khỏi cơn u mê....

Tomoyo tin chắc cái chết đã đến với mình. Nhưng khi con dao đã hạ xuống gần đầu Tomoyo, cô cảm thấy mình bị kéo thấp xuống và lách sang một bên. Tomoyo mở mắt ra. Eriol đứng lên phía trước, che chắn người cô:

“Hãy khoan đã” – Eriol nói – “ông có thể cho tôi biết rõ hơn về thân thế của tôi không?”

“Tại sao ta phải cho người biết?” - quốc vương Hiragizawa hàm hồ.

“Coi như cảm ơn việc tôi đã tìm ra gia tộc Daidouji giúp ông ấy mà.” – Eriol trả lời sau một giây suy nghĩ.

“Được thôi. Trong nỗi hận thù và cả sự đau đớn, ta đã trở về vương quốc Lamia, nơi ta sinh ra và lớn lên. Tại đây, trong lúc đi lang thang nhớ về tuổi thơ, ta gặp một thằng nhóc khoảng 3 tuổi đang đi thần thờ. Hỏi chuyện mới biết thằng bé đó không nhớ gì cả, không có kí ức. Lúc đầu, ta định bỏ đi, nhưng ngay sau đó, một suy nghĩ thoáng qua đầu ta. Ta quyết định mang cậu bé đó về Tatan chăm sóc. Đến khi người 5 tuổi, ta mang người trở lại Lamia, nhờ sự phụ của ta chăm sóc cho người và nói là sau này ta sẽ đến đón người.”

“Ra là vậy” – Eriol trầm ngâm – “nghĩa là ông cũng không biết ba mẹ thật sự của tôi là ai?”

“Đúng.”

“Còn chuyện này tôi muốn hỏi ông...” – Eriol phân vân – “Đêm tôi gặp ông lần đầu, khi đó... thật sự đó là ông chứ?”

Không khí chợt im lặng. Hiragizawa không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Eriol. Lát sau, ông ta gật đầu, giọng trầm xuống.

“Là ta....”

Eriol bật cười cay đắng:

“Vậy sao? Thật khác quá... quá xa...”

“Người còn muốn hỏi gì nữa không?” – Ryohka hần học hỏi.

“Còn đây” – Eriol mỉm cười – “tôi muốn hỏi là đi đường nào thì thoát ra khỏi đây?”

“Ha ha ha”, người đàn ông cười lớn, “người không thoát được đâu. Eriol, ta biết người đang bị thương khắp người vì những mũi tên mà bọn lính trung thành của ta vừa mới bắn. Bây giờ, ngay cả việc cử động còn khó khăn, huống chi là đánh nhau với ta.”

Eriol im lặng. Anh biết ông

27. Chương 27: Máu Và Hoa Trên Sông Tomoeda

Sau khi Sakura đi qua, những chiếc bẫy gài trên cây lần lượt được gỡ bỏ. Touya và Yukito lo lắng nhìn theo cô em gái.

“Không còn thời gian nữa đâu” – Yukito nói nhanh – “đi nhanh lên. Tổ sẽ ra bờ sông, cậu về cung điện, Sakura chắc chắn là không sao đâu. Đừng lo.”

Mặc dù không yên tâm chút nào về tính mạng của Sakura, nhưng sự sống của Tomoyo và Eriol cũng đang ngàn cân treo sợi tóc, Touya đành phóng ngựa theo Yukito, khuất dần trong bóng tối.

Hai con ngựa chạy nhanh như bay. Đến một lối ngã ba, Touya đi thẳng còn Yukito rẽ sang lối bên cạnh.

“Touya, coi chừng lão quốc vương đó đấy. Nếu thấy khó xơi thì chuồn là thượng sách.”

“Tổ biết” – Touya trả lời, chiếc roi trên tay anh quất vào mông ngựa. Con ngựa hí lên rồi phóng nhanh hơn.

Suốt quãng đường đi, Touya thắc mắc không thấy Sakura đâu. Anh có phần yên tâm hơn với ý nghĩ Sakura không bị thương nặng lắm và đã đi thẳng ra sông Tomoeda. Chẳng mấy chốc, cung điện đã ở trước mặt

Touya. Cánh cổng cung điện bị phá vỡ tan tành. Những ngọn đuốc cháy sáng rực cả khoảng trời. Touya hơi nhíu mày lưỡng lự: “Có thể là Tomoyo và Eriol đã ra bờ sông rồi. Còn Nakuru thì liệu có còn ở trong đó không?”. Con ngựa dừng lại trước cổng cung điện. Một trận gió lớn từ trong nổi lên giúp Touya nhận biết Nakuru vẫn đang ở bên trong. Anh phóng ngựa vào.

Trong cung là một cảnh tượng thê thảm. Xác những binh lính nằm ngổn ngang, chắn giữa lối đi. Có những xác người bị cắt làm đôi và Touya có thể dễ dàng đoán chắc chắn là do đường kiếm của Nakuru. Máu chảy lênh láng, nhuộm đỏ khoảng sân rộng lớn. “Chắc, đây có thể gọi là vụ thảm sát thứ 2 trong cung điện”, Touya tự nhủ rồi phóng ngựa đi thẳng.

Khi vào đến giữa sân được coi là sân chính của cung điện, Touya cảm nhận được những tiếng kim loại va vào nhau nghe lạnh xương sống, những trận gió lớn và tiếng thét đau đớn của nhiều người. Touya đi nhanh hơn. Quả như anh dự đoán, Nakuru và quốc vương Ryohka Hiragizawa đang giao đấu. Tiếng kim loại va vào nhau chan chát. Nakuru hiện đang yếu thế hơn khi vừa phải đấu với quốc vương Ryohka, vừa phải đối phó với đám lính trong cung. Cô đã kiệt sức. Nhận ra điều đó, từ lưng ngựa, Touya phóng đến chỗ của Nakuru.

“Thái tử!” – Nakuru mừng rỡ reo lên

“Nhanh lên chút đi!” – Touya vừa đánh nhau với đám lính hộ vệ của quốc vương, vừa nói – “chúng ta không phải là đối thủ của tên này đâu, đi thôi!”

“ĐỪNG CÓ RA LỆNH CHO TÔI” – Nakuru hét trả lời, lao về phía quốc vương – “7 NĂM TRƯỚC, TÔI SUYẾT CHẾT DƯỚI TAY ÔNG VÌ TÔI BỊ THƯƠNG NẶNG, NHƯNG GIỜ THÌ ĐỪNG HỒNG....”

“Hê hê” – Hiragizawa chỉ cười – “lại thêm một tay nữa đến hả? Thái tử? Là thái tử Touya Kinomoto à? Xin lỗi nha, bây giờ thì người chỉ là một tên khố rách áo ôm mà thôi, làm gì còn thái tử nữa kia chứ?”

Dù vô cùng tức giận nhưng Touya đã nhanh chóng kìm hãm cơn giận của mình. Anh vung kiếm lên, chém những tên lính đang liều mạng xông vào:

“CÁC NGƯỜI MUỐN SỐNG THÌ TRÁNH RA.” – Touya hét lên – “NÀY, LÃO BÉO KIA, ĐỂ SAU NÀY, TÔI SẼ CHO ÔNG XEM AI MỚI LÀ KẺ KHỐ RÁCH ÁO ÔM.”

“LÃO BÉO?” – Ryohka gầm lên – “người đang nói ta hả? Được lắm, chẳng cần sau nào, ngay bây giờ, ngay tại đây, người hãy làm thử cho ta xem nào!”

“Được thôi. Ta sẽ tiêu diệt người, lão lợn ạ!”

Nakuru dùng cán kiếm, hất tung mấy tên lính ra, lao vào phía quốc vương Hiragizawa. Nhanh như cắt, Touya chặn thanh kiếm của Nakuru, làm văng ra khỏi tay cô ta rồi nhanh chóng bắt lấy. Đồng thời, anh tóm lấy cổ áo Nakuru, nhảy lên ngựa rồi phi đi. Dù không hiểu tại sao, nhưng Nakuru vẫn phải bắt ngựa phi. Dưới sự điều khiển của “Phong thần” Nakuru, con ngựa phóng nhanh như gió, chỉ còn vọng lại tiếng thét gầm của quốc vương Hiragizawa ở đằng sau. Nakuru bực tức:

“Người đang làm gì vậy, thái tử? 7 năm trước ta và người đã thua hẳn một bàn, chẳng lẽ lần này lại tiếp tục thua hay sao? Người sợ hẳn như vậy sao?”

“Chính người đó, Nakuru.” – Touya đáp lại – “người xem sức của người hiện giờ có đối phó được với ông ta và cả đại quân trong cung điện không? Lúc này người còn không đủ sức mà thoát đi nữa. Thua thì nhận đi, việc gì phải chối.”

Nakuru hậm hực nhưng vẫn không chịu chấp nhận mình thua cuộc:

“Hừ, còn lâu ta mới thua. Cho dù phải chết ta cũng sẽ thắng lão ta. Ta sẽ giết lão.”

“Dù phải chết hả?” – Touya mỉm cười – “người muốn chết thì xin mời, nhưng hiện giờ Sakura đang gặp nguy hiểm, mà chỉ có người mới có cách cứu con bé.”

“Công chúa gặp nguy hiểm?” – Nakuru hốt hoảng – “nguy hiểm gì? Ở đâu?”

“Ra bờ sông đi!” – Touya ra lệnh

Gió vẫn gào thét bên tai. Đêm đã về khuya. Con ngựa vẫn tiếp tục lao đi, xuyên qua màu đen sậm xịt, đưa Touya và Nakuru ra thẳng bờ sông Tomoeda – con sông của số mệnh.

“Tại sao anh lại ở đây?” – Sakura hỏi

“Cô còn thời gian để hỏi những câu hỏi đó hay sao?” – Syaoran mỉm cười đi lại gần phía Sakura. Ánh đuốc bập bùng trên tay Syaoran soi ánh mắt lo lắng của Sakura – “chẳng phải là cô đang rất lo cho công chúa Samia và thái tử Eriol đó sao? Vậy thì sao cô không đi nhanh lên? Nếu cô còn ở đây thì không chừng lát nữa cô sẽ nhận được xác của hai người đó đấy!”

“Anh.... Anh nói sao?” – Sakura từ lo lắng đã chuyển sang sợ hãi – “chẳng lẽ chính anh là người đã báo cho tên béo đó biết.... biết....”

“Tomoyo Daidouji, con gái của Sonomi Amamiya và Satsuki Daidouji – gia thần trung thành nhất của gia tộc Kinomoto, sau khi chết được phong danh hiệu anh hùng. – Syaoran tiếp lời cho Sakura - Ồ, tôi không có cho cái người mà cô gọi là “tên béo đó” biết những thông tin tôi đã khổ công thu thập đâu.”

“ANH ĐỪNG ĐẾN GẦN ĐÂY”

Sakura lùi lại khi Syaoran đến gần. Syaoran đứng lại, bộ mặt diễn tả sự ngạc nhiên:

“Ai da, tôi suýt quên mất, cô đã nhớ lại kí ức phải không? Và bây giờ thì tôi là kẻ thù của cô, cô cũng là kẻ thù của tôi. Trước đây, cô không nhớ gì, tôi nghĩ có thể lợi dụng cô mà truy ra quá khứ lẫn tung tích của nhà Kinomoto thông qua những người tiếp xúc với cô. Nhưng rồi cũng chẳng được gì, tôi lại phải tự đi tìm hiểu ở nơi khác. Và cũng nhờ vậy, tôi tìm được một thứ rất hay. ”Tứ đại hộ pháp” lại trở về với cô rồi hả, nhưng theo tôi biết thì hình như chỉ có hai người là chắc chắn còn sống, ờ, là “Phong thần” và “Hỏa thần”, đúng không nhỉ? Tôi muốn báo cho cô biết là “thứ” mà tôi tìm được trong thời gian qua có khả năng đối phó với hai “đại hộ pháp” đó, tốt hơn hết là cô nên đề phòng.”

“Tại sao?” – Sakura thắc mắc – “tại sao anh lại biết nhiều chuyện như vậy? Tại sao anh lại cho tôi biết? Tại sao anh lại cứu tôi?”

Syaoran mỉm cười, vẫn nụ cười dịu dàng, thân thiện đó:

“Tôi biết nhiều chuyện như vậy là nhờ quá trình vất vả tìm hiểu. Không phải đơn giản đâu, để biết được những chuyện tuyệt mật đó tôi cũng phải trải qua nhiều khó khăn lắm. Tôi cho cô biết để cô không chết ngay trong lúc này. Tại sao tôi cứu cô ư? Hiện giờ tôi không thể trả lời được. Sau này cô sẽ hiểu. Trò vui còn ở phía trước.”

Sakura im lặng. Lúc này, tâm trạng cô đang xảy ra một cuộc đấu tranh dữ dội. Cô không biết phải diễn tả tâm trạng của mình thế nào, vừa tức giận lại vừa vui. Hiện giờ, với vết thương trên người, cô không thể nào giết được Syaoran, điều đó khiến cô tức giận. Nhưng không hiểu sao, Sakura lại thấy vui, vui khi được Syaoran cứu. Hai tâm trạng đó dày xéo nhau, và trong thời gian đó, Sakura không nói được gì.

“Chà, nãy giờ nói chuyện lạc đề rồi” – Syaoran kéo hai con ngựa lại gần – “Sakura, cô định ngồi ở đây luôn hả? Các vết thương của cô, tôi đã giúp cô băng bó rồi. Tôi cảm thấy, cô Tomoyo đó khó bảo toàn mạng sống rồi.”

“Sao?”

Trái tim Sakura chợt nhói đau. Tâm trạng bất an của cô cao hơn bao giờ hết. Sakura loạng choạng đứng dậy, nhưng những vết thương trên chân cô không cho phép. Cô lão đảo rồi ngã xuống. Syaoran ngồi xuống bên cạnh cô:

“Có cần giúp đỡ không? Cô có vẻ không đứng lên nổi nữa rồi. Lúc này giết cô dễ thật, nhưng lại chẳng thú vị chút nào. Có nhiều trò vui hơn đang chờ cô. Cô định chết ở đây sao?”

“IM ĐI” – Sakura tức giận. Cô lại cố gắng đứng dậy thêm lần nữa nhưng vô ích – “Tôi có thể tự làm, không cần nhờ kẻ thù như....”

Sakura chợt dừng lại, khuôn mặt cô tái nhợt. Một tiếng nói xa xăm vang vọng trong đầu Sakura “Xin lỗi... Sakura... Xin lỗi... Vĩnh biệt...”.. Trái tim Sakura như bị bóp nghẹt lại, không thể thở được. Tiếng nói đó

như vọng về từ cõi địa ngục, rất gần mà cũng lại rất xa.

“Không... Tomoyo...TOMOYO – Sakura hét lên, hai tay ôm chặt lấy ngực. Với một sức mạnh mà Sakura không bao giờ dám nghĩ là của mình, cô đứng bật dậy, nhảy lên lưng ngựa và phi đi nhanh như bay. Đầu cô trống rỗng, mọi suy nghĩ đều biến mất. Cô không còn để ý gì đến xung quanh nữa, Mọi suy nghĩ đều bị gạt ra khỏi đầu cô. Lúc này đây, trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh của Tomoyo. Nhưng điều khiến cô lo lắng, khiến cô sợ hãi, đó không phải là hình ảnh tươi cười, vui vẻ, hình ảnh xinh đẹp của Tomoyo nữa, mà là một thân hình đầy máu, đôi mắt trắng dã. Tomoyo nhìn cô, mỉm cười. Sakura lắc đầu. Cô cố gắng xua tan đi suy nghĩ đó, nhưng hình ảnh ấy cứ hiện lên, không tài nào xóa đi được. “ĐỪNG!” - Sakura hét lên, Tomoyo đã từ từ khép mắt lại, vẫn mỉm cười: “Chúc cậu hạnh phúc, Sakura! Đừng tiếp tục đi sâu vào hận thù nữa, hãy đi tìm “Thiên đường hạnh phúc” của chúng ta, cho tớ và cho cậu. Không cùng đi với cậu được, thật xin lỗi, Sakura...”. Bàn tay của Tomoyo đã hạ xuống, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt cô đầm màu máu đỏ. “Không sao đâu, chắc chắn không sao đâu. Đã có Nakuru, có anh hai, anh Yukito và cả dì Sonomi nữa. Chắc chắn là không sao đâu” - Sakura tự trấn an mình, cố gắng để quên đi hình ảnh cuối cùng của Tomoyo mà mình vừa nhìn thấy. Gió. Vỗ gào thét không dứt. Màn đêm lặng lẽ lùi lại, nhường chỗ cho những ánh sáng đầu tiên trong ngày.

Con ngựa vẫn phi đi trong sự bàn giao của đất trời. Bầu trời đã rạng sáng. Cây cối xào xạc trong làn gió nhẹ nhàng của buổi bình minh. Mặc cho những vết thương trên thân thể, mặc cho tất cả những gì đang diễn ra xung quanh, Sakura vẫn phóng ngựa với tốc độ cao nhất có thể. Khu rừng trước sông Tomoeda dần dần lùi lại, con sông cũng dần dần hiện ra trước mắt cô.

Con ngựa dừng lại, đập vào mắt Sakura là một cảnh tượng hãi hùng. Nước sông không còn đục ngầu như mọi khi mà chuyển sang thành màu đỏ, một màu đỏ đáng sợ. Dòng nước không cuộn cuộn gào thét mà dịu dàng chảy, buồn bã với nỗi buồn những con người đang nằm trên bờ sông. Xác người la liệt. Máu không chỉ nhuộm đỏ dòng nước, nhuộm đỏ đất mà còn nhuộm đỏ sắc trời. Chim quạ lượn vòng trên bầu trời bình minh nhuộm máu. Tiếng chim ai oán như gào thét, như chia buồn, như phẫn nộ. Và... ngồi bên cạnh dòng nước, một chàng trai trẻ, người đầy máu – Eriol. Những mũi tên cắm chặt trên người anh, máu nhỏ xuống tí tách. Mái tóc đen đầy màu đỏ của máu. Cặp kính mắt đã vỡ nát, từ từ rơi xuống khỏi gương mặt của Eriol. Hai tay Eriol dính đầy máu, nhỏ xuống rồi ngấm vào lòng đất. Anh đang gục đầu bên một thân xác bất động....

“TOMOYO....”

Sakura hét lên khi nhận ra xác người mà Eriol đang ôm trên tay. Tomoyo đang nằm đó, gương mặt xinh đẹp loang lổ máu bởi một vết thương dài trên mặt. Bộ váy áo sang trọng của cô cũng đã trở thành màu máu đỏ, rách tả tơi bởi những nhát kiếm xén thịt. Mũi tên cắm đầy trên người Tomoyo. Đôi mắt cô đã nhắm chặt....

Sakura quỳ xuống bên cạnh hai người. Bàn tay cô run rẩy, vuốt lên khuôn mặt thân thương của Tomoyo:

“Tomoyo... Tomoyo... Mở mắt ra đi, mình là Sakura nè.”

Lạnh ngắt. Đôi mắt Tomoyo vẫn không động đậy.

“Eriol... chuyện gì đã xảy ra vậy? Tomoyo sẽ không chết chứ? Tomoyo chỉ đang ngủ thôi phải không?”

Eriol ôm ghì lấy thân xác bất động của Tomoyo, từ từ ngẩng mặt lên. Đôi mắt anh trắng dã, vô hồn. Ánh mắt không còn chút sinh khí, nhìn Sakura mà như nhìn vào khoảng không gian vô tận.

“Sakura, em đến đây à? Trước lúc chết, Tomoyo vẫn rất lo lắng cho em.... Cô ấy muốn tôi nhắn lại với em... Tomoyo... lúc nào cũng mong em hạnh phúc. Sakura này... em thấy tôi có phải là kẻ vô dụng không? Tôi đã không thể làm gì được... Tôi không thể bảo vệ cho Tomoyo... Tôi đã...”

Eriol lại gục xuống. Máu trên thân Tomoyo thấm đẫm vào khuôn mặt nhợt nhạt của Eriol, biến nó từ màu trắng nhợt trở thành màu đỏ tanh. Sakura không muốn tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Cô lay Tomoyo:

“Không phải đâu, Eriol.... Tomoyo đâu có làm sao.. Cô ấy đang ngủ mà.... Tomoyo, sáng rồi, dậy thôi. Mọi khi cậu vẫn dậy sớm hơn mình mà. Sao hôm nay cậu lại ngủ lâu như thế. DẬY ĐI THÔI, TOMOYO!”

Sakura hét lên. Quạ vẫn gào rú trên đầu. Nước sông vẫn chảy. Gió vẫn thổi. Và Tomoyo vẫn im lặng, không có chút phản ứng nào. Sakura giằng lấy Tomoyo từ tay của Eriol, cố gắng dùng hết sức của mình để lay gọi bạn. Vô ích. Không có gì cả. Đôi mắt Tomoyo không mở ra nữa. Trái tim của Tomoyo cũng không đập nữa. Sakura ôm lấy Tomoyo, hét lên:

“TỈNH LẠI ĐI! TỚ XIN CẬU, TOMOYO!”

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Sakura. Những bước chân nhẹ nhàng đứng đằng sau. Một tiếng thét...

“TOMOYO...”

Di Sonomi lao lại bên cạnh Sakura, kéo thân xác bất động của cô con gái ra khỏi tay Sakura. Không còn chút hơi ấm nào cả. Tất cả chỉ là lạnh lẽo. Sonomi ôm chặt lấy Tomoyo, gào khóc. Mặt trời đã nhú lên khỏi đỉnh núi, chiếu những tia sáng đau thương xuống bên bờ sông Tomoeda. Sakura lặng lẽ ngồi. Đối diện với cô, Eriol cũng im lặng không một cử động nào. Đôi mắt anh nhìn xa xăm như đang ở cõi khác. Sakura nhìn Eriol, lặng lẽ hỏi:

“Anh Yukito, tại sao lại vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng phải anh, Nakuru và anh Touya đã đi cứu Tomoyo sao? Tại sao lại để cho chuyện này xảy ra?”

Người nãy giờ dùng đôi bàn tay ấm áp của mình để an ủi Sakura, ngồi xuống bên cô, giọng anh hơi run run:

“Xin lỗi, Sakura... Anh không thể làm gì để cứu Tomoyo. Lúc đó, anh ra bờ sông thì Tomoyo đã trở thành một cái xác không hồn rồi. Rất nhiều máu... Eriol đứng cầm kiếm trong ánh trăng sáng phản chiếu của dòng sông Tomoeda. Máu từ trên thanh kiếm nhỏ xuống...Giống như ác quỷ Dracula hiện ra vậy...Rất đáng sợ. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng... Eriol đã ngồi như vậy suốt từ lúc đó đến giờ rồi...”

Eriol vẫn lặng im ngồi bên trên vũng máu, không nói gì. Đôi mắt anh vẫn thế, vô hồn, xa xôi. Không ai nói gì. Chỉ có tiếng khóc gào của Sonomi, tiếng chim quạ kêu keng kéc trên bầu trời, tiếng dòng nước hiền hòa trôi. Nakuru buồn bã ngồi bên cạnh Eriol:

“Có chuyện gì vậy, Eriol? Tôi đã dặn anh chạy ra bờ sông thì đi tìm gặp bà Daidouji mà. Chúng tôi đã chuẩn bị tất cả những gì có thể làm để cứu anh và Tomoyo, tại sao lại ra nông nổi này?”

“Chúng tôi...” – Eriol lặng lẽ nói – “khi ra đến bờ sông thì những vết thương trên người đã không thể cử động được nữa rồi. Con ngựa cũng không thể chạy tiếp, chân nó đã bị

bắn đến nát ra. Vậy nhưng, cả ba, tôi, Tomoyo và con ngựa vẫn cố gắng, chạy miết mà không dừng lại nghỉ. Đám lính đuổi theo chúng tôi với những con ngựa rất khỏe, với tài bắn cung giỏi nhất trong cung điện... Tất cả... Truy đuổi chúng tôi, dồn chúng tôi vào chân tường. Ngựa không thể đi được nữa mà vẫn không thể tìm thấy mẹ... Tất cả gục ngã bên bờ sông, và đám lính đó cũng đến nơi, bao quanh chúng tôi. Biết làm cách nào thì cũng khó thoát khỏi cái chết, tôi chỉ còn nước cầm kiếm lên, chém lung tung vào đám người đó. Với những vết thương trên người thì tôi còn không đủ sức giết mười tên, nói gì đến gần trăm tên lính đã qua huấn luyện đặc biệt đó. Thanh kiếm trên tay tôi rơi xuống.... Còn chân tôi cũng không đứng nổi.... 5 tên... À không, 10 tên... Cũng không phải, là 20 tên... Không đúng... rất đông, rất đông người, lao vào chém tôi. Biết mình sẽ chết chắc, tôi cũng chẳng có gì phải sợ. Nhưng, cái tôi sợ chính là Tomoyo. Tôi cần phải sống, ít nhất là trong lúc đó để bảo vệ Tomoyo. Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng tôi đã không thể gượng dậy nổi nữa. Cánh tay tôi cũng không cất lên được.... Chỉ còn nước nằm yên chịu chết. Trong lòng tôi không thể yên, tôi muốn vùng dậy mà không thể vùng dậy được.... Bao nhiêu thanh kiếm chém xuống người tôi... Máu đổ ra rất nhiều, nhưng tôi không thấy đau... Không, không có chút cảm giác đau đớn nào cả... Bởi vì tôi không bị thương... Những thanh kiếm ấy đâu có chém vào tôi... Tomoyo đã chắn kiếm cho tôi. Thân thể Tomoyo rơi xuống ngay bên tay tôi... Cô ấy mỉm cười: “Cả hai chúng ta đều phải chết... Nhưng em không muốn sống để chứng kiến anh chết. Em sẽ chết trước và đến gặp Diêm Vương xin hãy đừng tiếp nhận anh...”. Ha ha... đến lúc đó mà cô ấy còn đùa được... Tôi đã gọi tên cô ấy rất nhiều lần... Tôi cũng không còn nhớ tất cả những gì cô ấy nói với tôi... Nhưng Tomoyo ngủ ngay sau đó, và cũng không tỉnh dậy nữa... Vậy đấy... Không thể tha thứ được... Không thể tha thứ cho những kẻ đã làm cho Tomoyo ra nông nổi này.... Tôi đã giết hết bọn chúng rồi... Các người thấy không? Những cái xác này là của những kẻ đã giết Tomoyo đấy.... HA HA HA... Tôi cũng chẳng biết sao tôi có thể làm được như vậy... Tôi chẳng suy nghĩ gì nữa... Tôi chỉ muốn giết chúng... Thế thôi!

Khung cảnh cũng im lặng theo lời kể của Eriol. Dì Sonomi vẫn ôm chặt lấy Tomoyo, nức nở nói:

“Tại sao tôi có thể quên mất chứ... Tôi đã không dặn với Nakuru là tôi đợi ở bờ sông phía Bắc. Eriol và Tomoyo đến chỗ này, bờ sông phía Nam, thì làm sao mà tìm thấy tôi được... Trời ơi... Chính tôi hại chết con gái mình rồi...”

Tiếng khóc của dì Sonomi nức lên từng hồi. Trong khi rừng trước sông, lá cây xào xạc. Những chiếc lá bay xuống, phủ đầy trên thân xác những người chiến binh. Theo chiều gió, những cánh hoa trắng bay lên, chờn vờn. Cánh hoa nhẹ nhàng đáp xuống trên người Tomoyo, phủ lên mái tóc đã nhuộm đỏ của Eriol, dịu dàng xoa lên khóe mắt những người còn lại. Sakura đưa tay hứng cánh hoa trong làn gió nhẹ:

“Là hoa mộc lan. Đây là loại hoa Tomoyo thích nhất. Hoa mộc lan trong khu rừng này cũng là loại hoa đẹp nhất. Hoa đang khóc đấy ư? Hoa thương Tomoyo lắm mà. Trước đây, ngày nào Tomoyo cũng đến đây để ngắm những bông mộc lan rừng này.... Giờ thì chẳng còn ai chăm sóc hoa nữa rồi...”

Tất cả mọi người đều ngẩng lên nhìn những cánh hoa đang bay đầy trời. Hoa trắng cứ bay... Giống như tuyết đang rơi... Giống như đang khóc.... Giống như đang chia buồn.... Ai oán... Đau thương... Eriol đứng dậy, rồi quỳ xuống bên cạnh Sonomi và Tomoyo. Anh nhẹ nhàng nâng Tomoyo ra khỏi tay dì Sonomi. Những cánh hoa trắng đã nhuộm màu đỏ, rớt xuống đất.

“Ha ha... Lạnh ngắt... Người Tomoyo đã lạnh ngắt rồi... Chết thật rồi... Quả thật là không còn gì nữa rồi... ha ha...”

Cười cay đắng, Eriol bế Tomoyo lên, loạng choạng rồi đi thẳng, dọc theo bờ sông. Dì Sonomi hét lên:

“ĐỨNG LẠI! CẬU ĐỊNH ĐƯA CON BÉ ĐI ĐÂU.”

Eriol dừng lại. Nhưng anh không quay mặt lại mà tiếp tục đi tiếp. Im lặng. Sonomi định đuổi theo, nhưng một cánh tay rắn chắc giữ chặt bà lại. Sonomi vùng vẫy:

“Touya, cháu bỏ ra. Ta phải đuổi theo hắn... Tomoyo đã chết rồi mà hắn lại định mang con bé đi đâu thế kia.”

Touya vẫn không buông tay. Anh hỏi, giọng nói âm vang trong sự im lặng:

“Eriol, cậu định đưa Tomoyo đi đâu? Cậu cũng biết cô ấy đã chết rồi mà...”

“Chết rồi?... Anh đang nói gì thế?... Tôi sẽ đi theo cô ấy... chúng tôi sẽ sống thật hạnh phúc... Các người cũng thấy các vết thương của tôi rồi đấy. Tôi sống đến bây giờ là một điều diệu kì nhất... Tôi sẽ đưa cô ấy đi đến nơi khác, một nơi thật sự yên tĩnh, một nơi thật sự trong sạch... Không ai có thể tìm thấy chúng tôi nữa. Dù là các người cũng thế. Chúng tôi sẽ không tham gia vào chuyện hận thù của các người....Chúng tôi sẽ ở bên nhau.... Tomoyo và tôi...”

Eriol lại bước đi, những bước chân nặng nề. Trên những chỗ anh đi, máu nhỏ xuống, tạo thành đường dài. Hoa lặng lẽ phủ kín những vết máu đó bằng màu trắng tinh khiết của mình, che dấu và xoa dịu đi nỗi đau thương của máu.

“Người thích đi đâu thì đi, nhưng hãy để tiểu thư Daidouji lại!”

Nakuru định đuổi theo nhưng đã bị Yukito giữ lại.

“Hãy để họ đi.”

“Chúng ta cũng cần phải chôn tiểu thư Daidouji mà. Đâu thể để thân xác tiểu thư lạnh lẽo như vậy. Hơn nữa, công chúa...” - Nakuru lo lắng nhìn Sakura. Sakura đang ngồi ủ rũ dưới đất, bên cạnh vũng máu mà khi này Tomoyo nằm. Đôi mắt Sakura thần thờ, không biểu lộ cảm xúc. Tất cả những xúc cảm của cô dường như đã biến mất hết theo cái chết của Tomoyo. Giờ đây, nhìn Sakura ngồi, như một cái xác không hồn, lặng lẽ.

“Sakura...” - Touya ngồi xuống cạnh Sakura.

“Đủ rồi, Nakuru...” - Sakura lặng lẽ ngẩng lên, nhìn theo Eriol - “chúng ta không cần đuổi theo nữa. Biết đâu, như vậy sẽ tốt hơn. Để họ đi với nhau đến phút cuối.... Tomoyo chết, người đau khổ nhất chính là

Eriol... Hãy để Eriol đưa Tomoyo đi, chết trong một nơi trong sạch như lời anh ấy nói. Chôn ư? Ở đây à? Đất ở Tomoeda này chỉ toàn máu, chỉ toàn hận thù, chỉ toàn là những điều dơ bẩn, quá dơ bẩn đối với tâm hồn trong sáng thánh thiện của Tomoyo. Eriol chắc chắn biết điều đó, anh ấy sẽ đưa Tomoyo đi, đến một nơi khác, xa rời những nỗi hận thù này. Xa rời nơi này....”

Nakuru im lặng nghe lệnh của Sakura. Sonomi gục xuống trên nền cát. Hoa trắng bay, dịu dàng phủ lên, an ủi người phụ nữ bất hạnh. Cánh hoa lại tiếp tục rơi, xoa dịu đi những nỗi đau đớn, khóc thương cho thân phận những kẻ xấu số. Hoa bay trắng trời, trôi theo dòng nước đỏ lôm vôm êm ả chảy. Mặt trời cũng rầu rĩ chiếu xuống những ánh nắng yếu ớt. Quạ vẫn bay lượn, cất lên những tiếng kêu thảm thiết. Cảnh vật buồn bã theo tiếng khóc của người phụ nữ đáng thương, sầu theo nỗi đau của người ở lại và thương tiếc cho kẻ ra đi.

28. Chương 28: Thù Hay Bạn?

Cung điện Tomoeda vô cùng hỗn loạn. Quân binh đi lại đầy trong sân để thu dọn những xác lính đã chết và cứu chữa cho binh lính bị thương. Trời đêm, gió thổi xào xạc. Tiếng gió làm một vài người chợt giật mình khi nghĩ đến “Phong thần” - kẻ vừa gây náo loạn ở đây. Nhưng gió cũng chỉ quẩn quanh vậy thôi, không làm hại ai cả. Họ vội vàng làm cho xong công việc của mình rồi điều bạn về trại lính nghỉ ngơi.

Trái với không khí khẩn trương bên ngoài, trong đại điện hoàn toàn tĩnh lặng. Bóng đêm bao phủ lấy toàn khu nhà rộng lớn. Không một chút ánh sáng nào lọt đến vùng tối tăm này. Bỗng, một tiếng bước chân khê khằng đi tới, chậm chạp và từ tốn. Người đang đến dường như muốn bước thật nhẹ, không muốn ai biết đến sự có mặt của mình. Nhưng có lẽ hắn là một kẻ to lớn nên mỗi lần đặt chân xuống lại một lần gây chấn động đại điện. Khi chợt nhận ra mình đã đi đến gần cuối đại điện, hắn dừng lại. Không gian tĩnh lặng bao phủ, gây cho người ta cảm giác rờn rợn. Không một tiếng côn trùng, không có tiếng gió thổi. Màn đêm đen trêu đùa. Người này chợt giật mình khi nghe tiếng thở dài trong đêm tối:

“Sao không lên tiếng, Hiragizawa. Người đang ở đó hả?”

“Dạ” – Hiragizawa trả lời, cố căng mắt quan sát trong màn đêm, nhưng vô ích. Bóng đêm không cho ông một câu trả lời nào để xác định vị trí của người vừa nói – “Li phu nhân, mọi việc đã giải quyết xong!”

Bà Li cười nhạt:

“Giải quyết xong? Người đang nói cái gì vậy? Cái gì giải quyết xong? Người chẳng giết nổi một tên, lại còn để chúng chạy thoát nữa, như vậy là giải quyết xong à?”

“Tôi đã cho quân đuổi theo. Bọn chúng báo lại là đã giết được Tomoyo Daidouji, còn Eriol thì...” – Hiragizawa ấp úng.

“Eriol thì đã giết gần hết quân lính của tôi và sống sót chứ gì?” – ngay lập tức, bà Li tiếp lời cho Hiragizawa, giọng nói của bà lạnh lùng, tàn nhẫn. Đêm đen lại càng làm tăng thêm sự lạnh lẽo ấy.

Im lặng. Hiragizawa không nói gì, hay nói cho đúng là ông không còn gì để nói. Ông chỉ còn biết đứng im như vậy, chuẩn bị đón nhận sự tức giận của bà Li. Bao năm qua, ông chỉ là vị vua bù nhìn, chỉ là quân cờ trong tay người đàn bà mưu mô, gian xảo này. Nhưng ông vẫn chấp nhận làm, ông chấp nhận hi sinh tất cả, vì một “thứ”....

“Nhưng thôi...” – bà Li tiếp tục nói khi nhận ra sự im lặng của Hiragizawa – “Dù sao thì người cũng đã làm việc rất tốt. Người đã giết được Daidouji, tìm được gia tộc của nó, như vậy cũng là tốt rồi. Ta chúc mừng người đã tìm ra kẻ thù của mình. Lời chúc mừng là ‘tha tội cho người’, thế nào?”

Hiragizawa mím môi. Người ông khê run lên. Đã từ lâu, ông rất muốn người đàn bà đang nói chuyện với ông biến mất khỏi thế gian này, càng sớm càng tốt. Và trong 1 thoáng, suy nghĩ ấy càng mạnh mẽ. Nhưng ông cố gắng kìm nén. Ông hỏi trong bóng tối mịt mờ:

“Vậy là tôi đã hết giá trị?”

“Rất tiếc, đúng là như vậy?” – bà Li lạnh lùng nói.

“Tôi...” – Hiragizawa hơi lúng túng – “Tôi còn sống được bao lâu?”

“Chuẩn bị đi là vừa!”

Bà Li nói với một tiếng cười khoái trá. Điều này làm Hiragizawa giật mình thẳng thốt. Hắn cũng phải biết sợ chứ. Hắn lo sợ cái ngày “tử” đang đến gần mình. Hiragizawa cười nhạt, cười với chính mình và với người phụ nữ đang nói chuyện với mình:

“Tôi hiểu. Nhưng phu nhân, xin phu nhân nhớ cho. Hiện giờ, chính tôi mới là vua của Clow. Chỉ cần tôi ra lệnh, lập tức phu nhân có thể biến mất vĩnh viễn khỏi cõi đời này. Tôi chứ không phải là phu nhân. Phu nhân muốn động vào tôi đâu phải dễ. Nếu phu nhân thích, ngay lúc này đây, tôi có thể cho phu nhân vào thư phòng thức cơm tù.”

Đứng giữa cái sống và cái chết, con người ta bỗng trở nên can đảm đến kì lạ. Hiragizawa lấy hết dũng khí, nói ra điều ấy với hi vọng mong manh để cứu vớt mạng sống cho chính mình. Bà Li chỉ im lặng. Bỗng trong bóng tối, vang lên tiếng cười ngạo nghễ của bà ta:

“Ha ha ha... Nói hay đấy, Hiragizawa. Người đã học được ở đâu cái tính cãi lời ấy thế hả? Nhưng thật đáng tiếc, dù ngay bây giờ ta giết người thì người cũng chẳng dám động đến ta, ta nói đúng chứ, QUỐC VƯƠNG? Chắc người không quên, ta đang có trong tay ‘THỨ QUAN TRỌNG NHẤT’ đối với người. Hãy coi chừng, nếu người mạnh động, mãi mãi người sẽ không còn cơ hội gặp lại ‘nó’ nữa.”

Bà Li nhấn mạnh cụm “Thứ quan trọng nhất”. Và trong bóng tối mịt mờ, không tiếng động, bà hài lòng khi nghe tiếng giật mình của Hiragizawa. Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp hơn bình thường mặc dù đã cố kìm nén. Sự tĩnh lặng nghe rõ tiếng tim đập nhanh. Bà Li mỉm cười: Vậy là bà đã thành công.

“Ta hi vọng rằng bộ óc của người vẫn còn hoạt động bình thường để mà suy nghĩ. Ryohka, người đang hỏi hện? Người đang day dứt? Bởi những việc NGƯỜI LÀM. Người thấy cần rút lương tâm, thấy đau khổ? Nhưng ta biết, người vẫn phải làm vì ‘thứ ấy’. Đúng chứ?”

“Đúng vậy” – Hiragizawa bất lực xác nhận – “Xin phu nhân... Tôi đã làm theo đúng yêu cầu của phu nhân... xin hãy trả lại... cho tôi!”

“Trả cho người?” – bà Li cười châm chọc – “Để nghe nhĩ? Nếu còn muốn gặp lại ‘nó’ thì phải tuyệt đối nghe lệnh ta. Lần này ta tha tội, nhưng còn để sự mềm yếu của người xen vào công việc một lần nữa thì.... đừng – trách – ta – độc – ác.”

Bà Li gần giọng, nói rành mạch từng tiếng. Mồ hôi Hiragizawa vã ra như tắm. Hắn đứng như chôn chân tại chỗ, nghĩ đến cuộc đời tăm tối phía trước. Đường như nhận ra sự khiếp hãi của Hiragizawa, bà Li đổi giọng nhẹ nhàng và bình thản:

“Ta phải về đây, nếu không hai đứa con yêu quý của ta sẽ phải đợi muộn. Ryohka, người nên nhớ cho rõ: ‘thứ quan trọng nhất’, của người...”

Giọng nói lạnh lùng của bà Li xa dần rồi biến mất. Tiếng bước chân nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây. Trong bóng tối ảo, chỉ còn lại thân hình to lớn của ông Hiragizawa. Ông cay đắng nói với chính mình:

“ ‘Thứ quan trọng nhất’ đối với mình... Mình đã mất bao nhiêu rồi?....”

Từ phía trong khu rừng, Yukito bước ra ngoài. Touya đang ngồi lặng lẽ dưới gốc một cây to.

“Thế nào rồi?” – Touya hỏi khi nhìn thấy Yukito.

“Đừng lo, dì Sonomi đã có Nakuru lo. Sakura sao rồi?”

Touya buồn rầu nhìn ra ngoài bờ sông Tomoeda:

“Nãy giờ con bé vẫn cứ ngồi ở ngoài đó. Nói thế nào cũng không nghe. Cứ như vậy nó cũng sẽ chết mất.”

“Biết làm sao” – Yukito thở dài – “một người bạn thân thiết từ nhỏ của mình, đột ngột chết đi, hẳn là Sakura đang rất đau lòng. Vậy mà Sakura lại không hề rơi một giọt nước mắt. Cả khi ông Wei chết cũng vậy. Cô ấy dù buồn thương thế nào cũng không khóc. Nếu như Sakura có thể khóc một chút thì có lẽ con bé sẽ cảm thấy nguôi ngoai hơn... Tại sao Sakura lại không khóc nhĩ?”

“Tại vì công chúa không thể khóc được nữa.”

Một giọng nói vang lên từ phía sau Touya và Yukito. Yukito quay lại nhìn, ngạc nhiên hỏi:

“Nakuru? Sao ngươi lại ở đây? Dì Sonomi sao rồi?”

“Bà chị đó ngủ rồi. Tôi đã trải một chiếc thảm ra cho bà ấy nằm. Tội nghiệp, cả nhà chỉ còn lại có hai mẹ con, vậy mà bây giờ thì...”

Không ai nói gì. Không gian cũng im lặng theo. Chỉ còn tiếng lá cây xào xạc, tiếng chim hót lên một điệu nhạc buồn thảm.

“Phải rồi, Nakuru” – Touya hỏi – “tại sao lúc này ngươi nói là Sakura không thể khóc nữa?”

“Bà Daidouji đã nói với ta, từ khi công chúa tỉnh dậy tại nhà Daidouji, cô ấy đã không còn khóc nữa rồi. Cho dù là đau, cho dù là buồn, công chúa cũng không hề khóc. Daidouji nói bà ấy tìm thấy công chúa nằm ngất trước cổng, nhưng sau đó, công chúa bỏ chạy. Đến khi tìm ra công chúa thì cô ấy đã quên tất cả kí ức rồi. Cô ấy ngất đi suốt cả tuần liền, và khi tỉnh dậy thì.... Từ lúc đó, công chúa đã trở nên thờ ơ với tất cả mọi chuyện diễn ra xung quanh mình, cho dù là với kí ức của mình hay với tất cả những gì cô ấy thấy. Điều duy nhất mọi người thấy là sự vui vẻ, hồn nhiên của công chúa mà thôi. Khi biết mình bị mất kí ức, cô ấy cũng không khóc, không sợ hãi, không biểu lộ chút gì lo lắng và cũng chẳng hỏi han nhiều về phần kí ức đó. Nói cho dễ hiểu thì công chúa đã trở nên lạnh nhạt với tất cả, kể cả với bản thân mình. Hay cũng có thể nói, do tận mắt chứng kiến cha, rồi mẹ, sư phụ và những người thân của mình chết, công chúa đã đau buồn đến nỗi không thể nào rơi lệ được nữa rồi.”

Yukito và Touya thở dài. Cả ba người lại chìm vào trong im lặng. Chỉ còn tiếng lá xào xạc, tiếng chim hót thảm thiết và tiếng đập cánh của bầy quạ.

“Tiểu thư Daidouji cũng thật là ngốc quá.” – Nakuru cất tiếng nói đầu tiên – “biết rõ là cho dù cô ấy có chần trước lưỡi kiếm hộ Hiragizawa thì hẳn cũng khó sống mà. Tại sao lại phải làm chuyện ngu ngốc ấy chứ? Thế nào thì cả hai người cũng sẽ chết. Cuối cùng thì cũng chỉ có tiểu thư Daidouji là đáng thương nhất mà thôi.”

Touya thấy tay:

“Ngươi còn hỏi tại sao làm gì nữa? Tomoyo đã nói rõ rồi đó thôi. Con bé không muốn phải nhìn thấy Eriol chết trước mắt mình mà lại không làm gì được. Biết dù phải chết nhưng vẫn không muốn sống mà không thể cứu được người mình yêu. Nhưng đúng là Tomoyo quá bất hạnh!”

“Không sai nhưng cũng không hoàn toàn đúng” – Yukito trầm ngâm – “ta nghĩ nếu như Tomoyo nói, tức là không muốn thấy Eriol chết trước mắt mình, đó chỉ là một lý do mà cô ấy nói ra miệng mà thôi. Còn lý do sâu xa trong chuyện này lại khác. Các ngươi không thấy là Eriol vẫn còn sống ra đây sao? Có lẽ mục đích chính của Tomoyo là đây. Tomoyo đã đoán trước được tâm trạng của Eriol khi thấy mình chết trước mắt. Đương nhiên là Eriol rất tức giận và... Tức giận khiến con người ta có được một thứ sức mạnh không thể lường trước được - sức mạnh của sự hận thù. Bởi vì hận thù như vậy nên Eriol đã thoát chết bởi lưỡi kiếm của bọn binh lính kia. Chỉ có điều, Tomoyo đã lo cho việc trước mắt mà không thật sự suy tính đến sau này. Đó là sau khi cô ấy chết thì liệu Eriol có thể sống được nữa không? Cho dù thoát chết trong đường gươm lưỡi kiếm của kẻ săn đuổi thì liệu có sống được trong sự cô đơn? Ta không tin Eriol có thể sống sót được, mà nếu có sống thì cũng chỉ có thân xác sống mà thôi. Tomoyo đã cứu được phần xác Eriol nhưng đã khiến cho tâm hồn hắn mãi mãi chết đi. Rốt cuộc, người đáng thương nhất không phải là Tomoyo mà chính là Eriol.

Touya và Nakuru, dù không nói gì, nhưng cũng thầm công nhận lời nói của Yukito. Không gian tĩnh lặng buồn bã. Những tiếng gió vi vu thổi bay những chiếc lá, cuốn những bông hoa mọc lan lên không trung và rải xuống xung quanh chỗ ngồi của Sakura. Sakura vẫn im lìm ngồi dựa lưng vào một phiến đá lớn, nhìn ra mặt sông xa xăm. Nước sông đỏ ngầu màu máu, đã bắt đầu chảy với những tiếng sóng mạnh mẽ. Nakuru thở dài nhìn vị chủ nhân của mình và lại đưa mắt ra xung quanh. Cô không thể nhìn thẳng vào Sakura nữa. Chưa bao giờ Nakuru cảm thấy mình bất lực như vậy. Cô ở bên Sakura từ nhỏ, chia sẻ vui buồn, bảo vệ Sakura. Khi Quốc vương qua đời, Nakuru đã đau đớn trước cái chết của người cha mà cô kính trọng nhất, lại càng đau lòng khi nhìn những giọt nước mắt của công chúa. Một cô công chúa nghịch ngợm, ương bướng,

nhưng dễ thương, suốt 10 năm hồn nhiên, chưa từng trải qua buồn thương, đột nhiên phải chứng kiến cảnh ba ra đi, rồi mẹ, rồi từng người thân yêu nhất của mình. 10 năm, 1 quãng thời gian yên ổn dài không đổi lại được sự kinh hoàng chỉ vồn vện trong 1 đêm. Từ 1 người có tất cả: gia đình, niềm vui, hạnh phúc, bây giờ trở thành không còn gì cả. 1 đêm ngắn ngủi, biến một cô bé hồn nhiên thành 1 cô bé mồ côi trầm mặc, thờ ơ với tất cả. Nào có ai ngờ, sự đời lại thay đổi và biến động khủng khiếp như vậy?

Mọi việc có mở đầu thì cũng phải có kết thúc, kể cả đời người, nhưng không phải sớm và nhanh như thế. Sau cái đêm hôm đó, cuộc đời Sakura như đã kết thúc 1 trang, bước sang một trang mới. 7 năm dài đằng đẵng trôi qua, trong đầu cô bé ấy trống rỗng, chẳng có gì cả. Không một chút ký ức, không ba, không mẹ, không người thân. Nhưng Sakura lại chẳng bao giờ muốn tìm hiểu về ký ức của mình, như một dự cảm về tương lai không mấy tốt đẹp một khi bị gắn với cái quá khứ khủng khiếp ấy. Và biết đâu, “không có gì” lại là hạnh phúc?

Cứ ngỡ rồi mọi việc sẽ yên bình, quá khứ mãi mãi ngủ yên, nhưng còn những người chưa quên được quá khứ, liệu họ có để mối thù ấy ngủ cùng quá khứ? Họ vùng dậy, gây ra biến động cho hiện tại và cả tương lai. Ở đời mấy ai biết được chữ “ngờ”. Ký ức vừa trở lại với Sakura thì bi kịch đã xảy ra. Thảm khốc! Đường như tạo hóa đã không cho Sakura một cuộc sống bình yên, dù chỉ là bình yên với một cái xác không quá khứ. Cái chết thê thảm của Tomoyo, sự đau đớn cùng cực của Eriol đã đánh một đòn nặng nề vào Sakura. Không ai biết, nó đã đánh một dấu chấm hết cho khoảng thời gian phẳng lặng, mở đầu ột chuỗi dài những đau thương sau này.

Riêng Nakuru, lúc nào cô cũng tin mình sẽ bảo vệ công chúa tốt nhất, không để công chúa đau buồn, nhưng đến bây giờ, cô mới nhận ra mình chẳng làm được gì cả. Nakuru bực tức nghĩ: “Ba tên kia không biết giờ đang ở đâu? Kiểu này buộc phải ngừng nhiệm vụ của ‘Hỏa thần’ để hấn về bảo vệ công chúa thôi”

Đang suy nghĩ miên mang, tiếng ngựa hí vang ngay sau lưng khiến Nakuru giật mình nhảy dậy. Touya và Yukito cũng quay người, đứng lên nhanh chóng. Sát lưng ba người, một tên con trai đang ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, ánh mắt lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn xuống. Yukito kinh ngạc kêu lên:

“Li Syaoran...”

Nakuru ngạc nhiên còn Touya chỉ thoáng bất ngờ rồi ngay lập tức lấy lại vẻ thản nhiên của mình. Syaoran mỉm cười:

“Chào anh, Yukito. Đã lâu không gặp. 2 người này...” – Syaoran nhún mày – “Hình như một người tôi đã gặp – anh chàng tóc đen ấy – trong lễ sắc phong của Eriol. Tôi đoán không nhầm thì anh là Touya Kinomoto?”

“Rất mừng là cậu còn nhớ. Ấn tượng đầu tiên của chúng ta không tốt lắm!” – Touya nhún vai.

Syaoran mỉm cười, thả lỏng người trên lưng ngựa, rong khi Touya, Yukito và Nakuru đều ở trạng thái đề phòng, sẵn sàng đánh ngay khi Syaoran tấn công. Nhưng Syaoran không biểu hiện dấu hiệu nào cho thấy anh sẽ tấn công họ, mà chỉ im lặng, đưa ánh mắt về phía đáng vẻ ủ rũ của Sakura, thoáng buồn. Nakuru luôn là người đề phòng nhất. Cô bất thần nói to:

“Li Syaoran, người là nhà họ Li đều phải chết, người cũng không có ngoại lệ. Hôm nay sẽ là ngày người tạm biệt cõi đời này!”

“Người là...” – Syaoran khẽ nhún mày, vẻ suy nghĩ.

“Nakuru, ‘Phong thần’ trong ‘Tứ đại hộ pháp’” – Nakuru kiêu hãnh trả lời.

“Ồ...”, Ly Syaoran mỉm cười: “Không ngờ ‘Tứ đại hộ pháp’ đã ra mặt rồi. Ta cũng đã đoán thế nhưng không nghĩ lại sớm thế này. Rất hân hạnh được gặp mặt!”

Nhìn nụ cười tươi rói vô tư của Syaoran trong khi chỉ có một thân một mình phải đối chọi với cả 3 người, Nakuru vô cùng tức giận, có cảm giác như bị coi thường. Cô ta tức tối hét:

“Đừng có đứng đó cười nữa! Chuẩn bị chết đi!”

Đến khi quờ tay tìm thanh kiếm bất li thân của mình, Nakuru sững sờ nhận ra: Thanh kiếm đã không cánh mà bay. Cô kinh ngạc cúi xuống và chỉ trong tích tắc, ngẩng lên nhìn Syaoran. Anh ta vẫn nở nụ cười thân thiện “đáng ghét” ấy:

“Người đang tìm cái này à?” – Syaoran ngấm ngấm một thanh kiếm dài mà Nakuru nhận ra ngay lập tức, đó là thanh kiếm của mình. Tay kia của anh ta còn cầm hai vật dụng nữa mà Nakuru biết đích xác nó là vũ khí của Touya và Yukito.

“Người... Người lấy nó bao giờ? Sao ta không biết?”

Syaoran tản nhiên gài ba thứ vừa “chôm” được vào sau lưng ngựa. Anh mỉm cười:

“Ta lấy nó từ lúc vừa đến đây, chẳng lẽ ‘lấy trộm’ lại phải để cho chủ biết à?”

Nakuru tức không nói lên lời trước câu hỏi “phản vấn” của Syaoran. Touya bình tĩnh lên tiếng:

“Nakuru, ta đã nhiều lần nói với người là không nên quá nóng nảy mà người có bao giờ chịu nghe đâu. Ta nghĩ ‘Hỏa thần’ có lẽ không nóng tính bằng người.”

“HẮN ĐÁNG GHÉT HƠN TA NHIỀU. ĐỪNG ĐÁNH ĐỒNG CHÚNG TA!” – Nakuru hét lên.

Touya nhún vai:

“Ta và Yukito đã nhận ra bị tước vũ khí từ nãy giờ nên không động thủ, chỉ có người là chậm phát hiện thôi, Nakuru.” – Touya nhìn Nakuru bằng ánh mắt thú vị khi nhìn thấy cô ta đang “phát hỏa” thật sự. Nhưng rồi anh lấy lại vẻ tĩnh lặng của mình: “Syaoran, người có mục đích gì?”

“TRẢ LẠI VŨ KHÍ CHO TA!” – Nakuru ngắt lời, hét lên. Yukito phải vội đến bịt miệng cô ta. Syaoran mỉm cười:

“Ta sẽ trả, nhưng không phải bây giờ. Ta cần nói chuyện với Sakura, và việc lấy vũ khí của các người chỉ là để cuộc nói chuyện không bị phá ngang hay ngăn cản.”

Ba người ngạc nhiên nhìn Syaoran rồi đồng thời quay lại nhìn Sakura. Sakura ngồi yên không cử động, nếu không biết cứ ngỡ là cô đã chết rồi. Touya thấy lòng mình thất vọng. Khi này, anh đã khuyên bảo Sakura rất nhiều, nhưng không có cách gì có thể làm cho tinh thần cô khá lên một chút. Có lẽ lúc này, chỉ có một người có thể nói chuyện và khuyên bảo Sakura....

Touya thở dài, quay lại nhìn Syaoran:

“Người định nói gì với con bé?”

“Bí mật mà nói ra thì còn gì là bí mật!” – Syaoran lấp lửng trả lời.

Touya thở dài:

“Ta sẽ cho người nói chuyện với nó nếu người để hết vũ khí lại đây và cam đoan không động vào Sakura. Ta cũng hứa sẽ không phá rối cuộc nói chuyện của hai người.”

“THÁI TỬ?” – Nakuru ngạc nhiên kêu lên nhưng ngay lập tức bị Yukito chặn lại. Anh ta chỉ bình thản mỉm cười càng khiến Nakuru khó hiểu. Yukito lắc đầu. Syaoran khẽ nhún mày, mỉm cười:

“Tôi hứa. Tôi sẽ để lại hết vũ khí ở đây và đi bộ ra ngoài đây. Khi đó, tôi có muốn cũng không làm gì Sakura được. Hơn nữa, nếu tôi có hành động gì, các người hoàn toàn có thể giết tôi. Thế nào?”

“Được” – Touya trầm tĩnh nói – “Hi vọng người có thể giúp được Sakura....”

Syaoran mỉm cười, nhảy xuống ngựa và bước đi, để lại toàn bộ vũ khí của mình lẫn số vũ khí của ba người kia. Nakuru muốn lên tiếng phản đối, nhưng nhận thấy ánh mắt của Yukito, cô lại thôi. Nakuru khó chịu nhìn theo Syaoran:

“Thái tử, anh làm gì vậy? Hắn có thể giết công chúa!”

“Bây giờ thì hắn chưa thể làm gì đâu” – Touya nhún vai nhìn ra chỗ Syaoran.

“Có thể nhưng sau này thì sao? Chúng ta phải giết hắn càng sớm càng tốt. Thái tử à, chẳng phải người muốn giết hết gia tộc họ Li sao?” – Nakuru sốt ruột nói.

“Đúng nhưng ta không hề nói là không thể lợi dụng bọn họ. Để đạt được mục đích, trừ Sakura ra, thì ta có thể lợi dụng tất cả, kể cả kẻ thù của ta – dòng họ Li. Tên Li Syaoran đó vẫn còn giá trị lợi dụng, để hắn sống nốt hôm nay đi, Nakuru.”

“.....” – Nakuru ngạc nhiên không hiểu.

“Là thế này” – Yukito giải thích hộ cho Touya – “Li Syaoran là một kẻ thông minh. Hồi trước, khi nghe tin gia tộc họ Li còn có người sống sót, được phân công sang đây, ta bắt tay vào điều tra về tất cả những gì liên quan đến đến bọn họ và biết được rằng công tử nhà họ Li là một người rất giỏi. Vì vậy, ta quyết định thử tài hắn. Nhưng ta đã thua. Rất tiếc!” – Yukito nhún vai khi thấy vẻ mặt bất bình của Nakuru – “Touya đang muốn lợi dụng điểm thông minh này của Syaoran. Giờ chúng ta có nói gì thì Sakura cũng không nghe đâu. Không biết con bé sẽ ngồi như vậy đến bao giờ nữa? Nhưng nếu có Syaoran thì khác. Ta nghĩ chính hắn là kẻ đã đặt bẫy trên đường khi chúng ta đi đến đây, nhưng cũng chính hắn đã tháo những chiếc bẫy được liệt vào hàng “nguy hiểm” cho Sakura trên đường ra sông Tomoeda này, và cũng tháo bớt những chiếc bẫy “đơn giản” giùm Sakura. Hiện giờ ta nghĩ để hắn nói chuyện với Sakura, cô ấy sẽ bình tĩnh hơn. Người hãy bình tĩnh mà chờ đợi, Nakuru. Đừng lo, khi thấy có chút gì nguy hiểm ta cũng lập tức bảo vệ Sakura.”

Nakuru phân vân nhìn ra ngoài bờ sông:

“Chắc, đành vậy. Nhưng báo trước là nếu thấy hắn có hành động gì khiến ta cảm thấy nguy hiểm thì ta cũng sẽ giết hắn ngay lập tức đấy.”

Yukito mỉm cười trong khi Touya vẫn im lặng. Hoa trắng vẫn trôi trên dòng nước đỏ, dần dần về hướng xa, mong được chở đi những khát khao, hi vọng của con người. Gió đẩy cánh hoa đi xa, mỉm cười chúc cho chúng một chuyến đi thành công và an toàn.

Sakura ngồi tựa lưng vào khối đá lớn, lặng lẽ nhìn những cánh hoa đang bông bênh trôi. Hoa mọc lan đang trôi theo hướng mà Eriol cùng Tomoyo đi, giống như chúng đang cố gắng đến bên Tomoyo, an ủi linh hồn cô. Những hình ảnh quá khứ lại hiện về trong kí ức của Sakura, những giây phút vui vẻ hạnh phúc bên cạnh Tomoyo. Đó là những điều mãi mãi không bao giờ có thể trở lại với Sakura được nữa, cũng giống như Tomoyo đã không bao giờ có thể mở mắt ra, mỉm cười nhìn Sakura, lắng nghe Sakura tâm sự và cho Sakura những lời khuyên hữu ích. Sakura muốn hét lên, muốn níu giữ những cánh hoa kia lại, nhưng không thể. Dòng sông vẫn trôi, đưa cánh hoa đi xa. Mặt trời dịu dàng là mờ đi màu đỏ của nước sông. Chim qua cũng bay đi xa, chồn vờn theo làn gió nhẹ. Chim rồi sẽ bay về đâu? Nơi xa xăm ấy phải chăng sẽ không bao giờ gặp lại? Dù gặp nhiều loài chim, nhưng loài Sakura ghét phải gặp nhất chính là chim quạ - loài chim của tử thần. Mắt Sakura mờ dần nhìn những cánh chim rồi lại trông vào khoảng không trước mắt. Người ta thường nói khóc sẽ đỡ buồn thương, nhưng với những người không - thể - khóc thì phải làm sao? Sakura sẽ phải khóc thế nào, khi mà 7 năm trước, nước mắt cô đã cạn. Trái tim cô đã khép lại, không cho những giọt nước mắt cuối cùng trào ra. Mỗi thù này... Dù phải hi sinh cả cuộc đời... Sakura thế sẽ trả... Tomoyo....

“Cô sao rồi, Sakura?”

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Sakura. Cô từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào người đang nói chuyện với mình nhưng dường như lại không thấy gì. Đôi mắt ấy đã mờ **c. Gương mặt Syaoran phảng phất buồn khi nhìn vào đôi mắt thần thờ, ráo hoảnh của Sakura. Anh khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh cô. Sakura vẫn nhìn vào Syaoran, nhưng hoàn toàn không có phản ứng.

“Không sao chứ?”

Syaoran hỏi lại lần nữa. Tiếng hỏi trầm trầm mong muốn kéo Sakura về với hiện thực, dù là hiện thực đau đớn, nhưng Syaoran tin chắc nó vẫn còn tươi đẹp hơn cái thế giới của đau thương Sakura đang đi vào. Sakura khẽ cự mình. Đôi mắt cô lia một lượt, và hình như đã nhận ra Syaoran. Cô yếu ớt hỏi lại:

“Lại là anh à? Sao anh cứ bám theo tôi thế? Tại sao anh lại cứ xuất hiện trước mặt tôi như vậy? Tại sao...?”

Syaoran im lặng nhìn Sakura. Anh suy nghĩ trong giây lát:

“Tôi không bám theo cô mà là để giết kẻ thù của tôi” – Syaoran tính toán nhanh trong đầu – “Tôi đã từng nói là sẽ giết hết gia tộc Daidouji mà. Tiếc là Samia công chúa – Tomoyo Daidouji đã chết trước khi tôi kịp đến, còn bà Daidouji thì được bảo vệ kĩ quá. Đành chịu thôi!”

Sakura chợt mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Syaoran. Giọng cô khó nhọc nhưng dứt khoát:

“Đừng hòng... Cả đời này anh cũng không thể nào động đến một sợi tóc của dì Sonomi đâu. Tôi đã phải bất lực đứng nhìn ba, mẹ, rồi cả bác Wei chết ngay trước mắt mà không thể làm gì được, bây giờ cũng không thể nào cứu được Tomoyo. Vì vậy, cho dù chết tôi cũng phải bảo vệ được dì Sonomi.”

Syaoran khẽ mỉm cười - một nụ cười thoảng qua.

- Vậy sao? Thế bây giờ thì cô định tính sao? Chẳng lẽ nói “bảo vệ” rồi cứ ngồi bó gối ở đây mà rầu rĩ à? Nếu chỉ nói suông thì ai chẳng nói được, cho dù là một đứa trẻ con. Cứ như vậy thì cô sẽ còn chứng kiến nhiều người thân của mình phải chết mà không làm gì được. Lịch sử lại lặp lại mà thôi.

- IM ĐI! – Sakura hét lên với Syaoran – Anh làm sao mà hiểu được nỗi đau của tôi chứ? Tomoyo là người bạn quan trọng nhất của tôi, là người duy nhất hiểu và thông cảm với tôi. Bây giờ cô ấy chết.... Anh có hiểu cảm giác đau đớn khi một nửa của mình không còn không? Chắc chắn là không rồi. Anh đâu phải chứng kiến nhiều người thân ra đi như tôi. Ba, mẹ, sư phụ, bác Wei, tất cả đều chết vì tôi đấy, họ vì bảo vệ tôi mà chết. Bọn họ chết ngay trước mắt tôi. Tôi chỉ có thể đứng nhìn và tiếp nhận lấy sự bảo vệ của họ mà thôi. Nếu như không phải là do tôi, Tomoyo đã không chết. Nếu không phải do sự có mặt của tôi thì tốt quá rồi. Nhà Daidouji chỉ còn lại dì Sonomi và Tomoyo, vậy mà.... Chỉ vì tôi.... Tomoyo cũng mới gặp được hạnh phúc thật sự của mình, nhưng.... Giá như tôi đã chết từ 7 năm trước... Tôi không đến nhà Daidouji... Bác Wei... Tomoyo... tất cả sẽ không chết...

Tiếng Sakura trở nên ngắt quãng. Cô không còn muốn nghe, muốn nhìn thấy gì nữa. Nỗi đau đã xâm chiếm hết tâm hồn Sakura. Đôi mắt của cô mờ đi, những kí ức buồn cứ liên tục hiện lên trong đầu. Ba cô gục ngã trong tầng hầm. Những nhát dao hạ xuống lưng của mẹ. Máu của sư phụ thấm đẫm chiếc váy trắng của Sakura. “Tứ đại hộ pháp” không biết sống chết ra sao. Tất cả... tất cả... chôn vùi trong đầu cô, lúc ẩn, lúc hiện.... Sakura đưa hai tay ôm lấy đầu. Cô không muốn nhớ lại nữa, không muốn nhìn nữa. Nhưng không được. Những tiếng nói cuối cùng và thân thể bất động của bác Wei.... Cái lạnh giá của Tomoyo vẫn còn vương trên bàn tay Sakura.... Tất cả hiện lên rõ ràng, rõ đến nỗi Sakura có thể cảm nhận qua từng giác quan. Sakura ôm chặt đầu, nhắm mắt lại, muốn xua đi toàn bộ kí ức của mình, không muốn nhìn và nghe bất kì cái gì nữa. Trong lúc đó, Syaoran chỉ ngồi im.

“Uống phí!”

Syaoran lặng lẽ nói. Tiếng nói của Syaoran khiến Sakura ngừng lại, quay lên nhìn.

“Anh nói cái gì?”

“Tôi nói là uống phí.” – Syaoran nhắc lại.

“Cái gì uống phí?” – Sakura không hiểu.

“Sinh mạng” - Syaoran trả lời – “Không phải là sinh mạng của cô, cũng chẳng phải của tôi, mà chính là của những người đã hi sinh cho sự sống của cô. Cô nghĩ họ chết vì cái gì nào? Chẳng phải vì để cho cô sống sao? Chẳng lẽ cô nghĩ họ chết chỉ vì họ muốn chết? Họ chết để cô được sống. Cô nói họ đã chết, đúng không? Chẳng có ai chết cả một khi vẫn còn người nhớ đến họ. Những người đó không phải là chết, mà chính là đã chuyển linh hồn của mình đến nơi khác, nơi đó chính là trong người cô, Sakura. Họ đưa mạng sống của mình vào trong cô, để cô có được sức sống mạnh mẽ hơn, để cô có thể sống, không chỉ với một mạng sống mà với 3 mạng, 4 mạng. Cô nghĩ là cô cứ ngồi đây, đổ lỗi cho bản thân mình thì họ sẽ vui và được an ủi ư? Cô nghĩ mình không có mặt trên đời thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp? Ha ha, thật là ngốc nghếch. Ba cô vì tin tưởng cô mà giao lại toàn bộ ước nguyện, hi vọng, lẽ sống của mình cho cô, cũng có nghĩa là ba cô đang sống trong cô. Mẹ cô vì yêu thương cô mà sinh ra cô, tức là cô đang mang trong người một phần sinh mạng của bà ấy. Sư phụ của cô cũng vì cô mà chết, nhưng trước lúc đó, ông ta đã truyền cho cô tất cả kiến thức, hiểu biết mà ông ta có, hay có thể nói là ông ta đã là một bộ phận của cô. Bây giờ, nếu như cô chết, hi vọng của ba cô sẽ kết thúc, mẹ cô không còn và người tiếp nhận mọi điều tốt đẹp nhất của sư phụ cô cũng mất đi. Đến lúc đó, không phải chỉ có cô chết mà mẹ cô, ba cô, sư phụ cùng những người thân khác của cô cũng thật sự chết, sẽ không còn tồn tại trên đời này nữa. Mọi thứ sẽ biến mất. Ba mẹ cô sẽ bị xóa khỏi kí ức. Sư phụ cô cũng thế. Ông Wei, Tomoyo, vì yêu quý cô mà chết. Họ chẳng bao giờ hối hận vì điều đó. Có thể nói, đó là hạnh phúc của họ, hạnh phúc khi được chết cho người mình yêu thương. Cô không nghĩ

Tomoyo sẽ buồn thế nào khi thấy cô như thế này sao? Cả ông Wei đó nữa. Cô không nghĩ đến cảm giác của những người vì cô mà chết sẽ thế nào à? Cô sẽ làm họ thấy ân hận khi cái chết của mình gây đau thương cho cô, họ sẽ hối tiếc khi phải chết một cách vô ích. Có thể nói, bây giờ, đúng là cô đang GIẾT họ.

Sakura im lặng nghe Syaoran nói. Những lời nói của anh ta đánh thẳng vào nỗi đau của Sakura, chẳng hề e dè, cũng không có ý né tránh. Chính những lời nói đó khiến Sakura phải đau đớn, nhưng cũng làm cô suy nghĩ. Cô buồn bã hỏi:

“Chẳng lẽ.... theo anh nói thì bọn họ vẫn đang sống ư? Nhưng... Tôi không hề nghe thấy họ nói, nhìn thấy họ cười, cảm nhận thấy họ. Như vậy mà gọi là ‘sống’ sao?”

Syaoran lắc đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt của Sakura:

“Có chứ. ‘Sống’ không thể cảm nhận bằng giác quan được, Sakura. Cô vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của ‘sống’. Có những người, dù cô cảm nhận được họ bằng mắt, tai... nhưng họ vẫn không hề ‘sống’ trong cô. Lại có những người, cô không nhìn, không nghe, không sờ thấy được, nhưng họ lại ‘sống’ trong ‘trái tim’ cô. Như vậy mới gọi là ‘sống’. Hãy cảm nhận ‘sự sống’ bằng ‘tâm’ chứ không bằng giác quan, Sakura ạ.”

Sakura ngạc nhiên đón nhận cách suy nghĩ của Syaoran. Chưa ai nói với cô như vậy. “Sự sống” được cảm nhận bằng tâm ư? Nếu cô còn nhớ đến họ thì họ vẫn còn sống? Nhưng... Tất cả chỉ là lời nói thôi. Cô ngước lên nhìn Syaoran bằng ánh mắt van nài, cầu mong một sự giúp đỡ:

“Vậy.... tôi phải làm sao? Phải làm sao để họ ‘sống’? Phải làm sao để không uổng phí sinh mạng của họ? Tôi phải làm sao đây?”

Syaoran mỉm cười xoa lên tóc Sakura. Mái tóc cô mềm mại, dịu dàng xoa lại bàn tay anh:

“Nhắm mắt lại và nghĩ đến họ, cô sẽ thấy họ đang ‘sống’. Hãy sống vì họ, đừng đau lòng đến nỗi mất hết tinh thần, bởi vì họ luôn ở bên cô. Đón nhận sự hi sinh của họ, chấp nhận sự giúp đỡ của họ bởi vì cô cần làm những việc họ không làm được. Hãy luôn nhớ xem, tại sao họ lại hi sinh? Nếu cô thật sự ‘chấp nhận’, họ sẽ vui vẻ và thanh thản... Hạnh phúc, không phải chỉ có lúc sống....”

Sakura nhắm mắt lại, để cho luồng suy nghĩ của mình tự do. Chấp nhận sự hi sinh của mọi người ư? Chẳng lẽ cô chỉ có thể làm như vậy? Nhưng... chỉ một câu “Cám ơn” có thể vực dậy một con người đang chết dần chết mòn. Chỉ cần nói “Cám ơn”, chỉ cần “tiếp nhận” sự giúp đỡ ấy cũng khiến người đó mỉm cười hạnh phúc. Nếu cô nói “Cám ơn” với Tomoyo, chắc hẳn Tomoyo sẽ cười rạng rỡ. Nếu cô nói “Cám ơn” với bác Wei, cô cũng biết bác sẽ mỉm cười và nói: “Không có gì!”. Mọi thứ dường như đã quá rõ ràng trong đầu cô. “Tiếp nhận”, một cách có hiệu quả nhất sự giúp đỡ ấy. Cô như nhìn thấy ba mẹ cô đang đứng nhìn cô, vui vẻ mỉm cười. Sự phụ gật đầu với Sakura, ánh mắt hài lòng. Vậy là cô đã nhìn thấy họ, đã nhận ra “sự sống” của họ trong cô...

“Anh nói đúng.” – Sakura mở mắt, nhìn Syaoran với vẻ biết ơn – “Ba mẹ, sư phụ, bác Wei, Tomoyo, tất cả đều đang sống trong tôi. Tôi phải thực hiện được ước nguyện của mọi người, như vậy thì tất cả sẽ cùng sống với nhau. Mạng của tôi không phải chỉ của riêng mình tôi nữa rồi, mà là của tất cả mọi người. Tôi phải quý trọng nó, quý trọng điều biết bao người đã phải dùng máu của mình để bảo vệ.”

Syaoran mỉm cười. Anh nhẹ nhàng đứng lên:

“Cô biết thế thì tốt. Chắc, Tôi đến đây hôm nay cũng chẳng làm được việc gì cả. Đúng là vô ích.”

“Anh không sợ tôi sẽ giết anh sao?” – Sakura lặng lẽ nói. Đến khi đã bình tĩnh và có lại ý thức để suy xét mọi chuyện, Sakura mới nhớ ra quan hệ giữa Syaoran và mình lúc này. Và cũng chính vì vậy, cô lại càng muốn hỏi anh nhiều hơn – “Tại sao anh lại cứu tôi? Tại sao lại giúp đỡ tôi?”

“Bây giờ cô không có một tắc sắt trong tay, chính cô mới là kẻ phải sợ tôi giết.” – Syaoran nhún vai mỉm cười, hài lòng nhìn Sakura đã bắt đầu có lí trí để phân tích tình huống, mặc dù gương mặt cô vẫn buồn bã như cũ – “Và... đừng có hỏi tôi quá nhiều câu hỏi ‘Tại sao?’”

“Tại sao?” – Sakura chưa kịp nghĩ, bật hỏi ngay.

Syaoran bật cười một mình. Anh chăm chú nhìn Sakura, mỉm cười bí hiểm:

“Đây là câu cuối cùng rồi, Sakura. Từ giờ cho đến khi mọi chuyện rõ ràng, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi ‘Tại sao’ nào cô đưa ra. Sẽ có một ngày, tôi cho cô biết tất cả, nhưng không phải bây giờ”

Nụ cười của Syaoran chợt làm Sakura cảm thấy yên tâm. Cô cố gắng xua đi cảm giác này, nhưng việc điều khiển cảm xúc của mình quả thật rất khó.

“Syaoran, anh là kẻ thù của tôi, của cả gia tộc tôi, sẽ có ngày tôi giết anh. Anh không sợ sao?”

“Sợ chứ. Ai mà chẳng sợ chết!”

“Sao anh lại cứ xuất hiện trước mặt tôi - kẻ thù của anh một cách ngang nhiên vậy?”

“Lại câu hỏi ‘Tại sao’?” – Syaoran quỳ một gối xuống bên cạnh Sakura, nhìn vào đôi mắt xanh lục buồn của cô – “Tôi xuất hiện trước mặt cô, bởi tôi biết cô chưa thể giết tôi. Và... tôi còn có việc phải làm...”

Sakura quay mặt đi, tránh ánh nhìn của Syaoran. Đôi mắt ấy làm cô cảm thấy có phần bối rối, dù đã cố gắng kiềm chế. Cô đổi sang đề tài khác:

“Tôi muốn hỏi anh... Anh có biết... Sao gia tộc Li và Sasaki lại giết gia tộc tôi?”

Syaoran chợt nhăn mặt, có vẻ như anh không muốn nhắc đến đề tài này lắm. Anh đứng dậy, vươn vai. Không trả lời ngay câu hỏi, anh chau mày hỏi lại Sakura:

“Cô sẽ giải thích sao khi cả hai gia tộc Li và Sasaki chết gần hết mà gia tộc Kinomoto lại không bị làm sao?”

Sakura hăng hực vì câu hỏi của Syaoran. Nhưng rất nhanh chóng, cô đã nghĩ ra ngay câu trả lời:

“Các người đã đánh giết lẫn nhau, đơn giản thế thôi. Chẳng lẽ các người nghĩ bọn ta tự cho nổ cung điện của mình, để tất cả cùng chết như vậy à?”

“Có thể cung điện là do chúng tôi làm” – Syaoran gật đầu – “nhưng chỉ như vậy thì cũng đâu thể nào bằng được sự thiệt hại mà gia tộc Kinomoto gây ra cho chúng tôi. Gia tộc Kinomoto đã kịp chạy hết, chỉ có hai gia tộc chúng tôi là không còn ai. Cô đâu có biết ba tôi đã chết thê thảm thế nào? Trong vụ thảm sát đó, ngoài những người Kinomoto bị mẹ tôi giết, bị đá đè chết thì chẳng còn ai.”

29. Chương 29: Xứ Tuyết

Trải qua một chặng đường dài, nhóm của Sakura, Touya, Yukito, dì Sonomi và Nakuru mới đến được nơi cần đến - Một nơi quanh năm giá lạnh có tên gọi là Xứ Tuyết.

Đúng như lời Touya và Nakuru nói, xứ Tuyết là một nơi lạnh giá, chỉ toàn tuyết và hơi lạnh. Trên trời không một cánh chim chao liệng, dưới nước, không một bóng cá bơi. Xung quanh không có cây cối, bởi nếu có thì cây cũng chỉ là những cành cây thấp bé nằm chìm xuống trong gốc sâu nhất của các lớp tuyết. Gió thổi không ngừng. Hơi lạnh cắt da cắt thịt. Touya và Nakuru dùng tất cả những bộ áo khoác ấm nhất mà mình mang theo để khoác cho Sakura nhưng trông Sakura vẫn chẳng khá hơn chút nào. Trong khi đó, dì Sonomi có lẽ do hay phải buôn bán xa, đã làm quen với nhiều khí hậu và thời tiết khác nhau nên nhanh chóng thích nghi với nhiệt độ ở đây và dễ dàng hơn trên đường đi. Đoàn người vẫn mãi miết bước đi thật nhanh để có thể đến nơi trung tâm của Xứ Tuyết – căn cứ hiện thời của gia tộc Kinomoto - trong thời gian sớm nhất có thể.

Sau hơn một ngày dài vật lộn với hơi lạnh của tuyết, Sakura đã có thể thở phào khi thấp thoáng thấy bóng dáng của những túp lều to, có những làn khói mỏng mờ mờ tỏa ra, và càng yên tâm hơn khi Nakuru khẳng định đó là nơi mà họ cần đến. Sakura đi vội vàng với những bước chân dài để nhanh chóng đến được nơi đó – nơi được gọi là căn cứ địa của gia tộc Kinomoto.

Không để Sakura phải đợi lâu, chẳng mấy chốc, những túp lều thấp thoáng đã ngay sát trước mắt cô. Touya, Nakuru, Yukito và dì Sonomi cũng nối tiếp ngay sau chân Sakura. Touya đưa tay lên miệng huýt hai tiếng dài. Từ trong những túp lều, rất đông người đổ ra: người già có, người trẻ không thiếu, người lớn rất nhiều và trẻ con cũng chẳng hề thua kém về mặt số lượng. Tất cả ùa ra, vây quanh Sakura và đám người vừa mới đến. Bọn họ reo lên:

“Chủ tướng và quân sư đã trở về, đưa được cả công chúa về nữa này. “

Khi Sakura chưa kịp hiểu gì thì những người này đã quỳ sụp xuống:

“Công chúa! Chúc mừng công chúa đến nơi này! Chúc mừng công chúa đã trở lại, lên làm minh chủ vĩ đại cho cuộc kháng chiến của chúng ta. Công chúa muôn năm!”

Sakura ngỡ ngàng không biết phản ứng thế nào. Yukito nhanh chóng đỡ lời hộ cô:

“Được rồi, các người hãy đứng lên cả đi. Công chúa hiện giờ chưa quen với khí hậu của vùng toàn tuyết lạnh này nên còn mệt. Công chúa cần đi nghỉ ngơi, hãy chuẩn bị lều và chăn ấm.”

Tuy nhiên lời nói của Yukito dường như không có hiệu lực. Đám người không hề để ý đến nó mà lao vào Sakura. Người sờ tóc, người vuốt mặt,... tất cả hỗn loạn, chen chúc nhau để có thể nhìn rõ và chạm trực tiếp vào vị công chúa quan trọng nhất trong sự nghiệp giành lại vương quốc của gia tộc Kinomoto. Sakura đang lạnh tê tái sau suốt một ngày dài đi trong trời tuyết, bây giờ lại trở nên nóng nực khi đối phó với một đám đông người không thể nào đếm được này. Touya, Yukito và cả Nakuru bị những người này hất tung ra ngoài. Điều này khiến Nakuru cực kì tức giận, hét lên:

“CÁC NGƯỜI ĐIÊN RỒI HẢ? CÔNG CHÚA THÌ CŨNG LÀ NGƯỜI THÔI, CÓ GÌ MÀ PHẢI SỜ VỚI NẮN? ĐỂ CHO CÔNG CHÚA YÊN!”

Tiếng thét chói tai của Nakuru khiến đám người cuồng nhiệt kia dừng tay lại. Một trong số họ cất tiếng nói:

“Ngài ở gần kề công chúa, lúc nào cũng có thể nhìn và chạm vào công chúa, nhưng chúng tôi thì không thể. Ngài thấy công chúa bình thường nhưng chúng tôi thì không thấy như vậy. Công chúa là một nhân vật vĩ đại nhất trong mọi thời đại, công chúa là người sẽ mang đến cho chúng ta một thời đại mới. Công chúa không thể là người như chúng tôi được.”

Khi người kia vừa dứt lời, đám đông hòa reo hưởng ứng và lại lao vào ôm lấy Sakura. Sakura cố gắng vùng vẫy trong những vòng tay người ôm chặt. Những đứa trẻ con cố bám víu lấy cổ Sakura làm cho cô tưởng chừng đầu của mình sẽ không thể ở lại trên cổ trong một thời gian nữa. Cảnh tượng nhốn nhào, nhộn nhịp này lần đầu tiên diễn ra ở Xứ Tuyết. Những vị trưởng lão già đã từng gặp công chúa hồi nhỏ thì cố gắng chen vào xem xem công chúa khi lớn lên ra sao, những người trẻ tuổi dù đã từng gặp qua khi trước thì bây giờ cũng không thể nhớ được công chúa hồi đó ra sao. Còn trẻ con lần đầu được gặp một nhân vật mà cha mẹ và cả ông bà của chúng cho rằng vô cùng quan trọng thì cũng tò mò muốn được nhìn người đó thật gần. Mọi người xô đẩy, chen lấn nhau, đẩy cả chủ tướng của mình là Touya ra ngoài. Touya ngã lún xuống đất, tức giận gào lên:

“IM LẶNG. TẤT CẢ ĐỨNG YÊN LẠI CHO TA NGAY!”

Lời ra lệnh của vị chủ tướng khiến tất cả những người đang trong cơn cuồng nhiệt này cũng phải dừng lại, đứng im lặng nhìn. Touya lồm cồm bò dậy với sự giúp đỡ của Yukito:

“Lần đầu tiên các người được thấy một con người hay sao mà loạn cả lên thế hả? Đứng thành hàng lối cho ta ngay! “

Người lớn miễn cưỡng tỏa ra, xếp thành những hàng dài, còn trẻ con nhanh chóng tản ra và chạy đi chơi những trò chơi thú vị của chúng. Với dáng điệu của một vị chủ tướng, Touya đồng dục nói:

“Như các người đã biết, ta được mang danh chủ tướng, với nhiệm vụ đi tìm minh chủ cho các người. Minh chủ là người có thể trực tiếp lãnh đạo các người trong cuộc khởi nghĩa giành lại đất nước của chính mình. Như các vị trưởng lão đã nói, người có thể làm được nhiệm vụ quan trọng này chỉ có thể là công chúa Kinomoto - vị công chúa đã bị thất lạc trong cuộc thám sát 7 năm về trước. Qua dò la, ta đã phát hiện ra vị trí của công chúa và đưa được công chúa về đây, cùng với nhũ mẫu Daidouji, người đã nuôi dạy công chúa trong thời gian qua. Tiếc thay, con gái của di ấy, và cũng là người bạn thân nhất của công chúa - tiểu thư Daidouji đã qua đời không thể đến đây cùng với chúng ta. Điều này khiến công chúa đang rất buồn, các người hãy để cho công chúa nghỉ ngơi. Trước lúc đó, ta muốn thông báo với các người một việc: Không biết các người đã được biết tin chưa, nhưng ngoài gia tộc Li ra, gia tộc Sasaki cũng vẫn còn sống sót và đã trực

tiếp tham chiến. Vì vậy, thời gian không còn nhiều, ta hi vọng mọi người hiểu rõ vấn đề hiện nay. Ta không dám chắc bao giờ thì cuộc chiến này chính thức bắt đầu, nhưng người đi trước sẽ luôn là người chiến thắng. Chúng ta phải là người ra tay đầu tiên để giành lấy thế thượng phong cho chúng ta, các người hiểu chứ?”

Mọi người xì xầm bàn tán. Có người vui vẻ, háo hức, có người biểu hiện rõ sự lo lắng trên mặt. Touya im lặng ọi người bàn chuyện. Một lát sau, khi những tiếng nói đã lắng xuống, anh nói tiếp:

“Chắc các người đã hiểu, đặc biệt là các vị trưởng lão, ta rất hi vọng vào các vị. Chúng ta đã chuẩn bị trong suốt 7 năm qua và bây giờ thì ta rất tự tin vào chính mình. Nghỉ ngơi thêm một thời gian ngắn nữa, chúng ta sẽ di chuyển đến Clow, phương án tác chiến, ta sẽ bàn tính với mọi người sau, bởi vì bây giờ, điều quan trọng là để cho công chúa nghỉ ngơi. Hãy chuẩn bị lều cho công chúa!”

Đám người tản ra và nhanh chóng bắt tay vào công việc dựng một chiếc lều mới. Một người phụ nữ đến bên Sakura:

“Công chúa, hay công chúa vào tạm lều của tôi nghỉ ngơi cho đỡ lạnh đã. Công chúa là con gái, đâu thể nào nghỉ ngơi với đám con trai được?”

Sakura mỉm cười:

“Cám ơn chị. Nhưng không sao, tôi muốn ở ngoài này để ngắm cảnh một chút nữa. Đây là lần đầu tiên tôi thấy tuyết dày như vậy. Nhưng chị có thể cho dì Sonomi nghỉ ngơi tạm trong lều của chị một chút được không?”

“Sao lại không nhỉ?” - người phụ nữ mỉm cười kéo Sonomi đi khi bà đang bắt đầu có dấu hiệu run rẩy vì lạnh.

“Em có thể ra ngoài kia không?” – Sakura quay lại hỏi Touya và Yukito.

“Được, nhưng đừng đi xa đấy!” – Touya nói.

Sakura chạy đi. Khi mới bước chân lên những lớp tuyết dày, Sakura hoàn toàn không để ý gì đến vẻ đẹp của chúng. Điều duy nhất cô cảm thấy chỉ đơn giản là nó quá lạnh, lạnh đến mức những tấm áo ấm cũng không có tác dụng trong thời tiết ở đây. Nhưng bây giờ, khi đã bắt đầu làm quen với nhiệt độ giá lạnh, cô mới để ý kĩ và nhận thấy khung cảnh ở đây mang một nét huyền bí tuyệt đẹp trong cái lạnh của tuyết. Từ cao nhìn xuống các vách núi, thung lũng, ... tất cả chỉ thấy toàn một màu trắng xóa. Và trong màu trắng ấy, nổi bật lên những màu sắc khác nhau của những chiếc lều, của những bộ quần áo đa dạng, đa kiểu, vang lên tiếng cười trong trẻo của đám trẻ con. Sakura nhắm mắt lại, cô từ từ cảm nhận lấy hương vị ấm áp của một GIA ĐÌNH, một đại gia đình, có người già, người trẻ, có người lớn, trẻ con, có cha mẹ, ông bà, và có anh chị em.

“Công chúa!”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng làm Sakura mở mắt ra. Đứng bên cạnh cô là một đám trẻ, đang giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn cô:

“Công chúa, chị lạnh lắm à? Ở đây lúc nào cũng lạnh như thế cả, phải cố gắng mới chịu được. Hay công chúa chơi với tụi em đi, chơi cho ấm người ấy mà!”

Sakura ngồi xuống bên cạnh đám trẻ:

“À, ta cũng không lạnh lắm đâu, nhưng các em đang chơi trò gì vậy?”

“Tụi em chơi đánh giặc đấy!” - một đứa trong đám trẻ tự hào nói – “bọn em được ba mẹ và các vị trưởng lão dạy cho cách đánh giặc, dạy võ nghệ và các phương pháp đánh trận, tụi em còn được quân sư dạy cho cách phi ngựa, cách chiến đấu ở những môi trường và thời điểm khác nhau nữa kia. Đại trưởng lão nói cần phải tập làm quen với những việc này trước, để sau này còn phò tá công chúa đi đòi lại ‘nhà’.”

“Công chúa” - một em nhỏ khác nói tiếp – “em nghe ba mẹ nói ‘nhà’ của chúng ta ở chỗ kia rất ấm áp và đông vui phải không? Ở nơi đây lạnh quá, tuy cũng rất vui và thú vị, nhưng tụi em muốn ở ‘nhà’ hơn. Dù sao thì ở nhà cũng hơn phải không, công chúa?”

“Ừ” - Sakura mỉm cười, vuốt đầu đứa bé.

“Công chúa, công chúa biết không, tụi em tự dựng được một túp lều đấy.” – Đám trẻ vui vẻ khoe – “Cách dựng lều là do “Phong thần” Nakuru dạy. Công chúa muốn vào đó không?”

“Muốn” – Sakura mỉm cười – “vậy chúng ta cùng vào nhé!”

Đám trẻ đưa Sakura vào trong một túp lều nhỏ màu hồng nhạt, được mắc khá xiêu vẹo và có vẻ gì đó không chắc chắn. Lúc đầu, Sakura đã để ý đến túp lều này do màu sắc của nó, nhưng nghĩ là lều dựng hỏng nên không vào. Bây giờ, bước vào trong túp lều mới thấy bên trong nó được làm khá chắc chắn. Hơn nữa, không khí trong lều rất ấm. Đứa lớn nhất trong đám trẻ ngượng ngịu nói:

“Công chúa, nhìn bên ngoài túp lều không được đẹp lắm nhưng bên trong nó cũng khá chắc chắn. Em nói thật đấy.”

“Đúng vậy. Tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà!” – Sakura mỉm cười xoa đầu cậu bé.

Cậu bé cười rạng rỡ với Sakura và quay lại giải thích cho đám trẻ con đằng sau đang nhao nhao hỏi xem “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn” nghĩa là gì. Trông cậu bé giống như một thủ lĩnh tí hon của toán quân tí hon vậy. Sakura bật cười một mình với ý nghĩ đó.

“Sao công chúa lại cười?” - Cậu bé đó hỏi – “Em giải thích câu nói đó không đúng sao?”

“Không, rất chính xác. Em tên gì vậy?”

“Em là Hiyula. Em năm nay 9 tuổi rồi. Em là người bắn cung giỏi nhất ở đây đấy! - Cậu bé tự hào nói.”

Một bé gái đứng đằng sau Hiyula nói chen vào:

“Anh Hiyula nói dối. Quân sư Yukito mới là người bắn cung giỏi nhất.”

Hiyula quay lại nạt:

“Im nào, Akane. Em xem trong đám bọn em có ai bắn cung thắng được anh không nào? Quân sư là thầy dạy của anh, đương nhiên phải giỏi hơn anh chứ. Nhưng rồi anh sẽ qua mặt quân sư à xem. Anh sẽ là người bắn cung giỏi nhất ở đây!”

Hiyula nói với một giọng quyết tâm cao. Sakura mỉm cười:

“Giỏi lắm, có quyết tâm là rất tốt. Cố gắng lên nha, Hiyula, chị rất kì vọng vào em. Đây là cô bé duy nhất phải không? Chị thấy mỗi em là con gái!” – Sakura nói với cô bé tên Akane.

“Dạ” - Hiyula đẩy cô bé lên trước – “nó là em gái của em đấy, tên nó là Akane. Quanh đây không phải chỉ có nó là con gái đâu, nhưng chỉ có nó là con gái thích chơi với con trai thôi. Đám con gái khác phải học nấu cơm, lo chuẩn bị lương thực cho quân đội, nhưng nó lại nhất quyết không chịu học, chỉ muốn học phi ngựa, bắn cung với tụi con trai bọn em thôi hà!”

“Tại vì em không thích nấu nướng. Em muốn ra chiến trường với các anh và công chúa kia” – cô bé Akane cãi lại anh và chạy về phía Sakura – “Công chúa, công chúa biết không, trong đám trẻ ở đây, chỉ có anh của em là lớn nhất, 9 tuổi, và em lớn thứ hai 7 tuổi. Còn đám kia toàn 5 tuổi với 4 tuổi thôi hà. Bọn còn lại thì ở nhà với mẹ bởi vì chúng nó còn nhỏ quá. Vì vậy nên anh em là chủ tướng nhỏ, còn em là phó tướng nhỏ.”

“Vậy sao?” – Sakura mỉm cười ôm lấy Akane. Trên tóc cô bé có hương thơm nhẹ nhẹ, thoang thoảng dịu dàng. Hương thơm ấy làm Sakura thấy dễ chịu. Cô bé thích thú ôm lấy cổ Sakura, nũng nịu:

“Công chúa kể cho tụi em nghe chuyện ở ngoài kia đi, chuyện ở ‘nhà’ ấy. Ngoài đó vui lắm phải không?”

“Vui, Nhưng không chỉ có vui thôi đâu, còn có cả buồn nữa.”

Sakura xoa đầu Akane và bắt đầu câu chuyện của mình. Cô kể lại cho đám trẻ nghe về những bông hoa anh đào mùa xuân, những cánh hoa thắm màu mùa đông; về những quán cơm đông vui tấp nập, những hàng cây xanh mướt, dòng sông Tomoeda rì rào tươi đẹp, nhưng lại vô cùng hung dữ vào những khi gió lớn. Bọn trẻ trầm trồ khi nghe kể về những cơn gió gầm thét nhưng không lạnh giá mà lại mang hơi nóng, những chú chim bay liệng quanh năm và cả những trái cây tươi ngon. Sakura kể cho chúng nghe những bông hoa mộc lan trong rừng Tomoeda gắn liền với người con gái xinh đẹp có mái tóc tím cùng mối tình đau khổ của cô và chàng thái tử đẹp trai. Cô kể về người thanh niên dễ mến với mái tóc nâu và nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

Những con người tốt bụng ở nơi đất đai màu mỡ tươi đẹp đó, còn có cả những kẻ xấu chuyên lợi dụng lòng tốt của mọi người, những đám du côn, những người khốn khổ, v.v... Tất cả... Tất cả... Sakura kể, còn bọn trẻ lắng nghe. Chúng cười trước những câu chuyện vui, nhíu mày trước sự bất công của nhân gian và thở dài buồn bã khi nghe kể đến sự mất mát đau thương.

“Ngoài đó thật đẹp nhưng cũng lắm chuyện quá, công chúa nhỉ?” – Akane gật gù như người lớn.

“Nhưng cũng có nhiều người tốt và cả chuyện vui nữa!” – một đứa trẻ khác kêu lên. – “em rất thích cái anh chàng tóc nâu tốt bụng đó. Anh ta nói chuyện chắc là rất vui!”

“Có nhiều chim, quanh năm chim bay lượn, thật là thích!” – Đứa ngồi cạnh nói tiếp

“Và có rất nhiều hoa. Em có thể hái về ẹ. Mẹ em rất thích hoa!” – Một cậu bé nhỏ nhún nhảy vui vẻ reo lên.

“Lại còn có nhiều quán ăn rất đông vui và tấp nập. Có đường bằng gạch lát đá chứ không phải là bằng tuyết thế này. Có đèn, có lò sưởi mùa đông. Có cả phố phường lúc nào cũng nhộn nhịp.” – Một đứa trẻ khác giờ tay lên nói.

Hiyula thở dài lên tiếng:

“Đúng là có rất nhiều hoa thơm, cỏ lạ, có nhiều quán ăn, có người đông vui tấp nập, có người tốt và cả nhiều câu chuyện vui thú vị, nhưng... Cái cô gái tóc tím đó thật đáng thương! Sao lại có những chuyện bất công như thế chứ? Người ta yêu nhau thì để người ta yêu, tại sao còn phải đi giết người ta làm gì? Công chúa, vậy sau cùng cô gái ấy liệu có sống không? Biết đâu, chàng thái tử đó lại tìm được vị thuốc tiên hoặc một ông tiên chẳng hạn, để cứu cô gái đó? Với lại...” – giọng Hiyula chợt trầm xuống như vừa nghĩ ra tình huống xấu – “... Chàng thái tử đó... liệu có sống được không?”

Sakura mỉm cười buồn bã, xoa đầu Hiyula:

“Được chứ, đó là ước mong của cô gái mà. Nếu có một loại thuốc tiên... Và chúng ta sẽ mong là như vậy. Mà... Cô gái ấy không bao giờ có thể chết được. Chắc chắn cô gái ấy sẽ sống mãi... Các em thấy thế giới ở ‘nhà’ thế nào?” – Sakura đổi chủ đề khi thấy ánh mắt buồn khó hiểu của đám trẻ.

Một đứa trẻ trong đám nói:

“Rất đẹp! nhiều hoa đẹp, cây cối và chim chóc.”

“Đúng rồi!” – Sakura mỉm cười đồng tình

“Có nhiều người rất tốt bụng và thân thiện. Có những quán ăn!” – một em khác thêm vào.

“Không sai!” – Sakura gật đầu.

“Nhưng cũng đầy rẫy chuyện bất công!” – Hiyula nhanh chóng nói, ngắt lời những đứa trẻ khác.

Sakura hơi mỉm cười nhìn Hiyula. Cậu bé đang đắm chiêu suy nghĩ, vẻ mặt quan trọng và đầy phần nộ. Những đứa trẻ khác hơi trầm xuống khi nghe Hiyula nói như vậy. Một cậu bé nói:

“Công chúa, tuy ở ‘nhà’ rất đẹp và đông vui, nhưng cũng lắm chuyện đau buồn quá. Chúng ta đừng về ‘nhà’ nữa, mà ở luôn đây không phải tốt hơn sao? Ở đây lúc nào cũng vui vẻ, chẳng bao giờ mọi người chém giết nhau vì những chuyện nhỏ nhặt. Không có chuyện bất công. Không có người nghèo, kẻ giàu. Mọi người cùng sống hòa thuận, vui vẻ. Có phải hơn không?”

Những đứa trẻ khác xì xầm đồng ý. Sakura chợt ngược nhìn quanh cảnh trắng xóa của “xứ tuyết” này. Những gương mặt thân quen, mỉm cười. Tất cả tụ tập lại với nhau, cùng nhau đứng lều, cùng nhau nấu nướng. Tiếng cười đùa vang lên không ngớt. Những tiếng cười ấy liệu có thể vang lên được nữa không khi chiến tranh nổ ra? Sakura bất chợt có suy nghĩ từ bỏ. Cô không muốn thấy máu chảy. Cô không muốn phải tắt đi những nụ cười này, những ánh mắt ngây thơ trong trẻo. Mỗi thù của cô, cô nhất định phải trả. Trả cho ba, ẹ, cho Tomoyo và cho chính cô. Trong thoáng chốc ấy, Sakura muốn rời xa nơi này, thật xa. Tất cả, cô sẽ làm một mình. Sẽ đổ máu một mình, và sẽ rơi lệ một mình. Những đứa bé này cần một cuộc sống êm ả, cần những nụ cười vui vẻ, cần những tháng ngày bình yên. Sakura nhớ lại những ngày tháng đau khổ của mình, cô thở dài. Cô thật sự không muốn những đứa trẻ này có một tuổi thơ chìm trong máu và kiếm gươm, chìm trong hận thù và chết chóc. Nếu cô từ bỏ tất cả? “TRẢ THÙ”! 7 năm trôi qua, hai tiếng

ấy đã từng vang lên trong đầu cô bé Sakura vào cái đêm chạy trốn khỏi cung điện ấy, giờ đây lại vang lên rõ ràng hơn bao giờ. “TRẢ THÙ”? Chỉ một mình cô... Nhưng Hiyula đã đứng bật dậy, cắt ngang luồng suy nghĩ của Sakura:

“KHÔNG ĐƯỢC!” – Hiyula hét lên với đám trẻ - “Các em đang bàn tính chuyện gì vậy hả? Các em không thấy thương cho những người đang phải chịu đau khổ và bất công ở ngoài đó sao? Các em cam chịu để nhìn thấy ‘người nhà’ của mình bị đối xử như thế à? Chúng ta nhất định phải đòi lại ‘nhà’. Chỉ cần công chúa lên làm chủ ở đó, công chúa nhất định sẽ xóa hết những bất công, để rồi ai cũng có thể hạnh phúc, và tất cả mọi người sẽ tốt bụng như chàng trai dễ mến, tài giỏi có mái tóc nâu kia, phải không, công chúa?”

“Ừ!” - Sakura mỉm cười buồn bã. Cô nhận ra mình thật nhỏ bé, nhỏ hơn cả cậu nhóc 9 tuổi kia, khi mà cô chỉ suy nghĩ cho cá nhân mình còn cậu bé lại nghĩ cho cả cộng đồng, cả những người mà cậu nhóc chưa gặp bao giờ. Nhưng có lẽ, cô không thể làm theo điều mà cậu bé muốn. Bởi vì, người mà cô muốn giết lại chính là... – “Có lẽ là... Cái chết...”

“Sao ạ?” – Hiyula ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì” – Sakura vội nói – “chắc chắn ta sẽ làm cho bên ngoài ngày một đẹp hơn. Chắc chắn đó! Chúng ta cùng hứa nha, các em sẽ là những người giúp chị đi đòi lại ‘nhà’ sau đó cùng xây dựng lại ‘ngôi nhà’ đó, được không?”

“DẠ!”

Đám trẻ đồng thanh nói. Chúng lại chạy nhảy tíu tít xung quanh Sakura. Sakura buồn bã ngồi nghĩ lại những lời kể của mình. Cô đã không nhắc đến tên của những nhân vật trong câu chuyện, cô không muốn tin và không muốn nghĩ rằng người bạn thân nhất của cô đã chết, cô cũng muốn những suy nghĩ của đám trẻ về chàng thanh niên với mái tóc nâu sẽ mãi là những suy nghĩ đẹp đẽ nhất, giống như cô, sẽ luôn mang trong tim những kỉ niệm đẹp nhất về người đó – Li Syaoran. Và Sakura không muốn, những kỉ niệm đó mất đi, khi mà giờ đây, hai người đã đi trên hai con đường khác nhau.

30. Chương 30

“Ta hỏi con, tại sao có cơ hội mà con không giết nó?”

Trong căn nhà của họ Li đang vô cùng căng thẳng. Ngồi trên ghế to là bà Li, Rika nghiêm nghị đứng bên cạnh, nhìn với ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Bên đối diện, Syaoran vẫn bình thản ngồi trên chiếc ghế nhỏ, hai tay khoanh trước ngực và ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Thấy Syaoran không trả lời câu hỏi của mình, bà Li dần giọng:

“SYAORAN, NÓI MAU!”

Syaoran ngẩng lên nhìn mẹ với ánh mắt ngây thơ hết sức có thể:

“Mẹ bảo sao ạ?”

“DỪNG GIẢ NGÂY” – bà Li tức giận đứng bật dậy – “TẠI SAO CON CÓ CƠ HỘI GIẾT SAKURA KINOMOTO MÀ KHÔNG RA TAY?”

“À” – Syaoran bình thản nói, đôi mắt vẫn nhìn một cách ngây ngô – “tại vì con quên không mang theo vũ khí.”

“Nói dối” – Rika nói xen vào – “Anh đã đoán trước được việc tên Eriol Hiragizawa và Daidouji sẽ đi ra ngoài bờ sông Tomoeda, nhưng lại để yên cho họ chạy. Mặt khác anh còn giở trò để làm chậm bước quân lính. Đến khi đám Sakura đến, anh chằng lưới bẫy, nhưng dường như cái bẫy đó chỉ để cho vui mắt. Những chiếc bẫy nguy hiểm nhất đều được anh tháo dỡ hoặc vô hiệu hóa trước khi Sakura đi đến. Để khỏi bị nghi ngờ, anh vẫn cho những chiếc bẫy khác hoạt động, nhưng đương nhiên đó chỉ là những chiếc bẫy đơn giản mà cô ta có thể dễ dàng tránh né, mà cho dù có bị trúng thì cũng không bị thương nặng. Chỉ cần nghỉ ngơi một, hai ngày thì tất cả những vết thương đó đều liền ngay, không gây nguy hiểm gì đến tính mạng cả. Anh

không hề có ý định giết bọn họ, đúng không? Mà bây giờ ngồi nghĩ lại, tôi cảm thấy những chiếc bẫy đó dường như để dành cho quân lính Hiragizawa chứ không phải cho Sakura, Eriol và Daidouji.”

Syaoran thản nhiên ngồi nghe Rika nói, trong khi sắc mặt Bà Li đang từ từ biến chuyển thành màu xám vì quá giận dữ. Syaoran mỉm cười:

“Cô muốn nghĩ thế nào cũng được, Rika. Nhưng như mẹ và cô nương đây thấy đó, Tomoyo Daidouji vẫn chết như thường, còn thái tử Eriol Hiragizawa thì không chết vì vết thương cũng sẽ chết vì quá đau lòng mà thôi. Đẳng nào thì bọn họ cũng đâu còn sống nữa.”

“Eriol vẫn còn giá trị lợi dụng” – Bà Li quát mắt – “Ta nhớ là ta có ra lệnh cho con phải để thằng Eriol đó sống kia mà? Tại sao con không làm? Tại sao khi thấy thằng đó đưa con nhỏ Daidouji đi, con không ngăn lại? Cho dù vất xác con nhỏ Samia gì gì đó xuống sông cũng được, nhưng phải bắt cho được Eriol về đây! Dù yêu Daidouji, nhưng hắn vẫn là người của dòng họ Hiragizawa, cho dù không phải là con ruột.”

Syaoran thở dài, ngồi dựa lưng vào thành ghế:

“Mẹ, mẹ nghĩ là hắn vẫn sẽ trung thành với dòng họ Li chúng ta và ông bố nuôi Hiragizawa của hắn sao? Nếu hắn chưa biết mình là con nuôi thì còn có thể bởi vì hắn vốn là người hiếu thảo, dù đau lòng đến đâu cũng sẽ không phản bội lại cha ruột. Nhưng đẳng này, hắn đã biết sự thật về thân thể của mình, biết được những suy nghĩ thật sự của Ryohka Hiragizawa, thì liệu hắn có còn trung thành với ông ta nữa không? Cho hắn về đây, chắc chắn hắn sẽ giết lão già đó, rồi quay sang giết cả chúng ta nữa. Để cho hắn chết đi thì hơn!”

Bà Li trầm ngâm suy nghĩ. Rika nói:

“Mẹ, con thấy đúng như Syaoran nói, nghĩa là không nên sử dụng Eriol Hiragizawa nữa thì tốt hơn. Dù sao thì chúng ta cũng không cần thiết phải sử dụng đến hắn. Ngày trước, dùng hắn chỉ để truy tìm cho ra gia tộc Daidouji mà thôi, bây giờ nhiệm vụ đã xong thì coi như chấm hết.”

“Thôi được” – Bà Li nói sau một lát suy nghĩ – “coi như bỏ qua việc này. Chúng ta sẽ không nói đến chuyện về Eriol Hiragizawa nữa. Syaoran, con chắc chắn Tomoyo Daidouji đã chết?”

“Chắc chắn!” – Syaoran khẳng định.

“Vậy thì tốt rồi” – bà Li nói tiếp – “dù sao thì Eriol cũng đã biến mất. Ta không tại sao hôm nay con không giết Sakura, khi mà con ở ngoài bờ sông Tomoeda, nhưng ta yêu cầu con giết nó càng sớm càng tốt. Con hiểu không?”

“Sao ạ?” – Syaoran lơ đãng nói.

“SYAORAN!” – bà Li hét lên.

Rika nhanh chóng làm nguôi cơn giận của bà:

“Mẹ, xin đừng lo lắng quá như vậy. Con chắc chắn là chúng con sẽ giết được Kinomoto, tiêu diệt hết dòng họ đó càng sớm càng tốt. Nếu Syaoran không làm, con sẽ bắt được anh ta làm, hoặc là tự tay con sẽ làm.”

”Tốt lắm!” – Bà Li hài lòng nói – “Ta tin tưởng giao mọi việc cho con. Ta cần đi nghỉ ngơi một chút, thằng con bất hiếu kia nó làm cho ta mệt quá rồi.”

Bà Li đứng dậy để đi vào phòng. Cánh cửa đóng sập vào, bỏ lại Syaoran và Rika trong căn phòng rộng tối tăm. Syaoran vẫn thản nhiên ngồi trên ghế, đưa hai bàn tay lên và nhắm mắt lại. Ánh mắt anh không hề biểu hiện chút cảm xúc nào. Rika đi qua đi lại trong căn phòng:

“Này, Syaoran. Anh đã biết những thông tin khác về gia tộc Kinomoto mà mẹ và tôi đều chưa biết, đúng không?”

Syaoran không trả lời ngay mà vẫn ngồi im. Rika ngồi xuống trước mặt anh, kiên nhẫn đợi. Syaoran nhìn thẳng vào mắt Rika. Sự kiên nhẫn của cô làm anh mỉm cười:

“Thông minh lắm, không hổ danh là con gái gia tộc Sasaki. Câu trả lời là: Đúng.”

“Nói đi!” – Rika ra lệnh – “những thông tin mới nhất mà anh có.”

Syaoran im lặng. Anh đến bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới vườn, nơi cây hoa anh đào đang đứng im lìm giữa khu vườn rộng.

“Tôi sẽ được gì khi nói những thông tin đó cho cô biết?”

“Anh sẽ nhận được sự tín nhiệm của mẹ về lòng trung thành!” – Rika lạnh lùng trả lời.

“Vậy tôi lấy cái đó để làm gì?” – Syaoran khẽ cười.

“ANH CÓ ĐỊNH NÓI KHÔNG?” – Rika đã mất hết kiên nhẫn, cô đứng bật dậy.

“‘Không’, đó là câu trả lời cuối cùng của tôi” – Syaoran mở cửa bước ra ngoài, bỏ lại Rika đang tức giận đứng sau cánh cửa vừa đóng mạnh.

Dưới vườn, những cành hoa anh đào lung lay theo chiều gió, như đang mỉm cười, một nụ cười bất lực trước số phận trái ngang của người chủ nhân đã chăm sóc mình – Syaoran, với cô gái mang tên của loài hoa mùa xuân – Sakura.

Trong cung điện, bầu không khí vô cùng u ám. Những vị quan lớn đang đứng túm tụm với nhau, xì xầm. Xung quanh cung điện, quân lính cũng cảnh giác hết sức có thể nhưng vẫn không quên liếc nhìn sang những vị quan đang đứng gần đó và lắng nghe những điều họ đang bàn tán. Trên gương mặt người nào cũng đầy vẻ lo lắng, bất an. Bầu trời xám xịt, mây đen vần vũ với những cơn gió lớn và lốc cuốn. Từ đêm hôm trước đến giờ, gió vẫn chưa có dấu hiệu sẽ ngừng thổi và mây cũng chưa hề tan đi được chút xíu nào. Khung cảnh u ám lại càng ảm đạm hơn. Tất cả chìm vào sự im lặng, chỉ có tiếng gió thét bên ngoài và thỉnh thoảng có chen vào những tiếng thở dài mệt mỏi.

Một chàng trai có khuôn mặt dễ mến và đẹp trai đang đứng tựa lưng vào tường đại điện. Anh ta đưa mắt liếc xung quanh toàn bộ điện và khẽ nhún mày. Anh chậm rãi đi lại phía góc điện. Tại đây, một chàng thanh niên khác đang ngồi tựa lưng vào thành ghế, hai tay vuốt ve một con chó lông vàng, ánh mắt nhìn xa xăm.

“Syaoran...” – người thanh niên vừa mới vào cất tiếng hỏi.

Syaoran ngẩng đầu lên nhìn và khẽ mỉm cười:

“Uh? Có chuyện gì vậy, Garraku? Cậu là đội phó đội bảo vệ mà lại vào đây đứng ư?”

“Tôi đã bố trí xong vị trí và công việc ngoài kia rồi” – Garraku trả lời – “với lại cuộc họp hôm nay, quốc vương yêu cầu tất cả các đội phó, đội trưởng ở tất cả các binh đội đều phải đến dự. Không biết có chuyện gì nữa? Cậu biết phải không, Syaoran? Cậu là cận vệ của thái tử mà, mọi chuyện liên quan đến thái tử chắc cậu rõ chứ? Cả vụ thái tử biến mất cùng với công chúa Samia nữa? Và còn cả trận chiến trong cung điện mấy đêm trước? Tất cả những cái đó là sao vậy?”

Syaoran mỉm cười:

“Cậu thắc mắc nhiều quá đấy. Có những chuyện theo tôi thì không nên biết sẽ hơn, biết rồi chỉ thêm lo mà thôi. Với lại, có lẽ buổi họp hôm nay, quốc vương sẽ thông báo tất cả thôi. Cũng sắp đến lúc rồi!”

Đôi mắt Syaoran lại chìm vào suy tư. Ánh mắt anh hướng ra phía xa một cách vô định. Ánh mắt đó mang một nỗi buồn mênh mang, một tia nhìn đầy khổ sở và khó xử. Ai cũng bảo, màu hổ phách trên mắt của Syaoran tạo cảm giác ấm áp cho người đối diện, nhưng giờ đây, nhìn vào đôi mắt ấy, người ta lại cảm nhận thấy một sự đau khổ, bất lực, cái lạnh lẽo và buồn thương. Nỗi buồn hiện lên trong chính nụ cười thường trực của anh. Garraku dường như cũng nhận ra điều đó. Anh ta đổi chủ đề:

“Con chó đẹp đấy chứ? Tên nó là gì vậy? Tôi tưởng không được mang chó mèo vào cung điện?”

“Đúng là không được mang chó mèo ngoài vào cung điện, nhưng Kero đã trở thành chó trong cung rồi. Chẳng hiểu sao nó rất được quốc vương trọng dụng, có lẽ là do nó đã tìm được chiếc giày giúp quốc vương chẳng?”

Garraku bật cười bởi cách nói hóm hỉnh của Syaoran. Nhưng rồi anh ngừng lại ngay lập tức. Cái suy nghĩ: “Syaoran vẫn chính là Syaoran với những câu đùa không bao giờ thay đổi” vừa thoáng qua thì lại tắt ngấm.

Cách nói chuyện của Syaoran không thay đổi nhưng khuôn mặt, ánh nhìn của anh dường như đổi khác hoàn toàn. Tuy vậy anh ta vẫn có thể không chế được việc biểu lộ cảm xúc của mình, bởi vì phải cực kì để ý, người ta mới thấy được nét khác trên gương mặt anh - một gương mặt tiêu tụy, mệt mỏi, khác hẳn với vẻ mặt bình thản, trầm tĩnh nhưng lại đem cho người ta cảm giác thân thiện trước kia. Chưa bao giờ Garraku thấy tia nhìn của Syaoran lạnh lẽo và vô định như vậy. Syaoran là một con người tập trung. Anh luôn giữ được sự tập trung vào công việc của mình, vào những chuyện đang diễn ra xung quanh. Garraku nhớ, có lần, chính anh đã nói với đội trưởng của mình rằng “Đội trưởng không biết mơ mộng là gì ư?”. Vậy nhưng, giờ đây, đôi mắt đó lại hướng về một nơi quá ư xa xăm, xa đến nỗi, Garraku dám chắc là mình không thể nhìn thấy được. Sự đổi thay của Syaoran chỉ trong một thời gian ngắn, thật sự làm Garraku thấy hụt hẫng. Anh vốn rất kính trọng vị đội trưởng của mình, kính trọng đến mức thành tôn sùng. Anh không muốn phải trốn tránh một sự thật rằng: Đội trưởng đang suy sụp, suy sụp hoàn toàn.

“Thật sự thì cái chuyện quái quỷ gì đang diễn ra trong vương quốc này vậy? Tại sao chuyện lớn như thế mà chúng tôi lại không được biết?” – Garraku cau kinh gắt, quay mặt đi, tránh nhìn Syaoran.

Syaoran thả Kero xuống đất. Con chó vui vẻ chạy ra ngoài. Syaoran đưa mắt nhìn theo Kero, bình tĩnh nói:

“Không phải là KHÔNG được biết mà là CHƯA được biết. Tôi đã nói là có thể cậu sẽ được biết trong cuộc họp hôm nay mà. Đây là một chuyện cực kì quan trọng, liên quan đến vận mệnh đất nước. Chuyện cực lớn đấy!”

Garraku hơi nhú mày. Anh ta thở dài. Anh biết mình khó có thể đem lại niềm vui cho Syaoran bằng các khôi hài lại chuyện những chuyện không hay. Không biết có khi lại là điều tốt. Một cái gì vui vẻ hơn sẽ có ích hơn lúc này.

“Dù chuyện gì xảy ra thì cũng nên đón nhận nó bằng một tâm trạng vui vẻ và thoải mái chứ, phải không? Trước lúc có chuyện gì ghê gớm xảy ra, tại sao chúng ta không làm một bữa vui vẻ nhỉ? Syaoran, anh có muốn đi chơi với tôi không? Một bữa tiệc khiêu vũ chẳng hạn?”

“Không, cảm ơn!” – Syaoran mỉm cười – “Vội lại tôi nghĩ, sau buổi họp hôm nay thì cậu cũng sẽ chẳng còn tâm trí nào mà tiệc tùng, khiêu vũ nữa đâu. Tôi tin rằng, tất cả những buổi khiêu vũ sẽ bị hoãn lại, hoặc nếu có tổ chức thì cũng không đông quý tộc đến dự, đặc biệt là những quý tộc có mặt trong buổi họp hôm nay.”

“Tại sao?” – Garraku thắc mắc.

“Rồi cậu sẽ biết.” – Syaoran trả lời úp mở - “vội lại... Dù có đi thì tôi cũng...”

Syaoran bỏ dở câu nói của mình. Anh nhắm mắt lại và chìm trong suy nghĩ riêng tư. Garraku cũng ngồi im suy nghĩ. Có lẽ nếu là người khác sẽ vô cùng tức giận với cách nói của Syaoran, nhưng với anh thì khác. Anh tôn trọng Syaoran, vả lại cũng đã quá quen với kiểu mập mờ này. Nếu Syaoran bảo không có tiệc tùng, chắc sẽ không có, Garraku tin vào điều đó. “Nhắc đến khiêu vũ thì... Cũng lâu rồi mình không dự một buổi tiệc nào, từ sau khi bị cô gái xinh đẹp trong bữa tiệc sắc phong từ chối...”. Garraku lay hỏi Syaoran:

“Đội trưởng này, Anh còn nhớ cô gái tôi định mời nhảy trong đám tiệc sắc phong cho công chúa Samia không?”

“Uh?” – Syaoran chợt ngồi thẳng dậy, mở mắt nhìn Garraku – “Ah, có chứ. Có chuyện gì à? Chẳng lẽ... Cậu gặp lại cô ta sao?”

“Không. Nhưng hình như anh quen cô ấy, đúng không?”

Syaoran thở dài, lại ngồi ngã mình trên ghế, khép mắt lại:

“Ừm, quen.”

“Có thể giới thiệu cho tôi không? Tôi nghĩ rằng, tôi đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi. Từ khi gặp cô ấy trong bữa tiệc đó, thật sự là tôi không thể nghĩ đến cô gái nào khác nữa. Giúp tôi được không, đội trưởng?”

Syaoran nhìn Garraku như thôi miên. “Quả nhiên Sakura sẽ khiến người ta nhìn thấy là có cảm tình”, Syaoran nghĩ thầm. Một cảm giác kì lạ chợt bùng dậy trong lòng anh. Một cái gì đó như tức tối, bực bội, không rõ phải gọi là gì. Anh mỉm cười:

“Tôi không nghĩ là cô ấy sẽ thích giao du nhiều với các chàng trai. Đó là một cô gái sống khép mình. Và... Umm, nói thẳng nhé, tôi sẽ không giới thiệu cô ấy với cậu đâu.”

Syaoran chợt cảm thấy lạ lẫm với chính mình. Xưa nay, những yêu cầu của Garraku, anh chưa bao giờ từ chối. Dù sao đó cũng là những yêu cầu không lấy gì làm quá đáng. Nhưng lần này, Syaoran nhận thấy, dù Garraku có nài nỉ bao lâu đi nữa, anh nhất quyết cũng không thể gật đầu đồng ý. “Là do Sakura là kẻ thù của triều đình, trong đó có cả Garraku...” – Syaoran nhủ thầm, tự biện hộ cho sự chối từ của mình.

“Ha, tôi biết chứ. Tôi rất thích cô gái ấy, nhưng dường như cô gái ấy được sinh ra không phải để dành cho tôi. Cô ấy đã được chính ông trời ‘chỉ định’ cho người khác rồi. Dù rất tiếc, nhưng tôi đành ngậm ngùi rút lui thôi!!”

Garraku nháy mắt với Syaoran, mỉm cười. Nụ cười của anh ta bỗng có một nét gì đó phảng phất buồn. “Chẳng lẽ hẳn thật lòng?” – Syaoran ngạc nhiên khi nhìn nụ cười vô tư lộ đầy lại mang một nét u sầu riêng. Anh thở dài:

“Người ‘được chỉ định’ đó... là ai vậy?”

“Anh thích cô ấy chứ?” – Garraku lắng nghe câu hỏi, nhưng không trả lời mà hỏi lại.

Syaoran chỉ mỉm cười, ngồi ngả lưng vào ghế và không nói gì. Garraku im lặng chờ đợi nhưng cũng hiểu rằng mình sẽ không nhận được câu trả lời. Anh thở dài, đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh lại trước ngực.

“Trông cô ấy có vẻ buồn...” – Garraku nói tiếp

Syaoran vẫn im lặng. Những hình ảnh mấy hôm trước lại hiện về trong tâm trí anh. Dáng ủ rũ của Sakura... Nụ cười buồn bã... Đôi mắt ảm đạm... Tất cả những điều đó làm anh thấy đau lòng. Anh hoàn toàn có thể hiểu cái cảm giác ấy, cảm giác khi người mình yêu thương nhất rời khỏi mình, mãi mãi... Nước mắt có thể sẽ làm vơi đi buồn thương, nhưng riêng với Sakura, dường như là không thể... Những kí ức cũ chợt ùa về trong Syaoran..

Hồi mới gặp Sakura

“Sakura, nếu sau này, khi nào cô nhớ lại được kí ức... Giả sử đó là một kí ức buồn thì cô sẽ làm thế nào?”

“Thế nào là sao?”

“Khóc chẳng hạn?” – Syaoran gợi ý.

“Tôi nghĩ là không đâu” – Sakura trả lời sau một lúc suy nghĩ – “6 năm nay, tôi không thể khóc nữa rồi. Chẳng hiểu sao, dù có những khi, tôi rất muốn khóc, nhưng... Cứ như là nước mắt của tôi đã cạn hết rồi vậy. Tôi nghĩ... nếu như thật sự như vậy, tôi sẽ đi tìm những người thân thiết của tôi để chia sẻ. Tomoyo chẳng hạn... Theo tôi thấy, nếu như nói hết ra, rồi nghe những lời khuyên của Tomoyo, tôi sẽ cảm thấy khá hơn. Có thể đó là một kí ức chẳng có gì tốt đẹp, một kí ức mà tôi đã từng cố gắng muốn quên đi, thì nhất định hiện tại sẽ giúp tôi làm vơi đi nỗi buồn mà kí ức đó mang lại.”

Syaoran trầm ngâm suy nghĩ. Những điều Sakura nói không phải là không đúng. Anh nhìn đôi mắt buồn của cô, mỉm cười:

“Tôi có tên trong danh sách những người có thể an ủi cô không?”

“Ah, tôi nghĩ là tôi đã bổ sung tên anh rồi đó!” – Sakura bật cười.

Đáp lại nụ cười của Sakura, Syaoran nhẹ nhàng nói:

“Cám ơn cô, Sakura. Đến khi đó, tôi chắc chắn, mình sẽ là người có thể an ủi cô...”

.....

Syaoran thở dài. Những cuộc nói chuyện khi xưa đã không bao giờ có thể quay trở lại. Nếu như là quá khứ, nếu như cả anh và Sakura đều chưa lấy lại được kí ức, anh có thể ở bên cô trong những lúc khó khăn nhất, trong những lúc cô đau khổ nhất. Syaoran nhất định sẽ làm nụ cười của cô trở nên vui vẻ hơn, mở rộng trái tim Sakura... Nhưng đó sẽ chỉ là những mong muốn nhất thời anh mà thôi. Một bức rào cản vô hình

đã hình thành, ngăn cách mãi mãi Syaoran và Sakura: bức rào mang tên THÙ HẬN. Cái chết của những người thân yêu nhất, dù có dùng lời lẽ nào, lí do nào để nói thì nó vẫn là một nỗi đau không thể xóa nhòa. Và nhiệm vụ của anh chính là: kết thúc mối thù truyền đời này.

Gió vẫn gào thét liên hồi. Những vị quan lớn, nhỏ, với đủ mọi chức vị khác nhau, ngồi xuống rải rác, lác đác trong phòng. Vừa lúc ấy, quốc vương bước vào đại điện....

31. Chương 31: Kế Hoạch

Syaoran đang trên đường từ cung điện trở về nhà. Cuộc họp tại đại điện vừa mới kết thúc. Tất cả những quý tộc có mặt trong cuộc họp đều vô cùng hoang mang và lo lắng khi được quốc vương thông báo về những gì đang diễn ra, về một cuộc nội chiến lớn sắp xảy ra, có lẽ chỉ trong nay mai. Toàn bộ binh lính đều được tập trung và huấn luyện kĩ lưỡng cùng với những cuộc tuyển binh khẩn khe. Quả như những gì Syaoran dự đoán, những người tham dự đều trở về với những tâm trạng khác nhau. Có những kẻ nhát gan thì sợ hãi và lăm le chạy trốn. Một vài người, tuy không nói ra nhưng cũng có ý sẽ theo phe đối nghịch, đó hầu hết là những vị quan không được quốc vương trọng dụng. Một vài kẻ tỏ ra trung thành tuyệt đối với quốc vương và tuyên bố sẽ dùng tính mạng của mình ra để bảo vệ quốc vương cùng vương triều. Nhưng, theo suy nghĩ của Syaoran, thì đó cũng chỉ là những lời cửa miệng, sáo rỗng mà thôi. Còn riêng anh, anh đã có kế hoạch....

Syaoran mở cửa bước vào nhà. Trong nhà có ánh đèn yếu ớt, lập lờ, len lỏi qua những khe cửa ra ngoài. Syaoran vừa đặt chân vào đến bệ cửa thì một bóng người đã đứng chắn trước mặt anh.

“Anh về muộn quá!”

“Ừm, bởi vì buổi họp kết thúc muộn hơn so với dự tính. Rika, tôi đang mệt và không muốn đôi co với cô, cô có thể để cho tôi nghỉ ngơi một chút không?” – Syaoran nói với Rika, lúc ấy đang chặn cửa không cho anh vào.

Rika im lặng nhìn mái tóc nâu rối bù của Syaoran. Cô đứng sang một bên:

“Được rồi. Anh hãy tắm rửa và thay quần áo đi. Mẹ đang muốn gặp anh!”

Syaoran ngán ngẩm thở dài:

“Được rồi, được rồi! Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đi gặp mẹ trước, được chưa, thưa cô?”

Syaoran theo hành lang tối tăm, đi vào một căn phòng nhỏ gần như không có ánh sáng. Những Bên trong phòng, bà Li đang ngồi trên ghế đợi sẵn từ bao giờ:

“Chào mừng con đã trở về, Syaoran. Ta không nghĩ con sẽ về muộn như thế?”

“Dạ, là vì hôm nay buổi họp kết thúc muộn.” – Syaoran giải thích một lần nữa.

“Hãy cho ta nghe nội dung cuộc họp!” – bà Li ra lệnh.

Syaoran mỉm cười:

“Cũng chẳng có gì đâu, mẹ. Chủ yếu là quốc vương tuyên bố và giải thích mọi việc xảy ra trong thời gian gần đây, ông ta cũng đã kể chuyện cho toàn bộ quan quân trong cung điện về sự xuất hiện của “Tam gia huyền thoại”, mục đích và lí do họ trở lại lần nữa sau vụ thảm sát 7 năm trước. Ngoài ra, quốc vương cũng ra lệnh chuẩn bị cho chiến tranh, huấn luyện quân đội và tuyển thêm binh sĩ.”

“Chỉ thế thôi sao?” – Bà Li nghi ngờ.

“ Vâng, chỉ thế thôi!” – Syaoran khẳng định.

Bà Li nhìn chăm chú vào mắt Syaoran như để tìm cách chứng minh là anh đang nói dối. Syaoran thản nhiên nhìn thẳng vào mắt mẹ, một cách cương quyết, không do dự. Một lát sau, dường như cảm thấy không thể tìm được gì ở Syaoran, bà Li đứng dậy:

“Thôi được rồi, ta hiểu. Có lẽ hôm nay con cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi!”

Bà Li đi ra, cánh cửa đóng sập lại. Syaoran dựa lưng vào thành ghế, mỉm cười một mình. “Chỉ thế thôi, nhưng... Hận thù... Mình sẽ làm theo kế hoạch của mình...” Syaoran nhắm mắt lại, lẩm nhẩm. Bóng tối bao trùm trong căn phòng khiến anh không nhận ra, Rika đã lặng lẽ đứng sau anh từ bao giờ.

Bầu trời đang dần dần sáng lên sau một chuỗi những ngày u ám. Thời tiết đang dần dần chuyển lạnh – cái lạnh nhẹ nhàng không giá của mùa thu. Lá vàng rụng khắp sân. Rika đứng ôm cây chổi ở giữa sân, tâm hồn rơi vào khoảng không vô định.

“Cô đang định quét sân à?”

Một tiếng nói vang lên kéo Rika về với thực tại. Cô nhìn lên và mỉm cười:

“Đúng vậy. Lá vàng rơi nhiều quá, cứ để thế này thì sân rất bẩn. Syaoran, anh định giúp tôi à?”

Syaoran mỉm cười:

“Rất tiếc là không. Tôi không có hứng thú lắm với những công việc này. Tôi thích nhìn người khác làm hơn. Trước đây, khi còn bé, tôi thường nhìn những người giúp việc làm, nhưng lâu nay, sau khi cho người giúp việc nghỉ hết thì cái sân này dường như bẩn hơn. Đặc biệt là vào mùa thu.”

“Đúng vậy” – Rika đồng tình – “tôi rất ghét mùa thu. Cứ vào thu, tôi lại cảm thấy một nỗi buồn không biết nguyên nhân.”

“Vậy à?” – Syaoran chỉ mỉm cười – “vậy bây giờ cô đang cảm thấy buồn chỉ vì mùa thu thôi sao?”

Rika im lặng, cô đưa cây chổi qua lại trên mặt sân đầy lá. Mỗi khi cây chổi đi đến đâu, lại vang lên những tiếng “loạt xoạt” nghe vui tai. Syaoran vẫn im lặng nhìn Rika quét sân, không nói gì. Rika lên tiếng:

“Anh thật là kì lạ, Syaoran. Anh ghét tôi mà, tại sao lại quan tâm việc tôi buồn cái gì chứ?”

Syaoran mỉm cười không nói gì. Rika chờ đợi trong giây lát rồi nói tiếp:

“Nếu anh thật sự muốn biết thì tôi sẽ nói cho anh biết”. – Rika dừng công việc của mình, bước lại gần Syaoran, nhìn thẳng vào mắt anh – “Tôi đang suy nghĩ về kế hoạch của anh.”

“Kế hoạch của tôi à?” – Syaoran ngạc nhiên hỏi lại.

“Đúng vậy. Hôm trước, sau khi anh nói chuyện với mẹ về cuộc họp, khi mà chỉ còn lại mình anh trong phòng, anh có nhắc ‘kế hoạch’. Điều này làm tôi quan tâm. Đó là kế hoạch gì vậy? Nó có làm hại đến mẹ không? Nếu như anh vì tình cảm của mình mà quên đi nghĩa vụ của một người con, làm những gì không tốt đối với mẹ thì tôi thành thật khuyên anh nên dừng lại. Tôi biết anh thích Sakura Kinomoto, nhưng anh không thể vì cô ta mà phản bội lại mẹ. Dù sao thì mẹ cũng là người đã nuôi anh khôn lớn. Tôi thì không sao, tôi có thể một mình trả thù cho gia đình, cũng giống như khi xưa, tôi đã một mình lớn lên. Nhưng...”

Rika ngừng lại, không nói tiếp nữa, ánh mắt của cô cụp xuống.

“Thì ra cô đang lo lắng về điều đó à?” - Syaoran lặng lẽ nói – “Cô lo lắng ẹ vậy sao?”

“Tôi...” – Rika ngẩng lên nhìn Syaoran – “tôi vốn đã sống một mình từ bé, từ khi được mẹ nhận nuôi, được biết thế nào là một người mẹ, tôi thật sự rất yêu quý mẹ.”

Syaoran mỉm cười:

“Tôi hiểu. Ngay từ đầu tôi đã biết rằng cô rất yêu mẹ, cho dù cả trong khi cô nói mẹ chỉ là con rối trong tay cô. Ánh mắt của cô nói lên điều đó. Cảm ơn cô, cảm ơn vì cô đã yêu quý mẹ như vậy. Và, về điều này thì cô khỏi lo, tôi sẽ không làm gì có hại ẹ đâu, bởi vì tôi cũng rất yêu mẹ mà. Tôi biết cách bảo vệ mẹ và...” – Syaoran từ từ đứng dậy, mỉm cười nhìn Rika – “...cả cô nữa.”

Syaoran quay đi, bỏ lại Rika đứng một mình. Sau một phút ngỡ ngàng không hiểu gì, Rika quay lại phía Syaoran, hỏi to:

“Tại sao? Tại sao lại bảo vệ cả tôi nữa.”

Syaoran mỉm cười:

“Một ngày nào đó, sẽ sớm thôi, đến lúc đó cô sẽ hiểu lí do.”

Rika tần ngần đứng nhìn, Syaoran cũng dừng lại. Rika cười buồn bã:

“Tôi rất ghét những kẻ nào hay úp mở, ghét những kẻ nhìn thấu cả tim gan người khác. Nhưng... không hiểu sao tôi lại rất thích anh mặc dù anh là đại diện rõ ràng nhất của hai loại người tôi ghét. Chẳng lẽ... tôi không thể có được chút hi vọng gì sao? Một chút hi vọng về tình cảm của anh?”

Syaoran hơi nhú mồm một chút. Anh nhìn thẳng vào Rika, trả lời:

“Xin lỗi... Tôi rất tiếc, Rika!”

“Tiến đánh Tomoeda?”

Hôm nay quân đội Tomoeda tổ chức một buổi họp giữa những người lãnh đạo. Trong cuộc họp gồm có chủ tướng Touya Kinomoto, quân sư Yukito Tsukishiro, minh chủ Sakura Kinomoto, Sonomi Daidouji và “Phong thần” Nakuru trong “Tứ đại hộ pháp” cùng những vị trưởng lão trong dòng họ Kinomoto.

“Ngay bây giờ sao, anh Touya? Như thế chẳng phải là hơi sớm sao?”

Sakura vô cùng kinh ngạc trước lời đề nghị của Touya. Toàn bộ những người có mặt trong cuộc họp đều ngạc nhiên. Dĩ Sonomi lo lắng:

“Touya, thứ lỗi nếu dì nói có gì sai. Nhưng quả thật đánh Tomoeda ngay lúc này thì có vẻ hơi sớm.”

“Vì sớm nên mới phải làm” – Touya khẳng định lại lời nói của mình thêm một lần nữa – “Bởi vì bây giờ, Hiragizawa không thể ngờ được chúng ta vừa mới tập hợp đã tấn công luôn, hẳn sẽ không kịp đề phòng và chuẩn bị. Tôi thấy tấn công ngay bây giờ là tốt hơn cả!”

Các vị trưởng lão xì xầm bàn tán. Có người thấy cách lập luận của Touya là rất hợp lí nhưng cũng có người phản đối. Một vị trưởng lão lên tiếng:

“Thái tử, lão thần mạn phép nói. Nhưng quả thật lão thần thấy chúng ta mà tấn công bây giờ thì cơ hội thắng cũng là rất ít. Thái tử nói đúng, bây giờ nếu chúng ta đánh ngay thì có lẽ quân ở Cung điện vẫn chưa hề chuẩn bị gì, nhưng nếu nói vậy thì chúng ta cũng có khác gì họ đâu. Quân của chúng ta còn lại ở căn cứ hầu như là phụ nữ và trẻ em, vậy thì làm sao....”

“Trưởng lão không phải lo chuyện ấy” – Touya tức giận cắt ngang – “tôi đã gửi thư lên cho những người khác rồi, họ sẽ nhanh chóng trở về đây. Suốt bao năm qua, chúng ta chuẩn bị kĩ lưỡng như thế là vì lí do gì nào? Chẳng phải là để luôn ở tư thế sẵn sàng dành lại cái mà chúng ta cần sao?”

“Nhưng như thế này thì...” – Nakuru trầm ngâm nói.

“KHÔNG NHƯNG NHÌ GÌ HẾT!” – Touya nóng nảy hét lên – “Tôi đã nói chúng ta sẽ tấn công thì sẽ tấn công.”

Bị Touya chặn họng lại còn bị hét vào mặt, Nakuru đứng bật dậy, hét vào mặt Touya:

“Này này, Thái tử. Đừng có mà vênh váo. Anh chẳng hỏi ý kiến ai, đã tự ý quyết định, vậy mà cũng đòi làm chủ tướng sao? Anh đòi đánh ư? Đánh cái gì? Anh nghĩ là quân của Hiragizawa lại không chuẩn bị gì sao? Vậy trong suốt bao nhiêu năm qua, quân đội của cung điện sinh ra và liên tục tuyển thêm quân mới, luyện tập cực nhọc như vậy chỉ là để chơi thôi à? Đừng có điên nữa!”

Touya không chịu thua, anh cũng hét lại với Nakuru:

“Đừng có ra lệnh cho tôi. Tôi đã nói rồi, chúng ta nhất định phải tấn công. NGAY BÂY GIỜ!”

“Tôi không đồng ý!” – Nakuru phản bác lại – “mặc kệ anh nói gì, nhưng bây giờ là quá sớm để tấn công. Bây giờ, nếu hai bên đánh nhau thì chỉ có tốn đất xây mộ mà thôi. Chẳng lẽ anh không biết vôi vàng quá sẽ làm hỏng việc lớn hả?”

“Người còn lắm mồm nữa, ta sẽ giết người.” – Touya đã không thể kìm chế được cơn giận dữ, anh rút kiếm ra – “Chẳng phải người cũng thấy rồi sao, tất cả các phân tích của ta đều đúng cả. Nếu bây giờ đánh biết đâu chúng ta sẽ thắng!”

“BIẾT ĐÂU À? Anh có biết cái BIẾT ĐÂU của anh liên quan đến bao nhiêu sinh mạng không?” – Nakuru đứng lùi lại, rút kiếm của mình ra – “nếu đã muốn chết dưới thanh kiếm của tôi thì tôi cũng chiều.”

“ĐỦ RỒI!”

Nhận thấy tình hình trở nên nghiêm trọng, cả Yukito và Sakura cùng đồng thời hét lên. Nghe thấy tiếng của Sakura, Nakuru khựng lại rồi bỏ kiếm xuống, trong khi Touya vẫn đang trong cơn giận dữ:

“NAKURU, TA CHỊU HẾT NỖI RỒI. TA SẼ CHO NGƯỜI CHẾT NGAY B...”

Touya không thể nói tiếp được, gục xuống vì bị Yukito đâm vào bụng. Anh ôm lấy bụng, hàm hừ:

“Yukito... Cậu...”

Yukito mỉm cười dịu dàng nhìn Touya, rồi quay sang nói với tất cả mọi người:

“Các vị, xin thứ lỗi. Hiện giờ Chủ tướng đang mất bình tĩnh. Cuộc họp hôm nay ngừng lại tại đây, đợi khi chủ tướng bình tĩnh lại, chúng ta sẽ tiếp tục bàn về vấn đề này.”

Nakuru không phải đợi nói đến lần thứ hai, tức giận bỏ ra ngoài. Các vị trưởng lão cũng lắc đầu rồi đi ra. Dì Sonomi không nán lại lâu. Sakura lo lắng:

“Anh hai, anh không sao chứ?”

Yukito đứng chắn trước Touya, trả lời họ:

Đừng lo, Sakura, Touya không sao đâu. Anh cần nói chuyện với cậu ta một chút. Cậu ta sẽ nhanh chóng bình phục thôi!

“Đành nhờ anh vậy!” – Sakura mỉm cười chạy ra ngoài, bỏ lại Yukito và Touya ngồi trong lều họp. Yukito quay lại, đỡ lấy Touya đang từ từ gục xuống. Anh lắc đầu:

“Không ổn chút nào, Touya!”

“Tớ biết! Nhưng...”

“Tớ rất muốn cho cậu thêm, nhưng thời gian đã không cho phép nữa rồi!” – Ánh mắt Yukito sụp xuống, buồn bã – “Tớ hiểu tại sao cậu lại vội vàng như vậy, nhưng quả thật theo tớ thấy thì đánh thẳng vào Tomoeda lúc này đúng là một sai lầm lớn. Vương quốc Clow cũng không phải là nhỏ bé gì. Từ Xứ Tuyết để đến được Tomoeda thì còn phải qua bao nhiêu huyện thành khác, những nơi ấy chẳng nhẽ lại không được lệnh phải đề phòng và đánh đuổi Kinomoto sao? Tớ đã đi tìm hiểu rồi, hiện giờ ở các thành, trấn khác đều đã được lệnh phải thắt chặt kiểm tra ra vào ở các trạm qua cửa, không được mang vũ khí vào, trừ khi có được dấu lệnh của Quốc Vương.”

Touya im lặng nghe Yukito nói. Đương nhiên là anh hiểu những điều đó, anh hiểu sự mạo hiểm khi tấn công thẳng vào kinh đô của Clow, và cũng hiểu những điều bất lợi của quân đội Kinomoto nếu như tấn công thẳng vào Tomoeda. Anh là một nhà quân sự, đương nhiên anh phải biết những điều cơ bản ấy. Nhưng....

“Tớ... Nếu cứ từ từ như thế thì.... Tớ thật sự không muốn Sakura phải.... “

“Đây là điều bắt buộc rồi, Touya” - Yukito lặng lẽ nói – “Định mệnh đã được an bài sẵn. Chúng ta được sinh ra trên đời này, đều là để thực hiện một ‘vai trò’ nào đó mà tạo hóa đã sắp xếp sẵn. Từ khi chúng ta cất tiếng khóc chào đời thì mọi việc đã là như vậy rồi, từ việc tớ gặp cậu cho đến việc tìm thấy Sakura, việc Sakura gặp Syaoran... Tất cả đều là ĐƯƠNG NHIÊN và KHÔNG THỂ THAY ĐỔI. Tương lai.... đã được sắp xếp rồi!”

Touya im lặng nghe Yukito nói. Anh cười cay đắng:

“Vậy thì tương lai.... chúng ta sẽ thắng hay là sẽ thua?”

Yukito khẽ mở tấm vải lều, nhìn lên bầu trời xám xịt của thời tiết lạnh. Những bông tuyết vẫn tiếp tục rơi. Anh mỉm cười:

“Nếu như... biết trước tương lai thì chúng ta đâu thể thực hiện tốt được ‘vai trò’ của mình nữa, không phải sao?”

Touya im lặng một lúc lâu. “Vai trò” của mình à? Có lẽ vai trò của anh cũng đã sắp kết thúc rồi. Nhưng nếu biết trước kết cục của cái gọi là “vai trò” ấy thì chắc anh đã không sống đến ngày hôm nay. Cũng giống như một trận chiến, nếu đã biết là “thua” thì không nên “đánh”, làm ngược lại với tạo hóa chỉ khiến mất đi nhiều sinh mạng, khiến nhiều người phải đau lòng mà lại chẳng được việc gì. Nhưng vì không biết trước nên mới cố gắng, cố gắng để thay đổi mọi thứ. Touya nằm xuống, nở một nụ cười buồn bã:

“Ừm, đúng là như vậy! Không nên biết trước tương lai để làm gì! Hi vọng tương lai sẽ là gam màu sáng...”

32. Chương 32

Xương chân của Kero đã bị gãy khi cố gắng cứu Sakura ở vụ hỏa hoạn trước đây. Khi ấy, Kero đã phải dùng hết sức để lết người đến trước cửa nhà Syaoran, điều này khiến cho xương chân của nó gần như gãy vụn. Dù đã khá lâu, nhưng chân của Kero thật sự vẫn không thể nhanh nhẹn như xưa. Vì không yên tâm khi để Kero ở nhà, Syaoran đã xin phép Quốc Vương ang nó vào cung và được chấp thuận. Dù ban đầu, Quốc Vương cảm thấy hơi khó chịu với Kero nhưng sau một lần đôi giày của vua tự nhiên biến mất và được Kero tìm ra cho thì tình cảm của Vua đối với con chó thay đổi hoàn toàn. Từ đó, Kero trở thành một con chó của cung điện, có nhiệm vụ tìm đồ cho Quốc Vương và những công việc vặt vãnh khác mà nó có thể làm được. Dù những bước đi của nó chậm chạp, khập khiễng nhưng Kero vẫn hoàn thành nhiệm vụ của mình một cách xuất sắc. Nhiều lần Kero đã tìm ra cho Quốc Vương đôi giày hay tất và cả các vật dụng linh tinh khác, giúp Quốc Vương kịp những buổi họp trên đại điện. Có lẽ vì vậy mà Kero rất được Quốc Vương khen ngợi, yêu quý. Nó là con chó duy nhất được phép đưa đến đại điện. Nhìn việc này diễn ra hàng ngày, Syaoran chỉ mỉm cười hoặc chặc lưỡi. Anh lẩm bẩm một mình: “Tại sao lại có người ngốc nghếch đến nỗi không suy nghĩ để tìm lí do khiến những vật dụng của Quốc Vương biến mất nhỉ? Mặc kệ, vậy cũng giúp nó trở thành một nhân vật có tiếng trong cung điện rồi!”

Hôm nay, như mọi ngày, những khi không có ai sai bảo, hoặc không có người chơi cùng, Kero cũng chẳng buồn hoạt động mà nằm im lìm ở góc sân cung điện. Không giống với một Kero lúc nào cũng hiếu động, ồn ào trước kia, bây giờ, Kero cũng có những lúc trầm tư suy nghĩ, có những lúc buồn rầu. Theo nhận xét của Syaoran, giờ đây, dù vẫn thường chạy tung tăng mỗi khi có việc gì đó để làm, nhưng đôi mắt của Kero vẫn ánh lên nét buồn rười rượi. Bây giờ cũng vậy, ánh mắt Kero có vẻ gì đó xa xăm buồn bã, chứa đựng bao tiếc nuối, nhớ nhung. Ánh mắt đó trầm ngâm nhìn theo một cánh bướm trắng đang rập rờn bên những bông hoa hồng, rồi lại cụp xuống, im lìm. Chợt nghe tiếng bước chân, theo bản năng, Kero đứng bật dậy, mở to hai mắt. Syaoran đang đứng trước mặt Kero, mỉm cười - một nụ cười quen thuộc thường trực trên môi anh. Kero gầm gừ tức giận nhìn Syaoran ngồi xuống bên cạnh mình. Syaoran kéo Kero nằm xuống sân, vuốt ve bộ lông của nó. Anh nhẹ nhàng hỏi:

“Đang buồn sao, Kero?”

Kero kêu lên ư ử, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Syaoran dựa lưng vào tường, tươi cười hỏi:

“Nhớ ‘người ấy’ à? Là người chủ mà người yêu quý - Sakura? Người muốn gặp lại cô ấy không?”

Nghe Syaoran hỏi, Kero khẽ nhồm người dậy rồi lại nằm xuống. Dù chỉ là một con chó, nhưng nó cũng có tình cảm riêng của nó. Có lẽ, Kero cũng hiểu với đôi chân và những thương tích trên người thì suốt quãng đời còn lại của mình, nó chỉ có thể quanh quẩn xung quanh cung điện, trong cái cung điện nhàm chán này, ở lại cho đến khi chết. Chính vì thế, nó luôn dùng mọi cách để tạo ra niềm vui lành trong cuộc sống ở đây. Riêng việc chiếm cảm tình của Quốc Vương là việc ngoài dự định của nó. Hôm đó, sau khi giấu đôi giày của vua đi, Kero muốn chứng kiến cảnh vua chạy loạn xạ đi tìm giày, và nó sẽ ung dung đứng nhìn. Kero muốn Quốc Vương ghét mình, đuổi mình đi, đi xa khỏi cái cung điện này. Nhưng nó đã không thể làm thế được. Thời gian ở cung Sakura, nó đã biết thế nào là lòng thương người, thế nào là tình cảm và nó dường như cũng đã hiểu được chút ít về tâm trạng của con người khi bị mất một vật gì đó. Nhìn nhà Vua cuống cuồng lên đi tìm đôi giày còn lại duy nhất, Kero cảm thấy đáng thương nên đã chạy đi lấy cho Quốc Vương. Điều này khiến cho Quốc Vương vô cùng “biết ơn” Kero, đã vậy lại thêm Syaoran nói tốt về khứu giác nhạy bén của nó càng làm cho Quốc Vương yêu quý nó hơn. Từ đây trở đi, Kero vẫn giấu đồ của Quốc Vương

đi nhưng đồng thời cũng nhanh chóng tìm được chúng, lấy được cảm tình của Vua và cũng đồng nghĩa với việc khiến cho những tên nịnh thần ghen ghét. Nhưng, Kero chẳng hề mong muốn sự yêu quý và chăm sóc của Quốc Vương chút nào. Có thể là do cách chăm sóc ấy không giống với cách làm mà nó đã mong muốn ở một người gọi là “chủ nhân”. Quốc vương hàng ngày cho nó ăn những đồ ngon, cho nó một chỗ ở thật sạch sẽ,... nhưng lại không hiểu được những suy nghĩ của nó. Hàng ngày, nhà vua để nó tự do trong cung, nhưng cho dù là tự do thì nó vẫn chỉ có một mình. Những kẻ khác trong cung thì không ưa nó, Quốc Vương tuy nói là thích Kero, nhưng cũng chẳng bao giờ nô đùa hay chơi với nó dù chỉ một chút. Có lẽ nó đã bỏ đi khỏi cung điện từ lâu rồi nếu như không phải vì còn có Syaoran ở đây. Trong tình cảnh hiện giờ, Syaoran có thể nói giống như ánh mặt trời trong màn đêm u ám, là lí do để Kero ở lại. Những lúc không có việc gì, Syaoran đều đến chơi với Kero, nói chuyện với nó giống như anh vẫn làm khi còn ở nhà họ Li. Syaoran và Sakura, cả hai người này đều giống nhau ở điểm đó, đều coi nó như một con người, một người bạn để tâm tình, chia sẻ chứ không phải chỉ là một con chó để làm cảnh.

“Nhanh thật, mới đó mà đã hai năm rồi” - Syaoran trầm ngâm nhớ lại – “Năm xưa, khi ta nhặt được người, người còn nhỏ xíu...”

.....

Sáng hôm ấy, cũng giống như bao buổi sáng khác, Syaoran thức dậy sớm, chạy bộ và luyện kiếm. Sau khi thu dọn, nhìn thấy túi đựng rác đầy mà những người làm lại chưa đầy, Syaoran tắc lưỡi và cầm theo túi luôn. “Hôm nay mình nên chạy lối đi ngang qua bãi rác để vứt rác” – Syaoran thầm nghĩ, và chạy ngược hướng so với mọi khi.

Con đường này Syaoran chưa bao giờ chạy ngang qua, bởi vì ở quãng đầu từ nhà anh lại là nơi để đổ rác còn đi sâu vào nữa là nghĩa trang Tomoeda. Vùng nghĩa trang Tomoeda là khu vực cấm của quốc gia. Gọi là nghĩa trang để tránh sự dòm ngó của người ngoài chứ thực ra nơi đó không hề được dùng để chôn người chết. Syaoran luôn suy nghĩ về điều bí mật của nghĩa trang nhưng anh chẳng đại gì mà chui đầu vào đó. “Đánh nhau với một đồng lính bảo vệ, lại phải vượt qua những thiết bị bảo vệ mà Quốc Vương đã cất công đi lấy từ tận Lamia về, rồi còn phải qua bao nhiêu lớp lính bên trong nữa,... xem xét một bí mật không liên quan đến mình chỉ để thỏa mãn trí tò mò thôi thì thật là một kẻ dở hơi” – Syaoran nghĩ. Anh chắc lưỡi và ngoặt vào con đường dẫn đến chỗ vứt rác.

Syaoran cảm thấy nếu như ở cái nơi gọi là nghĩa trang kia mà cũng giống ở đây thì thật đáng thương cho những kẻ phải đứng đó canh gác. Khắp nơi, mùi hôi thối bốc lên đến khó chịu. Rác rưởi vất ngổn ngang, ruồi bọ bay vù vù. “Giờ thì mình đã hiểu được nỗi khổ của những người phải đi làm công việc này” – Syaoran lẩm bẩm một mình rồi ném túi rác của mình ra, quăng vào một bệ gạch. Bệ gạch này được xây nên nhằm ọi người đổ rác và vất những thứ linh tinh, nhưng bây giờ nó đã đầy đến nỗi khó mà thấy được thành bệ nữa. Trước kia, theo Syaoran nghĩ, thì cũng có những người chịu trách nhiệm đi thu rác, nhưng bây giờ chắc họ không làm được do mức lương mà Quốc Vương trả cho họ quá ít so với công việc khủng khiếp này. Syaoran ném túi rác đi bởi vì không muốn phải bước lại gần cái bệ đó, khi mà dưới chân anh, rác cũng đã ngổn ngang tràn ra cả đường đi rồi. Syaoran nhanh chóng quay đi khi túi rác rơi xuống đất. Nhưng ngay lập tức anh dừng lại khi nghe tiếng kêu ư ử của một con chó. “Chắc mình nghe nhầm” – Syaoran nhìn quanh, rồi lại định bỏ đi. “Ổng ổng...”, tiếng kêu rõ ràng hơn khiến Syaoran dừng hẳn lại. Anh ngán ngẩm nhìn xuống chân, nhưng nghĩ đến việc một con chó bị vất trong đồng rác kia thì anh nhanh chóng đi về phía có tiếng kêu. Nằm giữa đồng rác đang bốc mùi, với lũ vo ve là một con chó nhỏ. Lông con chó lở loét, lôi kéo ruồi bọ bầu kín lấy. Syaoran nhẹ nhàng nâng con chó lên. Con chó nhỏ nằm gọn trong bàn tay Syaoran, thoi thóp thở. Syaoran lắc đầu, mang nó về nhà. Anh tắm rửa, bôi thuốc cho nó. Đó là một con chó có bộ lông vàng, cặp mắt sáng và chiếc lưỡi tỏ rõ trí khôn. Syaoran mỉm cười, cẩn thận nâng con chó bằng hai bàn tay của mình:

“Thật đáng thương! Tại sao người lại bị bỏ rơi ở đây vậy? Người chủ nào mà độc ác thế nhỉ? Được rồi, không sao đâu, ta sẽ nuôi người. Xin tự giới thiệu, tên ta là Syaoran. Mà người cũng cần một cái tên chứ nhỉ, vậy thì tên của người sẽ là.... KERO.”

.....

“Nhanh quá mà, phải không?” – Syaoran kết thúc hồi tưởng của mình bằng một câu hỏi ngớ ngẩn (???)

Ngốc nghếch! Đó là điều mà Syaoran hay nói với Kero và cũng là điều bộ mà Kero hay thể hiện với Syaoran. Ngôi nhà họ Li sẽ yên ắng đến dường nào nếu như không có tiếng quát mắng của Syaoran, không có tiếng sửa âm ỉ của Kero. Kero và Syaoran, nói chuyện với nhau không phải bằng ngôn ngữ lời nói mà bằng sự thấu hiểu và thông cảm.

“Kể ra thì hồi ấy cũng vui thật đấy!” – Syaoran mỉm cười nói tiếp – “tuy là chúng ta lúc nào cũng cãi nhau nhưng ta thực sự rất vui. Không biết là từ bao giờ, mọi chuyện đã biến đổi. Người không còn ở nhà nữa, dù ta rất muốn nhưng mẹ và Rika đều không muốn người ở nhà. Ta biết cảm giác của người khi ở trong cung điện này, nơi đây quá trống trải. Xin lỗi, Kero... Ta... xin lỗi!”

Syaoran nhìn Kero bằng đôi mắt dịu dàng, ấm áp, không phải giống như một người chủ với một con chó mà giống như một người bạn, một người cha, một người anh. Kero, dù hàng ngày luôn cãi cọ với Syaoran nhưng vẫn không bao giờ quên được những ngày tháng sống vui vẻ với anh, những ngày tháng vui vẻ mà Kero đã nghĩ sẽ không bao giờ có được khi còn ở nhà người chủ cũ. Vậy rồi, Sakura đến, mang cho Kero tình cảm yêu thương thuần khiết. Và cũng là lần đầu Kero đã có ý nghĩ: “Trên đời này, ngoài Syaoran vẫn còn rất nhiều người tốt!”. Đúng là vậy, Syaoran và Sakura, đó là hai người thân duy nhất của Kero... Đó chính là hai người mà Kero, dù phải chết, cũng nhất định bảo vệ được họ.

Có tiếng chuông reng lên ở phía đại điện. Syaoran ngẩng lên nhìn, xoa đầu Kero:

“Thôi, ta phải đi đây, tạm biệt, Kero. Ta sẽ quay lại nói chuyện với người sau. Cố gắng tha đi vài món đồ hay hay của Quốc Vương nhưng đừng có làm nó hỏng nha, Kero!”

Kero gầm gừ tức giận quay đi. Syaoran thở phào nhẹ nhõm:

“Chà, vậy là không sao rồi! Vẫn còn tức giận được thì chứng tỏ Kero vẫn là Kero!”

Kero ngạc nhiên nhìn Syaoran. Syaoran chỉ mỉm cười rồi quay đi. Bóng dáng anh như chìm vào trong ánh sáng mờ mờ. Dáng đi đơn độc, buồn bã. Với trực giác của loài chó, Kero có thể cảm nhận được sự cô đơn của chàng trai ấy. Kero muốn được giúp người ấy, giúp người ấy thoát khỏi sự tuyệt vọng và cô đơn này...

Hoàng hôn trải dài trên con đường trải gạch đỏ của hoàng cung. Những quý tộc trong cung sau tiếng chuông chiều đều ra về, trong cung điện trở nên im ắng đến kì lạ. Tiếng bước chân khê khàng của những thị nữ và tiếng nói thì thầm của quân lính không làm phá đi cái vẻ tĩnh lặng ấy. Trong hoa viên vắng vẻ, hai bóng dáng cô độc trải dài trong màu đỏ tàn lụi của mặt trời. Những tiếng gió vi vu thổi, đưa những bông hoa nhỏ nhẩn đang tỏa ra mùi hương cuối cùng trước khi tàn lụi. Những bước chân của Syaoran chậm dần rồi dừng hẳn lại. Kero khẽ giật mình. Nó đứng bật dậy. Tiếng chuông chiều lại ngân vang lên lần nữa. Giọng nói của Syaoran cũng âm vang, trong tiếng chuông đỏ:

“Sắp bắt đầu rồi đấy, Kero... Những chuỗi ngày buồn tẻ này.... đã đến lúc phải kết thúc thôi...”

Buổi sáng, xứ Tuyết lại trở nên tấp nập khi những người đàn ông khỏe mạnh đi tìm kiếm đồ ăn, những người phụ nữ rồi rít chuẩn bị mọi thứ, còn trẻ em nô đùa tấp nập. Cũng vào lúc này, những chú chim đưa thư đầu tiên đã về đến nơi, và người kiểm thư cũng bận rộn với công việc của mình. Đám trẻ hôm nay không vây quanh Sakura nữa mà chăm chỉ tập luyện đánh trận giả với nhau. Sakura ngồi im nhìn chúng mà mắt lúc nào cũng lo lắng hướng về phía lều của Touya và Yukito. Từ hôm qua, sau cuộc họp, Touya không ra ngoài, chỉ có Yukito ra báo với mọi người là Touya bị mệt. Tuy Sakura rất muốn vào thăm anh nhưng không được vì theo Yukito nói thì Touya không thích có ai làm phiền vào lúc này. Dù rất lo lắng nhưng Sakura cũng chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào thôi. Hơn nữa, Sakura hoàn toàn tin tưởng vào Yukito. Yukito đã nói Touya không sao thì Sakura tin rằng anh sẽ ổn.

Chợt, căn lều được mở lên và Touya bước ra, hoàn toàn khỏe mạnh. Sakura vội vàng chạy đến chỗ anh:

“Anh hai, anh khỏe rồi à? Anh không sao chứ?”

Touya quay sang nhìn cô em gái đang lo lắng chạy lại, mỉm cười:

“Không sao, anh hoàn toàn khỏe mạnh. Quái vật lo cho anh à? Xin lỗi đã làm em lo lắng!”

Sakura khẽ chau mày tức giận nhưng rồi lại giãn ra, vui vẻ. Cô ngạc nhiên hỏi khi thấy Touya kêu người chuẩn bị ngựa:

“Anh định đi đâu à?”

“Ừ - Touya trả lời, quay vào lều gọi - Yukito, nhanh lên không trễ đấy!”

“Cả anh Yukito cũng đi sao?”

Yukito từ trong lều bước ra, mỉm cười dịu dàng nhìn Sakura. Touya kéo con ngựa lại gần, cả hai người nhảy lên ngựa. Bỗng, Touya quay lại phía Sakura:

“Sakura, em có muốn đi không?”

“Dạ? A, đương nhiên rồi.”

Sakura được Touya đỡ lên ngồi trên cùng một con ngựa với anh. Touya cho ngựa phóng đi:

“Sẽ đi xa đấy, tối mới về đến nơi. Cậu chuẩn bị đủ lương thực dọc đường cho ba người chứ, Yukito?”

“Chúng ta đi đâu vậy?” – Sakura ngạc nhiên hỏi ngay sau tiếng “Yên tâm” của Yukito.

“Viếng mộ!” – Touya lẳng lặng trả lời.

Sakura rất kinh ngạc. Cô chợt nhận ra một cái gì lạ ở Yukito, định hỏi thêm nhưng rồi lại im lặng. Cô hiểu Touya nhất định sẽ không nói tiếp, dù có cạy mồm anh ra. Hơi lạnh của tuyết bị đẩy lại phía sau cùng với màu trắng tinh khiết, hai con ngựa vẫn cứ phi đều đều, đưa ba con người trên lưng nó rời xa nơi lạnh giá này.

CÒN NỮA

Khi tỉnh lại sau một giấc ngủ, Sakura nhận thấy ngựa vẫn đang phi đi một cách nhanh nhất có thể. Cô ngoái cổ nhìn lại nhưng chẳng còn nhìn thấy màu trắng của tuyết nữa. Xung quanh cô là một thảo nguyên rộng lớn nhưng xơ xác. Cây cối héo úa, không có sức sống. Những con côn trùng vội ẩn nấp vào bụi cỏ khi ngựa đi qua. Cánh chim xao xác trên cao, vội tung cánh khi nhìn thấy người. Sakura cảm thấy, dường như nơi thảo nguyên này từ lâu đã không có mấy người lui tới. Cô thấp tâm tâm, gầy rạp dưới chân ngựa.

Đằng xa, lấp lánh ánh bạc của một con sông. Tiếng nước chảy réo rắt, êm đềm, thân thương như tiếng chảy của sông Tomoeda vào những lặng gió. Tiếng gió xào xạc, mang theo hơi lạnh của mùa thu. Bầu trời cao vợi vợi, trong xanh. Từ khi đến xứ Tuyết cùng anh hai đến giờ, Sakura cảm thấy dường như đã lâu lắm rồi mình không nhìn thấy bầu trời xanh đến thế. Ở xứ tuyết, dù vào ngày nào, dù ban ngày hay ban đêm, chẳng bao giờ có nắng, và cũng chẳng bao giờ được nhìn bầu trời xanh trong. Chẳng thể mà tất cả những người thân thích trong gia tộc Kinomoto hiện phải trú chân tại Xứ Tuyết lạnh giá ấy đều mong muốn có thể chuyển ra ngoài, trở về kinh thành Tomoeda xinh đẹp long lanh xưa, tận hưởng niềm vui sống trong sự ấm áp.

Lắng nghe tiếng chim, ngắm nhìn cánh bướm, Sakura chợt mỉm cười khi nghĩ đến ước mơ của Hiyula. Cậu bé đó mới 9 tuổi, nhưng lại đầy ước mơ, khát vọng, suy nghĩ chín chắn của cậu bé khiến Sakura nhiều khi cảm thấy ngạc nhiên và nghi ngờ tuổi thật của cậu bé. Từ khi quen với những đứa bé như Hiyula và Akane, Sakura cảm thấy lòng quyết tâm đòi lại vương triều của mình càng lớn lên. “...con nhất định sẽ giữ được vương quốc mà ba đã khổ công xây dựng nên... Ba đừng lo...”, lời hứa trước mộ ba 7 năm trước, giờ lại vang lên trong trí óc của Sakura. Cô gằn lòng lại, không để cho những tình cảm khác chen vào sự hận thù của mình. Cô nghĩ đến Tomoyo, đến bác Wei, đến vị sư phụ già năm xưa, đến ba mẹ ... nghĩ đến tất cả những gì khiến mình căm hận cùng với bao máu của người trong gia tộc Kinomoto.... Cô luôn cố gắng để mình quyết tâm thêm, để mình thù hận nhiều hơn và để mình đau đớn nhiều hơn. Cô cần phải thực hiện lời hứa năm xưa với người ba quá cố, với những đứa trẻ đã phải chôn tuổi thơ mình trong cái giá lạnh của tuyết. Cô mong muốn bọn trẻ sẽ được sống trong sự ấm áp của mùa xuân, trong cái nóng của mùa hè, trong hương thơm của mùa thu. Muốn được như vậy, Sakura phải hận thù nhiều hơn nữa. Nhưng... dù có cố gắng thế nào đi nữa, cô vẫn không thể quên được hình bóng ấy. Tại sao định mệnh lại sắp xếp cho cô gặp chính kẻ thù của mình, tại sao lại để cho người ấy tốt như vậy? Tại sao? Có lẽ không thể trách cô hay trách người đó, chỉ có thể trách số mệnh mà thôi....

Dòng suy nghĩ tiếp tục miên man trong đầu Sakura. Chưa bao giờ, cô cảm thấy đầu cô đau nhức như bây giờ. Chẳng biết tại sao, nhưng làn gió mùa thu làm cho Sakura cảm thấy buồn hơn, và cũng khiến cô chợt

thấy nhớ Syaoran. Hơi lạnh nhẹ nhẹ, nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác âm áp này làm cho Sakura nghĩ nhiều đến nhiệm vụ của mình hơn. Cô cảm thấy lo sợ. Cô sợ mình sẽ không thể hoàn thành được trọng trách mà ba mẹ cùng với bao người đã tin tưởng trao cho cô. Đã bao đêm, cô nằm mơ thấy, một cung điện đầy máu, những xác người ngổn ngang. Đất đá đổ vỡ. Cảnh tượng vụ thảm sát năm xưa lại được tái hiện, và tất cả đều do một tay cô gây ra. Bao nhiêu người chết, nhưng cuối cùng, đội quân do cô dẫn dắt vẫn thua. Hiyula và Akane chết khi chưa biết đến vị đắng, cái bùi của cuộc đời. Khủng khiếp hơn, đau đớn hơn, Syaoran cũng từ từ chết trên tay cô. Sakura đã hét lên kinh hoàng trong đêm. Máu chảy từ ngực anh xuống, thấm đẫm áo cô. Sakura rung mình sợ hãi khi nhớ lại giấc mơ ấy. Một giấc mơ lặp đi lặp lại, làm cho Sakura không dám ngủ vào ban đêm nữa. Cô không muốn như vậy chút nào. Sakura đã từng có ý nghĩ chạy trốn. Cô không muốn tham gia vào cuộc chiến này, muốn mặc kệ ối thù của hai gia tộc, cô và cả Tomoyo, cả hai sẽ sống thật êm đềm, sống như trước kia hai người từng sống, để rồi cả hai sẽ cùng đi tìm thiên đường của chính mình.

Nhưng như vậy thì ai sẽ làm thay cô? Nghĩ đến đây, câu nói năm xưa của ba chợt vang lên trong đầu Sakura: “Anh hai con chỉ sống được đến năm 23 tuổi!”. Sakura sợ hãi khi nghĩ đến vẻ mặt đau đớn của anh Touya hôm trước. Đường như anh ấy rất đau đớn, đau đến nỗi không nói lên lời, nhưng anh không nói ra. Sakura cũng ngỡ ngàng, dường như Yukito biết rất rõ về bệnh tình của Touya. Chợt, Sakura cảm thấy một sự yên tâm, dù rất mơ hồ. Yukito rất giỏi trong nhiều lãnh vực, trong đó có lãnh vực y học. Chẳng biết học từ đâu, nhưng rõ ràng là Yukito rất giỏi chữa bệnh và duy trì sự sống cho người bệnh của mình. Sakura luôn nghĩ, anh phải là thầy y thì đúng hơn là làm một quân sư quân sự ột quân đội thế này. Sakura cầu mong và đặt niềm tin tưởng vào Yukito, mong rằng Yukito sẽ chữa được bệnh cho Touya, khi mà năm nay, Touya đã 23 tuổi.

Sakura quay lại nhìn sang bên Yukito. Từ lúc đi cô đã để ý thấy anh có vẻ gì đó là lạ, nhưng đến bây giờ, cô càng khẳng định hơn sự kì lạ ở anh. Đôi mắt anh vốn rất dịu dàng nhưng luôn ẩn chứa một nỗi buồn khó diễn tả, và hôm nay, nỗi buồn ấy càng hiện lên rõ ràng hơn. Đôi mắt anh nhìn thẳng về phía trước, không quay lại chỗ Sakura, nhưng cô vẫn mơ hồ nhận thấy một sự đớn đau, thù hận đã bị đè nén ở trong đôi mắt ấy. Lúc trước, khi chưa nhớ lại kí ức, Sakura vẫn nghĩ cô đã từng gặp Yukito trong quá khứ nhưng sau khi nhớ lại, cô mới biết không phải như vậy. Nhiều khi, Sakura tự hỏi anh Yukito và anh Touya gặp nhau như thế nào? Tại sao hai người đó lại quen nhau? Anh Yukito có vẻ rất quý anh Touya, và có vẻ như còn khó sống nổi nếu không có anh Touya. Nhưng mối quan hệ của hai người đó là sao?

Sakura suy nghĩ chỉ là để suy nghĩ mà thôi. Bởi vì cô biết mình không thể tìm hiểu hoặc moi được lí do hay câu trả lời từ hai ông anh này. Đối với Yukito, Touya như là một chuẩn mẫu, như một vị chỉ huy và cũng là tất cả. Nếu như Touya không cho phép nói, Sakura tin rằng Yukito cũng sẽ không nói. Yukito làm mọi việc theo ý của Touya, không phải vì sợ Touya mà giống như là để Touya vui. “Chắc không phải là anh hai đã đe dọa gì anh Yukito chứ?” – Sakura chợt nghĩ, để rồi cười thầm với ý nghĩ của mình. Yukito rất giỏi, dù trong lãnh vực gì cũng vậy, đương nhiên đã đứng cảm theo Touya ra trận thì về lãnh vực võ thuật cũng phải vào hàng cao thủ. Thông minh, đẹp trai, dịu dàng với tất cả mọi người, lúc nào cũng mỉm cười,... tại sao lại có thể làm bạn tốt như vậy với một người nóng tính như Touya?

Con ngựa đang phi nước đại và từ từ dừng lại. Trước mặt Sakura là một ngôi làng đã bị tàn phá xơ xác bởi bụi thời gian và cả bàn tay con người. Những ngôi nhà bị phá tan hoang, đổ nát. Sakura cùng Touya và Yukito đi dọc một vòng quanh ngôi làng. Ngoài đường xá cho biết đây vốn là một ngôi làng đông đúc và giàu có. Những căn nhà dù đã bị phá nát nhưng Sakura vẫn có thể nhận ra trước đây nó hẳn là rất to và đẹp. Biển quán ăn, quán trọ, những hàng quán bên ngoài,... tất cả gợi cho Sakura một khung cảnh vui tươi và tấp nập. Sakura chợt cảm thấy, mình đang đi trong một khu phố tấp nập, vui vẻ. Đường phố đầy người qua lại, trẻ có, già có, con nít cũng có. Mọi người nối đuôi nhau đi làm việc, tiếng mời chào, tiếng reo hò, tiếng nói chuyện vang lên nghe thật vui tai. Đằng kia có một bà cụ đang đỡ dành đứa cháu nhỏ, ở bên kế đó lại là một người phụ nữ đứng tuổi đang cười nói với bà hàng xóm của mình. Hoa quả được bày bán la liệt. Hàng quà làm người ta cảm thấy như có đi cả ngày cũng không thể xem hết các mặt hàng ở đây. Gương mặt ai cũng biểu hiện sự vui mừng, hớn hở. Quán ăn cũng tấp nập không kém, người ra kẻ vào không sao đếm xuể. Rồi quán trọ được xây to lớn trên đường chính, trang trí đẹp mắt, lồi cuốn. Rồi các cửa hàng bánh, hàng rượu... Con người nơi đây cũng thật thân thiện làm sao! Họ vui vẻ cười nói với nhau, cùng nhau làm việc và cùng nhau vui chơi. Thật là một ngôi làng hạnh phúc!

“Sakura....”

Tiếng Touya gọi khe khẽ làm Sakura giật mình trở lại với hiện thực. Không phải là một khu phố đông đúc tấp nập cô thấy trong trí óc nữa, vẫn là một ngôi làng xinh đẹp đã bị tàn phá đến tan nát. Chân Sakura giẫm lên từng miếng gỗ mục. Chiếc bảng quán trọ đã rơi xuống đất, bên trong quán vắng tanh, không bóng người. Sakura đi vào trong quán. Những lớp bụi dày cho thấy đã rất lâu không có người vào đến đây. Bàn ghế bị phá nát, hoặc đổ ngã nghiêng. Trên mặt những chiếc bàn vẫn còn đứng vững, những đĩa thức ăn dở dang đã thối rữa, bốc mùi khó chịu. Trên sàn nhà cũng vẫn còn nguyên hình dạng của những cọng rau đang bốc lên một mùi đáng sợ. Gián bọ, một hoành hành khắp nơi. Sàn nhà, cầu thang cũng đã mục hết. Nhìn khắp căn nhà, Sakura dường như tưởng tượng lại được vẻ sung túc khi xưa của nó. Một quán ăn chắc hẳn là rất đắt khách.

“Nơi đây xưa kia là quán ăn ngon nhất làng đấy!”

Sakura quay lại thấy Yukito đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Anh mỉm cười:

“Không thấy em đâu nên anh đoán em đang ở trong đây. Cái quán này có vẻ bắt mắt quá hả?”

“Nơi đây là đâu vậy ạ? Em cảm thấy ngôi làng này xưa kia rất đẹp và giàu có!”

“Ừ - Yukito nói, ánh mắt anh lộ rõ vẻ nuối tiếc, xót xa - trước kia, nó rất xinh đẹp, rất vui và cũng rất tuyệt vời.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?” - Sakura thắc mắc. Càng lúc, cô càng tò mò, muốn tìm hiểu kĩ hơn về ngôi làng này. Cô nghĩ, mình đã đến đây, cũng có nghĩa là mình đang bắt đầu đi sâu vào quá khứ của hai người, Touya và Yukito. Có lẽ từ đây, tại chính ngôi làng này, cô sẽ tìm được câu trả lời cho những câu hỏi triền miên trong đầu mình bấy lâu nay.

Yukito nhìn về mặt tò mò, háo hức của Sakura, chỉ mỉm cười, không nói gì. Sakura lo rằng nếu không hỏi thì có lẽ mãi mãi cô sẽ không biết được, nếu bỏ qua dịp may này thì....

“ANH YUKITO... tại sao anh lại biết về ngôi làng này? Có vẻ anh biết rất rõ?”

“Ừm” – Yukito trả lời, không quay lại nhìn Sakura – “bởi vì nó chính là làng của anh mà!”

Trên bãi đất rộng rãi, la liệt những ngôi mộ. Sakura thoáng lướt mắt nhìn qua khu nghĩa địa này. Tất cả mộ ở đây đều chỉ là những nắm đất nhỏ được đắp nên một cách vội vã. Cỏ mọc xanh rờn. Những ngôi mộ lạnh lẽo, không mùi hương khói. Trên nền xanh thẫm của cỏ rộng bao la, nổi bật nên một ngôi mộ lớn, được xây một cách khang trang và đẹp đẽ. Ngôi mộ này nằm ở khu trung tâm nghĩa địa, được bao bọc bởi những nắm mồ đất, những cây hoa dại đang rung rinh vẫy gọi. Những tán lá xòa xuống mộ, như đang nói chuyện, chia sẻ cùng người đã khuất. Ánh mắt Sakura bị thu hút bởi ngôi mộ ấy. Touya đỡ Sakura xuống dưới khoảng đất trong nghĩa địa. Từ đây, ba người men theo rìa đất để đi đến ngôi mộ đẹp đẽ kia. Yukito thấp nhang và sắp xếp các thứ lên ngôi mộ, đứng lặng người một lúc lâu. Trong khi đó, Touya chỉ đứng im lặng, khẽ lắc đầu.

Sau khi thấp nhang, Sakura phụ hai ông anh quét dọn lại ngôi mộ trong khi Yukito đi thấp nhang cho những nắm mồ khác. Bề mặt ngôi mộ bám đầy bụi bẩn và lá khô. Những tầng bụi dày thì nhau bay xuống theo đường lia chổi của Sakura. Cô tức ngạc nhiên hỏi:

“Hai anh có hay đến đây không? Ngôi mộ này dường như đã lâu lắm không có người đến quét dọn”

Touya lúi trong hành lí túi cơm nắm, thản nhiên ngồi ăn ngay bên dưới nền đất:

“Đúng một năm rồi!”

“MỘT NĂM?” – Sakura ngạc nhiên – “Lâu vậy sao? Hôm nay là ngày gì vậy?”

“Ngày giỗ của những người nằm trong ngôi mộ này!” – Touya thản nhiên trả lời.

“‘Những Người trong ngôi mộ này’? Có nhiều người sao? Là những ai vậy?”- Sakura chớp thời cơ, tranh thủ khai thác ông anh kín miệng của mình, mặc dù cô thầm nhủ rằng chắc cũng chẳng có hi vọng gì.

“.....” – đúng như Sakura dự đoán, Touya ngừng ăn mà quay lên nhìn Sakura với ánh mắt khó hiểu. Anh im lặng, không nói gì. Sakura vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Theo cô, bây giờ, chờ đợi là cách hay nhất để moi được điều gì từ Touya. Đàng xa, Yukito tiến lại gần hai anh em:

“Không cần phải im lặng đến vậy chứ, Touya? Sakura, em muốn biết chuyện gì đã diễn ra, phải không?”

“A... Dạ!” – Sakura mừng rỡ nhìn Yukito.

Touya đứng lên, gom gói cơm của mình lại. Anh đứng im, nhìn thẳng vào mắt Yukito. Yukito chỉ mỉm cười nhìn lại.

“Chưa quên...” - Touya lặng lẽ nói – “Cậu vẫn chưa quên, Yukito.”

“Không phải chuyện gì cũng có thể dễ dàng quên đi” – Yukito trả lời, nụ cười buồn bã vẫn không tắt trên môi.

“Tớ hiểu rồi” – Touya thở dài kéo tay Sakura – “Một ngày nào đó, em sẽ được biết, Sakura. Còn bây giờ, chưa phải lúc.”

“Nhưng... ngày nào đó là...”

“Khi mà Yukito có thể tươi cười kể cho em nghe ‘chuyện đó’ ”.

Touya trả lời, liếc nhìn Yukito. Yukito chỉ buồn bã nhìn lại. Có lẽ quá khứ là một thứ không dễ xóa nhòa, cho dù cố gắng thế nào. Những kỉ niệm vui sao lại có thể quên đi nhanh như thế, trong khi những điều đáng buồn thì lại đọng lại trong lòng người ta mãi mãi. “Một ngày nào đó.... Khi mình có thể tươi cười nói lại ‘chuyện đó’? Ngày đó còn bao xa?” – Yukito cười cay đắng.

Quá khứ, đó là khoảng thời gian mà Sakura không thể xen vào. Cô hoàn toàn hiểu rõ việc đó. Chính vì thế, Sakura không muốn hỏi thêm nữa. Cô tin rằng, một ngày nào đó, nhất định Yukito sẽ kể cho cô nghe mọi chuyện. Sakura ngoan ngoãn leo lên lưng ngựa. Ba con ngựa lại rải những bước chân dài, đưa ba con người trên lưng nó trở về với mảnh đất bình yên hạnh phúc - Xứ Tuyết.

Bầu trời xanh gọn nhẹ những đám mây đen xám xịt. Không ai biết, tương lai màu gì. Và cũng không ai biết, điều gì đang chờ đợi họ ở phía trước. “Số mệnh” đang từ từ tiến lại gần những con người bị buộc chặt với vòng quay của hần....

33. Chương 33: Trở Về - Bắt Đầu Và Kết Thúc

Thời gian vẫn không ngừng trôi đi. Nó chẳng chờ đợi ai và cũng chẳng để ai chờ đợi mình. Lặng lẽ... Từng bước một... Thời gian cứ đi, không ngừng nghỉ... Bầu trời trong xanh mùa thu đang từ từ bị bao phủ bởi màu xám của những đám mây mùa đông. Đông đang về. Ngưỡng cửa mùa đông vẫn chậm rãi mở ra, cho những cánh chim vội vã bay đi, cho những đợt gió lạnh lẽo và màu trắng của tuyết. Những bông hoa đông thắm màu vẫn rung rinh nụ, ngẩng cao đầu thách thức với thời gian, mong ngóng một mùa đông lạnh giá.

Syaoran rảo bước trên con đường dài của kinh đô Tomoeda. Mùa đông dường như khiến cho con người vội vã hơn. Những bước chân nhanh chóng, vội vàng. Tiếng chào hỏi qua loa vang lên trong bầu không khí tràn đầy hơi lạnh. Syaoran thoáng thả bước đi, tận hưởng cái lạnh ấy tràn vào người – cái lạnh kì lạ đầu đông. Suốt mấy tháng nay lo tập huấn quân đội, Syaoran chưa hề bước chân ra khỏi cung điện. Trong cung điện dường như mọi việc trở nên khủng hoảng. Quý tộc và quân lính đều gấp rút thực hiện nhiệm vụ của mình, nhưng đều chưa thực sự yên tâm. Uy danh của “Tam gia huyền thoại” mười mấy năm trước vẫn khiến những người chuẩn bị xông trận kinh hãi lo sợ. Nhưng đối với Syaoran, anh hoàn toàn không một chút do dự trong trận chiến này. Mục đích của anh là “trả thù”, chỉ thế mà thôi. Mọi việc, Syaoran đều đã tính toán trước, đủ để đảm bảo “mối thù” truyền đời này được giải quyết một cách trọn vẹn. Thắng hay thua, điều đó không quan trọng. Giết được kẻ thù của mình, điều đó làm anh thấy hân hoan hơn. Vậy mà sao, trong nỗi hân hoan ấy, ngực anh thất lại đau đớn!

Không biết từ lúc nào, bước chân đã đưa Syaoran đến con đường nhỏ, nơi mà ngày xưa, anh luôn đến đó mỗi hôm. “Quán ăn Rika” đã đóng cửa, giờ đây chỉ còn là một căn nhà gỗ hoang tàn. Nơi đây là nơi anh đã buộc số mệnh của anh với Sakura, cho anh nhiều kỉ niệm vui, những nụ cười và những giây phút ấm áp.

Cánh cửa gỗ mục nát dường như có thể rơi ra bất cứ lúc nào, kèn kẹt kêu lên trong làn gió nhẹ nhàng của mùa đông. “Mọi thứ... đã đến lúc phải kết thúc...” – Syaoran trầm nghĩ. Anh lạnh lùng quay đi, bỏ tất cả lại phía sau. Quá khứ... mãi mãi sẽ vẫn là quá khứ...

Con đường thênh thang rộng, vậy mà sao không có chỗ cho Syaoran bước đi? Những bước đi của anh đều phải tính toán từng chút một, để không bước sai bước nào, để có thể đi vững trên con đường rộng ấy. Chỉ một bước lầm lỡ, có thể sẽ khiến anh bị thương tật cả đời. Những bóng người lướt qua không hề quay lại, lạnh nhạt nhìn nhau bằng đôi mắt vô cảm. Bao tháng ngày cực khổ đã biến những con người thân thiện, mến khách nơi đây trở thành những con người bàng quan với tất cả mọi chuyện. Syaoran chợt dừng lại. Một ngày không xa, khi chiến tranh nổ ra, chắc chắn rằng quân của triều đình sẽ thua, bởi nhân dân đã không còn là của triều đình, nhân dân đã trở thành dân của Kinomoto. Thu phục lòng dân, đó là một biệt tài của kẻ đứng đầu “Tam gia” – Kinomoto Fujitaka. Syaoran ngán ngẩm lắc đầu. Đối với anh, tất cả những điều đó đều không liên quan...

Một bóng người vội vã đi ngang qua Syaoran. Đang mãi suy nghĩ, Syaoran không kịp tránh. Người đó va sầm vào anh. Cả hai ngã xuống nền gạch....

Mọi sinh hoạt của Xứ tuyết vẫn không có gì thay đổi, riêng chỉ có quân đội là luyện tập hằng hái và quy củ hơn. Dưới sự chỉ đạo của Nakuru và sự hướng dẫn của dì Sonomi, những quân sĩ ở lại xứ tuyết luyện tập không ngơi nghỉ, sẵn sàng bước vào cuộc chiến. Mùa đông đang về, những bông tuyết trắng lại bắt đầu rơi, nhẹ nhàng cổ vũ cho binh sĩ. Đám trẻ con cũng hằng say luyện tập những bài tập đã học của mình...

“Tốt lắm!” – Sonomi thở dốc nói – “Hôm nay chúng ta luyện tập đến đây. Trưa rồi, mọi người cũng cần nghỉ ngơi. ‘Phong thần’, người nghĩ sao?”

“Cũng được” – Nakuru trả lời sau một thoáng suy nghĩ.

Sau mệnh lệnh giải tán của Nakuru, những quân sĩ trong quân đội lập tức tản ra làm những nhiệm vụ thường ngày của mình. Những cánh chim đưa thư chao liệng trên bầu trời rồi nhẹ nhàng đáp xuống. Người kiểm thư nhanh chóng lao đến bên chúng, ném những mẩu thức ăn xuống và bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình.

“Hình như người đang có việc gì lo lắng?” – dì Sonomi lo lắng nhìn Nakuru.

“Không có gì đâu, Daidouji phu nhân” – Nakuru thở dài đáp lại, ánh mắt nhìn ra phía những cánh chim bồ câu.

“Người không thích hợp để nói dối, ‘phong thần’” – dì Sonomi mỉm cười vẻ hiểu biết – “Người đang đợi thư à?”

“À... Nhưng không phải trong đồng chim đó” – Nakuru hơi bực mình về vẻ dò xét trên gương mặt của Sonomi.

Dì Sonomi chỉ mỉm cười. Bà đưa mắt nhìn lại chỗ những con chim đưa thư, chú ý đến vẻ mừng rỡ của người kiểm thư. Đám chim vẫn đang sung sướng mổ thức ăn bên dưới, ngoan ngoãn để cho người ta lấy những bức thư trên chân chúng.

“Công chúa... Đã sống rất tốt...”

Nakuru lặng lẽ nói, kéo Sonomi lại. Bà ngạc nhiên quay sang nhìn Nakuru. Vẻ mặt của Nakuru ánh lên một vẻ ngại ngùng, biết ơn. Bà mỉm cười:

“Đó là nhiệm vụ của ta”

Nakuru chỉ cười đáp lại, nét lo lắng lại hiện lên trên gương mặt. Sonomi nhẹ nhàng hỏi:

“Người rất lo cho Sakura?”

“Ừm, công chúa đi từ sáng đến giờ rồi”

“Nó đi với Touya và Yukito, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu” – Sonomi trấn an sự lo lắng của Nakuru.

“Không phải vấn đề đó” – Nakuru thở dài – “Chỉ là...”

Nakuru ngập ngừng không nói tiếp, Sonomi vẫn im lặng chờ đợi. Bất chợt, người kiểm thư lao đến bên Nakuru, gương mặt rạng rỡ:

“ ‘Phong thần hộ pháp’, tất cả các thư gửi về hôm nay là của những binh sĩ đã được ta cử đi các nơi khác. Họ báo rằng đang trở về và sẽ đến đây trong thời gian sớm nhất”

Vẻ lo lắng của Nakuru khẽ giãn ra. Hắn mỉm cười, nụ cười cao ngạo:

“Đó là điều đương nhiên. Điều này ra đã đoán trước rồi, chẳng có gì là đáng báo cáo cả. Chuẩn bị để huấn luyện cho họ, trong thời gian ngắn nhất trước khi mùa đông đến!” – Nakuru ra lệnh.

Sau khi tên kiểm thư tuân lệnh chạy đi thông báo với những người khác về những bức thư và mệnh lệnh của Nakuru, Sonomi mỉm cười:

“Ta không ngờ người không thật lòng chút nào...”

“Phu nhân, xin chớ nhiều chuyện!” – Nakuru lạnh lùng đáp lại.

Sonomi quay người bỏ đi, để lại Nakuru một mình đứng giữa “sân tập” - một nơi rộng rãi cách xa các lều trại. Nakuru khẽ mỉm cười. “Đã trở về, vậy là có thể yên tâm. Chỉ còn chờ đợi một người nữa thôi! Chỉ cần ‘hắn’ trở về...”

.... Syaoran lồm cồm bò dậy, đưa tay kéo người kia đứng lên. Đó là một thanh niên (có vẻ là vậy vì anh ta khá trẻ, mặc dù Syaoran cảm thấy tuổi thật của anh ta chắc cũng phải ở mức trung niên) với mái tóc xám dài được cột gọn gàng đằng sau. Những sợi tóc mái dài nhẹ nhàng rủ xuống đôi mắt xám nghiêm nghị và lạnh lùng. Bộ quần áo của anh ta khá nhàu nát, dường như đã bị bào mòn bởi thời gian và những biến động của thời tiết. Người thanh niên vác theo bên mình một chiếc thương dài, khá cũ. “Đây có vẻ là một người hoài cổ” – Syaoran thầm nghĩ khi thoáng nhìn anh ta.

“Xin lỗi, tại tôi đang vội quá” - người thanh niên mỉm cười nhìn Syaoran khi đã đứng lên được.

“Không sao, cũng tại tôi đi đường mà không chú ý” – Syaoran mỉm cười nhìn lại – “Anh không sao chứ?”

“Hình như vậy” - người thanh niên trả lời, đưa cánh tay lên quan sát.

“Anh muốn đi đâu à? Nhìn anh rất vội vàng?”

“À, tôi...” - người thanh niên hơi lưỡng lự trong giây lát – “Tôi đang tìm một người quen.”

“Ồ, tôi có thể giúp gì cho anh không?”

Người kia hơi nghi ngờ nhìn nụ cười của Syaoran. Anh ta khẽ nhíu mày quan sát từ đầu đến chân người con trai đứng trước mặt mình. Syaoran cũng im lặng quan sát đối phương. Rồi... Ánh mắt anh khẽ ánh lên tia nhìn ngạc nhiên, và dần dần chuyển sang thích thú.

“Tôi nghĩ là cậu không giúp được gì đâu” - người thanh niên nói sau một quãng thời gian khá lâu – “Rất xin lỗi cậu chuyện lúc nãy. Tôi đang vội, tôi đi trước nhé!”

Đôi mắt xám nhìn Syaoran với một nụ cười thân thiện nhưng không che dấu được tia nhìn lạnh lẽo. Hắn rảo bước ngang qua Syaoran....

“Tôi đoán kẻ mà anh muốn tìm là một cô gái?”

Syaoran lặng lẽ nói, khiến người thanh niên kia đột ngột dừng lại. Hắn quay người nhìn Syaoran, ánh mắt khẽ ngạc nhiên nhưng lại nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lùng như vốn dĩ nó phải thế:

“Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau?” - hắn mỉm cười hỏi.

“Đúng” – Syaoran vui vẻ đáp lại – “Nhưng... tôi biết anh và chắc hẳn anh cũng biết rõ về tôi”

Bốn mắt nhìn nhau trong im lặng và đả kích. Hai người thăm dò cử chỉ của nhau, đề phòng cẩn thận. Chợt, người thanh niên tóc xám nhún vai, đi ngược lại hướng ban đầu:

“Ta hiểu rồi. Nếu vậy, kẻ mà ta cần tìm chắc hẳn không có ở đây. Hẹn gặp lại! Khi đó, tình cảnh sẽ không đơn giản như thế này đâu...”

Hắn quay người bỏ đi. Syaoran vẫn im lặng nhìn theo. Anh khẽ mỉm cười....

“Đã sắp bắt đầu rồi...”

Gian nhà họ Li nằm chìm trong những tán cây xanh mướt bốn mùa, hoàn toàn im ắng. Rika và Li phu nhân đều được sắp xếp một chỗ sống khá tốt trong cung điện. Syaoran cũng đã lâu không trở về đây. Cây cối trở nên um tùm hơn bao giờ hết. Hoa cỏ không người chăm sóc, mọc ngổn ngang. Những người làm trong gia đình họ Li đều được chuyển hết vào phục vụ trong cung điện, để mặc nơi này vắng vẻ, hoang tàn. Khu vườn rộng rãi, xanh mát với những bông hoa luôn rung rinh tươi sắc đã thay đổi, chỉ còn lại một màu tằm tối cùng với xác hoa héo. Chỉ riêng cây hoa anh đào vẫn thắm xanh không đổi. Cành lá khẽ rung rinh trong làn gió nhẹ. Những cành cây xù xì, vươn dài lên đón ánh mặt trời – ánh sáng tươi đẹp đã bị những tán cây rậm rạp che khuất.

Syaoran chậm rãi bước đến bên cạnh cây hoa anh đào. Cây hoa vẫn thế, nhưng bây giờ đã cao hơn khi trước, cành cây cũng chắc khỏe hơn. Nhớ mấy tháng trước, cây hoa tạo cảm giác yếu ớt, chỉ lung nhẹ cũng đổ, nhưng bây giờ, cành cây đã trở nên mạnh mẽ.

“Đã mạnh mẽ hơn rồi...” – Syaoran mỉm cười, quay người bước đi. Những tán lá lay động nhẹ nhàng chào mừng người chủ cũ quay lại. Syaoran lạnh lùng tiến thẳng về phía cửa. Cánh cửa mở rộng. Anh không ngần ngại, do dự, cứ thế đi vào nhà. Trong gian nhà không một tiếng động. Tất cả cửa thông đến gian tiếp khách đều được mở toang, trong khi những cánh cửa khác đều đóng kín mít. Syaoran theo đường mở để đi, bởi vì, mục đích chính của chuyến đi này là....

Trong phòng tiếp khách, bộ bàn ghế đã bám bụi. Chỉ một thời gian ngắn, nhưng tất cả những đồ vật trong nhà hình như đã biến đi rất nhiều. Nếu chỉ nhìn thì chắc không thể nhận ra đây là gian nhà họ Li mấy tháng trước. Syaoran khẽ đưa mắt nhìn quanh. Gió đầu đông nhẹ nhàng thổi tung bức rèm cửa. Cánh cửa sổ mở toang. Bên cạnh cửa sổ, một người đang đứng trầm ngâm, ánh mắt hướng xuống phía dưới vườn, nơi cây hoa anh đào đang đứng. Chiếc áo chùng của người này không cho phép người đối diện nhận dạng. Syaoran thần nhiên ngồi xuống chiếc ghế tiếp khách. Không đợi Syaoran lên tiếng, người đó nhẹ nhàng quay lại, khẽ cúi mình chào. Syaoran mỉm cười lạnh lùng:

“Hình như người vẫn giữ thói quen dẫn đường cho khách theo kiểu này?”

Im lặng. Người đó vẫn không mở miệng, chỉ đứng im, ánh mắt hướng xuống dưới đất. Syaoran thở dài, đứng lên, bước đến trước mặt:

“Ta không thích nói chuyện với kẻ lúc nào cũng chùng kín mặt”

Chiếc áo choàng tung lên rồi rơi xuống, trùu lấy một cô gái xinh đẹp. Mái tóc ngắn nhưng bồng bênh bay nhẹ nhẹ bên khuôn mặt nhỏ nhắn. Đôi mắt cô gái trong veo, được giấu sau cặp kính mắt, chứa đựng một nỗi buồn thăm thẳm. Chiếc bầu to trên lưng cô, lại làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng, như không có gì.

“Chào mừng cô đã trở về, Naoko!”

“Ôi ôi, nội bộ đây đã lạnh rồi thì ở Xứ tuyết còn lạnh đến cỡ nào chứ?”

Trong quán ăn bên bờ sông Tomoeda, một chàng trai khẽ rên lên. Đôi mắt xám, sáng như mắt mèo của anh ta nhanh chóng đảo một lượt khắp quán. Nơi đây chỉ là một quán ăn nhỏ, dùng để phục vụ những hành khách chờ thuyền. Nói là quán, nhưng thực chất chỉ có một túp lều nhỏ, với vài ba bộ bàn ghế. Ruồi muỗi bầu xung quanh bàn ăn. Chàng trai ngán ngẩm nhìn rồi thở dài.

“Anh bạn trẻ định đi đâu à?”

Một người thanh niên ngồi bàn kế bên chàng trai lên tiếng. Chàng trai chăm chú nhìn vào cơ bắp và làn da rám đen của hắn. Tất cả những người xung quanh đó cũng chú ý đến câu chuyện của hai người. Nhận thấy nét ngạc nhiên trên gương mặt người mình vừa bắt chuyện, người thanh niên kia quay lại chỉ vào đám người xung quanh, giải thích:

“À, đây là các bạn của tôi. Tôi thấy ngạc nhiên khi vẫn có người chờ chung chuyến đò với chúng tôi. Chuyến đò này đi ngang qua sông Tomoeda, đi dọc theo hạ nguồn của con sông sẽ đến một nơi gọi là ‘Xứ tuyết’. Nơi

đây rất lạnh giá, ngoài những người lang thang bên bờ như chúng tôi thì sẽ chẳng có ai dám đến đây đâu. Vậy mà không ngờ lại gặp anh bạn ở đây. Chẳng lẽ anh bạn cũng đến một nơi như chúng tôi - Xứ tuyết?”

“Xứ tuyết à?” – chàng trai với đôi mắt xám nhìn về bên kia – “Ừm... Đến bằng đường thủy này thì hết bao lâu?”

“Khoảng hai đến ba ngày gì đó” - người thanh niên kia trả lời.

“Sao lâu vậy? Đi dọc hạ nguồn sông này thôi mà mất nhiều thời gian vậy sao?”

“Không. Nhưng đi theo con sông này thì sẽ phải đi thêm một quãng khá xa nữa. Sau khi lên bờ sẽ đi qua một nơi giống như một thảo nguyên xanh vậy, mặc dù khá hoang tàn. Ở đó cũng không lạnh lắm, đủ để một người chưa bao giờ chịu lạnh có thể sống sót qua đêm. Tiếp tục đi tiếp, đến hết thảo nguyên đó là tới xứ tuyết. Nếu anh định đi đến đó thì tôi khuyên anh nên bỏ ý định ấy đi. Chỉ vừa chạm vào không khí lạnh của nó, anh bạn có thể chết ngay rồi. Nhất là vào mùa đông như thế này!”

Người con trai khẽ nhún mày suy nghĩ. Anh hơi nghi ngại nhìn những người bạn đồng hành mới quen. Sông Tomoeda là một con sông rộng, trải dài qua cả bốn nước Clow, Lamia, Tatan và Shimon. Con sông này ngăn giữa đất nước Clow, tạo thành một vết đứt dài, chia miền nóng và miền lạnh. Năm xưa, sông Tomoeda cũng là biên giới giữa hai vương quốc Tatan và Lamia, là một địa điểm trọng yếu cho sự phát triển của các quốc gia mang con sông này. Dù dài như vậy, nhưng chỉ có mỗi bên kia sông này là có thuyền bè đi qua, ngoài ra cả sông được bao phủ bởi rừng và núi. Tuy nhiên, có một điều đặc biệt chỉ có tại Clow, đó là khoảng gần nơi đợi thuyền này có một ngọn núi dài, núi Attatin. Ngọn núi cắt ngang dòng sông, trải dài dọc cả vùng nóng và vùng lạnh. Chưa một ai biết ngọn núi dẫn đến nơi nào, chỉ biết rằng, ngọn núi này có rất nhiều thú dữ. Chàng trai trẻ đưa đôi mắt xám lạnh lẽo quan sát khắp cả bờ sông và lở mờ hình ảnh ngọn núi Attatin. Anh quay lại nhìn những người bạn đang nói chuyện với mình:

“Nếu đi qua ngọn núi kia thì có thể đến được cái nơi gọi là Xứ tuyết ấy không?”

“Ah, chắc là có” – đám người nghi ngại nhìn nhau – “Nhưng ở đó nhiều thú dữ lắm, một khi đã đi vào đó chỉ có đường chết mà thôi.”

“Nếu đi theo đường núi thì thời gian đi sẽ ngắn hơn chứ? Nó dẫn thẳng đến xứ tuyết mà?”

“Ừm, nó dẫn thẳng đến vùng trung tâm của ‘Xứ tuyết’ – nơi lạnh nhất trong tất cả các nơi” - những người kia ngần ngại nói, hi vọng người bạn lạnh lùng liều lĩnh này bỏ ý định điên cuồng đi đến trung tâm ‘Xứ tuyết’ bằng con đường núi.

“Vùng trung tâm à? Hình như là...” – chàng trai trẻ lẩm nhẩm. Sau khi nhẩm tính một lúc, anh chăm chú nhìn vào dòng sông bạc.

“Chắc, thôi, ta sẽ đi đường núi” – chàng trai đứng lên sau một hồi suy nghĩ.

“Này anh bạn... Đường núi nhiều thú dữ lắm. Chưa ai có thể thoát khỏi nơi đó bao giờ”

“Thì ta sẽ là người đầu tiên” – chàng trai kiên quyết nói, nhún vai – “Mấy người cũng đừng nên đi bằng đường thủy. Hôm nay, nước sông lên cao lắm đấy!”

“Anh đang đùa à? Mùa đông, thông thường nước sông Tomoeda sẽ tụt xuống. Đây là một điểm đặc biệt của con sông này. Anh không biết nên nói vậy thôi. Đi đường núi đồng nghĩa với đi vào chỗ chết đấy.”

Bỏ ngoài tai lời khuyên của những người bạn, chàng trai trẻ nhún vai bỏ đi về hướng núi Attatin. Mái tóc xám cột gọn ghê của chàng tung bay trong gió rồi từ từ khuất vào làn sương mù. Đám người còn lại nhìn nhau:

“Chắc hẳn sẽ chẳng đến được vùng trung tâm đâu. Kể ra hẳn chết cũng thật đáng tiếc, nhưng chúng ta đã khuyên hết cỡ rồi. Với lại để hẳn đến được vùng trung tâm thì... Thôi, thuyền đến rồi!”

Con thuyền từ từ cập bờ. Bờ sông lại trở nên im ắng như khi trước. Chỉ còn tiếng gió thổi và những đám mây che phủ bầu trời...

“Ta rất mừng là cô vẫn khỏe, Naoko”

Syaoran mỉm cười thân thiện nhìn Naoko. Naoko chỉ im lặng nhìn lại. Nhận ra cuộc độc thoại của mình, Syaoran thở dài.

“Ta cần biết về nhiệm vụ của cô” – anh lạnh lùng ra lệnh.

Cô gái khẽ cúi mình xuống thấp hơn, nhẹ nhàng trả lời - giọng nói trong veo thánh thót:

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, thưa thiếu chủ”

“Rất tốt” – Syaoran cười – “Ta hoàn toàn tin tưởng cô. Thứ mà ta cần, cô đã mang về rồi chứ?”

Naoko chìa ra trước mặt Syaoran một tập giấy kín lì chữ. Anh mở nhanh lướt qua từng trang giấy rồi gấp lại đặt lên mặt bàn. Syaoran hài lòng nhìn Naoko, bước đến bên cạnh cửa sổ:

“Làm rất tốt... Vậy là hoàn thành rồi...”

“Thiếu chủ...” - lần đầu tiên từ lúc gặp mặt, Naoko chủ động cất tiếng nói mà không có câu hỏi của Syaoran – “tôi hiểu kế hoạch của thiếu chủ. Nhưng thiếu chủ định làm như thế thật sao?”

Syaoran chỉ mỉm cười không nói. Không gian lại chìm vào yên lặng. Đôi mắt buồn bã của Naoko tiếp tục hướng về phía cây hoa anh đào. Giọng nói trong trẻo của cô vang lên giữa sự im ắng đến kì lạ của ngôi nhà:

“Hoa anh đào... lúc nào cũng mạnh mẽ...”

Syaoran chăm chú nhìn xuống vườn, khẽ khàng mỉm cười:

“Đúng... Và càng ngày càng mạnh mẽ hơn...”

“Nhưng...” – ánh mắt của Naoko trầm xuống – “chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Ngày mai, cây hoa ấy sẽ đổ... Bởi chính thiếu chủ...”

Ánh mắt của Syaoran quay lại nhìn Naoko, thoáng nét ngạc nhiên. Nhưng rồi, ánh mắt đó dịu lại, trở lại màu hổ phách thản nhiên, đương nhiên và không biểu lộ cảm xúc.

“Rất giống nhau...” – Syaoran mỉm cười.

“...” lần này, chính Naoko phải ngạc nhiên. Vẻ buồn rầu trên gương mặt cô gái không thể che dấu, giờ lộ rõ thêm sự ngạc nhiên. Đôi mắt cô nói lên tất cả, nhưng rồi, cô lại không hỏi thêm. Mái tóc lòa xòa để mặc cho gió thổi tung. Syaoran liếc nhìn cây hoa anh đào bên dưới, cười buồn bã.

“Khi này, ta đã gặp một người rất thú vị. Anh ta rất giống cô... hần đeo một cây thương..., khắc chữ ‘HỎA’”

Naoko giật mình hốt hoảng. Cô nhìn Syaoran bằng ánh mắt hoảng hốt, đau khổ, xót xa xen lẫn một chút van xin. Syaoran mỉm cười, quay người đi ra phía cửa:

“Ta phải trở vào cung điện. Cô có thể sống tạm thời tại đây, nhưng TUYỆT ĐỐI GIỮ BÍ MẬT” – Syaoran nhấn mạnh – “Những việc khác, ta có thể lo liệu.”

Bóng Syaoran từ từ biến mất sau những cánh cửa. Naoko nhìn xuống vườn, bắt gặp dáng đi vội vã của anh. Không một ánh mắt liếc lại, anh lạnh lùng bỏ đi. Naoko im lặng đứng nhìn theo, cho đến khi hình dáng Syaoran khuất sau những tán lá xanh rờn. Cô nhìn lên những cánh chim cuối cùng:

“ ‘Hần’ cũng đã trở về...Vậy là... Đã bắt đầu rồi...”

Trời đã gần tối nhưng những quân binh trên Xứ Tuyết vẫn chăm chỉ và hăng say luyện tập. Tại những túp lều, hương thơm ngào ngạt của những con thú bắt đầu bốc lên. Đám trẻ tập trung bên cạnh mẹ, giúp họ nấu nướng. Ánh lửa bập bùng cháy. Những bé trai như Hiyula cùng cô em gái hiếu động Akane thì nhanh nhẹn giúp mọi người xếp củi thành đống. Sakura đã đi với Yukito và Touya, nên mọi người hoàn toàn không lo lắng khi biết chắc công chúa của họ đã được hai người tài giỏi nhất Xứ tuyết bảo vệ an toàn.

Từ khi biết tin những người lính rải rác ở khắp nơi đang trên đường trở về, tâm trạng của Nakuru dường như bất an hơn. Suốt buổi chiều, cô đứng ngồi không yên, và giờ đây lại trầm ngâm nhìn ra xa như mong đợi một điều gì đó. Sonomi tập trung quân đội và giải tán, nhưng không muốn làm phiền suy nghĩ của Nakuru nên một mình trở về lều, giúp những người trong lều sửa soạn bữa tối, chờ Sakura cùng hai người kia. Nakuru như không để ý đến mọi việc diễn ra xung quanh, vẫn chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình.

Núi Attatin đã bắt đầu có tuyết phủ. Gió núi vào ban đêm mang theo hương lạnh giá của thời tiết đặc trưng vùng lạnh này. Nakuru khẽ rung mình, nhưng rồi ngay lập tức lấy lại phong độ của mình.

Suy nghĩ của Nakuru hoàn toàn không bị gián đoạn bởi gió lạnh. Xứ tuyết không có mặt trời, chính vì vậy không có hoàng hôn, không ánh nắng. Chính vì vậy, Xứ Tuyết mang lại cho người ta cảm giác tối nhanh hơn. Chỉ vừa khi trước, vẫn còn chập choạng, nhìn rõ mặt người, vậy mà lúc này lại chẳng còn thấy được gì, chỉ thấy những khuôn mặt đỏ au dưới sức nóng của lửa, những bóng đen của những người đang lúi húi nhóm lửa. Nakuru im lặng nhìn xung quanh. Mấy ngày hôm nay, cô có một linh cảm không được tốt cho lắm. “Công chúa gặp nguy hiểm” – đó chính là điều đã lờn vờn trong đầu “Phong thần” suốt cả ngày nay. “Một khi đội quân rải rác của Tomoeda đã trở về thì chiến thắng trong trận chiến này là không có gì đáng ngại, nhưng việc bảo vệ công chúa...” Nakuru phân vân. Cô cảm thấy lo sợ. Nếu là trước kia, chắc hẳn cô đã tự tin nói rằng mình có thể bảo vệ công chúa, nhưng qua thời gian, suy nghĩ ấy đã biến mất. Biết bao đau khổ giáng xuống đầu vị chủ nhân nhỏ bé của mình, nước mắt, máu... “Tất cả những điều đó đều là do mình không đủ khả năng bảo vệ công chúa” – Nakuru tự trách mình. 7 năm trước, nếu như có thể bảo vệ công chúa tốt hơn thì đã không có chuyện ngày hôm nay. Và mới đây thôi, nếu cô có thể bảo vệ Tomoyo Daidouji thì công chúa sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như bây giờ. Những lỗi lầm ấy mãi mãi sẽ không bao giờ sửa chữa được. Quá khứ đã không thể thay đổi. Bây giờ, cô chỉ có thể làm được một việc cho công chúa của mình, đó là bảo vệ Sakura thật tốt, không để cho Sakura có bất cứ thương tổn nào về mặt tinh thần lẫn thể xác. Nhưng điều đó sẽ không thể thực hiện được nếu chỉ có mình Nakuru. “Nếu ‘hắn’ ở đây thì... Hi vọng rằng ‘hắn’ sẽ về kịp...”

“Không ngờ một kẻ lúc nào cũng đùa giỡn, nghịch ngợm như ‘phong thần hộ pháp’ mà cũng có lúc trầm ngâm suy tư lo lắng thế này sao?”

Nakuru giật mình quay lại. Mãi suy nghĩ, cô không hề nhận ra có một bóng đen đã lặng lẽ áp sát mình. Trời đã tối hẳn, ngoài những ánh lửa ở những túp lều, nơi đây hoàn toàn bị bao phủ bởi bóng tối. Nhưng dường như bóng đêm không đủ sức để bao phủ hết người này. Mở mắt, ảo ảo... Nakuru trở nên mơ hồ theo ánh sáng...

“Người... Không lẽ người là....” – Nakuru sững sờ nhận ra.

34. Chương 34: Cái Chết Của Hoa Anh Đào

Những người của gia tộc Kinomoto vui vẻ cất tiếng hát. Thức ăn đã sẵn sàng, chỉ chờ người động bát. Trẻ nhỏ nhảy nhót xung quanh đồng lửa, múa bài múa quen thuộc và kể những câu chuyện muôn thuở của chúng. Sonomi lo lắng nhìn ra phía Nakuru. Bà khe khẽ kêu lên:

“Hình như...Có ai đó...”

Mọi người giật mình quay ra phía “Phong thần”. Và trong thoáng chốc, họ giật mình sợ hãi: Ngọn lửa soi rõ bóng của Nakuru cùng một bóng đen khác, đứng chìm trong bóng tối bao la. Một vài người phụ nữ rên lên sợ hãi. Đám thanh niên – theo lệnh của Sonomi - lặng lẽ tiến dần đến phía Nakuru:

“Dù ‘Phong thần’ rất giỏi nhưng chúng ta cũng nên tiếp cận, đề phòng để có thể hỗ trợ ngài ấy bất cứ lúc nào” - một người thì thầm.

“Và cũng nên cẩn thận, nhớ kẻ đó là người của chúng ta thì sao?” - một người khác bổ sung.

Sonomi đi đầu đám quân binh, bí mật áp sát hai bóng người. Phụ nữ vẫn cố gắng duy trì tiếng hát của mình để không gây nghi ngờ cho kẻ lạ mặt kia. Đám trẻ lại càng hò reo to hơn. Dưới sự chỉ đạo của một người dày dạn kinh nghiệm trận mạc – Sonomi Daidouji - tất cả quân lính núp dưới những tảng băng to xung quanh hai bóng người, lắng nghe.

“Người... Không lẽ người là....” - những người đang núp xung quanh nghe rõ tiếng câu hỏi của “Phong thần hộ pháp” Nakuru. Họ hơi ngạc nhiên và càng cố gắng lắng nghe hơn. Nhưng có vẻ như kẻ lạ mặt kia không nói gì. Những chiếc đầu nhấp nhô, cố gắng nhô ra khỏi tảng băng để ngược mắt ra nhìn. Với suy nghĩ, trong bóng tối, kẻ đó khó mà nhận ra mình, họ đã để lộ nửa khuôn mặt mình ra ngoài, bất chấp lời can ngăn của Sonomi. Nhưng khi đôi mắt của họ vừa nhìn thấy khung cảnh đằng sau tảng băng thì lập tức,

một chiếc phi tiêu cặp phập ngay trước mắt họ. Lần lượt, từng chiếc đầu vừa nhô ra lập tức thụt vào. Phi tiêu phóng ra nhanh như chớp, không để người bị trúng kịp phản ứng. Dù tất cả phi tiêu đều không đâm vào mặt họ, nhưng lại làm họ run lên vì... ớn.

“Những con chuột nhắt, tốt hơn hết hãy ra đây đi!”

Một giọng nam lạnh lùng ra lệnh. Những thanh niên trai tráng của dòng tộc Kinomoto sau một thoáng suy nghĩ, lần lượt đứng lên, đối mặt với kẻ vừa định giết mình:

“Tên kia, nếu đã phát hiện thì chúng ta cũng không cần trốn nữa” – Sonomi cứng rắn nói – “Tốt hơn hết người nên biến khỏi đây trước khi chúng ta nổi giận, bởi vì chúng ta đông hơn người nhiều đấy!”

“Quan trọng ở chất lượng, không quan trọng ở số lượng” - Kẻ kia mỉa mai.

Sonomi tức giận thét lên:

“NGƯỜI...”

Sonomi không phải là một người có thể kiềm chế được cơn giận dữ. Một khi sự tức giận đã bốc lên thì cho dù đó là ai bà cũng không tha (bằng chứng là sự tức giận của bà với Tomoyo đấy >___

Khi đã chấp nhận cho cổ tay của mình bị chọc thủng bởi mũi thương của tên kị địch đứng trước mặt, thì đột nhiên, mũi thương của hắn chuyển hướng. Mũi thương lượn vòng như con rắn uốn mình, lộn xuống dưới cánh tay Sonomi, rồi lại lao lên trên, nhắm thẳng hướng Nakuru phóng xuống. Sonomi định hét lên cảnh báo, nhưng nhận ra dáng vẻ bình thản của vị “phong thần” này nên lại thôi. Trong thoáng chốc, người ta nhìn thấy Nakuru nhếch mép cười. Sau thoáng cười đó, Nakuru lách mình ra một phía, thanh kiếm được gơ lên phía trước. Lưỡi kiếm sáng chói bởi ánh sáng bị phản xạ qua những lỗ nhỏ. Nakuru nhìn hắn như thách đố, tay vuốt ve lưỡi kiếm:

“Hôm nay trời nhiều gió... Là một thuận lợi cho ta...”

Dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra, Sonomi vẫn “ngoan ngoãn” lùi lại nhường trận đấu cho hai “cao thủ”. Hai người đứng ở tư thế chuẩn bị, sẵn sàng lao vào đối phương ngay lập tức...

“DỪNG LẠI! CHUYỆN GÌ Ở ĐÂY THẾ?”

Một giọng nói lớn đầy uy lực từ phía sau vang lên, làm hai “con sư tử” đối đang gầm ghe nhau phải dừng lại. Sonomi và những người lính vòng người nhìn lại: Yukito, Touya và Sakura đang đứng ngay trước mặt họ. Ngọn đuốc trên tay Touya bập bùng soi sáng khoảng không gian xung quanh, in bóng chiếc áo choàng phát phơ lên trên nền đuốc sáng. Dù không đủ sáng để nhìn rõ mặt kẻ đang đứng trước mặt mình, nhưng những người quanh đó vẫn có thể nhận ra được ánh mắt lạnh lẽo của hắn dùng để nhìn họ. Ánh mắt Touya bộc lộ rõ sự mệt mỏi và tức giận. Anh bước lên trước, tiến đến đối mặt với kẻ lạ đang có mặt tại Xứ Tuyết:

“Người là ai?”

Im lặng. Kẻ kia chỉ cười, không đáp lại.

“Không muốn nói hả?” – Touya bực bội nói – “Kẻ đột nhập vào đây chắc chắn không có mục đích tốt đẹp. Người sẽ chết!”

Vẫn im lặng và mỉm cười, kẻ mới đến nhìn Touya bằng ánh mắt khiêu khích. Dưới ánh đuốc, tia nhìn ấy mang một vẻ thú vị đến kì dị. Touya nghiêng răng. Nhanh như chớp, thanh kiếm trên tay Yukito lao xuống...

“KHOAN”

Yukito chợt khựng lại, thanh kiếm của anh đặt lên trên đỉnh đầu của đối thủ nhưng chưa chém xuống. Hắn không một chút phòng ngự, vẫn ung dung đứng nhìn, điều này khiến Yukito cảm thấy ngạc nhiên. Anh quay lại nhìn. Người vừa ngăn cản anh lại chính là Sakura (đương nhiên anh ta càng ngạc nhiên hơn nữa). Sakura chậm rãi bước lên phía trước, đứng chặn giữa Yukito và đối thủ của anh. Touya kéo Yukito lùi lại. Sonomi lo lắng trong khi Nakuru vẫn đứng im lặng.

“Người... chính là...” - Sakura chăm chú nhìn vào bóng người đang chìm nổi trong bóng đêm bao la. Một bàn tay đưa lên, nhẹ nhàng bỏ mũ choàng xuống – “Người là... ‘HỎA THẦN’ SEIZA?”

“Kẻ khả nghi” kia quỳ sụp xuống chân Sakura, trong khi tất cả những người xung quanh ngạc nhiên há hốc mồm. Sonomi run lên khi nhớ lại mình đã thách thức với ai. Những binh sĩ có mặt đứng im bất động, phần vì bất ngờ, phần vì khiếp sợ. Ngay đến Touya và Yukito cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình. Trong khi đó, Nakuru chỉ nhếch mép cười.

“ ‘Hỏa thần’ Seiza, bái kiến công chúa!”

Người kia nhẹ nhàng nói, mỉm cười ngẩng đầu nhìn Sakura. Đuôi tóc màu xám lộ ra ngoài, nhẹ nhàng bay bay. Ánh mắt lạnh lùng ban nãy, giờ trở nên dịu dàng, ấm áp. Bàn tay anh ta nắm lấy bàn tay Sakura, bằng một cử chỉ nâng niu, trân trọng. Sau khi rút tay ra khỏi áo choàng, nhờ ánh sáng từ ngọn đuốc của Touya và của những người phụ nữ vừa mang đến, mọi người mới nhận ra bàn tay anh ta bị những vết xước dài, vẫn còn rớm máu. Đôi tay dường như bị cào xé bởi một cái gì đó rất sắc mạnh. Chiếc áo choàng ngoài cũng bị rách toạc. Những lọn tóc từ trong áo rơi xuống dưới, như những bông hoa màu xám – màu của sự ấm áp. Mất một khoảng thời gian yên lặng vì bất ngờ, Sakura chợt cúi mình xuống, lao vào người anh ta. Hai tay cô ôm choàng lấy cổ chàng trai, như níu giữ vì sợ anh sẽ đi mất:

“Seiza.. Seiza... Hay quá, người đã trở về rồi. Người còn sống... Vậy là tốt rồi...”

Sakura cười rạng rỡ, đôi mắt cô khẽ ngời lên trong màu đỏ của ngọn lửa. Sau một thoáng bất ngờ, Seiza cũng vòng tay ôm lấy cô, khẽ khàng nói:

“Tôi đã trở về rồi, công chúa...”

Hơi lạnh đã tràn về đến kinh đô Tomoeda. Những ánh lửa soi sáng cả một góc đường vắng tanh. Trong tình hình đất nước rối ren như hiện nay, và đặc biệt là vào khi mùa rét đang đến gần, ngoài đường phố hầu như không có người. Chỉ còn lại những người đang vội vã trở về nhà sau một ngày làm việc mệt nhọc, hoặc có những người bây giờ mới bắt đầu sắm sửa ủa rét đang đến gần. Hoa đông rung rinh trong làn gió lạnh, đáng vẻ ngạo nghễ và thách thức. Chỉ có những bông tuyết đầu mùa vẫn thản nhiên chơi đùa cùng hoa đông kiêu căng. Cảnh sắc trắng xám vắng lặng của đường phố không gây ngạc nhiên cho những người cư dân đã sống lâu năm tại Tomoeda, nhưng lại đủ khiến người ở xa đến phải giật mình ngỡ ngàng.

Trong bóng tối mịt mờ, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra con đường vắng lặng. Khu phố này vốn là khu phố quý tộc, nhưng hiện nay, nó bị bao phủ bởi sự im lặng đến đáng sợ. Những tiếng côn trùng rí rách kêu lên bản tình ca muôn thuở của nó, vậy mà bây giờ, tiếng kêu đó lại khiến người nghe rợn tóc gáy. Tia nhìn lia đi một lượt khắp cả khu phố vắng vẻ, và khẽ giật mình nhận ra: Ba bóng đen đang chậm rãi tiến lại phía mình.

Rất nhanh sau khi bị phát hiện, ba bóng người đã đứng trước sân. Một chiếc bóng cao lớn nhất nhẹ nhàng đẩy cửa. Cánh cửa đã lâu không mở ra kêu lên những tiếng kêu kệt. Tiếng bước chân nhanh nhẹn đi vào... Tiếng cửa bật mở. Người trong nhà vẫn im lặng, đứng nhìn xuống màn đêm thăm thẳm trước mắt.

“Xin chào! Cô đang ở đây à, Naoko?”

Tiếng đập lửa vang lên khẽ khàng. Ánh đuốc le lói chiếu sáng căn phòng khách của nhà họ Li. Naoko vẫn đứng im lặng nhìn ba người đang tiến lại phía mình. Đi đầu tiên là Syaoran, nối ngay sau lưng anh là một người phụ nữ và một cô gái trẻ. Naoko quay người lại, cúi chào những người mới đến theo đúng nghi thức mà cô vẫn làm khi gặp người có vai vế lớn hơn mình.

“Người chính là Naoko, người mà Syaoran đã nhắc đến?”

Người phụ nữ hỏi, giọng bà ta cao vút lạnh lùng. Ánh lửa nhỏ nhoi làm khuôn mặt bà ta lờ mờ bóng trông càng đáng sợ hơn. Naoko liếc mắt qua rồi nói:

“Tên tôi là Naoko!”

“Ta không thích cách nói chuyện của người” - người phụ nữ lạnh nhạt nói, quay người ngồi xuống một chiếc ghế kế bên. Cô gái cũng nhanh chóng đi đến đứng bên cạnh người đàn bà. – “Ta chỉ hỏi người có phải là Naoko không, thì người chỉ cần trả lời có hay không là được rồi, rõ chưa?”

Im lặng. Naoko dường như đang tìm cách trả lời nhưng lại dường như vì không muốn nói tiếp. Syaoran nhận ra sự yên lặng của Naoko và cảm nhận rõ nổi tức giận của mẹ mình. Anh định khuyên Naoko lên trả

lời xem rõ hay chưa nhưng rồi lại thôi. Bà Li đập bàn quát lên:

“NÓI!”

“Thưa phu nhân” – Naoko rành mạch nói – “Phu nhân hỏi tôi rằng: Có phải là Naoko mà Syaoran đã nhắc đến không, điều này làm sao tôi biết được. Naoko mà thiếu chủ nhắc đến là ai, tôi không biết, chỉ biết: Tên tôi là Naoko.”

Bà Li đứng phắt dậy. Trong bóng tối âm u, vẫn nhận rõ nét cau có tức giận trên gương mặt bà. Bà ta dường như muốn xé nát người đang đứng đối diện với mình, nhưng lại bất lực không dám làm gì. Cô gái trẻ đứng sau bà ta thì thầm nhỏ nhỏ:

“Mẹ, xin hãy bình tĩnh. Mục đích của chúng ta đến đây hôm nay không phải để...”

Những lời nói của cô gái dường như đã tác động ít nhiều đến thái độ của bà Li. Bà kìm nén, ngồi xuống:

“Con nói đúng, Rika. Nếu con không nhắc chắc ta sẽ vì tức giận mà quên mất.”

Bà Li nói và ném về phía Naoko một tia nhìn sắc lạnh, giận dữ. Ánh mắt đó có nét gì đó đề phòng, không muốn để Naoko tiến gần về phía mình. Naoko vẫn im lặng đứng nhìn người phụ nữ đối diện với mình. Đôi mắt của cô sụp xuống, nhìn dưới đất nhưng lại khiến người ta có cảm giác cô đang thu tóm tất cả mọi chuyện diễn ra xung quanh mình, từ người phụ nữ đối diện, cô gái đứng bên cạnh bà ta và cả Syaoran. Trong không khí im lặng, Syaoran khẽ rung mình. Chẳng phải đây là lần đầu tiên Syaoran phải chịu cảnh này khi nói chuyện với Naoko, nhưng cái lặng lẽ của Naoko hôm nay có vẻ gì đó khác với mọi ngày. Cái lặng lẽ đó như lạnh lùng, băng giá, căm thù, giống như với một nỗi hận không thể xóa nhòa. Không như cái “lặng” thường ngày, bị bao trùm bởi sự nuối tiếc, xót xa. “Cô ta đang nghĩ gì?” – Syaoran thắc mắc, tiếp tục chờ đợi xem ai sẽ là người lên tiếng trước.

“Naoko” - cuối cùng, chính bà Li là người không chịu được cảnh cảm lạnh này – “Ta không thể đi vào ban ngày, vì vậy nên đêm nay ta mới đến gặp người. Thứ nhất là để biết người như thế nào, thứ hai là để nói với người vài việc”

“Tôi xin sẵn sàng nghe lời chỉ bảo của phu nhân!” – Naoko kính cẩn nghiêng mình.

“Có thể làm như thế thì tốt” – bà Li nhếch mép cười – “Ta chỉ muốn biết, tại sao người lại giúp chúng ta, phản bội lại chủ nhân cũ - người mà người vô cùng sùng kính?”

Naoko nhú mày suy nghĩ. Chỉ một thoáng qua, cô nói:

“Xin phu nhân thứ lỗi, đây là điều không thể nói. Nói chung là tôi giúp thiếu chủ vì một chút ơn nghĩa mà tôi còn thiếu của thiếu chủ. Không trả được nghĩa, không thể chết. Đó là tiêu chí sống của tôi!”

“Thân phận thật sự mà người nói với Syaoran là đúng chứ?” – Rika bắt đầu lên tiếng chất vấn – “Và lấy gì để chứng minh?”

“Tôi có thể khẳng định lời nói về thân phận của tôi là đúng sự thật. Chính lời khẳng định của tôi là bằng chứng!” – Naoko trả lời, giọng đầy kiêu hãnh.

“Giả sử như những điều đó không đúng?”

“Không thể có chuyện đó được, thưa cô nương” – Naoko nhếch mép cười – “nói dối về những điều đương nhiên đúng, điều đó không phải cách làm của tôi”

“Vậy... nếu như cô phản bội chúng tôi vì chủ nhân cũ của cô? Hoặc... Cô thấy ân hận khi nhìn thấy người chủ ấy?” – Rika tiếp tục nói.

Naoko lại một lần nữa giữ im lặng. Có lẽ cô đang đấu tranh tư tưởng trong việc trả lời. Phản bội lại chủ cũ hay chủ mới? Syaoran chú ý quan sát sự khổ sở lộ ra trên nét mặt Naoko. Đôi mắt cô gái vẫn cúi xuống dưới, mi mắt sụp xuống. Một lúc sau, Naoko quay lên, nhìn thẳng vào mắt Rika:

“Thật sự như vậy, tôi sẽ chết. Không, chỉ cần làm xong nhiệm vụ lần này thôi, tôi sẽ chết. Tôi không thể phản bội lại chủ của mình. Có lẽ chỉ cái chết mới có thể đền hết tội của tôi...”

Gió đông lạnh ngắt từ ngoài cửa sổ thổi vào, tung bay những tấm rèm cửa. Làn gió băng giá như gió của tử thần đến chứng thực cho lời nói của Naoko, sẵn sàng lấy mạng cô gái bất cứ lúc nào sau khi cô đã làm xong nhiệm vụ của mình. Syaoran khẽ giật mình. Đây quả là một cô gái trọng nghĩa. Chỉ vì một chút ơn nghĩa với Syaoran, cô gái này có thể hi sinh cả mạng sống và lòng trung thành của mình để trả, nhưng cũng không vì thế mà hoàn toàn phản bội người chủ cũ. Nghe câu nói của Naoko, Syaoran biết rằng, không gì có thể ngăn cản cái chết của cô gái, bởi lòng trung thành và ơn nghĩa không thể vẹn toàn cả đôi đường.

“Được rồi” – bà Li lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện của Rika và Naoko (mặc dù có vẻ như hai người này cũng không có ý định tiếp tục) – “Nếu cô đã có suy nghĩ như thế thì ta sẽ tạm thời tin cô. Nhiệm vụ lần này, cô nhất định phải tham gia, để chứng minh cho lòng trung thành của cô với chúng ta. Đương nhiên....” – bà Li từ từ đứng dậy, đi ra phía cửa. Rika cũng nhanh chóng theo bước – “... Nếu cô phản bội ta như đã phản bội ‘người ấy’, cô sẽ không – có - kết - cục - tốt - đẹp đâu”

“Tôi hiểu”

Naoko lặng lẽ nói, đôi mắt lại sụp xuống như muốn tránh những hạt bụi của cuộc đời bay vào mắt. Nhưng những hạt bụi đó lại quá thích đôi mắt trong ngần của cô, nó không muốn buông tha cho cô và vẫn chui vào trong mắt cô, dù đã được che bởi một lớp kính mắt. Mái tóc Naoko bỗng bỗng bay, nhẹ nhàng quệt lên khuôn mặt cô, vắt lên kính và rủ xuống. Trong bóng tối mờ mờ, những sợi tóc như những hàng nước mắt khổ đau.

“Rika, hôm nay con sẽ ở lại đây” – bà Li ra lệnh – “Còn Syaoran, con sẽ đưa ta về cung điện.”

Syaoran im lặng nghe lệnh. Khi đi lướt qua chỗ Naoko, anh liếc lại nhìn cô. Cô gái vẫn đứng im, bất động như cô vẫn thế. Cô không ngược mắt nhìn lên, mà chỉ khẽ gật đầu chào vị thiếu chủ cô phục tùng. Syaoran mỉm cười, lạnh giá. Vậy nhưng, đối với Naoko, chỉ nụ cười lạnh lẽo đó của anh cũng đủ để cô cảm thấy ấm áp hơn trong cái rét đầu đông.

Hai mẹ con nhà họ Li nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà xưa cũ trong màn đêm đen dày đặc. Ánh đuốc bập bùng cháy trong nhà họ Li, soi rõ bóng người lặng lẽ đi. Naoko di chuyển ra gần cửa sổ, nhìn theo bóng hai người. Trong lòng cô xuất hiện một cảm giác nuôi tiếc không rõ nguyên do, và nỗi buồn man mác. Ở màn đêm đen như vậy, nhưng Naoko lại nhìn rõ Syaoran. Đường như bóng đêm không thể che khuất được bóng dáng quen thuộc của anh. Bà Li đã khuất bóng dần trong màu đen, chỉ có Syaoran như ánh sáng soi đường trong đêm tối. Ánh sáng đó đối với Naoko, nó quá sáng chói, sáng đến nỗi cô không thể với tay lại. Và ánh sáng đó cũng không phải dành cho cô, cô hiểu. Trái tim Naoko quặn thắt lại. Chối quá. Naoko tự cười mình. “Ban đêm mà mình lại thấy chói chỉ vì một bóng người. Thật nực cười...” Chính Naoko cũng thấy khó hiểu với bản thân mình, khi mà cô vẫn chưa thể giải đáp được thứ cảm xúc kì lạ của mình.

“Cô cũng đừng hòng lấy được trái tim của anh ấy”

Giọng Rika lạnh lùng vang lên, kéo Naoko trở về với bóng tối mà vốn dĩ nó là như thế. Rika Sasaki đã đứng cạnh cô, nhìn theo hướng mà Naoko đang nhìn.

“Tôi không hiểu cô nương muốn nói gì?” – Naoko lạnh lùng nói, nhưng vẫn giữ thái độ kính cẩn đối với chủ.

“Nhìn mắt cô là tôi hiểu, bởi vì chính tôi cũng như thế. Chỉ thấy được bóng một người, thì chứng tỏ Tình cảm cô dành cho người đó, chắc chắn không phải là tình cảm bình thường. Nhưng...” – Rika nhấn mạnh – “Cô đừng hòng có thể chiếm hữu Syaoran. Chỉ Kinomoto cũng đã đủ rồi. Tôi không giết được Kinomoto, nhưng tôi có thể giết cô!”

Naoko im lặng lắng nghe Rika nói. Một bầu không khí nặng nề bao trùm giữa hai người con gái. Naoko nhếch mép cười ngạo nghễ:

“Giết tôi? Nghe có vẻ đơn giản quá nhỉ?”

Giống như có một ma lực mãnh liệt phát ra, Rika bắt giác lùi lại. Khi nói câu đó, ánh mắt Naoko nhìn thẳng vào Rika, tia nhìn như một con mãnh thú sẵn sàng ăn thịt con mồi ngay lập tức. Cái cảm giác “bị giết” bùng lên trong đầu Rika như bản năng. Cả người Naoko phát ra một cảm giác kì lạ, như đe dọa đối thủ của mình, khiến tất cả những ai nhìn vào đều bủn rủn chân tay. Rika cũng không ngoại lệ. Mọi thứ quanh cô không còn quan trọng nữa. Tia nhìn của Naoko làm đầu óc cô chỉ còn một suy nghĩ duy nhất:

Mạng sống. Rika tiếp tục lùi lại, đứng áp vào tường. Ánh trăng chiếu vào Naoko, khiến Rika giật mình khi nhìn ra: Đường như có một con rồng to lớn đang đứng ngay trước mắt mình. Con rồng như cuộn cuộn tức giận, chỉ cần mình cử động một chút, lập tức sẽ mất mạng. Rika định hét lên nhưng cổ họng nghẹt lại. Đến khi định thần lại, cô nhận thấy Naoko vẫn đứng im, không nhúc nhích, trong khi cô đang ngồi bệt dưới đất. Naoko chậm rãi tiến dần về phía cô:

“Nói ra câu đấy thì hình như cô vẫn chưa tin tưởng vào những điều tôi nói? Cô chưa tin vào thân phận của tôi, phải không? Có lẽ do bề ngoài của tôi chưa đủ ‘già’? Nhưng... Như cô thấy đấy, tôi chỉ cần nói thôi cũng đủ làm cô sợ hãi rồi, thì việc giết tôi không đơn giản đâu” – Naoko mỉm cười thách thức, vẫn nhìn Rika bằng ánh mắt lạnh băng. Nhưng rồi, cô ta thở dài quay đi – “Nói vậy thôi, cô đừng lo. Tôi không bao giờ có suy nghĩ chiếm hữu tình cảm của thiếu chủ, bởi lẽ... Tình cảm ấy tôi biết không phải để dành cho tôi. Và cả cô cũng vậy thôi, Sasaki...”

Cảm nhận bầu không khí bình thường đã trở lại xung quanh mình, Rika từ từ đứng lên, đến bên cạnh Naoko mặc dù vẫn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định. Bầu trời ban đêm vào lúc này không đẹp như vào giữa thu hoặc hè. Nó mang một màu sắc âm u, tối tăm. Chỉ có mặt trăng cô độc đứng giữa màu đen rộng lớn, không một ngôi sao nhỏ bầu bạn. Rika đứng đưa người, để cho làn gió lạnh tràn vào.

“Cây hoa anh đào đó...” – Rika lặng lẽ nói – “Nếu không chặt nó đi, có lẽ nhiệm vụ lần này không thể thành công...”

“Cô nương muốn chặt nó à?”

“Đúng. Và đương nhiên, chính tay Syaoran sẽ phải chặt nó. Bởi vì,... Nó chính là mối cản trở lớn nhất...”

“Chỉ là một cây hoa thôi mà?” – Naoko hỏi lại bằng một giọng nói ngây thơ đến mức có thể làm cho Rika phải giật mình.

“Chỉ một cây hoa? Ha...” – Rika bật cười – “Nhưng cây hoa đó không chỉ là cây hoa bình thường. Nó được trồng ở đây không phải chỉ do sự yêu thích thông thường, mà là do một tình yêu mãnh liệt. Nếu không xóa được tình yêu đó để trở thành con người dứt khoát hơn thì nhiệm vụ không thể thành công.”

“Vậy là cô nương cũng phải công nhận tình yêu đó của thiếu chủ là mãnh liệt?”

Rika không nói gì, chìm đắm trong im lặng. Hai cô gái, mỗi người có một suy nghĩ riêng của mình và cùng nhau đeo đuổi nó. Một lát sau, tiếng nói cao trong veo của Naoko vang lên, như một lời dự đoán đáng sợ sẽ xảy ra:

“Cây hoa anh đào đó là một sợi dây nối giữa thiếu chủ Syaoran với thế giới của chúng ta - thế giới con người. Nếu như, chính tay thiếu chủ phải cắt đứt mối liên kết đó, thì thiếu chủ sẽ không còn là con người nữa. Thiếu chủ sẽ trở thành cái gì... Đến lúc ấy mới có thể biết được, nhưng chắc chắn không thể là thứ gì tốt đẹp...”

“Người có cần chút thuốc và băng băng không?”

Nakuru hỏi khi đang cùng Seiza đi vào trong lều. Seiza quay lại nhìn Nakuru bằng đôi mắt xám lạnh lẽo vô cảm:

“Nếu người muốn đùa thì đây không phải lúc chút nào, Nakuru”

“7 năm không gặp.... Người vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào” – Nakuru mỉm cười nói – “Chỉ dụ dằng khi đứng trước công chúa thôi... Nhưng... Lần này ta không có ý định đùa. Bàn tay của người, chắc có lẽ do đi bằng đường núi rồi. Thấy người lo cho công chúa như vậy, ta cũng rất vui vì đến lúc này chắc chưa có ai trong ‘Tứ đại hộ pháp’ phản bội công chúa”

Seiza nhú mày nhìn Nakuru với tay lấy lọ thuốc chữa thương. Hắn ngoan ngoãn rút tay ra khỏi áo choàng, đưa cho Nakuru.

“Sao người lại nghĩ đến vấn đề ấy? Phản bội à? ‘Tứ đại hộ pháp’ mà dám phản bội lại công chúa sao? Chẳng lẽ... Không phải người chứ? Một người xưa nay vốn hết lòng vì công chúa như người lại...??”

“Ồ, ta đâu có ý đó. Chỉ là... Mấy ngày gần đây, ta có linh cảm không tốt lắm. Cảm giác như... Có ai đó đang phản bội chúng ta... Ta rất lo.”

Seiza nhìn bàn tay mình đang được băng lại một cách vụng về. Anh nhăn mặt. Cả bàn tay giờ đây như một đồng bông băng lộn xộn được buộc lại với nhau, nên nhìn tay trở nên to bè hơn bao giờ hết. Xưa nay, Nakuru vẫn kém trong việc băng bó thể này, dù lúc nào cũng nhận phần trị thương về mình khi có người bị thương. Seiza ngán ngẩm gỡ đồng băng ở tay ra, mặc cho Nakuru ngăn cản anh phá hoại “tác phẩm” của hắn.

“Ta nghĩ ngươi cũng không cần lo lắng quá nhiều đến chuyện ấy” – Seiza phải tự mình băng lấy cánh tay – “Ta tin rằng ‘Tứ đại hộ pháp’ không thể phản bội công chúa. Còn nếu phản bội, chắc chắn phải có lý do gì đó, và đương nhiên, sau khi hoàn thành mục đích, kẻ đó sẽ phải chết để đền tội...”

Nakuru mỉm cười lạnh lùng:

“Ngươi cũng chỉ toàn nghĩ đến chuyện chết chóc thôi nhỉ? Nếu kẻ đó không tự chết, đương nhiên chúng ta phải ra tay. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến chút tình đồng chí bạn bè ư?”

“ ‘Tứ đại hộ pháp’ thì làm gì có những thứ tình cảm ấy” – Seiza trả lời bằng một giọng nói giá băng – “Ngươi cũng thế thôi... Nếu ta làm hại công chúa, chắc chắn ngươi sẽ giết ta không một chút thương xót, ta nói đúng chứ?”

Nakuru mỉm cười. Thành viên trong “Tứ đại hộ pháp” luôn luôn là những người hiểu nhau nhất, và có lẽ vì thế, họ không hề hối hận vì cái đã lựa chọn. Những bông tuyết đầu đông bắt đầu rơi, như một sự khởi đầu ột tương lai mới. Tốt đẹp hay chìm trong hố sâu, chắc sau này mới có thể biết....

Ánh nắng chan hoà chiếu rọi cả khu vườn đầy hoa và cây cối. Cây cối đã bị chặt bớt đi nhiều, chính vì thế ánh nắng mới đủ sức để che lấp khu rừng rậm rạp tránh ánh nắng này. Hiện này, bà Li đã không còn sợ ánh sáng như trước, đủ để có thể ngồi dưới tán cây có chút nắng. Nhưng khi cả gia đình họ Li chuyển vào cung điện, khu vườn này thực sự đã tồi tệ đi rất nhiều. Rika mở tung cánh cửa đầy bụi bặm, ngửa mình nhìn lên căn phòng ở trên lầu cao nhất của ngôi nhà. Nơi đó chứa nhiều kỉ niệm của cô, và cũng là nơi đầu tiên cô gặp Syaoran mà cô nghĩ có lẽ anh đã quên lãng từ lâu. Có những điều tưởng như nỗi đau, nhưng bây giờ nó lại trở thành một kỉ niệm đẹp. Căn phòng đó đã bỏ hoang từ 5 năm trước, giờ có lẽ đã bụi bặm lắm. Rika chỉ ngược nhìn, trong óc chợt nhớ lại những kỉ niệm xưa....

“Căn phòng bỏ hoang đã lâu đó có cái gì lôi cuốn cô à?”

Một giọng nói vang lên làm Rika giật mình. Mải suy nghĩ, cô không để ý, Syaoran đã ngồi bên bậc thềm của căn nhà từ lúc nào. Anh nghiêng đầu dựa vào cây cột, ánh mắt màu hổ phách lia nhanh một lượt. Rika chợt thấy nao lòng khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Syaoran bỗng chốc trở nên ấm áp khi nhìn vào cây hoa anh đào. Anh dừng mắt ở đó khá lâu, trước khi quay lại nhìn Rika. Vẫn là đôi mắt lạnh lẽo ấy. 5 năm trước, Syaoran đã từng dùng đôi mắt ấm áp mà anh dành cho Sakura để nhìn Rika, vậy mà giờ đây, cả tia nhìn bình thường đối với vạn vật cũng bị biến mất. Tất cả trong mắt anh dường như đều không tồn tại. Một con người luôn thấu hiểu tâm tư tình cảm của mọi người đã chết, kể từ sau khi phát hiện ra kẻ thù của mình, chỉ còn lại một kẻ thờ ơ, vô cảm đối với những điều diễn ra xung quanh. Rika thở dài đứng trước mặt Syaoran:

“Chà, Syaoran... Cây hoa anh đào đó...”

“Tôi đã từng nói là cô không cần phải quá để ý đến cây hoa đó” – Syaoran ngắt lời – “...Đừng liên tưởng cây với người. Nó chỉ là một cái cây mà thôi... Không hơn không kém...”

Rika dường như đã mất hết kiên nhẫn để đối thoại với Syaoran về vấn đề này. Cô nóng nảy:

“Nếu anh đã chỉ coi nó là một cái cây thì... Hãy thử chặt nó đi... Tự tay cắt đứt mối liên hệ của mình với nó.... Để trở thành một người hoàn toàn tự do...”

Lời nói của Rika như bay bổng trong gió, rơi vào khoảng không vô cùng. Những lời đó cũng bay đến bên Syaoran, làm anh sững người lại trong giây lát. Hai người nhìn thẳng vào nhau, không ai nói gì. Chỉ có tiếng gió vi vu thổi, tiếng cành cây xào xạc và tiếng cây hoa anh đào rung lên. Bên trên lầu tòa nhà, một ánh mắt lặng lẽ theo dõi. Đôi mắt đó buồn bã nhìn vào cây hoa, rồi lại xót xa nhìn về phía người chủ của

nó - Syaoran. Ánh nhìn ấy như muốn hét lên, ngăn cản không cho Syaoran chặt cây hoa anh đào, nhưng cũng lại bất lực không thể làm gì. Không gian lặng im cứ thế trôi qua. Từng giây, từng phút... Thời gian như dừng lại. Đếm từng chút thời gian, để suy nghĩ. Nhưng Syaoran vẫn không thể quyết định. Ánh mắt anh lại chăm chú nhìn vào cây hoa. Nó như một mối liên kết duy nhất giữa anh và người con gái không đợi chờ. Không giống như bao cây hoa mua bên ngoài, cây hoa này đã từng được anh khắc ghi những nỗi đau khổ, những chờ đợi nhớ mong, chứng kiến cả sự khó xử và những cơn giận giữ bị chôn sâu trong lòng, cả tình cảm thâm kín nhất của anh.... Nếu cây hoa này mất đi, tất cả sẽ biến mất. Cả kỉ niệm, nhớ thương... Và rồi, liệu anh có quên hết tất cả không? Quên đi thứ tình cảm ngu ngơ xuất hiện trong mình?

“Anh không tự quyết định được, đúng không?” – Rika lạnh lùng nói – “Tôi hiểu. Anh không muốn quên hết tất cả thứ tình cảm ấy. Anh suy nghĩ, nếu mình không quên hết, mình cũng vẫn đau khổ, mà nếu quên hết, thì sẽ còn đau khổ hơn. Nhưng anh lại chỉ có thể chọn một trong hai. Số phận đã định rồi...”

Syaoran vẫn im lặng. Có lẽ anh cố tình không trả lời chứ không phải là không trả lời được. Tất cả những gì anh biết là những cơn gió lung lay cành lá. Là tiếng rì rào của cây hoa anh đào như tiếng cười vui. Một ngày nào đó, liệu anh còn nhớ đến cái tên: Sakura?

“Tôi có một cách giúp anh chọn lựa” – Rika đưa ra đề nghị - “Anh hãy bịt chặt mắt lại, và sử dụng kiếm, chém mạnh vào phạm vi 50m quanh cây hoa anh đào. Nếu trong vòng 10 giây, lưỡi kiếm không động đến cây hoa, tôi sẽ không bao giờ đề nghị anh chặt nó đi nữa. Còn nếu cây hoa bị đổ, thì từ nay, anh sẽ không còn vương vấn gì nữa.... Thế nào?”

Syaoran nhú mày suy nghĩ. Đây giống như một trò cá cược, mà anh chưa bao giờ từng gặp may trong những vụ cá cược thế này. Lần này sẽ là như thế nào? Liệu là may hay rủi? Và nếu nói là may thì may là do không chặt được hay chặt được? Nhưng mọi sự diễn biến đến lúc này, anh chỉ còn cách theo lao. Syaoran nhắm mắt, cầm lấy thanh kiếm:

“Được. Rika, khoanh vùng đi.”

Chiếc khăn đen bịt kín mắt Syaoran, như một bức tường cản ngăn cách anh giữa quá khứ, tương lai và hiện tại. Rika dùng rào khoanh vùng, để mặc Syaoran một mình trong ranh giới. Riêng cô hồi hộp đứng nhìn bên ngoài. Naoko cũng đứng bên cạnh cô từ lúc nào, thì thầm nho nhỏ:

“Nếu cắt đứt dây, thiếu chủ sẽ trở thành...”

Naoko bỏ lửng câu nói của mình, nhưng Rika cũng không có ý định nghe tiếp. Cô hô lên:

“BẮT ĐẦU!”

Thanh kiếm của Syaoran lia đi ngay lập tức khi hiệu lệnh vừa vang lên. Tiếng kiếm xé gió vun vút. Thi thoảng, kiếm chém vào hư không, nhưng liên tiếp, cây cỏ xung quanh đổ rạp. Bước chân của Syaoran lao đi nhanh chóng. Naoko căng thẳng dõi mắt nhìn theo thanh kiếm của Syaoran. Bước chân càng lúc càng đưa anh tới gần cây hoa anh đào hơn. Thanh kiếm dài làm đổ rạp những bông hoa xung quanh, những tán cây lòa xòa. Kiếm lia lướt qua thân cây hoa cũng khiến Rika và Naoko căng mắt lên nhìn. Mũi kiếm đã mấy lần suýt đâm vào cây anh đào, nhưng không biết do may mắn hay xui xẻo mà chỉ đi lướt qua, rồi lại lia đi hướng khác...

“5...”

Rika lên tiếng báo thời gian, mắt vẫn căng lên quan sát lưỡi kiếm của Syaoran. Chỉ cần cây hoa này đổ, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc. Tình yêu, nỗi tiếc, kỉ niệm... Syaoran sẽ không còn gì hết, và Rika cũng không phải nơm nớp lo sợ. Nếu cây hoa đổ, đồng nghĩa với cái chết của Sakura Kinomoto. Hai người con gái căng thẳng nhìn vào những đường kiếm nhanh thoăn thoắt, lướt qua, lướt lại của Syaoran, mỗi người có một suy nghĩ riêng. Trong đầu óc Naoko lúc này, cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: đó là làm sao để Syaoran không chém vào cây. Cầu mong sao cho cây hoa anh đào mạnh mẽ mãi mãi sẽ duy trì màu xanh tươi của mình. Tim Naoko đập loạn lên, có lúc tưởng chừng như ngừng đập khi thấy lưỡi kiếm hướng về phía cây hoa anh đào mà lia đi. Đôi mắt cô mở căng không chớp. Không khí như lặng đi dưới mỗi đường kiếm của Syaoran. Chỉ có tiếng gió bị xé rách, tiếng cây cỏ đổ rạp, và tiếng kêu ai oán như tiếng khóc sợ hãi của cây hoa anh đào.

“1...”

Chỉ còn lại một giây cuối cùng, liệu tương lai sẽ là màu gì? Màu xanh của lá hay màu trắng của nhựa cây? Thanh kiếm của Syaoran vẫn lia đi. Cây hoa mai đứng kiêu hãnh bên cạnh cây hoa anh đào đã ngã rạp xuống. Chỉ bằng một phát kiếm trong tích tắc, cả cảnh đào cũng đổ. Nhưng còn cây hoa anh đào? Nó sẽ sống được đến bao lâu? Naoko nhắm mắt lại cầu khẩn, chỉ hi vọng tất cả sẽ kết thúc trong tốt đẹp. Chỉ còn một giây...

“0...” – “Roẹt”

Tiếng hô của Rika vang lên bị ngắt quãng bởi tiếng “Roẹt” kết thúc. Naoko từ từ mở mắt....

35. Chương 35:hận Thù

Cung điện Clow nhộn nhịp những tiếng bước chân, tiếng vó ngựa và tiếng kiếm binh. Tiếng binh khí va vào nhau lách cách, vang lên những âm thanh đáng sợ như những tiếng kêu của tử thần. Quốc vương Hiragirawa nhấp nhóm trên ghế, không yên. Đoàn ngựa chiến đang được kiểm tra kĩ lưỡng và từ từ tiến vào trong sân. Hiragirawa ngồi im, nhìn chăm chú vào những bước chân khỏe mạnh của đàn ngựa. Những quý tộc nhìn nhau, cười hài lòng vì sự chuẩn bị của mình. Li Syaoran vẫn quanh qua quẩn lại bên cạnh đám ngựa, lắc đầu vì chưa vừa ý. Mỗi cái lắc đầu của Syaoran lại khiến cho Hiragirawa run lên vì lo sợ. Đôi mắt hổ phách lạnh lùng lia đi một lượt khắp sân cung điện, rồi dừng lại ở chỗ vị quốc vương “đáng kính”. Ánh nhìn ấy làm ông ta sồn gai ốc. “Mẹ con chẳng khác nhau chút nào” - hấn thâm nghĩ. Syaoran nhìn thoáng qua đám binh khí, cung, kiếm... bày la liệt ở sân rồi chậm rãi tiến về phía quốc vương. Tim Hiragirawa như ngừng đập trong giây lát ấy.

“Quốc vương” – Syaoran kính cẩn nói – “Tôi đã kiểm tra xong. Mọi thứ tuy chưa thật sự hoàn hảo như tôi hi vọng nhưng cũng đủ để ta có thể chiến thắng một kẻ thù nghèo như quân Kinomoto. Chúng ta đã có thể xuất trận rồi!”

“Người muốn đi ngay hôm nay sao?” – Hiragirawa ngạc nhiên. Theo kinh nghiệm của một người đã từng xông pha trận mạc như ông ta thì cũng nhận ra việc đi ngay bây giờ là hơi gấp gáp so với dự tính. Nhưng nhìn về mặt tinh quái đầy mưu mô của Syaoran, hấn cũng không có gì phải nghĩ nhiều nữa – “Nếu muốn thì... Tùy người!”

“Đa tạ quốc vương” – Syaoran mỉm cười.

Ngay sau khi Syaoran vừa quay đi khỏi, Hiragirawa vội vã lui trở về điện của mình. Qua bao năm không cầm kiếm đánh giặc, bây giờ, đột nhiên hấn cảm thấy sồn gai ốc khi nghe tiếng binh khí chạm vào nhau. Hấn lách mắt tất cả mọi người, một mình ngồi trong căn phòng dát vàng của mình, như để không ai biết đến sự tồn tại của hấn, và dường như cũng là để chuẩn bị ột kế hoạch - kế hoạch lớn nhất trong đời hấn kể từ khi trở thành vị vua bất đắc dĩ đến nay.

Syaoran lượn quanh một con ngựa bờm trắng. Anh có thể nhanh chóng nhận ra đây chính là con ngựa mà Yukito, anh và Sakura đã đi trong chuyến trở về từ “Đồi ma” trước đây. Sau lần ấy, con ngựa đã được bổ sung vào hàng ngựa chiến trong cung điện. Chính nó cũng là con ngựa đã đuổi kịp Eriol và Tomoyo trong đêm đó. Đây quả là một con ngựa tốt, cho dù đã có vẻ luống tuổi. Syaoran hài lòng gật đầu.

“Syaoran....”

Syaoran vỗ vỗ vào hông con ngựa:

“Chuyện gì vậy, Garraku?”

Garraku - cấp dưới của Syaoran im lặng đứng nhìn đội trưởng của mình kiểm tra ngựa. Khuôn mặt anh ta đã hóp lại, mất hẳn vẻ đẹp trai phong độ thường ngày, hấn vì những lo lắng của mình đối với trận chiến không mong đợi này. Garraku thở dài:

“Syaoran, cậu định ra trận thật sao?”

“Vậy theo cậu, tôi còn mục đích khác nữa à?” – Syaoran phản vấn lại.

“Ah, tôi chỉ thấy lạ thôi. Thường ngày, cậu luôn bàng quan đối với những vấn đề thế này mà. Cậu chỉ muốn làm cho hết bồn phận của mình thôi, vậy mà tại sao lần này...”

“Lần này là một lần đặc biệt”

Syaoran mỉm cười trả lời. Garraku thở dài. Syaoran vẫn giữ vững nụ cười của mình khi đứng trước các binh lính, đặc biệt là những cấp dưới của mình như Garraku. Nhưng sâu thẳm trong ánh mắt anh, vẻ ảm áp đối với mọi thứ đã không còn nữa, chỉ còn lại vẻ giá băng lạnh lùng, như cái lạnh của một mùa đông buồn. Garraku luôn cố gắng chịu đựng, muốn ôm lấy những tổn thương về tinh thần cho Syaoran, nhưng đương nhiên, điều đó là không thể. Bằng một động tác chớp nhoáng, Garraku giữ chặt tay Syaoran lại, không cho anh tiếp tục nắn bóp những con ngựa chiến chân dính máu:

“SYAORAN!” – Garraku hét lên khiến vài tên lính gần đó giật mình quay lại. Nhưng khi nhận ra đội phó và đội trưởng của mình, bọn họ lại vội vã quay đi ngay lập tức – “CẬU ĐANG NGHĨ GÌ VẬY? CẬU ĐỊNH CHE GIẤU ĐẾN BAO GIỜ NỮA?”

Syaoran chỉ mỉm cười, gỡ tay Garraku ra:

“Vậy theo cậu, tôi đang che giấu cái gì?”

“Mục đích của cậu...” – Garraku trả lời, ánh mắt cương nghị nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Syaoran.

“Dẹp loạn” – Syaoran trả lời, vẫn với một nụ cười trên môi – “Cái đó cậu phải biết chứ?”

“Cái tôi muốn hỏi là mục đích chính cậu cơ. Vì ‘lời thề’, phải không?”

Syaoran chỉ cười không nói. Anh nhẹ nhàng vỗ lên vai Garraku:

“Garraku, hình như cậu đã biết tên cô gái cậu thích trong bữa tiệc sắc phong của công chúa Samia? Và chính vì vậy cậu không muốn đánh trận này?”

Garraku im lặng suy nghĩ. Những binh lính xung quanh đã bắt đầu tập trung thành đội, sẵn sàng chờ lệnh chỉ huy. Garraku mím môi:

“Đúng. Và tôi biết, cậu cũng vậy.”

“Không” – Syaoran đội mũ lên đầu. Bộ áo giáp kêu lên những tiếng nặng nề - “Tôi không giống cậu. Nếu cậu không muốn ra trận này, tôi sẽ không ép, nhưng cũng đừng quên, cuộc tình của cậu là không có kết quả tốt đẹp, hãy quên đi! Chính cô ta còn không nhớ nổi mặt cậu...”

Garraku giật mình. Không phải vì việc cô gái không nhớ mặt anh mà là do giọng nói của Syaoran. Nó có vẻ gì đó lạnh nhạt, xa cách, như đóng băng người đối diện. Chẳng lẽ mãi mãi, Syaoran trước đây sẽ không thể trở lại sao? Một con người có thể thay đổi nhanh như vậy? Nhưng tại sao, anh vẫn cười? Garraku thở dài nhìn theo bóng Syaoran. Bóng dáng anh đã cô độc lại càng trở nên cô độc. Và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Garraku tưởng chừng như mình đã ngừng thở. Chỉ một khắc đó, Garraku có cảm giác mãi mãi sẽ không thể gặp lại Syaoran nữa. Garraku vội vã chạy theo:

“Syaoran, tôi sẽ đi theo để bảo vệ cậu, bởi vì chắc chắn cậu sẽ cần đến tôi. Lấy tôi ra làm vật hi sinh cũng được, chỉ hi vọng cậu có thể sống!”

Nghe những lời kì lạ của Garraku, Syaoran có thoáng chút ngạc nhiên. Nhưng rồi anh chỉ mỉm cười. Gió thổi lá cờ của quân đội cung điện Clow tung bay phất phới. Tương lai liệu có màu không?

Đoàn quân lính của cung điện Tomoeda lên đường ngay sau khi mọi thứ đều đã được kiểm tra. Binh lính cũng được duyệt qua một lần cuối cùng trước lúc ra trận. Cung điện bây giờ trở nên rộng hơn bao giờ hết. Những người lính trong đội “Cấm quân” bảo vệ nhà vua vẫn giữ vững vị trí của mình trong cung điện, không được vào quá sâu mà cũng không được ra ngoài quá xa. Những quý tộc vương giả thì nhốt mình ở trong điện, không dám ra ngoài. Cung nữ đi không gây nên một tiếng động nào có thể khiến người ta nghe thấy. Thỉnh thoảng, họ chụm đầu vào nhau bàn tán một cái gì đó, nhưng rồi lại tách ra ngay. Nhiều người rồi rã, tụm lại thành đám để tán gẫu về cuộc chiến sắp tới. Nhiều người đã làm việc trong cung điện từ triều vua trước, một mực chắc chắn rằng quân đội Kinomoto sẽ thắng, và họ nhất định sẽ phục vụ cho vị vua mới. Một vài cung nữ trẻ run sợ trước thảm họa có thể sẽ xảy ra trong nay mai, bật khóc khi nghĩ đến

thảm cảnh. Cũng có người đã suy nghĩ đến việc trốn khỏi cung điện nếu quốc vương không đồng ý cho họ rời cung. Tuy nhiên, tất cả các suy nghĩ ấy, họ đều chỉ dám nghĩ trong lòng hoặc thì thầm cho những người họ tin cậy nhất. Đương nhiên là nếu biết, quốc vương có thể giết họ dễ dàng như vất bỏ một thứ đồ đã hết công dụng.

Cũng như sự tĩnh lặng của cung điện, “Vương điện” hoàn toàn không có tiếng nói. Quốc vương lặng lẽ ngồi im trên ghế vàng. Những lính hầu đứng quanh cũng chẳng buồn nhúc nhích. Đối với Hiragirawa, có lẽ họ cũng chỉ là những thứ vướng chân ông ta khi đi qua đi lại trong căn điện, chính vì vậy, ông hạ lệnh cho họ ra ngoài. Hiragirawa ném một ánh nhìn thêm muốn, khát khao ra ngoài cửa sổ một cách vô định hình. Đoàn người ngựa đã đi khuất tầm mắt, chỉ còn những lớp bụi dày tung lên mù mịt trên đường. Và chỉ đợi một lát sau, những đám bụi đó cũng khuất bóng. Ánh mắt Hiragirawa gần như vô hồn, đôi chân ông ta bước một cách máy móc như bị thôi miên. Những bước đi nhanh tiến thẳng ra khỏi Vương điện, ánh mắt vẫn đảo quanh để xem xét một cách lén lút. Cung điện vắng ngắt như tờ. Hiragirawa yên tâm đi ra mà không chú ý đề phòng nữa.

“Khoan đã, Quốc vương. Xin mời ngài hãy trở vào Vương điện!”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên ngay sau lưng làm Hiragirawa giật mình. Cảm giác sợ hãi bùng lên trong bộ óc gian manh của ông ta. Hắn từ từ quay lại. Người đang nói chuyện với ông là một cô gái khá xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Cô ta đứng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt nhìn xuống dưới chân như đang đi di những hạt bụi. Hiragirawa run rẩy hỏi:

“Sasaki... Ta tưởng cô đã đi cùng những người kia?”

Rika nhếch mép cười:

“Không, ta nhận lệnh ở lại canh chừng ngài. Ta biết, bây giờ ngài định đi đâu: Nghĩa trang Tomoeda. Nếu đến được nơi đấy thành công, ngài sẽ được gặp lại ‘thứ quan trọng nhất’ với ngài ở đó. Còn nếu không thành công, đương nhiên mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng ngài đừng hi vọng được gì ở hai tiếng ‘thành công’. Để đề phòng ngài, các biện pháp bảo vệ ở đó đã được tăng cường tối đa.”

Hiragirawa mím môi nghe Rika nói. Ánh mắt hắn hơi long lên nhưng rồi lại chùng xuống, tỏ vẻ nghe lời. Hắn cũng ngoan ngoãn đi vào trong Vương điện cùng với Rika áp sát sau lưng. Sau khi đã ngồi yên vị trên chiếc ghế vàng của mình, hắn lén đưa mắt nhìn Rika. Cô vẫn khoanh tay, dựa lưng vào bệ cửa, nhìn một cách vô định về phía không gian xa xăm.

“Hình như cô mong được ra trận lắm?” – Hiragirawa hỏi về thông cảm – “Tôi hiểu, chắc cô nghĩ rằng không có cô thì trận chiến sẽ không thể thành công?”

“Hoàn toàn ngược lại” – Rika mỉm cười, đôi mắt đã trở về với tia nhìn thực tế - “Tôi không cần lo lắng đến vấn đề thất bại nữa rồi. Ở đó đã có một người mà quân Kinomoto chỉ cần nhìn thấy cũng đã đủ để mất tinh thần chiến đấu. Ngoài ra, chỉ cần một mình Syaoran là có thể.... CHIẾN THẮNG!”

Hiragirawa giương ánh mắt ngạc nhiên lên nhìn Rika. Cô gái không nói gì tiếp nữa, mà im lặng suy nghĩ. Tại sao lần này cô lại thấy yên tâm vào Syaoran như vậy? Có lẽ những sự việc xảy ra sáng hôm qua đã làm cô thay đổi suy nghĩ...

.....

Khung cảnh trong một khoảng vườn giống như một bãi chiến trường đầy máu. Cây cối đổ ngổn ngang. Những bông hoa đủ màu sắc đã từng được Syaoran chăm sóc cẩn thận đổ rạp xuống, cánh hoa thâm đen lại, như nổi hận thù, phân vân. Cây hoa đào nằm chắn ngang lối vào vườn, cành cây rơi xuống bên cạnh, nụ đỏ rực như màu máu. Nụ mai nhẹ nhàng thanh tao, bay nhẹ xung quanh như muốn một phần nào đó xua tan đi sự bi thương mà bất lực. Lá xanh chờn vờn trong gió, đung đưa rồi lại cuốn lên như cơn lốc xoáy, bao quanh người Syaoran....

“Syaoran...”

Rika ngáp ngừng gọi. Cô chợt cảm thấy sợ hãi khi đối diện với một Syaoran như lúc này. Cả người anh âm u như có một bóng đen vô hình bao phủ. Những cánh hoa vương vãi rơi xuống đầu anh, như một sự tiếc

thương, nhưng nhớ. Tóc lòa xòa, che phủ khuôn mặt anh, nhưng cũng đủ khiến Rika giật mình kinh hãi khi nhận ra nét đôn đàu đến đáng sợ ấy. Cây hoa anh đào nằm sõng soài dưới chân anh...

“Cô hài lòng chứ, Rika?”

Syaoran khẽ nhếch mép cười, nụ cười lạnh lẽo như một nụ cười từ cõi xa xăm hiện về. Ánh mắt anh lộ ra khỏi mái tóc dài, ngẩng lên nhìn Rika một cách vô hồn. Chưa bao giờ ánh nhìn của anh khiến cô thấy sợ hãi như lúc này: Một cái nhìn đầy căm phẫn, chứa đựng sự nuối tiếc, xót xa. Trong vô thức, Rika khẽ lùi lại một bước. Những tán lá xanh tung lên theo gió, rồi lại nhẹ nhàng đáp xuống, khiến người ta cảm nhận thấy một nỗi đau thương. Lá cây rơi lên cánh tay của Rika. Ướt ướt. “Nước mắt?” Cô gái thầm hỏi mình. Đó phải chăng là nước mắt của cây hoa anh đào - những giọt nước mắt oán hận cuối cùng. Chẳng lẽ chính những “giọt nước mắt” này sẽ đem Syaoran đi mãi mãi? Dòng nhựa trắng - dòng máu sống của cây hoa - chảy ra, ngấm vào đất, truyền lên tất cả vụn vặt nỗi đau, nỗi hận của mình, làm con người như Rika cũng phải giật mình khi nghĩ đến. Chiếc khăn đen trên tay Syaoran rơi xuống, phủ ngang thân cây hoa anh đào. Gió lại đến. Vẫn tự do, vẫn phóng túng, nhưng hôm nay, gió như mang một nỗi sầu ảm đạm. Gió vuốt ve lên mái tóc Syaoran, rồi lại vội vàng chạy ra xa. Gió xót xa lay nhẹ cành cây anh đào, rầu rĩ đứng lại. Nhưng gió cũng chẳng ở đâu lâu, và cũng không ở yên bao giờ. Gió lại chạy đi, kéo những cánh hoa lên cao cùng lá xanh, rải chúng xuống, chia buồn với phong cảnh nơi đây.

Rika chợt giật mình. Tại sao cô lại có thể cảm thấy buồn chỉ vì một khoảng vườn bị phá nát? Phải chăng chính nỗi buồn của Syaoran đã lan truyền sang cô, và sang cả cảnh sắc nơi đây? Rika tự trấn an mình. “Mục đích của mình đã đạt được rồi. Không nên trở lên đa sầu đa cảm như vậy!”

“Syaoran...” – Rika khẽ ngập ngừng một lúc – “Anh... Anh thấy đấy. Vào giây cuối cùng, không, chính xác ra là vào thời khắc cuối cùng khi tôi hô đến ‘0’, cây hoa này đã bị đổ. Điều đó cho thấy, anh và nó vốn không có duyên với nhau. Anh phải thực hiện đúng giao ước.”

Syaoran im lặng. Khoảng không gian tĩnh lặng lại trở về trong khu vườn. Chỉ còn tiếng gió như tiếng kêu ai oán. Và tiếng lao xao của cánh hoa tàn...

“Cái đó cô khỏi lo lắng” - Syaoran lên tiếng – “Chúc mừng, Rika!”

.....

Vương điện vang lên tiếng thở dài của Rika. Cô vẫn im lặng đứng, ánh mắt vẫn xa xăm, buồn bã. Hiragirawa biết, nếu còn muốn giữ mạng sống của mình thì tốt nhất là không nên nói gì. Ông đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đôi mắt của Rika thần thờ nhìn, và bất chợt giật mình: Dường như cả bầu trời đang đổ rục màu hoa anh đào, màu đỏ thắm như màu máu hận thù. Hình ảnh đó thoáng qua trong giây lát rồi vụt biến mất... Rất nhanh nhưng cũng đủ để khiến ông mơ hồ cảm thấy sợ hãi. Gió se lạnh, báo hiệu một điều gì đó sắp xảy ra...

“QUỐC VƯƠNG.... QUỐC VƯƠNG....”

Tiếng hét lớn của tên lính canh cổng phá tan sự tĩnh lặng buồn tẻ của cung điện. Hiragirawa đứng bật dậy khỏi ghế. Ông đang có một linh tính kì lạ, mà chính ông cũng không rõ, linh tính đó là điềm lành hay điềm dữ. Rika lấy lại vẻ thần nhiên thường ngày của mình, dấu đi sự buồn phiền khi nãy, điềm tĩnh đứng nhìn tên lính đang hốt hải chạy lại. Mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt nhăn nhúm lại của hắn, giúp Rika hiểu rằng đang có một cái gì đó rất kinh khủng ngoài kia.

“Qu... Quốc... Quốc vương” – tên lính hỗn hển nói, không kịp điều chỉnh hơi thở của mình – “Thái tử... Thái tử Eriol... Thái tử đã từ cõi chết trở về....”

“Tất cả sẽ dừng trại nghỉ tại đây”

Đoàn quân của triều đình đã vào đến vùng thảo nguyên, ngăn cách giữa Xứ tuyết với bên ngoài. Họ quyết định nghỉ đêm tại đây, trước khi dần thân vào vùng tuyết phủ lạnh giá không rõ ngày trở về. Mọi người bắt tay vào việc dựng trại. Nhiều người lạc quan cất tiếng hát, trong khi một vài người thì ủ rũ nghĩ đến số phận của mình trong tương lai gần đây.

“Syaoran, vào nghỉ đi. Tôi đã dựng lều cho cậu rồi”

“Cám ơn, Garraku!”

Syaoran mỉm cười với người bạn thân thiết, Garraku – cũng là cấp dưới của anh. Garraku thở dài, kéo những tấm vải cho khít hết khe hở, đồng thời nhanh chóng trải một chiếc chăn to lên nền đất:

“Đêm nay phải ngủ ở đây, có lẽ cậu cũng nên giữ ấm một chút. Nè, nếu cậu không muốn chết trước khi bắt tay vào trận chiến thì cũng cần nghỉ ngơi chứ” – Garraku gắt lên khi thấy Syaoran bỏ ra ngoài.

“Đương nhiên tôi sẽ ngủ nhưng không phải là lúc này. Tôi sẽ không bao giờ ngủ khi mặt trời chưa lặn. Hơn nữa, nếu ngủ rồi thì lát nữa tôi sẽ không thể ăn bữa tối, như vậy chẳng phải là rất hại cho sức khỏe sao?” – Syaoran trả lời, giọng nói vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, khó gần.

“Được rồi... Được rồi...” – Garraku khó khăn đối phó với sự xa cách này của Syaoran – “Nhưng cậu có thể ngồi lại chút không, cho ấm người ấy mà. Với lại...” – Garraku thoáng chút ngập ngừng – “tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu/”

Syaoran thoáng nhú mày suy nghĩ rồi tặc lưỡi ngồi xuống chiếc chăn dày. Garraku không ngồi cùng chỗ mà bó gối ở dưới nền đất lạnh. Hai người không nói gì trong suốt một khoảng thời gian. Garraku ngồi im lặng, ánh mắt đưa ra nhìn bên ngoài. Vùng thảo nguyên này dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, chỉ có những rặng cỏ úa tàn nằm rạp xuống. Những dòng sông khô cạn và những tiếng chim bị lãng quên. Cái lạnh lạnh nhẹ nhàng ở nơi đây khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu hơn. Garraku khoanh chân, lia một lượt hết tầm nhìn qua tấm vải cửa lều rồi lại nhìn sang Syaoran.

“Có chuyện gì cậu hỏi nhanh lên!” – Syaoran lạnh lùng ra lệnh

“Được rồi, cậu không cần rối lên thế” – Garraku vẫn bình tĩnh nói – “Cậu không thích vòng vo thì tôi đi thẳng vào vấn đề luôn nhé: Làm sao cậu biết nơi gọi là Xứ Tuyết này? Và tại sao cậu lại biết quân đội Kinomoto đang ở đây?”

Im lặng. Garraku cảm nhận rõ sự phân vân của Syaoran khi suy nghĩ xem có nên nói cho anh biết hay không. Garraku thầm mong có thể nghe được câu trả lời từ Syaoran. Bao năm nay, từ khi Syaoran trở thành đội trưởng của anh, chưa bao giờ Garraku biết được Syaoran định làm gì. Những việc mà Syaoran làm, đối với anh và đối với cả những người xung quanh, dù là thái tử Eriol, thì dường như cũng đều không đoán biết được. Chẳng ai hiểu nổi Syaoran nghĩ gì, cũng không thể biết kế hoạch mà Syaoran nghĩ ra. Chính phu nhân Li còn mơ hồ, huống gì những người như Garraku.

“Nội gián” – Syaoran lặng lẽ nói, khiến Garraku hơi chút giật mình ngạc nhiên – “Chúng ta có nội gián ở bên trong quân đội Kinomoto. Không, đó là: Kinomoto có kẻ PHẢN BỘI!”

“Không.... Không thể nào...”

Hiragirawa sợ hãi ngồi phịch xuống ghế. Cả người ông ta run lên khe khẽ, khiến cho chiếc ghế cũng rung lên theo. “Thì ra linh tính đó là điềm gỡ?” Hắn vò đầu. Thì ra cái mà hắn nhìn thấy, bầu trời đầy hoa anh đào đỏ thắm ấy, chính là báo trước điều này sao? Eriol trở về, mang theo nỗi hận thấu xương đối với hắn, giống như một oan hồn vất vớ từ cõi chết trở về, để trả thù. Hiragirawa bắt đầu vắt óc suy nghĩ, hi vọng mong manh rằng có thể có một cách nào đó để thoát khỏi tình trạng hiện nay, khi mà tử thần đang rình rập mình. “Sasaki có vẻ rất giỏi nhưng cô ta liệu có giúp mình không?” Hắn lén ngược ánh mắt cầu khẩn lên nhìn Rika, và giật mình khi nhận thấy sự bình tĩnh của cô gái. Một tay cô gái chống lên hông, tay kia nắm chắc thanh kiếm, trông cô oai phong như một nữ anh hùng. Trong cái giây phút sợ hãi ấy, Hiragirawa muốn có thể quỳ dưới chân cô gái, để cầu xin một sự cứu giúp. Hắn là một tay kiếm tài giỏi, bình thường, hắn có thể đánh bại Eriol dễ dàng, nhưng lần này, đột nhiên hắn thấy sợ. “Phải chăng là vì những hình ảnh mình tưởng tượng thấy và cả cái suy nghĩ về một điều không may?”, Hiragirawa tự chất vấn mình, hi vọng có thể biết được nguyên nhân và sửa chữa nỗi sợ hãi mơ hồ trong người mình. Nhưng điều đó có lẽ là vô dụng, khi mà màu đỏ của trời cứ đập vào đầu ông, buộc ông phải thấy dù đã cố nhắm mắt. Nỗi hận thù của Eriol cứ thế, ngấm sâu vào từng thớ thịt Hiragirawa, khiến hắn phải cảm nhận bằng tất cả các giác quan của mình....

“Hắn trở về rồi à? Hắn muốn gì?”

Giọng nói lạnh lẽo của Rika khiến Hiragirawa trở về với hiện thực đang diễn ra trước mắt. Rika vẫn thản nhiên không thay đổi nét mặt, tra hỏi người lính. Hắn không phải suy nghĩ lâu:

“Dạ, thái tử nói... muốn gặp Quốc vương!”

“Gặp ta?” – Hiragirawa giật mình.

“Cho hắn vào đây!”

Rika lặng lẽ ra lệnh, phớt lờ ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn chút sợ hãi của Hiragirawa. Tiếng bước chân nặng nề vang lên ngoài cửa vương điện...

36. Chương 36: Đêm Dài Lắm Mộng

Màn đêm từ từ bao phủ bầu trời Clow và cả những nước lân bang. Xứ tuyết ngập tràn màu trắng cũng phải trở về màu đen của màn đêm vô tận. Dù ban ngày, ở nơi đây không thể thấy được mặt trời, nhưng về ban đêm, nhiều khi vẫn có thể nhìn thấy sao. Những ánh sao lung linh, phản chiếu xuống những tảng băng trong suốt, soi sáng cho những con côn trùng nhỏ lạc đường. Ánh sao nhẹ nhàng, không gay gắt như mặt trời, không âm u như mặt trăng, nó tạo cho người ta cảm giác thuần khiết, hòa mình vào vẻ thanh trong của tuyết trắng. Các khu lều đủ màu sắc đều đã trở nên im lặng, chỉ còn tiếng nói chuyện rì rầm của một vài người lính canh gác đêm. Thỉnh thoảng, có tiếng đổi ca trực vang lên rộn cả một góc nhỏ, nhưng chỉ trong một vài phút ngắn ngủi, không gian lại trở về với vẻ tĩnh lặng vốn có của nó. Leo lét một vài ánh đuốc tối. Ngọn lửa hồng soi bóng một cụ già với bộ râu dài đến ngang ngực, đang đứng chăm chú nhìn lên bầu trời sao. Bộ mặt ông đầy vẻ suy tư. Đôi mắt mệt mỏi ánh lên trong ánh sao...

“Đêm nay lại có thể thấy sao rồi nhỉ? Đẹp đấy chứ, phải không đại trưởng lão?”

Ông lão rời mắt khỏi bầu trời, quay lại phía có tiếng nói. Ánh mắt xanh lấp lánh đằng sau cặp kính mắt nhìn ông mỉm cười.

“Quân sư Yukito, cậu cũng có thói quen ngắm sao à?”

“Oh, đó cũng là một việc thú vị mà!” – Yukito trả lời, nụ cười vẫn không tắt trên môi. – “Thỉnh thoảng mới có thể thấy sao ở Xứ tuyết này, nên ngắm là chuyện đương nhiên. Nhưng tôi chỉ ngắm cho vui thôi, còn ngài? Ngài đang có chuyện phải suy nghĩ à?”

Vị đại trưởng lão mỉm cười, im lặng. Ánh mắt ông lại hướng về phía bầu trời đêm thăm xa, lấp lánh ánh sao. Yukito vẫn đứng lặng bên cạnh ông. Mùa đông đang đến gần. Làn khói nhẹ nhàng bay ra theo hơi thở của hai người. Chợt, đại trưởng lão chỉ tay lên trời:

“Yukito, cậu có nhìn thấy ngôi sao đằng kia không?”

Yukito nhìn theo tay ông chỉ. Đó là một ngôi sao với ánh sáng yếu ớt. Nó dường như đang cố gắng lóe lên một chút ánh sáng cuối cùng, chờ ngày phụt tắt. Đại trưởng lão tiếp tục nói:

“Cậu biết không, mỗi ngôi sao đều phản chiếu số mệnh của một con người. Trên thế gian này có bao nhiêu người, thì trên bầu trời cũng có bằng ấy ngôi sao. Có những ngôi sao ánh sáng vẫn còn yếu, nhưng rồi lại từ từ mạnh mẽ lên, đó tượng trưng cho những người sinh ra, khỏe mạnh và đang lớn lên. Có những ngôi sao sáng rực rỡ, cho thấy người đó hẳn đang rất hạnh phúc. Còn... Một vài ngôi sao ánh sáng yếu ớt nhưng lại không thể tắt được, tức là người ấy đang gặp bất hạnh. Và cũng có một vài ngôi sao đang từ từ tắt” – Đại trưởng lão dừng lại, trầm ngâm suy nghĩ. Yukito vẫn ngược mắt nhìn lên bầu trời, khẽ thở dài – “Ngôi sao mà tôi vừa chỉ cậu...” - Trưởng lão tiếp tục nói – “ngôi sao ấy tượng trưng cho số phận của tôi - một ngôi sao đang tắt. Nhưng... ngôi sao của công chúa...”

Ông không nói tiếp nữa mà ngừng lại để thở. Ông dường như muốn hít lấy hết toàn bộ không khí trong lành của màn đêm lạnh lẽo này, để mang theo bên mình và không bao giờ quên lãng. Yukito chỉ im lặng nhìn ông, rồi lại đưa mắt theo làn khói mỏng lướt lơ bay.

“7 năm trước...” - trưởng lão thở dài. Làn hơi bay ra hòa vào trong gió lạnh - “Đại trưởng lão hi sinh bảo vệ công chúa, bảo vệ quốc vương và đất nước, sau đó, tất cả việc tập trung quân đội, tìm công chúa đều

do thái tử làm. Trong khi căn bệnh của thái tử đang ở vào giai đoạn cuối cùng thì ta lại cũng không làm được gì, chỉ có quân sư Yukito ở bên thái tử. Nhiều đêm, ta biết thái tử đau đớn, nhưng vẫn chỉ ngồi im mà nhìn. Trong cuộc họp tuần trước, Thái tử trở bệnh nặng, ta hiểu tại sao thái tử mong đánh kinh thành Tomoeda như vậy, vì hiểu nên không thể ngăn cản dù biết đó là một quyết định sai lầm. Ta luôn bất lực, bất lực trong mọi việc, không chăm sóc được cho thái tử, cũng không bảo vệ được cho công chúa. Sự tồn tại của ta, cũng như của cả hội đồng trưởng lão ở đây, từ đầu đã là một việc thiếu đúng đắn”

Yukito vẫn không nói gì mà ngồi lắng nghe đại trưởng lão tâm sự. Anh khẽ thở dài:

“Tôi vốn không phải là người trong hoàng gia, tôi cũng không hẳn là quá quan tâm đến chuyện triều chính, nhưng... Đối với tôi, Sakura và Touya đều rất quan trọng. Chỉ cần Touya muốn, tôi có thể làm tất cả, và nếu để bảo vệ Sakura, cho dù phải biến thành kẻ ác tôi cũng sẽ làm. Tôi không bao giờ nghi ngờ bất kì quyết định nào của Touya. Chẳng lẽ, ngài cho rằng Thái tử Touya đã sai lầm khi giữ ngài lại đây sao?”

Trưởng lão khẽ giật mình. Ông quay lại nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của Yukito. Ánh mắt anh mọi ngày luôn hấp háy tinh nghịch, nhưng bây giờ nhìn thẳng vào đôi mắt đượm màu mệt mỏi của ông với một vẻ nghiêm túc, lạnh lùng. Ông khẽ mỉm cười. Hơn ai hết, ông hiểu, Yukito luôn quan tâm đến Touya và Sakura nhiều nhất, nhiều hơn tất cả những gì được thể hiện ra ngoài. Ông mỉm cười, quay đi tránh ánh nhìn như thói miên của anh:

“Hình như cậu rất ‘thích’ thái tử Touya. Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người?”

“Một câu chuyện đau lòng” – Yukito lặng lẽ nói – “Touya là ân nhân của tôi. Nếu không có Touya, cũng không thể có ‘Yukito’ hôm nay. Đối với tôi, cậu ấy là tất cả”

Trưởng lão cười nhẹ nhàng, nụ cười hài lòng nhưng đầy cay đắng. Ông khẽ nói:

“Vậy thì ta có thể yên tâm rồi, Công chúa và Thái tử, hai người chủ nhân dễ mến ấy, lão già này đành phải trông cậy vào cậu thôi, quân sư Yukito.”

“....”

“Sắp tới lúc ta có thể thực hiện lời hứa với Đại trưởng lão năm xưa: ‘Bảo vệ Thái tử và công chúa, không được để cho họ có bất cứ tổn thương nào về mặt tinh thần’. Ta sắp thực hiện được lời hứa bảo vệ họ, nhưng... không thể bảo vệ tinh thần của họ được. Xin hãy chăm sóc cho thái tử cho đến ngày ngài ra đi. Và cả công chúa nữa... Công chúa sẽ còn gặp nhiều tổn hại về tinh thần, nhiều hơn bất cứ ai trong chúng ta. Ngôi sao của công chúa... Là ngôi sao ‘bất hạnh’”

“Ngài nói thế nghĩa là sao?” – Yukito ngạc nhiên – “Đừng lo, ngài sẽ còn sống lâu mà!”

Trưởng lão mỉm cười, nụ cười thoáng như gió bay. Ông lắc đầu, tạm biệt Yukito rồi bỏ đi, để lại một mình Yukito giữa màn đêm lấp lánh. Đến tận sau này, Yukito mới hiểu hết được ý nghĩa của nụ cười ấy - nụ cười cuối cùng của vị trưởng lão già. Còn giờ đây, anh ngồi bệt xuống đất, bên cạnh chiếc lều của mình, ngắm sao và suy nghĩ. Trên bầu trời rộng, Yukito lập tức nhận ra hai ngôi sao đứng cạnh nhau. Đứng ngay sát nhau, như áp chặt lấy nhau, vậy nhưng một ngôi sao sáng rực rỡ, còn một ngôi sao đang lụi tàn. Anh nhớ, có lần khi cùng đại trưởng lão ngắm sao, ngài đã kể cho anh nghe về sự tích hai ngôi sao này. Ngày xưa, ngôi sao sáng rực kia vốn vẫn là một ngôi sao tối tăm, thâm đen, không có ánh sáng. Nhưng một ngôi sao khác – ngôi sao đang sắp tàn kia – đã đến bên cạnh ngôi sao tối tăm ấy, chiếu sáng cho nó, chia cho nó ánh sáng của mình, để rồi nó trở thành một ngôi sao sáng rực. Vậy mà bây giờ, khi nhìn ngôi sao ân nhân sắp tắt, ngôi sao sáng ấy cũng không thể làm gì để cứu bạn, để chia sẻ ánh sáng của mình. Nó chỉ bất lực đứng nhìn. Đau xót mà không thể tàn theo. Phải chăng đó chính là ngôi sao của anh và Touya? Yukito bật cười cay đắng...

“Trời này chưa đủ lạnh để khoác áo sao, Yukito?”

Một giọng nói ngay bên cạnh kéo anh về với thực tại dưới mặt đất này. Touya đã ngồi cạnh anh từ bao giờ. Chú ý lại, anh nhận thấy một chiếc áo được khoác thêm trên vai mình. Anh mỉm cười:

“Cám ơn, Touya!”

“Vì chiếc áo à?” – Touya ngạc nhiên

“Không hẳn. Vì nhiều thứ. Cả quá khứ, hiện tại và tương lai. Tất cả... đều rất ‘cảm ơn’”.

“Đừng suy nghĩ nhiều thế” – Touya dứt khoát trả lời – “Chuyện trong quá khứ của cậu, dù là ai thì cũng sẽ có hành động tương tự thôi, không chỉ riêng mình tớ. Hơn nữa, cậu đã giúp tớ rất nhiều, chính tớ mới phải cảm ơn”

Yukito mỉm cười. Anh đã không nhầm. Đối với anh, Touya luôn là “người quan trọng nhất”. Cho dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nghe được lời nói, sự an ủi của Touya, Yukito sẽ nhận thấy tâm trạng của mình đỡ hơn hẳn. Và dù tương lai như thế nào, anh vẫn muốn bảo vệ Touya, cho đến khi bệnh tật lấy đi mạng sống của người bạn quan trọng ấy. Touya im lặng ngồi trầm ngâm, để mặc những suy nghĩ trong đầu Yukito. Hai người không nói gì, để mặc tâm hồn mình lơ lửng trong làn gió lạnh.

“Yukito nè...” – Touya lên tiếng – “Tớ có một linh cảm không tốt...”

“Linh cảm không tốt?”

“Ừm... Một linh cảm liên quan đến cái chết. Ngày ấy chắc sắp đến rồi. Nhưng... Chuyện của Sakura, đành nhờ cậu vậy, Yukito...”

Yukito giật mình, anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt đen buồn bã của Touya. Đôi mắt ấy mệt mỏi nhìn lại anh. Hơi lạnh vẫn phả lên từng thớ thịt. Ngồi xuống nền tuyết, Yukito cảm nhận được cái lạnh của tuyết, mùi hơi của cái chết. Gió làm tung bay những lọn tóc của anh. Đôi mắt vô hồn do chịu nhiều đắng cay, lần này lại khẽ nhói lên. Đau từ trong tim. Đau trong tận sâu cùng của tâm trí. Yukito cười cay đắng, bất lực:

“Tớ biết... Tớ biết chuyện này rồi sẽ phải xảy ra... Nếu đó là cậu thì nhất định không thể tránh được, và nếu đó là cậu thì lại càng không thể, Touya... Nhưng... Tớ vẫn không muốn, không thể tin được, và hi vọng nó sẽ không xảy ra sớm như vậy... Có lẽ... tớ vẫn chưa chuẩn bị tinh thần...”

Touya mỉm cười buồn bã:

“Vậy thì hãy chuẩn bị đi, Yukito. Bởi vì... sắp rồi... Tớ đã nhìn thấy ‘máu’... Sakura... Đành trông cậy vào cậu... Xin cậu, hãy vì con bé mà sống. Đừng chết, cho đến khi mọi chuyện kết thúc! Sakura còn gặp nhiều điều phải lo lắng, nhiều điều buồn phiền. Có thể con bé sẽ suy sụp, nhưng tớ không thể ở bên nó. Vì vậy, cậu nhất định phải sống, dù có chuyện gì xảy ra...”

“Tớ hiểu!” – Yukito gục mặt xuống đất, người anh rũ ra. Anh không dám nhìn thẳng vào mắt của Touya. Ánh nhìn của Touya vẫn như xoáy tận vào trong tâm gan của Yukito, đánh gục ý chí phản kháng của anh. Xưa nay vẫn vậy, như là một điều đương nhiên, Yukito luôn thua Touya, thua sự dứt khoát trong thái độ của Touya – “Sau khi xong mọi việc, tớ hi vọng... Có thể gặp lại cậu, Touya... Cho dù không phải là ở thế giới này...”

Ánh lửa bị gió thổi tắt. Vang lên đâu đây, tiếng bước chân lính đi thấp lửa. Không ngẩng mặt lên, và cũng không thể nhìn thấy gì, Yukito vẫn có thể nhận ra: Touya đang mỉm cười.

.... Tuyết dầm màu máu. Màu trắng trong lành của xứ tuyết bị che phủ bởi màu đỏ tanh ngắt của máu tươi. Những xác người nằm la liệt trên nền tuyết lạnh giá. Cô bé Akane chết trên bó hoa đông, đôi mắt vẫn mở to kinh hoàng. Hiyula gào thét trên xác người mẹ và cô em gái rồi gục xuống, máu từ vết thương trên lưng trào ra. Những vị trưởng lão nằm im, bất động. Tất cả đất trời đỏ rực một màu đỏ. Cô gái chạy ra khỏi màu đỏ ấy, như muốn chạy ra khỏi một giấc mộng dài khó tin. Chân cô chạm vào xác những con người thân thiện. Lạnh ngắt. Chim quạ - loài chim cô ghét nhất - lại lượn lơ trên bầu trời xám xịt đầu đông. Cô sải chân nhanh hơn, nhắm mắt lại để không nhìn thấy cảnh chim quạ rĩa những xác người nằm bên dưới, nhưng dù có cố gắng chạy đến đâu thì những xác chết ấy vẫn rải dài dưới chân cô. Máu vẫn thấm dầm vào đôi giày trắng, nhuộm đỏ cả bàn chân cô gái. Tiếng kêu vui sướng của tử thần lượn lơ bên tai cô. Cô lại tiếp tục chạy, nhưng những dòng máu cũng như dòng nước thác chạy đuổi sát chân cô, không buông tha cho cô. Hơn cả một thảm cảnh... Tiếng gió gào rú bên tai như tiếng những oan hồn thét gào. Cô gái vấp ngã. Người cô đè lên xác một người nào đó nằm bên dưới. Khuôn mặt người đó bị phá nát bởi vó ngựa phi và những bước chân người. Dần dần... dần dần... mắt, mũi, tai, miệng... tất cả được phục hồi khiến cô gái nhận ra đó là ai:

“Anh hai... ANH TOUYAAAAA...”

quân đội, kí ức.... tất cả những thứ đó đều là sai lầm sao? Sakura gục mặt xuống lòng bàn tay, cầu mong một đêm dài đầy mộng sẽ qua đi...

Đoàn người ngựa do Syaoran dẫn đầu vẫn chậm rãi tiến sâu vào Xứ Tuyết một cách bí mật. Càng ngày họ càng đến gần quân đội Tomoeda, trong khi những thành viên Tomoeda lại không hề phát hiện ra. Thảo nguyên đã bắt đầu có tuyết rơi. Những cành cây gầy, hoa lá rủ xuống... Đúng như lời đồn, nơi đây được gọi là THẢO NGUYÊN CHẾT.

Do hành quân với một số lượng lớn, đêm nay, cả đoàn vẫn phải dừng lều để nghỉ chân đêm. Bây giờ, theo lệnh của Syaoran, tất cả lều đều phải màu đen thẫm, ẩn mình vào trong bóng đêm bao la, che mờ tầm mắt của bất cứ ai. Quân đội vẫn được canh giữ và bảo vệ cẩn thận. Những ngọn đuốc cháy bập bùng, soi bóng một người ngồi lặng lẽ lên mảnh vải lều. Dáng vẻ người đó tạo cho người đứng ngoài nhìn vào một cảm giác cô đơn, buồn thảm khó giải thích. Chỉ có tiếng vi vu trong không trung. Tiếng lá cây khô xào xạc. Tiếng thét gào của gió đông... Chiếc lều khẽ rung nhẹ, nhưng không đủ để làm bóng người trong lều nhúc nhích. Bất chợt, cánh cửa lều khẽ lay động...

“Thiếu chủ!”

Giọng nói trong veo của Naoko vang lên trong căn lều. Syaoran ngẩng mặt lên ngay lập tức, nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng của mình. Anh đứng dậy:

“Chuyện gì vậy?”

Naoko im lặng nhìn đôi mắt lạnh băng của Syaoran. Ánh mắt cô từ từ di chuyển, rồi từ từ hạ xuống dưới đất:

“Thiếu chủ có thư của Sasaki cô nương. Cô ấy báo: Mọi việc đã chuẩn bị xong...”

“Không hổ danh là con gái nhà Sasaki. Còn gì nữa không?”

“Và... Chúng ta sắp có một vị khách quan trọng tới thăm. Tuy nhiên Sasaki không nói rõ là ai.”

“Nếu vậy thì người đó cũng sắp đến rồi”

Syaoran trầm ngâm. Anh ngồi xuống bên chiếc chăn của mình, lặng lẽ uống nốt cốc rượu nhỏ mà Garraku đưa sau bữa tối. Làn gió thổi mang theo những cung bậc cao thấp của nốt nhạc lá cây, xoa dịu tâm hồn con người. Syaoran lặng im nhìn ra phía bên ngoài qua lớp vải lều. Tối đen. Con mắt không thể nhìn xuyên qua màu đen dày để nhìn qua bên ngoài, cũng như Syaoran đang không biết con đường mình sẽ phải đi. Mù mịt. Đây chẳng lẽ chính là tương lai của anh?

“Con chó này cũng phải trở thành vật hi sinh sao?”

Syaoran quay lại phía Naoko. Cô đang ôm Kero, vuốt ve bộ lông vàng của nó. Kero hài lòng nằm trong bàn tay cô gái, kêu lên ư ừ ra chiều thích thú. Syaoran mỉm cười. Anh nhìn chăm chú vào Kero, đôi mắt buồn bã như muốn nói lời xin lỗi.

“Thiếu chủ đang hồi hận?”

Giọng nói của Naoko nhẹ nhàng cất lên. Syaoran vẫn không để lộ chút cảm xúc nào:

“Tôi là người biết giữ lời hứa, đặc biệt là trong những cuộc cá cược, Naoko!”

Naoko thở dài, im lặng. Tiếng gió mang theo tiếng kêu ai oán của những bông hoa tàn úa, xót thương cho số phận của chính mình. Syaoran vẫn trầm ngâm bên cạnh đồng chăn dày được Garraku chuẩn bị giúp. Kero mở mắt nhìn thao láo vào đồng chăn, rồi vui vẻ nhảy ra khỏi vòng tay của Naoko mà chạy vào giữa đồng chăn nằm. Syaoran dõi mắt theo Kero, khẽ mỉm cười, một nụ cười đau đớn. Anh lặng lẽ hỏi:

“Tại sao khi ấy cô không ngăn tôi? Cô đã muốn như thế mà?”

.....

Tận mắt chứng kiến cây hoa anh đào đỏ, tự tay mình chặt đứt đi mối dây liên hệ giữa mình và thế giới mình đang sống, tự mình phá bỏ đi những kỉ niệm, những tình cảm trong lòng, Syaoran đã gạt bỏ tất cả những gì có trong trái tim của mình. Giờ đây, anh có thể cảm nhận rõ ràng độ lạnh trong trái tim. Cả tâm hồn anh

trống trải, không một chút cảm xúc. Vô duyên! Có lẽ điều đó là đúng. Anh và thế giới của tình cảm vốn không có duyên với nhau. Anh chỉ có thể sống ở một nơi mà mọi thứ đều không giải quyết bằng tình cảm. Syaoran chợt nhớ, bao lâu nay, anh đã phá vỡ biết bao nhiêu lời thề của mình rồi? Lời thề không bao giờ cãi lời mẹ, anh đã phá. Lời thề sẽ tiêu diệt hết Kinomoto, anh cũng đang sắp phá bỏ. Lời thề không được để cho tình cảm xen vào trái tim mình, anh đã không giữ. Anh đã nhiều lần giải quyết mọi việc theo tình cảm, bỏ bê công việc. Vì để có thể đi đến “Đồi ma” với Sakura, anh đã làm hết tất cả các công việc của ba ngày, làm vội vàng đến mức xảy ra nhiều sai sót. Nhưng khi ấy, dù biết sai, anh vẫn thấy vui. Tình cảm đó anh đã không thể tự mình khống chế nó. Chính Sakura làm thay đổi con người anh, bằng cách gieo vào anh “tình cảm”, rồi cũng chính cô lại lấy thứ đó ra khỏi trái tim anh. Syaoran bật cười một mình. “Tình cảm” xưa nay vẫn là thứ trói buộc con người. Có nó, con người sẽ không thể làm tốt mọi việc, vậy thì người ta cần thứ gọi là “tình cảm” ấy để làm gì? “Bỏ hết, không để lại chút vương vấn nào... Đó có lẽ là một điều tốt?” – Syaoran thầm nghĩ.

Syaoran đứng dậy, mở toang cửa sổ. Mùa đông lạnh lẽo vẫn đang tràn về với những cơn gió lạnh thấu xương. Mặc dù đã cố gắng ngăn cản mình, nhưng anh vẫn đưa mắt nhìn về phía khoảng cây hoa anh đào. Syaoran khẽ giật mình: Naoko. Cô gái lúi húi bên dưới cây hoa, nâng cành hoa bị gãy lên và ôm chặt nó vào lòng. Đôi mắt cô buồn bã nhìn vào cành hoa, xót xa. Syaoran mím môi, lặng lẽ quan sát những hành động tiếp theo của Naoko. Cô ngồi im bên cạnh hoa một lúc lâu, nhẹ nhàng vuốt ve những cành cây xù xì, có những dấu khắc của nỗi nhớ mong mà Syaoran đã gửi gắm vào đó. Naoko quỵ chân xuống, dường như đang cố gắng để đứng vững trước những suy nghĩ của mình. Syaoran đã nghĩ cô gái sẽ ngồi ở đó trong suốt cả buổi sáng nay thì ngay lập tức, cô đứng lên, gom những cành cây gãy, bao gồm cả cây hoa anh đào, vào một chỗ rồi châm lửa đốt. Cả khoảng vườn như bùng cháy lên. Ngọn lửa tí tách như mang theo bao nỗi oán hận, xót thương... Rồi cuối cùng, chỉ còn lại một đống tro tàn. “Vĩnh biệt!” Cánh cửa sổ đóng sập lại, che khuất tất cả bởi chính Syaoran, cũng như trái tim anh mãi mãi không bao giờ mở ra nữa.

“Tại sao cô không mang cành hoa anh đào đó về và chăm sóc nó?”

Naoko chỉ im lặng. Cô gái suy nghĩ gì đó rất lâu, đôi môi xinh đẹp mím chặt. Syaoran vẫn im lặng theo dõi cô. Cô là một cô gái đẹp, giọng nói hay và đôi mắt cương nghị. Dù lúc nào cũng buồn, nhưng ánh mắt cô vẫn không bao giờ đổi nét. Đôi mắt ấy gọi cho Syaoran nhớ đến Sakura. Anh vội xóa đi hình ảnh vừa hiện lên trong đầu mình, vẫn tiếp tục chờ đợi.

“Lúc ấy, tôi có thể làm thế được sao?”

Naoko lặng lẽ nói. Syaoran chỉ mỉm cười. Có lẽ đó là một câu hỏi mà cũng không phải là câu hỏi, bởi vì cô đã hoàn toàn biết trước câu trả lời.

“Tự mình cắt đứt sợi dây liên hệ của mình, thì mình sẽ biến thành gì, cô có biết không?”

Cô gái lập tức ngẩng lên nhìn Syaoran. Anh vẫn mỉm cười, nụ cười buồn bã. Ánh mắt anh lạnh lẽo soi thẳng vào đôi mắt của Naoko. Naoko cảm nhận rõ trong đôi mắt ấy sự đau xót, buồn bã, sự kìm nén trong chua cay. Cô từ từ cúi xuống, hướng ánh mắt ra xa xăm:

“ÁC QUỶ!” – Naoko nhấn mạnh.

Syaoran khẽ bật cười. Trong lòng Naoko quặn đau. Cô không rõ vì sao lại đau, nhưng có lẽ, tương lai phía trước sẽ là những chuỗi ngày buồn khổ nhất đối với cô, với Syaoran, với cả người mà cô yêu thương nhất – yêu hơn cả mạng sống của mình. Tiếng Syaoran lại một lần nữa vang lên, vang từ một cõi xa xăm, xứ sở của ma quỷ:

“Vây, Naoko... Không có ÁC QUỶ thì THIÊN THẦN có thể tồn tại không?”

Naoko giật mình. Cô im lặng. Cô hiểu tất cả những gì đang diễn ra trong tận cùng trái tim của Syaoran. Có lẽ trái tim con người, trái tim có tình cảm, trái tim của một Syaoran luôn quan tâm đến mọi người đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ từ hôm đó, từ hôm mà cây hoa anh đào đổ rạp dưới chân anh, ngay tay anh. Ngọn lửa hôm đó đã đốt cháy cây hoa, đồng thời cũng mang theo cả trái tim của Syaoran. Naoko lặng lẽ nói:

“Câu trả lời.... là.....”

“Không ngờ ở nơi lạnh lẽo này vẫn có thể ngắm sao!”

“Ha, không ngờ cậu cũng mơ mộng quá chứ?”

“Đương nhiên, tôi vốn là một người mơ mộng mà. Mong chúng ta còn sống sau trận chiến này, và sau khi trở về, tôi sẽ được thấy mặt con!”

“Oh, vợ cậu sắp sinh à?”

“Ừm. Đã đến ngày sinh nở rồi còn gì!”

.....

CÒN NỮA

Hai người lính ngồi dựa lưng vào nhau, cùng ngược lên nhìn bầu trời cao, vui vẻ nói chuyện. Họ nói chuyện về những giấc mơ, về những niềm vui hạnh phúc, về tất cả những gì mà họ cho rằng đang đón chờ họ sau trận chiến này. “Mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp!” – hai người lính cùng nhau ước nguyện.

“Sẽ tốt đẹp thôi nếu hai cậu canh giữ tốt hôm nay!”

Cả hai người cùng nhìn về phía có giọng nói. Garraku - vị đội phó trong quân đội của họ đã áp sát ngay sau họ từ lúc nào. Hai người vội đứng lên chào, nhưng Garraku chỉ buồn bã ngồi bệt xuống đất. Anh đang phải suy nghĩ về những hành động, tâm trạng của Syaoran. Xưa nay, anh cho rằng anh là người hiểu Syaoran, cho dù không phải là nhất thì cũng vẫn là rất hiểu. Vậy mà lần này, anh lại không thể nắm bắt được tâm trạng của vị đội trưởng mình kính mến. Còn ai có thể xoa dịu nỗi đau của Syaoran? Ai có thể hiểu được Syaoran? Và ai có thể làm cho anh ta mỉm cười như trước? Nếu thái tử Eriol ở đây....? Garraku chợt giật mình vì suy nghĩ ấy. “Nếu.... thái tử Eriol ở đây.... thì....?” Mắt Garraku từ từ ngược lên. Ánh sáng lấp lờ từ ngọn đuốc soi sáng bóng một người đang ngồi chễm chệ trên lưng ngựa. Garraku đứng bật dậy. Hai người lính cũng trở lên nhìn, không tin vào mắt của mình nữa. Người đó mỉm cười, đôi mắt sắc lạnh dưới lớp kính dày. Garraku lắp bắp:

“Người là.... là....”

Thời gian vụt trôi qua như gió thoảng. Màn đêm đen vẫn kéo dài thăm thẳm. Naoko đã trở về lều của cô, nhưng Syaoran vẫn không thể ngủ được. Anh trần trọc, suy tư. Từ bỏ tất cả lại khó đến thế ư? Làn gió nhẹ thổi tung cửa lều, mang ánh sáng của các vì sao vào tầm mắt Syaoran. Nằm nhìn ánh sao, đột nhiên anh có một ước muốn - một ước muốn anh chưa bao giờ nghĩ đến và nó cũng chưa bao giờ xuất hiện trong anh: “Giá như... Có thể thay đổi quá khứ...” Nếu có thể thay đổi quá khứ, anh mong mình quay lại cái buổi sáng thu lần đầu tiên anh gặp Sakura. Giá như... Nhưng, ước muốn đó, anh cũng biết sẽ không thể xảy ra. Chính vì biết, nên anh càng phải cố gắng, cố gắng để từ bỏ, trở lại là con người không ưu tư phiền muộn gì, chỉ sống vì trả thù của mình trước đây. “Giá như...” Syaoran thầm ước. Vì sao sáng vụt chói qua mắt anh, nhưng nó tắt quá nhanh trước khi điều ước của anh vụt ra khỏi miệng. Syaoran lại nằm im, chấp nhận định mệnh của mình...

“Đội trưởng, ngài có khách. Người đó có mang theo thư của Sasaki cô nương”.

Tiếng một tên lính vang lên bên ngoài lều khiến Syaoran lập tức bật dậy. Anh tự trách mình sao có thể quên đi một việc quan trọng như thế chỉ vì những suy nghĩ vẩn vơ. Syaoran gom đồng chắn của mình lại một chỗ:

“Ta biết rồi! Để người đó vào đi!”

Cánh cửa lều bật mở, một người đi vào, mái tóc đen phất phơ trong làn gió lạnh. Hai mắt Syaoran gắn chặt vào người khách mới bước vào, không thể dời khỏi nụ cười của người đó. Đôi mắt đen mỉm cười dưới lớp kính mắt:

“Lâu không gặp. Cậu có vẻ vẫn khỏe nhỉ, Li Syaoran?”

“Cậu... Cậu là.... ERIOL?”

Syaoran không tin vào mắt mình nữa. Trước mặt anh là một Eriol thật sự, một Eriol bằng xương bằng thịt, đang nhìn anh và mỉm cười. Đôi mắt đen giấu sau cặp kính mắt nhìn anh đầy triu mến, giống như khi xưa

hai người đã từng sống bên nhau trong suốt một thời gian dài. Syaoran từng sờ, hoàn toàn mất sự đề phòng, kiểm soát bản thân. Anh cứ đứng im bất động, nhìn Eriol từ từ chậm rãi bước lại gần:

“Xin chào, Syaoran. Tôi đã trở về rồi đây!”

.....

Một đêm dài lặng lẽ qua đi, khi Sakura đang sợ hãi, lo lắng, thao thức trước sứ mệnh mà cô phải gánh vác, Touya trao lại cho Yukito nhiệm vụ bảo vệ và chăm sóc cô em gái, các trưởng lão rì rầm bàn tán về sự tồn tại của mình, Syaoran từng sốt trước sự trở về của một người bạn... Không ai biết, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, tất cả tương lai đang được định đoạt..... Bánh xe định mệnh đã khớp những nấc cuối cùng vào nhau...

37. Chương 37 : Chết??

Ánh sáng từ từ xua tan màn đêm tăm tối dài dằng dặc. Khi tia sáng đầu tiên rơi xuống thế gian âm u, đoàn người ngựa của cung điện đã rời xa doanh trại. Dẫn đầu không phải là một con ngựa bờm trắng như trong suốt chặng đường hành quân từ cung điện tới đây mà là hai con ngựa khỏe mạnh. Ngự trị trên đó, hai người thanh niên im lặng đi trong tiếng gió vi vu, báo hiệu một cơn mưa gió mới lại đến. Tuy đang là mùa đông, thời tiết giá lạnh, nhưng gió vẫn gào thét bên tai người, mang đến cảm giác bất an...

“Sắp tới rồi, Eriol”.

Người con trai ngồi trên lưng con ngựa bờm trắng lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía trước xa xăm. Càng đi, không khí lạnh càng rõ ràng hơn. Những đợt gió vẫn cuộn cuộn, cuốn lấy đoàn người. Eriol hơi rướn mắt về phía trước, nhưng chỉ một thoáng sau, đôi mắt ấy sụp xuống.

“Vậy à? Vậy là đã đến lúc rồi sao?... Syaoran, cậu sẽ không sao chứ?”

“Không... Chẳng có gì cả...” – Syaoran khẽ mỉm cười – “Đáng lẽ câu đó phải do tôi hỏi chứ, Eriol? Chuyện hôm qua cậu nói... Thật sự là không sao chứ?”

.....

“Cậu có vẻ rất bất ngờ, nhỉ?”

Eriol mỉm cười ngồi vắt chân trên chiếc ghế nhỏ, tay xoay xoay li rượu mà Garraku đưa cho, nhìn Syaoran với đôi mắt ra vẻ cái – gì – cũng – biết. Syaoran bình thần nhìn lại, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên một tia nhìn kì lạ, có chút gì đó ngạc nhiên và cả hiếu kì.

“Cậu nghĩ là tôi đã chết rồi sao? Thật sự thì lúc đó, tôi vẫn còn sống sờ sờ mà, chính tôi ra đi chứ có phải bị vứt xác đi đâu, đúng không?” – Eriol cười.

“Chà, đúng là tôi nghĩ cậu đã chết đấy, Eriol” – Syaoran mỉm cười – “Nhưng... Tôi không nghĩ là nếu còn sống thì cậu sẽ trở về nơi đây...”

Eriol mỉm cười dịu dàng, trầm ngâm nhìn vào vẻ mặt vô cảm của Syaoran. Anh khẽ thở dài:

“Cậu có nghĩ, cậu sẽ trở thành ‘Eriol’ thứ hai không? Ôm xác người mình yêu mến trong tay, muốn khóc nhưng bất lực, rồi từ từ chết trong cô đơn?”

“Cậu đã biết trước rồi, đúng không?” – Syaoran không trả lời thẳng vào câu hỏi mà hỏi lại, khuôn mặt vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, nhưng Eriol có thể nhận ra một chút gì đó xót xa trong giọng nói bình tĩnh của người chiến binh này.

“Cậu định trách tôi đấy à?”

“Đâu có” – Syaoran nhún vai – “Mọi chuyện tự nhiên đến và cũng tự nhiên đi. Nếu cậu có nói ra lúc ấy thì chưa chắc đã thay đổi được số mệnh, chỉ là nó sẽ xảy đến nhanh hơn hay chậm lại một chút thôi”

Eriol mỉm cười, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Syaoran. Syaoran bình thần nhìn lại, mặc dù có lộ chút vẻ khó chịu. Anh cúi người về phía trước:

“Được rồi, thái tử...”

“ĐỪNG CÓ GỌI TÔI NHƯ THẾ” – Eriol lập tức phản đối, đôi mắt hằn lên nét đỏ như ngọn lửa hận thù.

“Tôi hiểu, tôi hiểu” – Syaoran xuống nước, khẽ mỉm cười – “Eriol, đôi mắt của cậu cho tôi biết, cậu đang để trong lòng một nỗi hận mà không trả không được. Chẳng lẽ lần này cậu định đến để ngăn cản tôi? Và như thế thì hôm nay cậu muốn giết tôi ngay tại đây ư?”

Eriol bật cười:

“Tại sao để trả thù mà tôi lại phải giết cậu? Hơn nữa, theo cậu, nếu tôi muốn ngăn cản, chống phá cậu và triều đình thì cô nương Sasaki đã đồng ý cho tôi đến đây, đồng thời viết thư cho quân lính giùm tôi không?”

Syaoran hơi nhú mày. Những lời của Eriol không phải là không đúng. Sasaki là một cô gái thông minh. Syaoran tin rằng, nếu vào việc lớn thì cô ta hoàn toàn không phạm bất cứ một sai lầm nào. Hơn thế nữa, Sasaki vừa là con gái nuôi, vừa là đệ tử đặc ý nhất của Li phu nhân, cô ta có óc tính toán và sự phán đoán hơn người, có thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả, kế thừa được sự mưu mô, tính toán của mẹ nuôi. Không lí nào Sasaki để Eriol vào đây mà không được chút lợi nào. Nhưng... Theo khách quan mà nói, Eriol không thể đến đây để ngăn cản quân đội của triều đình, nhưng theo chủ quan, việc Eriol giúp đỡ quân đội lại là không - thể - xảy - ra.

“Không phải ngăn cản... chẳng lẽ cậu định...”

“Cậu vẫn thông minh như xưa, Syaoran”

Eriol mỉm cười, nụ cười lạnh băng. Ánh mắt anh giá lạnh nhìn vào khuôn mặt vừa ngỡ ngàng bất ngờ, vừa mang chút nét hoảng hốt của Syaoran. Nhưng ngay sau đó, Syaoran mỉm cười, trở lại vẻ lạnh lùng muôn thuở của mình:

“Vậy thì cảm ơn trước. Mọi chuyện... tùy cậu thôi!”

.....

“Cậu thay đổi rồi, Syaoran. Cậu không còn là một Syaoran hết lòng vì mọi người mà trước kia tôi quen, đặc biệt là đối với SAKURA!” – Eriol nhấn mạnh.

“Cậu cũng vậy thôi, Eriol... Hai chúng ta, có lẽ, đều là những người ĐÃ CHẾT!”

Syaoran lặng lẽ trả lời. Những bước chân ngựa vẫn đều đều bước, hướng về phía màu trắng vô tận thấp thoáng phía trước. Eriol khẽ thở dài, một tiếng thở nhỏ, như không muốn bất cứ ai nghe thấy. Bên dưới, tuyết cuốn lấy cả chân ngựa, như không muốn cho chúng bước vào màu trắng trong veo của mình, nhưng ngựa vẫn đi, tiếng lộp cộp nhỏ dần và mất hẳn trong sự êm ái của tuyết....

“Gió to thế này làm ta liên tưởng đến một trận sóng gió mới”

Seiza ngồi im trên nền tuyết trước lều của mình, nhìn lên bầu trời xám xịt. Nakuru ngẫu nhiên ăn bát canh điểm tâm buổi sáng, khó khăn trả lời:

“Ừ...m.. Se...i...za..” - hần cố gắng nuốt cho hết miếng thức ăn trong mồm – “Người đang lo lắng gì chứ? Chắc người vẫn chưa quen với cảnh tượng này ở xứ tuyết, nơi đây lúc nào trời cũng xám xịt và đầy gió, ngày nào cũng như ngày nào. Chẳng có gì xảy ra đâu”

Seiza thở dài nhìn gương mặt tèm lem thức ăn của Nakuru. Mái tóc dài của cô ta rối bù vì chải vội vàng (dậy muộn, nếu không tranh thức ăn thì không kiếm được nhiều ^^). Đôi mắt Nakuru vẫn không chú ý đến xung quanh ngoài bát thức ăn của mình. Seiza gỡ mớ tóc rối của hần ra:

“Hình như giác quan thứ sáu của người hơi lụi đi đấy! Một ‘Đại hộ pháp’ như ta mà lại chậm thích ứng với thời tiết à? Xin lỗi nha, không có chuyện ấy đâu. Nhưng... Ta cảm thấy cơn gió hôm nay có gì đó khác với mọi hôm. Nó không thanh thản, mà đang đau khổ, vội vàng...”

Nakuru khẽ giật mình ngẩng lên, để rơi bát canh của mình. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi quay lại nhìn Seiza. Là những người được huấn luyện trong môi trường đặc biệt và khắc nghiệt, “Tứ đại hộ pháp” rất nhạy cảm với những gì “sắp” xảy ra. Và từ xưa đến nay, Seiza luôn là người nhạy cảm nhất.

“Có thể người nói đúng, Seiza.” - Nakuru bắt đầu có cảm giác lo lắng – “Ta đã cảm thấy có gì đó không ổn từ mấy hôm trước, khi người chưa về đây, nhưng... Ta nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu người đã trở lại, bảo vệ công chúa và thái tử, với lại, đội quân được phái đi làm nhiệm vụ ở những nơi khác cũng sắp trở về rồi. Ta tự trấn an mình là không sao, và người cũng nên làm như vậy đi!”

Nakuru cười tươi, đập vai Seiza. Seiza nhìn vào đôi mắt hấp háy của Nakuru, mỉm cười:

“Cám ơn vì sự tin tưởng của người, chỉ có điều phải làm người thất vọng rồi. Đám lính mà người nói có phải là một đám thanh niên độ 25, 26 tuổi, sẽ trở về đây bằng đường thủy bằng qua nhánh sông Tomoeda và thảo nguyên chết?”

“Ồ” – Nakuru ngạc nhiên – “người cũng biết những người đó ư? Vậy là người đã gặp họ, họ bây giờ đang ở đâu? Có lẽ họ sắp đến đây rồi, đúng không?”

Seiza lắc đầu, lại một lần nữa thở dài. “Hỏa thần” Seiza là một người trầm tĩnh nhất trong “Tứ đại hộ pháp”, dù được gọi là “hỏa”, nhưng người ta gần như không bao giờ thấy hắn tức giận. Tuy nhiên, Nakuru hiểu, những lúc hắn tỏ ra trầm ngâm, cũng là lúc có chuyện chẳng lành. Nakuru lo sợ nhìn về suy tư của hắn. Cô đứng bật dậy:

“Người đâu, có thư mới không? Đội lính được cử đi có gửi tin gì về không?”

Người kiểm thư vội vàng chạy lại, bỏ đồ ăn của mình:

“Dạ, từ hai hôm nay không hề nhận được bất cứ tin tức gì của đội lính đang trên đường trở về. Những lời nhắn chúng ta gửi đi lại bị gửi lại, có vẻ như chim đưa thư không tìm thấy họ đâu. Tôi thấy có điều gì kì lạ và đã phái người đi điều tra, người đó trở về và nói là không tìm được bất cứ dấu vết gì cho thấy đã có người sang sông”.

“Sao người không thông báo ngay?”- Touya chạy đến ngay lập tức khi nghe tiếng của Nakuru.

“Tại tôi nghĩ là đội lính ấy chưa trở về và phái chim đi rồi, chắc hẳn tí nữa sẽ có tin tức gì đó”

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng. Những người phụ nữ biết ý vội vàng thu dọn bếp núc, đồ ăn. Touya và Yukito đi đi lại lại với nét mặt lo lắng. Thỉnh thoảng, Yukito liếc nhìn về phía Các vị trưởng lão vẫn yên lặng đứng nhìn, đôi mắt hàm chứa nhiều ngụ ý. Nakuru cố gắng tra hỏi Seiza. Hắn lạnh lùng trả lời:

“Ta không dám chắc suy đoán của ta là đúng. Cứ thử đợi tin tức xem có gì không đã chứ?”

Và mặc kệ Nakuru cố gắng thế nào, hắn vẫn im lặng. Cô tức giận ném mạnh hắn xuống tuyết, trầm ngâm suy nghĩ. Tuy nhiên, việc này không phù hợp với tính cách của cô, nên cô nhanh chóng chuyển sang trạng thái tức giận, và đá chân vào bất cứ thứ gì cô thấy trên đường đi.

“CHÚNG TRỞ VỀ RỒI!” - tiếng người kiểm thư vang lên.

Mọi người cùng nhau chạy lại phía đàn chim, trừ Seiza. Mọi ánh mắt hồi hộp dõi theo tay người kiểm thư. Bức thư đầu tiên mở ra:

“Thường xuyên báo cáo vị trí. Hiện nay tình hình thay đổi, lập tức trở về”

Bức thứ hai, bức thứ ba... tất cả đều có chung nội dung: đó là những bức thư được gửi đi từ Xứ tuyết. Một cảm giác bất an trào dâng lên trong ánh mắt từng người. Ai cũng có cùng một suy nghĩ, dù không ai nói ra. Gió ào ào thổi, để khẳng định nỗi bất an của những thành viên trong gia tộc Kinomoto.

“Quả đúng như ta nghĩ”.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên. Seiza đã ngồi xổm bên đám chim từ bao giờ, đưa tay ra và để mặc lũ chim mổ trên mu bàn tay. Nakuru cũng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy cổ áo Seiza, kéo lên:

“Seiza, người nói xem, chuyện gì đã xảy ra?”

Sự im lặng của Seiza làm mọi người cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ. Hắn chậm rãi nói, dường như cố gắng nhấn mạnh từng chữ:

“Bảo... Hôm đó, chắc chắn bọn họ đã chết... toàn bộ...”

Tất cả đứng sững lại trước lời nói của Seiza. Những người phụ nữ đánh rơi chồng bát xuống dưới, tất cả vỡ tan trên nền tuyết trắng, bốc khói nghi ngút ngay dưới chân lạnh giá. Gió lại rú lên từng đợt.

“Không thể nào... Người... chắc chắn là nhầm lẫn rồi, Seiza...”

Nakuru khó khăn nói, với hi vọng rằng Seiza đang đùa, và rồi anh ta sẽ đứng lên và tuyên bố rằng không phải như vậy. Nhưng cô biết hi vọng đó là rất mong manh. Seiza dù luôn cười với người khác bằng nụ cười giả bằng của mình, nhưng hẳn không bao giờ nói đùa những điều quá đáng như vậy. Đội quân được cử đi học hỏi, làm việc ở nhiều vùng khác nhau trên Clow, cùng các vương quốc lân cận được coi là đội quân chủ đạo của quân đội Kinomoto. Nếu không có đội quân đó, họ không có đến 1 phần chiến thắng. Touya tức giận nắm lấy áo Seiza:

“NGƯỜI... NGƯỜI BIẾT TRƯỚC, TẠI SAO KHÔNG LÀM GÌ? KHÔNG CÓ HỌ THÌ LÀM SAO CHÚNG TA CÓ THỂ...”

“Ta đã ngăn cản nhưng bọn họ không nghe” – Seiza bình thản trả lời, đẩy nhẹ tay Touya ra và vuốt lại áo của mình – “họ không tin rằng sông Tomoeda sắp dâng lên, chính vì vậy mà họ chết. Hơn nữa, khi ấy ta cũng chưa biết đội quân ấy lại quan đến mức khiến mọi người phải sống sờ như vậy, nếu không thì ta đã bắt họ phải đi đường núi với ta rồi..”

Phía sau, một vài người phụ nữ khóc nức lên và ngắt đi. Những người khác vội xúm vào an ủi, trong khi nước mắt của họ chảy thành hàng dài trên má. Một vài đứa bé không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng khi thấy mẹ khóc, chúng cũng khóc theo. Nhiều người cố gắng kìm nén nước mắt, không để chúng chảy ra ngoài. Họ cố tự an ủi mình: mọi sự còn chưa rõ ràng, vẫn còn hi vọng, dù đó là hi vọng mong manh.

“Hiện giờ, chúng ta lại buộc phải cư ngụ tại Xứ tuyết thêm một thời gian nữa trước khi vào trận thôi. Đành phải án binh bất động, chờ thời cơ khác vậy, Touya” – Yukito trầm ngâm nói, khuôn mặt đầm chiêu ái ngại và đau đớn nhìn về mặt khổ sở của Touya.

“KHÔNG KỊP NỮA RỒI”

Một tiếng hét vang lên cắt ngang cuộc đối thoại, và làm dừng tiếng khóc của phụ nữ. Sonomi hốt hoảng chạy vào, mồ hôi túa đầy trên mặt dù trời đang vô cùng lạnh. Vẻ mặt hốc hác của người phụ nữ như muốn lao vào đám đông, như để không tin vào mắt mình nữa. Nhìn nét mặt ấy, cả Touya, Yukito và cả những người khác đều tĩnh lặng, như cả thân hình đã bị đóng băng vì sợ hãi.

“Hong... Hong rồi” – Sonomi vội vàng nói, giọng nói hỗn hển – “Quân... Quân... Quân đội của... triều đình đã đến... rất gần...”

Sakura im lặng ngồi trước chiếc gương to mà Touya cố gắng tìm về cho cô. Theo anh, con gái thì bắt buộc phải có một chiếc gương, dù trong điều kiện gì cũng vậy, có như thế mới là con gái. Sakura hiểu lời anh nói, nhưng đối với cô, dù là ai, “con trai” hay “con gái” đều không quan trọng. Cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của mình. Mái tóc đã dài đến ngang gối từ bao giờ mà Sakura không hề chú ý. Mái tóc nâu rủ xuống chân cô, bay nhẹ nhẹ trên lớp áo dày. “Đã dài như thế này từ bao giờ thế?” – Sakura mỉm cười, hỏi mái tóc. Những sợi tóc mềm mại đùa vui trên bàn tay cô gái. Đã lâu lắm rồi, có lẽ từ khi Tomoyo chết đi, Sakura không còn thói quen chăm sóc tóc mỗi ngày như trước nữa. Đến hôm nay, cô chợt nhìn lại mình trong gương, đưa bàn tay sờ khuôn mặt hiện lên trên mặt gương, giật mình khi thấy mình đã thay đổi đến thế. Đôi mắt màu xanh lục không sáng như trước nữa, mà trở nên mờ nhạt. Khuôn mặt cô dường như đang có sự biến đổi. Sakura suýt không nhận ra chính bản thân mình nữa. Trong thoáng chốc, cô bỗng có cảm giác sợ hãi, mơ hồ. Cô có cảm giác, nếu như không tìm lại chính mình thì mình sẽ biến mất. Một Sakura ngày xưa sẽ biến mất, rồi những tình cảm cũ cũng mất đi theo. Cô không muốn điều đó xảy ra.

Sakura với tay lấy chiếc lược. Mọi khi cô chỉ chải qua loa, rồi lại vắt nó vào một xó trong góc lều, nhưng hôm nay, lần đầu tiên sau một thời gian dài, Sakura quyết định trang điểm lại bản thân mình, để có thể nhìn thấy một Sakura của ngày xưa. Cô nhẹ nhàng đưa chiếc lược từ từ trên mái tóc dài. Dài quá. Mọi thứ dường như đã thật sự thay đổi. Khi xưa, chỉ một đường ngắn, cô đã chải hết một lần tóc. Nhưng bây giờ, chiếc lược trên tay Sakura cứ kéo dài, kéo dài mãi, mà vẫn chưa kết thúc mái tóc. Nó đã dài như vậy

sao? Sakura đưa tay nhanh hơn, rồi lần lượt, lần lượt chải. Mái tóc rối mượt mà bay bay. Những lọn tóc nhẹ nhàng rơi xuống từ tay Sakura, thả dài, lơ lửng. Sakura nhìn mình trong gương, với tay lấy chiếc dây bên cạnh, túm gọn tóc lại và buộc cao về phía sau. Mái tóc bỗng bồng bênh như sương sớm, chờn vờn. Sakura khẽ mỉm cười nhìn hình ảnh của mình trong gương.

“Bao giờ...” – Sakura nói với mái tóc của mình – “người bị cắt ngắn đi, cũng có nghĩa là ta đã chết. Ta sẽ nuôi người cho đến khi có người nào đó cắt người đi...”

Cô thở dài. Ánh mắt đượm buồn. Từ bao giờ đôi mắt mình đã trở nên thế kia? Và đã từ bao giờ, đôi môi này không thể nở nụ cười? Nhưng rồi, Sakura tự mắng mình ấu trĩ và định đứng lên để ra ngoài. Bất chợt, cánh cửa lều mở tung...

“CÔNG CHÚA!”

Tiếng Akane vang lên, làm Sakura giật mình quay lại. Cô nhìn Akane đang vội vã chạy vào, nhẹ nhàng hỏi:

“Akane? Có chuyện gì sao em?”

“Wow, công chúa đẹp lắm! Mặc dù ngày nào nhìn công chúa cũng xinh, nhưng hôm nay rất rất rất tuyệt!!! Akane muốn lớn lên cũng đẹp như công chúa” – cô bé Akane tán thưởng khi nhìn thấy Sakura, quên luôn việc chính muốn nói.

“Cám ơn, Akane. Nhưng có chuyện gì khiến em hốt hoảng thế?”

“Á.. em quên mất” – Akane dùng tay che mồm, vội vã chạy về phía Sakura – “Công chúa, nguy rồi, em vừa nghe được một tin động trời. Đội lính mà chúng ta phải đi đã chết mất rồi.”

“CHẾT RỒI?” – Sakura đứng bật dậy – “Có chuyện gì vậy, Akane? Sao lại chết rồi?”

“Em biết công chúa muốn biết mà” – Akane hồn nhiên nói, thích thú vì đã làm cho Sakura phải để ý – “Anh Hiyula nói em không được báo cho công chúa biết, vì sợ công chúa lo lắng, nhưng em nghĩ sẽ không sao. Lúc này, em và anh ấy đang ăn điểm tâm sáng thì thấy mọi người bàn chuyện như vậy. Mẹ em khóc quá trời luôn, vì ba em cũng ở trong đội quân ấy mà”

“Ba em?”

Sakura sững lại. Ánh mắt của Akane vẫn vô tư nhìn Sakura, nhưng lại khiến trái tim Sakura thất lại. Sakura cũng là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ, có lẽ vì thế, cô có thể hiểu được nỗi đau của một đứa bé khi mất người thân. Giờ đây, phía sau nụ cười của Akane, ai biết được trái tim cô bé đang đau đến dường nào? Sakura quỳ xuống bên cạnh Akane, ôm cô bé vào lòng:

“Em buồn lắm à? Nếu muốn, em cứ khóc đi. Ta không sao đâu...”

“Dạ?” – Akane ngạc nhiên – “Tất nhiên là buồn rồi, vì nếu ba chết thì mẹ rất buồn, cả anh hai cũng buồn nữa. Mẹ cứ khóc hoài, anh hai không khóc, nhưng em biết, anh muốn khóc lắm. Nhìn anh và mẹ như thế, em cũng rất đau lòng” – Tiếng của Akane bỗng nghẹn lại. Sakura có thể cảm nhận được sự ấm nóng trên bờ vai của mình và tiếng nấc nhỏ như cổ kìm nén. Nhưng rồi, Akane đẩy Sakura ra xa, đưa tay dụi mắt, lại mỉm cười vô tư – “Em chưa gặp ba bao giờ, nên em cũng không biết phải đối mặt với nó như thế nào. Ba mất, em chỉ buồn vì thấy mẹ và anh Hiyula buồn, chẳng có cảm giác gì cả. Nhưng.... Nếu mẹ, anh hai, Công chúa, hoặc một trong số những người ở đây chết đi, chắc chắn em sẽ rất đau lòng... Nhưng mẹ và mọi người bảo điều đó không thể xảy ra, bởi vì đã có công chúa ở đây. Em cũng tin rằng, công chúa nhất định sẽ bảo vệ mọi người, sẽ không sao đâu!”

Sakura vòng tay ôm lấy Akane. Chưa bao giờ, cô cảm thấy ***g ngực của mình nghẹt lại như hôm nay, như lúc này đây. Trái tim cô dường như đang bị một bàn tay vô hình bóp chặt, nắm lấy, vắt đi tất cả những giọt máu mà nó có. Giấc mơ đêm qua lại chờn vờn trong đầu Sakura, khiến cô sợ hãi, kinh hoàng. Bàn tay Sakura cố gắng ghi chặt Akane vào lòng, như để khẳng định thực tế, như để nâng cao sự quyết tâm của mình. Nhưng vô ích. Hơi nóng của Akane tỏa vào người Sakura, sưởi ấm cho cô, lại càng khiến cô dần vật hơn. Biết bao nhiêu người đã đổ máu vì cuộc chiến này? Đã bao nhiêu giọt nước mắt rơi? Bao nhiêu đứa trẻ sinh ra không biết mặt cha? Đau lòng vì cha mất không bằng nỗi đau khi không thể buồn vì mất cha mẹ. Sakura luôn tự biện hộ cho những vết lằn của mình, bằng những mĩ từ cao đẹp, như để bảo vệ hạnh

phúc, nụ cười, tiếng hát, gây dựng một thiên đường hạnh phúc như cô và Tomoyo đã từng mơ ước. Nhưng mỹ từ vẫn chỉ là những mỹ từ, dùng để che đậy những thứ xấu xa trong lớp màn độc ác và xấu xa. Hạnh phúc được xây dựng trên máu và nước mắt, hình thành trên nỗi bất hạnh của người khác thì có thực sự là hạnh phúc? Biết bao tổn thương, đau khổ vô tình hằn sâu trong trái tim mỗi đứa trẻ. Hôm nay, chúng đang đứng trước mặt Sakura, nhìn cô bằng ánh mắt tin tưởng, cười với cô bằng nụ cười vô tư lự. Nhưng, nào chúng có biết, chỉ ngày mai thôi, rất gần, chúng sẽ giương cặp mắt nghi ngờ, chứa đầy khổ đau bất an, nhấn chìm Sakura trong nỗi đau của chúng. Sakura mơ ước có thể giữ mãi được nụ cười của những đứa trẻ này, đó chẳng lẽ chỉ là mơ ước ảo tưởng xa vời? Rồi niềm tin của những con người nơi đây, của những người đã một lòng gửi trọn tính mạng mình cho cô thì sao? Sakura chợt giật mình. Phải chăng cô đang phụ lại sự kì vọng của mọi người, chà đạp nên sự tin tưởng mà họ đã dành cho cô? Họ hi sinh tính mạng mình một cách không thương tiếc, tất cả là vì họ tin rằng, cô sẽ cứu giúp họ, sẽ thực hiện được mơ ước của họ. Nhưng Sakura thật sự đã vì họ mà sống chưa? Cô cảm thấy vô cùng hoang mang. Trong giấc mơ đêm hôm trước, khi thấy bàn tay mình nhuộm máu Syaoran, cô đã vô cùng đau lòng. Nỗi đau như cứa sâu vào tận trái tim cô, rất thật, như không chỉ là một giấc mơ. Khi đó, cô đã mong ước, xin hãy cho con tỉnh lại, cứu thoát con khỏi giấc mơ kinh khủng này. Tình cảm mà Sakura dành cho Syaoran, qua biết bao biến cố, dẫn dắt, trăn trở, cô nhận ra nó không đơn thuần chỉ là một thứ tình bạn. Nếu thật sự phải giết anh, liệu cuộc sống còn lại của cô sẽ như thế nào? Thật sự, cô có còn sống không? Sakura mím chặt môi. Một màu đen âm u bao phủ tầm mắt và cả tâm hồn cô... “Chẳng lẽ mình đã chết rồi sao?”

“Công chúa?”

Sakura vẫn ôm chặt Akane, cảm nhận rõ nhịp tim của cô bé và cả của chính mình. Sakura khẽ mỉm cười, kéo Akane ra. Cô thật sự, vẫn đang sống. Nhưng đó là sự sống của thể xác, còn tâm hồn cô hiện giờ đang ở đâu? Trái tim cô vẫn đập trong cơ thể của cô, nhưng nó lại không thật sự hướng vào cô và những nụ cười nơi đây. Cô trách chính mình, cảm thấy mình thật xấu xa. Khi những chiến binh mất mạng, cô xót xa cho tính mạng của họ, nhưng lại tự nhủ may mắn vì như thế, quân đội Kinomoto sẽ không thể tấn công kinh thành, “người ấy” sẽ không mất mạng. Không có đội quân ấy, quân triều đình không biết vị trí của Kinomoto, chiến tranh sẽ không xảy ra. Hạnh phúc, đau khổ, bất an, niềm vui, nỗi buồn... Tại sao đến bây giờ, cô mới nhận ra nó thật sự hướng vào ai? Khi có phiền muộn, cô muốn giải bày với ai nhất? Muốn bảo vệ ai nhất? Tất cả những câu hỏi ấy, đều có chung một câu trả lời. Sakura quỳ sụp xuống. Akane ngạc nhiên đứng nhìn, hoảng hốt:

“CÔNG CHÚA?”

Sakura ngược đôi mắt màu lục bảo lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt ngây thơ của Akane. Cô khẽ mỉm cười. Nếu Sakura trước kia, một Sakura biết yêu thương mọi người, một Sakura vô tình dành trái tim của mình cho kẻ mà mình phải giết, một Sakura thờ ơ, bàng quan với quá khứ của mình..., Sakura ấy đã chết đi thì hãy để cho cô gái ấy ngủ yên. Trái tim cô từ bây giờ sẽ mãi mãi không bao giờ mở ra nữa, để có thể sinh ra một Sakura vô tình, một Sakura mạnh mẽ, sẵn sàng cướp đi sinh mạng của những người lính trên chiến trường, và của cả một người mà Sakura trước kia không thể làm gì. Cô muốn giết chết tất cả cảm xúc của mình, giết chết chính mình, tất cả vì những con người đang đặt niềm tin vào cô. Sakura đứng dậy, xoa đầu Akane:

“Ta không sao, em đừng lo. Ta sẽ bảo vệ em, và tất cả mọi người!”

Giọng Sakura lạnh băng không một chút cảm xúc. Ánh mắt cô vô tình như một lưỡi dao sắc bén. Akane vẫn ngây thơ cười, không nhận ra nụ cười lạnh lẽo của cô công chúa mà cô bé luôn tôn sùng. Phải chăng, Sakura thật sự đã chết?

“Cạch”. Trái tim Sakura bị đóng chặt bởi một cánh cửa làm từ băng....

Cánh cửa lều bật mở, Hiyula hét hải chạy vào cùng đám trẻ trong đội quân tí hon:

“CÔNG CHÚA, NGUY RỒI, CÔNG CHÚA! QUÂN CỦA TRIỀU ĐÌNH ĐANG ĐẾN ĐÂY! BỌN HỌ SẮP ĐẾN NƠI RỒI!”

Gió đông lạnh lẽo thổi vù vù bên tai, tung những bông tuyết trắng lên cao rồi lại rải xuống dưới. Gió vô tình lạnh lẽo, lướt qua đoàn người ngựa đang chậm rãi đi, vút người lên cao như muốn ngăn bước chân đoàn quân, nhưng rồi không làm gì nữa mà lao người đi về phía trước, vào thẳng trung tâm Xứ Tuyết.

“Tại sao lại đi chậm thế, Syaoran? Nên tấn công nhanh một cách bất ngờ chứ?”

Eriol bực dọc nhìn Syaoran đang dung dăng từng bước theo chân con ngựa. Ánh mắt Syaoran lạnh giá nhìn vào khoảng không trước mắt. Anh khẽ mỉm cười trước câu nói của Eriol, nhưng vẫn không tăng tốc. Eriol tức giận nhìn Syaoran:

“LI SYAORAN! CẬU CÓ NGHE KHÔNG?”

“Nghe” – Syaoran mỉm cười. – “Tôi không điếc, nên cậu thật sự cũng không cần hét lên như thế đâu, Eriol!”

“Được lắm” – Eriol cau bẳn – “Cậu thay đổi rất nhiều kể từ khi tôi gặp cậu lần cuối trước đây, nhưng chỉ có cái tính làm cho người nổi giận này thì chẳng thay đổi chút nào.”

“Chỉ có cậu là hay nổi cáu thôi, Eriol.”

Syaoran khẽ mỉm cười. Eriol thở dài. Syaoran có lẽ thật sự đã thay đổi rồi, hay nên nói, Syaoran ấy đã chết? Ánh mắt của Syaoran khi xưa không xa xôi như lúc này. Dù đang nhìn Eriol, nhưng tia nhìn ấy của anh ta dường như xuất phát từ một nơi rất xa, xa đến nỗi Eriol cũng không biết phải bắt đầu tìm từ đâu. Đôi mắt lạnh lẽo, giá băng, cùng nụ cười vô cảm, làm lạnh xương người đối diện. Vậy là... Syaoran quả nhiên không thể cứu sống được nữa sao? Eriol chợt thấy đau lòng và bất lực.

Đang đi, Syaoran bỗng dừng lại làm Eriol bất ngờ, mất một lúc để nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Anh ngạc nhiên nhìn Syaoran. Anh ta không ngược đôi mắt xa xăm lên để nhìn anh nữa, mà hướng ánh nhìn xuống nền tuyết trắng.

“Tôi đi chậm là để cậu rút lui nếu cậu muốn, Eriol” – Syaoran lặng lẽ nói – “Một khi đã ra đến chiến trường, quân lệnh không cho phép chạy trốn. Nếu muốn, cậu hãy đi ngay bây giờ, khi vẫn còn chưa **ng độ quân địch”

“Tại sao cậu lại cho rằng tôi sẽ chạy trốn?”

“Như thế...” – Syaoran ngẩng lên nhìn Eriol. Máu hổ phách như đã **c đi vì suy tư – “ ‘người ấy’ sẽ đồng ý chứ? Tomoyo, cô ấy sẽ vui chứ?”

“Không” – Eriol mỉm cười, một nụ cười chứa chan buồn đau và khổ tâm – “Cô ấy sẽ hận tôi suốt đời”

“Vậy tại sao cậu lại muốn làm?”

“Tôi không thể nói với cậu được, Syaoran. Cậu chỉ cần biết, vì Tomoyo, tôi có thể làm tất cả, cho dù đó là hành động khiến cô ấy căm ghét tôi mãi mãi...”

Syaoran im lặng nhìn Eriol. Anh khẽ thở dài:

“Được rồi. Tôi không hiểu lắm, nhưng... Nếu yêu thì phải làm cho người đó hạnh phúc chứ, không phải sao? Nếu để Tomoyo hận cậu, cô ấy đâu thể nào hạnh phúc được?”

Eriol mỉm cười:

“Cậu đang nói mà không làm đấy, Syaoran!”

Syaoran thúc ngựa đi nhanh hơn. Eriol giật mình cũng vội vã chạy theo. Những người phía sau cẩn thận vì đột nhiên dừng lại và giờ thì lại đột nhiên tăng tốc.

“Cậu nhầm rồi, Eriol” – Syaoran nói khi Eriol đã đi ngang bằng mình – “Tôi đang thực hiện điều ấy, ngay lúc này và ngay tại đây!”

Eriol ngạc nhiên nhìn Syaoran. Có lẽ những việc Syaoran làm, anh mãi mãi sẽ không hiểu được. Trước đây, bây giờ và cả mai sau cũng vậy. Nhưng không hiểu sao, anh thấy tin tưởng và yên tâm vào những quyết định cùng sự lựa chọn của Syaoran. Tuyết lại rơi xuống từng đợt, lắc lư trong làn gió lạnh, rải xuống chân ngựa. Tuyết bao phủ người Syaoran, bọc lấy ánh trong cái giá băng của mình. Eriol tắc lưỡi: “Thật sự đã chết rồi sao, Syaoran?” Tất cả những gì còn lại chỉ là cái lạnh đến ghê người, chỉ là một thân xác không còn chút nhiệt. Định mệnh, gặp gỡ, lí trí, tình yêu..... tất cả chỉ để đem đến một kết thúc buồn??

Tuyết vẫn quay cuồng theo điệu nhảy muôn thuở, không hề hay biết một tương lai đẫm máu đang chờ đợi nó phía trước....

38. Chương 38: Khai Chiến

Những căn lều đang được thu dọn một cách khẩn trương nhất có thể. Trẻ em vội vã giúp mẹ và các chị gom tất cả những gì có thể lại, chuẩn bị rời khỏi xứ Tuyết. Dựa vào lời phân tích đầy lí lẽ của Yukito: Trong tình hình quân đội không đủ, nếu trực diện đánh với quân của triều đình, khả năng thất bại là 90%, và nếu có thành công, chỉ có thể dựa vào may mắn cùng một phép màu nhiệm của Chúa trời. Touya ra lệnh thu quân, chuyển địa điểm hoạt động. Những người trực thuộc trong đội quân còn lại ở Xứ Tuyết kiểm tra vũ khí một cách vội vã dưới sự chỉ đạo của Nakuru và dì Sonomi. Riêng Seiza vẫn bình thản ngồi trước lều của Sakura, nhìn mọi việc xảy ra, giống như một việc vốn dĩ nó phải thế. Anh khẽ thở dài. Đối với anh, việc bảo vệ công chúa quan trọng hơn nhiều so với việc giúp quân đội Kinomoto.

“ ‘Hỏa thần’, người không định ra giúp mọi người sao? Không thấy tất cả đều rất bận rộn mà còn ngồi đây?”

Touya bực dọc nhìn Seiza, trong khi vẫn luôn tay kéo những tấm vải lều thu vào một góc. Theo Touya, để có thể rảnh tay trên đường đi, tốt nhất là đốt hết những tấm vải này. Nhưng dì Sonomi cho rằng, quân đội Kinomoto vẫn còn khó khăn về tiền bạc, nếu làm như thế, sau này kiếm lại vải lều e rằng rất khó. Chi bằng giữ lại, nếu cần thì dùng, không cần thì bán đi lấy tiền, mua lương thực trên đường đi. Nhận thấy sự phân tích chí lí của một người thương nhân tài giỏi, Touya quyết định mang theo tất cả những gì có thể mang. Seiza vẫn thờ ơ nhìn đồng vải Touya kéo theo:

“Thái tử, người định mang tất cả những thứ ấy theo à?”

“Buộc phải vậy thôi, nếu như còn muốn sống bằng thức ăn” – Touya nhún vai, ngán ngẩm nhìn vào đồng vải nhằng nhợ - “và nếu người cũng muốn ăn thì hãy đi giúp mọi người đi. Một trai tráng như người lại để phụ nữ phải làm công việc thu dọn mà coi được à?”

Seiza không nói gì, ánh mắt chuyển xuống dưới đất. Đôi mắt lạnh lùng bỗng ánh lên tia nhìn buồn bã, ảm áp, dịu dàng. Hắn lặng lẽ nói:

“Thái tử, việc ta trở về đây không phải vì quân đội Kinomoto, mặc dù trước lúc ra đi, quốc vương đã trao lại mọi việc cho ‘Tứ đại hộ pháp’, nhưng.... Công chúa đối với ta rất quan trọng. Ta không muốn công chúa bị tổn thương vì những việc như thế này. Ta đã nghe Nakuru kể lại những việc xảy ra với công chúa khi ta không có mặt ở đây. Liệu công chúa sẽ phản ứng thế nào khi biết người lãnh đạo đội quân đến đây là ai?”

Touya im lặng, thả đồng vải xuống chân. Anh đưa mắt nhìn vào căn lều của Sakura ở phía sau Seiza:

“Ta không biết. Yukito đã vào nói với con bé. Cậu ấy sẽ có cách an ủi nó.”

“Thái tử tin hẳn như thế sao?”

Seiza nhếch mép cười, ánh nhìn lạnh lẽo xoáy vào tâm can Touya. Tuy nhiên, nụ cười và tia nhìn lạnh như băng ấy không đủ để làm thay đổi cái mỉm cười tự tin của Touya. Anh nhìn lại Seiza bằng đôi mắt tin tưởng chân thành nhất của mình:

“Đương nhiên. Ta tin cậu ấy!”

Seiza chỉ mỉm cười, không nói. Hắn lẩm nhẩm một điều gì đó trong miệng, nhưng ngay sau đó, trước ánh mắt ngạc nhiên của Touya, Seiza đứng lên, giúp Touya thu dọn hết những căn lều còn lại và buộc gọn đồng vải lại - một công việc Touya cảm thấy vô cùng khó khăn. Tuyết buông nhẹ trên mái tóc xám của Seiza. Gió thổi những lọn tóc tung lên. Dù màu xám luôn được coi là màu của sự ảm áp, nhưng trái tim Seiza chẳng lẽ đã bị bao phủ bởi tuyết trắng? “Không thể nào” – Touya thầm nghĩ, nhớ tới đôi mắt dịu dàng của Seiza khi nói tới Sakura, Quốc vương Fujitaka và “Tứ đại hộ pháp”. Một nụ cười thoáng qua trên môi vị thái tử. Anh quay lại nhìn căn lều của Sakura. “Sẽ thu sau vậy”, Touya bỏ đi, khuôn mặt hoàn toàn yên tâm trước tương lai đang chờ đợi mình.

Hiyula đặt Akane ngồi lên ghế, lắng nghe cuộc nói chuyện của Yukito và công chúa Sakura. Cậu bé hoàn toàn không biết đến tên những người mà quân sư Yukito nói tới trong câu chuyện, cũng không ngạc nhiên

trước thái độ của Sakura - một thái độ mà theo Hiyula, nó cực kì bình thường trước những cái tên không biết. Nhưng về mặt của Yukito làm cậu nhóc phải để ý.

Yukito đứng im lặng, sững sờ nhìn về mặt bình thần của Sakura. Tất cả những gì cô gái thể hiện ra ngoài là một đôi mắt thờ ơ, một khuôn mặt thần nhiên và ánh nhìn lạnh lẽo. Màu xanh lục bảo lạnh lùng đưa đi một lượt nhìn Yukito, như nhìn một sinh vật bình đẳng như mọi sinh vật khác. Mái tóc cô phất phơ trong làn gió lạnh. Cái tên “Syaoran” vang lên bên tai cô, cũng giống như mọi cái tên không quen biết khác. “Em hiểu rồi” - Sakura hơi ngả người ra sau, về mặt không một chút biểu lộ đặc biệt trước sự ngập ngừng của Yukito khi thông báo người dẫn quân vào Xứ Tuyết. Nhìn Sakura đứng trước mặt anh lúc này, dường như là một Sakura khác, một Sakura anh chưa bao giờ quen biết. Sakura ấy lạnh lùng đến mức làm người đối diện phải đông cứng lại. Yukito căng mắt nhìn. Chuyện gì đã xảy ra? Anh biết, từ khi đến Xứ Tuyết, cô luôn phải đối mặt với những nhiệm vụ to lớn mà mọi người vô tình trao cho cô - một cô gái nhỏ bé, bình thường như mọi thiếu nữ khác. Cô sợ. Trái tim cô cũng là trái tim thiếu nữ, nó vẫn biết chảy máu vì tình yêu. Và điều này khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm, vui khi thấy Sakura vẫn còn là một cô gái. Nhưng hôm nay, người đang ở trước mặt anh đây là ai?

Yukito nhớ lại lần đầu gặp Sakura ở “Đồi ma”. Chỉ qua một vài câu giao tiếp, anh đã thấy cảm mến ngay cô gái xinh đẹp, dễ thương ấy. Sakura khi đó, đôi mắt xanh trong veo buồn rười, nhưng nụ cười hồn nhiên, thân thiện, đáng yêu luôn nở trên môi cô. Đó là một người con gái cương nghị, mang nét quý tộc hoang dã và sự cứng cỏi ẩn chứa trong nét ngây thơ. Đôi mắt buồn của cô dường như có một sức mạnh vô hình, buộc người tiếp xúc không thể rời khỏi nó, yêu mến cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, và sẽ không bao giờ hối hận vì đã dành tình cảm cho cô. Sakura buồn. Đó là nỗi buồn quá khứ trắng xóa và tương lai xám mờ mịt. Nhưng cô vui trong hiện tại - một hiện tại có những người yêu cô cùng những người cô yêu bên cạnh, cùng cười, cùng đùa vui, cùng vượt qua khó khăn. Ngay lần gặp đầu tiên ấy, Yukito đã nhận ra một điều mà anh có thể dùng tính mạng của mình để đảm bảo rằng Sakura vẫn chưa phát hiện. Thoảng qua. Chỉ một nụ cười. Một ánh mắt... Nụ cười và ánh mắt lấp lánh niềm vui - niềm vui thật sự, Sakura đều hướng về Syaoran, giống như một phản xạ trong vô thức mà chính Sakura cũng không kịp nhận thức. Nụ cười ấy của cô lấp lánh như ánh nắng mặt trời, xua tan đi sự giá lạnh trong trái tim những người đón nhận nó. Và trong thoáng chốc, cho đến tận bây giờ, Yukito thật sự mong muốn cho Sakura có thể bình yên mãi mãi, có thể mỉm cười mãi mãi, không vương vấn quá khứ, không suy nghĩ tương lai. Hận thù, trách nhiệm.... tất cả những điều đó sẽ không bao giờ đổ lên vai cô gái ngây thơ kia. Đôi mắt buồn, đau đớn xa vời sẽ có ngày chan chứa niềm vui trong tình yêu thương. Khi con ngựa lao vút đi mang theo Sakura, nhìn bóng Syaoran lao theo, nghe tiếng gió vút qua bên tai và cái tên vụt ra khỏi miệng cô gái trong lúc sợ hãi nhất, Yukito đã mỉm cười, hài lòng. “Nếu là chàng trai cả đời của cô em gái bé bỏng - Sakura, thì nhất định người đó phải đủ mạnh mẽ để bảo vệ con bé lúc nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng phải đủ dịu dàng để ở bên nó những lúc đau buồn”. Yukito đã từng chê Touya đặt yêu cầu quá cao, lo rằng cô em sẽ không có ý trung nhân, nhưng giờ đây, người con trai đáp ứng đủ mọi yêu cầu đó lại đang ở ngay trước mắt anh. Ánh mắt Sakura thay đổi mỗi khi đối diện với Syaoran. Nỗi buồn mênh mông ấy như chìm đắm trong nét âm áp của sắc màu hổ phách. Về mặt của cô cũng biến đổi theo lời nói của Syaoran, khiến Yukito thấy lo lắng, không yên. Lo vì sự tan vỡ của trái tim, khi cô gái nhận ra mối quan hệ của mình với người mà cô đã vô tình đặt trọn niềm tin. Nhưng nỗi lo ấy - Yukito cảm thấy tâm trạng mình nhẹ nhõm, thanh thản. Hoàn toàn không giống như lúc này, khi mà Sakura đã không còn là cô, chỉ còn lại một cái xác không hồn, hay có chăng, ấy là một linh hồn không có trái tim.

“Em hiểu rồi.” - tiếng Sakura như từ nơi vô thức hiện về đối với Yukito - “Vậy nghĩa là bây giờ, chúng ta phải rút khỏi xứ Tuyết. Nhưng sẽ đi hướng nào? Hướng về kinh thành Tomoeda đã bị quân triều đình chặn rồi mà? Anh Yukito?” - Sakura gọi thêm khi không thấy phản ứng của Yukito.

“A...” - Yukito giật mình. - “Chúng ta sẽ đi hướng ngược lại, không đi chuyển theo hướng đến Thảo nguyên chết mà đi theo đường núi Attatin.”

“Lỗi mà anh Seiza đã từng dùng để đến đây à? Mọi người chẳng nói nơi đó rất nhiều thú dữ sao?” - Sakura hỏi lại, hướng ánh mắt theo đường núi Attatin cho dù biết không thể nhìn thấy.

Yukito nhìn theo ánh mắt Sakura, như để tìm trong đó một chút hi vọng của cô gái, nhưng rồi chỉ để khiến anh thất vọng. Màu xanh lục ánh lên trong sắc lạnh của tuyết. Hoàn toàn vô cảm.

“‘Hỏa thần’ đã giết hết bọn chúng khi trên đường đến đây rồi” – Yukito thở dài nói – “Sakura, em hơi lạ. Chuyện gì xảy ra vậy?”

Sakura nhẹ nhàng xoa đầu Hiyula đang đứng bên cạnh, mỉm cười - nụ cười không chút xúc cảm:

“Em không sao. Chỉ là... Em đã suy nghĩ rất nhiều. Tính mạng và cuộc sống của mọi người đang ở trong tay em, nếu em còn tiếp tục giữ tâm trạng như hiện nay sẽ không thể làm được gì. Em rất sợ em sẽ thay đổi, nhưng bây giờ, em đang trở lại là em trước đây đấy chứ, đúng không ạ? Một Sakura không lo nghĩ vớ vẩn, chỉ chú tâm vào mục đích chính của mình, như khi xưa em vẫn thế. Em lại làm gì sai nữa sao?”

Yukito đau đớn nhìn Sakura. Có lẽ bất hạnh lớn nhất đời Sakura, không phải là những đau khổ cô đã chịu đựng từ xưa đến nay, mà chính là số phận “Công chúa” của cô. Số phận ấy đã buộc cô với số phận của hàng trăm, hàng ngàn người khác, trói buộc trái tim, nụ cười của cô vào trách nhiệm vô tình, đóng băng để rồi giết chết tất cả. Sakura là một “Công chúa định mệnh”, mang trên mình sứ mệnh đối với biết bao nhiêu người đang đặt hi vọng vào cô. Vậy cô có thể sống vì chính bản thân mình không? Có thể quên hết hận thù để theo đuổi hạnh phúc của bản thân? Câu trả lời chỉ có một – câu trả lời đau lòng. Yukito nhẹ nhàng mỉm cười, buồn bã vuốt mái tóc dài của cô:

“Không, em không làm gì sai cả. Là anh sai, là tất cả bọn anh đều sai.... Và số mệnh tạo hóa cũng sai....”

Sakura giương đôi mắt ngạc nhiên lên nhìn Yukito - vẫn đôi mắt vô cảm ấy. Trái tim Yukito đau đớn. Phải chăng, mọi việc xảy ra đều là sai lầm? Đôi mắt Sakura xưa kia luôn buồn bã, nhưng nó vẫn chứa chan tình cảm – trái ngược với đôi mắt thờ ơ đang nhìn anh. Trái tim Sakura dù luôn rỉ máu, nhưng chính vì thế mà nó không giá băng. Ngọn lửa nào sẽ làm tan chảy cánh cửa bao bọc lấy trái tim cô, trước khi nó bị khóa chặt lại? “Syaoran, cậu sẽ thế nào khi nhìn Sakura bây giờ?” – Yukito thở dài.

Tuyết vẫn quay quay, tạo thành một sợi dây định mệnh vô tình, kéo gần tất cả những con người trong số phận lại với nhau. Đến bao giờ sợi dây ấy đứt, khi đó hạnh phúc sẽ đến hay đau khổ lại triển miên bao phủ? Tương lai như một tờ giấy trắng, không màu sắc, đang từ từ được chính những người mà nó chọn, tô lên một lớp màu đỏ thẫm....

Những chiếc lều cuối cùng ở Xứ Tuyết cũng đã được thu dọn toàn bộ. Khung cảnh nhộn nhịp với đủ màu sắc xưa kia giờ trải dài một màu trắng tinh khiết, không lẫn chút tạp bần. Màu trắng ấy khiến người ta có cảm giác được thanh tẩy, nhưng đồng thời cũng khiến nhiều người cảm thấy một nỗi bất an – như một tương lai trắng xóa không có màu sắc hiện diện trước mắt mình.

Quân đội Kinomoto có một cuộc họp khẩn ngay trên nền tuyết lạnh giá. Các vị trưởng lão ngồi im lặng, đôi mắt đầy suy tư, trong khi Yukito đưa ra cách rời khỏi Xứ Tuyết. Sakura im lặng lắng nghe, đôi mắt cô vẫn lạnh như băng mùa đông, vô thần. Dù có hơi ngạc nhiên về ánh nhìn của cô em gái, nhưng Touya tin rằng, nếu có gì không ổn, Yukito chắc chắn sẽ có cách giải quyết. Vì thế, anh hoàn toàn yên tâm và chú tâm vào cuộc họp cuối cùng trên nơi phương trời giá lạnh này.

“Tại sao quân của Triều đình lại biết đến nơi này?” – Touya bức tức nói, nhìn một lượt xung quanh những người đang có mặt – “Chẳng lẽ ai đó đã báo cho bọn họ biết? Chúng có nội gián sao?”

Nakuru hơi giật mình. Khi mới trở về đến đây, Seiza đã từng nhắc đến “Kẻ phản bội”, và bị Nakuru phản đối. Tuy nhiên, khi đó, cô chỉ nghĩ đến những thành viên trong “Tứ thần hộ pháp” mà không hề suy nghĩ sâu xa hơn đến những người khác trong gia tộc. Cho đến bây giờ, nghe câu hỏi của Touya, đồng thời liên tưởng đến lời nói của Seiza, Nakuru chợt nghĩ đến vấn đề nan giải, khi trong quân đội này đã có kẻ cung cấp thông tin cho triều đình. Nakuru đưa mắt nhìn sang phía Seiza. Hắn vẫn hoàn toàn ung dung, không có dấu hiệu phản ứng trước những lời nói của Thái tử Touya, đôi mắt chăm chú dõi theo tất cả những gì hắn thấy nghi ngờ, sẵn sàng bảo vệ công chúa, nếu thấy cần thiết.

‘Seiza!’

Nakuru hỏi bằng cách nói bưng – cách giao tiếp “Tứ đại hộ pháp” vẫn thường sử dụng do phải giấu mặt trong bóng tối. Seiza hơi liếc mắt về phía Nakuru:

‘Cái gì?’

‘Người nghi ngờ về việc này? Liệu kẻ nào bán đứng chúng ta?’

‘Không phải ta, đương nhiên rồi’ – Seiza ra vẻ suy nghĩ đăm chiêu, nhưng Nakuru biết, đầu óc hẳn không hề tập trung vào vấn đề ấy – ‘Chắc không phải người chứ?’

‘Không – bao - giờ’ – Nakuru trả lời, giọng có phần bức tức vì thái độ nghi ngờ của tên “đồng đội” từ thời xa xưa. - ‘Đừng tùy tiện nghi ngờ người khác, Seiza.! Cái linh cảm ‘Có kẻ phản bội’ của người có lẽ đã đúng rồi đây’

‘Ta không nói về cái linh cảm ấy’ – Seiza ngán ngẩm nhìn về phía các trưởng lão và Yukito đang cãi nhau. – ‘Linh cảm của ta tuy càng ngày càng rõ nét nhưng chắc chắn không phải về kẻ đã thông báo cho triều đình biết vị trí hiện nay của quân đội Kinomoto. Người cũng biết ta không thật sự quan tâm đến vấn đề sống còn của quân đội mà’

‘Ta hiểu rồi’ – Nakuru khẽ thở dài, suy nghĩ đến những hai thành viên còn lại trong “Tứ đại hộ pháp” – ‘Vậy kẻ đó là ai?’

Seiza thở dài:

‘Hỡi Chúa ấy, Nakuru. Dù kẻ ấy là ai, người chỉ cần nhớ bảo vệ công chúa là được. Cho dù đó là thần thánh phương nào, chỉ cần động đến một sợi tóc của công chúa, ta nhất định sẽ không tha cho hắn’

‘Cái đó.... Người nói hơi thừa thãi đấy. Kẻ phản bội quân đội Kinomoto, sống chết do Thái tử định đoạt. Còn.... ai dám phản bội công chúa, kẻ đó sẽ không bao giờ tồn tại được dưới tay TA đâu! Cho dù là ai đi chăng nữa.’

Nakuru mỉm cười, lạnh lẽo. Cô đưa đôi mắt nhìn về phía Sakura. Thoáng cảm giác đau đớn trước kia lại bùng lên trong lòng cô, giống y như khi nhìn Sakura ngồi trước dòng sông Tomoeda - trước dòng máu người bạn thân nhất của mình. Ân hận, bối rối, xót xa, đau thương, nuối tiếc.... Tất cả những cảm giác bị thương nhất trong cuộc đời dường như đang trở lại với cô công chúa nhỏ. Đó là linh cảm của một “Tứ đại hộ pháp”. Nakuru thở dài, hướng ánh nhìn đi chỗ khác, cố gắng tránh không nhìn vào khuôn mặt vô hồn của Sakura.

“Đây không phải lúc để bàn về vấn đề ‘Kẻ cung cấp tin tức’ này” – Seiza và Nakuru ngừng cuộc nói chuyện bằng bụng để chú tâm đến việc Yukito đang cố hết sức để giải thích và ngăn chặn sự bất đồng ý kiến giữa Touya cùng các trưởng lão – “Chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi quân của triều đình đến nơi. Theo thông báo mới nhất, trong khi chúng ta đang ở đây cãi nhau thì quân của bọn họ đã gần đến nơi rồi!”

“Cần làm gì bây giờ?” – Sonomi lên tiếng hỏi, khuôn mặt đầy tự tin rằng mình đã chuẩn bị mọi thứ một cách hoàn hảo.

“Rời khỏi đây ngay lập tức!” – Yukito trả lời

“Tại sao không nhân cơ hội này đánh thẳng vào quân triều đình” – Sakura đưa ra đề nghị - lần đầu tiên cô lên tiếng trong suốt cuộc họp ngắn này – “chưa đánh đã chạy à?”

Yukito nhìn Sakura, lắc đầu:

“Không phải là chạy, Sakura. Cho dù em có vội vã thế nào thì bây giờ, việc đánh với quân đội tinh nhuệ được chính Syaoran – tướng quân giỏi nhất của triều đình - tuyển chọn thì khác gì trúng chọi đá. Quan trọng là bảo toàn lực lượng, sau đó sẽ tấn công. Cái này gọi là ‘lùi một bước để tiến ba bước’”

Sakura nghi ngờ hỏi:

“Chúng ta có thể tiến ba bước được sao? Đến bao giờ?”

Touya thở dài, trả lời thay cho Yukito:

“Anh không biết chắc chắn là đến bao giờ, nhưng CHẮC CHẮN là CÓ THỂ! Bởi vì người sẽ ‘tiến ba bước’ là em mà, Sakura.”

Cho dù không hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa lời nói của Touya, nhưng Sakura cũng không hỏi thêm gì nữa, bởi vì cô biết, dù có hỏi thì cũng không nhận được câu trả lời vừa ý. Lời nói của Touya, chỉ có Yukito hiểu hết, và lời của Yukito, chắc có lẽ cũng chỉ Touya mới hiểu nổi. Sakura thở dài. Cũng không phải cô không hiểu tình thế của quân đội trong tình hình hiện nay, nhưng những cơn ác mộng gần đây luôn chập chờn trong

đầu Sakura. Cô lo lắng, bất an trước những dòng máu đỏ lôm cộm cả xứ Tuyết trắng tinh này. Nếu hôm nay, tất cả mọi người cùng chết, đó có phải là một việc phí công vô ích. Hàng chục người đã chết mà không rõ lí do, không tìm thấy xác, chết một cách đau đớn, để lại nỗi buồn trong lòng gia đình, người thân và tất cả những ai yêu quý, quen biết họ. Chiến tranh lạnh lùng gây nên bao vết thương, bao phủ thế gian bởi nước mắt và máu. Sakura cũng biết, mình có cố gắng thế nào thì cũng không thể thay đổi được điều gì. Cuộc chiến này vẫn phải xảy ra. Để bảo vệ mọi người, điều duy nhất cô có thể làm là giết tất cả những kẻ gây chiến, giành lấy mạng sống cho người dân của mình.

Giọng nói mệt mỏi của Touya khiến Sakura phải chú ý và cảm thấy có chút gì đó lo lắng. Khuôn mặt anh khá nhợt nhạt. Đôi mắt đỏ đẫm nhưng vẫn phải cố gắng chỉ đạo mọi người. Và bây giờ, Sakura cũng mới để ý rằng, suốt cuộc họp hôm nay, gần như Touya không nói gì, chỉ ngồi thở dốc, còn mọi việc đều do Yukito lo. “Anh hai con... Thằng bé không thể sống qua tuổi 25” – Lời của ba cô lại văng vẳng bên tai. Sakura những mong số phận có thể thay đổi, nhưng đó chắc chỉ là một ước mơ không thực hiện được. Cô chưa bao giờ hỏi Touya về căn bệnh của anh, chưa bao giờ nói chuyện với anh về cái chết đang cận kề, bởi cô biết, anh không muốn cô lo lắng. Touya vẫn luôn tìm cách che giấu Sakura về bệnh tình của mình, nếu cô hỏi thẳng anh, chắc chắn sẽ làm anh khó xử. Sakura chỉ còn cách âm thầm đứng một bên quan sát, giả vờ mình không hề biết gì, lặng lẽ nhìn Yukito chăm sóc Touya mà lòng đau đớn. Anh trai là người thân duy nhất có cùng dòng máu với cô còn sống sót trên đời này, nhưng nếu đúng theo số phận mà ba cô đã từng nói thì cuộc sống này sắp chỉ còn lại mình cô. Con đường gian lao do chính tay Touya cố công xây dựng, cố công xây phẳng, sắp tới chỉ có mình Sakura bước đi. “Mình không được khóc, không được đau lòng quá” – Sakura tự trấn an mình. Nếu tâm tình của cô bất an, cô sợ mình sẽ không thể tập trung vào công việc hiện nay, sẽ làm mất nhiều mạng người. Cô quyết không thể để bất cứ ai hi sinh nữa.

Cuộc họp kết thúc nhanh chóng trong sự đồng tình của mọi người. Trẻ con và phụ nữ được đưa lên những xe ngựa lớn, rời khỏi xứ Tuyết ngay lập tức. Những thanh niên trai tráng dẫn đường cho xe ngựa, còn lại đi sau cùng những người có vị thế trong gia tộc. Dù bị Touya ép thế nào, các vị trưởng lão vẫn quyết không đi cùng lúc với những người phụ nữ và trẻ nhỏ, mà muốn đi sau cùng đoàn với Touya, Yukito. Yukito có thể hiểu họ muốn bảo vệ Touya, Sakura, để có thể yên tâm về tính mạng của hai vị chủ nhân trên đường rời đi. Mặc dù Touya không hài lòng lắm về việc này, cộng với chuyến đi này chẳng khác nào một sự chạy trốn khiến anh vô cùng bức tức, nhưng vẫn không ngăn cản các trưởng lão và cãi lời Yukito, chỉ ngoan ngoãn làm theo.

Những con ngựa hí lên như để chào từ biệt màu tuyết trắng. Phía trước, hai chiếc xe ngựa lớn đi đầu tiên, dưới sự hướng dẫn của Sonomi, kéo theo ba chiếc xe thồ chở đồ dùng sinh hoạt. Bám sát sau đó là Touya và Yukito, vẫn cảnh giác coi chừng mọi biến động xung quanh. Sakura đi sau ngựa của hai người anh, có hai “Đại hộ pháp” không rời nửa bước. Những trưởng lão đi theo đoàn sau cùng, khuôn mặt đầy vẻ bất an, lặng lẽ cảm nhận hơi lạnh buốt của gió. Mây đen ùn ùn kéo đến, bám rít lấy đoàn người, như để báo trước một tương lai không tốt đẹp.

Khi đoàn ngựa mới đi được những bước đầu tiên, từ xa bỗng vọng lại tiếng ngựa phi dồn dập. Ở cả hai đầu, hai con ngựa đang hướng về đoàn với tốc độ nhanh nhất có thể có. Touya ra lệnh dừng lại. Một người đi từ phía “Thảo nguyên chết” lại, vội nhảy xuống ngựa, báo cáo:

“Chủ tướng, đoàn quân của triều đình đã áp sát chúng ta, chỉ còn cách đây chừng vài dặm. Nếu không đi nhanh, e sẽ không thoát”

Touya nghiêng răng tức giận. Anh ra lệnh:

“XUẤT PHÁT NGAY LẬP TỨC. Chúng ta đã quá chậm chạp trong việc sơ tán, do ý nghĩ ‘không muốn chạy trốn’ của ta. NẾU CÁI GÌ CẦN THIẾT THÌ MANG THEO, KHÔNG THÌ BỎ HẾT CÙNG ĐƯỢC. GIỮ MẠNG SỐNG ĐÃ!”

Tiếng hí ngựa gầm vang lên. Tất cả các con ngựa quay đầu về một hướng, chân chuẩn bị để sẵn sàng phi cấp tốc. Bỗng ngựa hướng từ chân núi Attatin lên cũng đã dừng lại trước mặt đoàn người:

“NGUY RỒI, CHỦ TƯỚNG. QUÂN SHIMON ĐÃ CHẶN ĐẦU CHÚNG TA Ở NÚI ATTATIN!”

“Quân đội Shimon?” – Yukito và Touya ngạc nhiên kêu lên, kéo theo sự ngạc nhiên của những người khác

“Đúng ạ!” – Người lính hồn hồn trả lời, nét mặt còn nguyên nét hốt hoảng – “người đi điều tra cùng với tôi đã bị chúng giết rồi. Bọn họ.... rất đông!”

Cả đoàn người dừng lại mà không biết phải xử lý thế này. Đó đây vang lên tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ cùng ánh nhìn lo lắng của những đứa trẻ. Yukito nhìn quanh địa hình mà lòng rối tinh lên. Để rời khỏi xứ Tuyết, chỉ có hai con đường: một là đi qua Thảo nguyên chết, con đường thứ hai, nhờ đợt trước, Seiza muốn đến đây nhanh mà mở ra, lối núi Attatin. Hai hướng còn lại đều dẫn đến vực sâu, không thể dùng làm đường thoát. Yukito nghiêng rằng:

“Chết tiệt! Rõ ràng đã có ai đó nói cho bọn chúng biết kế hoạch của chúng ta. Do chỉ vừa mới bàn bạc và quyết định xong, nên chắc chắn kẻ đó cũng chỉ mới báo lại.”

Touya vùi đầu vào hai bàn tay:

“Đừng suy nghĩ nhiều vấn đề ấy nữa, Yukito. Cái quan trọng là giữ mạng sống ọi người, mọi chuyện để sau hẵng tính”

“Nhưng nếu không nhanh tìm ra kẻ ấy, quân đội chúng ta sẽ không thể thoát được.” - Yukito lo lắng – “Chỉ không ngờ tên Syaoran đó lại nhanh chóng tìm ra giải pháp chặn lối thoát của ta như vậy. Mà Shimon liên kết với Clow từ bao giờ chứ?”

Các trưởng lão vẫn bình tĩnh dong ngựa đằng sau, lắng tai nghe tiếng vó ngựa phi ngày càng đến gần.

“Thái tử, quân sư Yukito” - đại trưởng lão nói – “với tình thế này chỉ còn một cách”

“Cách gì?” – Touya quay lại, nhìn đầy mong đợi vào ánh mắt kiên định của các trưởng lão - những người năm xưa đã cùng ba anh vùng vẫy trên chiến trường đầy hiểm nguy – hi vọng có thể làm được điều gì đó cho tất cả mọi người.

Các trưởng lão chỉ mỉm cười, ánh mắt dường như muốn nói một điều như nhau. Sakura lo lắng nhìn lên phía chiếc xe của phụ nữ và trẻ em, rồi lại nhìn về hướng có tiếng vó ngựa, đôi mắt lo lắng ánh lên sự lạnh lùng vô cảm. Seiza và Nakuru vẫn im lặng đứng đằng sau Sakura, không tham gia vào cuộc nói chuyện của những người xung quanh. Nhưng tiếng vó ngựa ngày càng dồn dập, rung chuyển mặt đất, thời gian không chờ đợi cho những suy nghĩ kĩ càng. Nakuru mỉm cười:

“Thái tử, quân sư, hai người rồi lên rồi à?” – Touya tức giận dời ánh mắt khỏi các trưởng lão mà quay lại nhìn Nakuru. Hắn bình thản nói tiếp – “Seiza, khi chúng ta còn trẻ, ở chiến trường với quốc vương, đã từng gặp tình huống tương tự”

“À, nhiều lần chứ không phải một” – Seiza mỉm cười.

“Trong tình huống này phải giải quyết thế nào nhỉ?” – Nakuru hỏi, khuôn mặt cố gắng tạo vẻ ngây thơ nhưng không được thành công cho lắm.

Đám tuyết tung lên theo bước chân của ngựa. Từ hướng “Thảo nguyên chết”, đoàn ngựa xông thẳng lại, khí thế hùng hục. Bên phía núi Attatin, đoàn quân đang từ từ áp lại gần. Những con ngựa của quân đội Kinomoto hí vang kinh hãi. Tiếng rút binh khí nghe leng keng bên tai. Dì Sonomi nắm chắc hai thanh kiếm trong tay, chỉ đạo quân lính dàn thành vòng tròn xung quanh xe của phụ nữ và trẻ con. Một vài đứa trẻ hay chơi đánh trận, hoặc đã được qua sự huấn luyện của Yukito, nhanh chóng lôi vũ khí, sẵn sàng phụ giúp mọi người đánh trận. Vài cô bé gái khóc thút thút sợ hãi, bám chặt lấy mẹ của chúng đang run rẩy trong xe. Cả đoàn quân gia tộc Kinomoto bị kẹp giữa hai đầu họng kim, tiến thoái lưỡng nan. Vũ khí chất trên xe được lôi xuống toàn bộ. Cung, nỏ, kiếm, đao.... đều được lôi xuống trưng dụng, cho dù đó là những thứ chưa rèn hoàn chỉnh. Phụ nữ vớ lấy con dao nấu ăn quen thuộc của mình, quyết không chịu thua trước quân thù. Yukito và Touya cũng hướng về hai đầu của hai đội quân đối địch, tay lăm lăm vũ khí, tức giận trước vẻ bình thản của hai kẻ tự xưng là “Đại hộ pháp”

“CÁC NGƯỜI NÓI CÓ CÁCH MÀ ĐỨNG ĐỰC ĐÁY HẢ?” – Touya hét lên – “BẢO VỆ MỌI NGƯỜI, NHANH LÊN!”

“Cách đơn giản thôi, ai cũng biết: Đó là mở đường máu thoát thân!” – Seiza thản nhiên nói, dong ngựa lên phía trước Sakura, tạo thành một vòng bảo vệ xung quanh cô, có thể bảo vệ bất cứ đường gươm, lưỡi kiếm

nào lao đến bên Sakura mà không có một kẻ hở.

“THẾ CŨNG NÓI, CÁI ĐÓ LÀ ĐƯƠNG NHIÊN” – Touya nói to như để thi giọng với tiếng chân ngựa dồn dập. “Không có cách nào đỡ đỡ máu hơn sao?”

Nakuru mỉm cười lạnh lẽo:

“Uhhh.... Thái tử, người nghĩ bọn ta là ai?”

Nakuru rút thanh kiếm trên lưng xuống. Ánh sáng len lỏi vào những chiếc lỗ nhỏ, khiến thanh kiếm như phát sáng dưới bầu trời lạnh giá. Các vị trưởng lão dường như đang cố gắng dần thành một trận địa nào đó, ánh mắt mọi người sáng lên theo ánh sáng từ lưỡi gươm của Nakuru. “Vào...” Touya giật mình bởi tiếng gió vút qua tai. Anh quay lại. Cây thương trên tay Seiza đang quay tít mù, xé gió, tuyết thành từng mảnh nhỏ. Touya nhìn xung quanh, không tin được vào những gì mình đang chứng kiến: Trong mắt chú đến hai đoàn ngựa đang phóng đến, Touya, Yukito và Sakura đã ở trong một trận địa kì lạ do Seiza, Nakuru cùng các trưởng lão tạo nên từ lúc nào không hay. Tiếng kiếm kêu lên leng keng, vọng vào gió làm lạnh xương sống người xung quanh. Tia nhìn của bọn họ ánh lên nét thích thú, đầy màu máu. Yukito kinh ngạc:

“Đây chính là khả năng của ‘Tứ đại hộ pháp’ và những trưởng lão đã từng theo quốc vương Kinomoto xây dựng đất nước Clow sao?”

Tất cả những người anh quen dường như đều không còn là họ của thường ngày nữa. Về tính nghịch của Nakuru, nét lạnh lùng nhưng ôn hòa của Seiza, dáng vẻ cam chịu của các trưởng lão,... tất cả biến mất, nhường chỗ cho những “ác quỷ chiến trận” thật sự xuất hiện. Chưa bao giờ, Yukito thấy họ đáng sợ như lúc này. Như những áng mây đen che phủ bầu trời, xung quanh những người đó, bầu không khí cũng u ám đến rợn người. Và đáng sợ hơn nữa, nụ cười vui sướng của họ khiến người khác có cảm giác cái lạnh đang ăn sâu vào thân thể. Seiza cười lạnh lẽo:

“Trận địa này khuyết mất ‘Thổ thần’ và ‘Thủy thần’, nhưng cũng đủ để bảo vệ công chúa. Chúng ta sẽ tạo một con đường ọi người đi. Phía kia thì...” - hắn khẽ quay lại phía xe của những người phụ nữ. Ở đó, Sonomi đang bình thần đứng chờ kẻ địch đến – “các người có thể chứng kiến chút ít tài nghệ thật sự của Daidouji phu nhân - một nữ tướng tài ba của quân đội Kinomoto năm xưa. Đáng xem lắm đó!”

“Được rồi” – Yukito mỉm cười – “Vậy, các vị trưởng lão.... các ngài....”

Yukito nhớ lại những lời nói của đại trưởng lão đêm trước, khẽ rung mình. Anh mong có thể để một vài người đã cao tuổi nghỉ ngơi, không muốn để họ chiến đấu. Nhưng điều anh nghĩ là vô ích. Đáp lại sự lo lắng của anh, họ chỉ cười bình tĩnh:

“Lâu lắm rồi mới làm thế này. Đây có lẽ.... sẽ là trận chiến cuối cùng của chúng ta. Thái tử, công chúa, nhất định hai người phải sống!”

Sakura mím môi nhìn các trưởng lão. Cô hiểu mình không thể ngăn cản họ, một khi họ đã quyết định. Đàng xa, những con người đó đã đến gần, có thể nhìn rõ mặt của kẻ địch mình đang sắp phải chiến đấu. Sakura lướt nhanh qua những người ở đội quân Shimon đã tiến đến gần. Tiếng hò reo vang dậy cả xứ Tuyết vốn tĩnh lặng này. Tiếng binh khí bắt đầu va vào nhau, vang lên những tiếng leng keng. Trải qua đợt huấn luyện khắc khe của Nakuru cùng dì Sonomi, quân đội chiến đấu rất có quy củ và định hướng. Quay lại phía “Thảo nguyên chết”, Sakura nhắm chặt mắt lại. “Không được.... Không được.... Không được....” Tiếng nói vang lên trong đầu Sakura....

Lách cách.... tiếng khóa tra vào ổ, khóa cánh cửa băng trong trái tim Sakura....

Sakura từ từ mở mắt ra. Cô tin rằng, giờ đây, cho dù có chuyện gì xảy đến, trái tim cô chắc chắn sẽ giữ vững lập trường của mình, không được thay đổi. “Bảo vệ mọi người, đó là nhiệm vụ của mình” – Sakura tự nhủ. Tất cả những điều làm hại đến những người dân nơi đây, cô tuyệt đối không được để xen vào trận chiến. Ánh mắt xanh lục của Sakura mở bừng lên. Nhưng gần như ngay lập tức sau đó, tia nhìn ấy trở nên ngạc nhiên, nghi ngờ và lo lắng:

“Không có...” – Sakura kinh ngạc – “KHÔNG CÓ SYAORAN TRONG ĐOÀN NGỰA...”

Cạch! Phải chăng, bánh xe số phận đã đi trật đường ray???

39. Chương 39: Nhuộm Máu

Đôi mắt Sakura vẫn chăm chú nhìn vào đội quân của Clow. Có thể đối với nhiều việc, ánh mắt của cô không phải là tinh tường, nhưng lần này, chẳng hiểu sao cô rất tự tin vào thị giác của mình. Cô biết, nếu Syaoran xuất hiện ở đây, việc đầu tiên anh làm sẽ là TÌM CỐ. Đó là điều cô có thể khẳng định. Nhưng những suy nghĩ và hành động của Syaoran từ trước đến nay không phải dễ đoán, cho dù đó là cô, là Eriol, hay là Tomoyo - một người sâu sắc luôn am hiểu mọi suy nghĩ của đối phương - cũng không thể dám nói: Tôi hiểu Syaoran. Ánh mắt màu hổ phách của anh, cho dù lẫn trong muôn ngàn màu khác, cho dù lẫn trong cả một biển người, Sakura vẫn nhận ra. Ánh nhìn kiêu ngạo, lạnh lùng nhưng tràn trề sự quan tâm ấy, kể từ ngày gặp trong khu vườn nhà họ Li, có lẽ nó đã ăn sâu vào trong trí nhớ của Sakura. Nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên trong trái tim cô. Tại sao? Theo tin cung cấp của trinh sát, người cầm đầu đội quân đến đây là Syaoran. Vậy Syaoran đang ở đâu?

“Keng!”

Tiếng binh khí vang lên sát bên tai làm Sakura giật mình. Touya đang cầm thanh kiếm đâm thẳng vào một tên lính của Shimon khi hắn định chém vào người Sakura. Với tài kiếm thuật thuộc đẳng cấp đứng đầu ở xứ tuyết của Touya, tên lính chẳng mất nhiều thời gian kể từ lúc lao vào Sakura cho đến lúc nằm yên dưới chân ngựa. Touya nói gấp gáp:

“Em không sao chứ, Sakura? Nhanh lên, chúng ta phải rời khỏi đây!”

Shimon không phải là một nước mạnh về quân sự, Clow lại đang trong giai đoạn suy vong, nhưng với số lượng quân đội như hiện nay của Kinomoto, việc thắng được hai đội quân này là điều không tưởng. Hơn nữa, để chuẩn bị cho cuộc chiến này, việc huấn luyện quân đội sẽ được đặt lên hàng đầu. Với Shimon thì không dám chắc, nhưng Sakura biết, với tính cách của Syaoran, nhất định anh ta sẽ đào tạo ra được những đội quân tinh nhuệ nhất. Yukito nhanh chóng phân tích tình hình cho Touya. Sakura thầm nghĩ cần phải rời khỏi đây ngay trong khi quân Kinomoto vẫn chưa hoàn toàn thất bại. Quân lính của Shimon và Clow đều đang phải vất vả chống chọi lại với Seiza, Nakuru, các vị trưởng lão nên việc giết cô là không dễ dàng gì. Tuy nhiên, sức của những người này có hạn, đặc biệt là các trưởng lão, trong khi quân địch đông. Nếu không rời khỏi đây nhanh, cô chỉ còn đường chết. Nhưng sau khi cô còn ở đây, còn những người khác? Và cô muốn gặp lại một người, trước khi rời đi chỗ khác. “Syaoran” – Sakura thầm gọi, dù biết mãi mãi anh sẽ không thể nghe được tiếng nói phát ra trong đầu cô.

Sakura lo lắng nhìn xung quanh, trong lòng thầm trách mình đã suy nghĩ lung tung. Nakuru và Seiza vẫn đang chiến đấu với hai đội quân của Clow và Shimon. Các trưởng lão cũng cố gắng hết sức, sử dụng chút sức lực gần như là cuối cùng của mình ra để bảo vệ những điều cần bảo vệ. Máu cứ đổ, người cứ ngã xuống. Với dòng máu của người đánh chém ngoài chiến trường lâu năm, có lẽ họ hoàn toàn không có cảm giác gì đối với những người đang nằm dưới nền tuyết lạnh kia. Nhưng những xác người ấy làm Sakura đau lòng. Họ là con người, họ có người thân, có gia đình, có những ước mơ và tương lai của riêng họ. Nhìn xác của tên lính đang nằm dưới chân ngựa của cô, Sakura thấy bùng lên một cảm giác tội lỗi khó tả. Dù không phải do bàn tay cô trực tiếp làm, nhưng có phải bàn tay ấy chưa nhuộm máu độc ác? Chẳng phải tất cả mọi chuyện đều từ cô mà ra sao? Cô sợ hãi, nắm chặt tay lại, để cảm nhận được cái đau đớn của da thịt trong cái thời tiết cóng lạnh như thế này. “Xin lỗi!” Sakura nói nhỏ. Tất cả những người đó đổ máu, đều là do cái trách nhiệm nghiệt ngã của cô. Nhưng cô không thể làm khác. Sakura tự mắng mình, tự hối hận và căm ghét chính mình. Cô đã trở nên ích kỷ như vậy ư? Nếu không giết những quân lính trên chiến trường này, đồng nghĩa với việc phản bội lại con người ở Xứ Tuyết, và nếu làm như vậy, cô sẽ không thể tha thứ cho chính mình. Bảo vệ mọi người, bảo vệ hạnh phúc, đem đến bình yên cho người dân - cái lí do đó, tưởng chừng như thật cao sang, nhưng cũng chỉ vì chính bản thân cô. Sakura đau đớn, nắm chặt bông tuyết vừa đậu xuống tay cô.

Trong khung cảnh khói lửa của chiến tranh, những bông tuyết giá lạnh cũng không thể làm dịu đi cái nóng của ngọn lửa ấy. Tuyết rơi xuống mu bàn tay Sakura. Nó từ từ biến thành màu đỏ. Sakura sợ hãi. Chiến tranh, thứ đã làm cho tất cả đều biến đổi, làm cho con người từ hạnh phúc chuyển thành bất hạnh, làm ọi

vật biến mất, và giờ đây, đang làm ô nhiễm sự thanh khiết của tuyết. Đường như đang tức giận trước sự tàn ác của con người, tuyết rơi nhiều hơn, phủ trắng những xác người nằm dưới tuyết, che đi màu đỏ thẫm của máu, đóng băng mùi tanh đang bốc lên. Nhưng rồi, máu vẫn cứ đỏ. Và tuyết lại bị nhuộm màu.

“Sakura?”

Tiếng anh Yukito cắt đứt luồng suy nghĩ của Sakura. Cô quay lên nhìn đôi mắt xanh lo lắng của anh, tự bảo mình phải kiên cường hơn. Nhận ra vẻ đau khổ của Sakura đã vội bớt hơn, Yukito tiếp tục nói:

“Sakura, chúng ta cần rút khỏi đây càng nhanh càng tốt. Hai ‘Đại hộ pháp’ cùng các đại trưởng lão sẽ bọc hậu, rồi ngay sau đó cũng rút theo luôn, nên em không cần lo lắng” – Yukito nhìn vào đôi mắt xanh ngọc buồn bã của Sakura, đầy hiểu biết và điều này khiến cô gái cảm thấy yên tâm hơn phần nào đó – “Riêng phụ nữ và trẻ nhỏ...” – Yukito tiếp tục nói, đưa mắt nhìn về phía di Sonomi đang chiến đấu với quân Shimon – “...đã có di Daidouji lo, ngoài ra, trong đám trẻ ấy, anh thấy có thể tin tưởng vào hai anh em Hiyula. Nếu có thể họ sẽ đi theo hướng núi Attatin, còn nếu không thì quay lại đi theo hướng ‘Thảo nguyên chết’. Riêng chúng ta sẽ đi theo hướng ‘Thảo nguyên chết’.”

“Tại sao?” – Sakura ngạc nhiên – “Ban đầu chẳng phải đã nói sẽ đi bằng đường núi Attatin sao? Di Sonomi và đám trẻ ở xa thế kia, nếu quay lại hướng ‘Thảo nguyên chết’ thì e không kịp, họ buộc phải đi về núi Attatin thôi.” – Sakura quan sát vị trí của di Sonomi và những quân lính xung quanh mình – “Chẳng lẽ để họ đi một mình sao? Hay chúng ta cũng đi về núi Attatin?”

“Không” – Yukito trả lời, quay thanh kiếm, chém ngang người một tên lính đang lao về phía anh và Sakura, đồng thời kéo lùi con ngựa của Sakura về phía sau, khiến máu của hắn không bắn vào người cô gái – “Quân Shimon đông hơn quân Clow cả 3 lần, nếu bỏ chạy theo hướng đó thì nắm chắc cái chết. Di Sonomi có thể lo cho những người khác, và sẽ tìm ra được cách gì tốt nhất, nhưng chúng ta thì không có đường. Đi thôi, Sakura, băng qua quân đội của Clow đơn giản hơn so với 30 vạn quân lính của Shimon”

Sakura lo sợ nhìn về phía sau. Cô không muốn một lần nữa phải mất đi những người mình yêu thương. Cô đã từng nghĩ, mình mãi mãi không gặp lại được “Tứ đại hộ pháp” nữa, nhưng trời vẫn cho cô gặp lại Nakuru, rồi Seiza. Hai người còn lại chưa biết tính mạng ra sao, cô không muốn phải mất Nakuru và Seiza một lần nữa, để rồi kết cuộc là mất tất cả. Nhưng cô có thể làm gì được cho họ đây? Việc xuất hiện của Sakura trên trần gian này, đối với cô, đó đã là một điều sai lầm. Bởi vì cô sinh ra, nên mới đem đến bất hạnh ọi người. Sự tồn tại của cô là gánh nặng đối với bao nhiêu người vì cô mà đem tính mạng mình ra đánh cược. Nhưng cô buộc phải tồn tại, bởi vì cô đã “lỡ” tồn tại trong sự hi vọng của bao nhiêu người. Và vì sự hi vọng ấy, cho dù không muốn “tồn tại” nữa, cô vẫn phải cố gắng duy trì sự sống của mình. Sakura quất roi. Con ngựa lao thẳng về phía quân Clow, hướng “Thảo nguyên chết”!

Touya và Yukito đi sát hai bên Sakura, bảo vệ cô khỏi gươm đao quân thù. Thanh kiếm trên tay hai người múa tít mù, không ngơi nghỉ. Xác người lại đổ xuống. Máu lại bắn lên. Tuyết tiếp tục rơi, ngày một dày đặc, nhấn chìm mọi thứ trong màu trắng *c mở nhạt của nó, che dấu đi những tội ác sát sinh tày trời. Sakura kinh sợ, mùi của máu dù đã được tuyết đóng băng lại, nhưng vẫn phảng phất trong làn không khí lạnh buốt này, đem đến cái giá băng của trời mùa đông và của cả lòng người.

“Chắc, kể thì hôm nay có đánh một trận cũng không lấy gì làm nhục nhã cả” – Touya cười nói, đôi mắt nghiêm nghị nhuộm màu mệt mỏi của những tháng ngày đầy lo lắng – “Kể ra, những kẻ này, cả Hiragirawa Satsuki và tên quốc vương nào đó của Shimon đều rất biết tôn trọng đối thủ. Cho đến 40 vạn quân đến đây chỉ để san bằng một gia tộc nhỏ bé như chúng ta thì quả thật, chúng ta phải thấy đây là vinh dự rồi!”

Yukito cười:

“Đúng là rất vinh dự, cho cả chúng ta và cho cả việc chúng được chết trong tay Touya Kinomoto. Tuy nhiên, tớ không nghĩ đây là thành ý mà Hiragirawa Satsuki dành cho chúng ta.”

“Nghĩa là sao?” – Touya thoáng ngạc nhiên.

“Tài kiếm thuật của hắn, có lẽ Touya cũng phải chịu thua, đúng không?” – Yukito mỉm cười nhìn về mặt có phần hơi chau lại của người bạn thân – “Tuy nhiên, về quân đội thì.... Chấn hấn Li phu nhân sợ hắn nắm giữ binh quyền sẽ làm phản lại bà ta, chính vì thế, mọi quyền hành điều binh khiển tướng đều nằm trong tay nhà họ Li. Và bây giờ, đương nhiên nó đang thuộc quyền của Li Syaoran. Những quân lính này, tớ có

thể dùng tính mạng đảm bảo, nó là sản phẩm của cậu nhóc đó. Còn Hiragirawa không hề nhúng tay vào việc này, trừ công việc của một vị quốc vương, đó là ngồi trên ghế, theo dõi việc tuyển chọn binh lính và kí sắc lệnh cho ra trận”

Touya gật gù có vẻ đồng tình với sự phân tích của vị quân sư tài ba. Sakura im lặng đi bên cạnh, khẽ giật mình vì cái tên Li Syaoran. Trái tim cô, dù đã cố gắng cách mấy cũng không thể hoàn toàn xóa đi những cảm xúc của mình. Và điều đó khiến cô ghét trái tim ấy. Lúc này, khi trong tay cô không có một tác sắc phòng thân, khi tính mạng cô phải phụ thuộc hoàn toàn vào người khác, cái ước muốn “Không có trái tim” ấy ngày càng mãnh liệt. Nếu không có “trái tim”, cô sẽ không đau lòng trước cái chết của những người gọi là “kẻ địch” trước mắt, sẽ không phải bất an trước nỗi niềm của những người đặt lòng tin vào mình, sẽ không phải tự trách mình và cũng có thể thẳng tay chém giết những kẻ mà bây giờ, dù làm cách nào cô cũng không thể giết. Cô căm ghét cái gọi là “tình cảm” và cả cái “trái tim” ấy. Cô cố gắng xóa nó đi. Dù cánh cửa dẫn vào trái tim Sakura đã bị đóng chặt, chiếc khóa đã móc lên, nhưng trước khi nó khóa chặt vào thì cô vẫn không thể giết chết toàn bộ cảm xúc của mình. Những giây phút trong những ngày gần đây, luôn luôn sống trong bất an, đau khổ, trong cảm giác căm ghét chính mình, Sakura đã hoàn toàn suy sụp. Sự sống của cô diễn ra trong cái cảm giác “muốn chết” nhưng lại không thể chết. Sakura sống không bằng chết. Để xóa tan sự đau khổ này, chỉ có cái chết mới có thể giúp cô tự giải thoát. Nhưng còn những người đang ngày đêm trông chờ Sakura thì sao? Họ sẽ thế nào đây sau khi cô chết? Trách nhiệm nặng nề đó khiến cô KHÔNG THỂ CHẾT. Nhưng cô ghét cái cảm giác đau khổ này. Cô căm ghét nó, căm ghét cả tình cảm vẫn âm ỉ cháy trong trái tim cô. Sakura muốn loại bỏ tất cả, để trở thành con người vô cảm hơn, lạnh lùng hơn, sẵn sàng để bàn tay mình nhuộm máu. Trở thành con người hoàn toàn khác.....

Như có cảm giác về một cái gì đang lao thẳng vào mình, Sakura né người sang bên cạnh và nhanh chóng tránh được một mũi tên đang nhắm thẳng vào người. Mãi suy nghĩ, cô không để ý thấy Touya và Yukito đang chập vọt trong vòng vây của đám quân lính của Clow. Hai người lính mặc quân phục Clow chặn trước ngựa của Sakura, trong khi quanh đó, binh lính của Kinomoto đều bận đấu với đối thủ của mình. Sakura chặc lưỡi. Chẳng còn cách nào khác, cô đành phải tự bảo vệ lấy mình. Để có thể trở thành một người không có “Trái tim” và “Tình cảm”, có lẽ giết những người này là bước tiến đầu tiên của cô. Nhưng phải làm sao đây khi trong tay cô không có đến một tác sắc có thể sát thương người khác. Sakura nghiêng rằng. Con ngựa khẽ lùi lại theo lệnh chủ nhân.

“Này cô gái.... ” - một tên lính lên tiếng – “Tôi và cô chẳng thù oán gì, nhưng giết cô đã trở thành nhiệm vụ của chúng tôi. Tôi muốn kết thúc nhanh trận chiến vô nghĩa này”

Sakura im lặng. Cô cũng biết, đây là một trận chiến không mong muốn đối với quân đội của cả ba bên: Kinomoto, Clow và cả Shimon, đặc biệt là những người lính bị buộc phải ra chiến trường. Sakura đồng cảm với họ, nhưng lại KHÔNG THỂ không giết họ.

“Nhiều lời làm gì” - người lính bên cạnh chen vào – “Giết cô ta đi thì có thể kết thúc trận chiến này rồi, nếu cậu không nhanh lên thì không kịp về lúc vợ cậu sinh đâu”

“Đằng nào cũng không kịp mà. Hơn nữa, tôi tin rằng, cô ấy sẽ sinh mẹ tròn con vuông thôi”

Người lính kia mỉm cười trả lời bạn, gương mặt anh ta ánh lên vẻ hạnh phúc. Vẻ hạnh phúc của anh càng khiến tim Sakura thất lại. Cô có thể giết họ được chăng? Cô có thể giết một người chồng đang lo lắng, mong mỏi về với vợ con không? Cô có thể giết chàng trai hạnh phúc này sao? Không, cô không thể. Và Sakura biết, mình không thể trở thành một người như vậy, một người giết người không suy nghĩ, ít nhất là vào lúc này.

“Nếu vợ anh sắp sinh, sao lại ra chiến trường này?” – Sakura hỏi.

Người lính nhíu mày nhìn cô, rồi quay lại nhìn người bạn đi bên cạnh. Có lẽ họ không thể ngờ rằng, Kinomoto - một gia tộc phản loạn đã làm cho quốc vương phải khiếp sợ lại có thể hỏi mình một cách quan tâm như thế. Nhưng rồi, người đó tươi cười trả lời trong ánh mắt nghi ngờ của người bạn:

“Đây là chuyện bất buộc mà. Đất nước rơi vào cảnh loạn lạc, thân làm thần dân như chúng tôi sao lại có thể bỏ qua lời triệu tập quân đội của Quốc vương, chiến đấu cứu nền hòa bình của đất nước được.”

Sakura thở dài. Cô hiểu những tâm sự của chàng lính trẻ này. Nhưng chiến trường không phải là nơi nói

muốn sống thì sống, muốn chết thì chết. Đó là nơi mà chuyện gì cũng có thể xảy ra. Sakura thở dài. Cô lo lắng cho tính mạng của anh, hay của cả vợ và đứa con sắp chào đời của anh. Chiến tranh xảy ra, không tránh khỏi thương vong. Nhưng với những người lính ra trận, đó chỉ là một vết thương ngoài da, một cái chết để đi vào cõi hư vô, còn với những người đang chờ đợi họ ở nhà, đó lại là một vết thương lòng không bao giờ xóa được. Sakura tự hỏi: thật ra cô đang làm gì? Giết chóc, gieo rắc bất hạnh hay bảo vệ hạnh phúc?

“Đừng nhiều lời với cô ta nữa” – người bên cạnh bực dọc nói – “Cậu sẽ mắc bẫy cô ta đấy. Cô ta chính là ‘Minh chủ’ của Kinomoto - kẻ cầm đầu quân phản loạn. Nếu giết cô ta thì có thể kết thúc trận chiến ở đây, và đất nước này sẽ yên bình mãi mãi”

Vừa nói, anh ta vừa lao vào phía Sakura, bất chấp ánh mắt khuyên can của người bạn. Sakura cảm thấy chàng trai sắp được làm bố kia khá bình tĩnh, không có ý định muốn giết cô, chứ không hung hăng như người này. Cô chặc lưỡi. Dù sao thì trong thời gian hiện tại, cô chưa thể từ bỏ ngay được “Trái tim” của mình, chính vì vậy mà cô không muốn giết hai người lính thuộc “phe địch” này. Sakura không có vũ khí trong tay, nhưng không vì thế mà cô bó tay để nhìn người khác đến giết mình. Trong sâu thẳm trí óc Sakura, ước muốn sâu thẳm của cô là “được chết”, nhưng lí trí không cho cô thực hiện ước muốn ấy. Với chút ít võ thuật học được từ bác quản gia Wei, Sakura hoàn toàn có khả năng tránh khỏi cái chết trong trường hợp này. Sakura né người sang một bên, tránh mũi kiếm của người lính hung hăng, đồng thời đặt tay xuống lưng ngựa làm điểm trụ, quay người một vòng, đá thẳng vào cổ tay của hắn. Hắn kêu lên, buông thanh kiếm xuống đất để ôm lấy cổ tay. Sakura cũng đứng vững xuống nền tuyết lạnh, nhặt thanh kiếm, trao lại cho hắn:

“Được rồi, tuy tôi là kẻ thù của các anh, nhưng hiện nay tôi không thể giết các anh” – Tên lính không nhận lại kiếm mà trở mắt nhìn Sakura như một vật thể ngoài hành tinh. Cô gái mỉm cười, quay lại nhìn người lính kia - một ông bố tương lai: “Anh không nên ở lại chiến trường này. Đây là nơi mà sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ mong manh, trong khi anh lại không thể để bàn chân vượt qua sợi chỉ ấy. Nếu anh chết, vợ con anh chỉ còn một mình, như thế đâu có ổn, đúng không? Hãy rời khỏi đây đi, đất nước hòa bình, nhưng nếu gia đình anh tan nát thì được ích lợi gì chứ?”

Sakura nghĩ, chàng trai sẽ cười và đồng tình với lời nói của cô. Nhưng hoàn toàn trái ngược với điều Sakura đã nghĩ. Đôi mắt chàng trai chợt hằn lên những tia nhìn hận thù, ánh mắt anh ta chợt trở nên đau đớn. Sakura có thể nghe rõ tiếng nghiến răng của người lính mà cô đã nhận xét là “bình tĩnh” ấy. Khuôn mặt anh ta cau lại:

“Cô.... hoàn toàn không hiểu” - Giọng nói của chàng trai đó vụt trở nên lạnh lẽo – “CÔ CHẴNG HIỂU GÌ CẢ!. Cô nghĩ, đất nước chiến tranh thì gia đình tôi sẽ hạnh phúc sao? Cô nghĩ cái gì đã gây nên bất hạnh cho gia đình tôi? Cô có biết tại sao ba mẹ tôi chết không? CHIẾN TRANH đấy! Cái gì gọi là ‘Tam gia huyền thoại’ chứ? Họ gây chiến tranh, khiến ba mẹ tôi chết thê thảm. Cô có dám đảm bảo, nếu bây giờ, tôi trở về bình yên, gia đình tôi cũng sẽ bình yên không? Rồi con tôi, sau này lớn lên, nó có thể sống một cách hạnh phúc không? Cô có dám đảm bảo không?”

Sakura sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt căm hận của chàng trai. Có lẽ vết thương “Chiến tranh” đã trở thành một nỗi đau không dễ gì xóa đi được. Anh ta ghét ‘Chiến tranh’, Sakura hiểu. Cái đó ai chẳng ghét, cho dù là cô hay là bất kì ai nơi đây. Chiến tranh chẳng mang lại gì ngoài đau khổ và tổn thương. Dám đảm bảo không ư? Cô có thể trả lời câu hỏi này hay không? Sakura lúng túng trong ánh mắt chờ đợi của hai người lính.

Về bình tĩnh, vui vẻ của người bố mong chờ con đã hoàn toàn biến mất, nhường chỗ ột người chứa chất lòng hận thù đối với “chiến tranh”. Anh ta nghiến răng, thanh kiếm rút ra khỏi vỏ một cách không dục:

“Nếu cô chết.... không, nếu tất cả các người chết, chiến tranh sẽ không xảy ra nữa. Các người hãy chết hết đi.... CHẾT ĐI!”

Sakura hoảng sợ đến nỗi không thể làm gì. Khuôn mặt người lính vốn đang mong chờ ngày trở về với vợ con giờ đây tràn đầy nỗi đau của quá khứ. Sakura nghĩ, ba mẹ anh ta phải chết thảm thương lắm, nên nỗi hận thù chồng chất mới khó phai đến vậy. Giờ đây cô phải làm gì, khi mà chính tính mạng cô đang bị đe dọa? Giết anh ta ư? Không, Sakura không muốn làm thế. Cô không muốn....

Khi tính mạng đang cận kề giữa chết và sống, trong óc Sakura chợt hiện lên một hình ảnh duy nhất: Li Syaoran đứng im giữa trời tuyết lạnh, mỉm cười chờ đợi cô. Nụ cười của anh là nụ cười đầy khiêu khích, ánh mắt kiêu ngạo như chế nhạo cái chết của cô. Sakura không thể chết. Nhưng đồng thời, cô cũng không thể giết người lính này. Trong vô thức, cô không còn cảm giác gì nữa, ngoài tiếng thét thảm thiết ở ngay sát bên tai....

Nakuru múa thanh kiếm của mình nhanh như vũ bão. Có lẽ lâu lắm rồi, hắn mới được thỏa sức chơi đùa với kiếm thể này, chính vì vậy, khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ vui sướng tột cùng. Seiza đứng cách đó không xa, bình thần thực hiện một bài thương có bài bản, khuôn mặt vẫn mỉm cười như một công việc luyện tập bình thường. Nakuru bức tức hét lên:

“SEIZA!”

Seiza ngừng bài luyện thương của mình lại, quay sang phía Nakuru, khẽ mỉm cười.

“Ngừng bài múa thương cũ rích của ngươi lại” – Nakuru bức dọc nói – “nếu không nhanh lên để thoát thân thì chúng ta cũng gặp nguy hiểm với đám này mất. Dù sao thì ta cũng chưa mất sức nhiều, nhưng các trưởng lão thì e khó khăn để trụ vững lắm. Lại còn không biết công chúa ra sao rồi nữa. Ta đã nói ngươi phải ở bên cạnh công chúa, vậy mà ngươi lại ra đây đứng luyện thương? Ngươi ăn nhằm cái gì hả?”

Seiza chỉ bình tĩnh mỉm cười:

“Ta bị lạc mất công chúa, chứ ta cũng muốn ở bên công chúa lắm. Đừng lo lắng thế, công chúa sẽ không sao đâu”

“Làm sao ngươi đảm bảo như vậy? Trời ơi....” – Nakuru vò đầu bứt tai, tức giận chém vào cạnh sườn một tên lính hung hăng lao lại phía mình – “....Bây giờ công chúa ở đâu? Nếu công chúa bị làm sao, ta thề sẽ lột xác hết tụi bay!”

Seiza vẫn mỉm cười, dù ánh mắt lạnh băng lộ rõ sự lo lắng không yên. Hắn quay quanh bốn phía, vẫn chỉ thấy cơ man màu áo của những quân lính ba phía: Clow, Shimon và Kinomoto. Những tiếng binh khí va vào nhau, vang lên nghe đầy quen thuộc nhưng cũng đầy mùi chết chóc. Nakuru cũng nhìn theo ánh mắt người đồng đội, thở dài. Seiza đâm thanh thương về phía trước, chọc thẳng vào bụng một tên lính đang lao đến. Chiến trường là nơi thi thố tài năng của “Tứ đại hộ pháp”, trở lại chiến trường như trở lại ngôi nhà năm xưa. Máu và tiếng binh khí giống như những thứ tô điểm thêm cho căn nhà đầy thân thương ấy. Seiza giết người, không hề suy nghĩ, bởi đó giống như một nhiệm vụ không thể chối bỏ của hắn. Máu nhuộm đỏ đầu thương, bắn cả lên người, lên áo quần và tay chân hắn. Hắn vẫn bình thần, dùng khăn tay lau vết máu trên thương, đồng thời xoa đi những vết máu trên mặt mình. Đôi mắt không lộ vẻ thương tiếc hay hối lỗi.

“Seiza....” – Nakuru vùng thanh kiếm lên, chém mạnh về phía trước. Những làn gió đi qua những chiếc lỗ nhỏ, trở nên sắc như con dao nhọn, chém phăng đi tất cả những gì nó gặp trên đường đi – “Ta đột nhiên nghĩ: Tại sao chúng ta giết người mà không hề suy nghĩ gì?”

“Tại sao tự nhiên hỏi thế?” – Seiza ngạc nhiên.

“Chẳng sao cả. Chỉ là.... Không biết, rồi đây, công chúa phải tự tay giết người, công chúa sẽ có cảm giác thế nào? Công chúa vốn là một người có tấm lòng thương người, rất nhân hậu và hồn nhiên, liệu công chúa có thể giết người không?”

Seiza im lặng. Tiếng gió như muốn che đi tiếng binh khí. Tuyết lại phủ đi màu máu mà gió đang làm bắn tung tóe.

“Công chúa sẽ giết...” – Seiza lặng lẽ nói – “Bởi vì công chúa có một người PHẢI gặp mặt, nên công chúa PHẢI sống. Một khi tính mạng công chúa bị đặt vào tình huống hoặc sống hoặc chết, công chúa dù không muốn, vẫn phải giết người. Cho dù đó chỉ là trong vô thức....”

....Tiếng thét kinh hoàng khiến ý thức của Sakura tỉnh lại. Thanh kiếm cô nhặt giúp người lính kia giờ đây đã nhuộm đỏ màu máu. Máu tí tách nhỏ, từng giọt, từng giọt. Máu nhuộm cả màu tuyết trắng tinh khiết, khiến tâm hồn trong trắng không một vết nhơ của tuyết bị nhuộm mùi tanh máu tươi. Thanh kiếm trên tay Sakura rơi xuống. Cô hét lên hoảng sợ. Bàn tay cô đã nhuộm máu, nó đã bị bôi đỏ bởi chính Sakura. Một con người vừa chết trong tay cô, mất hết tất cả: tương lai, ước mơ, gia đình, người thân. Thân xác người

đó trở về với cát bụi, nhưng trí óc người đó ngổn ngang hận thù trút lên người đã cướp đi tất cả của mình. Sakura kinh hoàng. Cô không dám nhìn vào đôi mắt mở to giận dữ, đầy căm hận của người lính. Ánh mắt ấy như đang nhìn cô, nhìn vào tận sâu trong tâm can cô. Đôi mắt đó có lẽ mãi mãi Sakura sẽ không thể quên.

Người bạn của chàng trai đó lao đến bên bạn, nâng xác anh lên và kêu gọi tên anh. Người đó nhắc lại biết bao nhiêu kỉ niệm, nhắc đến những người bạn thân thiết đang chờ anh. Và người đó nhắc đến đứa con mà vợ anh sắp sinh....

Chàng trai kia ngộ nguỵ khi nghe đến đứa con và vợ mình. Sakura như ánh lên một chút hi vọng. Cô muốn lao xuống đó, muốn kiểm tra vết thương cho anh ta, muốn níu kéo sự sống của anh ta, nhưng cô lại sợ. Đó là người đầu tiên cô sát thương. Máu của anh ta là những giọt máu đầu tiên bắn lên tay cô, là giọt máu làm nền cho những sắc đỏ khác nhau mà sau này cô tô lên bàn tay tội lỗi. Sakura đứng yên trong trời tuyết lạnh lẽo. Con ngựa trung thành với chủ vẫn ve vẩy đuôi bên cạnh cô, sắc sảng chờ chủ nhân mình leo lên. Nhưng Sakura vẫn đứng nguyên. Cô không muốn leo lên ngựa, cho dù lúc này, cô hoàn toàn có thể chạy trốn. Mọi suy nghĩ của cô gái đều biến mất. Có lẽ, mãi mãi sau này, cô không thể quên được cái cảm giác lúc này, cảm giác tội lỗi đến cùng cực, cảm giác sẽ mất đi tất cả và cảm giác một sự sống vừa vụt qua tay mình. Cô hi vọng biết bao, người con trai đó sẽ tỉnh lại, sẽ lại kể về người vợ của mình với ánh mắt rạng ngời hạnh phúc ấy...

“Tôi...nhất...” - Người lính bấu chặt tay bạn, thều thào yếu ớt nói – “...đin....định....ph... phải.... sống.... phải.... sống....”

Tất cả hi vọng của Sakura biến mất không còn chút nào, khi người lính đó vật xuống dưới. Bàn tay nắm chặt của anh ta từ từ lỏng ra, rơi xuống nền tuyết giá băng lạnh lẽo, giờ đây đã nhuộm đỏ máu của chính anh. Sakura quy gối xuống đất. Mọi thứ đổ ập dưới chân cô. Anh ta muốn sống. Ước muốn duy nhất của anh là được sống. Vậy mà chính tay cô, Sakura, đã hủy diệt cái ước muốn ấy của anh. Rồi còn gia đình, những người luôn mong chờ anh ta trở về, họ sẽ ra sao? Người con gái mang trong người cốt nhục của anh, liệu có thể sống được không khi nghe chồng tử trận? Chính Sakura đã gieo bất hạnh cho bao nhiêu người, cho cả một đứa trẻ sinh ra đã mất cha. Mọi hận thù lại chồng chất, núi cao lại càng cao hơn. Dù ngàn đời sau, kẻ đáng căm hận nhất, chẳng phải chính là Sakura sao? Vậy cô chiến đấu là vì cái gì?

Trong cơn suy sụp đến gần như mất hết lí trí, Sakura không hề để ý người lính còn lại đang sẵn sàng giết mình trả thù cho bạn. Có lẽ anh ta đã nói rất nhiều, nói luôn miệng, kể về quá khứ của người bạn, và cả nỗi đau đớn của mình. Nhưng Sakura không hề nghe được điều gì. Cái duy nhất cô biết là về mặt căm hận của anh ta, và cái dòng máu nóng toát lên giữa thời tiết giá lạnh. Sakura ngồi im lặng trên nền tuyết. Không phản ứng, không suy nghĩ, chỉ giống như một cái xác với ngổn ngang dần vật.

“SAKURAAAA...”

“SAKURA....”

Đó là những tiếng cuối cùng Sakura nghe thấy trước khi ý thức của cô hoàn toàn mất hẳn. “Ai đang gọi thế?” Sakura tự hỏi. Cô đã giết người, bàn tay Sakura đã nhuộm máu, cô đã không còn là cô nữa. Ai còn gọi cô chứ nhỉ? Giờ đây, người ta sẽ không gọi cô là “Sakura” nữa, mà có lẽ sẽ gọi cô là “kẻ sát nhân”. Đúng chứ? Giờ thì cô đúng là kẻ sát nhân, cô không còn là “Sakura” của trước kia. Cô đã đang tâm giết đi hạnh phúc của một đứa bé, của một gia đình. Chính bàn tay cô đã phá tan đi tất cả. Cô còn có thể bảo vệ hạnh phúc cho ai được nữa, một khi chính tay cô gieo rắc bất hạnh. Sakura không suy nghĩ thêm được điều gì nữa. Xung quanh cô chỉ là một bức màn trắng xóa, đôi mắt căm hận của một người lính mất bạn. Tiếng binh khí vẫn vang vọng vọng lại, như ở một nơi xa xăm nào đó, mơ hồ như chính Sakura lúc này. Sự “Tồn tại” của Sakura là sai lầm của tạo hóa ư? Ngài đã sai khi tạo ra cô, có đúng vậy không? Nếu không có cô, chưa chắc người lính này đã chết. Và nếu không có cô, một đứa bé sẽ không bị mất cha, một người vợ không bị mất chồng. Chính Sakura, cái số phận nghiệt ngã của cô đã cướp đi hạnh phúc, tương lai của họ. Sakura hận mình. Chỉ mới đây, Cô đã mong ước trở thành một người đang tâm cướp đi niềm vui, hạnh phúc của người khác, nhưng bây giờ, khi thực hiện điều ấy, Sakura mới thấy trái tim mình bị dần vật đến mức nào. Khi cái suy nghĩ: mình đã từng mong giết người thoáng qua đầu Sakura, cô tự cảm thấy ghê sợ chính bản thân mình. “Nếu sự tồn tại của con là sai lầm, xin hãy để cho con chết đi” Sakura thảm khấn, đau đớn đến rỉ máu.

Đôi mắt Sakura không còn nhìn thấy những hiểm nguy xung quanh mình, dù cho tiếng binh khí vẫn vang lên đều đều bên tai cô. Nhưng lúc này đây, mắt cô chỉ nhìn thấy màu đỏ của máu trên tay mình và cả trên nền tuyết trắng. Tai cô chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết của một đứa trẻ đang nằm gọn trên tay người mẹ, mặc áo tang trắng dài bay phất phơ. Tuyết lại trắng xóa, giống như những ý thức cuối cùng cũng rời bỏ Sakura mà đi. Sakura giương đôi mắt vô hồn, nhìn thẳng vào thanh kiếm chứa đựng hận thù, máu và nỗi đau bổ thẳng xuống đầu mình. Cô chấp nhận cái chết, nếu cái chết ấy có thể xóa đi được những đau khổ triền miên.....

.....Trước mắt Sakura vẫn chỉ là màn tuyết trắng xóa. Không, là màu đỏ. “Tại sao mình không thấy đau?” – Sakura tự hỏi – “Không lẽ mình lại vừa giết một người nữa sao?”. Sakura sợ hãi. Cô ôm chặt lấy đầu, quỳ gối trên nền tuyết. Ánh mắt cô chạm phải một ánh mắt đầy căm hận, nỗi hận của một người lính mất bạn. Cô thấy mình thật đáng sợ. Đôi mắt Sakura hoang dại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt đó, như để cầu khẩn hãy giết mình đi.

Có lẽ đã có biết bao con ngựa phóng qua người cô gái đáng thương. Cô giống như một cái xác không hồn, ngồi im lặng giữa cơn tuyết lạnh. Đối với cô, tất cả mọi thứ ở đây đều tràn ngập màu đỏ, một màu đỏ bị bao phủ bởi mùi tanh đến ghê người. Cô không biết rằng, một nhóm người đã vây quanh cô. Sakura cứ gục đầu xuống, cứ ôm chặt lấy đầu, như để xóa bỏ đi những gì mình vừa nhìn thấy, để gạt bỏ cảm giác mà mình vừa trải qua. Cả người cô gái giá lạnh, mất cảm giác. Cô không hề hay biết, những bàn tay rắn chắc đang cố gắng lay bờ vai cô. Sakura không muốn có cảm giác vào lúc này, bởi cô biết, khi cô nhận ra cảm giác của mình, đồng nghĩa với việc cô nhận ra mình đang cầm một thanh kiếm giết người.

“SA-KU-RA!”

Một giọng nói rành mạch hét vào tai Sakura. Dù cố gắng đến đâu, tiếng nói ấy vẫn vang vọng trong óc cô, khiến cô buộc phải thu nhận lại những ý thức của mình khi chúng chuẩn bị biến mất hoàn toàn. Trước mắt cô, hai “Đại hộ pháp” lo lắng quỳ xuống, nắm thẳng tay vào những kẻ đang lao lại, nhưng vẫn cố gắng không để ấn vào người Sakura. Sakura chỉ ngược mắt nhìn. Lại máu. Đỏ. Cái mùi tanh đến phát sợ ấy dường như vẫn còn đọng lại trên tay Sakura. Cô muốn quay mặt đi, muốn tránh cái “đỏ” đáng kinh tởm, nhưng ánh mắt cô không thể rời đi được. Bên trái, Touya nhìn cô em gái một cách đau đớn, mồ hôi túa đầy trên mặt anh cho dù giữa thời tiết giá lạnh. Tuyết phủ trắng mái tóc đen đã bị tóc ra khỏi mũ áo, bàn tay xoa lên tay Sakura, lạnh toát. Ngồi bên phải, Yukito đưa bàn tay hươu trước mặt Sakura, như để xác định xem cô có thể nhìn thấy hay không? Máu đỏ tràn lan trên nền tuyết, rồi từ từ ngấm xuống. Tuyết trắng rơi xuống theo, hóa giải cái màu đỏ của hận thù ấy, xóa đi cả mùi tanh và vùi xác người xuống dưới. Tuyết như cố gắng cứu rỗi đôi mắt và linh hồn của một người con gái đã từng chung sống với mình trong suốt một khoảng thời gian, và tuyết đang làm hết sức mình. Tuyết lại rơi, lại nhảy múa - một điệu múa tiền đưa.

“Không sao chứ, Sakura?”

Giọng Touya rành mạch, rõ ràng bên tai Sakura. Vậy là cô đã có lại ý thức. Và cô cũng nhớ được rằng, mình vừa làm gì. Cô có cái cảm giác gai tay của thanh kiếm trên tay. Sakura ôm ghì lấy áo Touya, gục đầu vào trong ngực anh để cảm giác rõ trái tim anh đang đập vô cùng nhanh:

“Anh hai.... Đáng sợ.... đáng sợ quá....”

“Được rồi, không sao đâu, Sakura!” – Touya vuốt mái tóc dài được buộc cao đằng sau của Sakura, phủi những bông tuyết bám trên mái tóc cô mà run lên.

“Em đã giết anh ta....” – Sakura nói tiếp một cách ngắt quãng – “Em đã giết anh ta.... em đã giết bố của đứa bé ấy.... giết.... Rồi họ sẽ giết em.... Cả cô ấy.... và đứa trẻ ấy..... Em còn giết cả bạn anh ấy.....”

Touya đau khổ nhìn Sakura, khuôn mặt anh đầy đau đớn, cả vì vẻ khổ sở của cô em gái và cả cơn đau do bệnh tật. Anh ôm ghì lấy Sakura:

“Sakura, ổn rồi! Em không giết hẳn, không phải là em.”

“KHÔNG ĐÚNG! LÀ EM!” – Sakura hét lên.

Gió tuyết vù vù thổi, tuyết cứ phủ trắng tất cả những gì nó gặp. Quân lính hai bên vẫn đánh nhau không ngừng nghỉ. Yukito nhìn Sakura, rồi lại đau đớn nhìn xác vị trưởng lão đặt bên cạnh. Nữ thần “Định mệnh”

bắt ta gặp gỡ những con người của số phận, rồi đồng thời lại cướp đi tất cả. “Định mệnh” tàn bạo giết chết trái tim con người, ném đi một người không hề thương tiếc. Nakuru nắm chặt tay:

“Công chúa.... Không phải công chúa đã giết bọn họ. Là do ta, chính ta đã giết họ. Khi thanh kiếm của hắc kè sát đầu công chúa mà Người không có phản ứng, ta đã giết hắc từ phía sau. Công chúa đâu có vũ khí trong tay, làm sao giết được hắc, đúng không?”

Sakura lắc đầu, vẫn nép mình trong vòng tay ấm áp của anh trai, như để trốn tránh số phận, trốn tránh hiện thực tàn khốc đang diễn ra ngay trước mắt:

“Không. Trước đó ta đã có kiếm. Ta đã giết một người.... Vợ anh ta sắp sinh rồi.... Anh ta muốn trở về với vợ.... Anh ta muốn sống.... Anh ta không nên chết.... Chỉ có ta nên chết thôi!”

Sakura nhấn mạnh câu nói cuối cùng của mình khiến tất cả mọi người sợ hãi. Nakuru hiểu vị công chúa nhỏ của mình đang nghĩ gì. Tấm lòng nhân hậu của Sakura, cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể phủ nhận điều đó. Bao khổ đau suốt 9 năm qua, không làm mất đi tấm lòng ấy. Một người không muốn giết ai, mong muốn hạnh phúc cho tất cả chẳng lẽ lại có thể nhẫn tâm cướp đi sinh mạng của một người vốn không quen biết, vốn không hề phải kẻ thù của mình. Những người lính trên chiến trường này cũng thế. Họ chỉ là tay sai cho kẻ khác, dù cho họ không hề mong muốn như thế. Họ buộc phải ra chiến trường, buộc phải đối đầu và buộc phải chiến thắng. Họ có gia đình, có người thân và họ chiến đấu vì chính hạnh phúc của họ. Nakuru không muốn nói gì thêm, hay không thể nói được gì. Touya chỉ ôm chặt lấy Sakura, hi vọng bảo vệ được cô em gái không tổn thương, ghì chặt sự run rẩy của cô. Yukito im lặng. Chiến tranh đã lấy đi rất nhiều, cả sinh mạng và tâm hồn. Anh thở dài, buồn bã.

“CÔNG CHÚA!”

Seiza chợt quát lên. Nakuru thẳng thốt nhìn sang hắc như một điều vô cùng kì lạ. Seiza là kẻ không mấy khi tức giận thái quá. Đối với hắc, nụ cười luôn là vũ khí. Hắc luôn đùa vui, dù đôi mắt lạnh lùng nhưng cách nói chuyện dí dỏm khiến người ta nghĩ hắc không biết hết lên bao giờ. Touya và Yukito cùng ngước lên ngạc nhiên. Sakura cũng quay ra, chạm vào ánh mắt xám lạnh buồn thương của vị “Hỏa thần”.

“Nghe đây, công chúa!” – Seiza nói – “Công chúa nghĩ đây là thời đại gì? Và nơi đây là nơi nào? Công chúa, Người đang sống trong một thời đại loạn lạc, nơi mà Người đứng là một nơi đầy chết chóc, đó gọi là ‘Chiến trường’. Công chúa, Người nên biết: Ở nơi đây và trong thời đại này, ‘mạnh sống, yếu chết’. Tất cả chúng ta, nếu muốn tồn tại thì buộc phải chiến đấu và chém giết. Nơi đây không có chỗ cho những kẻ yếu đuối, ủy mị. Nếu công chúa thật sự thương xót cho kẻ đã bị công chúa giết, tại sao công chúa lại ra tay?”

40. Chương 40: Tuyết Đỏ

“Này Li Syaoran, tôi thật sự không hiểu cậu định làm gì và cậu đang có những ý tưởng quái gở gì. Nhưng có điều này tôi bắt buộc phải hỏi cậu: TẠI SAO CHÚNG TA LẠI QUAY VỀ THẢO NGUYÊN CHẾT?”

Eriol tức giận cắn nhần. Chiếc mũ che đầu không có khiến mái tóc đen nhánh của anh đã trở thành một màu trắng bạc của tuyết.

“Do cậu cứ chậm rãi bước từng bước nên mãi mới tới được vùng trung tâm của Xứ Tuyết, vậy mà bây giờ lại quay ngược trở lại.”

Đáp lại thái độ bực dọc của Eriol, Syaoran vẫn giữ vẻ mặt bình thản như vốn có của mình. Anh vẫn giấu kín khuôn mặt mình trong chiếc mũ trùm của áo mùa đông, mặc kệ bên ngoài gió tuyết bao phủ. Naoko chỉ im lặng đi đằng sau hai người, ánh mắt lạnh lẽo buồn thăm thẳm, tay ôm chặt Kero ngồi yên trên lưng ngựa. Vẫn bằng vẻ bình tĩnh đến lạ lùng, Syaoran lặng lẽ nói:

“Ở khu trung tâm của Xứ tuyết đó, Garraku sẽ biết phải làm gì, đừng lo, Eriol” – anh khẽ mỉm cười tin tưởng – “Còn chúng tay, quay về Thảo nguyên chết để chờ....”

“Chờ?”

“Ừm.... Chờ một điều chắc chắn sẽ đến và chắc chắn sẽ xảy ra....”

“Điều gì?”

Syaoran không nói gì thêm, chỉ cười một cách bí ẩn. Biết không thể hỏi thêm điều gì từ Syaoran, Eriol ngán ngẩm thở dài:

“Được rồi, tôi không hỏi cậu nữa. Vậy, cậu có thể cho tôi biết xem: Tại sao chúng ta lại đi một cách thông dong thế này được không hả? SYAORAN, ‘THẢO NGUYÊN CHẾT’ CÒN CÁCH ĐÂY XA LẮM!”

“Ừ, đúng nhỉ?” – Syaoran ngây thơ hỏi lại, con ngựa vẫn thông thả tiến từng bước nhỏ, lúc lắc đầu ngẩng trời ngăm đất, đùa nghịch với những bông tuyết. Và chắc chắn, nếu dưới nền đất có cỏ, nó sẽ không buồn đi nữa mà nằm luôn xuống để... gặm cỏ.

Eriol bực tức:

“ĐÚNG GÌ MÀ ĐÚNG? Cậu muốn chờ cái gì tôi không biết, nhưng ít ra cũng phải đến đó trước mà chờ chứ?”

Syaoran khẽ cười:

“Không sao đâu, đừng lo, Eriol. Điều mà tôi chờ sẽ phải vất vả lắm mới đến được, yên tâm là chúng ta sẽ đến trước”

Syaoran vẫn giữ vững nụ cười và niềm tin của mình, một cách chắc chắn đến thái quá khiến Eriol cảm thấy thật sự bực tức. Trong suốt thời gian qua, từ khi rời khỏi Tomoeda cùng với Tomoyo đến nay, Eriol gần như đã không còn là Eriol của ngày xưa nữa. Anh trầm tĩnh hơn, biết phán đoán tình hình và luôn kiềm chế được bản thân. Nhưng chỉ duy nhất khi đối diện với Syaoran, thật sự anh cũng không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Có thể tình bạn mà Eriol dành cho Syaoran lớn hơn những gì anh nghĩ, do vậy anh cảm thấy đau lòng trước nụ cười không chút âu lo của người bạn đã từng cùng lớn lên với mình, luôn ở bên cạnh bầu bạn trong cảm cung lạnh lẽo.

Eriol phủi những hạt tuyết bám trên tóc, đội mũ trùm lên đầu. Tuyết vẫn rơi, lan tỏa rộng rãi. Nơi đây vẫn trong địa phận Xứ Tuyết, nhưng không lạnh giá và nhiều tuyết như ở vùng trung tâm, tuy nhiên cũng không phải là không có người chết chóc ở đây. Tuyết vẫn rơi trắng xóa. Cả một vùng bị bao phủ bởi màu trắng trong tinh khiết. Tiếng binh khí và tiếng la hét đã không còn vang vọng đến được đây, xung quanh chỉ là tiếng gió rít lên, tạo thành âm thanh vù vù bên tai, xuyên qua lớp mũ dày, chui vào tai những người đi qua. Eriol khẽ thở dài. Những bông tuyết đang tạo thành một lớp màng trắng, che đi tất cả. Che đi những tâm sự thầm kín, che đi số phận đang được quyết định, che đi cả những âu lo, tội lỗi, đau thương. Nhưng dù thế, tuyết chỉ có thể phủ lên đó một lớp màu trắng, giữ cho nó khỏi bị nhiễm bẩn cho đến khi tuyết tan chảy. Mọi thứ lại hiện diện ra bên ngoài, bởi vì nó vốn dĩ phải tồn tại. Dù mọi thứ có bị che đi đến đâu, rồi một ngày nào đó cũng phải trực tiếp đối mặt. Từ xa xưa đã thế, con người luôn nhìn tương lai và số phận khi nó còn là một màu trắng như màn tuyết phủ bây giờ, rồi thêm dệt lên cho nó bao màu hồng của hạnh phúc, màu vàng ấm no mà không biết rằng, sự thật, ẩn chứa dưới lớp màu trắng ấy là cả một kho tàng của những bất hạnh. Người ta luôn tự huyễn hoặc mình rằng tương lai rất tươi sáng, rất đẹp, rất thơ mộng. Sống trong cảnh hiện tại không một chút gì sung sướng, việc họ tự đặt ra hình một viễn cảnh tươi đẹp hơn cũng là điều dễ hiểu. Nhưng cứ nhích lên từng bước, bước đến gần cái họ gọi là “tương lai” đó hơn, vẫn thấy bất hạnh, họ vẫn gọi là “Hiện tại”. “Tương lai sẽ tốt đẹp hơn!” Con người lại tiếp tục nói, dần dần trở thành câu cửa miệng quen thuộc. Nhưng cái gọi là “tương lai tốt đẹp” ấy bao giờ mới đến?

Eriol thở dài. Cho dù đó là anh, là Syaoran hay cả Sakura đều đã từng tự lừa dối mình rằng: có một tương lai tươi đẹp. Sống trong cảnh đau khổ, hận thù triền miên, mất mát không dừng lại, liệu cái tương lai ấy có thể đến được không? Sống trong “Hiện tại” này, nhìn cuộc sống bằng ánh mắt xám xịt, thêm dệt ình một số phận khác, mong ước đến “tương lai”. Nhưng khi đến tương lai, cuộc sống ngày càng thêm đen tối, quay nhìn lại “quá khứ”, mới thấy nó thật đẹp. Vậy mà có một thời, chính mình đã căm ghét nó, chính mình đã mong nó thay đổi. Và rồi nó đổi thật, theo một chiều hướng không mong đợi. Rồi lại nuối tiếc, rồi lại đau khổ và bất hạnh.

Eriol khẽ ngược nhìn Syaoran. Syaoran vẫn không thay đổi gì, vẫn nhìn thẳng về phía trước, với dáng vẻ đầy tự tin và sự quyết đoán. Eriol tin rằng, Syaoran không bao giờ hối hận vì những việc anh đã làm. Anh ta luôn tin vào những quyết định của mình, không chần chừ, do dự, cho dù đó có thể là những quyết định

sai lầm. Từ xưa đến nay, Syaoran luôn biết chấp nhận những sai lầm của mình, tìm cách tháo gỡ nó. Có lẽ vì thế mọi việc Syaoran làm lại gây khó hiểu cho người xung quanh. Sự im lặng kéo dài vô tận. Ba con ngựa bước nhẹ nhàng trên tuyết. Gió thổi ào ào, tung bông tuyết lên rồi hạ nó xuống. Naoko không giống Syaoran. Trong khi Syaoran tiến đến phía trước, Cô luôn nhìn xuống dưới, như nuối tiếc một điều gì đó rất đẹp, rất huyền diệu. Nhưng những điều ấy mãi mãi không bao giờ quay trở lại được, tự Naoko cũng hiểu rõ. Vì vậy, cô buồn thương, cô đau khổ và ánh mắt luôn buồn rười rượi. Eriol lại thở dài, xót xa.

“Syaoran...”

Eriol lặng lẽ gọi. Những luồng suy nghĩ vẫn quay quay trong đầu anh. Khi trở về Tomoeda, vốn dĩ anh có một nhiệm vụ phải làm. Nhiệm vụ này có thể khiến anh sau này phải nuối tiếc. Eriol luôn thầm ước, giá như anh có thể giống Syaoran, luôn nhìn về trước và rất ít khi quay đầu nhìn lại thì thật là tốt. Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, hoặc là anh sẽ giống Naoko, xót xa, ân hận về điều mình đã làm, hoặc giống Syaoran, bỏ qua tất cả, chỉ để đi về trước. Dù lí trí phân tích rất lâu, Eriol vẫn không thể tự mình quyết định. Nhiệm vụ này anh cũng không thể chia sẻ với bất cứ ai, cho dù đó là Syaoran. Lí trí chịu thua, Eriol buộc phải nghe theo sự ra lệnh của chính trái tim mình, dù chính “trái tim” cũng biết, nếu làm theo quyết định của nó, nó có thể sẽ vỡ tan theo nhiệm vụ đặc biệt ấy.

“....”

Syaoran không đáp lại tiếng gọi của Eriol, ngạc nhiên vì vẻ suy nghĩ của vị thái tử luôn âu lo. Anh không nói gì thêm, chỉ chờ đợi.

“...Tôi có việc này.... mong cậu sẽ đồng ý”

“Việc gì?” – Syaoran ngạc nhiên. – “Chuyện gì khiến cậu phải đắn đo đến thế?”

“Ừm.... Đó là....” – Eriol phân vân. Anh nói nhanh – “Nhưng, trước tiên, cậu hãy hứa với tôi là cậu sẽ đồng ý. Tôi không muốn vì việc này, chúng ta trở thành kẻ thù”

Syaoran dừng ngựa lại, nhìn Eriol một cách kì lạ. Cả ba người đứng im giữa trời tuyết lạnh giá. Tuyết vẫn bay nhảy, phủ kín những chiếc áo dày. Sau một thoáng kinh ngạc, Syaoran hỏi:

“Đây là việc mà tôi không thể đồng ý à?”

“Đúng. Sau khi nghe chắc chắn cậu sẽ phản đối”

“Vậy cậu cũng bắt buộc phải làm?”

“Đúng” – Eriol gật đầu xác nhận.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Ánh mắt đen láy của Eriol giờ đây chứa đầy sự quyết tâm. Đối với anh, đã trót dấn thân thì phải theo đuổi, cho dù bây giờ có suy nghĩ lại thì cũng không thể rút lui. Cũng giống như khi ra trận, day dứt, suy nghĩ bao nhiêu, thì đến khi xông lên đường cũng không thể quay đầu bỏ chạy. Trong khi đó, đôi mắt của Syaoran nặng trĩu suy nghĩ, đắn đo. Anh thật sự không biết điều khiến Eriol phải suy nghĩ là gì? Anh cũng không biết nó có ảnh hưởng thế nào đến mình mà khiến Eriol day dứt như vậy? Những luồng đấu tranh tư tưởng cuộn lên trong đầu Syaoran.

“Nếu đây là việc tôi chắc chắn sẽ không đồng ý...” – Syaoran lên tiếng sau một hồi lâu im lặng suy nghĩ – “... vậy thì tôi chỉ có thể đồng ý với cậu nếu cậu chấp nhận 2 điều kiện”

Eriol nhú mày, nhưng rồi anh gật đầu:

“Cậu cứ nói đi”

“Thứ nhất: Cậu hãy để Kero đi theo. Chân nó giờ đây không thể chạy theo tốc độ của ngựa nữa, vì vậy, phải vác nó theo người. Nhưng việc mà cậu định làm thì không thể ôm theo Kero suốt quãng đường được, đúng không? Thế nên, Naoko cũng phải đi theo cậu. Được chứ?”

Eriol cười, ánh mắt sắc sảo nhìn xoáy vào Syaoran:

“Mục đích chính của cậu không phải là Kero mà là Naoko, đúng không, Syaoran?”

Syaoran mỉm cười:

“Chỉ đúng một nửa thôi. Cả hai người đó đều có nhiệm vụ của mình. Naoko là người đã thuyết phục thành công vua Shimon chịu liên kết với Clow, đương nhiên cô ấy cũng có thể làm được nhiều việc khác”

Eriol quay nhìn Naoko bằng ánh mắt khâm phục. Quốc vương Shimon là một người không bao giờ chịu chấp nhận bất cứ điều kiện gì của ai, nhưng theo Syaoran nói, giờ đây ông ta đã chấp nhận liên minh với Clow và mọi điều kiện Clow đưa ra mà không đòi hỏi những điều kiện cao hơn. Tài thuyết của Naoko khiến Eriol tin rằng Naoko chắc chắn không phải người thường. Thân thể của Naoko, chính Eriol cũng không biết. Syaoran luôn giữ kín chuyện này, dù từ khi gặp lại đến giờ, Eriol đã mấy lần hỏi. Khi anh còn là thái tử ở trong cung, cũng chưa bao giờ gặp cô gái này, vậy mà bây giờ, cô xuất hiện đột ngột khiến anh thấy lúng túng. Syaoran tiếp tục nói, không để sự im lặng của Eriol làm ảnh hưởng:

“Kero, Naoko, các người nhớ nhiệm vụ của mình chứ?” – sau khi nhận được cái gật đầu của Naoko và tiếng ư ử nhỏ nhỏ của Kero, Syaoran nói tiếp – “vậy, cậu nghĩ sao, Eriol?”

“Được. Tôi chấp nhận” – “Chắc nó cũng chẳng ảnh hưởng đến mình lắm” – Eriol nghĩ thầm.

“Điều kiện thứ hai: Cho dù tôi không ở chỗ cậu thực hiện việc cậu cần làm, nhưng nếu tôi biết đến nó, và khi tôi thấy có gì bất ổn hay cản trở những dự định của tôi, tôi sẽ lập tức can thiệp”

“Được” – Eriol trả lời sau một lúc suy nghĩ.

“Theo đúng lời hứa, tôi nhất định sẽ đồng ý với điều cậu nói, cho dù đó là gì. Hơn nữa tôi cũng có việc phải quay trở lại Xứ Tuyết” – Syaoran mỉm cười nhìn Eriol – “Và bây giờ...Việc mà cậu muốn nói...”

Tại vùng trung tâm xứ Tuyết, trận chiến đã sắp đến lúc tàn. Xác của quân lính Kinomoto nằm thành từng hàng, dãy, chất đống lên nhau. Dù quân Clow hay Shimon cũng tử trận rất nhiều, nhưng với số lượng và thực lực của họ, họ vẫn thừa sức san phẳng cả vùng Xứ tuyết này. Đặc biệt sau cái chết của 11 vị trưởng lão - những trưởng lão cuối cùng, Nakuru và Seiza rời đi để bảo vệ Sakura, trận chiến càng như nghiêng hẳn về phía quân liên minh Clow và Shimon. Họ cứ ồ ạt xông lên, chém giết tất cả những người còn sót lại. Xác phụ nữ và trẻ em nằm la liệt, mặc dù Sonomi Daidouji vẫn đang dốc hết sức chiến đấu. Bà kiệt sức, suýt bị chém trúng nếu không có một người lính của Kinomoto chặn lại. Hai tên lính lại bắt đầu đánh đôi với nhau. Sonomi quan sát họ một cách hời hợt, khi mà đôi mắt bà đã gần bị tê liệt trong cái giá lạnh và màu đỏ của máu. Tuyết vẫn rải xuống, tràn ngập sắc đỏ thẫm, không rực rỡ, chỉ gây kinh hoàng.

Trong suốt gần 9 năm chuẩn bị, quân đội Kinomoto có hơn 50 ngàn quân lính, được vũ trang và huấn luyện đầy đủ, và hiện đang có mặt tại chiến trường tuyết này. Tuy được chính những người tài giỏi nhất trong gia tộc như Touya, Sonomi, Yukito hay Nakuru hướng dẫn, nhưng với số lượng quân địch đông như hiện nay, 50 ngàn quân lính đã bị tiêu hao quá nửa, trong khi quân của Shimon và Clow vẫn còn khá sung sức. Hơn nữa, đội quân tinh nhuệ nhất, được tuyển chọn và huấn luyện một cách đặc biệt, những người có thể coi là có tài năng gần bằng “Tứ đại hộ pháp” thì đều đã bị mất tích một cách bí ẩn, mà theo lời “Hỏa thần” Seiza nói thì họ đã bị cơn bão cuốn trôi. Lực lượng của Kinomoto đã ít, những thành phần chủ chốt đều vắng mặt, đương nhiên kết quả là nhanh chóng thất bại. Dù quân lính vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng sức khỏe thì gần như đã mất hết. Tuy mục đích ban đầu là mở đường máu thoát thân, bây giờ đã trở thành một trận chiến một mất một còn, khi quân địch nhất quyết chặn đứng tất cả mọi đường thoát mà Kinomoto cố gắng mở ra. Mỗi khi có một người của Kinomoto thoát ra khỏi vòng vây, lập tức một mũi tấn công khác từ bên ngoài lao ra, chặn lại hoặc giết chết người đó. Giờ đây, nhìn quân của Kinomoto giống như những con cá đang vùng vẫy giữa chiếc lưới rộng và chắc chắn được bện từ những sợi dây thừng dày.

.....

Sonomi kiệt sức, ngã xuống do một mình phải chiến đấu với hàng loạt người. Lại một tên lính nữa lao vào bà, la to sẽ trả thù cho những đồng đội của mình. Nhưng bà không thể tiếp tục chiến đấu. Thanh kiếm rơi xuống khỏi bàn tay đã toác ra. Sonomi Daidouji đã hoàn toàn kiệt sức. Bà chỉ mỉm cười, lẩm bẩm một điều gì đó rồi nằm im lặng, ánh mắt bình thản nhìn tên lính. Khi mạng sống của bà đã gần kề cái chết, tất cả quân lính của Kinomoto đều bị khóa chặt bởi quân của Shimon hoặc Clow thì bất chợt, một thanh kiếm chắn ngang trước mặt bà, chắn ngang cả lưỡi gươm tử thần của kẻ địch. Cậu bé Hiyula nhìn xuống bằng đôi mắt đầy căm phẫn. Máu trên cánh tay cậu chảy xuống xối xả, lại thấm đẫm vào tuyết như máu của tất cả những người khác, hòa tan trong cái giá lạnh ngàn năm. Hiyula không nói gì trước câu hỏi yếu ớt của Sonomi, chỉ đứng im, nhìn xung quanh chiến trường ngổn ngang xác chết bằng đôi mắt giận dữ, chứa đựng

nổi hận thù sâu thẳm thẳm. Cậu bé cúi gầm mặt, nghĩ đến sự biến mất của ba mình, và những tiếng thều thào cuối cùng của người mẹ vừa trút hơi thở cuối cùng. Hiyula nghiêng rằng. Mũi kiếm của cậu bé đâm phập vào trái tim của người lính. Máu phun ra, ướt đầm cả cơ thể không mặc áo của cậu. Gió lạnh tái tê, nhưứa sâu vào da thịt.

Sonomi ngạc nhiên nhìn cậu bé trai chỉ mới 10 tuổi, mỉm cười nghĩ rằng quân đội của mình đã có thêm nhiều chiến binh mới. Bà cố gắng đứng dậy. Là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, lại được huấn luyện trong môi trường khắc khe của gia tộc Amamiya, chỉ cần một ít phút nghỉ ngơi, Sonomi có thể lấy lại 90% công lực và sức khỏe của mình. Hiyula không hề phản ứng trước bất cứ câu hỏi nào của Sonomi, vẫn chỉ đứng im bất động, bất chấp cái giá lạnh đang đè chặt vào cơ thể cậu bé. Điều này khiến Sonomi cảm thấy có cái gì không ổn. Bà càng cố gắng gọi, cậu bé càng im lặng. Xung quanh, tuyết đang che phủ những xác người la liệt trên chiến trường. Đột nhiên, Hiyula gơ thanh kiếm lên, đâm thẳng xuống Sonomi....

Sau cả một khoảng thời gian sống chết trên vùng chiến trường rộng thênh thang đặc màu trắng, Quân đội của Kinomoto chỉ còn sót lại một vài người đang nằm ngắc ngoái trên tuyết, với những vết thương chí mạng. Quân của Shimon và Clow, với sự chỉ đạo thông minh, khôn ngoan của một người mặc quân phục của Clow, gần như không tổn bao nhiêu công sức. Hơn 50 ngàn quân lính của Kinomoto, giờ chỉ còn lại khoảng 100 người, mệt mỏi, muốn đầu hàng nhưng lại không thể bởi lòng căm hận đối với những đồng đội, người thân đã ngã xuống. Họ lại đứng lên, định tiếp tục chiến đấu....

“KHÔNG ĐƯỢC CHÉM GIẾT BÙA BÃI! TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI ĐÃ BỊ THƯƠNG NẶNG THÌ KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG ĐẾN! CHỈ CẦN HỌ CHỊU HÀNG LÀ ĐƯỢC!”

Tiếng của người chỉ huy quân đội Shimon và Clow vang lên trên khắp chiến trường. Touya và Yukito ngạc nhiên. Không phải Li Syaoran. Cả hai đều chưa gặp người này bao giờ, nhưng nhìn bộ quân phục của Clow, Yukito đoán rằng đó là cấp dưới của Li. Trước lời gần như dụ hàng của kẻ địch, Touya vô cùng tức giận. Cơn đau trong ngực anh khiến anh đang định hét lên đáp trả thì phải khựng lại. Touya dong ngựa đến trước mặt người chỉ huy quân đội của địch. Đó là một thanh niên trẻ, có lẽ chỉ khoảng 18, 19 tuổi. Dù khuôn mặt đã bị che kín gần nửa sau bộ áo giáp dày, nhưng Touya phải bực mình công nhận rằng đó là khuôn mặt dễ mến và đặc biệt là khá.... đẹp trai. Yukito mỉm cười, nhìn vị tướng trẻ:

“Cậu là chỉ huy của Clow và Shimon à? Thật thất lễ quá, suốt trận đấu, chúng tôi chỉ vùi đầu vào chém giết mà không để ý sự có mặt của cậu!”

Người thanh niên cười đáp lại:

“Nếu các người để ý đến sự có mặt của tôi thì chắc chắn sẽ lao vào giết tôi chứ đâu để tôi sống đến bây giờ, đúng không?”

“Đâu dám” – Yukito tươi cười trả lời – “Với người chỉ huy tài giỏi như cậu, quân lính không giảm đi bao nhiêu trong trận chiến với những quân tinh nhuệ của chúng tôi, quả thật thân làm quân sư như tôi phải học hỏi nhiều”

“Đúng là quân của Kinomoto rất mạnh, nếu không phải đội trưởng đã báo trước và chuẩn bị nhiều quân thế này thì chắc chắn hôm nay, người đại bại là tôi chứ không phải các vị. Syaoran quả liệu sự như thần”

“Thì ra kẻ đứng sau chỉ đạo là Li Syaoran?” – Touya nắm chặt thanh kiếm trong tay, không phải do tức giận mà chỉ đơn thuần là để kiềm chế cơn đau đang bùng phát.

“Đúng vậy. Li Syaoran là đội trưởng của tôi. Xin giới thiệu, tôi là Garraku. Lần ra trận này, tôi cố gắng xin đi theo Syaoran, và thật may mắn khi được giao trọng trách to lớn chỉ đạo quân đội này. Nhưng mục đích chính của tôi là...” – đôi mắt người thanh niên đột trở nên long lanh, vui mừng đến mức Touya thấy cơn đau của mình vụt biến mất – “... Anh trai, Sakura Kinomoto đâu? Tôi đã ra lệnh không được giết cô ấy, chắc Sakura vẫn còn sống chứ? Chú em này có thể gặp chứ?”

Touya và Yukito thoáng ngạc nhiên. Nhưng rồi, Touya tức giận trả lời:

“Sakura không phải là người cứ muốn gặp là gặp được. Nó đương nhiên còn sống, bởi đó là người chủ chốt trong quân Kinomoto, làm sao chết dễ dàng thế được. Cậu quen biết nó?”

“Tôi biết cô ấy, nhưng chắc cô ấy không nhớ đã gặp tôi” – Garraku cười buồn bã.

“Cậu cần gấp em tôi làm gì?”

Garraku nhú mồm suy nghĩ. Có lẽ anh cần mất một chút thời gian để đấu tranh xem có nên nói tất cả những gì mình nghĩ cho Touya nghe hay không.

“Cậu có vẻ rất được Syaoran tin dùng?” – không đợi câu trả lời của Garraku, Yukito tiếp tục hỏi

Những suy nghĩ trong đầu Garraku đã được sắp xếp thành một hệ thống. Anh mỉm cười:

“Tin dùng ư? Không..... Lần này tôi ra trận với vai trò ‘vật hi sinh’.... Do chính tôi yêu cầu....”

“.....?” – Yukito, Touya ngạc nhiên không hiểu trước câu nói ngắt quãng dở dang của Garraku.

“Nhưng nói tin dùng cũng không phải sai” – trong thoáng chốc, giọng của chàng trai trẻ đột nhiên trở nên vui vẻ - “Theo một nghĩa nào đó thì đúng là tin dùng. Nghĩ xem, nếu tôi cố tình không giết các vị và Sakura Kinomoto, tội của tôi sẽ là gì?”

“Chết. Đó là hình phạt đương nhiên dành cho kẻ phản bội mệnh lệnh. Ngoài ra, nếu nội quy nghiêm khắc, có thể bị xử 3 đời” – Touya lạnh lùng nói.

Garraku chỉ cười tươi tắn:

“Đúng rồi. Nhưng bởi vì tôi là ‘vật hi sinh’, nên cái chết đối với tôi đã được dự đoán. Chết trên chiến trường vinh dự hơn nhiều, lại không bị xử tử 3 đời. Tại sao các vị không thử giết tôi nhỉ? Nếu tôi chết, các vị có thể kết thúc trận chiến này, cứu chữa những người bị thương và cứu sống cả người phụ nữ ở đằng kia cùng một đứa trẻ còn sống sót”

Ánh mắt Garraku liếc về phía Sonomi và Hiyula đang đứng đối mặt với nhau, thủ thế. Yukito thoáng nhú mồm trước dáng vẻ gần như đang chuẩn bị chiến đấu của hai người. Quân lính của Clow và Shimon, theo lệnh của Garraku, đều dạt về hai phía, không tham gia vào trận chém giết nữa. Touya không quay lại nhìn. Mắt anh không thể đủ tinh tường nhìn về phía xa bởi cơn đau xé người này.

“Ta sẽ không giết cậu” – Touya nói – “Cậu hi vọng ta giết để bảo toàn tính mạng cho gia đình mình, chứng tỏ từ đầu, cậu đã không có ý định tiêu diệt chúng ta”

Garraku mỉm cười:

“Đúng như đội trưởng Syaoran nói, Touya Kinomoto là một người thông minh, hiểu rất rõ con người xung quanh. Đúng là tôi không muốn giết mọi người, cho dù điều đó với tôi lúc này rất đơn giản. Nhưng không phải ‘từ đầu’. Lúc đầu, mục tiêu của tôi là giết tất cả Kinomoto, có như thế mới cứu được ‘người ấy’ khỏi số phận của mình. Nhưng có lẽ tôi đã lầm. Tôi giết các người, ‘người ấy’ sẽ chết..... Chi bằng.....”

Kết thúc câu nói, thanh kiếm trên tay Garraku lao thẳng vào ngực mình. Máu phun ra chan chứa, thấm đẫm cả mình con ngựa anh đang cưỡi. Touya và Yukito kinh ngạc, nhảy xuống ngựa, lao đến bên thân hình đầm máu của Garraku đang từ từ rơi xuống từ độ cao của chân ngựa. Touya nâng người chàng trai lên, để cho Yukito xem xét vết thương. Ánh mắt Garraku hoàn toàn thỏa mãn, nhìn vào hai người mà anh đã “tự coi” là bạn khi vừa mới gặp cách đây 5 phút.

“Tại sao cậu lại làm như vậy?” – Touya hỏi trong lúc Yukito lắc đầu vì vết thương quá nặng của Garraku. Giọng nói của anh không giấu được sự xúc động.

“Bởi vì....” – Garraku yếu ớt mỉm cười – “Syaoran muốn vậy....”

“Syaoran? Hắn muốn cậu chết?”

Garraku chỉ cười. Nụ cười của chàng trai tươi tắn như đã trút được gánh nặng. Anh khẽ đưa mắt nhìn quanh. Tất cả chỉ một màu trắng xóa. Không, không phải màu trắng. Ánh mắt anh bị bao phủ bởi màu đỏ của máu, tai anh vang lên những tiếng hờn oán của oan hồn những người đã khuất. Garraku không phải là một người thích vào trong quân đội. Anh cảm thấy đau lòng về những việc chính mình đã gây ra. Tuyết trắng bị nhuộm màu đỏ chiến tranh, mang bao tang thương. Những đứa trẻ, phụ nữ, người già,.... chết không còn ai. Bàn tay anh nhuộm đầy màu của tội ác. Và chính anh đã thêu dệt lên một bức tranh đỏ thẫm mà không một loại mực nào có thể tẩy xóa được. Tuy nhiên, vì Syaoran, anh có thể chết trong vai một kẻ

ác, trong vai kẻ gây ra thảm cảnh và kẻ đã cướp đi sinh mạng của hàng ngàn người. Nhưng Garraku biết, anh không thể làm gì được để thay đổi bức tranh mình đã vẽ lên. Anh chỉ còn duy nhất một hi vọng....

“Tôi muốn gặp Sakura.... nhưng không được nữa rồi.... tôi cần gặp cô ấy..... Hãy cứu Syaoran.... Chỉ Sakura mới làm được điều đó....”

Garraku nhắm nghiền mắt trước sự ngạc nhiên của hai người Touya và Yukito. Gió tuyết rít lên. Tất cả quân lính của Clow và Shimon, theo lệnh của vị chỉ huy quá cố, rút lui ngay lập tức mà không động đến bất cứ ai nữa.....

Sakura lao đi trong gió tuyết. Những bông tuyết bay xuống với tốc độ nhanh, như tức giận, như đau thương. Tuyết đọng trên bàn tay cầm cương của Sakura. Lạnh buốt. Tất cả những gì cô có thể cảm nhận được là cái băng giá của tuyết. Khi xông qua đám quân lính đông nhưng nhúc của quân đội Clow, dù cố gắng thế nào để bảo vệ Sakura, Nakuru và Seiza cũng không thể ngăn những giọt máu của họ bắn vào người cô công chúa nhỏ. Chiếc áo bông được những người phụ nữ trong gia tộc Kinomoto làm cho giờ đây thấm đẫm máu. Và Sakura biết, trong những giọt máu ấy, có cả máu của họ. Lúc Sakura rời đi, phụ nữ đã chết khá nhiều. Do lúc đầu, khi chủ định đi về phía núi Attatin, chiếc xe ngựa chở phụ nữ và trẻ con đi đầu tiên, nên khi chiến đấu, chiếc xe ấy cũng ở khá xa so với vị trí Sakura đứng. Vì vậy, cô không thể nhìn thấy được chuyện gì diễn ra đối với dì Sonomi, với đám trẻ và những người phụ nữ thân thiện, tốt bụng. Sakura chỉ hi vọng họ không sao, nhưng có lẽ điều đó là không thể. Yukito đã thông báo về số người tử trận, một con số không thể tưởng tượng được. Phụ nữ, trẻ nhỏ.... tất cả đều chết. Tại sao bọn họ lại tàn bạo như vậy? Sakura không giải thích được. Chiến tranh sẵn sàng cướp đi sinh mạng của tất cả mọi người, trong đó có cả những người vô tội. Không, tất cả những người lính trên chiến trường này đều là những người “vô tội”. Chỉ có những người lãnh đạo, gây ra chiến tranh mới thật sự “có tội”. Và Sakura là một trong số “tội nhân” ấy.

Seiza, Nakuru chỉ giữ im lặng đi trên dưới hai đầu của Sakura, sẵn sàng ứng cứu cô nếu có gì nguy hiểm. Ba con ngựa đã sắp ra khỏi địa phận của Xứ Tuyết. Không gian rộng lớn, chỉ vang lên tiếng chân ngựa êm êm trên nền tuyết trắng. Tuyết rơi xuống trước mắt Sakura. Cô gái chột giạt mình. Màu trắng thanh khiết ấy, giờ đây, như đã trở thành màu đỏ thẫm....

Tiếng con ngựa của Nakuru hí vang cắt ngang luồng suy nghĩ của Sakura. Cô vội vã ghì chặt cương ngựa. Phía sau, Seiza ngay lập tức dừng ngựa. Tiếng ngựa vang lên trong một khoảng đất trời, mang nét ai oán như dự báo điều không hay.

“Chuyện gì vậy, Nakuru?”

Sakura ngạc nhiên nhìn Nakuru. Hắn không trả lời, chỉ chăm chú nhìn về phía trước. Bất giác, theo ánh mắt của Nakuru, Sakura cũng ngược lên nhìn. Phía trước, thấp thoáng sau màn trắng bất tận của tuyết, dường như có hai con ngựa đang chờ đợi nhóm của cô.

“Cẩn thận. Dù sao cũng đã đến đây rồi, chúng ta đi lên đó xem sao?” – Seiza đề nghị.

Nakuru gật đầu rồi phóng ngựa đi, không quên liếc nhìn về phía Sakura để xác nhận sự an toàn của công chúa cho đến giờ phút này. Seiza đợi Sakura lao đi rồi cũng nhanh chóng bám sát đằng sau. Cả ba con ngựa nhanh chóng tiến lên phía trước. Bóng hai con ngựa cũng dần hiện rõ lên sau màn tuyết trắng....

.... Sakura không thể tin vào những gì diễn ra trước mắt mình. Tuyết không thể che phủ được hết màu đen trên mái tóc đang tung bay trong gió lạnh. Ánh mắt màu đen quen thuộc, sắc như dao bén như đang thôi miên đôi mắt ngọc bích đầy kinh ngạc của cô. Làn gió đưa đầy hương thơm dịu dịu, thoang thoảng xông thẳng vào mũi Sakura. Con ngựa đằng sau đứng im lìm trong gió. Mái tóc nâu phất phơ bay trong gió, mờ mờ ảo ảo và có gì đó không thật. Hai cặp mắt giấu sau cặp kính đang nhìn cô chăm chú. Chiếc kính không che được hai đôi mắt buồn thẫm thẫm.

Giống như Sakura, Nakuru kinh ngạc đến mức suýt hét lên. Nakuru cho dừng ngựa lại, ngay trước mặt hai con ngựa chặn đường, vẻ mặt ngạc nhiên và cả kinh hoàng. Seiza vẫn đề phòng, gương mặt bình thản lạnh lẽo. Mái tóc xám cột dài phía sau bị phủ đầy tuyết. Gió thổi tung mái tóc, đồng thời làm tuyết lả tả rơi xuống....

“Đó là....” – Sakura nói mà không dám chắc vào những gì mình đang nhìn thấy.

Yukito đặt xác của Garraku lên lưng ngựa. Theo như cả anh và Touya nhận xét, đây là một vị chỉ huy tài giỏi, đồng thời cũng là một người rất tốt. Yukito cảm thấy tiếc rẻ khi Garraku là kẻ thù của mình, bởi nếu anh ta là người trong quân Kinomoto, chắc chắn cả ba đã là những người bạn rất tốt. Dù chỉ mới gặp nhau trong một vài phút ngắn ngủi, nói chuyện không được lâu nhưng cả Touya cũng đồng tình với Yukito rằng không thể đánh đồng Garraku với những tên ham mê chém giết trên chiến trường từ xưa đến nay. Touya vẫn cố gắng dè nén cơn đau dữ dội của mình trong sự lo lắng của Yukito. Anh biết, trong thời điểm này, không thể gục ngã. Yukito và Touya phóng ngựa đến chỗ dì Sonomi và cậu nhóc Hiyula.

...Hiyula lăm lăm thanh kiếm, chực đâm vào Sonomi mà nhưng không thành công cho lắm. Lần tấn công đầu tiên, Sonomi đã may mắn tránh được khi vừa hồi phục sức lực một chút. Dù bà cố gắng gạn hỏi, cậu nhóc vẫn không nói gì, cắm gậy lao vào bà.

Sonomi không tấn công lại, chỉ né đòn. Hiyula là một cậu bé có tài năng và được đặt nhiều kì vọng nhất. Kiếm thuật, cung tên... đều được Touya, Yukito trực tiếp hướng dẫn. Cậu bé học rất nhanh, trở thành thủ lĩnh của đội quân nhí, tuy chưa thực hiện nhiệm vụ gì nhưng cũng đóng một vai trò không nhỏ trong quá trình tiến đánh triều đình Clow. Tuy nhiên, trong lúc này, khi Hiyula đang ở trong trạng thái vô thức, tức giận đến nỗi không phân biệt được những gì xảy ra xung quanh, những mũi kiếm vốn rất chính xác của cậu bé đâm trượt liên tục và Sonomi không mất mấy công sức để tránh né.

“NHÓC, CHÁU LÀM SAO VẬY?”

Sonomi hét lên hỏi, nhưng vẫn không có được câu trả lời. Ánh mắt cậu bé lúc ấy, có lẽ chỉ còn nhìn thấy những bông tuyết đỏ thắm đang rơi xuống, bao phủ cả Xứ tuyết thanh khiết bằng màu đỏ ô **c, màu đỏ chứa chan hận thù cùng những tiếng khóc than ai oán. Mắt Hiyula đỏ căm phẫn. Hai hàng nước mắt chảy dài từ đôi mắt vốn rất ngây thơ của cậu bé.

“DỪNG LẠI!”

Bất kể tiếng hét nào cũng không thể đánh thức cậu nhóc khỏi cơn u mê mà cậu đang tự mình tạo ra, nhưng tiếng ra lệnh đầy uy lực đó lại khiến cậu dừng lại trong một thoáng chốc. Cậu bé quay người lại, nhìn lên bằng ánh mắt rực lửa căm thù. Touya ôm chặt lấy ngực, chống chọi với cơn đau đang hoành hành, ngạc nhiên nhìn vào ánh nhìn kì lạ của cậu bé mà chính tay mình đã huấn luyện. Yukito nhảy xuống ngựa, đặt xác của Garraku xuống rồi nhanh chóng chạy lại đỡ Touya khi anh đang gần như sắp rơi xuống.

“Em làm sao vậy, Hiyula?” – Touya hỏi khi đã đặt chân xuống tuyết – “Dì Sonomi là phe mình mà. Kẻ thù rút lui hết rồi, không sao nữa đâu!”

Touya nhẹ nhàng nói, chậm rãi bước đến chỗ Hiyula. Có một điều chính anh cũng không hiểu vì sao, nhưng anh luôn xem cậu nhóc Hiyula giống như người em trai của mình. Một phần cũng do, khi bắt đầu thành lập quân đội, mọi thứ còn thiếu thốn, mẹ của Hiyula trở dạ mà không có người đỡ. Chính vì thế, anh buộc phải làm cái nhiệm vụ cao cả ấy. Hiyula là một cậu bé lớn trước tuổi, có những suy nghĩ già dặn nhưng thật sự vẫn còn rất ngây thơ. Ánh mắt cậu vẫn hồn nhiên giống như bao đứa trẻ. Vậy nhưng bây giờ, đôi mắt ấy không còn vẻ thánh thiện như mọi khi, nó như đang bị thiêu rụi trong sự hận thù chồng chất, giữa những bông tuyết đỏ thắm và những xác người la liệt.

“DỪNG LẠI GẦN ĐÂY!” – Hiyula sau một thoáng ngỡ ngàng, vòng thanh kiếm ra phía trước, chĩa thẳng mũi kiếm vào người Touya, đồng thời lùi lại một bước – “DỪNG LẠI GẦN TÔI! TẤT CẢ CÁC NGƯỜI CHẾT HẾT ĐI! TẤT CẢ —”

Hiyula chột sững lại. Một bàn tay mạnh mẽ nhưng dịu dàng và ấm áp đang nắm chắc vai cậu bé, vô hiệu hóa đôi tay cậu khiến thanh kiếm trở lên không có tác dụng.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Hiyula?” – Yukito nhẹ nhàng hỏi, tay vẫn giữ chắc hai bờ vai Hiyula – “Có thể nói cho ta nghe được không? Ta có thể giúp em!”

“GIÚP Ừ?” – Hiyula hét lên – “CÁC NGƯỜI NÓI GIÚP CHÚNG TA? VẬY TẠI SAO MẸ TA CHẾT? TẠI SAO BA TA CHẾT? TẠI SAO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI PHẢI CHẾT?”

Hiyula gào lên trong nước mắt. Khuôn mặt cậu bé bị bao phủ bởi những hàng nước mắt nóng hổi. Nước mắt chảy xuống tuyết lạnh, làm tuyết tan đi cái giá băng của mình trong chốc lát, nhưng vẫn không xua đi

màu đỏ đau thương đã ngấm vào lòng tuyết. Hiyula gục xuống. Tiếng thét gào của cậu bé vang lên trong sự cảm phẫn, đau đớn đến vô tận. Touya buồn bã đưa đôi mắt đen của mình nhìn vào những xác người đang nằm ngổn ngang. Tất cả đều đã chết hết. Anh tự hận mình. Tất cả những gì anh làm đã đem lại cái gì thế này? Chỉ có những xác chết nằm trải dài trong màu trắng của tuyết? Và màu đỏ tràn lan trên mặt nước trắng. Sonomi cúi đầu nhìn xuống, mái tóc che khuất đôi mắt của bà. Không ai rõ bà đang nghĩ gì, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào của bà, như mọi khi và như ngay cả lúc Tomoyo ra đi. Yukito xoay người Hiyula lại, ôm chặt lấy cậu bé, để mặc cho nước mắt ướt đầm ngực áo anh. Cậu bé nức nở:

“Quân sư, tại sao...? Quân sư nói với em, nếu có công chúa trở về, chắc chắn công chúa sẽ đem đến hạnh phúc cho chúng ta, nhưng tại sao?... Một tên định đâm em từ phía sau, lúc đó em không chú ý, và mẹ lao ra đỡ.... Mẹ chết rồi...”

Những tiếng khóc làm ngắt quãng câu nói của cậu bé. Không gian im lặng. Từ đằng xa, nghe thấp thoáng tiếng đập cánh của những con chim quạ. Thời tiết lạnh giá băng, vẫn không ngăn được mùi máu bay xa, và không ngăn được đàn quạ bay tới.

“Akane bị bọn chúng giết chết.... khi con bé tìm cách tấn công một kẻ đang định tấn công em.... Rồi Akane bị....”

Hiyula lại nấc lên từng đợt, không thể nói hết câu nói đang dở dang. Yukito ghì chặt cậu bé hơn, nhìn quanh chiến trường bằng một đôi mắt đau khổ, xót xa, rồi lại quay sang nhìn Touya đang ngồi trên tuyết, cố gắng chịu đựng mà thấy lòng mình chết lặng. Hiyula ngoan ngoãn đứng im trong vòng tay của Yukito, nhưng bất ngờ, cậu bé đẩy anh ra, nhảy lùi lại phía sau. Thanh kiếm đưa ra phía trước, chỉ vào người Yukito:

“Đúng rồi.... Đúng là thế rồi” - cậu bé nói trong nước mắt – “Chính công chúa Sakura đã gây ra bất hạnh này.... Em phải giết công chúa.... Công chúa không đến, mọi việc sẽ không xảy ra..... Em nhất định sẽ —”

“BỐP!”

Hiyula dừng lại đột ngột vì cái tát như trời giáng từ phía sau lại. Cậu bé ôm lấy mặt, quay nhìn bằng ánh mắt giận dữ. Đôi mắt màu đen cũng long lên nhìn lại cậu:

“EM ĐANG NÓI CÁI GÌ THẾ?” – Touya hét lên – “TA CẤM EM NÓI LẠI ĐIỀU ĐÓ LẦN NỮA, ĐẶC BIỆT LÀ TRƯỚC MẶT CÔNG CHÚA”

“EM SẼ NÓI” – Hiyula gào lên – “KHÔNG, EM SẼ GIẾT CÔNG CHÚA! CHẮC CHẮN LÀ THẾ. EM SẼ GIẾT CÔ TA.....”

Touya tức giận định giơ tay lên, nhưng nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cậu bé, anh lại từ từ hạ tay xuống. Anh hiểu nỗi căm hận của Hiyula, cả nỗi căm tức của những người đã nằm ở dưới nền tuyết lạnh này. Tuy nhiên, anh muốn bảo vệ Sakura. Anh tin rằng, nếu là Sakura, nhất định mọi việc sẽ ổn. Dù là lúc này, anh vẫn tin chắc chắn như vậy. Hiyula giận dữ như thế, hận thù như thế, chắc chắn cậu bé sẽ làm tất cả những gì có thể để trả thù, cho dù đó là giết Sakura. Để bảo vệ Sakura, Touya cũng sẵn sàng giết cậu bé đang đứng trước mặt anh. Nhưng anh đã không thể làm thế. Anh chỉ cúi đầu, bàn tay vẫn giữ chặt cơn đau dữ dội, đương đầu với cái chết. Touya không biết mình phải làm thế nào. Anh không thể tiếp tục bảo vệ Sakura được nữa, nhưng cũng không muốn làm hại cuộc đời của một cậu bé còn tràn trề tương lai....

“Hiyula, cháu nhìn xem nè!”

Tiếng di Sonomi reo lên mừng rỡ. Touya ngẩng mặt lên, trong khi Yukito và Hiyula đồng thời quay lại: Sonomi đang ôm trong tay một bé gái xinh xắn.

“AKANE?”

Hiyula hét lên, vắt thanh kiếm xuống dưới rồi chạy lại chỗ Sonomi. Sonomi nhẹ nhàng đặt cô bé gái xuống đùi mình quỳ trên tuyết, mỉm cười khẽ dựng cho Akane ngồi thẳng lên:

“Cô bé vẫn còn sống. Ta muốn đi xem xem còn ai sống sót không, nhưng trong số những người thuộc quyền bảo vệ của ta, ngoài cháu ra, chỉ còn cô bé này....”

Hiyula gần như không để ý đến những điều dì Sonomi nói. Cậu bé lay vai cô em gái thật mạnh, làm rung cả người cô bé lên:

“Akane, em mở mắt ra, nhìn anh nè! Akane? AKANE?”

Yukito nhanh chóng bước đến bên ba người, dùng tay nhẹ mở mắt Akane lên. Anh mỉm cười, tiếp tục kiểm tra mạch đập. Sau khi cảm thấy hài lòng vì không tìm thấy vết thương nghiêm trọng nào trên người cô bé, đồng thời hơi thở của Akane rất bình thường, Yukito cởi chiếc áo khoác ngoài, đắp lên người cô bé.

“Akane không sao, chỉ bị ngất đi thôi. Cần giữ ấm cho con bé!”

Yukito dịu dàng xoa đầu Akane. Không biết do sự ấm áp từ chiếc áo, hay từ bàn tay của Yukito, hoặc cũng có thể do tiếng gào thét dữ dội của người anh trai, Akane từ từ mở mắt....

“AKANE....” – Hiyula lao vào người em gái.

CÒN NỮA

“Anh....” – Akane mỉm cười, yếu ớt nói – “.... mọi người không sao chứ? Công chúa vẫn bình yên chứ?”

Nước mắt lăn dài trên mặt Hiyula. Cậu bé gật đầu lia lịa:

“Không sao. Công chúa vẫn bình yên. Công chúa vẫn bình yên....”

“Vậy thì tốt quá! Chỉ cần công chúa bình an....”

Akane cười rạng rỡ rồi từ từ nhắm mắt lại. Hiyula hét lên, nhưng rồi dịu lại sau khi Yukito giải thích cô bé chỉ “ngủ” tạm một lúc. Cậu nhóc yên tâm ôm lấy người em gái. Touya thở dài, vẫn ngồi im phía sau, nhìn tình cảm anh em của hai đứa bé. Cũng giống như anh, chắc chắn giờ đây, Hiyula sẽ yêu quý Akane hơn gấp ngàn, gấp vạn lần trước kia, bởi đó là người cuối cùng có quan hệ máu mủ với cậu bé, và sẽ là người duy nhất cậu bé muốn bảo vệ. Con đau tức lại bóp nghẹt ngực anh.

“Dì Sonomi, những đứa trẻ này cần được giữ ấm” – Yukito đứng lên, nhìn Hiyula và Akane, rồi lại đưa mắt ra xa – “Chiếc xe ngựa kia vẫn còn dùng được. Nhờ dì đưa bọn trẻ ra khỏi đây, đi sang bên kia sông Tomoeda, tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi, chữa thương.” – Yukito thở dài, nhìn xuống xác Garraku – “Dì có thể đưa xác người này rời khỏi đây không ạ? Anh ta sống bên ngoài, tốt hơn cũng nên chôn ở nơi ấm áp hơn. Bọn cháu sẽ đi vòng quanh đây xem còn ai sống sót không, ngoài ra cũng phải tìm chỗ chôn cất xác cho những người này nữa. Không thể để họ vùi thân dưới lớp tuyết dày thế này được”

“Dì hiểu rồi, nhưng....” – dì Sonomi mắc chiếc xe vào con ngựa, kéo đến đồng thời nhắc bổng Akane lên, đặt vào trong xe. Đương nhiên việc này khiến Hiyula cũng buộc phải leo lên dù muốn hay không. Yukito giúp Sonomi đưa xác của Garraku lên xe. Chợt Sonomi hét lên khi đưa ánh mắt về phía Touya – “TOUYA, CON SAO THẾ?”

Touya đang nằm vật vã dưới tuyết. Gương mặt anh nhăn nhó đau đớn, hai bàn tay bấu chặt vào ngực. Anh lăn lộn, kiểm chế cơn đau của mình nhưng không thành công như lúc trước. Sonomi định lao lại phía Touya, thì bị bàn tay Yukito chặn lại. Yukito bình thần đi đến bên người bạn thân đang quằn quại đau đớn, mà ánh mắt giật lên từng hồi khiến người ta biết, cái vẻ bình thần ấy chỉ là giả tạo. Yukito quỳ xuống, nâng người Touya lên, ôm chặt anh trong tay. Touya co giật mạnh trong tay Yukito rồi từ từ dịu lại, nằm im lìm trong lúc Yukito cũng từ từ rời lỏng tay ra. Sonomi lo lắng:

“Con sao rồi, Touya?”

Touya cười:

“Dì chắc cũng biết con chỉ có thể sống đến 25 tuổi chứ?”

“Ta biết” – Sonomi nói sau một lúc sững sờ - “Nhưng con đã sắp 26 tuổi rồi. Ta nghĩ đó là do các thầy y nói sai.”

Touya mỉm cười:

“Không sai đâu. Đáng lẽ con đã chết lâu rồi, nhưng nhờ Yukito luôn cho con uống một loại thuốc, vì thế con mới có thể sống đến bây giờ”

“Vậy tại sao không uống nữa, Yukito? Hết rồi à? Dì sẽ đi kiểm cho.”

“Không, vẫn còn rất nhiều” – Yukito lặng lẽ nói – “Nhưng cách làm này là một con dao hai lưỡi. Loại thuốc này vốn là một loại thuốc kích thích nguy hiểm, dù cháu đã cố gắng chế biến nhưng không thể tránh được độc tố của nó. Nó không chữa khỏi được bệnh cho Touya, nhưng đủ để làm cho cậu ấy sống thêm một vài năm nữa. Tuy nhiên..... Nếu nó dùng quá liều sẽ sinh ra một tác dụng phụ nguy hiểm, gây lên các cơn đau quằn quại, rồi từ từ mất tác dụng. Mà.....” - Giọng Yukito đau đớn, như đã làm một việc không nên làm – “..... từ cái ngày Tomoyo chết, thuốc đã đến giới hạn rồi..... Và cho đến lúc này thì thuốc cũng không còn tác dụng nữa.....”

Sonomi lặng đi. Khuôn mặt bà hơi đanh lại nhưng không để lộ cảm xúc gì ra ngoài. Đây là điều khiến người ta thấy khâm phục nhất ở Sonomi. Bà luôn giấu đi được tâm trạng thật sự của mình, chỉ để ra ngoài một bộ mặt bàng quan, một ánh mắt lạnh lùng. Bà chỉ giữ im lặng, ngồi yên, để mặc cho tuyết chờn vờn đùa nhích trên mái tóc ngắn thẳng. Sonomi kéo mũ áo trùm lên đầu, đứng lên:

“Chúng ta đi thôi. Cần phải làm gì đó cho Touya. Có lẽ sẽ có cách gì cứu được con.”

Touya khẽ lắc đầu:

“Cám ơn dì, nhưng không cần đâu.” – anh khẽ mỉm cười buồn bã – “số mệnh là số mệnh. Yukito đã từng nói, mọi việc xảy ra hôm nay đều đã được sắp xếp trước, chỉ là mình không biết nó sẽ xảy ra và diễn biến như thế nào mà thôi. Dì đừng bận tâm đến con, con nghĩ một lúc sẽ đỡ thôi. Sau khi chôn cất người chết và tìm cách cứu chữa những người sống, con sẽ đi tìm dì”

“Nhưng.....” – Sonomi phân vân. Nhưng ngay khi bắt gặp ánh mắt cương quyết của đứa cháu, bà thở dài – “Thôi được. Vậy.... Làm sao chúng ta tìm được nhau? Cả Sakura và hai vị ‘Đại hộ pháp’ kia nữa? Các trưởng lão,... Mọi người đều chết cả rồi, gia tộc chúng ta chẳng lẽ sẽ kết thúc như thế này sao?”

“Không đâu” – Touya nói một cách chắc chắn - “Gia tộc chúng ta cần phải tồn tại cho đến khi phục hồi được, tiêu diệt triều đình hiện tại và trở lại với vị thế vốn có của Kinomoto. Tất cả những người còn sống sót nhất định sẽ nhanh chóng trở về, tái ngộ với nhau. Và lúc đó, cuộc chiến mới chính thức bắt đầu.”

Ánh mắt Touya tự tin, cương quyết, anh chỉ mỉm cười, không nói thêm nữa. Chỉ có tuyết trắng nhẹ nhàng buông xuống người chàng trai, tiếng gió thổi vi vu trong không gian tĩnh lặng đầy mùi chết chóc. Sonomi tự biết không thể hỏi thêm được gì. Dù sao bà cũng đã từng chăm sóc Touya một thời gian ngắn, trước khi “Tam gia huyền thoại” chính thức xông trận, hơn nữa, kinh nghiệm nói chuyện với Touya bà đã học được khá nhiều từ Sakura, nên Sonomi hiểu khi Touya không muốn nói thì hỏi chỉ tốn công. Sonomi nhảy lên xe ngựa, phóng đi. Chiến trường toàn máu. Tuyết đỏ ngập tràn cả thung lũng. Hương tuyết lạnh lẽo giờ đây bốc lên mùi tanh khó chịu và mùi hôi của bầy quạ liều lĩnh. Có những con quạ vội vã bay đi ngay vì không chịu được cái lạnh ở đây. Cơn đau dày xé từng trận trong cơ thể Touya, khiến cả người anh muốn nổ tung ra vì quá đau đớn. Yukito cúi mặt, xót xa nhìn người bạn của mình. Anh biết, nếu không tiếp tục cho Touya dùng thuốc, Touya sẽ chết sớm hơn, nhưng cũng không phải chịu cảnh đau đớn này. Yukito tự trách mình đã quá dễ dãi trước những yêu cầu của bạn, khiến giờ đây, Touya khổ sở vật vờ. Đường như hiểu được suy nghĩ của Yukito, Touya kéo tay anh, khẽ mỉm cười. Nước mắt chảy xuống khuôn mặt tái xám, nhăn nhúm lại vì đau đớn của Touya, Yukito gục đầu vào ngực anh. Touya chỉ im lặng. Tuyết như muốn bao phủ lấy cả hai người, lặng lẽ đàn lên khúc ca tiễn đưa linh hồn người đã chết. Tiếng tuyết khóc ai oán, thương xót những xác người đã bắt đầu bị đàn quạ bu kín. Tuyết muốn che giấu chúng, để những người đó được chết toàn thân nhưng bất lực. Tuyết lại hát một bản nhạc buồn đau, giạt lên từng đợt với cơn đau của Touya....

“Đừng trách mình, Yukito.... Dù sao thì, việc sử dụng thuốc là do tổ yêu cầu.... Tổ chấp nhận đau đớn để bảo vệ được Sakura..... Đây là kết cục do chính tổ lựa chọn”

“Nhưng.....” – Yukito cố gắng nén chặt nước mắt mà chúng vẫn tiếp tục trào ra.

“Được rồi” - lời Touya đầy uy lực dù giọng nói yếu ớt – “Mong ước cuối cùng của tổ.... dù sao thì tổ cũng chết, nhưng tổ hi vọng cái chết của tổ vẫn có thể giúp gì cho Sakura. Tổ không muốn chết một cách vô ích....”

“Ý cậu là.....?” – Yukito ngạc nhiên – “Chẳng lẽ.....Cậu....”

Touya mỉm cười, nhìn vào màn tuyết trắng đang lạnh lẽo bao phủ. Tuyết trắng từ từ rơi xuống, rồi dần dần biến đổi thành màu đỏ thẫm đau thương. Anh lặng lẽ nói:

“Người đó đến rồi....Người mà tớ vẫn đang chờ đợi..... Người sẽ giúp tớ thực hiện mong ước cuối cùng....”

Yukito quay người lại phía sau. Từ hướng Thảo nguyên chết, một bóng người đang chậm rãi đi lại. Con ngựa cao vắn thông dong từng bước nhịp nhàng, như hòa mình vào điệu nhảy của tuyết. Ánh mắt ngạo nghễ lạnh lùng nhìn xuyên qua cái làn tuyết băng giá. Yukito thốt lên kinh ngạc:

“Người là.....?”

41. Chương 41: Người Quen Cũ

Bóng người đó từ từ rõ dần ra trong làn tuyết lạnh lẽo. Những bông tuyết mờ mờ ảo ảo, như bao trùm lên một vị thần tiên xuất hiện cứu thế gian, một chàng hoàng tử vừa bước ra khỏi phù phép của mụ phù thủy độc ác. Con ngựa thông dong, tự tại như chính tính cách của vị chủ nhân nó. Mái tóc nâu phát phơ trong làn gió nhẹ, ôm ấp lấy đôi mắt màu hổ phách tự tin và cao ngạo. Một nụ cười thoảng qua trên đôi môi vị khách mới đến.

Yukito cố gắng trấn tĩnh, nhanh chóng lấy lại được nụ cười niềm nở của mình mọi khi:

“Xin chào, lâu quá không gặp, Li Syaoran!”

Syaoran bước ra từ màu trắng xóa của tuyết, từ nỗi lạnh lẽo vô hình của thời tiết khắc nghiệt, trên môi vẫn nở nụ cười như cái băng giá của tuyết từ hàng bao năm nay:

“Lâu không gặp, Yukito Tsukishiro và Touya Kinomoto”

“Cậu vẫn khỏe chứ?” – Yukito tươi cười hỏi.

“Umm, chắc là vẫn đủ để sống trong cái thời tiết này” – Syaoran cười – “Còn hai anh chắc vẫn có thể sống ở cái nơi nóng bức như Tomoeda chứ?”

“Bao giờ vào hè, tôi sẽ đến đó thử xem có sống được không, còn bây giờ, Tomoeda cũng chẳng ấm hơn Xứ Tuyết là mấy. Hi vọng đến lúc đó, cậu sẽ chào đón tôi hơn những lần gặp trước, Syaoran” – Yukito ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Anh ngắm nhìn con ngựa Syaoran cười, mỉm cười – “Con ngựa này vẫn còn ở chỗ cậu sao, Syaoran? Hôm gặp cậu ở ‘Đồi ma’, tôi đã lấy nó đi. Vậy nhưng hôm gặp lại ở sông Tomoeda, cậu lại cười nhảm nó. Thật không ngờ cậu và nó có duyên như vậy”

Syaoran vẫn giữ vững nụ cười trên môi, dù Yukito biết, nụ cười đó lạnh lẽo như tảng băng trôi ngàn năm chưa tan:

“Một con ngựa tốt, tôi không nỡ vất đi.”

Yukito khẽ nhún vai, trong khi Syaoran đưa mắt nhìn về phía Touya. Ánh mắt Touya trắng dã, nét đau đớn lộ ra trên khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ cảm xúc. Trán anh nhăn lại vì những trận chiến đấu với cơn đau trong chính cơ thể của mình. Touya vẫn ngồi im trên tuyết, người khẽ dựa nhẹ vào Yukito. Im lặng.

“Đau đớn lắm sao, thái tử?”

Syaoran khẽ cười. Touya tức giận:

“Đừng ra vẻ hỏi han hay thương hại!”

“Đâu dám” – Syaoran mỉm cười – “Tôi có nghe lời đồn, Thái tử của Kinomoto không thể sống quá 25 tuổi, tưởng là tin đồn nhảm chứ. Nhưng không ngờ là thật!”

“Ta chết, cậu vui lắm hả?”

“Vui” – Syaoran trả lời, khẽ cười – “Dù sao thì anh cũng là kẻ thù của tôi mà, nếu anh chết thì tôi càng đỡ công đi giết. Và trong tình trạng này, anh cũng không đủ sức giết tôi. Nhưng mà....” – Syaoran chợt dừng lại như vừa nghĩ ra điều gì khó hiểu. Anh khẽ cúi đầu xuống khỏi người ngựa, nhìn chăm chú vào Touya một cách tò mò – “Hình như là.... Anh chưa từng có ý định giết tôi, đúng không? Mấy lần gặp anh, tôi

không cảm nhận thấy ý muốn ‘giết’ của anh. Tại sao vậy? Tôi là kẻ thù của anh mà? Chẳng lẽ anh không muốn trả thù cho cha mẹ và gia tộc hay sao?”

Đôi mắt lạnh lẽo của Touya như soi thẳng vào Syaoran, khiến một người băng giá như Syaoran cũng phải cảm thấy lạnh sống lưng. Anh cười nhạt:

“Trả thù à? Đối với ta, điều đó không cần thiết. Trả thù không phải là việc mà ba ta mong muốn. Thứ ông muốn ta làm là hạnh phúc của nhân dân: ‘Nếu người dân trong vương quốc Clow hạnh phúc, hãy để cho quá khứ chìm vào dĩ vãng. Còn nếu họ phải sống trong nghèo khổ bất hạnh, nhất định phải giành lại ngôi báu!’ Chính cha ta đã nói với ta điều đó trước ngày ông ra đi, nên ta hoàn toàn không bao giờ có suy nghĩ sẽ làm điều gì tổn hại đến cuộc sống của nhân dân, trong khi việc trả thù cá nhân của ta có thể gây ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân. Điều đó tuyệt đối ta không làm. Nhưng.... Cuộc sống của người dân Clow quá đau khổ, ta đã không thể làm ngơ được nữa rồi!”

Syaoran thoáng ngạc nhiên nhìn vị thái tử này. Anh ta có suy nghĩ chín chắn hơn người, ánh mắt kiên định đầy cứng rắn, dù lạnh lùng nhưng vẫn cảm nhận được tình yêu thương sâu sắc dành ọi người: người thân, và cả những người dân không hề quen biết của Clow. Trong thoáng thời gian ấy, Syaoran chợt nghĩ: Nếu có người này làm vua thì thật tốt. Có lẽ sẽ không có những khu nhà nghèo nàn, những người ăn mày trần lan ngoài những con đường tăm tối. Clow sẽ không chỉ là một vương quốc được che dấu bởi những khu phố quý tộc tràn đầy hạnh phúc, như một thiên đường trong ảo giác nữa. Nhưng rồi, anh gạt bỏ những suy nghĩ của mình sang một bên. Trước đây, và cả bây giờ, anh đều không suy nghĩ nhiều cho người dân, chính vì vậy mà anh khâm phục con người đang đứng trước mặt anh đây. Touya thở dài nói tiếp:

“Ta, từ khi sinh ra đã được chuẩn đoán bệnh tình. Một căn bệnh bẩm sinh, sẽ khiến ta không sống được quá 25. Bây giờ là thời điểm cái chết đã cận kề. Ta đã làm tất cả những gì có thể cho vương quốc, cho người dân và cho cả gia tộc, có chết cũng không hối hận về những điều đó. Điều duy nhất ta hối hận..... chính là Sakura. Ta đã lôi con bé vào vòng xoáy của cuộc chiến này. Ta rất hận mình. Để con bé phải sống trong đau khổ như thế.... Nếu có thể thay đổi quá khứ, chắc chắn ta sẽ không bao giờ trở về Tomoeda để tìm Sakura. Cho dù con bé không còn nhớ gì về ta, không nhớ về quá khứ của nó, nhưng chỉ cần nó sống hạnh phúc, thế là đủ!”

Tình cảm yêu thương em gái của Touya như truyền sang cả người Syaoran. Anh hiểu nỗi buồn ấy. Khi vô tình đã khiến cho người mình yêu thương nhất phải rời bỏ cuộc sống hạnh phúc của mình, sống trong cuộc sống đầy dằn vặt, đau khổ. Người đó đau khổ bao nhiêu, người đã gây lên chuyện đó sẽ đau khổ gấp bội phần. Vì hiểu, Syaoran dần đồng cảm. Anh không thể nói được gì, ngoài một tiếng thở dài.

“Anh không giết tôi...” – Syaoran lặng lẽ nói – “Chẳng lẽ anh không sợ sau này tôi sẽ giết tất cả sao? Cả người anh yêu mến nhất như Yukito, hay người anh thương nhất như Sakura? Anh không nghĩ tôi sẽ giết hết sao?”

Touya chỉ mỉm cười:

“Cậu sẽ không làm như vậy” – Anh tự tin vào từng câu nói của mình, ánh mắt rắn rỏi nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Syaoran – “Bởi vì.... Trái tim của cậu không cho phép.”

Syaoran khẽ giạt mình. “Trái tim mình không cho phép ư?” Nhiều người luôn nói, “trái tim” và “trí óc” dù cùng ở trong một bản thể, nhưng chúng luôn hoạt động riêng rẽ. Syaoran không tin. Đối với anh, “trái tim” ở trong chính cơ thể anh, và nó phải hoạt động theo sự chỉ đạo của anh. Nếu anh muốn giết tất cả, cho dù cái gọi là “trái tim” ấy có hoạt động thế nào cũng không ngăn cản được. Nhưng, có thật sự là như vậy không? Syaoran cảm thấy niềm tin của mình đang bị lung lay. Ánh mắt Touya khi nói câu đó đầy tự tin, như dăm đặt cược bằng cả mạng sống của mình. Syaoran suy nghĩ miên man, nhưng rồi, anh tự cười mình. Dù “trái tim” hoạt động riêng rẽ hay không thì cũng có sao? Anh vốn là một người không có “trái tim” mà!

Syaoran định lên tiếng cãi lại với Touya, nhưng rồi lại thôi. Dù đã cố gắng tự điều chỉnh bản thân, nhưng có một điều gì đó vẫn vang lên trong đầu anh, cuốn lấy anh vào những suy nghĩ ấy. Trí óc anh bảo anh không được để tình cảm xen vào nữa, trong khi những bộ phận khác khẽ run lên vì câu nói của Touya.

“HỰ!”

Cuộc “nội chiến” trong cơ thể Syaoran buộc phải dừng lại vì tiếng kêu của Touya. Vị thái tử đang quần quai giữa hơi lạnh của tuyết trắng. Ánh mắt anh trắng dã ra, màu đen mờ **c như đang từ từ phai màu. Chiếc mũ trùm đầu văng ra xa, để lộ ra ngoài mái tóc đen bị phủ đầy tuyết. Tuyết ve vuốt khuôn mặt anh. Hai tay Touya bám chặt lấy thân hình run lên của Yukito, rồi lại từ từ buông lỏng nó ra. Bàn tay anh nắm chắc lấy những nắm tuyết, hi vọng rằng, hơi lạnh của tuyết sẽ giúp anh phần nào đó xoa đi sự đau đớn này, nhưng vô ích. Vẫn quần quai trong cái giá lạnh, tưởng chừng cơn đau sẽ không bao giờ ngừng lại.

Thường ngày, cánh tay của Yukito vô cùng mềm mại, dẻo dai trong những công việc cung, kiếm, nhưng giờ đây, nó như hai chiếc cột vô cùng vững chắc, trở thành chỗ dựa không thể thiếu cho Touya. Anh vòng tay, ôm chặt lấy người bạn của mình mà người không kiềm chế được cơn run. Anh run lên vì sợ hãi. Run lên vì đau đớn. Nỗi đau của Touya dường như truyền cả sang anh, sang ánh mắt màu xanh lo lắng. Yukito không khóc. Tuyết rơi xuống khoe mắt anh, nhỏ xuống. Trong veo. Giá lạnh.

Trong cái thoáng chốc Touya vật người xuống ấy, Syaoran thật sự cảm thấy bối rối. Anh không biết phải làm gì, chỉ có thể nhảy xuống khỏi ngựa, chăm chú đứng nhìn sự đau đớn của cả hai người. Những lần gặp trước, ấn tượng của Syaoran đối với Touya chỉ là: một vị thái tử giỏi, yêu em gái, nhưng lạnh lùng và băng giá quá. Nhưng giờ đây, sau một vài câu nói chuyện, Syaoran chợt hiểu: Touya là một vị thái tử đầy trách nhiệm, tràn ngập tình yêu thương. Không chỉ yêu cô em gái duy nhất, không chỉ yêu gia đình, người thân, vị thái tử này còn dành cả trái tim mình đối với những người dân, dù không biết tên, dù không quen biết. Anh ta đau với nỗi đau của dân, tự mình chuốc lấy đau khổ, chỉ để đem đến cho họ nụ cười hạnh phúc. Suy nghĩ của Touya như truyền sang cả cho Syaoran, khiến anh thấy một sự khâm phục dâng trào. Những điều đó, Syaoran chưa từng nghĩ đến. Đối với anh, khi lấy “trả thù” làm mục đích sống, những thứ khác đều đã trôi tuột đi, không còn lại gì. Chính vì thế, anh khâm phục cách sống của vị thái tử này, một cách sống có thể tự do yêu thương người khác, có thể vì người khác mà sống, và cũng vì người khác mà chết. Trong cuộc sống chỉ có thể “vì mình” của anh, anh mong rằng có thể sống giống như Touya, cho nên anh khâm phục, anh đồng cảm và anh bối rối. Sự biến mất của một người có cùng lí tưởng như vậy, khiến Syaoran cảm thấy có chút nuối tiếc.

Sau khi phân tích kĩ lưỡng tâm trạng của mình một cách nhanh nhất có thể, Syaoran lấy lại vẻ bình thản vốn có của mình. Anh nhìn xuống Touya, lúc ấy đã nằm im trong vòng tay Yukito. Vết mặt đau đớn vẫn không bớt đi trên gương mặt anh, nhưng không còn quần quai nữa. Sự tĩnh lặng bao trùm không gian bao la rộng lớn. Syaoran ngồi xuống, khẽ hỏi:

“Còn sống được bao lâu nữa?”

Yukito vẫn cúi đầu, nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của người bạn. Anh không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ buồn bã nói:

“Cậu ấy vẫn luôn chờ cậu, Syaoran ạ..... Cậu ấy luôn luôn như thế.... Cậu ấy vẫn chờ cậu....”

Syaoran im lặng. Câu nói của Yukito không có một chút sức sống nào, vang lên trong không gian lạnh lẽo, hòa mình vào những bông tuyết đỏ rực màu máu. Ấn tượng của anh về Yukito là một con người hòa đồng, thân thiện với tất cả mọi người. Nụ cười của anh ta có sự ấm áp mà một người sống trong cảnh lạnh lẽo như Syaoran luôn tìm kiếm. Khi gặp Yukito ở “đồi ma”, nếu không phải bức mình vì Yukito và Sakura nói chuyện với nhau đến mức.... quên mất mình, thì chắc chắn Syaoran cũng sẽ rất mến Yukito. Trong trí tưởng tượng của anh, Syaoran nghĩ, Yukito không bao giờ có thể tắt nụ cười trên đôi môi mình được. Nhưng giờ thì, anh biết mình đã nhầm.

“Cậu ấy chờ cậu để nói với cậu một việc... Touya muốn nhờ cậu....”

“Việc gì?” - Syaoran lặng lẽ hỏi, cắt ngang những câu nói ngắt quãng của Yukito.

“Cậu ấy sẽ tự nói cho cậu biết..... Sắp ra đi rồi, đi xa mãi mãi... Nhưng chắc chắn, Touya sẽ dùng chút sức lực cuối cùng để cho cậu biết... Chắc chắn là như vậy...” - Nụ cười thường trực trên môi Yukito, nụ cười mà Syaoran nghĩ sẽ không bao giờ biến mất, giờ không còn hiện hữu nữa. Đôi môi anh mấp máy, cố gắng nở nụ cười, nhưng chỉ là những cái nhếch mép đau khổ. – “Cậu luôn sống vì ‘Trả thù’, đúng không Syaoran?” – Yukito lặng lẽ nói tiếp – “Ừ, ‘trả thù’.... Khi không còn mục đích sống nào nữa, thì ‘Trả thù’ chính là mục đích tốt nhất...”

Syaoran ngạc nhiên, nhưng không hỏi. Anh vẫn im lặng, như cái im lặng ngàn năm của tuyết trắng, và như cái băng giá mãi mãi không tan của Xứ Tuyết. Không gian vẫn tĩnh lặng, trong nỗi buồn muôn thuở đeo đẳng, trong làn máu tanh tươi và nỗi hận thù gieo giắc đau thương. Tuyết nhảy nhót xung quanh, rơi xuống, hòa tan vào dòng máu đỏ của chiến trường chết chóc. Trận chiến đã kết thúc, Syaoran có thể đoán trước kết quả, kể cả số phận đối với Garraku. Nhưng anh không hỏi, bởi anh không muốn một lần nữa xác định sự thực đau lòng ấy. Tuyết vẫn đỏ. Lạnh lẽo. Chỉ có những bông tuyết giăng nhẹ lên bàn tay và cả thân hình của ba người. Tuyết an ủi tâm hồn của con người, nhưng đồng thời cũng làm những giọt nước mắt đông lại, không thể chảy ra nữa trong những nỗi đau trải dài triền miên. Không thể khóc. Tuyết lại hóa đỏ, lại khóc thay con người. Nhưng đó là những giọt nước mắt đau khổ. Những giọt máu mắt.

Đôi mắt nhắm nghiền của Touya từ từ mở ra, dù không nhận được sự vui mừng chào đón của cả Yukito lẫn Syaoran. Họ đều biết, lần mở mắt này, sẽ là lần cuối cùng....

“Li... Ta... có việc... nhờ cậu....”

Ánh mắt Touya kiên quyết, tự tin theo ánh mắt của một vị thái tử, nhưng đồng thời cũng chứa chan nỗi mong chờ. Syaoran lặng lẽ:

“Anh nghĩ là tôi sẽ đồng ý ư?”

“Cậu chắc chắn sẽ đồng ý...” – Touya nói một cách tự tin – “Bởi vì... Mục đích và cách làm của chúng ta giống nhau....”

Hôm nay quả là một ngày kì lạ! Đã có hai người nhờ anh đồng ý một việc gì đó, nhưng một là “chắc chắn sẽ từ chối”, và một việc là “chắc chắn sẽ đồng ý”. Syaoran mỉm cười. Bên cạnh anh có biết bao người thân, nhưng mấy ai hiểu hết được con người của anh? Dù là Eriol, là Garraku, Rika hay cho dù là chính người mẹ đã sinh ra anh, đều không thể hiểu được suy nghĩ của anh. Anh đã từng hi vọng, có một người hiểu rõ được những việc mình làm, hiểu rõ suy nghĩ của mình, mà mình không cần phải nói. Và giờ đây, người anh luôn mong chờ đang đứng ngay trước mặt anh. Thật kì lạ, chỉ là một người trong số muôn ngàn người, là một trong số những kẻ thù cần phải giết, và cũng là một người không mấy khi tiếp xúc, nhưng mọi suy nghĩ của anh dường như bị người này đoán biết hết. Syaoran thả chiếc mũ xuống. “Ừm.... Có thể chăng? Biết đâu.... Có lẽ, mình sẽ đồng ý....” – Syaoran nghĩ thầm, để tuyết dịu dàng ôm lấy khuôn mặt, dù những bông tuyết đó thấm máu, giống như nụ cười vô cảm của anh....

Sakura nhắm mắt lại, cố gắng trấn tĩnh rồi từ từ mở mắt ra. Vẫn là những hình ảnh ấy hiện lên, ngày càng rõ ràng. Tuyết trắng không che lấp được hết mái tóc đen dày phát phới. Và nụ cười lạnh lẽo, nhưng rất quen thuộc. Đôi mắt buồn sâu thẳm vẫn nhìn cô không chớp mắt, mệnh mông, hòa vào trong làn tuyết lạnh giá. Không gian im lặng trôi qua trong sự chậm rãi của thời gian. Gió vẫn reo ca, và tuyết vẫn nhảy múa. Điệu nhạc buồn thương vang lên, cùng những bước đi thong dong của hai con ngựa.

Sakura đứng im chờ đợi. Những bông tuyết không còn che phủ bờ mắt cô nữa, khiến cô có thể nhìn rõ ràng hai người đang tiến lại phía mình. Hai chiếc kính bị bám đầy bụi tuyết, nhưng vẫn để lộ ra hai ánh nhìn thân quen, dù bây giờ, nó có cái gì đó xa lạ. Sakura nói trong sự kinh ngạc:

“Eriol..... và..... ‘Thủy thần’ Naoko?”

Nakuru, Seiza cũng ngạc nhiên không thốt lên lời. Đôi mắt họ nhìn chăm chú vào hai vị khách chặn ngang đường, Seiza vẫn bình thản trong khi Nakuru có vẻ vui mừng hơn là lo lắng. Eriol khẽ mỉm cười nhìn Sakura, dù thoáng qua trong mắt anh là một chút ngạc nhiên. Trái tim Sakura chợt rộn lên. Cô không ngờ còn gặp lại Eriol, và càng không ngờ sẽ có thể gặp lại Naoko. Cả hai người này, cô đều tin rằng, sẽ không thể gặp lại nữa, cho dù còn sống hay đã chết. Họ dường như đã biến mất khỏi cuộc đời cô, sau những nỗi đau khổ mà chính cô đã vô tình gây ra cho họ. Nhưng giờ đây, họ vẫn đang hiện hữu, ngay trước mắt Sakura.

Naoko nhảy xuống khỏi ngựa, bước lại gần Sakura, nhìn cô bằng đôi mắt buồn mệnh mang. Tuyết nhẹ nhàng rơi ra từ mái tóc của cô gái, chảy xuống dưới, cũng không đủ khiến cô để ý. Naoko khẽ quỳ xuống:

“Công chúa!”

Sakura mỉm cười, nụ cười trong niềm vui hân hoan:

“ ‘Thủy thần’ Naoko, không ngờ có ngày ta còn gặp lại người. Người không sao, thật tốt quá!”

Naoko im lặng không nói. Cô gái vẫn quỳ im dưới tuyết, để mặc tuyết trắng nhảy múa trên người mình. Mái tóc dài ngang vai phủ xuống, che kín đi đôi mắt buồn thương của cô. Nakuru và Seiza nhảy xuống ngựa, nhanh chóng chạy lại định đỡ Sakura xuống, nhưng dường như điều đó là dư thừa. Trước khi họ kịp đặt chân xuống nền tuyết, Sakura đã để con ngựa lại, đi lên phía trước. Ánh mắt đen hấp háy sau cặp kính mắt của Eriol nhìn chăm chú vào đôi mắt ngọc bích trong veo của Sakura. Eriol bước xuống, mỉm cười:

“Rất vui được gặp lại em, Sakura. Em vẫn ổn chứ?”

Sakura mỉm cười. Cô thật sự không biết nói gì hơn. Khi mới nhìn thấy anh trong màn tuyết trắng, cô đã cảm thấy, Eriol có cái gì đó khác lạ. Nhưng giờ đây, nhìn ánh mắt hấp háy của anh, cô nghĩ, mình đã nhầm. Eriol vẫn là Eriol, điều duy nhất khác trước là trông anh có vẻ già dặn hơn, từng trải hơn và chừng chạc hơn. Cũng đúng thôi. Trải qua bao nhiêu chuyện đau buồn, bao nhiêu thứ dồn dập đổ lên đầu trong một thời gian ngắn ngủi, lại những tháng ngày bôn ba bên ngoài Tomoeda, chắc chắn Eriol đã học được nhiều thứ, và trở về đây với một sự mới lạ.

“Sự xuất hiện của tôi có lẽ làm em giật mình, đúng không?”

Eriol tươi cười, nhìn về mặt ngơ ngác của Sakura. Cô khẽ cười:

“Đúng vậy.... Em... không nghĩ là anh sẽ còn trở lại đây, Eriol. Bởi vì Tomoeda là nơi mà... Tomoyo đã....”

Sakura ngừng lại. Cô không muốn nhắc đến chuyện đó, dù nó đã ở trong quá khứ. Người ta nói, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, nhưng thời gian không thể làm phai dấu những nỗi đau. Và dù đã trải qua một thời gian dài, trải qua nhiều chuyện hơn bình thường, nhưng Sakura vẫn không thể chấp nhận cái chết của Tomoyo. Cô thường tự thuyết phục mình, Tomoyo vẫn còn sống. Cô chưa một lần nhắc đến tên Tomoyo trước mặt mọi người, cũng không nhắc đến cái chết treo lơ lửng trên đầu. Đối với những ai biết đến câu chuyện trên bờ sông Tomoeda, đều chỉ biết đến một cô gái tóc tím, được mang đi khỏi Tomoeda khi thân xác đã lạnh giá. Sakura vẫn luôn mong chờ một điều kì diệu trong cổ tích sẽ xảy ra....

“Tôi hiểu.” – Eriol mỉm cười nhìn về mặt bối rối của Sakura – “Trong trường hợp ấy ai cũng nghĩ tôi sẽ chết theo Tomoyo, hoặc cùng lắm là sống với xác của cô ấy. Nhưng.... tôi vẫn còn việc ‘nhất định phải làm’”

Sakura ngạc nhiên, nhìn Eriol. Anh chỉ nhìn cô bằng nụ cười trên môi, như từ xưa nay vẫn vậy. Eriol luôn bộc lộ ra là một con người dễ bị tức giận khi liên quan đến Syaoran, còn với tất cả mọi người, Eriol luôn dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến người khác thấy một cảm giác ấm áp, quen thuộc, tin tưởng dù mới chỉ gặp lần đầu. Cảm giác khi đứng trước Eriol và cảm giác với Tomoyo, đều rất giống nhau. Nhìn thấy Eriol, Sakura cảm giác như nhìn thấy Tomoyo. Điều này làm trái tim cô như nhảy lên trong ***g ngực, dù sâu thẳm trong thâm tâm, Sakura biết, nó đang rỉ máu.

“Việc xuất hiện của tôi làm em bất ngờ, nhưng nói thật, tôi không ngờ Naoko lại là ‘Thủy thần’. Chẳng ai nói với tôi về thân phận của cô ấy cả, kể cả chính cô ấy. Khi nghe em gọi Naoko là ‘Thủy thần’, quả thật tôi còn bất ngờ hơn cả em khi nhìn thấy tôi ở đây.”

Eriol khẽ đưa mắt về phía Naoko vẫn quỳ im bên dưới, dù Sakura đã nói đứng lên. Trước đến giờ, “Thủy thần” luôn là người trầm tĩnh nhất trong số “Tứ đại hộ pháp”. Không giống như Seiza với nụ cười và vẻ bình thản giả tạo, Naoko lúc nào cũng trầm ngâm, ít nói nhưng lại có bộ óc và võ công siêu việt. Sakura khẽ thở dài. Thời gian có thể biến đổi con người ta ghê gớm.

“Tại sao người vẫn chưa đứng lên, Naoko?” – Sakura lặng lẽ hỏi, mắt vẫn nhìn vào khoảng không trắng xóa trước mắt.

“Bởi vì.... Tôi có tội với công chúa. Với tội lỗi này, tôi có thể quỳ suốt đời trong tuyết thế này, cho dù không mong nhận được sự tha thứ của công chúa. Nhưng... tôi cần phải làm xong việc của mình đã..... Khi kết thúc công việc, tôi nhất định sẽ về tạ tội!”

“Vậy.... Công việc đó người đã làm xong chưa?”

“Chưa, thưa công chúa!”

“Nếu như chưa làm xong....” – Sakura mỉm cười – “.... thì chưa đến lúc người phải tạ tội với ta mà, đúng không? Đứng lên đi, hãy làm cho xong công việc của mình, rồi sau đó đến tạ lỗi với ta!”

Naoko ngạc nhiên ngược đầu lên, để lộ đôi mắt được giấu dưới những lọn tóc vẫn cúi xuống. Nụ cười của cô công chúa vẫn dịu dàng và thuần khiết như xưa, nhưng có điều, giờ đây nó không còn vẻ hồn nhiên vô tư nữa. Nó mang nỗi buồn được che giấu và những âu lo lấp đầy tâm trí. Trái tim Naoko quặn lại. Cô lặng lẽ đứng lên. Bỗng, một thanh kiếm kề sát vào cổ cô gái. Những chiếc lỗ nhỏ ánh lên trong màu tuyết trắng xóa.

“Khoan đã, Naoko” – Nakuru lạnh lùng nói – “Ta cần phải biết tội lỗi ngươi gây ra là gì. Những kẻ có lỗi với công chúa, không thể nói muốn làm gì thì làm”

Naoko vẫn tiếp tục đứng lên, không để ý đến lưỡi kiếm của Nakuru:

“Đây không phải lúc đùa, Nakuru!”

Thanh kiếm xén ngang cổ Naoko, một dòng máu đỏ phụt ra. Naoko bình thản nhìn những giọt máu trên cổ mình, rồi lại quay lại nhìn Nakuru, vẫn bằng đôi mắt buồn đến lạnh người đó. Nakuru gầm lên:

“ĐỪNG TƯỞNG TA ĐÙA, ‘THỦY THẦN’. NÓI! TỘI CỦA NGƯỜI?”

Naoko khẽ nhếch mép cười, một nụ cười thoáng qua nhưng cũng đủ để khiến Eriol kinh ngạc với một người chưa từng cười như Naoko:

“Ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngươi biết, Nakuru.” – Naoko lạnh lùng nói, nhưng rồi, ngay lập tức, giọng cô trầm lại và ánh mắt từ từ hạ xuống – “À, cũng không hẳn.... Có lẽ.... ngươi sắp biết rồi đấy!”

Naoko chỉ nói một cách đơn giản, không giải thích gì hơn trước sự ngạc nhiên của Nakuru. Sakura cũng lặng lẽ nhìn về phía trước, dường như cô không quan tâm đến cuộc đấu khẩu của Nakuru và Naoko, nhưng cũng lại có vẻ như cô đang thấu tóm tất cả vào đôi mắt xa xăm của mình. Eriol ngạc nhiên trước tình hình diễn ra trước mắt. Anh không biết cách sinh hoạt, nói chuyện cũng như hành động của nhóm bốn người trong truyền thuyết - “Tứ đại hộ pháp”, và càng không hiểu hơn sự lãnh đạm của Sakura. Nhưng những suy nghĩ đó chưa cần có lời giải đáp, Eriol lập tức phải quay lại với “trận chiến” của chính mình.

Trái ngược với sự tức giận được bộc lộ ra ngoài, không che giấu của Nakuru, Seiza chỉ im lặng, nhìn chăm chú vào Eriol. Ánh màu xám tro như soi thẳng vào đôi mắt đen của Eriol, không chớp. Hắn đã từng biết Eriol qua những câu chuyện của Nakuru. Theo lời Nakuru, Eriol là chồng chưa cưới của tiểu thư Daidouji, đồng thời cũng là con nuôi của gã quốc vương đáng ghét Hiragirawa. Và cũng theo những gì Nakuru nói, Eriol là một người tốt, một người tốt đúng mức và một người tốt theo đúng nghĩa của chữ “tốt” ấy. Nhưng thật kì lạ! Từ khi gặp lại Eriol đến giờ, điều duy nhất hắn cảm nhận thấy là một sự nguy hiểm. Gặp lại người đồng đội cũ sau nhiều năm mất liên lạc, đương nhiên Seiza cũng có một vài chuyện cần phải hỏi, nhưng hắn không thể làm được gì khi bị cái suy nghĩ “Công chúa đang gặp nguy hiểm” đeo bám.

Eriol vẫn giữ được nét bình thản của mình khi phải “đấu mắt” với Seiza. Anh vẫn mỉm cười, cho dù ánh mắt nhìn xoáy vào trong màu tro của Seiza. Hai người im lặng nhìn nhau, không khí căng thẳng, lạnh như cái lạnh của tuyết rơi. Sự nóng nảy của Nakuru không đủ để làm tan cái giá băng mà ba người kia gây lên.

“Đủ rồi đấy! Nakuru, rút kiếm lại! Naoko, lùi sang một bên và xem xét vết thương của ngươi đi!”

Sakura lặng lẽ nói. Giọng nói của cô bình thản đến mức khó tin, và Eriol có thể nhanh chóng nhận ra đã từng nghe giọng nói này ở đâu. Khi lần đầu gặp Nakuru, hắn cũng dùng kiếm khống chế anh. Sakura chỉ im lặng, cho đến khi Nakuru đi quá đà, cô mới lên tiếng can ngăn. Cũng lặng lẽ, cũng bình thản, cũng lãnh đạm, giống hệt lúc này. Tuy nhiên, bây giờ, Eriol tin rằng, hai cô gái đó sẽ không nghe lời. Về mặt ngang tàng của Nakuru càng khẳng định hơn suy nghĩ đó của anh.

Nhưng, trước sự ngạc nhiên của Eriol, Nakuru bỏ tay xuống, khẽ cúi đầu nhìn xuống dưới và lùi lại. Naoko cũng nhanh chóng lùi về phía sau, rút khăn tay, chấm vào vết thương. Sự ngạc nhiên của Eriol vẫn chưa đến lúc kết thúc...

“Seiza, ngươi cũng nên ngừng lại đi! Đối với chúng ta bây giờ, họ là khách!”

Lần này, Eriol dám đánh cá với bản thân rằng Seiza sẽ không nghe lời. Ánh mắt bình thản đến mức lạnh lẽo của hắn không có vẻ gì cho thấy là hắn ngừng nhìn Eriol. Và thêm một lần nữa, Eriol kinh ngạc nhìn

Seiza cúi đầu xuống, bước lùi lại phía sau. Anh khẽ mỉm cười: “Quả đúng như lời đồn. ”Tứ đại hộ pháp” nghe lời ‘minh chủ’ không cần một lí do”. – Eriol nghĩ thầm.

Sakura bước lên đứng trước mặt anh, mỉm cười nhẹ nhàng:

“Xin lỗi anh, Eriol. Họ luôn như vậy đấy....”

Eriol cũng tươi cười, nhìn Nakuru và Sakura:

“Rất vui vì thấy mọi người vẫn không thay đổi lắm. ‘Hỏa thần’, người vẫn nóng tính và thích đùa y như ngày nào!”

“Không mượn người xía vào!” – Nakuru gầm gừ trong cổ họng. Hắn nhìn Eriol bằng đôi mắt có chút bức tức – “Ta đối xử tốt với người vì người là người tiểu thư Daidouji tin tưởng nhất, và cũng là người tốt nhất đối với tiểu thư. Nhưng....” - hắn dần giọng – “Nếu người dám phản bội công chúa và chúng ta, người sẽ - phải - chết!”

Eriol nhún vai, cười:

“Đáng sợ thật! Nhưng ta quả không ngờ, ”Tứ đại hộ pháp” lại gây hấn với nhau. Ta cứ nghĩ các người rất hòa thuận cơ đấy!”

“Không gây hấn thì không thể tiến bộ được. Nếu lúc nào cũng hòa bình với nhau, lúc nào cũng nghĩ đến những điều tốt đẹp, thì sẽ chìm vào trong những thứ xa hoa từ lúc nào mà chính mình cũng không nhận ra” – Nakuru nói lặng lẽ, trong cái nhìn đồng tình của Seiza và Naoko.

Eriol ngạc nhiên nhìn Naoko. Từ lúc gặp lại Sakura và hai người đồng đội của mình, đôi mắt cô gái đã liên tục thay đổi. Từ một đôi mắt chỉ có nỗi buồn trải rộng, lúc này đã thể hiện đầy đủ những cảm xúc thông thường của một con người, dù chỉ là những biểu hiện thoáng qua. Đôi môi cô đã biết động đậy, để cười, chứ không chỉ để nói. Tia nhìn của cô gái cũng dịu lại, càng khiến Eriol liên tưởng đến ánh mắt của Tomoyo.

Sakura im lặng nhìn Eriol. Cách Eriol nhìn Naoko khiến trái tim Sakura co lại. Đôi mắt đó dịu dàng, nhẹ nhàng giống như khi Eriol nhìn Tomoyo. Một cảm giác kì lạ chợt lan tỏa trong Sakura. Cô không muốn nụ cười và ánh mắt đó Eriol dành ột ai khác nữa, ngoài Tomoyo. Đối với Sakura, Tomoyo chưa chết. Cô ấy vẫn còn sống, chỉ là đi đâu đó một thời gian, cũng giống như khi Tomoyo cùng dì Sonomi đi đến đảo Hongo, thì giờ đây, cô ấy cũng đến một nơi nào đó khác Tomoeda, chỉ là không đi cùng dì Sonomi mà thôi. Rồi một ngày nào đó, Tomoyo sẽ lại trở về, vui mừng với những mẫu thiết kế dành cho Sakura, luôn gọi tên Sakura từng ngày, từng giờ. Và lúc đó, Sakura muốn rằng, ánh mắt dịu dàng của Eriol vẫn luôn dành cho người con gái đáng yêu đó.

Tuyết vẫn lặng lẽ bay, không gian im lặng trôi cùng thời gian. Nakuru không thuộc dạng người có tính kiên nhẫn chờ đợi. Hắn đã quá bức mình với cuộc “đấu khẩu” và “Đấu mắt”. Điều duy nhất hắn muốn làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây, khi nhận ra Sakura đã bắt đầu tím lại vì lạnh.

“Được rồi” – Nakuru lên tiếng – “Đã mất hơi nhiều thời gian ăn chào hỏi dờ hơi này rồi! Bây giờ, hãy cho ta nghe mục đích của các người, Naoko, Eriol! Ban đầu, khi mới nhìn thấy các người, ta đã nghĩ, các người vì công chúa nên mới đến đây, và thật sự rất vui mừng. Nhưng.... Naoko, ta tin rằng, người vì sự an toàn của công chúa mà trở lại, nhưng hình như không phải vậy. Nói đi! Mục đích của các người khi chặn đường và xuất hiện trước mặt chúng ta? Các người đi cùng nhau, nên mục đích chắc cũng giống nhau, đúng không?”

Eriol khẽ mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng, thay cho sự im lặng của Naoko. Nét hấp háy trên đôi mắt anh biến mất:

“Không. Ta không biết mục đích của Naoko là gì, nhưng chắc chắn không phải giống ta!”

Eriol đưa mắt nhìn về phía Naoko, cùng lúc với ánh mắt của ba người kia. Naoko vẫn im lặng. Cô luôn im lặng như chính sự tĩnh lặng của hồ thu. Không ai nói gì. Eriol khá sốt ruột, nhưng nhận thấy sự chờ đợi của ba người còn lại, những người đã quen biết với Naoko từ rất lâu, rất lâu trước, anh lại tiếp tục chờ.

Naoko ngược đôi mắt nâu sâu thẳm lên nhìn vào Sakura, giọng nói trong veo vang lên, phá tan bầu không khí đợi chờ. Cô gái không trả lời thẳng vào câu hỏi, mà hỏi lặng lẽ:

“Các người vẫn luôn chờ ta à?”

Sakura mỉm cười:

“Ừ, bọn ta vẫn chờ người, cho dù bao lâu đi chăng nữa.... Nhất định bọn ta vẫn sẽ chờ người....”

“Nhưng cái tật ‘uốn lưỡi bảy lần trước khi nói’ của người vẫn không thay đổi gì sau ngần ấy thời gian” – Nakuru chen vào cùng với một nụ cười nhạt.

“Naoko này....” – Seiza vẫn nhìn thế giới bên ngoài bằng ánh mắt bình lặng, dù trong giọng nói của hắn vẫn có nét đùa nghịch hóm hỉnh – “Ta đã không chú ý tìm kiếm người, thật sự xin lỗi. Nhưng, ta đã tìm được ‘Thổ thần’, chỉ có điều, hắn luôn phủ nhận thân phận của mình, cho dù ta đã hết lời giải thích. Ta nói, hắn có hóa thành than ta cũng nhận ra, vậy mà hắn vẫn lờ ta đi. Thật sự hắn làm ta thấy bức mình, động chạm đến lòng tự ái và cả sự lịch sự tối thiểu của ”Tứ đại hộ pháp“. Thế là ta tiếp tục đi theo hắn, quyết tâm bắt được hắn. Ah, hắn đã sang Lamia rồi, có lẽ thế. Ta định đuổi theo, nhưng đã đến lúc trở về với công chúa, dĩ nhiên là Nakuru đã gọi ta về. Khi đến Tomoeda, ta nghe được tin tức của người, liền lập tức đi tìm, thì bị chặn lại bởi một gã khó ưa, rồi buộc phải ngừng lại. Nhưng.... Naoko, lần ấy ta không hề hối tiếc vì đã không tiếp tục đi tìm người, bởi ta tin, người sẽ trở lại. Người luôn tin vào những câu chuyện thần bí, và người sẽ trở về cùng với một cách thần bí!”

Naoko mỉm cười - một nụ cười hiếm hoi nở trên đôi môi xinh đẹp của cô gái, một nụ cười không khiến cho ba người kia ngạc nhiên, nhưng lại khiến cho Eriol lặng người đi vì.... bất ngờ. Naoko quay người, đến bên con ngựa của mình. Cô lục tìm trong chiếc túi treo ở hông ngựa, lôi ra một vật màu vàng, cuộn tròn trên tay. Sakura ngạc nhiên nhìn vật thể đó, không tin được vào mắt mình nữa:

“Kero? Là.... Kero?”

Con chó nằm ngáy ngon lành trong vòng tay Naoko, nghe tiếng gọi tên mình, đôi mắt nó mở to thao láo, rồi kêu lên oăng oăng vào lao lại phía Sakura. Sakura ôm lấy nó, vuốt ve bộ lông mượt như nhung của chú chó. Từ ngày cô suýt chết trong căn nhà rơm với âm mưu của Rika, cô đã không gặp lại Kero nữa. Sau khi cứu sống cô, nó dường như đã biến mất khỏi tầm mắt và thế gian của Sakura. Sẽ mãi mãi, cô không thể gặp lại nó nữa, dù chỉ trong thoáng chốc. Vậy mà giờ đây, nó đang sủa lên trong tay cô, cọ chiếc mõm ấm áp vào khuôn mặt lạnh giá của Sakura. Sakura mỉm cười, ôm chặt lấy nó. Nhưng, Cô nghĩ, nó đang sống rất hạnh phúc cùng Syaoran. Sự xuất hiện của Kero, đồng thời khiến Sakura có một suy nghĩ đáng sợ....

“Tại sao Kero lại ở với người, Naoko? Không lẽ... người....?”

Naoko im lặng. Lại là một sự im lặng ngàn năm, như khi xưa, cô vẫn bắt những người bạn thân thiết của mình phải đợi chờ. Không một câu trả lời, cũng không có một cái gật đầu, chỉ đơn giản là đứng im và ánh mắt hướng xuống dưới. Sự tĩnh lặng của Naoko cũng đủ khiến Sakura hiểu điều gì đang diễn ra xung quanh mình. Mọi suy nghĩ của cô bắt đầu đảo lộn lên với nhau. Đã có quá nhiều chuyện xảy trong một thời gian ngắn ngủi. Việc cô buộc phải đánh nhau với quân đội của Clow và Shimon, việc cô giết một người trong khi cô thật sự không muốn giết, cả việc tính mạng cô đang trong phạm vi xử lý của một người phụ nữ mà cô chưa bao giờ biết mặt.... Và rồi, mới đây nhất, cô gặp lại những người mà cô nghĩ sẽ không bao giờ còn thấy nữa. Những bất ngờ liên tiếp xảy ra trong một thoáng chốc, chỉ một ngày ngắn ngủi, khiến Sakura thấy đầu mình nặng trĩu xuống. Rồi bây giờ, dường như lại đang có thêm một sự thay đổi nữa diễn ra bên cạnh cô. Một sự thay đổi kì lạ, mà chính Sakura cũng sợ mình không gánh nổi, không đứng vững được. Tuy nhiên, cô vẫn chờ. Chờ đợi trong cái im lặng của Naoko, của không gian và của thời gian.

Sau một thoáng không hiểu được mẩu đối thoại của Naoko và Sakura, đôi mắt Nakuru như chợt bừng tỉnh lại. Ánh mắt của hắn long lên, hai bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, sẵn sàng lao vào Naoko nếu có thể. Hắn gầm gừ tức giận. Ngọn lửa trong đôi mắt hắn như muốn thiêu cháy tất cả, làm tan chảy cả những bông tuyết đang vùn vụt bay trong gió lạnh. Đối với Nakuru, cuộc đời của hắn là một thân thể không rõ ràng. Sinh ra trong một chiếc hang đầy xác người, chào đời trong tiếng đập cánh của bầy quạ đen và mùi thối nồng nặc, những người hắn tin tưởng chỉ có quốc vương Kinomoto, công chúa Sakura và ba người đồng đội cùng lớn lên với hắn. Một khi, lòng tin đó bị chao đảo, hắn sẽ không còn là chính hắn nữa, hay hắn không nghĩ mình có thể là chính mình. Sự phản bội của người tin tưởng, đối với nhiều người chỉ là một cú shock nhỏ, nhưng với Nakuru, đó là một việc không thể tha thứ. Phản bội lại hắn, phản bội lại cả những gì hắn

vẫn tin tưởng, đồng nghĩa với việc, kẻ đó đang tự mình gánh lấy cái chết. Tuy cơn tức giận bùng phát như thiêu cháy cả hân, Nakuru cũng không hành động, một khi vẫn còn lệnh cấm của công chúa Sakura.

Seiza nhanh chóng nhận biết tình hình diễn ra. Hân không lộ lửa giận như Nakuru, đôi mắt hân vẫn bình tĩnh, một sự bình tĩnh đến đáng sợ. Ánh nhìn của hân thản nhiên như muôn thuở từ lúc sinh ra, nhưng nét hấp háy tinh nghịch trong đôi mắt đã biến mất. Nụ cười thường trực trên môi cũng tắt. Ngoài Eriol, tất cả ba người còn lại ở đây đều biết: sự tức giận của Seiza đã lên đến đỉnh điểm. Nhưng đồng thời, họ cũng hiểu, cho dù cơn giận đó bùng nổ, khuôn mặt của Seiza vẫn sẽ không thay đổi. Và cũng giống như Nakuru, hân đứng im, chờ đợi, bởi lệnh của vị công chúa bé nhỏ.

Sakura vẫn chờ, một cách kiên nhẫn. Cô tin Naoko sẽ nói, nói một điều gì đó, cho dù đó không phải là những điều cô muốn nghe. Sakura hi vọng, một tia hi vọng mong manh, hi vọng rằng những điều mình nghĩ là sai lầm. Dù cơ thể cô đang tím lại vì hơi lạnh của tuyết, nhưng tuyết cũng không đủ sức ngăn cản việc chờ đợi của Sakura. Những bông tuyết đáp xuống trên tay cô, rơi xuống nền đất lạnh giá đã bị phủ trắng. Tuyết lại nhảy điệu nhạc tiền đưa trong làn gió buồn. Sakura vẫn chờ, mặc cho tuyết bao phủ lấy mái tóc nâu dài của mình và nhỏ xuống trên.

Kero sửa inh ỏi trong tay Sakura. Nó cố gắng vùng vẫy, mong thoát ra ngoài, nhưng sợ nó gặp nguy hiểm, Sakura càng ôm chặt. Cô vẫn né tránh kiếm của Eriol, bỏ ngoài tai tiếng cổ vũ của Nakuru và ánh mắt lo lắng của Seiza. Dù sức đã cạn, nhưng Sakura nghĩ, nếu cứ tiếp tục duy trì tình trạng này cho đến khi Eriol mất sức thì cô sẽ sống, mà Eriol cũng không gặp nguy hiểm. Nhưng khi suy nghĩ ấy vừa kịp lóe lên trong đầu Sakura, thì cô vấp vào một hòn sỏi trong số muôn ngàn bông tuyết. Sakura ngã nhào xuống, nằm lăn trên đồng tuyết lạnh giá. Seiza, Nakuru kêu lên cảnh báo. Chớp lấy thời cơ, Eriol giữ chặt hai tay cô, khóa nó xuống dưới tuyết. Sakura cố gắng vùng vẫy trong cánh tay mạnh mẽ của Eriol, nhưng vô ích. Cô càng cố gắng, càng cảm thấy mình bất lực. Kero nhảy ra khỏi Sakura, cắn vào tay Eriol. Máu chảy ra, không làm Eriol chùn bước. Anh ta vẫn giữ thật chắc Sakura, ghì cô xuống tuyết, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuyên qua màu lục bảo sợ hãi của cô gái..

“Tại sao...? Eriol...? Tại sao...?”

Eriol nhìn cô, nụ cười biến mất hoàn toàn. Eriol lúc này là một Eriol vô cùng xa lạ, một Eriol Sakura chưa từng gặp bao giờ. Cô lại cố gắng vùng vẫy. Và cô lại thất bại.

“Tôi đã nói rồi, hãy trao mạng sống của em cho tôi, Sakura. Hãy vì Tomoyo, trao mạng sống cho tôi... Sakura, xin em.... hãy vì Tomoyo...”

Sakura ngạc nhiên nhìn Eriol. Cô thôi không vùng ra nữa, mà im lặng lắng nghe. Cái tên Tomoyo vang lên trong nỗi buồn da diết và trong sự nhớ mong không phai được. Nó khiến trái tim Sakura quặn lại, làm xua đi sự chống cự của cô. Như một con mèo ngoan ngoãn, Sakura nằm im trong cánh tay rắn chắc của Eriol. Dù đau lòng, nhưng cô khẽ lắc đầu.

“Tại sao?” – đôi mắt Eriol trắng ra, hoảng hốt, thất vọng – “Tại sao vậy, Sakura? Tomoyo đã luôn gọi tên em. Cô ấy luôn nghĩ đến em cho dù có chuyện gì xảy ra.... Trước lúc chết, Tomoyo cũng chỉ nghĩ đến em. Và Tomoyo cũng chết vì em, Sakura ạ. Dường như, cô ấy sinh ra là vì em, sống vì em và ngay cả chết cũng vì em....” - giọng nói buồn da diết của Eriol bỗng trở nên đầy cảm phẫn khi anh gào lên – “VẬY TẠI SAO EM KHÔNG THỂ VÌ CÔ ẤY MỘT LẦN? CHỈ MỘT LẦN THÔI. TẠI SAO KHÔNG THỂ CHẾT VÌ TOMOYO? TẠI SAO....?”

Sakura mở to mắt, sững sờ. Cái chết của Tomoyo như một lần nữa hiện về trước mắt Sakura, như những thước phim chiếu chậm, hân lên vết thương không bao giờ lành sẹo trong trái tim cô. Sakura đã cố thuyết phục mình, huyền hoặc vào cái hi vọng rằng Tomoyo vẫn còn sống, dù biết đó là điều không thể xảy ra. Cô đau, nhưng cô không khóc. Tuyết rơi xuống. Tuyết đang khóc thay cô chăng?

“Chào cậu, mình là Tomoyo. Chúng ta đã biết nhau từ lâu, nhưng bây giờ có lẽ cậu không nhớ mình nữa. Từ nay, chúng ta lại làm bạn nhé!”

“Sakura, cậu có hạnh phúc không?”

“Sakura sẽ đi tìm chứ? Sakura sẽ đi tìm ‘Thiên đường hạnh phúc’ của riêng mình chứ?”

“Chỉ cần Sakura hạnh phúc là tớ thấy hạnh phúc rồi!”

“Xin lỗi.... Sakura.... Xin lỗi.... Vĩnh biệt....”

Từng câu nói, hành động của Tomoyo vẫn còn nguyên trong trí nhớ Sakura. Cái giá lạnh của thân xác ấy giờ đây vẫn chưa phai, nó lạnh đến nỗi đánh bật cả cái lạnh của tuyết. Đúng vậy, nó lạnh hơn tuyết rất nhiều, rất nhiều. Nó làm Sakura tê cứng lại, khiến những cơn gió lạnh thoảng qua cũng không đủ sức làm trái tim cô tái tê đến thế. Tomoyo đã chết. Đúng thế. Sự thật đúng là như thế. Dù cô có phủ nhận nó thế nào đi chăng nữa, sự thật vẫn phải diễn ra trước mắt. Tomoyo chết, và chết cũng vì cô, vì Sakura. Sakura thấy thân thể mình không còn sức lực. Cô muốn buông xuôi tất cả. Mọi sức kháng cự của cô đều biến mất. Tiếng gọi của Nakuru và Seiza, tiếng sủa của Kero, nghe xa xăm như từ một phương trời nào vọng lại. Chết vì Tomoyo ư? Cô có chứ. Cô có thể chứ.... Sakura muốn làm như thế... Cô muốn vì Tomoyo, dù chỉ một lần duy nhất...

Thanh kiếm lạnh giá chém xuống đầu Sakura. Cô không kháng cự. Đôi mắt cô vô hồn. Giờ đây, tất cả những thứ xung quanh đều không khiến cô bận tâm nữa. Thứ duy nhất cô nhìn thấy là đôi mắt tím dịu dàng nhưng đầy oán hận của Tomoyo. Ừ, có lẽ Tomoyo trách cô lắm. Bởi cô đã sống quá ích kỉ. Cô luôn sống ỉn, mà chưa từng để ý xem những việc xảy ra quanh Tomoyo. Cô đã vì bản thân mình quá nhiều, mà chưa một lần sống vì Tomoyo. “Tomoyo, tớ đáng chết, đúng không? Tớ đáng chết....” Sakura phó mặc sự sống mình cho Eriol, bỏ qua tất cả mọi âm thanh xung quanh, cũng bởi cô không thể nghe được gì nữa. Tomoyo – đó là tất cả những gì còn sót lại trong kí ức Sakura....

“Ngừng lại được rồi đấy, Eriol!”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, kéo Sakura trở lại với thực tại. Thanh kiếm của Eriol đã kề sát xuống cổ Sakura. Lạnh giá. Không, vẫn không lạnh bằng cái lạnh trên thân xác Tomoyo. Tuyết phủ cả khuôn mặt Sakura, nhưng không chảy xuống, bởi cô không khóc. Kero kêu lên vui mừng, và những tiếng thét gọi của Nakuru lẫn Seiza đều ngừng lại. Cả không gian như lắng đọng, từng giọt, từng giọt, để phủ kín lấy người mới xuất hiện. Eriol thở dài, thu kiếm lại, đứng lên. Kero nhảy vào vòng tay Sakura, liếm lên những bông tuyết, xoa xoa khuôn mặt đau đớn của cô chủ nhỏ bằng chiếc lưỡi dính máu – máu của Eriol.

Sakura vẫn ngồi im trên tuyết, ôm lấy Kero. Dù không quay lại, cô vẫn có thể biết, người đó là ai. Chỉ một người duy nhất có thể buộc Eriol dừng lại, và cũng chỉ một giọng nói duy nhất có thể kéo Sakura ra khỏi kí ức về Tomoyo. Sakura đứng lên, xoay người lại.

Ánh mắt màu hổ phách trong suốt như pha lê, vẫn tràn đầy ấm áp. Sakura luôn tìm được sự thanh thản khi nhìn vào đó, nhưng hiện nay, chính điều đó lại làm cô khó chịu. Vẫn là khuôn mặt cao ngạo, tràn đầy sự tự tin, một sự tự tin đến quá mức cần thiết. Người đó mỉm cười, nụ cười quen thuộc:

“Lâu không gặp, Sakura!”

“Li Syaoran....” – Sakura nghiêng răng.

42. Chương 42: Thiên Thần Và Ác Quỷ

Truyền thuyết kể lại rằng, Trên Thiên giới có một đôi thiên thần yêu nhau sâu sắc. Tình yêu của họ làm động lòng những vị thiên thần khó tính, nhưng đồng thời cũng làm nổi lên lòng ghen ghét của những Ác Quỷ trong ma giới. Một lần, trong một trận chiến với Ác ma, cô gái Thiên thần đã bị trúng độc của Ác ma, khiến bị hắc hoá, đôi cánh trắng muốt bị biến thành màu đen - một màu sắc bị cấm kỵ đối với các Thiên thần. Cô gái trẻ bị cả Thiên giới đuổi giết vì màu sắc đôi cánh của mình, khiến chuyện tình của cô và chàng trai bị chia rẽ. Quá đau buồn, chàng trai tìm mọi cách để cứu cô gái, tìm lại màu trắng tinh khiết cho tâm hồn cô. Chàng khiêu chiến với Ác ma, tra hỏi cách giải độc và cuối cùng, tên Ác ma đó đã chết trong tay chàng với một lời nguyện: để giải độc cho cô gái, chàng trai sẽ bị biến thành Ác ma. Muốn cứu cô gái và mang cho cô cuộc sống yên bình, chàng trai ấy tình nguyện biến mình thành ác ma, để mình trở thành đối tượng cho sự săn đuổi của các Thiên thần trên thần giới, và cô gái lại trở về với đôi cánh trắng tinh trong khi xưa. Tuy đã không bị truy đuổi nữa, cô gái cũng không khóc vì màu sắc đôi cánh mình, nhưng cô lại không bao giờ cười. Cô cứ ủ rũ như thế, nghĩ đến chàng trai đang sống cuộc đời truy đuổi với đôi cánh đen, làm khuôn mặt xinh đẹp của cô ngày càng u ám. Cuối cùng, vì quá nhớ người mình yêu, cô gái uống độc tố

của Ác ma, chấp nhận biến thành một Ác ma, đi tìm chàng trai. Nhưng số phận trở trêu, chàng trai đã bị Ác ma hoá hoàn toàn, không còn nhớ gì về cô gái nữa. Cô đau khổ, tự sát bằng chính thanh kiếm diệt ma của chàng trai khi xưa. Những giọt máu của cô gái ngấm vào đôi cánh chàng trai, biến nó trở thành màu trắng và cũng lấy lại kí ức cho chàng. Nhưng cô gái thì đã mãi mãi ra đi, không thể cứu được nữa. Chàng trai đau khổ, dù dùng mọi cách với hi vọng chết theo cô, nhưng vô ích. Chàng trai trở lại Thiên giới, mang theo xác cô gái. Những Thiên thần trên Thiên giới cảm động trước tình cảm của hai người, chấp nhận cho chôn xác một cô gái ‘Ác ma’ ở trên Thiên giới....”

.....

Syaoran chỉ mỉm cười nhẹ nhàng trước vẻ mặt lạnh băng của Sakura. Anh nhảy xuống khỏi con ngựa, đưa mắt nhìn quanh. Tuyết trắng bay bay, không che phủ được tầm nhìn của đôi mắt tinh anh. Syaoran liếc một vòng, quan sát tất cả những người đang có mặt, rồi lại dừng ánh mắt ở Sakura. Mỉm cười, nhưng buồn bã.

“Thiếu chủ!”

Naoko đã đến bên cạnh anh tự bao giờ, khẽ cúi mình chào. Syaoran gật đầu đáp lại, trong khi Sakura cố gắng quay mặt đi. Cô không muốn thấy, bởi cô không muốn tin, tin rằng Naoko đã là người của Syaoran. Nhưng cô vẫn phải thấy. Có lẽ, đôi mắt hồ phách sắc như dao của Syaoran đã khóa chặt mắt Sakura, khiến cô không thể dời đi. Cô vẫn nhìn. Trái tim cô đau nhói.

“Syaoran...” - Eriol tra kiếm vào bao, lên tiếng – “.... tại sao cậu lại can thiệp?”

“Bởi điều kiện thứ hai của tôi, cậu đã đồng ý, Eriol.” - Syaoran mỉm cười, dời ánh mắt khỏi Sakura, quay lại nhìn Eriol.

Eriol khẽ mỉm cười:

“Tôi biết. Và tôi thấy vui vì cậu đã can thiệp!”

Syaoran ngạc nhiên. Anh khẽ mím môi. Nụ cười của Eriol buồn bã, nhưng thỏa mãn. Có lẽ, trong tận thâm tâm, Eriol không hề muốn làm việc này, giết Sakura - người bạn thân yêu quý nhất của Tomoyo. Eriol cũng biết, những điều mình nói ra khiến Sakura đau lòng, nhưng vẫn nói. Con người ta khi yêu một ai đó, rồi lại quá đau lòng vì mất người mình yêu, dễ làm cho người đó mất lí trí và sự tỉnh táo cần thiết để phán đoán tình hình. Eriol cũng thế. Anh vốn là một con người nhân hậu. Vì một người mà phải giết một người khác, chắc chắn anh không bao giờ muốn làm. Năm còn là thái tử, khi chưa gặp Tomoyo, Eriol sẵn sàng giết bao nhiêu người dân theo lệnh của quốc vương, nhưng vẫn chảy nước mắt nhìn cái chết của họ. Anh đã sai, anh biết sai và cố gắng sửa chữa. Nên giờ đây, chắc hẳn, Eriol không hề muốn lại tiếp tục sai lầm lần nữa.

“LI CHẾT TIỆT! NAKOKO, THẢ TA RA NGAY! TA PHẢI GIẾT HẮN! THẢ TA RAAAAA”

Tất cả mọi người bị giật mình bởi tiếng hét vang động cả một vùng Xứ Tuyết. Syaoran quay người lại phía có tiếng hét. Nakuru vẫn vùng vẫy trong tảng băng đóng chặt của Naoko, hét lên với vẻ mặt tức giận. Thanh kiếm của hắc rơi bên cạnh, bị tuyết phủ kín. Syaoran đi những bước chậm rãi về phía Nakuru, càng khiến cho ánh mắt của hắc long lên, như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đang tiến về phía mình. Hắc cố gắng cựa quậy, nhưng vô ích.

Syaoran nhặt thanh kiếm dưới nền tuyết lạnh, nhẹ nhàng phủi những bông tuyết xuống, mỉm cười ngẩng nhìn:

“Thanh kiếm tốt chứ nhỉ?”

“TRẢ LẠI CHO TA” – Nakuru hét lên.

Syaoran nhún vai:

“Ah, thì ra là của ngươi à? Ừm, nếu trí nhớ của ta không nhầm thì ngươi là ‘Lửa thần’, đúng không nhỉ?”

“TA LÀ ‘PHONG THẦN’. ĐỒ.... TRÍ NHỚ KÉM!”

Syaoran khẽ ngược đầu lên, ra vẻ đang suy nghĩ chuyện gì đó:

“Hả? À à.... ‘trí nhớ kém’ à? Có thể nào chẳng?”

“TA SẼ GIẾT NGƯỜI, LI!”

Syaoran mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh tảng băng của Nakuru:

“Người vẫn nóng tính như trước, không thay đổi gì cả. Chẳng phải chủ tướng của người – thái tử Touya Kinomoto – đã từng khuyên người không nên nóng giận hổng việc đó sao?”

“Chuyện của ta không cần người xía vào!”

Syaoran nhún vai, khẽ mỉm cười. Anh đi về phía bên trái Nakuru, nhặt lên một cây thương nằm chìm trong tuyết. Dù đã cũ, nhưng vẫn vô cùng sắc bén. Chữ “Hỏa” sáng lên trong làn tuyết trắng và ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tàn. Syaoran lia đôi mắt một vòng, dừng lại ở ánh nhìn bình thản, lạnh lùng. Chân và tay bị khóa chặt bởi những tảng băng do Naoko tạo ra, nhưng người này không có vẻ gì là tức giận. Vẻ mặt hắn không biểu lộ một chút cảm xúc nào, khiến chính đối thủ cũng phải thấy sợ hãi khi đối mặt. Không đau đớn, không có cái gọi là “đấu khí”, cũng không có ý muốn giết tạo nên “sát khí”. Chỉ có sự thản nhiên đến ghê người.

“Chúng ta lại gặp nhau!”

Hắn nhếch mép cười, nhìn Syaoran. Syaoran cười đáp lại:

“Đúng vậy. Và đúng như người nói, lần gặp nhau này sẽ không giống với tình hình ở lần trước. Trước, chúng ta là người vô tình va vào nhau, và bây giờ, chúng ta là kẻ thù đối địch! Chắc người đã biết tên ta, Li Syaoran. Người là ‘Hỏa thần’, tên là....”

“Seiza.” – Seiza lạnh lùng trả lời.

“Đúng rồi, Seiza....” – Syaoran gật gù vẻ hiểu biết – “.... ta cũng nghe Naoko nói đến rồi, nhưng.... Chà, đúng như vị.... ừm.... gì nhỉ.... àh, ‘Nóng thần’ kia nói” – (Syaoran không dừng lại khi gặp đôi mắt tức giận của Nakuru) – “... thì ta đúng là trí nhớ kém rồi!”

Seiza mỉm cười:

“Người quả là người vui tính, Li! Vì gặp người mà ta không đi tìm Naoko nữa. Ta nghe có người nói nhìn thấy một người rất giống Naoko trong một căn nhà bỏ hoang, cây cối rậm rạp, trông giống như một khu rừng. Người biết không, khi đó, ta đã liên tưởng đến ‘công chúa ngủ trong rừng’, và nghĩ ta là.... hoàng tử. Nhưng người giống hệt mù phù thủy, ngăn cản ta không đến cứu ‘Công chúa’ vậy.... Và bây giờ.....” – đôi mắt Seiza vụt trở lên sắc lạnh. Giọng nói của hắn vẫn vui đùa, nhưng lại khiến người nghe sởn gai ốc vì hơi lạnh trong từng tiếng – “.... mù phù thủy đã biến ‘công chúa’ thành con rối của bà ta....”

Syaoran cười tươi tắn. Anh khẽ đưa mắt nhìn về phía Naoko. Cô vẫn đứng im, đôi mắt chăm chú nhìn xuống dưới, có vẻ không nghe nhưng lại dường như nghe thấy tất cả mọi âm thanh trên thế gian. Sakura ôm chặt Kero, không nói gì.

“Ta đâu có biến Naoko thành con rối của ta.” – Syaoran nói – “Cô ấy vẫn hành động theo những suy nghĩ của cô ấy đấy thôi.”

“Nhưng là theo lệnh và sự chỉ đạo của người!” – Seiza lạnh lùng nói, ánh mắt màu tro băng giá soi thẳng vào đôi mắt hổ phách của Syaoran.

Syaoran mỉm cười, không nói.

“DỪNG MẮT CÔNG NÓI VỚI HẮN, SEIZA!” - cuộc đối thoại của Seiza và Syaoran bị cắt ngang bởi tiếng thét chói tai của Nakuru – “Lần trước gặp, người cũng lấy vũ khí của ta, lần này cũng vậy. TRẢ - NÓ - CHO - TA!” – Nakuru dần giọng, đôi mắt quắc lên, đầy sức ra lệnh.

Syaoran quay sang nhìn Nakuru, đôi mắt thoáng buồn làm Nakuru sững lại. Nhưng ngay lập tức, hắn lấy lại vẻ mặt “sẵn sàng chiến đấu” của mình, nhìn Syaoran giơ thanh kiếm và cây thương lên. Tuy nhiên, sự cử động của hắn vẫn là vô vọng. Một khi đã động đến nước, hoặc bất cứ thứ gì liên quan đến nước, không thể

coi thường Naoko – “Thủy thần” của “Tứ đại hộ pháp”. Tuyệt và băng cũng không phải ngoại lệ. Syaoran mỉm cười với Nakuru:

“Người bực lắm à?”

“Ta sẽ giết người!” – Nakuru nói, mắt gườm gườm nhìn Syaoran. – “trả kiếm cho ta!”

Syaoran dùng chuôi kiếm gõ gõ vào tảng băng đã bao phủ đến eo của Nakuru:

“Với tình hình này người có muốn giết ta cũng không được, ‘Phong thần’ à! Nhưng.... ta vẫn buộc phải thu vũ khí của người, bởi, cũng như lần ở trên sông Tomoeda....” – Syaoran quay người về phía Sakura, nhìn cô gái đang ve vuốt Kero. Anh mỉm cười, có chút xót xa và buồn bã – “.... ta cần phải nói chuyện với SAKURA!”

Đứng từ đằng xa, nhưng từng câu nói của Syaoran đều thu vào tai Sakura. Cô giật mình khi nghe tên của mình. Sakura ngừng ngẩng nhìn Kero, ngẩng đầu lên. Và ngay lập tức, trong cái khoảnh khắc đó, cô bị đôi mắt màu hổ phách hút dính lấy, không thể dời đi. Anh bước chậm rãi.... từng bước.... từng bước.... tiến lại gần Sakura.... Ngày một gần hơn.... Bước chân anh không dừng lại....

Cung điện Clow vẫn nằm uy nghiêm trong sự cổ kính của kinh thành Tomoeda. Những người dân trong kinh thành vẫn vô tư uống rượu, bàn tán về đội quân vừa rời bỏ kinh thành. Có người đoán, đội quân đó đi dẹp loạn ngoài biên ải, có người lại nói, bọn họ đi đánh quân đội Kinomoto. Ý kiến thứ hai có vẻ đông người ủng hộ hơn, nên những người đó lại chuyển sang đánh cược xem đội nào sẽ thắng. Không khí vẫn từng bừng, vui vẻ, vô âu lo, không một ai biết, kết cuộc bi thảm của gia tộc Kinomoto.

Trái ngược với không khí nhộn nhịp bên ngoài, cung điện hoàn toàn vắng lặng. Những mái vòm cao, cổ kính vẫn nằm im lìm trong những vòm cây. Khu Tây điện, năm xưa thuộc quyền cai quản của Li Hiroshi, giờ nằm hoang phế giữa những hàng cây xanh và những bông hoa dại mọc um tùm. Đã gần 9 năm nay, không có ai qua lại nơi này. Cỏ cây mọc xanh rờn cả những viên gạch đã phai màu theo thời gian, nhưng không được ai chú ý sửa sang lại. Khung cảnh nhộn nhịp năm xưa, giờ đây chỉ là kí ức xa xăm của người phụ trách tu sửa cổ sân cho căn điện.

Không giống như Đông điện và Tây điện, cung điện chính của quốc vương hiện nay được xây khá hiện đại với những mái vòm đỏ hoặc trắng bạc. Những lớp gạch màu đỏ, dù đã bị hóa rêu do không được chăm sóc kĩ, nhưng vẫn ánh lên vẻ đẹp huyền ảo, lung linh. Chúng xếp thành nhiều tầng, với nhiều vị trí, dành cho những người có địa vị khác nhau. Ở chính giữa là đại điện, với những ô cửa sổ cao, mái không nhọn như các nơi khác, mà xây theo lối thoải thoải, tạo thành những hình hộp huyền diệu. Nơi ở của Quốc vương cũng được xây theo lối kiến trúc tương tự, nhưng mái được bố trí theo những hình tam giác khép lại với nhau, và chồng lên đó là một mái nhọn khác. Những khu ở với những mái chòm nhọn hoắt dành cho các vương tôn, quý tộc, hoặc các công nương hay khách mời. Và nơi thấp nhất chính là khu ăn nghỉ cho những người hầu trong cung điện.

Ở giữa khoảng sân tràn ngập màu xanh của những ngọn cỏ non, thành quả lao động không ngừng nghỉ của ông lão già chuyên chăm lo cho khoảng sân này, là một cây cột cao có gắn quốc hiệu nước Clow. Nó giống như một ngọn đèn tròn, ở giữa khắc chữ “CLOW” bằng vàng ròng, là biểu tượng của Clow, có vị trí quan trọng như chính những dấu ấn của Quốc vương. Quân lính không tập trung quá đông ở trong sân. Đa phần bọn họ phải đứng canh ngoài cổng, và đặc biệt trong dịp này, khi quá nửa số quân lính đã được tuyển chọn để ra trận thì sự canh phòng trong cung điện càng giảm đi.

Một bóng người nhanh chóng băng qua khoảng sân cỏ rộng xanh mướt. Người đó đi những bước chân dài trong bộ quần áo cũ rách, mang dáng dấp của một người lao công thu dọn. Hắn ngó quanh như để kiểm tra chắc chắn xung quanh không có ai, rồi lại vội vã bước đi. Chẳng mất mấy thời gian, bóng người đó đã ra đến cổng cung điện. Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại đảo mắt nhìn xung quanh. Chỉ có một vài cung nữ đang vừa đi vừa nói chuyện, và một vài tên lính ngồi ngẩn ngẩn nhìn bầu trời ảm đạm của mùa đông. Hắn quay đầu một vòng, rồi lại tiếp tục đi ra cổng. Chẳng tốn mấy công sức, khi những người lính phân tán tâm trí vì những làn gió lạnh buốt đến thấu xương, người đó chạy vụt ra ngoài. Những người lính canh

cổng ngơ ngác nhìn theo bóng người vừa vụt đi, chỉ tay nhau nhưng rồi nghĩ mình nhìn nhầm do thời tiết lạnh giá, bọn họ lại ngồi xuống ôm lấy người, run rẩy.

Người kia đứng nép vào một bức tường của cung điện. Sau khi ra khỏi cung điện, đôi mắt hắn sáng lên, thở ra nhẹ nhõm. Hắn nhanh chóng mua được một con ngựa ở cửa hàng, nhảy lên lưng và phóng vút đi.

Con ngựa lao đi trong tiếng gió vi vút. Từ cung điện, hắn đi thẳng về phía một khu rừng ở sát sông Tomoeda. Trong khu rừng có nhiều cây hoa mộc lan, nhưng hiện giờ, những bông hoa trắng ấy đều đã tàn úa. Hắn cũng chẳng cần bận tâm nhiều đến những cành cây vô tri ấy, vẫn cầm ngựa phi đi, đôi mắt chăm chú nhìn về phía trước. Sau khi ra khỏi khu rừng rậm rạp cây cối, con ngựa vẫn không giảm tốc độ, tiếp tục phi nhanh đi, bỏ qua ánh mắt tò mò của những người trên đường. Gió vẫn vùn vút thổi. Tiếng chân ngựa vẫn vang lên đều đều, dù bên ngoài, nhiệt độ đang ngày càng xuống thấp hơn.

Con ngựa giảm tốc độ khi đến khu phố quý tộc nổi tiếng trong kinh thành Tomoeda. Gọi là khu phố quý tộc, nhưng đó chỉ đúng trong quá khứ. Hiện nay, trong tình hình đất nước rối ren, cướp bóc nổi lên la liệt, tất cả những quý tộc nhất gan đã chuyển vào cung điện sinh sống. Cung điện Clow rộng lớn, có xây khu ở dành cho những quý tộc cần phải làm nhiều việc cho nhà vua, nên điều này cũng không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của các thành viên quý tộc và người trong cung điện.

Người đó ghì cương ngựa, giữ cho nó dừng lại ở trước cổng một ngôi nhà có bức tường thành cao và những hàng cây cối rậm rạp nhưng lại có vẻ gì đó xơ xác. Hắn đưa mắt nhìn quanh. Tất cả đều im ắng. Khác với các khu phố thường khác, sau khi quý tộc chuyển đến cung điện sống, những người dân thường cũng không bèn mảng đến đây nữa. và đương nhiên, khu phố này trở nên yên tĩnh đến kì lạ. Sau một hồi ngó quanh, người đó thúc ngựa đi tiếp. Con ngựa ngúc ngoắc không chịu khi có mùi hôi thối đến kinh dị bám quanh nó.

Không thể bắt con ngựa đi tiếp, kẻ đó nhảy xuống, một mình đi bộ sâu hơn vào bên trong. Mùi hôi thối bốc lên từ một bãi rác gần ngay. Ruồi bọ bầu kín trời. Những chiếc túi nilon, những thứ thức ăn thừa.... bốc mùi nồng nặc. Hắn dùng hai tay bịt mũi, vẫn kiên nhẫn đi vào, mặc cho đám ruồi cổ gẳng bầu lấy người. Và mục tiêu duy nhất để hắn có thể lấy hết can đảm đi qua đám rác hôi thối do lâu ngày không ai thu dọn đó chính là: Nghĩa trang Tomoeda.

Theo như những lời đồn, trong nghĩa trang Tomoeda có cất giấu một vật gì rất quý giá, giống như một báu vật không thể mất của vương quốc Clow. Dù đồn với nhau như vậy, nhưng sự thật thế nào thì không ai biết. Họ không dám bèn mảng đến gần nghĩa trang này, một phần là do bãi rác đáng sợ kia, một phần là bởi sợ. Nhiều người đã từng đi đến được nghĩa trang, nhưng sau đó đều không trở về nữa. Người ta nói, hồn ma bảo vệ nghĩa trang đã kéo họ xuống âm phủ. Kẻ kia bật cười khi nghĩ đến những tin đồn nhảm nhí đó.

Hắn vẫn tiếp tục đi sâu vào, nhằm hướng nghĩa trang đi tới. Chẳng mấy chốc, mái chòi cao của nghĩa trang đã hiện ra trước mắt hắn. Một nghĩa trang khang trang, được xây dựng như chỉ để chôn cất những bậc vương tôn, quý tộc. Tuy nhiên, trong nghĩa trang không tỏa ra một chút mùi hương khói nào, ngoài mùi máu tanh tươi, và sự yên lặng đến đáng sợ. Vang lên trong không khí, người ta nghe được cả tiếng thở của những người lính canh giữ nghĩa trang, tiếng hoạt động của những thiết bị bảo vệ mà chính quốc vương cho người đi lấy từ Lamia - nước phát triển nhất về khoa học – kĩ thuật. Người này chắc lưỡi, tiếp tục đi vào.

“Người là ai? Vào đây làm gì?” - một tên lính gior thanh kiếm lên, nói một cách hăm dọa.

Người kia chỉ mỉm cười lạnh lẽo. Thanh kiếm của hắn vung lên, nhanh hơn cả tầm nhìn của tất cả những tên lính đang đứng đó. Máu bắn tung tóe, hòa mình vào mùi tanh đáng sợ của khu nghĩa trang này.

“Muốn ngăn cản ta ư? Còn sớm lắm!” - kẻ đó cười lạnh lẽo.

Một tên lính vẫn chưa chết sau nhát kiếm chí mạng của hắn. Người lính này cố gắng sử dụng chút sức lực cuối cùng, ghì lấy chân kẻ mới đến:

“Người không được vào đó..... Người không vào được đâu.... Những thiết bị bảo vệ sẽ giết người....”

Không để ý đến lời nói yếu ớt của tên lính sắp chết, kẻ kia cười nhạt:

“Chết? Ta à? Ha ha, ta còn rành cách sử dụng những thứ đó hơn cả người!”

Máu lại chan chứa. Trong không gian tĩnh mịch đó, chỉ còn lại hơi thở của duy nhất một người. Và tiếng hoạt động rì rì của những chiếc máy vô cảm. Người đó ngược nhìn chiếc máy, lặng lẽ giương kiếm lên.

“Người muốn phá chiếc máy đó hả, Ryohka Hiragirawa?”

Giọng một người phụ nữ lạnh lùng vang lên phía sau, khiến Hiragirawa dừng lại và bỏ thanh kiếm xuống....

Không gian như tĩnh lặng theo bước chân của Syaoran. Những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên nền tuyết mỏng, rất nhẹ, nhưng dường như lại rất nặng. Anh vẫn đi thong dong, chậm rãi, lại làm người ta nín thở, dõi theo. Nakuru không gào lên nữa, nhìn Sakura bằng đôi mắt lo lắng. Có lẽ tin rằng Syaoran sẽ không làm gì Sakura, nên Seiza khẽ liếc về phía Naoko rồi quay lại nhìn Sakura bằng ánh nhìn khá bình tĩnh. Eriol không làm gì, chỉ im lặng. Naoko lùi lại phía sau một bước. Chỉ có tuyết vẫn rơi, vẫn không thay đổi. Và chỉ có gió vẫn thổi, không lặng. Cũng như bước chân Syaoran, không thay đổi nhịp bước....

Sakura cảm nhận rõ từng tiếng đập của trái tim. Mỗi bước chân của Syaoran, lại làm nó đập rộn lên, tưởng chừng như đang phá vỡ ***g ngực, chui ra ngoài. Sakura ôm ghì Kero vào ngực, hi vọng áp chế đi tiếng đập, nhưng không thể. Nó vẫn đập liên hồi. Cô lo lắng Syaoran sẽ nghe thấy tiếng tim của mình, cô càng cố gắng làm nó bình thường trở lại thì càng vô ích. Syaoran vẫn đến, tim Sakura vẫn đập. Những suy nghĩ của cô vang lên, rồi lại trôi tuột vào hoang vu. Trước mắt cô hiện giờ là Sakura, đôi tai cô nghe thấy tiếng bước chân của anh, và trái tim cô cảm nhận được cũng chỉ là anh.

Tiếng kêu nho nhỏ của Kero, lo lắng liếm lên gương mặt Sakura. Cô ôm ghì nó lại. Sakura hít một hơi thật dài, thật sâu, rồi từ từ thở ra. Cô phải rất cố gắng mới giấu được tiếng thở phào nhẹ nhõm: Trái tim cô đã bình thường trở lại, trong khi Syaoran đã đến ngay bên cạnh.

Không gian như lắng đọng lại từng chút. Những bông tuyết lặng lẽ rơi, không dám phá tan cái không khí nặng nề đang hiện diện. Gió ngừng thổi, chăm chú theo dõi cuộc hội ngộ này. Thời gian vẫn trôi đi, nhưng chậm chạp, như buộc phải đi, trong khi không muốn bỏ qua giây phút mà định mệnh sắp xếp. Chiếc dây định mệnh của họ ánh đỏ lên trong màu trắng của tuyết. Nó quá dày, quá cứng, cứng đến nỗi không thể cắt đi được, cho dù muốn hay không. Và bánh xe định mệnh, không bao giờ trôi đi chệch hướng....

Lạch cạch.... bánh xe định mệnh đã trở lại với đường ray của mình....

Dù một người ở tận cuối chân trời, và một người ở phần chân trời đối diện, thì rồi sẽ có một ngày, họ gặp nhau. Bây giờ cũng vậy, họ vẫn gặp nhau, cho dù không muốn. Bởi số phận của họ đã được buộc bởi sợi dây chắc chắn nhất trong số tất cả các sợi dây, một sợi dây nối kéo dài cả không gian và thời gian....

“Sakura, cô ổn chứ?” – Syaoran dừng lại trước mặt Sakura, quan tâm hỏi – “Trông cô tím và xanh quá!”

Anh khẽ cúi đầu xuống, nhìn vào khuôn mặt tái lại, một phần vì lạnh và một phần vì....chính anh, của Sakura. Cô có thể cảm nhận rõ hơi thở của anh phả vào mặt mình. Một hơi ấm dường như đã rất lâu, rất lâu, đã trải qua hàng chục thế kỷ, cô không nhận thấy. Hơi ấm ấy có thể làm tan chảy cả những bông tuyết đang phủ trên gương mặt nhỏ nhắn của Sakura. Trái tim cô vừa lấy lại sự bình tĩnh vốn có của nó, giờ đây lại thay đổi nhịp đập. Nhưng nó không đập nhanh như lúc trước, mà hình như nó ngừng lại. Cô nghẹt thở. Cô hồi hộp. Tim Sakura không đập nữa, có vẻ gì đó như đang sợ hãi, sợ mọi thứ biến mất trước mắt mình như lúc trước. Cô không dám thở mạnh, vì lo rằng hơi thở của mình sẽ bay vào khuôn mặt Syaoran đang kề rất gần. Bất giác, cô lùi lại.

Sakura ngạc nhiên nhận thấy khuôn mặt Syaoran thoáng buồn khi cô lùi lại một bước, nhưng rồi, cô tin mình đã lầm khi lại thấy nụ cười nở trên gương mặt anh.

“Phải rồi....” – anh nói, với một nụ cười thường trực trên môi – “.... Cô sống ở Xứ Tuyết này lâu hơn tôi, đáng lẽ ra tôi mới là người không ổn chứ, đúng không?”

Anh vẫn cười, nhưng lại làm trái tim Sakura đau quặn lại. Chính cô cũng không thể hiểu, vì sao nó lại đau như thế, nhưng nó vẫn đau. Máu trong tim.... Chảy....

“Anh Yukito nói....” – Sakura lặng lẽ nói, phá tan sự im lặng này giờ của mình – “Anh chính là người chỉ huy quân đội đến đây. Nhưng.... Anh đã không xuất hiện khi Shimon, Clow và Kinomoto đánh nhau...”

“Đúng vậy” – Syaoran gật đầu khẳng định lại lời của Sakura – “Tôi biết, thế nào cô cũng sẽ đến ‘Thảo nguyên chết’, mặc dù sẽ khá lâu và vất vả đấy, Sakura. Tôi định quay lại đó chờ cho.... nhàn. Đứng ở giữa chiến trường, không sút đầu thì cũng mẻ trán, tôi chẳng có ngu” – Syaoran nhún vai – “Nhưng Eriol nói muốn quay lại, nên tôi đành phải quay lại theo.”

“Chờ?” – Sakura hỏi, cổ gấu đi giọng nói run run của mình.

“Chờ cô!”

Trái tim bướng bỉnh lại đập rộn lên, không nghe theo sự điều khiển của bản thân và trí óc Sakura. Chờ cô ư? Tại sao vậy? Không kịp suy nghĩ lâu, câu hỏi vụt bật ra khỏi miệng Sakura:

“Tại sao?”

Syaoran dăm chiêu:

“Ừm, Sakura, cô còn nhớ khi ở sông Tomoeda, tôi đã từng nói sẽ không trả lời bất kì câu hỏi ‘Vì sao’ nào của cô nữa, đúng không? Bây giờ cũng vậy, Eriol có thể làm chứng, tôi thường không bao giờ phá vỡ lời thề của mình. Cô có thể tìm một câu hỏi khác được không?”

Sakura bực tức nhìn Sakura phía Eriol, và nhận được cái gật đầu của anh. Syaoran luôn có thể khiến cô đổi từ đau buồn thành vui vẻ, từ không tự nhiên thành tự nhiên, và cũng có thể biến cô từ một người không có những cảm xúc thông thường, lấy lại được chính con người của mình. Cô sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, nói một cách tức tối:

“Vậy thì.... ‘Để làm gì’?”

Syaoran mỉm cười, vỗ tay:

“Hoan hô, nghĩ nhanh lắm, và khiến tôi phải trả lời rồi! Cô đúng là rất thông minh, không thay đổi chút nào.” – (Sakura gườm gườm nhìn anh, dù bực tức nhưng vẫn mong câu trả lời) – “Sakura, cô biết không, tôi đã luôn đợi cô..... Đợi đến ngày hôm nay....” – Những câu nói của Syaoran làm Sakura như phải ngừng thở để dõi theo – “Và bây giờ, tôi đợi cô..... để.....”

Sakura sợ hãi. Giọng nói của Syaoran trong thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo như băng đá. Nó xa xăm như từ một nơi xa âm vang vọng về. Giọng nói đó khiến Sakura giật mình. Cô đã từng nghe thấy nó. Đó là trong cái đêm Sakura được Syaoran cứu thoát khỏi ngôi nhà rơm đầy mùi khói, thoát chết từ tay Rika. Và hôm nay, nó lại đang hiện diện ở đây, chui vào tai Sakura – một hơi lạnh mà cô không bao giờ muốn gặp lại lần thứ hai....

“.... thử kiếm....”

Syaoran tiếp tục nói, thanh kiếm lơ lửng cao lên, qua đầu Sakura. Ánh mắt Sakura mở to kinh hoàng. Cô tiếp tục lùi lại, trong khi Syaoran vẫn tiếp tục tiến lên. Tất cả những gì diễn ra trong Sakura lúc này là sự kinh hãi đến tột đỉnh. Khi bị Eriol tấn công, Sakura rất bất ngờ, nhưng cô vẫn đủ bình tĩnh để đối phó, trước khi nghe đến cái tên “Tomoyo”. Nhưng giờ đây, dù không phải là do “Tomoyo”, chỉ đơn thuần là Syaoran, cũng đã làm cho tất cả những gì tồn tại trong đầu Sakura biến mất. Toàn bộ. Đầu óc cô trống trơn. Không một suy nghĩ, không một ý niệm. Thứ duy nhất cô nhìn thấy bây giờ là Syaoran. Tại cô không nghe được tiếng gió, cũng không nghe được tiếng hét của Nakuru, càng không thể nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của cả Naoko và Seiza. Cô không nghĩ được điều gì thêm. Cô không đủ sức để chống cự. Không phải vì lạnh, mà là vì tay chân cô không còn hoạt động theo ý muốn của cô. Nó nhũn ra. Bởi lí trí cô, không muốn giết Li Syaoran.

Sakura ngã xuống. Kero chạy thoát khỏi vòng tay ôm chặt của Sakura. Sakura tự cười mình khi nhìn lưỡi kiếm đang ở ngay sát một bên. “Mình đã mong đợi.... Mình đã hi vọng.... Anh hai nói mình quá ngây thơ, thật là đúng....” Đôi mắt lục bảo mở nhặt trong màu tuyết trắng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt hồ phách trong suốt, nhưng lạnh băng của Syaoran. Cái lạnh đó khiến cho tuyết phải kinh sợ mà ngừng lại. Tuyết không rơi nữa. Chỉ có gió thổi. Nhưng gió không lạnh, bởi nó không đủ sức đấu lại với hơi lạnh trong đôi mắt đầy băng giá. Sakura vẫn mở mắt, nhìn thanh kiếm mà như không nhìn thấy gì. Cô, giờ đây, loáng thoáng nghe tiếng gọi của Nakuru, tiếng đập những tảng băng của cả Nakuru và Seiza. Tiếng kêu “Syaoran” của Eriol, nhưng tất cả đều chỉ trôi vụt qua. Mọi thứ dừng lại.... Không hoạt động....

Từ đằng xa, Kero đang co chân chuẩn bị chạy....

“Kero, nhiệm vụ của ngươi là: Bảo vệ Sakura.....”

Thanh kiếm của Syaoran từ trên cao hạ xuống dưới. Kero phóng người đi như bay....

“Cả khi kẻ đó là... ta....”

Lưỡi kiếm sượt xuống. Kero nhảy lên cao.....

“Và cho dù, ngươi phải bỏ mạng....”

...Dòng máu nóng hổi, đỏ thẫm văng ra, thấm đẫm vào cả những bông tuyết bên dưới nền, và những bông tuyết trên gương mặt vô thần của Sakura. Đôi mắt cô mở to, xốt lên vì bị máu bắn vào. Tuyết vừa rơi lại, lập tức nhuộm máu. Máu đỏ, lại hóa đỏ bầu không gian...

Sakura không thấy đau. Hay cô đã chết? Không, cô vẫn cảm nhận thấy những tiếng gió bên tai, và cô nghe thấy tiếng của những người bên cạnh cô. Nhưng thật sự là không đau! Vậy nhưng máu! Trong mắt cô chỉ thấy màu đỏ của máu, không phải màu trắng của tuyết. Và Kero không còn nằm trên tay cô nữa. Nó không liếm lên gương mặt đầy máu của Sakura. Nó cũng không kêu lên an ủi cô khi nhìn thấy cô hoảng loạn như lúc này....

“Kero?... ”

Sakura gọi thầm. Cô không đủ sức để gào lên, cô chỉ có thể thầm thì gọi. Tai loài chó rất thính, dù tiếng gọi nhỏ nhất của Sakura, Kero cũng nghe thấy và đáp trả. Nhưng bây giờ thì không. Chỉ có một dòng máu đang chảy xuống, qua cả miệng cô, khiến lưỡi cô cảm giác rõ vị mặn, đắng và cả mùi tanh của máu. Nóng. Như máu đang bốc khói. Mọi thứ vút trôi qua, không chịu nổi cảnh tượng thê thảm trước mắt....

“KEROOOOOO?”

Sakura hét lên. Hai mắt cô đã thu lấy tất cả những hình ảnh hiện diện ngay phía trước mình. Đôi mắt cô không mở to vô thần nữa, mà nó chăm chú nhìn vào vũng máu đỏ bên dưới. Cô ngồi im lặng, nhìn chăm chú, không động đậy. Tuyết rơi lặng lẽ, chạm vào dòng máu, tan ra. Nước hòa mình vào máu. Loãng. Nhưng Sakura vẫn không tin. Cô đưa hai bàn tay lên, kiểm tra xem Kero có còn nằm trong tay cô không. Máu. Chỉ có màu đỏ thẫm đáng sợ, phủ kín, chảy xuống. Không có Kero. Màu vàng đáng lẽ nằm trên tay cô, giờ đây bị chia làm đôi, nằm trên vũng máu. Người nó bị bao phủ bởi màu đỏ của chính dòng máu mình, và tuyết trắng, che chở, ôm ấp thân hình nhỏ bé của con chó trung thành. Bàn tay Sakura run run. Cô nâng hai phần thân xác nó lên, ôm chặt vào lòng, để mặc áo đỏ chảy xuống phần quần áo chưa dính máu của cô, để cho tất cả bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm. Mái tóc dài nâu đẫm máu. Và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái cũng bị bao phủ một màu đỏ....

“Thanh kiếm bén chứ nhỉ?” - giọng Syaoran bình thản, lạnh lùng vang lên, không một chút cảm xúc xót thương hay bàng hoàng – “Có lẽ chỉ đến thế là đủ!”

“Công chúa, công chúa biết không, công chúa thật sự là một thiên thần...”

Cô gái nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc bết vào khuôn mặt của cô bé nhỏ đang nằm ngủ ngon lành, trên khoé mắt còn đọng lại những giọt nước mắt. Khuôn mặt Thiên thần của cô bé nằm nghiêng trên gối, dịu dàng và thuần khiết.

“Nhưng..... hi vọng, sau này, người mà công chúa yêu thương, sẽ không bị biến thành ‘ÁC QUỶ’!”

“ÁC QUỶ! NGƯỜI LÀ ÁC QUỶ, LI SYAORAN!”

Sakura gào lên. Kero luôn là người bạn thân thiết của cô. Khi cô lo lắng, khi có bất cứ chuyện gì xảy ra, Sakura đều tâm sự với Kero. Kero giống như Tomoyo, luôn an ủi cô, dù không thể cho cô những lời khuyên hữu ích, nhưng nó có thể làm cô cảm thấy bớt cô đơn. Mỗi khi đi đâu, Sakura đều mang theo Kero, giống

như một người bạn không thể rời xa. Nhìn nó chết trước mặt mình, Sakura cảm thấy cảm giác giống hệt như khi nhìn Tomoyo ra đi.

“Giờ cô mới biết điều này sao, Sakura? Cô vốn rất thông minh mà?”

Syaoran quay người đi, mỉm cười. Sakura đặt xác Kero xuống dưới, tránh những vũng máu bắn khắp nơi. Nhưng những giọt máu cuối cùng trong thân xác con chó lại chảy xuống, lại thấm vào tuyết và lại nhuộm đỏ nỗi đau. Sakura đứng dậy, đôi mắt cô bị che khuất bởi những lọn tóc mái dài rủ xuống. Tim cô đau đến nỗi, ngỡ như nó đang vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Cô cảm hận chính bản thân mình, cô ghét tất cả, cô muốn biến mất và mọi thứ cũng sẽ không còn lại. Cô đã từng mong rằng, mình có thể tự bảo vệ bản thân, không để ai phải bảo vệ mình nữa, để không một ai phải chết nữa. Nhưng cuối cùng, những vị trưởng lão vẫn chết, dù Sakura muốn bảo vệ họ. Rất nhiều người nữa trong gia tộc Kinomoto - những người còn sót lại – mong được Sakura bảo vệ, nhưng cô đã không làm được. Cô đã quá mềm yếu. Touya từng nói, nếu cô nhớ ra quá khứ, cô sẽ đủ sức giết người, nhưng, có lẽ lòng hận thù của cô không đủ. Theo thời gian, có thể nó đã bị xóa nhòa đi một phần nào đó. Cô không còn hận nữa. Chỉ còn thù. Cô muốn trả thù cho ba mẹ, nhưng không muốn giết những người vô can đến cuộc thảm sát năm đó. Cô đã nghĩ như thế, và cô không thể tấn công những người không làm gì hại đến cô. Cô quá ngây thơ, để giờ đây, cô lại để Kero chết ngay trước mắt mình, không thể làm gì ột người bạn tri kỉ.

Sakura phóng người lại phía Syaoran. Nhưng đối với Syaoran, một người luyện tập trong nhiều năm, dù không phải quay lại, anh cũng có thể nhận ra điều gì ở phía sau. Anh khẽ cúi mình xuống, tránh được cú ra đòn của Sakura. Cô gái vẫn không chịu thua. Ngay sau khi Syaoran lé được người, như đã dự đoán trước, Sakura quay người, tung cú đá ra phía sau, nhằm trúng mặt Syaoran. Syaoran bị bất ngờ, buộc phải đưa cổ tay ra đỡ. Ngay lập tức, Sakura thu chân lại, vung tay định chém vào cổ Syaoran, nhưng do đã đề phòng, Syaoran tránh được không mất mấy sức. Mọi đòn thế Sakura ra, đều không chạm được vào người Syaoran. Anh khẽ thở dài. Sakura khá giỏi võ do học với ông quản gia từ nhỏ, không thể có chuyện đòn nào cô ra cũng trượt. Một phần là do Syaoran có thể chống cự lại, nhưng một phần là tại chính Sakura. Cô đã quá đau lòng, đau đến mất hết lí trí, và vì thế, cô không thể ra đòn chuẩn xác.

Syaoran né người khỏi cú móc của Sakura, nhanh như sóc, luồn về phía sau khi Sakura chưa kịp nhận ra. Anh đập nhẹ vào cổ cô, khiến cô khuỵu xuống. Syaoran đỡ lấy tay Sakura:

“Naoko!”

Không rõ từ lúc nào, Naoko đã đứng ngay bên cạnh Syaoran và Sakura. Cô cúi đầu, đỡ lấy Sakura, quàng tay công chúa qua cổ mình và giữ cho Sakura đứng yên. Đôi mắt Sakura nhìn chằm chằm vào phía trước, trắng dã, đầy đau đớn và tức giận. Naoko khẽ quỳ xuống, để Sakura ngồi trên tuyết trắng, cởi chiếc áo khoác ngoài của mình choàng lên người cô. Sakura không còn cảm giác. Cô cứ ngồi im lìm, lặng lẽ nhìn, lặng lẽ quan sát, không một biểu hiện. Đôi mắt cô gái dán chặt vào vũng máu và hai phần xác của Kero. Tuyết bao phủ. Rơi. Lạnh lẽo.

“CÔNG CHÚA.....”

Tiếng Nakuru khản đi vì kêu gào. Có lẽ hắn đã kêu suốt cả cuộc đấu giữa Sakura và Syaoran, suốt cả thời gian Sakura bị rơi vào không gian ảo của riêng mình. Hắn cố gắng vùng vẫy trong tầng băng, nhưng không thể làm gì khác. Trong khi đó, Seiza vẫn im lặng. Đôi mắt hắn nhìn Syaoran, lạnh giá, vô cảm. Không ai cảm nhận được sự thù hận trong đôi mắt ấy, nhưng Syaoran biết, sự vô cảm ấy báo hiệu cho cái chết của đối phương. Và “đối phương” lần này lại chính là anh.

“Syaoran, cậu....”

Eriol chạy lại chỗ Syaoran, đôi mắt long lên. Anh đã có chút hi vọng, hi vọng vào Syaoran, nhưng giờ đây, tất cả hi vọng đó chuyển sang thành thất vọng. Càng hi vọng lắm, càng thất vọng nhiều. Anh đã nhiều lần định can thiệp vào trận đánh giữa Sakura và Syaoran, lại bị Naoko chặn lại. Dù vô cùng bức tức, nhưng đấu lại với Naoko là chuyện không thể.

Syaoran đưa ánh mắt nhìn về phía Eriol, ra hiệu cho anh im lặng. Anh ngừng lại. Syaoran chậm rãi đi về phía Sakura và Naoko, nâng cằm Sakura lên, hướng ánh mắt Sakura vào đôi mắt của mình:

“Sakura, hãy tỉnh lại đã. Tôi vẫn còn thứ để cho cô xem. Và sau khi xem thứ này..... Cô sẽ biết, ‘ác quỷ’ là như thế nào...”

Syaoran đi lại phía con ngựa của mình, lấy từ chiếc túi đeo sau hông ngựa một chiếc bọc trắng. Chiếc bọc trắng, đúng vậy! Nhưng chỉ có phần trên của nó màu trắng, còn nửa dưới đã chuyển sang màu đỏ. Bên dưới, những dòng nước đỏ chảy xuống, nhỏ từng giọt... từng giọt.... Eriol lùi lại khi nhìn thấy Syaoran đang tiến lại gần. Tất cả những người ở đó, đều có thể linh tính được, bên trong chiếc bọc là gì. Đôi mắt Sakura mở to, muốn quay đi mà không quay được, đành chấp nhận những thứ đáng sợ nhất đang đợi mình....

“Eriol, đây là quà tôi tặng cho cậu...”

Syaoran đặt chiếc túi xuống, khẽ cười. Anh từ từ mở chiếc túi ra. Mọi thứ nín thở để chờ đợi. Tuyệt vời và nhảy vào, đậu trên những chòm đen đang nhô ra từ trong chiếc túi. Có lẽ nó đã nhìn thấy điều gì, sợ hãi không thể động đậy, cũng không thể tan ra. Tuyệt cứ đứng im lìm, như thời gian ngừng trôi...

“Vây..... Naoko, không có ÁC QUỶ thì THIÊN THẦN có thể tồn tại không?”

“Câu trả lời.... là.....”

Chiếc bọc được lật hết ra trong sự kinh hoàng đến tột độ của cả không gian và thời gian, của cả tuyết và những cơn gió. Tất cả đều ngừng hoạt động, chỉ để nhìn, chỉ để sợ, cho dù.....

43. Chương 43: “tương Lai” - Vẫn Còn Thứ Ấy Sao?

Sau khi Syaoran đi khuất khỏi tầm mắt, chỉ còn lại tuyết bay nhảy giữa khoảng không gian đầm máu, lộng gió mênh mông, Naoko dùng thanh gươm kì lạ với những đường cong huyền diệu, đập vỡ hai tầng băng giam chặt Nakuru và Seiza. Ngay lập tức, cả hai người nhảy ra ngoài, bỏ lại phía sau lưng những tầng băng bắn tung toé rồi tan chảy thành nước.

“Ta sẽ giết ngươi, Naoko!” – Nakuru gầm gừ, nhấn mạnh từng chữ trong câu nói – “Và tiếp đó là tên Li Syaoran”

Naoko im lặng không nói. Lại vẫn là khoảng lặng kéo dài đến vô tận. Đôi mắt cô gái cúi xuống, nhìn nền tuyết trắng và những giọt máu còn vương lại.

“Nhất định sẽ có ngày Li Syaoran chết trong tay ta” – Seiza nói bằng 1 giọng nhẹ như gió thoảng, nhưng cũng lạnh lẽo những bông tuyết đang bay – “nhưng Naoko, ngươi là người soạn ra các điều luật và hình phạt cho ”Tứ đại hộ pháp“, chắc ngươi vẫn nhớ hình phạt dành cho kẻ phản bội chứ?”

Seiza nói với nụ cười thản nhiên, không chút âm hưởng. Nhưng đáp lại vẫn là một sự im lặng kéo dài của Naoko. Seiza vẫn kiên nhẫn chờ, trong khi Nakuru chuẩn bị nổi sùng lên.

“Ngươi hỏi làm gì. Để ta giết hắn đã rồi tính”

“Ngươi giết hắn rồi thì hỏi làm sao được” – Seiza nói bằng giọng hơi mỉa mai – “không phải ngươi muốn xuống âm phủ để hỏi sao?”

“Vây đừng hỏi nữa” – Nakuru bực tức nhìn Seiza rồi quay lại nhìn Naoko.

“Không muốn hỏi cũng được” – Seiza thản nhiên nhún vai – “nhưng nếu không biết tương tận, ta nghĩ chính ngươi cũng sẽ không chịu được”

Nakuru nhíu mày. Nhưng khi hắn chưa kịp lên tiếng cãi lại Seiza thì tiếng nói thánh thót của Naoko nhẹ nhàng vang lên, như cô đã suy nghĩ kĩ càng tất cả những gì cần thiết trong thời gian Nakuru và Seiza cãi nhau.

“Hình phạt dành cho kẻ phản bội: ‘hoặc là bị đồng đội, chủ nhân giết chết, hoặc..... phải tự xử’

“Nhớ kĩ lắm” – Seiza mỉm cười – “Vây.... Ngươi muốn chọn cách nào?”

“Ta sẽ tự xử!” Naoko trả lời ngay lập tức mà không cần suy nghĩ lâu.

“Làm đi” – Seizara ra lệnh bằng một giọng lạnh như băng.

Naoko cúi mặt nhìn xuống, giống như cô vẫn luôn thế. Cô nuối tiếc quá khứ đẹp đẽ, để đau lòng với hiện tại đau khổ. Nhưng hiện tại vẫn là hiện tại. Dù không muốn, hay muốn, nó vẫn diễn ra và cô vẫn phải chịu đựng sự đau đớn ấy. Nakuru gào lên, giọng nói của hắn dù cố không thể hiện ra nhưng vẫn đầy xót xa:

“NGƯỜI KHÔNG LÀM ĐƯỢC HẢ? TA SẼ GIÚP NGƯỜI!”

Nakuru nắm lấy thanh kiếm, lao lên trước. Naoko vẫn không lên tiếng, cũng không động đậy. Cô chỉ đứng im, nhìn xuống nền tuyết và cả máu. Seiza thở dài, nhẹ nhàng, vẫn đứng bình thản nhưng tay trái của hắn cầm đầu thương, chặn ngang lưỡi kiếm của Nakuru.

“Bình tĩnh đi, Nakuru. Đường như ‘đối thủ’ của chúng ta còn có gì muốn nói, đúng không?”

Nakuru hạ thanh kiếm xuống, đưa mắt nhìn Naoko rồi lại nhìn Seiza ngạc nhiên. Seiza cố tình nhấn mạnh chữ “đối thủ”, như một lời khẳng định về vai trò của Naoko trong “Tứ đại hộ pháp” và đối với hai người bọn họ.

“Đúng” – Naoko khẳng định sau hồi lâu im lặng.

“Nói” – Seiza ra lệnh.

“Ta biết ‘thổ thần’ đang ở đâu”

“CÁI GÌ?” – Nakuru ngạc nhiên kêu lên.

Seiza chỉ bình thản nói:

“Ta cũng có thể tìm được hắn”

“Nhưng không nhanh bằng ta” – Naoko tự tin đưa cặp mắt nhìn Seiza.

“Điều người muốn nói là....”

“Ta cần giúp công chúa..... một lần cuối cùng...” – Naoko buồn bã nói – coi như một cách để tạ tội...”

Seiza và Nakuru im lặng nhìn Naoko. Dù sao, họ cũng là những người đã lớn lên bên nhau, sát cánh vào sinh ra tử với nhau, đương nhiên, họ cũng hiểu nhau hơn cả hiểu chính bản thân mình.

“Naoko...” – Seiza hỏi, đôi mắt bình tĩnh chiếu vào cặp mắt buồn của Naoko – “Tại sao người phản bội công chúa?”

“Đúng vậy” – Nakuru tiếp lời - “Người ta tin tưởng sẽ không bao giờ phản bội chính là người, Naoko. Lúc nào người cũng trầm tĩnh, nhưng ta biết, người là người có tâm hồn đầy nhiệt tình. Người kể chuyện ma cho bọn ta và công chúa, khi công chúa buồn, chỉ có người có thể làm cô bé ấy cười.... Có chuyện gì xảy ra với người hả?”

Naoko không nói gì, cô im lặng dù biết, sự chờ đợi của hai người “bạn” kia sẽ buộc cô phải lên tiếng, phá tan không gian lặng yên do chính mình tạo ra:

“Đừng nhắc lại chuyện quá khứ nữa, Nakuru. Hãy quên hết những chuyện ấy đi!” – Đôi mắt Naoko thoáng thay đổi, nhưng rồi lại trở lên xa xăm và buồn bã hơn – “Các người nghĩ sao về đề nghị của ta”

“Nếu ta không đồng ý?” – Seiza hỏi.

“Thì ta buộc phải đối đầu với các người”

Nakuru cười khẩy:

“Vậy là người muốn ép bọn ta đồng ý, và dù không đồng ý cũng không được. Thế người hỏi ý kiến làm gì?”

Naoko chăm chú nhìn Nakuru, rồi chuyển ánh mắt xuống những giọt máu còn đọng lại dưới chân Nakuru:

“Ta muốn các người biết: Nhất định ta sẽ quay lại chịu tội. Ta muốn các người chứng kiến cái chết của ta.... Và cũng.... không muốn công chúa lo lắng nữa”

Bây giờ đến lượt Nakuru và Seiza không nói gì. Một phần nào đó, họ hiểu được suy nghĩ của Naoko. Naoko là người có suy nghĩ chín chắn nhất trong “Tứ đại hộ pháp”. Cô ít khi biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng lại luôn hiểu cảm xúc và suy nghĩ của người khác, đặc biệt là đối với những người trong “Tứ đại hộ pháp”, công chúa Sakura. Seiza thở dài nhẹ nhàng, đưa mắt nhìn những bông tuyết dịu dàng đầu đầu trên người Naoko, ngắm nhìn bên dưới như để tránh những vũng máu. Nụ cười lạnh lẽo muôn thuở nở trên môi Seiza:

“Được. Thời gian là 1 năm, đủ chứ? Mùa đông năm sau, ta muốn cả 2 người phải có mặt!”

“Ta hiểu. Tạm biệt!”

Giọng nói của Naoko vẫn trong veo, vẫn thánh thót, vẫn âm vang dù chỉ là nỗi buồn vô hạn và sự trầm tĩnh đau khổ. Naoko nhảy lên ngựa, ánh mắt không hề quay lại nhìn xung quanh. Bàn tay cô nhẹ nhàng phủi những bông tuyết trên mái tóc bồng bềnh, vuốt nhẹ cặp mắt kính và đội mũ lên đầu. Con ngựa phóng vút đi, để lại phía sau 2 người không hề hướng ánh mắt theo kẻ vừa rời khỏi.

“Như thế.... không sao chứ, Seiza?” – Nakuru lặng lẽ hỏi, đôi mắt dõi theo những bông tuyết nhẹ nhàng trước mặt.

Seiza kéo con ngựa lại gần, vuốt nhẹ lông nó rồi kéo đến cạnh Nakuru. Hắn tiếp tục huýt còi, gọi 1 con ngựa khác tới, nắm lấy dây cương:

“Đừng suy nghĩ nữa, Nakuru” - Nụ cười bình thản đến vô tình nở trên môi Seiza – “Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm công chúa chứ không phải ngồi đây nghĩ”

Như một bản năng, nghe đến “công chúa”, đôi mắt Nakuru mở to. Hắn nhảy lên lưng ngựa, phóng vút về phía trung tâm Xứ Tuyết, ngược hướng Naoko vừa đi, mà không cần quan tâm và để ý đến cả người bạn đang ở gần đó. Seiza mỉm cười, nhìn theo bóng Nakuru đang khuất sau làn tuyết nhẹ. Lại một con ngựa hí vang, lao mình vào màu trắng bất tận ấy. Những bông tuyết dịu dàng quay quay, ngắm nhìn màu đỏ vương trên tuyết trong trắng. Tuyết buồn rầu phủ lên bánh xe định mệnh, nhưng không thể đóng băng nó. Và vòng quay nghiệt ngã vẫn quay đều, vòng thứ hai của định mệnh....

Đảo Hongo vẫn nằm im lặng giữa màu xanh bạt ngàn của cây cối và sự gợn sóng của làn nước biển trong suốt, mặn chát. Biển vẫn reo vang. Biển đem đến mọi thứ, nhưng đồng thời cũng cướp đi mọi thứ. Biển nổi sóng, buồn với nước mắt, vui với nụ cười và dịu dàng ve vuốt đôi mắt xa xăm.

Hongo tuy thuộc lãnh địa của Clow, nhưng nó dường như biệt lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Thương nhân lúc nào cũng tấp nập, đến từ mọi miền của đất nước và cả các nước khác. Họ buôn bán, trao đổi hàng hoá với nhau, cũng như trao đổi giữa văn hoá các nước. Đông nhất vẫn là người Lamia, những người như chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện gì khác ngoài buôn bán và làm giàu. Đợt gần đây, các nhà buôn đến từ kinh thành Tomoeda đã giảm đi nhiều. Có người biết lí do, có người không biết lí do, nhưng rồi họ chắc lưỡi cho qua và lại chú tâm vào những con tàu chở hàng của mình.

Có một nhóm thanh niên và những người đàn ông khoẻ mạnh đang nhanh nhẹn bốc dỡ hàng xuống từ một container. Nước dạn ngấm đen khiến người xung quanh thấy tin tưởng vào sức mạnh của họ. Chẳng mấy chốc, cả tàu chở hàng đầy đã trống không. Đóng hàng nằm ngay ngắn trong những chiếc xe kéo. Những người bốc dỡ lại vội vã kéo xe đi và chuyển hàng xuống những cửa hàng buôn bán. Hoàn thành công việc, họ nhận tiền và đi khỏi nơi tấp nập ấy.

“Chúng ta nên mua tí đồ ăn cho ông già ấy!” - một người lên tiếng, tay tung những đồng tiền lên rồi đỡ lấy – “ông ta là ‘người quan trọng’ của THÁI TỬ mà”

“Đó là chuyện đương nhiên” - một người đàn ông khá nói, đưa tiền cho người bán hàng sau khi nhận 1 túi rau quả và những gói lương khô – “nhưng cậu nếu còn muốn yên ổn sống thì đừng có gọi cậu chủ là ‘Thái tử’ nữa!”

“Tôi xin lỗi!”

Cả đám người bước vào một căn nhà nhỏ có hai gian, với những tàu lá rung rinh theo làn gió đông của biển cả. Trên chiếc giường nhỏ, người ta có thể dễ dàng nhận ra một người đang nằm im bất động. Chiếc chăn

dây đắp đến tận cổ, và chiếc rèm đung đưa che lấp đi khuôn mặt. Ở trên chiếc ghế bên cạnh, 1 người đàn ông có khuôn mặt nghiêm nghị đang rung ghế, đôi mắt chăm chú nhìn vào cuốn sách trên tay. Bộ râu trắng lởm chởm màu đen ngắn, bao phủ như che cả mồm của ông ta.

“Chúng tôi mang thức ăn về” - một người trong số những người mới đến lên tiếng, đặt những chiếc túi xách xuống mặt bàn – “ ‘Người đó’ sao rồi?”

Đôi mắt anh ta hướng về phía người đang nằm. Người đàn ông đặt cuốn sách xuống, thở dài, quay nhìn về phía giường:

“Đến lúc này vẫn còn thở, nhưng... không nhanh lên sẽ không kịp nữa. Đã sắp muộn rồi...”

“Tại sao ông không cứu người đi?” - một người tức giận hỏi.

Người đàn ông đưa mắt nhìn người vừa nói, mỉm cười:

“Xin lỗi! Ta có quy định của ta. Nếu chủ nhân các người không thực hiện được điều kiện của ta, ta sẽ không cứu người. Và, nếu không trở về đúng thời gian quy định, thì muốn cứu cũng không được nữa”

“Thái tử chắc chắn sẽ về kịp, vì đây là người mà Thái tử coi trọng hơn cả mạng sống!”

Biển lần lần gợn sóng, ru ngủ nỗi buồn nhân gian và ngẫm nghĩ quá khứ của chính mình....

Tuyết vẫn mờ mờ quay theo vòng xoáy vô tận của mình. Gió nổi lên từng đợt, làm lay động những cành cây khô trụi lá trên thảo nguyên chết. Sự mờ ảo của khung cảnh cũng buồn bã như trái tim đắm máu của con người.

Một bóng ngựa phi đều đều trên nền đất không cỏ. Tuyết bao trùm lên đất, nhưng không che kín được tất cả. Ở nơi đây, tuyết không dày đặc, không mạnh mẽ, cũng không lạnh lẽo như ở Xứ Tuyết. Nhưng vẫn là tuyết, vẫn đau khổ, vẫn xót xa và vẫn đỏ thắm.

Những bước phi của con ngựa không quá nhanh, cũng không quá chậm. Nó nửa muốn rời xa nơi đây, nửa lại muốn quay lại, tìm kiếm một cái gì đó. Khuôn mặt của chủ nhân con ngựa lạnh băng, khó dò. Chiếc mũ trùm che đi nửa đôi mắt, che đi nỗi giá băng của tuyết.

Con ngựa dừng lại trước một chiếc lều vải đang từ từ bị tuyết phủ lên. Người đó nhảy xuống, buộc ngựa lại và đi vào trong. Lều chẳng có gì, ngoài hai lỗ sâu và những đồng đất vương vãi.

Cánh cửa lều mở lên, một người khác bước vào. Ánh mắt buồn thương che giấu kín đáo dưới lớp kính mắt dày.

“Thiếu chủ buồn lắm à?”

Mái tóc bông bênh, bay phất phơ, nhìn đôi mắt hổ phách đang mỉm cười đầy dịu dàng:

“Sao người lại hỏi thế, Naoko?”

Naoko lặng lẽ trả lời:

“Bởi nụ cười của thiếu chủ. Lúc công chúa lùi xa khỏi thiếu chủ, thiếu chủ sau một lúc sững lại, đã mỉm cười - nụ cười đầy xót xa. Và khi công chúa gọi thiếu chủ là ‘quái vật’, thiếu chủ gần như muốn khóc...”

Giọng nói trong veo, thánh thót của Naoko nhẹ nhàng vang vang trong không gian lạnh lẽo và nụ cười giá băng của Syaoran.

“Có lẽ vậy...” - Anh lặng lẽ nói, đôi mắt trầm buồn bã. Syaoran không phải là người dễ bộc lộ tình cảm của mình, nhưng nỗi buồn sâu thẳm trong mắt anh bây giờ không thể che dấu được sự đau đớn – “Ta.... Từ khi quen cô ấy cho đến nay, chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô ấy tránh xa khỏi ta, bằng đôi mắt sợ hãi thất thần như vậy. Và cho dù, bao nhiêu người gọi ta là ‘Ác quỷ’ cũng không khiến ta thấy khó chịu như vậy...”

Gió thổi làm rung tấm lều đã được buộc rất chắc chắn. Hơi lạnh lan toả qua những kẽ hở, chui vào làm giá lạnh làn da dưới những lớp áo dày. Syaoran thở dài, nhìn hai chiếc lỗ sâu và đồng đất bên cạnh. Naoko im lặng. Đôi mắt cô như se lại. Cô không nghĩ sẽ có ngày mình biết được nỗi buồn như muốn bao trùm lấy cả thế gian này của Syaoran – khi mà nỗi buồn ấy luôn được che giấu cẩn thận sau vẻ bình thản đến lạnh lùng

của anh. Một nỗi buồn mà Naoko nghĩ, cho dù cộng tất cả nỗi buồn lại cũng chưa thể bằng được sự đau khổ đang trùm lấy không gian nơi đây. Cô gái thở dài, lặng lẽ đi ra ngoài, mang vào một chiếc túi nhuộm đỏ và nhảy xuống một trong hai chiếc hố. Syaoran chăm chú dõi theo hành động của cô. Gió mơn trớn khuôn mặt anh, như kéo anh ra khỏi thế giới toàn màu đen, không một chút ánh sáng...

“Cô đã mang xác Kero về rồi à?”

“Tôi không bao giờ làm trái lệnh, thiếu chủ!”

“Ừ nhỉ!” – Syaoran thở dài, nụ cười bình thản lại nở trên mặt anh, mặc dù chưa hoàn toàn giấu được nỗi đau trong giọng nói – “Ta đã biết trước kết cục.... kết cục của Kero và Garraku khi họ ra trận. Nhưng ta đã không ngăn cản, và còn sắp xếp cho kết cục ấy xảy ra nhanh hơn. Ta đã thật sự trở thành ‘Ác quỷ’ rồi....”

Syaoran cười. Naoko lấp đống đất bên cạnh xuống chiếc hố mình đã để chiếc bọc vào, lặng lẽ nói:

“Không.... Thiếu chủ chưa phải là ‘Ác quỷ’....” – Syaoran ngạc nhiên nhìn Naoko, khi cô bắt đầu đắp đống đất cao lên. Cô gái ngừng lại, đôi mắt nhìn vào đống đất bên dưới – “..... Bởi vì.... về mặt của thái tử Touya.... rất mãn nguyện....”

Syaoran dừng lại trong giây lát. Bất giác, anh bật cười, bước đến bên đống đất còn lại và lấp đầy xuống:

“Cám ơn người, Naoko” – Syaoran nói – “Cám ơn đã giúp ta đào, đắp mộ cho Kero và Garraku. Dù không tìm được xác của Garraku, nhưng....”

Syaoran dừng lại. Anh khẽ thở dài, nghĩ đến Garraku. Đó quả thật là một chàng trai bất hạnh. Anh ta theo Syaoran ra chiến trường, dù biết trước, mình sẽ chết. Nhưng Garraku chấp nhận làm “vật hi sinh” cho Syaoran, mặc dù không biết lí do. Đôi mắt Syaoran lạnh băng lia khắp lượt căn lều, rồi lại tĩnh lặng nhìn vào đống đất dưới chân.

.....

Syaoran nhảy lên lưng ngựa, mặc cho tuyết vẫn rơi từng đợt. Naoko ngay lập tức bước ra từ căn lều, nhảy lên con ngựa phía sau. Cô đội mũ trùm lên đầu. Phía trước, Syaoran nhanh chóng kiểm tra dây cương. Anh nói, lạnh băng, thản nhiên:

“Naoko.... Giao ước giữa chúng ta đã kết thúc. Người có thể đi làm việc của người được rồi!”

Naoko im lặng. Đôi mắt cô buồn bã nhìn Syaoran. Cô gái thúc chân vào ngựa. Con ngựa nhẹ nhàng lao lên phía trước, nhưng bỗng, nó từ từ dừng lại. Syaoran ngạc nhiên nhìn Naoko.

“Thiếu chủ....” – Naoko không quay lại nhìn Syaoran, chỉ lặng lẽ lên tiếng – “Thiếu chủ đã từng nghe câu chuyện ‘Thiên Thần và Ác quỷ’ chưa?”

“....”

“Thiếu chủ nghĩ gì khi nghe câu chuyện ấy?”

“Quả là một câu chuyện cảm động” – Syaoran mỉm cười.

“Khi tôi kể câu chuyện cho công chúa nghe, lúc công chúa còn nhỏ, cô bé đã khóc. Cô bé luôn đồng cảm với những sự đau khổ của mọi người, và với hai Thiên thần trong câu chuyện cũng vậy. Nhưng.... Dù có khóc hay đồng cảm, cũng không thể thay đổi số phận của hai nhân vật ấy được. Thiên Thần và Ác quỷ, khi suy nghĩ, chúng ta thấy họ không giống nhau, nhưng thực ra, hai nhân vật ấy có mối liên quan rất chặt chẽ. Cô gái bị hắc hoá do chiến đấu với Ác ma, là một nhiệm vụ bắt buộc của các Thiên thần, nên điều đó là không thể tránh khỏi. Chàng trai, nếu không trở thành Ác ma, cô gái sẽ mãi mãi bị truy đuổi, cuối cùng cũng sẽ trở thành Ác ma hoàn toàn, và như thế, chàng trai rất đau khổ. Còn cô gái, khi chàng trai bị Ác ma hoá, cô gái không tự kết liễu mình, chấp nhận trở thành Ác ma, thì cô gái cũng không sống nổi trong sự đau khổ.... hai người đó chấp nhận làm Ác ma, chấp nhận cái chết chỉ vì họ không thể sống được trong nỗi đau khổ của chính bản thân họ mà thôi....” – Naoko dừng lại, hơi thở của cô nhẹ nhẹ.... “Thiếu chủ đã thấy ai trong câu chuyện?”

Syaoran mỉm cười, nhún vai, không nói gì. Tuyết đã phủ kín cảnh vật, biến tất cả vùng “Thảo nguyên chết” thành màu trắng, dù không lạnh lẽo như “Xứ Tuyết”, nhưng cũng đủ để trắng xoá tất cả. Màu trắng tinh

kiết, giống như màu trắng của những thiên thần trên Thần giới, nhưng cũng nhuộm đỏ như nỗi đau trong câu chuyện tình. Gió vi vu thổi, Tuyết vẫn rơi, và không gian vẫn im lặng.

“Đi đi, Naoko. Sắp tối rồi, tuyết sẽ phủ kín nơi đây, và sẽ không còn thuyền qua sông Tomoeda nữa đâu!”

Syaoran kéo chiếc mũ trùm che đôi mắt sắc lạnh của mình, đôi môi anh vẫn nở nụ cười. Naoko vẫn không quay lại nhìn anh, hay nói đúng hơn, cô cũng không có ý định sẽ quay lại nhìn. Cô đứng im, nhìn vào khoảng không trước mắt, không nói gì như sự im lặng muôn thuở của một “Thủy thần” lạnh lẽo. Tiếng ngựa hí vang trong một buổi chiều ngập tuyết. Một buổi chiều không có hoàng hôn, chỉ có màu trắng của tuyết và sự tĩnh lặng buồn bã của thời gian.

“Cái kết của truyền thuyết đó.... vẫn còn một đoạn.... Đoạn mà chàng trai biến thành Ác ma, sau cái chết của cô gái.... Thiếu chủ.... Đối với thiếu chủ, ‘tương lai’ có màu gì?”

Naoko cùng con ngựa của mình phóng vút về phía trước, bỏ lại đằng sau những bông tuyết vẫn rơi, những ngọn gió vẫn trôi nhẹ nhàng và câu nói “Tạm biệt” lạnh lùng nho nhỏ. Trời về chiều, thời tiết cuối đông lại thêm lạnh lẽo. Bầu trời xám xịt, không một làn mây trắng. Gió, tuyết, mây như đang rơi lệ ột cuộc đời khổ đau.

“ ‘Tương lai’.... Vẫn còn thứ đó sao?”

Syaoran khẽ cười, ngẩng đầu lên nhìn những đám mây xám bay nhẹ nhàng trong làn gió lạnh giá. Khuôn mặt anh bị phủ đầy tuyết, và bộ quần áo đã chuyển sang màu trắng. Nhìn từ xa lại, có lẽ, trông anh giống như một bức tượng được nặn bằng tuyết, đang đứng tĩnh lặng nhìn lên trên. Rõ ràng mở mắt mà lại như chẳng nhìn thấy gì. Tất cả mọi thứ đang từ từ bị che phủ bởi bàn tay của số phận và định mệnh. Một màu xám u ám bao lấy đôi mắt hổ phách của Syaoran, ngăn cản đôi mắt anh, che mờ tâm nhìn của anh....

“Nếu thật sự có ‘Tương lai’, có lẽ.... nó mang màu xám!”

Sakura từ từ mở mắt. Con ngựa đang phi nhanh trong màu trắng mờ mịt của tuyết và tiếng gió vù vù bên tai. Gió xoa mắt cô gái, làm nó rát lên. Gió như đang quện vào trái tim Sakura, làm nó nhói đau. Rất. Tất cả những gì đã diễn ra hiện lên rõ ràng ngay trước mắt Sakura. Cô đau đớn. Cô kinh hoàng. Bộ quần áo đầm máu của cô ướt nước tuyết. Cô cười trong chua chát. Cả người cô đầy máu. Mái tóc dài của cô loà xoà, đầm máu, dù ai đó đã cố giúp cô giấu nó dưới chiếc mũ trùm. Cô buồn, cô đau khổ, vì cái chết của Kero, của tất cả những người cô quen, và cả sự tàn bạo lần đầu chứng kiến của Syaoran. Sakura giật cương ngựa. Dây cương vấy đỏ bởi máu trên tay cô. Cô không quan tâm. Cô đã không còn có thể để ý đến tất cả những điều đó. Cô vốn không muốn thấy máu, cô không muốn mình phải chạm vào những giọt máu độc ác đó, nhưng giờ đây, cả người cô đã là MÁU. Sakura biết, cô không thể phủ nhận được nữa. Cô cần làm một điều gì đó. Và giờ đây, điều cô muốn làm nhất là xác nhận một chuyện. Xác nhận để quyết định xem, mình nên làm gì tiếp theo. Tiếp tục trả thù, dần sâu vào đau khổ? Hay đưa những người mình yêu quý rời xa nơi đây, sống cuộc sống yên bình? Nhưng để làm một trong hai điều đó, cô cần xác định lại. Con ngựa hí vang, phi hết tốc lực về phía trước.

Trung tâm xứ tuyết vẫn lạnh lẽo, vẫn giá băng như không bao giờ ấm lên được. Và giờ đây, nơi này càng lạnh hơn trong nỗi đau của con người và nỗi hận của những oan hồn. Không còn nữa mùi khói ấm nồng. Và cũng chẳng còn tiếng hát vang rộn rã bên ngọn lửa bập bùng mỗi tối. Chỉ còn lại đó, một nỗi đau trải dài vô tận. Cùng điệu nhảy bi thương của những bông “tuyết đỏ”.

Sakura kinh hoàng nhìn khắp chiến trường, không thể tin vào mắt mình nữa. Cơn ác mộng đêm trước của cô đã thành hiện thực. Tất cả đã biến mất. Còn lại nơi đây, ngay bên cạnh cô lúc này là MÁU. Gió bi ai hát. Tuyết đau đớn nhảy. Bao trùm lên đó một nỗi đau vô hạn. Sakurasuýt gục ngã. Chỉ một ngày, một ngày đã thay đổi vận mệnh của biết bao nhiêu người. Hay chính số mệnh của họ đã định đoạt như thế? Sakura không biết. Cô có thể làm được gì cho họ, dù biết hay không. Thứ duy nhất mà cô làm từ khi sinh ra đến giờ là ĐAU KHỔ. Cô mang lại ĐAU KHỔ cho tất cả những người cô quen. Khi chưa quen cô, họ là những người HẠNH PHÚC. Họ có thể vui đùa với nhau, hát với nhau những câu hát hạnh phúc. Và sau khi cô xuất hiện, tất cả chỉ còn lại là màu đỏ của máu. Xác những đứa trẻ vẫn còn nguyên vẻ mặt kinh hoàng, hoảng hốt. Sự ngây thơ của chúng đọng lại trên khuôn mặt khiến Sakura cảm thấy mọi thứ mờ dần

đi và cảm giác tội lỗi trong cô bùng dậy mãnh liệt. Cô như nghe được trong không khí câu hỏi oán hận của chúng. “Tại sao?” Câu hỏi vang lên trong đầu cô, quay cuồng trong chính trái tim Sakura, khiến nó bị bóp nghẹt lại. Phải rất cố gắng, Sakura mới có thể trụ vững trên lưng ngựa. Từ khi cảm nhận được sự áp đảo của những bông tuyết lạnh này, cô đã biết nơi đây không dành ỉnh. Cô biết sự xuất hiện của mình sẽ đem lại những thứ gì, cả sự bất hạnh và chết chóc. Nhưng cô đã không bỏ đi. Cô nuối tiếc giây phút ở bên cạnh họ, nuối tiếc những thứ xa xỉ mà Sakura hiểu, nó vốn không thuộc về cô. Và bây giờ, cái giá phải trả cho sự tham lam ấy, chính là cái chết của những người đó - những người cô mong muốn bảo vệ hơn ai hết. Sakura muốn gào lên. Cô muốn huỷ hoại chính mình. Cô muốn mình biến mất khỏi nơi này, để không ai phải chết nữa. Nhưng điều đó là không thể. Sakura bất lực. Cô không thể chết, hay không đủ dũng cảm để chết? Cô không biết, chỉ biết rằng, có một điều gì đó thôi thúc cô, khiến cô không thể chết. Giữa những bông tuyết trắng, cả người Sakura như một đốm đỏ thắm bị nhuộm màu. Và cũng trong màu trắng ấy, Sakura lơ mơ nhận ra, một nỗi đau đang từ từ xâm chiếm trong lòng mình. Nó không đơn thuần là “đau”. Có lẽ, cô đang sợ hãi. Sakura lao ngựa lại phía một bóng người lơ mơ trong làn tuyết nhẹ....

Con ngựa hí lên một tiếng dài rồi dừng lại theo lệnh của người chủ. Chiếc bờm trắng của nó hoà mình vào trong màu tuyết trắng, như dấu ấn của một chú ngựa thông minh hiểu chủ. Nó đứng yên, hạ thấp mình cho Sakura nhảy xuống. Những giọt máu trên áo cô gái đã khô, thấm lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mái tóc nâu dài mượt mà và trên cả khoé mắt bắt đầu biết “Hận”. Áo cô nhuộm đỏ, màu đỏ của máu - một màu đỏ đáng sợ nhất trong số tất cả những màu đỏ trên thế gian. Sakura từ từ quỵ gối xuống. Ánh mắt xanh của người con trai đang ngồi ngược lên nhìn cô, đau đớn, buồn thương, nhưng trên môi vẫn nở nụ cười dịu dàng dù chất chứa nỗi đau.

“Anh Yukito..... Người trên tay anh..... là ai thế?”

Sakura hỏi, đôi mắt cô nhìn mà như vô tròng. Nó trắng bạc, hay đỏ lờm? Nó mang màu của nỗi đau, của sự hận thù. Nó đã không còn trong vắt như màu ngọc bích tuyệt đẹp nữa. Viên ngọc đỏ đã bị nhuộm bẩn bởi chính bàn tay những người tạo ra nó. Yukito cười, đau khổ:

“Sakura, anh xin lỗi!”

“ĐÓ LÀ AI THẾ?”

Sakura gào lên. Ánh mắt cô vẫn ráo hoảnh, vẫn chăm chú nhìn vào xác người trên tay Yukito. Ừ, cô không biết, đúng rồi, cô đâu có biết xác người đó. Người đó không có đầu mà, đầu thể nói lên đó là ai được. Sakura vẫn thuyết phục mình, cô cố để mình từ bỏ điều mình đang nghĩ. Cô mong rằng, Yukito sẽ phủ nhận tất cả. Sakura hi vọng, Yukito sẽ vất cái xác sang một bên mà nói rằng: “Chỉ là một tên lính, chúng ta về thôi”. Nhưng, cái mà Sakura nhận được trong sự chờ đợi của mình chỉ là một khoảng không im lặng. Vết cắt ngọt bén trên cô xác người đó đã bị tuyết đóng băng lại. Máu đã ngừng chảy. Nhưng nó cũng đã đủ nhiều để ngấm sâu vào trong lòng tuyết, để nhuộm đỏ cả bãi chiến trường này, có thể nhuộm đỏ nụ cười của Yukito, và cũng quá thừa để nhuộm ánh lên đôi mắt Sakura.

“Là.... Touya....” – Yukito khó khăn nói, đôi mắt anh nhìn xuống dưới. Chua chát. Xót xa. Buồn nhưng lại phải chấp nhận, bởi tất cả những gì anh đã hứa sẽ thực hiện – “.... Anh nghĩ, em đã biết ai gây ra. Là.....”

“....Li....Syaoran.....”

Sakura lẳng lặng tiếp lời hộ Yukito. Gương mặt cô lúc này lạnh băng như những bông tuyết rơi trên mái tóc xoã dài bên dưới. Mái tóc nâu bị vấy máu, trải trên nền tuyết khi cô gái ngồi xuống, nhẹ nhàng như làn sỏi, nhưng lại chất chứa hận thù và những mối nguy hiểm mỗi khi bão tố nổi lên. Bàn tay Sakura vuốt nhẹ thân xác người anh trai. Lạnh lẽo. Là do tuyết, hay do thân nhiệt anh đã mất? Sakura không muốn tin vào điều đó, nhưng mọi thứ cứ từ từ hiện lên trong óc cô. Cả nụ cười cùng giọng nói lạnh như băng của Syaoran khi đó. Tiếng nói đó vẫn vang vọng trong đầu Sakura. Cảm giác đau đớn từ tận sâu thẳm trong trái tim vẫn chưa tan hết. Tất cả, tất cả những chứng cứ đó đều rất thật, đã được cô tận mắt chứng kiến, tự tay cảm nhận, và chúng làm mọi hi vọng của cô tiêu tan.

Sakura đỡ lấy xác anh trai - một chiếc xác không hoàn chỉnh từ tay Yukito. Cô ôm ghì lấy thân xác lạnh ngắt ấy. Lạnh quá! Hơi lạnh của tuyết? Không phải. Hơi lạnh từ xác của Touya? Có lẽ cũng gần đúng. Nhưng lạnh nhất là sự cô đơn. Tất cả đều đã rời bỏ cô. Khó khăn lắm, cô mới nhận ra rằng, trên đời này mình còn một người thân. Nhưng giờ đây, anh đã đi xa, xa lắm, đi đến một nơi cô không thể tới được. Đi

tới một nơi mà Tomoyo đã tới, những người đang nằm trên tuyết kia đã tới. Nơi đó có thể nào hạnh phúc không?

“Ha...” Sakura tự cười mình. Ừ nhỉ, biết đâu ở đó hạnh phúc hơn ở đây thì sao? Một nơi không có cô.... Sakura càng ôm chặt lấy xác của Touya hơn. Cô muốn cảm nhận sự ấm áp từ tình thương của anh, để hiểu rằng, anh vẫn bên mình. Nhưng tất cả chỉ là sự lạnh lẽo. Sự thật vẫn là sự thật, dù nó có cay đắng thế nào, và cho dù Sakura không muốn chấp nhận sự thật ấy. Làm sao cô có thể tìm thấy hơi ấm trong một thi thể lạnh lẽo như thế chứ? Sakura tự huỷ hoại mình, nhưng càng làm, lại càng thấy khó khăn. Tất cả đã kết thúc.... Dù muốn hay không, Sakura cũng phải chấp nhận: người cô đang muốn dùng hơi ấm của mình náu kéo mạng sống đã hoàn toàn ra đi. Và.... chỉ còn lại mình cô, trên thế gian này....

Yukito vẫn lặng lẽ ngồi bên cạnh. Anh muốn gào khóc thay cho đất trời, nhưng anh không thể. Anh muốn chết theo Touya, nhưng vì lời hứa của mình, anh buộc phải sống. Đối với Yukito, Touya là tất cả cuộc sống. Nếu không có Touya, đã không có Yukito. Và bởi vì như thế, anh lại càng hiểu mình cần phải làm gì, đặc biệt là lúc này. Khi ngồi nhìn Sakura đau đớn đến mức mọi giác quan đều dừng lại, Yukito biết dù có nói gì cũng không thể lay động cô gái. Anh khoác chiếc áo của mình lên người Sakura. Cô vẫn không phản ứng. Cô không hề hay biết. Sakura giống như đã chết, linh hồn của cô đã rời xa, rất xa. Cô cứ ngồi im, ôm chặt xác người anh trai, không nói gì, để mặc tuyết và gió len lỏi vào người cô gái – lặng lẽ như không gian trầm tĩnh và sự trôi đi vô tình của thời gian.

Yukito gỡ bàn tay Sakura ra khỏi Touya, đôi mắt anh xa xăm khi nhìn vào thi thể lạnh toát ấy. Anh quay đi, cố gắng trấn tĩnh, trước sự đau đớn của mình và đôi mắt không – còn – gì của Sakura:

“Sakura.... Được rồi.... Chúng ta....”

Sakura ngược đôi mắt lên nhìn anh. Không phải là màu xanh ngọc bảo trong veo, ngây thơ, thiên thần vẫn nhìn anh khi trước. Đó là một đôi mắt không thể đọc được suy nghĩ. Có lẽ lí trí cô muốn báo thù, nhưng trái tim cô đang khóc. Nó khóc, thay cho đôi mắt. Ánh mắt cô làm Yukito không nói thêm gì được nữa. Anh nhìn cô, như muốn quện nỗi đau của mình vào trong đó, để giảm đi sự đau khổ trong Sakura. Sakura chăm chú nhìn Yukito, rồi lại từ từ hạ xuống, nhìn vào xác Touya:

“Chúng ta sẽ chôn anh hai ở đâu đây? Anh ấy thích về nơi ấm áp hơn hay là ở Xứ Tuyết nhỉ, anh Yukito?” – Sakura khẽ mỉm cười. Yukito nhìn Sakura, rồi từ từ hạ mắt xuống, buồn thương, và cả căm giận – “Ah, những người kia nữa, chúng ta cũng phải chôn họ chứ? Anh Yukito?”

Sakura giương đôi mắt vô hồn ấy lên nhìn Yukito, làm cho anh thấy trái tim mình vỡ thành từng mảnh nhỏ. Anh căm hận chính mình, căm hận số phận nghiệt ngã. Anh có thể làm gì cho cô gái bé nhỏ này đây?

“Tại sao em không khóc, Sakura?”

“Em nhất định sẽ trở lên mạnh mẽ hơn. Em phải báo thù, không phải chỉ cho cha mẹ, mà là cho.... anh hai.... cho anh.... Cho những người này.... Và....” – Sakura đưa mắt nhìn quanh, khẽ cười, xót xa, vô hồn – “.... Cho cả chính em....”

Lách cách.... Lách cách....

Tiếng khoá chuyển động....

Bất chợt, Sakura vồ lấy thanh kiếm của Touya bên cạnh, vợ lấy mái tóc đang bay phát phới phía sau. “Roẹt” – tiếng cắt vang lên khô khốc, lạnh lẽo như cái lạnh của tuyết, của gió và của những xác người. Tiếng “Roẹt” như để kết thúc một nỗi đau, mở đầu ột nỗi đau mới, một nỗi hận mới. Những lọn tóc bị cắt ngắn, bay lả tả trong không gian trắng, hoà mình vào những bông tuyết, xót xa cho chính bản thân mình và cho người chủ nhân đáng thương. Tóc bay đi, rải lên nền tuyết trắng, len lỏi vào những cơn gió, bao trùm lên không gian tĩnh lặng.

“Bao giờ.... Người bị cắt ngắn đi, cũng có nghĩa là ta đã chết. Ta sẽ nuôi người cho đến khi có người nào đó cắt người đi....”

Sakura im lặng nhìn những lọn tóc bay đi, trong ánh mắt buồn xót xa xen lẫn chút hoảng hốt của Yukito, và cả nỗi buồn còn phẳng phất trên thân xác Touya. Những ngón tay của Sakura vuốt nhẹ trên ngực anh:

“Em sẽ trả thù.... Anh hai, em nhất định sẽ trả thù..... Anh đã từng hỏi em, em có sẵn sàng để giết người không? Cho dù em biết được quá khứ, nhưng em không đủ hận thù để GIẾT NGƯỜI. Nhưng... Giờ thì.... Em sẽ trả thù cho anh và tất cả những người ở đây.... Em nhất định sẽ trả thù...” – Sakura ngừng việc đưa ngón tay đi trên thân xác anh, ngược lên nhìn bầu trời xám xịt – “....NHẤT ĐỊNH ...”

Cạch....

Cánh cửa bước vào trái tim cô gái đã hoàn toàn bị đóng kín....

Tiếng thét của cô gái vang lên, vọng mãi trong không gian lộng gió và tuyết, thét gào trong bầu trời vô tình, lạnh lùng. Nó cứ vang mãi, trong trí óc mọi người, trong trái tim rỉ máu của cô gái và trong cả tương lai - một tương lai bị che phủ bởi những đám mây màu xám.....

**

*

Sông Tomoeda êm đềm chảy. Mùa thu với những cơn gió hiu lạnh, không đủ làm động dòng nước. Bầu trời xanh trong, cao vợi. Những tầng mây lững lờ trôi nhẹ nhẹ. Cơn gió dịu dàng thổi, xoa xoa trên những đoá hoa mộc lan đang dần úa tàn. Những cánh hoa mộc lan trắng muốt, bị nhuộm đen bởi sự độc ác của con người, bởi hoa đang nhớ thương một người con gái. Cánh hoa buồn. Hoa khóc. Hoa đau khổ, như nỗi đau không thể xoá nhoà của một người con gái lặng lẽ ngồi ngắm hoa trôi trên dòng nước **c.

Cô gái thở dài, vuốt ve một con chim lớn. Con chim kêu lên rồi rúc mỏ vào bàn tay cô gái. Những lọn tóc ngắn đến vai loà xoà trên khuôn mặt trắng xinh đẹp của cô. Đôi mắt cô gái trầm ngâm nhìn những cánh hoa úa trên dòng sông Tomoeda. Ánh nắng phản chiếu màu xanh ngọc bảo tuyệt đẹp lên làn nước, làm cả khoảng nước như bừng sáng lên, nhưng sau đó, ngay lập tức trầm lại. Nỗi buồn heo hắt trên đôi mắt cô như ánh lên màu sắc của hận thù, như không bao giờ có thể xoá đi được. Gió dịu dàng xoa đôi mắt ấy. Nhưng gió không thể làm gì cho cô. Tất cả là do cô chọn lựa. Cả mái tóc, cả bàn tay.... Tất cả đều là sự lựa chọn của cô.

“Em làm gì ngoài này vậy, Sakura”

Sakura ngược lên. Trong ánh nắng chói chang của mặt trời, một đôi mắt dịu dàng nhìn cô. Ánh mắt hấp háy dưới cặp kính mắt. Mái tóc nhẹ nhàng rủ xuống, khiến cô chợt nhớ đến hình ảnh người cha đã mất. Cô khẽ mỉm cười:

“Em chỉ ngắm cảnh thôi. Sư phụ Terada, sư phụ phải đi à?”

Người con trai mỉm cười, dịu dàng nhưng đầy chín chắn. Terada là con trai của Đại trưởng lão, người thầy đầu tiên của Sakura. Mùa đông năm ngoái, sau khi kết thúc trận chiến chính thức đầu tiên giữa quân đội triều đình Clow và quân Kinomoto, Kinomoto đã thảm bại. Quân đội bị thất thoát gần hết, chỉ còn lại hơn trăm người may mắn sống sót trong vó ngựa và sự tàn bạo của Shimon. Chôn cất cho những người đã khuất xong, Yukito nhanh chóng đưa Sakura qua sông Tomoeda, và ngay lập tức tìm được Sonomi Daidouji. Với tài kinh doanh thiên bẩm của mình, Sonomi mua lại căn nhà khi trước ở kinh thành Tomoeda với giá rẻ, rồi cùng Sakura, Yukito, Hiyula và Akane chuyển đến đó sinh sống. Sau khi xem xét tình hình, Sakura quyết định dựng một trại nhỏ trên núi ở khu “Đồi ma” - một nơi cô tin chắc sẽ giữ được sự bảo mật - để làm nơi trú ngụ và luyện tập cho những người trong quân đội còn sống sót. Trước sự thất bại của Kinomoto, tình hình nhân dân trong kinh thành càng ngày càng bất ổn. Tình trạng đó nhanh chóng lan rộng đi cả nước, khiến người dân Clow không ngày nào có thể yên phận làm ăn, trong khi quân Triều đình luôn luôn truy tìm những người còn sống sót của Kinomoto.

44. Chương 44: Nỗi Đau Còn Động Lại

Sakura vẫn lặng lẽ ngồi nhìn những cánh hoa rơi dưới dòng sông Tomoeda và những làn gió cuốn đi những cơn sóng gợn nhẹ. Hoa Mộc lan gợi nhớ đến hình ảnh của một Tomoyo dịu dàng, trong trắng đến thuần khiết. Và nó cũng làm vang lên những lời nói của Eriol trong mùa đông năm ngoái. Những tiếng ấy vẫn không bao giờ có thể mờ đi trong đầu Sakura. Nó như một mũi dao cứa sâu vào trái tim cô, khiến cô thấy đau đớn. Trái tim? Có lẽ giờ đây, Sakura đã sẵn sàng để vất bỏ nó. Cô vất nó sang một bên, chú tâm cho công việc của mình. Bởi cô không muốn sẽ hối tiếc thêm một lần nữa....

“Công chúa....”

Sakura không quay lại nhìn. Bởi cô biết, có quay lại cũng chỉ là một khoảng không vắng vẻ với những cơn gió và những cánh bướm lượn lơ trên những cánh hoa.

“Chuyện gì thế, Seiza?”

“Ngài Terada đã đi rồi!”

“Ta biết” – Sakura buồn bã trả lời – “Người đó....”

“Đã tìm thấy rồi!” – Seiza tiếp lời cho Sakura, thoáng một chút ngập ngừng.

Sakura khẽ mỉm cười, nụ cười rất nhẹ nhàng. Thoảng qua mùi hương dịu ngọt của một mùa thu mới. Cô lặng lẽ nói, để lời nói của mình chìm vào làn nước đang chảy:

“VẬY Ạ?... CHÚNG TA ĐI THÔI....”

Khu nhà của Sonomi ở trong khu quý tộc, nên những người thường dân tò mò cũng không mấy khi đến đây để tìm hiểu. Vì thế, việc giữ bí mật thân thế đối với họ khá dễ dàng. Nhờ tài thương thuyết cùng những mối quan hệ của mình, cộng với việc những quý tộc xung quanh đã chuyển vào cung điện gần hết, Sonomi nhanh chóng tìm được một phần đất trống trong nghĩa trang của quý tộc, chôn Touya trong đó. Một cái tên khác, một cái họ khác, không làm thay đổi người nằm trong mộ nhưng lại làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của những kẻ bên ngoài về người đang ngủ yên dưới nấm mồ đã mọc đầy cỏ cây.

Nghĩa trang ở khu phố quý tộc này không giống với nghĩa trang trụ cột của Kinomoto – nơi đầy máu và mùi tanh đến ghê tởm, nơi được coi là địa ngục của bất cứ ai dám bén mảng đến gần đó. Là một khu phố có người quản lý sát sao, nghĩa trang cũng được trông coi cẩn thận. Nó không phải nằm sau một đồng rác đầy ruồi nhặng, không bị bao phủ bởi đàn quạ đen lượn vòng trên bầu trời. Đó là một nghĩa trang khá yên bình, thích hợp dành cho những người quý tộc luôn tự coi mình là cao sang yên nghỉ. Một nghĩa trang với mùi hương cỏ dại thơm thoang thoảng, với những ngọn cỏ rung rinh, đuổi nhau trong làn gió mùa thu và những nén nhang tỏa khói nghi ngút, mờ ảo. Gió thổi, đưa làn khói nhẹ bay cao, hoà mình cùng với những đám mây trắng hiếm hoi đang bay chờn vờn trên bầu trời cao vời vợi.

Cả nghĩa trang tĩnh lặng giống như muôn đời nó phải như thế. Nghĩa trang chìm vào trong làn khói mỏng, bị bao quanh bởi những thứ không có thật, trong những nấm đất cao đã mọc kín cỏ. Trái ngược với những nấm mồ lạnh ngắt xung quanh, một nấm mồ cỏ vẫn tươi xanh, hương tỏa ra nghi ngút và những bông hoa chưa ngày nào úa tàn. Những bó hoa luôn được thay thế mỗi sáng, những nén nhang được thắp vào không bao giờ quên. Một ngôi mộ mới, cũng tĩnh lặng như cái tĩnh lặng của người nằm trong nấm mồ nhỏ đó và bóng người lặng lẽ đứng bên cạnh.

“Tớ đến thăm cậu đây, Touya....”

Người thanh niên đó cúi mình, đặt một bó hoa nhỏ xuống bên nấm mộ, rồi lại đứng im để nhìn làn khói đang từ từ bay ra. Đôi mắt anh xanh như ngọc, buồn bã giấu xuống dưới cặp kính mắt. Mái tóc anh nhẹ nhàng rủ xuống, che đi khuôn mặt buồn thương đến nao lòng. Gió lượn lơ, tung bay tà áo của anh, kéo nhẹ nó xuống và làm những lọn tóc mượt mà tốc lên nhẹ nhẹ. Anh cứ đứng im lặng như vậy, nhìn ngôi mộ mà nở nụ cười chua xót:

“Tớ muốn nói cảm ơn cậu, và cả xin lỗi nữa, Touya.... Giống như khi xưa tớ vẫn nói....”

“Cám ơn và xin lỗi cậu, Touya!”

“Không có gì”

“Cậu không muốn hỏi tớ ‘cám ơn’ cái gì và ‘xin lỗi’ gì sao?”

“Không, bởi vì tớ sẽ chấp nhận tất cả những điều ‘Cám ơn’ và ‘Xin lỗi’ ấy của cậu. Chính vì thế, Yukito, đừng có nói chúng với tớ nữa, bởi cậu đã biết trước câu trả lời rồi mà!”

...Cười....

“Tớ vẫn sẽ nói, Touya ạ! Bởi vì chỉ có khi nói ra tớ mới xác định được rằng mình đang tồn tại, và khi cậu trả lời tớ, tớ mới dám chắc rằng: Cậu vẫn chưa rời xa tớ....”

“Cậu nghe thấy chứ, Touya?...” – Yukito khẽ cười, nhẹ nhàng như những ngọn cỏ đang đùa nghịch vào làn da anh. Nụ cười buồn man mác, mang nỗi đau cố giấu trong lòng và che đậy nó đi bằng vẻ ngoài nhí nhảnh của mình – “....Cậu thấy chưa? Bây giờ thì cậu đâu có còn trả lời tớ được, đúng không? Tớ vẫn nói, tớ vẫn đang tồn tại. Nhưng cậu không trả lời, bởi cậu không còn ở bên tớ....”

Gió lặng lẽ thổi. Gió vẫn buồn như những cơn gió lạnh giá ở Xứ Tuyết. Những cánh hoa rung rinh theo làn gió nhẹ. Hoa khóc, thay cho Tuyết. Gió đi chu du khắp nơi, nhìn thấy rất nhiều thứ, nhưng nỗi buồn nó mang theo từ Xứ Tuyết về vẫn chưa hề nguôi ngoai. Đã gần 1 năm trôi qua, mọi thứ đổi thay rất nhiều. Nhưng có điều, sự đổi thay ấy đều theo chiều hướng xấu đi. Con người cũng thay đổi. Nhiều người trở nên lạnh nhạt hơn, lạnh lùng hơn, thờ ơ hơn. Có những người cảm thấy mình đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng kì thực, họ đang rất yếu đuối và cần được bảo vệ. Họ khóc thầm trong trái tim bé nhỏ, họ tự mình xoá đi dấu vết tồn tại của mình, hoặc họ che giấu nỗi đau để tồn tại. Thời gian thay đổi, kéo theo sự thay đổi của những thứ khác, đó là điều đương nhiên và không thể che đậy. Nhưng gió biết, bởi gió cảm nhận được. Vẻ bề ngoài trên gương mặt họ thay đổi, nhưng trái tim và những giọt nước mắt của họ lại không đổi. Nỗi buồn ấy ngấm sâu trong tim họ đến nỗi, họ không còn biết mình có thật sự đau hay không. Gió hát. Gió nhảy. Nhưng trong điệu nhảy của gió đã không còn sự tham gia của những bông tuyết trắng. Không có tuyết để đóng băng nỗi buồn của họ, Gió bất lực. Hoa an ủi, xoa vào khuôn mặt bị thương của chàng trai trẻ.... Những bông hoa đại mạnh mẽ, đang từ từ cảm nhận nỗi đau từ tận sâu trong lòng đất....

“Có lẽ trên thế gian này chẳng ai cần tớ nữa đâu....”

“Có lẽ vậy....”

...Mỉm cười.... Buồn bã....

“Cậu thẳng tính thật, Touya....”

“....”

“Bởi vì thế, tớ nghĩ nếu tớ chết đi.... thì.... thật là tốt....”

“Không ai cần cậu nữa, ngoài tớ! Đi theo tớ, Yukito....!”

“Ngày đó, khi cậu đưa bàn tay ra, nắm lấy tay tớ, quả thật, cậu đã trở thành người thứ hai sinh ra tớ. Tớ đã thề rằng, nếu là vì Touya, tớ có thể làm bất cứ việc gì. Và tớ đã làm như thế, cho dù biết cậu sẽ chết, nhưng vì đó là yêu cầu của cậu.... Touya....”

“Nếu thời gian trở lại, cậu có đưa tay ra với tớ nữa không, Touya?”

“Cho dù nó có trở lại bao nhiêu lần, mọi thứ cũng không thay đổi...!”

“Cậu có cô đơn không, Touya?” – Yukito cười nhẹ - “Cậu mong được gặp tớ không? Chắc là có, nhỉ? Nhưng.... Cậu đừng lo, tớ sẽ hoàn thành công việc của mình, như lời cậu dặn trước khi rời bỏ tớ. Lần này tớ nhất định sẽ làm tốt, bởi vì nếu tớ lại làm theo cảm hứng như trước kia thì cậu sẽ giận lắm đúng không? Mà tớ chán nghe ‘ca cẩm’ rồi..... Nhưng.... Sau khi xong việc, tớ nghĩ chúng ta sẽ gặp nhau.... Dù không phải ở thế giới này...”

....Cười.... Nụ cười đó không phải là vì vui mừng, không phải là vì đau xót. Nụ cười vô cảm, phẳng phất sự nuối tiếc. Nó đã quá đủ nỗi đau để biết mình đang đau. Nó không còn cảm giác. Mọi thứ đã trở nên tê liệt bởi chính nỗi đau mà mình mang. Không một chút cảm xúc..... Hoặc có chăng, chỉ là nỗi buồn không thể xoa đi được.... Một nỗi buồn mênh mông, trải dài và rộng vào tận sâu cùng của không gian, len lỏi vào trong những lỗ bé xíu của khoảng thời gian, chìm vào trong sự lãng quên của nhân loại....

Gió vẫn đang thổi. Gió vẫn trường tồn - một sự trường tồn là mơ ước của nhiều người nhưng lại không phải là mơ ước của Gió. Bởi gió đã quá đau khổ khi chứng kiến những nỗi đau này, gió không muốn tiếp tục. Cũng giống như khi con người đã chịu quá nhiều khổ sở, người ta đột nhiên sẽ không còn muốn sống nữa....

Một bó hoa trắng nhẹ nhàng đặt xuống bên ngôi mộ. Yukito khẽ mỉm cười, đưa ánh mắt theo những bông hoa. Cánh hoa rung rinh, quá nhẹ để người ta nhận ra sự chuyển động ấy. Người mới tới im lặng nhìn xuống những cánh hoa, đôi mắt buồn bã nhưng không phải là bi thương...

“Ngày nào anh cũng tới đây sao, quân sư Yukito?”

“Cô cũng vậy mà, Nakuru...”

Nakuru mỉm cười, nhẹ nhàng. Sự buồn bã không thích hợp với cô. Cô không bao giờ tỏ ra mình đang buồn, luôn cố gắng che đi bởi những trò nghịch ngợm đến nỗi khiến người khác thấy khiếp sợ của mình. Nhưng bây giờ, cô không thể đùa, bởi nỗi buồn ấy là một sự thật - giống như nỗi buồn cái ngày quốc vương Kinomoto chết đi. Khi ấy, cô đã không chảy một giọt nước mắt. Cô chỉ cúi người, cung kính đưa tiễn vị cha đáng kính trọng. Cũng giống như bây giờ...

“Công chúa không muốn đến đây. Cô ấy nhờ ta đưa hoa đến....”

“Ừm...” – Yukito khẽ thở dài, rồi ánh mắt khỏi ngôi mộ nhỏ - “Sakura đã quá đủ đau khổ rồi.... Ta thật sự mong con bé hạnh phúc....”

Nakuru im lặng, giống như một sự đồng tình không tiện nói ra. Hai người cứ đứng im như vậy, trong cái nhẹ nhàng lành lạnh của gió và hương thơm dịu dàng ở xung quanh. Nakuru ngáp ngừng trong giây lát. Đối với cô ta, khi thắc mắc một cái gì mà không hỏi ngay thì sẽ không chịu nổi. Huống hồ, cô đã chịu đựng nó gần 1 năm....

“Yukito, tại sao chủ tướng lại chết? Có thật sự là do Li Syaoran không?”

Yukito mỉm cười:

“Cô đã hỏi câu này suốt gần năm nay rồi...”

“Nhưng chưa bao giờ người nói cho rõ ràng”

Yukito di chuyển ánh mắt một lượt qua khuôn mặt nóng nảy của Nakuru, khẽ cười và dừng lại ở nắm mồ nhỏ:

“Nói ‘đúng’ cũng đúng, mà nói ‘sai’ cũng không sai....”

“ĐỪNG CÓ ÚP MỔ NỮA!” – Nakuru ra lệnh.

Đáp lại sự nóng giận của Nakuru, Yukito chỉ bình thản cười:

“Chưa đến lúc đâu, Nakuru. Sakura không muốn hỏi, bởi cô ấy biết tôi sẽ không nói, hoặc.... cũng có thể con bé không muốn biết. Đến một ngày, khi Sakura đủ sức đối diện với sự thật, tôi sẽ nói ra điều đó....”

CÒN NỮA

Nakuru im lặng. Cô đủ thông minh để hiểu rằng, khai thác con người này không phải đơn giản. Tất cả những gì diễn ra trong khi cô và Seiza đang bị Naoko cầm chân đến nay vẫn còn là một ẩn số. Đúng như

Yukito nói, Sakura dù một mặt rất muốn biết, nhưng vì sợ đối mặt với mọi chuyện, lại im lặng không hỏi. Hoặc một phần nào đó, cô công chúa ấy đủ sức hiểu rằng, khi Yukito không muốn nói, có hỏi cũng không moi được gì. Giống như Nakuru, suốt một năm nay, ngày nào cũng ra đây, nói chuyện với Yukito mong có thể hỏi được gì đó, nhưng vô ích. Cô thở dài. Yukito mỉm cười, lặng lẽ nói như nói chuyện một mình hoặc với hương thơm đang bao vây quanh mình:

“Có lẽ.... giờ này, Sakura và Seiza đã đến nơi rồi....”

“Đến nơi?” – Nakuru ngạc nhiên, có chút lo lắng.

“Umm.... là nơi mà vợ của người lính bị Sakura giết đang sinh sống.... Cùng con trai của họ....”

“CÁI GÌ? NGƯỜI ĐIÊN À? SAO LẠI NÓI CHO CÔNG CHÚA?” – Nakuru gầm lên, không cần để ý mình đang đứng ở chỗ nào.

Yukito chỉ cười, nụ cười thoáng qua:

“Không sao đâu, Sakura sẽ không chết đâu. Đừng quá lo lắng, ‘Phong thần’ Nakuru...”

“Không lo sao được chứ?” – Nakuru bực dọc – “Công chúa đã nói sẽ để cho vợ tên lính đó trả thù, công chúa đến đó thì chỉ có chịu chết thôi. Cái tên Seiza này.... Hi vọng hắc nhãn công chúa làm hành động ngu ngốc ấy. Ta phải đi đây!”

Thoáng cái, Nakuru đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Yukito và cả không gian tĩnh lặng của nghĩa trang với những ngọn cỏ lung lay mạnh mẽ dần trong làn gió thu. Yukito nhìn ngôi mộ lần cuối, như muốn nói lời tạm biệt, bằng một ánh mắt nuối tiếc như không muốn rời đi. Nhưng anh không thể ở lại đây, bởi nơi đây không phải dành cho anh, ít nhất là đến thời điểm này. Anh cần phải làm cho xong những thứ chưa hoàn thành, cần phải kiểm chứng lại nhiều chuyện. Yukito đưa mắt lên bầu trời xanh veo, cao chỉ chờn nhẹ những áng mây mỏng. Anh mỉm cười:

“Sakura đâu thể chết được.... Bởi vì, giống như ta, cô ấy vẫn còn một việc cần phải làm....”

“Theo như điều tra, nơi đó là ở đây”

Sakura dừng lại ở một ngôi nhà lợp bằng những chiếc lá khô, xiêu vẹo. Căn nhà toát lên một cái gì đó u ám, ảm đạm. Nó nằm im lặng trong một ngôi làng với những ngôi nhà tồi tàn không kém. Cánh cửa bằng gỗ mục nát dường như không thể trụ vững trong suốt một năm ròng, và Sakura cảm thấy khâm phục chính cánh cửa gỗ tồi tàn này. Nhưng đó không phải là tất cả những gì cô nhận thấy ở đây. Bức tường lá đứng không vững. Những cơn gió nhẹ thoảng qua của mùa thu cũng đủ để làm nó khẽ rung lên. Cả làng im lặng, không một bóng người. Những vại nước ở bên ngoài đầy bọt muối. Những căn nhà không, trống rỗng xung quanh cũng rơi vào sự tĩnh lặng của mình. Sakura cảm thấy có một vài ánh mắt lén lút nhìn cô qua những lỗ hổng ở nhà. Một đứa trẻ đứng lấp ló sau vại nước, ngay lập tức bị một người đàn bà kéo vội vào căn nhà không có cửa, đi sâu vào trong và cố gắng không để cho đứa bé nhìn thấy Sakura. Những cánh cửa không đủ sức che đậy ngôi nhà vội vã sập lại, càng làm cho cái tĩnh lặng ở nơi đây tăng thêm.

“Quý tộc đấy”

“Đừng có đến gần họ”

“Cẩn thận không bị cô ta giết đấy”

Những tiếng thì thầm thoảng qua, theo gió chui vào tai Sakura. Cô im lặng, không phản kháng trước những lời nói ấy. Mà có muốn, cô cũng chẳng thể phản kháng với ai. Tất cả đều vội vã trốn vào trong ngôi nhà lung lay ấy – nơi họ cho là an toàn nhất - để không phải chạm mặt với cô. Sakura buồn, cảm thấy xót xa trong lòng. Nhưng đó không phải là điều cô cần làm vào lúc này.

Một bóng người vụt xuống bên cạnh cô. Chiếc cây ở gần đó khẽ rung lên nhẹ nhẹ. Người ấy cúi mình chờ đợi sự đồng ý của Sakura. Cô hít một hơi thật sâu, gặt đầu.

“Cốc.... Cốc....”

Người kia gõ lên cánh cửa đã sập sệ, cố gắng gõ thật nhẹ. Cánh cửa từ từ mở ra, một người phụ nữ bước ra với khuôn mặt cau có:

“Các người không biết rằng nó đã sắp sập rồi hay sao mà còn gõ, hả?”

Bà cần nhần rồi chợt sững lại khi nhìn thấy một khuôn mặt lạnh như tiền, chiếc thương dài như sáng lên sau lưng người lạ mặt ấy. Phía sau hẳn, một cô gái nhỏ nhắn, ăn mặc gọn gàng đang đứng im, nhìn bà bằng ánh mắt màu ngọc bích sáng long lanh. Mái tóc nâu cắt ngắn đến vai của cô khẽ bay trong làn gió thu. Những cơn gió làm tóc cô chạy nhảy, nhưng đồng thời cũng làm căn nhà của bà rung lên. Một người phụ nữ kham khổ, những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt vẫn chưa đến tuổi già. Mái tóc đen rối bời và bộ áo đã bị vá chằng chịt. Đôi mắt bà sâu xuống dưới, đỏ au bởi những giọt nước mắt và cả nỗi đau của thù hận. Ánh mắt bà không sợ hãi như những người xung quanh. Chỉ đơn giản, đó là một nỗi thù. THÙ đối với kẻ được gọi là QUÝ TỘC....

Syaoran im lặng ngồi trong căn phòng của mình trong cung điện. Từ ngày chuyển vào cung điện sống, mẹ anh – bà Li – đã thay quốc vương Hiragirawa quyết định mọi việc. Có thể nói, giờ đây, quốc vương Hiragirawa chính thức đã trở thành một “bù nhìn” hay một “con rối” mà người điều khiển chính là người mẹ “đánh kính” của anh. Anh thờ dài. Bà đã làm rất nhiều việc để củng cố lại quyền lực của mình. Bà không tuyên bố sẽ soạn ngôi, cũng không thông báo mọi thứ đang tập trung trong tay bà, nhưng tất cả mọi việc bà làm đều khiến người ta buộc phải suy nghĩ đến điều đó. Ai cũng hiểu, và bà Li cũng không có ý định che giấu. Syaoran biết tất cả mọi việc mẹ anh làm, nhưng đương nhiên anh không hề và cũng không bao giờ có – ý – nghĩ ngăn cản bà. Đối với anh, những thứ đó không hề liên quan gì. Trong khi đó, Rika vốn đã là tay sai cho bà, giờ đây cô ta trở thành cánh tay đắc lực nhất cho bà mẹ nuôi của mình.

Bên dưới sân, từng hàng lính vẫn tấp nập đi lại. Bọn chúng vội vã từ ra ngoài, thì ở bên ngoài, những toán lính khác lại đi vào. Mỗi lượt đi vào, họ đều chở theo một chiếc xe inh ỏi tiếng khóc và tiếng kêu than. Syaoran chắc lưỡi. Đó đều là những cô gái chưa lấy chồng, khoảng 16, 17 tuổi. Họ khóc lóc, họ van nài, nhưng những tên lính chỉ ánh lên ánh mắt thêm muốn và cười khẩy nhìn họ. Từ khi Syaoran không giết được Sakura Kinomoto, để cô gái ấy mất dấu, bà Li tức giận và ột đợt tổng tấn công truy tìm Sakura Kinomoto. Bà không biết mặt cô, chính vì vậy bà đã cho bắt giam và giết tất cả những cô gái độ 17 tuổi. Rika biết mặt Sakura, cô đương nhiên biết những cô gái đó không phải người cần tìm, nhưng vì bà Li không muốn cô can thiệp, nên cô chỉ lạnh lùng đứng bên cạnh, nhìn máu của những cô gái trẻ ấy văng đầy sân. Đồng thời, Rika cho người đi tìm kiếm, sục sạo khắp mọi nơi mong tìm được Sakura. Tuy nhiên, cho đến nay, mọi thứ vẫn là con số 0.

Syaoran thờ dài, thấy tội nghiệp cho những người không sử dụng đầu óc để suy nghĩ. Theo suy đoán của anh, Sakura giờ đây chắc chắn đã đổi họ, giống như khi xưa, nhưng đương nhiên đó sẽ là một họ khác, và cùng đó, cô ta có thể đổi luôn tuổi tác, gia đình của mình. “Nếu nói: một cô gái không chồng, thì biết đâu, cô ấy đã có một người chồng giả?” – Syaoran tự đặt vấn đề với mình. Anh tin rằng, với trí thông minh như của Sakura, của Yukito thì việc che giấu tung tích để không ai tìm thấy là hoàn toàn có thể. Điều duy nhất khiến anh suy nghĩ chính là những người trong quân đội Kinomoto. Syaoran tin rằng họ chưa chết hết, nhưng nếu như vậy, chính anh cũng không hiểu hiện nay họ đang ở đâu trong cái kinh thành nhỏ bé này. “Trong kinh thành?” Syaoran tự hỏi tại sao mình lại có suy nghĩ ấy. Nếu quả thật Kinomoto vẫn còn lại một đội ngũ đáng kể thì chắc chắn, bọn họ đã tấn ra hoạt động riêng rẽ như khi Kinomoto chưa tập trung lại rồi. Và như thế, việc truy tìm bọn họ quả là như mò kim đáy bể.

“Cậu lại tiếp tục suy nghĩ đấy à?”

Giọng nói phía sau lưng cắt ngang luồng suy nghĩ của Syaoran. Anh không quay mặt lại, đôi mắt vẫn đưa theo những tiếng khóc gào của các cô gái trẻ, hơi mỉm cười:

“Anh trở về rồi à? Thế nào, mọi việc tốt đẹp chứ?”

“Tốt!” - Người đó nhún vai, mỉm cười – “Tôi nghe người ta nói, cậu định đi Lamia à?”

“Syaoran, con có biết con đã làm gì không?”

Bà Li bực tức nhìn vào khuôn mặt bình thản của cậu con trai....đẹp trai, gầy lên. Bà tin rằng, với tài năng của Syaoran, anh thừa sức bắt được Sakura Kinomoto, đồng thời tiêu diệt hết đám quân mà bà cho là ô

hợp ấy, chính vì vậy, đang trên đường đi đến chiến trường, bà mới yên tâm trở về. Nhưng không ngờ, cậu con trai mà bà tin tưởng lại không làm theo như bà mong đợi. “Tên nhóc” làm những việc anh ta muốn, và việc “tha cho bọn họ” lại cũng nằm trong sở thích quái đản ấy. Bà Li vô cùng tức giận. Bà đập mạnh vào chiếc bàn đang ngồi, làm cốc nước rung lên, bắn ra ngoài.

“Mẹ” – Syaoran tươi cười, một nụ cười thoải mái như không có gì – “Con nghĩ là cốc trà ấy không phải là rẻ tiền đâu”

“IM ĐI!” – bà Li hét lên – “Con có biết con đang làm gì không hả? Con có biết chỉ vì sở thích nhất thời của con mà làm hỏng biết bao nhiêu việc không? HẢ?”

Mặc kệ cơn giận dữ của mẹ, Syaoran bình thản uống cốc trà trên tay mình, giương đôi mắt “ngây thơ vô - số - tội” lên nhìn mẹ, mỉm cười:

“Dạ?”

“SYAORAN!” – bà Li hét lên

Nhận thấy cơn tức giận của mẹ mình nếu bây giờ không kềm chế thì sẽ phải chịu hậu quả, Syaoran đặt cốc trà (lúc đó đã trống không) xuống, kiên nhẫn nói:

“Mẹ, đừng tức giận quá như vậy! Ah, nếu như....” – (Syaoran vội nói thêm khi nhìn thấy ánh mắt quắc lên của bà Li) – “..... Mẹ thấy con đã làm sai thì con hứa sẽ sửa chữa. Xin lỗi mẹ, lúc ấy con hơi.... mất trí. Mẹ cũng biết đấy, con sẽ thấy rất vui khi gặp lại Eriol, vậy mà vẫn cố tình để cho Eriol đến Xứ Tuyết, làm con mất tập trung vào chuyện đánh nhau. Cho nên, lỗi này không phải hoàn toàn do con”

Syaoran nói bằng một giọng có chút bông lơn và cả thách thức. Bà Li tức giận nhìn Syaoran, có chút sững sốt vì tính tình thẳng con mình có - vẻ đã trở nên quái dị. Bà hơi nhúu mày:

“Sửa chữa? Bằng cách nào?”

“Lần sau con nhất định sẽ thắng!”

“Hừ” – Bà Li cười nhạt – “Lần sau à? Ta nghĩ, sau lần này, Kinomoto sẽ rút ra bài học ỉn. Bọn họ sẽ huấn luyện quân đội kĩ hơn nữa, đồng thời có thể đi mượn quân ở các nước khác, liên minh với bọn họ. Nếu Kinomoto liên minh với Lamia thì chúng ta coi như tiêu. Lamia là nước có nền quân sự tốt nhất trong vòng tròn 4 nước chúng ta. Nhưng không sao. Từ lâu, Quốc vương mới của Lamia đã là bạn thân của con. Nếu con đến Lamia trước, không chừng quyền chủ động sẽ thuộc về con. Vì vậy, ta muốn con sửa sai bằng cách đến Lamia và mượn bằng được quân đội về đây cho ta. Quân của Shimon quá yếu. Dù có liên minh với họ thì cũng không giải quyết được nhiều.”

Syaoran gật gù. Tất cả những điều bà Li nghĩ là những điều anh mong muốn nhất:

“Con hiểu.”

“Một thời gian nữa con hãy đi” – bà Li đề nghị - “Chúng ta cần giải quyết xong một vài việc trong nước đã.”

“Bao giờ cậu định đi?”

Người kia lên tiếng hỏi, khi Syaoran kết thúc câu chuyện của mình. Syaoran mỉm cười, quay lại, chạm vào ánh mắt kiên nghị rắn rỏi của người con trai đang đứng trước mặt mình:

“Tôi nghĩ là vài ngày nữa. Anh không có gì cần báo cáo với tôi sao?”

“Mọi việc đã thực hiện xong, đúng như yêu cầu của cậu” - Người đó trả lời như một chiếc máy.

“Còn những thông tin khác? Về vị trí, gia thế, hoàn cảnh hiện nay?”

Người kia mỉm cười, bí hiểm:

“Tôi không có trách nhiệm phải báo cáo cho cậu, Li Syaoran. Nhưng tôi nghĩ, tôi sẽ đi cùng cậu đến Lamia. Bởi vì ở đó sẽ có chuyện rất thú vị. Mà tính tôi thì thích những thứ như thế, cậu biết rồi đấy.”

Syaoran nhún vai nhìn cánh cửa đóng sập lại ngay trước mắt mình. Sự bí hiểm của anh ta vẫn là một dấu hỏi lớn đối với Syaoran. Anh ta luôn làm theo những yêu cầu của Syaoran, nhưng không phải tất cả. Chỉ những việc anh ta cho là thú vị, anh ta mới làm, còn nếu không, anh ta sẽ thẳng thừng từ chối. Một kẻ kiêu ngạo và sĩ diện! Người ấy có thể di chuyển trong cung điện mà không ai biết, gặp gỡ với Syaoran nhưng cũng không để bất kì một tên lính nào phát hiện, hay ngay cả bà Li và Rika cũng không hay anh ta có mặt ở đây. Nhưng cũng chính sự bí hiểm ấy làm Syaoran thấy hứng thú và quyết định giao cho anh ta một số việc đòi hỏi niềm tin cao độ, cho dù hai người chỉ mới gặp nhau một thời gian không phải là dài. “Thật kì lạ?” – Syaoran lẩm nhẩm, ình và cho cả người đó. Ánh mắt anh lại hướng xuống dưới, khi nghe tiếng khóc của một nhóm các cô gái khác vang lên trong chiếc xe kéo mới vào cổng cung điện....

“Sakura, cô vẫn bình yên chứ???”

“Phập!”

Chiếc dao ghim chặt vào bức tường bằng lá khô mềm, đổ nát phía sau lưng Sakura. Cô khẽ né đầu, tránh sang một bên, gương mặt vô cảm hoàn toàn bình thản. Người phụ nữ nhanh chóng rút con dao ra, đôi mắt man dại thêm một lần nữa, nhưng không trúng. Sakura không chống trả lại, cô chỉ đơn giản là ngồi nhìn, nhìn một cách thản nhiên, nhìn mà không suy nghĩ. Cô cứ để người phụ nữ ấy đâm, để cô ta xả cơn giận. Tiếng con dao lao vun vút trong không khí, đâm loạn xạ vào những đồ vật ít ỏi, lèo tèo trong căn nhà đổ nát, đâm vào tường làm một số chỗ bung ra, thủng thành lỗ thông ra ngoài. Đứng giáp bức tường cạnh cửa, Seiza im lặng nhìn cuộc đấu, không một chút cảm xúc, không ra tay can thiệp.

Người phụ nữ thở dốc. Cô ta dừng lại, nhìn Sakura vẫn bình yên trước mặt mình. Không một chút mồ hôi cho những nhát dao lia lịa, không một chút sợ hãi trước vẻ mặt căm hận đến tột độ của người đối diện với mình, cũng không dao động khi bị nhấn chìm trong đôi mắt man dại của người phụ nữ ấy. Sakura chỉ hơi cúi đầu, đôi mắt buồn bã nhìn xuống dưới. Mái tóc nhẹ nhàng rủ xuống khuôn mặt cô, như muốn che đi ánh mắt xa xăm nào nê, nhưng vẫn để đôi tai để nghe những tiếng khóc thương tâm căm giận của người thiếu phụ trẻ. Sakura tiếp tục né người, khi con dao từ xa phóng đến.

Seiza thở dài. Anh không thể can thiệp vào cuộc đấu của Sakura, vì cô đã có lệnh cấm. Và bây giờ, anh biết việc can thiệp là không cần thiết. Sau 1 năm luyện tập mọi thứ võ thuật, kiếm thuật, quân sự, trong sự hận thù và đau khổ, cô công chúa bé nhỏ của anh đã không còn là một cô bé yếu ớt nữa. Cô đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, trưởng thành hơn nhiều, nhưng cũng u sầu hơn nhiều. Hình ảnh cô bé gái nhí nhảnh, hồn nhiên, vô tư trước dòng đời đầy bất trắc đã chỉ còn lại trong kí ức. Seiza tự hỏi, không biết từ bây giờ cho đến lúc ra đi, Sakura còn cười được bao nhiêu lần nữa? Hai lần? Một lần? Hay mãi mãi không bao giờ?

“Vụt”

Tiếng động ngoài sân cắt ngang luồng suy nghĩ của Seiza. Anh thở dài, tiếp tục quan sát trận đấu, chờ đợi người bên ngoài đi vào.

“CÔNG CHÚA!”

Tiếng người đó hét lên, nhưng không đủ để cắt đứt luồng sát khí từ người phụ nữ và cũng không làm phân tâm Sakura. Seiza đưa tay ra trước, chặn ngang trước mặt khi người ấy định lao vào chỗ Sakura:

“Đứng lại, Nakuru!”

“Người điên rồi, Seiza. NGẮN CÔNG CHÚA LẠI! CÔNG CHÚA SẼ CHẾT MẮT!”

Nakuru giận dữ kêu lên, đẩy tay Seiza để xông vào. Seiza chỉ thản nhiên nhìn lại phía Sakura, đồng thời ghi chặt tay để ngăn cản Nakuru:

“Ta nói người dừng lại, Nakuru. Công chúa nói không được can thiệp vào cuộc chiến của Người”

“Nhưng....” – Nakuru sốt ruột nói, đôi mắt nhìn chăm chú vào Sakura.

“Người nghĩ công chúa sẽ chết sao?” – Seiza hỏi bằng đôi mắt chế giễu.

“Không phải vậy, nhưng....”

“Người nghĩ công chúa yếu ớt như vậy sao?”

“.....”

“Đừng lo” – Seiza khẽ cười, bình tĩnh đến lạnh lùng – “Công chúa không chết được đâu. Công chúa đã không còn là người yếu đuối mong manh để chúng ta lúc nào cũng phải bảo vệ, chăm sóc rồi. Công chúa đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.... Công chúa không thể chết, vì.... chủ tướng Touya....”

Dường như hiểu ra điều gì, Nakuru khựng lại. Hắn không cuống cuống lao vào bên trong nữa, mà im lặng đứng nhìn. Nhận ra điều ấy, Seiza cũng thả tay ra, đưa mắt nhìn theo hướng của Nakuru, và cũng thả những suy nghĩ của mình theo từng mũi dao.

“Có lẽ.... người đứng...” – Nakuru lặng lẽ nói – “Công chúa đã không còn là cô bé năm xưa nữa, nhưng...” – Nakuru cười, rạng rỡ và tràn đầy quyết tâm – “.... dù công chúa mạnh mẽ hay trưởng thành thế nào, ta vẫn sẽ bảo vệ công chúa.... Ta sẽ ở bên công chúa.... mãi mãi....”

Seiza mỉm cười. Hắn cũng thế thôi, cũng sẽ bảo vệ công chúa Sakura, không phải chỉ vì đó là nhiệm vụ của một “Tứ đại hộ pháp”. Nụ cười thoáng qua trên môi, lướt nhanh như làn gió đang làm rung những tàu lá của căn nhà đổ nát:

“Ừm... Ta không thể bảo vệ công chúa mãi mãi.... Bởi vì.... ta sẽ chết trước công chúa....”

Nakuru thoáng ngạc nhiên. Ấn ý trong những câu nói của Seiza không phải là quá khó hiểu, nhưng cũng không dễ hiểu đến mức nghe là hiểu được ngay. Nakuru lại không phải là kẻ thích suy nghĩ. Cô ta thở dài:

“Chết trước.... đúng thế.... vì vậy, công chúa chưa thể chết được....”

Gió mơn trớn căn nhà, làm rung những tàu lá. Tiếng trẻ con khóc vang lên đâu đây, và tiếng những bà mẹ lo lắng làm cho đứa bé im lặng. Tiếng con dao lao đi trong không khí, đồ vật bay lượn trong sự tức giận và những tiếng gào thét của người thiếu phụ.... Tất cả vang lên, hoà vào gió, hoà vào mây, mang đi xa....

“Chết đi... Đồ giết người.... Tại sao... người....”

Người thiếu phụ thở gấp, bắt lực nhìn con dao dưới chân cô gái đang đứng trước mặt mình. Đôi mắt xanh lục của cô như viên ngọc sáng rực rỡ, như một sự yên bình nhưng lại buồn đến sâu thẳm. Cô luôn tránh né những mũi dao, nhưng không đánh trả lại. Cô mang con dao đưa cho người thiếu phụ, nhưng rồi cũng chẳng chịu đứng im hứng chịu con dao.

Người thiếu phụ dờ dẩn nhìn con dao mà cô gái trẻ mang lại. Cô ta đã mất quá nhiều sức, chỉ để đâm một cô gái tự đem mạng đến nộp, nhưng cũng nhất quyết không chịu chết. Người thiếu phụ trẻ hờ hững đưa tay lên, rồi lại bắt lực buông thõng xuống. Cô biết, không thể giết được cô gái đang ở ngay trước mặt mình, ngay cạnh mình. Cô gào thét, cô căm hận, cô điên cuồng.... Nhưng tất cả chỉ để đổi lại những giọt mồ hôi vô vọng, bất lực của chính cô.

“Đồ giết người.... Tại sao... người... không chết đi...?”

Cô gái buồn bã ngồi xuống trước mặt người thiếu phụ, ánh mắt xanh lục bảo nhìn sâu vào con mắt thẫn thờ, như muốn đâm xuyên qua cái buồn đến sâu thẳm trong trái tim của cả hai người con gái:

“Xin lỗi.... Tôi xin lỗi...”

“CÔ NGHĨ XIN LỖI CÓ THỂ ĐỔI MẠNG CHO CHỒNG TÔI À?” - người thiếu phụ hét lên – “Chồng tôi chết, con tôi mất cha, tôi mất chồng... Tôi phải sống trong căn nhà tồi tàn này.... còn cô thì sao...? Cô là một quý công nương, cô có đủ thức ăn, đủ áo quần.... Con tôi chỉ được bó trong mảnh vải rách nát, đang sắp chết vì nhiễm lạnh.... trong khi cô ăn mặc đẹp đẽ, có gia đình, có người thân.... Vậy tại sao chúng tôi không có? Tại sao lại bất công như vậy??? CÔ CHẾT ĐI!!!! Tôi sống đến hôm nay, chỉ để giết cô!”

Người thiếu phụ gào thét, lao vào đánh cô gái bé nhỏ. Cô gái từ từ đưa ánh mắt nhìn xuống dưới, lặng im không nói. Cô không đỡ, cô cũng không né tránh nữa. Cô chỉ đơn giản là ngồi im, ngồi nhìn người thiếu phụ. Người thiếu phụ đã mất sức, sau tất cả những lời la hét, những giọt nước mắt. Nước mắt cô ta đã đổ quá nhiều, nhiều đến nỗi không thể chảy thêm nữa. Cô ta ngồi rũ xuống nền nhà, mái tóc rối bù xù bết

vào gương mặt phần nộ đầy nước mắt. Tiếng khóc vang lên cảm uất, bất lực. Bên ngoài, mặt trời từ từ lặn xuống những tầng mây. Ánh sáng đỏ heo hắt chiếu xuống ngôi làng nghèo đói. Ánh đỏ như màu máu, rọi sáng những cánh chim cuối cùng vội vã bay đi. Không hoa, không hương thơm, chỉ có màu đỏ rực đến tê lương.

“Công chúa!”

Sakura đưa mắt nhìn về phía Seiza. Cô vẫn đang ngồi trước mặt người thiếu phụ. Nỗi đau của người thiếu phụ đó, cô có thể hiểu, nhưng cô không thể chia sẻ. Cô biết, chính cô đã phá nát một gia đình, chính tay cô đã huỷ hoại hạnh phúc của một người vợ, một đứa trẻ. Cô hiểu, cô muốn bù đắp. Sakura thở dài, đứng lên. Sự bình tĩnh sau biết bao khoá học từ Terada đã tập cho cô cách tự kiềm chế tình cảm của mình. Giọng Sakura trở lại sự bình thản:

“Chị.... Tôi thật sự rất xin lỗi vì việc đã xảy ra. Nhưng... chị đã nguôi giận rồi chứ? Tôi đã để chị đau, chị có thể làm bất cứ điều gì chị muốn đối với tôi.... Nếu được, tôi có thể cho chị mạng sống của mình để làm chị vui nỗi đau, nhưng.... không phải là bây giờ...” – đôi mắt Sakura trầm xuống, cô nhìn về phía chiếc chõng được xếp thô sơ bởi những tấm gỗ mục nát. Đứa trẻ bó tròn trong chiếc váy rách, mặt đỏ lên vì sốt – “Đứa trẻ.... chị.... và những người dân làng ở đây...” – Sakura trầm ngâm, nâng đứa bé lên tay – “...Tôi sẽ chăm sóc...”

“THẢ CON TÔI XUỐNG. CÔ GIẾT CHỒNG TÔI, GIỜ LẠI MUỐN GIẾT CON TÔI SAO?”

Sakura đau lòng nhìn người mẹ ôm chầm lấy đứa con, đứng nép vào một góc, thở không ra hơi. Cô ta đã quá sợ hãi, quá đau buồn. Ánh mắt Sakura nhìn vào hai mẹ con, thở nhẹ:

“Tôi hiểu. Tôi sẽ không động vào đứa bé nữa. Nếu chị muốn tôi chết, thì từ giờ, mạng sống của tôi là của chị. Tôi sẽ không chết, cho đến khi chị giết được tôi. Vì vậy, xin chị cũng đừng chết.... Hãy cố sống, với đứa bé và với mạng của tôi.... Sau khi trả xong mối thù của mình, tôi sẽ trở lại... chị không tin tôi, nhưng về điều này, xin hãy tin...”

Người thiếu phụ vẫn ngồi nép bên góc nhà, không nói câu nào. Người cô ta chỉ run lên, vì tức giận, vì bất lực và vì đau khổ. Đứa bé khóc ré lên, gương mặt nhỏ đỏ au. Sakura thở dài, buồn bã. Cô chào tạm biệt rồi bước ra ngoài. Ngôi làng vẫn vắng tanh, những cánh cửa mở hé đủ để những ánh mắt nhìn ra ngoài lén lút rồi lại vụt thụt vào trong. Tiếng trẻ con vang lên vắng vắng, xa xăm.

45. Chương 45: Hành Trình Sang Lamia

Mikabura là một thị trấn nhỏ nằm ở biên giới giữa Lamia và Clow. Nó cách kinh thành Tomoeda 20 ngày đường đi liền không nghỉ, yên tĩnh, khác hẳn vẻ ồn ào tấp nập của kinh thành. Những quán ăn thưa thớt người, mùi thức ăn toả ra ngào ngạt nhưng chỉ đủ để lôi kéo những người khách du lịch hiếm hoi ôm bụng đói đi lang thang trên con đường vắng người. Và trong số ít ỏi đó, một cô gái buộc ngựa, một mình bước vào quán ăn.

Sakura cởi áo khoác ngoài, đặt lên ghế. Cô đã đi suốt 25 ngày liền, trừ thời gian nghỉ đêm thì gần như Sakura ngồi suốt trên lưng ngựa, một con ngựa bờm trắng khoẻ hơn hẳn so với những con ngựa thông thường khác. Con ngựa đã mang cô quay ngược trở lại Xứ Tuyết trong trận chiến 1 năm trước, con ngựa đã gắn kết hiện tại với quá khứ và với cả tương lai. Với số lương thực được dì Sonomi chuẩn bị cho, để tiết kiệm tiền, Sakura không vào trong các quán ăn, chỉ thỉnh thoảng thuê nhà trọ ngủ còn hầu như cô luôn ngủ bên ngoài. Có sự bảo vệ của Nakuru và Seiza, việc ngủ bên ngoài cũng không có gì làm cô quá lo lắng. Nhưng lần này, cô quyết định ăn một bữa trong quán, bởi vì nguồn lương thực dự trữ đã hết hoặc nếu còn thì cũng đã quá thời gian có thể sử dụng được.

Sakura thở dài nhìn quanh. Một quán ăn nhỏ, đơn sơ, tĩnh lặng nằm trong cái thanh bình của nơi đây. Không có một dấu hiệu nào giúp cô nhận biết tên hay vị trí của nơi cô dừng chân. Trời về chiều. Hoàng hôn buông nhẹ xuống con đường vắng, in bóng những người lặng lẽ bước. Những dáng người cao, mảnh khảnh, vội vã vác dụng cụ lao động về nhà, không một lần ngoảnh mặt nhìn lại sự cô độc đang trải dài sau

lưng mình. Những áng mây nhẹ nhàng bay, như chờn vờn trong làn gió heo heo lạnh. Lá cây xào xạc, dần chuyển sang màu vàng. Một vài chiếc lá rơi... Nhẹ... Đập xuống đất mà không gây ra một chút tiếng động, càng làm tăng thêm cái tĩnh lặng của không gian. Xen vào đó, những tiếng ngựa hí vang, những tiếng thở nhẹ như gió thoảng... Ráng chiều ửng đỏ, như nhuộm đỏ cả những mái nhà, nhuộm đỏ cả không gian và đỏ cả lòng người. Một nỗi cô độc, buồn man mác... trải vào gió, trải vào ánh hoàng hôn.

Người chủ quán mỉm cười đặt khay thức ăn xuống trước mặt Sakura. Sakura gật đầu cảm ơn. Chủ quán là một cô gái trẻ, xinh đẹp, mái tóc dài màu nâu sẫm dài quá lưng với những lọn tóc mái rủ nhẹ trên vầng trán và đôi mắt sắc sảo. Cô gái tươi cười:

“Chắc em là khách du lịch từ xa đến?”

“Vâng” - Sakura mỉm cười – “Cho em hỏi, nơi đây là....”

“Thị trấn Mikabura” – cô gái nháy mắt, trả lời một câu quen thuộc như thường nói với tất cả những người khách hỏi đến – “Một thị trấn khiêm nhường, lặng lẽ nằm ở biên giới Clow và Lamia”

Sakura bật cười, đưa mắt ra ngoài:

“Có lẽ đúng là khiêm nhường, lặng lẽ thật. Em thấy nó rất yên tĩnh, nhưng...”

“Hơi buồn, đúng không?” – Cô gái tiếp lời - “Nhưng....” – cô gái chợt dừng lại, giọng trầm xuống như nuốt tiếc một điều gì đó – “... Dù có buồn thì tôi vẫn mong rằng đó là nỗi buồn trong cái yên tĩnh thật sự của nó...”

Sakura ngạc nhiên ngẩng lên nhìn cô gái. Cô gái chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ như gió thoảng, nhưng lại làm người nhận được cảm thấy một sự ấm áp quen thuộc. Định thắc mắc nhưng nhìn thấy nụ cười của cô gái, Sakura lại thôi. Nụ cười ấy như có một ma lực kì lạ, buộc người ta phải im lặng. Nụ cười rất giống một người: Yukito Tsukishiro. Nụ cười như thoảng trong gió, đồng thời lại như lắng đọng trong lòng người. Nó làm ấm lại trái tim, khiến Sakura bị cuốn theo, sẵn sàng nói “Vâng” không tự chủ. Đó có lẽ là một nụ cười của thần thánh.

Cô gái tiếp tục đi đón tiếp những vị khách khác. Sakura nhận thấy sự vắng vẻ đến tĩnh lặng trong cái thị trấn này ngay từ lúc bước chân vào và bây giờ, cô lại cảm thấy một cái gì đó trống trải trong chính quán ăn đơn sơ này. Quán chẳng có mấy người, tính cả cô thì là vốn vẹn 5 thực khách. Hai người đàn ông ngồi phía cửa ra vào, cầm cúi ăn trong yên lặng mà không nói với nhau một câu nào. Một người phụ nữ ngồi gần phía chủ quán, vừa ăn vừa suy tính điều gì đó. Nhưng Sakura đặc biệt chú ý đến một người ngồi khuất sau chậu cây ở góc quán. Những tán cây che khuất khuôn mặt của người ấy. Dù vậy, Sakura cảm thấy sự bình thản qua cách ăn. Một sự bình thản đến lạnh lùng. Đó có vẻ cũng là một khách du lịch vì cách ăn mặc không giống người ở đây. Sakura lơ mơ đoán là người trên kinh thành, nhưng rồi cô cũng không có ý định tìm hiểu thêm. Tình hình kinh thành hiện nay vô cùng rối ren. Nhiều người dân phải rời đi nơi khác sống do không chịu được tình trạng áp bức của quý tộc trên kinh thành. Đặc biệt, từ sau trận chiến giữa quân đội chính quy của triều đình với gia tộc Kinomoto, sự rối ren càng được thể hiện rõ hơn. Triều đình cho lùng bắt tất cả những cô gái trẻ độ 17 – 18 tuổi, làm dân chúng oán than. Sakura biết, họ không chỉ oán toan triều đình mà còn oán than cả người gián tiếp gây ra chuyện ấy – cô. Nhưng cô không đủ thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy. Cô có việc cần phải làm. Để hoàn thành “sứ mệnh” của mình, cho dù cả thế gian quay lưng lại với cô, cô vẫn cần kiên định chống chọi lại. Sakura tự cười thầm trong bụng. Người dạy cô sự kiên định đó, có lẽ lại chính là kẻ thù của cô: Li Syaoran.

Bên ngoài, gió thổi vi vu. Trái tim Sakura đã quá thừa đau đớn, đến nỗi cô cũng không biết mình có còn đau không nữa. Một khoảnh khắc thoáng trôi qua, cái khoảnh khắc mà ánh sáng mặt trời bùng lên mạnh mẽ, đỏ rực rồi tắt đi nhanh chóng. Cái nhanh chóng ấy giống như cuộc đời của một con người. Tất cả trôi qua, tưởng chừng chỉ mới hôm qua, vậy mà cũng đã rất lâu, rất lâu rồi. Sakura thở dài. Thời gian không thể quay trở lại. Có bao giờ, Sakura có thể lấy lại những cảm giác như xưa nữa không? Câu trả lời... có lẽ là....

Sakura trả tiền, bước ra ngoài. Cô đảo mắt xung quanh. Cô vốn không thích hoàng hôn, nhưng lại rất hay ngắm hoàng hôn. Cô chê hoàng hôn buồn, vậy mà vẫn chìm đắm trong nỗi buồn ấy. Tuy nhiên, giờ đây, nỗi buồn sẽ lan rộng hơn, bởi người cùng ngắm ánh ráng chiều này đã không còn ở bên cô nữa. Hoàng hôn bao

giờ cũng buồn.... Sakura bước về phía con ngựa, quyết định dắt nó đi lòng vòng trên phố để đợi Nakuru và Seiza. Người khách ngồi khuất sau hàng cây cũng đứng lên, trả tiền và bước theo cô. Phía sau, một nụ cười thoáng qua trên môi cô gái chủ quán ăn.

Nakuru thở dài. Hắn ngồi trong một quán ăn đối diện với quán ăn mà Sakura bước vào, để sẵn sàng bảo vệ cô khi cần thiết. Dù đang ngồi, nhưng cứ chốc chốc hắn lại chạy ra ngoài, nhìn vào để xác định rằng Sakura vẫn bình yên. Khác với Seiza, vẫn bình tĩnh ngồi uống nốt chén rượu nhỏ xíu mà chủ quán rót ỉnh.

“Người yên tâm đi. Công chúa không sao đâu!”

“Sao người có thể bình tĩnh đến vậy được hả??” – Nakuru tức giận – “Đây là giáp Lamia đấy”

Seiza đặt cốc xuống mặt bàn:

“Thế thì sao? Lamia nổi tiếng là nơi an ninh tốt mà?”

“ĐỒ NGU” – Nakuru đập bàn. Một vài người quay lại nhìn hắn nhưng rồi lại quay đi. Số khách vắng vẻ không đủ để chú ý đến những hành động quái đản của một vài vị khách trong quán – “tình hình Lamia tốt đi chẳng nữa thì ở cái nơi xó xỉnh này, đám quan binh ở đây càng hiếp đáp dân chúng nhiều hơn so với kinh thành nhiều. Họ đang tìm những cô gái giống như công chúa. Ta nghĩ cái lệnh vô lí ngớ ngẩn ấy cũng đã được truyền đi đến đây rồi.”

Seiza thở dài nhẹ nhàng, ngẩng lên nhìn Nakuru. Suốt quãng đường đi, họ luôn âm thầm đi bên cạnh Sakura, không một lần lộ mặt. Vốn là “Tứ đại hộ pháp”, những kẻ luôn ẩn mặt trong tất cả các trận chiến, đương nhiên hai người dễ dàng đi theo con ngựa của Sakura mà không cần phải thêm vào đó hai con ngựa nữa để cưỡi. Việc huấn luyện đặc biệt trong “Tứ đại hộ pháp” đã tập cho họ sự nhanh nhạy, óc phán đoán và cả đôi mắt quan sát. Và trong suốt quãng đường ấy, họ chưa gặp phải bất cứ trường hợp nào cần phải xuất hiện. Những tên cướp đường, những tên trộm vặt... tất cả đều do một mình Sakura xử lí.

“Đừng lo” – Seiza nói, mỉm cười – “Công chúa..... giờ đã khác xưa rồi”

“Ta nghe chán rồi” – Nakuru động cả đồng thức ăn vào mồm mình, vừa nuốt vừa nói – “Thay đổi cái gì ta không cần biết. Ta chỉ biết nhiệm vụ của ta là bảo vệ công chúa, thế thôi!”

Seiza bật cười thành tiếng:

“Cũng đúng, nhỉ! Nhiệm vụ của ta, nhiệm vụ của người, nhiệm vụ của ”Tứ đại hộ pháp“..... Nhưng... người thật sự bảo vệ công chúa chỉ vì ‘nhiệm vụ’ thôi à?”

Nakuru ngừng lại, chiếu một tia nhìn kì lạ vào đôi mắt màu tro xám của Seiza. Đôi mắt ấy lúc nào cũng bình thản, lúc nào cũng lạnh lẽo, nhưng những câu nói của Seiza thì luôn luôn khiến người ta phải suy nghĩ. Nakuru mỉm cười:

“Ta cũng chỉ giống như người thôi mà!”

Seiza cười... lạnh.. Nụ cười như để đồng tình mà cũng như để phản đối. Nụ cười bí ẩn khiến không ai biết hắn đang nghĩ gì trong đầu. Dù hắn có làm bất cứ điều gì, nhưng những việc ấy đối với cả thành viên trong “Tứ đại hộ pháp” thì cũng không phải dễ dàng mà hiểu được. Nụ cười che giấu cảm xúc. Đôi mắt xám của Seiza nhìn ra bên ngoài, khẽ nhíu mày trong thoáng chốc:

“Có lẽ vậy.... Người cũng giống ta thôi.... Và giống một ‘người nào đó’....”

Nakuru giật mình quay lại phía sau. Chỉ là sự tĩnh lặng trong cái tĩnh lặng muôn thuở của thị trấn nhỏ này. Vẫn là nỗi buồn trải dài trong bóng tối lơ mơ khi mặt trời đã khuất dạng. Những ngọn đèn treo trước cửa leo lét sáng, tạo nên những bóng mờ mờ ảo ảo, mang hình dạng kì dị. Những bóng người thưa thớt, đi vội vã. Tiếng trẻ con kêu lên sau vách tường nhà mỏng manh, san sát nhau. Tiếng lè nhè của một vài người say đi ngang qua. Tất cả chỉ thoáng qua, rồi lại im lặng... Im lặng đến kì lạ....

“Một ‘người nào đó’?”

Seiza chỉ mỉm cười, không nói. Trời đã về đêm, mặt trời biến mất sau cái mịt mờ của cát bụi. Chỉ còn bóng tối bao trùm, như sẵn sàng nuốt cả sự yên bình giả tạo để che giấu sự ồn ã nơi đây. Một cô gái lướt đi trong

bóng đêm che dần, mái tóc bông bênh lượn nhẹ trong làn gió. Một người con trai mỉm cười, chìm vào trong màu đen của sự tối tăm....

“Sakura?”

Tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhàng. Sakura trở mình thức dậy. Trời đã sáng, mặt trời chiếu những tia nắng rực rỡ xuống thế gian. Cánh cửa sổ mở toang, hứng ánh nắng mùa thu dịu dàng. Trên bệ cửa sổ, Nakuru nhìn đàn chim bay xung quanh bằng ánh mắt tức giận như sẵn sàng vung kiếm chém chúng ngay lập tức nếu chúng không chịu thực hiện theo yêu cầu của hắn.

“Chào buổi sáng, Nakuru!”

Nakuru giật mình. Hắn nhảy vội xuống dưới:

“Công chúa!”

“Đừng như vậy” – Sakura mỉm cười, thay đồ ngủ mà không cần đến sự giúp đỡ của Nakuru giống như mọi khi, cho dù hắn luôn muốn giúp cô như khi cô còn bé tí – “cám ơn vì đã bảo vệ ta suốt cả đêm”

Nakuru mỉm cười:

“Không có gì đâu, công chúa!”

Nakuru kết thúc câu nói của mình và ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Sakura. Sakura đưa mắt nhìn ra cửa sổ, khẽ mỉm cười với những chú chim đang bay lượn, rồi chạy ra mở cửa khi nhận ra tiếng gõ bên ngoài. Một cô gái xinh đẹp mỉm cười chờ cô. Mái tóc dài của cô gái nhẹ nhàng bay bay trong làn gió thổi từ cửa sổ vào.

“Chào buổi sáng, chị Kaho”

“Chào em, Sakura. Chị nhớ là em có nhờ chị đánh thức dậy?” – cô gái mỉm cười, dịu dàng.

Sakura cúi người:

“Về chuyện tối hôm qua, em xin lỗi. Em sẽ làm việc thêm để bù vào số đồ bị hỏng”

Kaho cười:

“Chuyện ấy đáng lẽ chị phải cảm ơn em chứ?”

Sakura bước chậm rãi cùng với con ngựa của mình. Thị trấn này luôn tạo một cảm giác hoàn toàn khác so với kinh thành Tomoeda. Nó tạo một xúc cảm buồn, một chút nuối tiếc, và một cái gì đó giả tạo. Con đường chỉ có những ánh đèn mờ mờ của những quán xá nhỏ bé. Một nỗi buồn nhen nhóm trong tim... Gió thu, lành lạnh... lùa vào từng lọn tóc của Sakura, thổi bay những chiếc lá vàng trên cây. Gió cuốn lá theo, bỏ lại Cây đứng trơ trụi một mình chờ đợi. Nhưng có lẽ cây đang buồn. Cây đang khóc nhìn những chiếc lá vàng rơi xuống đầu người. Hoa đông bắt đầu có dấu hiệu nở, báo hiệu một mùa đông nữa sắp đến – Mùa đông thứ 18 của Sakura.

Sakura cảm thấy lạnh lạnh. Đến lúc này, cô chợt nhớ ra là mình đã để quên áo khoác trong quán ăn khi này. Gió lùa vào lớp áo mỏng manh của cô. Tối thu, trời lạnh... Không phải cái lạnh tê tái mùa đông, nhưng cũng đủ để khiến cho Sakura run lên và tái lại. Cô kéo ngựa, quyết định quay trở lại để lấy cái áo khoác duy nhất còn lại của mình sau một chuỗi dài những ngày đi đường.

“Có lẽ cần phải mua thêm áo” Sakura chắc lưỡi nghĩ, bước vào trong quán. Chị chủ quán mỉm cười chào đón Sakura, và thân thiện đi lấy áo cho cô sau khi mời cô một cốc trà nóng để sưởi ấm. Sakura ngồi vào bàn gần cửa, chờ đợi. Những người khách cô gặp lúc đang ăn trong quán đã đi hết, kể cả người khách ngồi ở góc khuất sau chậu cây. Giờ đây, trong quán chỉ còn lại một đám lính vừa uống rượu vừa nói chuyện âm ỉ. Và trong số những câu nói khó hiểu của đám lính ấy, Sakura nghe được một chuyện duy nhất: chúng đang đi lùng sục cô. Để tìm được cô, triều đình ra lệnh bắt toàn bộ những cô gái độ tuổi 17 – 18, tất nhiên, sắc lệnh ấy được ban đi toàn quốc, bắt cả những khách du lịch xa mà không cần kiểm tra nhân thân. Và đương nhiên, trong tình trạng hiện giờ, Sakura cũng là một đối tượng cần truy bắt của bọn lính ấy.

Cô gái chủ quán đi ra mang theo áo khoác của Sakura. Cô nói, khi nhìn thấy chiếc áo, cô đoán rằng Sakura sẽ quay lại lấy nên đem vào nhà cất, đề phòng những người khác có thể cầm nhầm. Sakura đứng lên, đồng thời lúc đó, đám lính bên bàn kế cũng đứng dậy.

“Xin lỗi, các ngài chưa trả tiền!”

Cô chủ quán dừng lại, trên tay vẫn cầm chiếc áo của Sakura. Đám lính lẽ nhè nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ, bơn trợn rồi cười phá lên. Một tên gầm gừ đe dọa:

“Tiền? Tiền là cái gì hả? Mày có biết ông là ai không mà dám đòi tiền hả? Ông có thể san bằng cả cái quán này ngay lập tức. Khôn hồn mà biết thân biết phận!”

Sakura ngừng lại, nhìn bọn lính bằng đôi mắt khinh bỉ. Cô ghét cay ghét đắng loại người như đám lính này, và muốn xông vào đánh cho chúng một trận. Nhưng khi nhận ra vẻ bình tĩnh của người chủ quán, cô lại tiếp tục quan sát mà không tham gia vào.

“Nhưng...” – cô gái mỉm cười – “Quán của chúng tôi nhỏ bé lại ít khách, các ngài ăn mà không trả tiền thì chúng tôi lấy gì mà kinh doanh?”

Tên lính khạc một tiếng ghê rợn:

“Kính gì mặc cha mày! Xéo!”

Hắn đẩy cô gái sang một bên và đi thẳng ra ngoài cửa. Bất chợt, đám lính dừng lại. Sakura đang chặn ngay trước lối đi, đôi mắt lạnh lẽo soi thẳng vào bọn chúng. Cô gái chủ quán tắc lưỡi, mỉm cười: “Ôi Ôi... Vậy là xong...”

“Trả tiền cho người ta ngay!”

Sakura ra lệnh. Vẻ lạnh lùng và đầy quyết đoán trên gương mặt cô làm bọn lính hơi lùi lại. Trên người Sakura toả ra một khí chất cao sang, đủ để làm khiếp hãi những kẻ chỉ biết dựa vào bộ quần áo trên người để đi cướp của người khác như đám lính này. Tuy nhiên, chỉ sau một chốc lát, bọn chúng lấy lại được vẻ ngạo nghễ đáng khinh bỉ của mình:

“Cô em, nếu muốn sống thì ngoan ngoãn tránh sang một bên!”

“Nhìn mấy cô em xinh xinh, hay muốn đi theo bọn anh chơi cho vui?” - một tên khác lẽ nhè.

Sakura thở dài một tiếng, ngán ngẩm. Phía sau, cô chủ quán vẫn mỉm cười bình tĩnh, lắc đầu khe khẽ nhìn Sakura lao vút vào, nhanh đến nỗi chỉ còn là một cái bóng loáng qua....

“Em xin lỗi. Làm hỏng mất ba chiếc bàn của chị” – Sakura lúng túng, ngượng ngùng khi nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm trước. Cô muốn giúp chị lấy được tiền cơm tối của bọn lính thì hoá ra lại thành ra phá hoại đồ của chị - “Em sẽ làm sao cho đủ tiền để trả lại cho chị”

Kaho dẫn Sakura xuống dưới, mỉm cười:

“Đừng lo đến những vấn đề ấy. Nếu là em thì không sao cả. Hơn nữa trong ba chiếc bàn bị gãy, thật ra thì đến 2 cái là do chị mà”

Sakura hơi ngớ người. Cô nhớ lại tình huống xảy ra vào tối hôm trước....

Thật ra, chỉ cần một mình thì Sakura cũng thừa sức hạ gục bọn lính hạng bét ấy, nhưng người cô lo là cô gái chủ quán đang bình thần đứng nhìn bên cạnh. Cô sợ đám “du côn giả dạng lính tráng” này có thể làm gì chị, cho đến khi.... Một tên lính lao lại phía cô gái với thanh kiếm sáng loáng trong tay. Sakura chưa kịp chạy đến thì thanh kiếm đã rơi ngay trước mặt cô. Chiếc khay thức ăn trong tay in dấu hằn trên mặt tên lính, trong khi cô gái vẫn đứng ung dung, khoác trên tay chiếc áo của Sakura. Sakura ngạc nhiên. Cô lẽ người tránh cú lao vào của một tên phía sau, đồng thời vòng chân lại đập thẳng vào gáy hắn. Hắn kêu lên một tiếng rồi im bặt. Đám lính không chờ lại thời gian cho cô hỏi chuyện cô gái chủ quán kì lạ. Một tên gầm gừ trong miệng, giơ chiếc bàn lên định đập vào đầu Sakura thì ngay lập tức, một chiếc bàn khác

đá thẳng vào khuỷu chân hắn, làm hắn ngã xuống, lãnh trọn một cú đá của Sakura. Hai chiếc bàn vỡ tan tành. Ngay sau tên đó, cô gái kì lạ vẫn thản nhiên nhìn. Hai tên cuối cùng đồng thời lao đến chỗ Sakura. Cô quyết định giải quyết nhanh bằng hai cú đấm đầy uy lực vào thẳng mặt bọn chúng. Đám lính lồm cồm bò dậy, vất tiền xuống rồi chạy thẳng. Quay lại, cô chủ quán chỉ cười...

“Cám ơn em!” – Cô gái mỉm cười bước đến gần. – “ở nơi đây không nhận được sự quản lí của triều đình nên quan quân đều như vậy cả. Bọn chúng chưa bao giờ trả tiền ai, nhưng nếu không bán cho chúng thì chúng đập phá quán cho đến khi tan tành hết thì thôi. Thật sự rất cảm ơn em”

“Ah, không có gì” – Sakura lúng túng nhìn bãi chiến trường ngổn ngang. Giống như lúc đầu, bao sự thắc mắc trong đầu cô vụt bay đi mất khi nhìn nụ cười của cô gái kì lạ trước mặt – “Em xin lỗi. Em sẽ làm bất cứ cái gì để đền bù lại những đồ bị hỏng”

“Không cần đâu” – Cô chủ quán nói, nhưng nhận thấy vẻ hối lỗi và lúng túng trên gương mặt Sakura, cô cười – “Vậy em ở lại đây làm cho tôi mấy ngày nhé, được không? Tôi là Mizuki Kaho. Còn em là....”

“Sakura Kinomoto”

Sakura thở dài. Cô đã nói ra tên thật của mình mà không suy nghĩ. Cô bị nụ cười của Kaho cuốn hút ngay từ khi mới gặp, tin tưởng và gật đầu đồng ý không tự chủ. Nếu dì Sonomi mà biết, Sakura dám chắc mình sẽ bị nghe mắng cả ngày. Nhưng cho đến lúc này, Sakura biết mình đã tin tưởng đúng người. Ở Kaho có cái gì đó thân thiết giống như một người chị gái và một cảm giác gần gũi, ấm áp. Bên cạnh Kaho, Sakura thấy mình giống như đang ở cạnh Touya hay Yukito. Cô thật sự cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Sakura đưa mắt nhìn theo Kaho chuẩn bị đồ ăn. Lối đánh của cô gái có cái gì đó rất quen, nhưng Sakura không thể nhớ ra là mình đã nhìn thấy ở đâu. Cô quan sát xung quanh. Ở trên bếp, cô nhận ra một bức tranh có ba người đang cười rất tươi. Tuy nhiên, khuôn mặt của cả ba đều đã mờ nhạt đến mức không thể nhìn rõ. Sakura hơi tò mò. Tính hiếu kì lại nổi lên trong cô, nhưng rồi cô nhanh chóng kìm nó lại. Cô không muốn động chạm quá nhiều đến chuyện riêng tư của người khác, nhất là những chuyện người ấy không muốn nói ra hay nhắc đến.

Những suy nghĩ ngổn ngang của Sakura bị cắt ngang bởi tiếng đập cửa ầm ỉ. Cô quay lại nhìn Kaho, nhưng chỉ nhận được một nụ cười và cái gật đầu của chị.

“Đến sớm quá nhỉ!”

Kaho mỉm cười, nhìn đám lính vừa mới bước vào khi cánh cửa đổ ập xuống mang theo một lớp bụi mờ mịt....

Con đường vắng vẻ thưa thớt người. Một buổi sáng với ánh bình minh mờ nhạt và những áng mây bay nhẹ nhàng. Không một chút không khí tinh sương của buổi sớm, không một tiếng chim hót mừng. Những người buôn bán đi lại trong sự im lặng. Những gian hàng nghèo nàn bày ra trước mắt, nhưng người bán gần như không cần chú ý xem có khách hay không mà chỉ lo lắng nhìn trước ngó sau. Trẻ con khóc ré lên khi nhìn thấy quân lính đi ngang. Người già vội bỏ chạy vào nhà. Những quán xá đóng ập cửa. Chiếc xe của quan cai quản thị trấn này đi nghênh ngang giữa đường mà không gặp bất cứ người nào chặn đường. Có lẽ chính vì vậy mà đội quân dẹp đường của ông ta cũng thảnh thơi nhìn ngắm xung quanh, hoặc hút những món hàng ven đường mà người dân chưa thu dọn kịp vào trong túi. Chúng đi mà không cần nhìn đường theo thói quen, và vì thế, chúng không thấy hai bóng người đứng nép sau tường đôi ánh mắt theo.

“Quan quân và dân ở đây thú vị thật” - người con trai mỉm cười khe khẽ - “Đúng là nơi không có sự quản lí của triều đình thì mọi thứ sẽ trở nên nhộn nhạo đến lí thú!”

Cô gái đứng bên cạnh, dõi mắt nhìn theo đám lính đang đi dần xa, gất lên:

“Đừng có đứng đó nói linh tinh nữa. Nếu không đi nhanh lên sẽ không kịp rời khỏi đây trước khi trời tối đâu!”

“Gì phải vội vàng thế chứ?” - người con trai cười – “Ah..., tôi hiểu mà” - hắn nói thêm khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô gái – “Cô lo lắng cho ‘hắn’ chứ gì. ‘Hắn’ đi từ đêm qua đến giờ không trở lại nên có

thấy lo lắng, đúng không? Đừng lo, cậu ta giỏi ngang với tôi đây, Rika. Hơn nữa.... Từ đây đến Mikabura chỉ còn chút nữa thôi... Mà chắc chắn cậu ta đang ở...”

Hắn bỗng dừng lại. Cảm giác lạnh giá của một thanh kiếm kề lên cổ, ngăn không cho hắn tiếp tục nói. Ran rút. Lưỡi kiếm xén nhẹ vào cổ hắn, một giọt máu trào ra...

“Đừng có gọi thẳng tên tôi” – Rika nghiêng rằng, ánh mắt lạnh như băng giá – “Nói! Mục đích của anh?”

Một nụ cười như một lẽ tự nhiên nở trên môi người con trai. Hắn thích những thứ thú vị, và khi đi chung với cô gái này, cảm giác thú vị ấy tăng thêm. Đặc biệt là đôi mắt của cô ta. Có cái gì đó trầm buồn, lạnh lùng nhưng lại ánh lên vẻ sắc sảo kì lạ. Cô ta dường như biết tất cả, mà lại dường như không biết gì.

“Tôi nghĩ là cô biết chứ? Sang Lamia. Chẳng phải tất cả chúng ta đều thế sao?”

“Tôi không hỏi anh điều đó” – thanh kiếm kề chặt hơn vào cổ người con trai – “Mục đích của anh khi tiếp cận Syaoran là gì? Tôi chắc chắn anh có liên quan đến Kinomoto, không những thế, anh còn có quan hệ thân thiết với Sakura Kinomoto, và được cô ta tin tưởng. Anh muốn gì?”

Dù yếu ớt, nắng vẫn trải nhẹ trên con đường bắt đầu có tiếng người và những ánh mắt nhìn dáo dác. Góc tường che chắn họ khỏi những ánh mắt hiếu kì, và vì thế, thanh kiếm của cô gái không hề lay động. Cười....

“Bởi vì tôi thấy thú vị. Chỉ đơn giản thế thôi!”

“.....”

“Cô đừng lo” - hắn mỉm cười – “Tôi sẽ không phản bội lại các người đâu, bởi vì làm thế thật ra là cũng chẳng có lợi gì cho tôi cả. Tôi chỉ thích tìm kiếm điều khiến tôi thích thú, Kinomoto hay bên các người thẳng cũng không ảnh hưởng đến tôi”

Những chiếc lá vàng bay nhẹ. Một vài chiếc lá nhỏ đậu trên mái tóc của Rika. Chiếc lá không làm cô gái phân tâm, chỉ đủ khiến chàng trai đưa ánh mắt theo nó và mỉm cười khe khẽ. Gió thu thổi, làm tung cánh lá. Hai đôi mắt nhìn nhau, lạnh lẽo, buồn thương, đầy rẫy âm mưu.

“Hừ!” – Đôi mắt Rika sắc lên đầy vẻ cảnh cáo – “Nghe cho rõ đây: tôi không biết anh có mục đích gì, nhưng có vẻ Syaoran khá tin tưởng anh, vì thế tôi sẽ không giết anh. Nhưng.... Nếu như anh dám làm gì Syaoran, khi đó đừng trách tôi!”

Thanh kiếm trên tay Rika hạ xuống, cô quay người bước đi. Cô cần tìm Syaoran, càng nhanh càng tốt, bởi một lí do mà cho đến tận bây giờ, cô vẫn luôn muốn trốn tránh. Tất cả mọi việc xảy ra, chưa bao giờ cô hỏi lí do, từ việc xuất hiện của Naoko, việc biến mất của cô ta cho đến những việc diễn ra bây giờ. Cô chỉ đơn giản là im lặng quan sát, im lặng theo cách làm của mình và im lặng với chính những cảm xúc của bản thân. Có lẽ chính sự im lặng ấy khiến cô ghét người con trai kia, người có ánh mắt như đang đọc thấu suốt nội tâm và suy nghĩ của cô.

“Thị trấn Mikabura chỉ còn một đoạn nữa thôi” – tên con trai đuổi kịp cô – “.... Thật ra, tôi nghĩ cô không nên đến đó quá sớm....”

“.....”

“.... Nếu cô không muốn chứng kiến những cảnh không muốn thấy....” - Hắn kết thúc câu nói.

“Anh có vẻ biết nhiều quá nhỉ!” - bước chân của Rika trở nên nhanh hơn.

Hắn cười, dịu dàng:

“Ít nhất là nhiều hơn những vấn đề cô muốn biết....”

Ánh nắng yếu ớt trải dài. Con đường vẫn vắng vẻ, thưa thớt tiếng nói chuyện. Không khí ẩm đậm cùng những đám mây mờ mịt phủ bầu trời. Gió thổi, nhẹ nhàng, nhưng sâu sắc.

“.... và..... cả những việc cô luôn muốn che giấu....”

Sakura ngán ngẩm nhìn lên mái nhà bằng đá và những chiếc song sắt chắc chắn. Những bức tường bằng đá chắc chắn, kiên cố như đang cười hả hê khi giam giữ cô trong cái nơi bé tẹo bẩn thỉu này. Những đồng

rơm trải trên nền ướt át, đầy bọt bay lên. Tiếng chuột kêu chít chít ở xung quanh đây, không làm cô thấy sợ mà chỉ thấy một cảm giác ghê ghê. Cô không thích nơi này, đương nhiên, và cô dám chắc là chẳng ai có thể thích thú khi phải ngồi trong một nhà tù bẩn thỉu, dơ dáy để chờ người khác đến xét hỏi mình như thế này. Sakura thở dài. Đây là kết cục của việc dám chống lại quân lính quan phủ. Thật ra, nếu muốn thì Sakura và Mizuki thừa sức đánh cho đám lính không – ra – gì ấy một trận và bây giờ vẫn nhớn nhác ăn uống bên ngoài, nhưng cô đã không thể làm thế. Mizuki muốn giữ quán ăn – một nơi rất quan trọng đối với chị, và Sakura muốn giúp chị làm một việc gì đó. Cô đồng ý đi theo đám lính, để mặc cho chúng nhốt vào trong cái nơi ẩm ướt này, nếu vậy, đám lính có – thể sẽ không đập phá quán ăn của chị.

Sakura ngược nhìn lên trần. Bí bức, khó chịu. Những bức tường quây kín ánh sáng, nên cô không thể xác định chính xác xem giờ là ngày hay đêm. Nhưng kể từ thời điểm bị bắt nhốt đến giờ thì có lẽ là vào khoảng giữa trưa. Lúc mới đầu, chị Mizuki cũng bị giam chung với cô, nhưng vừa lúc này, một đám lính vào, đưa chị đi. Sakura thầm mong chị không sao, cô tin vào khả năng tự vệ của chị nhưng vẫn thoáng chút lo lắng. Bên ngoài khung sắt, những tên lính nằm ườn xuống dưới, cười ha hả với nhau một cách khả ố, khiến Sakura thấy khó chịu. Nhà giam ở đây vắng vẻ, gần như là không có người. “Cũng đúng thôi. Cướp chính là quan thì còn ai bắt cướp, dân sợ quan không dám làm gì thì làm sao có người nào phạm tội. Người giàu có thì đút lót, người nghèo thì chết...” – Sakura nghĩ thầm, khẽ lắc đầu. Chưa bao giờ cô muốn giành lại vương triều Clow như lúc này. Đi qua nhiều vùng đất, gặp gỡ nhiều người, cô mới hiểu thế nào là cuộc sống vất vả của dân chúng. Cũng nhờ vậy, Sakura chợt nghĩ đến việc tiếp tục cuộc chiến bằng một quyết tâm cao nhất.

“Công chúa?”

Sakura giật mình. “Tứ đại hộ pháp” chỉ có thể liên lạc với cô trong vòng bán kính 1m. Việc cô nghe được tiếng họ cho thấy hai người – Seiza và Nakuru – đang ở gần đây, cách cô không xa. Cô đáp lại tiếng gọi:

“Nakuru? Seiza?”

“May quá” – giọng Nakuru reo lên – “Công chúa không sao chứ?”

“Ta không sao” – Sakura trấn an họ bằng cách nói chuyện mà cô vẫn dùng để trò chuyện với “Tứ đại hộ pháp” – những người hộ vệ thân cận của mình.

“Chúng tôi sẽ đến cứu công chúa ngay!” – Seiza lên tiếng.

“Không cần! Ta có thể tự ra được. Đám lính yếu như sên vì không bao giờ chịu bước chân hoạt động này không cần được ta đâu! Các người đi tìm xem Mizuki Kaho và bảo vệ chị ấy!”

“RỒ!” – Tiếng nói đồng thanh vang lên.

Sakura chú tâm nghe. Không có tiếng động nào vang lên thêm nữa. Cô nghĩ hai người đều đã đi xa khỏi tầm liên lạc. Sakura thở dài, lại đưa mắt nhìn băng quơ xung quanh. Cô ghét kiểu ngồi im, đến mức nhàn rỗi như thế này. Điều đó làm cô không thể suy nghĩ gì được, ngoài một chuyện, một người duy nhất: Li Syaoran.

Lamia và Clow là hai nước giáp nhau, có mối quan hệ tốt nhất trong vòng tròn bốn nước Clow – Lamia – Tatan – và Shimon. Sau trận chiến phân chia thuộc địa cách đây gần 25 năm, Lamia đã thay quốc vương mới. Đó là một thiếu niên chỉ 12 tuổi, với tài lãnh đạo đất nước và cai quản thông minh, đủ để làm thay đổi bộ mặt của một quốc gia lạc hậu, tồi tàn bậc nhất trong ba nước Tatan – Lamia – Shimon trước kia, chỉ vốn vẹn trong vòng 10 năm. Các ngành kinh tế phát triển mạnh. Quân đội luôn được huấn luyện khắt khe, cho dù chưa một lần cần dùng đến. Triều đình không có quân đội. Quốc vương ra chỉ thị: quân là của nhân dân, sống và chiến đấu vì lợi ích của chính mình và của người dân. Dân chúng vui vẻ, đất nước bình an. Không nổi loạn, không đấu tranh. Sự yên bình được phục hồi trong tay vị quốc vương trẻ, và sau 10 năm, sự yên bình đó đang ở trạng thái cực thịnh.

Khu phố ồn ào tấp nập với những mặt hàng được bày bán la liệt, đủ mọi loại màu sắc. Làn gió thu thổi nhẹ, cuốn bay những chiếc lá thu rơi. Lá vẫn rơi, vẫn trải dài, như một lời hẹn của gió với lá. Để rồi đến hẹn, lá lại đi. Lá rơi trên những mái tóc của người dân nơi đây, cười cùng nụ cười vui vẻ của họ rồi lại chờn vờn rơi xuống nền đất. Lá đã sống ở đây, và đã hạnh phúc một quãng đời của mình cùng với người dân kinh thành Lamia.

Hai con người lặng lẽ đi bên nhau. Người con gái có mái tóc nâu sẫm, loà xoà ra sau chiếc khăn voan đội trên đầu. Khuôn mặt xinh đẹp nhưng buồn bã, ánh mắt sâu nhìn băng quơ vào một nơi nào đó, thoáng qua chút nuối tiếc. Người đàn ông vạm vỡ đi bên cạnh. Chiếc áo choàng choàng kín đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt màu đỏ ngầu, lạnh lẽo. Hắn đi bên cạnh người con gái, đi ngang bằng, nhưng không đi trước. Có lẽ, điều đó thể hiện một phần nào sự kính trọng của hắn đối với cô gái bên cạnh.

“Nói vậy.... Chủ nhân của người sắp đến rồi à?”

Cô gái lên tiếng, ánh mắt sâu buồn đảo quanh, nhưng không dừng lại ở đâu. Sau cùng, đôi mắt ấy dừng lại ở phía người đàn ông, cùng một nụ cười dịu dàng.

“Theo dự đoán của tôi thì đúng là như vậy. Nếu chủ nhân đã thật sự trưởng thành, và mọi việc diễn ra đúng như báo cáo của đám thuộc hạ thì.... Chắc chắn chủ nhân sẽ sang đây”

Cô gái cười, nhẹ nhàng nhìn người đàn ông.

“Ừm..... Đúng như ta nghĩ!”

“.....”

“Được rồi, không có gì!” - Bước chân lại rảo bước trên con đường trải nắng thu vàng và cả lá vàng. Bước chân xào xạc trên lá, tạo lên những âm thanh rì rầm bên tai. Tiếng người nói âm vang cùng tiếng cười đùa của trẻ nhỏ - “.... Thật là đáng mong đợi. Ta mong được gặp người chủ nhân duy nhất mà người kính trọng. Một người sống tự tại như người, mà cũng có một người để ‘kính trọng’ thì người đó hẳn rất đáng để gặp”

Người đàn ông không có chút phản ứng gì, chỉ đáp lại bằng sự im lặng. Đôi mắt đỏ khẽ thay đổi, thoáng qua, nhưng đủ làm nụ cười nở trên môi cô gái.

“Có lẽ là 3... 3 người tôi kính trọng...” - người đàn ông nói, làm đôi mắt cô gái ánh lên tò mò - “...Và trong ba người đó, một người là cô”

Đôi mắt cô gái thoáng sững sờ rồi cũng nhanh chóng trở lại vẻ dịu hiền vốn có của mình.

“Cám ơn, Bhamaru” - đôi mắt cô hấp háy như cười với nỗi buồn trong đáy mắt - “Mọi chuyện.... vốn không cần lo lắng”

Ánh mắt đỏ lướt nhanh theo bước đi. Cô gái mỉm cười đưa mắt nhìn mặt hàng bày bán trên phố, trong khi người đàn ông tiếp tục đi ngang qua cô.

“Vậy... Chủ nhân của tôi, đành nhờ cô chăm sóc, H OÀNG HẬU”

Nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi vị hoàng hậu trẻ. Dòng người đông đúc che khuất dần tấm áo choàng phát phơ. Gió thổi nhẹ. Lá vàng bay như dòng thời gian vẫn dần trôi...

46. Chương 46: Hành Trình Sang Lamia (contine)

Người con trai đứng đối mặt với cô gái, đôi mắt hấp háy cười. Có lẽ, nụ cười vẫn luôn nở trên khuôn mặt hắn như vậy, không một chút che giấu, không một chút biểu hiện. Nhưng trước mặt cô gái, nụ cười đầy bí ẩn, dường như trở nên dịu dàng hơn, đầy thích thú. Hắn cười, nhìn đôi mắt buồn, nhưng đầy khôn ngoan của cô vẫn ẩn hiện trong bóng tối lơ mơ:

“Syaoran đâu?”

Cô gái lên tiếng. Hắn khẽ cười, như đã đoán trước câu hỏi của cô và cũng chuẩn bị xong câu trả lời từ lâu:

“Đi làm những việc mà cậu ta phải làm” - hắn nhún vai

Cô gái bước lên phía trên, đi thẳng, đôi mắt không hề ngoái lại nhìn hắn. Hắn chỉ lặng im, dựa lưng vào cái cửa đã đóng lại, như muốn ngăn không cho cô gái mở cửa để bước ra ngoài. Cô dừng lại trước mặt hắn, lạnh lùng:

“Tránh ra!”

“Cô định đi đâu?”

“Không liên quan đến anh! Tôi nói TRÁNH RA!”

Tên con trai cười, lại nụ cười thường thấy của hắn. Nhưng hắn không làm theo lời cô. Hắn chỉ nhìn cô đầy thích thú. Cô gái khề nhảnh mặt. Có lẽ về kẻ này, cô biết quá ít. Hoặc do hắn là một trong số ít người cô không thể ứng phó được, vì thế, cô không thể nào ưa nổi hắn. Hắn thuộc dạng người mà cô ghét nhất, những kẻ mà cô cho rằng thiếu - tôn - trọng - người - khác.

“Vô ích thôi, Rika”

Hắn cười, nhìn thẳng vào mắt cô gái. Rika lạnh lùng nhìn lại hắn, nhưng không nói. Hắn luôn đọc được suy nghĩ của cô. Khi cô, hắn cùng Syaoran đi khỏi kinh thành Tomoeda, trên cả quãng đường đi, hắn luôn nói đúng những điều cô nghĩ, trong khi Syaoran luôn im lặng. Có thể, đó cũng là lí do làm cô ghét hắn.

“Cô thừa biết là dù cố gắng cũng không được gì mà” - hắn tiếp tục nói, không cần chờ đợi câu trả lời của Rika - “Cô biết rằng, làm những việc này chỉ khiến Syaoran căm hận cô hơn mà thôi! Trái tim cậu ta đã không còn chỗ chứa nữa rồi...”

Rika im lặng. Đứng trước kẻ này, cô cảm thấy mình trở nên ngu ngốc hơn, yếu đuối hơn. Những câu nói của hắn luôn chạm thẳng vào điều cô vẫn trốn tránh bấy lâu nay, làm cô đột nhiên cảm thấy nước mắt như muốn trào ra. Cô ghét điều đó, vô cùng ghét. Bóng tối che phủ đi tất cả. Rika yên tâm với bóng tối mà mình tạo ra, nhưng giờ đây, tên - đáng - ghét này đang moi lại những điều đó, giống như ánh sáng cố gắng muốn xóa đi bóng tối. Cô ghét chính bản thân mình, ghét cái yếu đuối khi đứng trước hắn, và lại càng ghét hắn hơn. Hắn vẫn đứng đó, vẫn cười, vẫn dụ dằng đầy cảm thông.

“Tránh ra!” - Rika nhắc lại. Cô hi vọng nhanh chóng dời khỏi đây, một phần là vì không muốn để lộ ra sự yếu đuối của bản thân, phần khác là vì...

“Cô muốn tìm Syaoran à?”

Hắn hỏi, cười, dù thừa biết tất cả. Hắn giả vờ hỏi, hắn muốn trêu tức cô sao? Bởi vì hắn biết cô ghét bị người khác đọc tâm tư...

“Dù biết sẽ phải nhìn thấy những việc không muốn nhìn, cô vẫn đi à?”

Lại im lặng, chỉ có bóng tối. Nhưng có lẽ vì đôi mắt cô đã quen với bóng tối ấy, nên giờ đây, nó đang nhìn rõ từng cử chỉ của kẻ đối diện với mình.

“Đủ rồi. Tôi thấy gì là việc của tôi. Tôi cần phải tìm Syaoran để làm nhiệm vụ mà mẹ giao cho, không liên quan gì đến những chuyện anh đang nói” - Rika lạnh lùng, lấy lại giọng nói của mình.

Kẻ đó nhún vai:

“Oh, thật sao?” - Cười. Lại cười. Hắn thật sự làm Rika cảm thấy khó chịu, hoặc ít nhất thì đó cũng là cảm giác của cô lúc này - “Vây... có lẽ hiện giờ, Syaoran đang bảo vệ cho Sakura Kinomoto thì phải...”

Hắn lơ đãng nói, hướng ánh mắt vào trong khoảng không gian, vờ như không để ý đến ánh mắt ngỡ ngàng và cái giạt mình mạnh của Rika.

“KINOMOTO?”

“Đúng vậy. Nhưng....” - hắn nở nụ cười đầy bí hiểm - “.... nếu cô làm gì Kinomoto, tôi không dám đảm bảo là tính mạng của cô vẫn còn nguyên vẹn đâu.... Và.... còn cả ‘tình cảm’ của cô...”

Rika mím môi. Vẫn thế, trong suốt gần tháng trời đi với hắn, cô vẫn không thể đối đáp lại được một câu nào của hắn. Bất lực đến ngu ngốc. Cô nhìn hắn, giận dữ, nhưng kìm nén. Hắn vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc, dù nhỏ nhất.

“Tôi nghĩ, cô nên từ bỏ” - Hắn thôi cười, nói với cô bằng ánh mắt nghiêm túc, hơi trầm xuống - “Đừng lao vào những cái chắc chắn sẽ không - bao - giờ là của mình.... Syaoran mãi mãi không bao giờ có thể YÊU cô. Trái tim hắn đã bị trói trặt bởi một sợi dây do Kinomoto giăng ra rồi...”

Im lặng. Nhưng sống mũi cô cay....

“Dù bỏ cả cuộc đời, tôi tin rằng, Syaoran cũng sẽ chỉ sống vì Sakura Kinomoto thôi. Không một chỗ trống để cô đi vào đâu. Có chăng, chỉ là sự căm ghét..... Đối với kẻ đã gián tiếp gây ra sự chia cắt của cậu ta với Kinomoto.....”

Nước mắt trào xuống trên khóe mắt cô. Rika cúi mặt xuống, không để hấn nhìn thấy. Cô muốn che dấu, nhưng có lẽ điều đó là rất khó khăn.

“Từ bỏ đi, Rika. Đừng tự làm khổ mình và hai người bạn họ nữa....”

Cô khóc. Đã lâu lắm rồi, cô mới khóc. Từ bao giờ nhỉ, cô không biết. Có lẽ từ cái lần đầu tiên gặp Syaoran ấy, cô đã tự hứa với mình sẽ không bao giờ khóc nữa. Tình cảm mà cô dành cho Syaoran, chính cô cũng không thể ngờ nó đã lớn đến mức ấy, sau 8 năm trời. 8 năm dài đằng đẵng, nhưng chỉ có cô thầm yêu mến, chỉ có cô đưa ánh mắt theo anh, và cũng chỉ có cô khổ sở với nỗi lòng của mình. Cô khóc, phải chăng đây là một dấu chấm cho sự kết thúc? Kết thúc một tình yêu mà cô luôn dấu kín....

Hắn chỉ lặng lẽ đứng, lặng lẽ nhìn cô khóc. Không một câu nào thêm nữa, không một lời an ủi, cũng không một bàn tay vỗ về. Hắn chỉ đơn giản là đứng nhìn. Trong bóng tối mịt mờ, đôi mắt hắn như đưa về một nơi xa xôi nào đó, đôi mắt lơ đãng như không hề nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi xuống. Bóng tối vẫn mờ mịt. Cửa rung nhẹ nhẹ. Có lẽ, ngoài kia, gió đang thổi rất mạnh.....

Cô gái đứng im lìm nhìn lên bầu trời tối đen mù mịt, chỉ có ánh trăng mờ mờ, khi ẩn khi hiện sau những đám mây đen với những hình thù kì dị. Gió thổi. Lá xào xạc. Mùi hương toả vào trong làn gió nhẹ - mùi hương của tử thần. Đen. Như màu đen của tội lỗi. Không khí toả ra hơi nước, toả ra mùi máu. Tử thần mang máu đi, mang theo những tội lỗi chồng chất. Tử thần đến, báo hiệu một người sắp ra đi.

“Tôi biết thế nào cậu cũng đến!”

Cô gái khẽ nói, hơi mỉm cười nhìn vào khoảng không tối đen phía trước. Chỉ có bóng tối, không một chút tia sáng nào. Nhưng cô biết, dựa vào cảm giác của mình, và dựa vào những dự đoán của cô. Lá cây rung nhẹ. Ánh trăng mờ soi một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng đối diện với cô gái. Trăng không đủ để soi sáng phần mặt của con người đang ẩn mình trong màu đen bao la của đêm tối. Lá cây phụ họa với trăng, tạo nên những mảng tối kì dị, đáng sợ trên khuôn mặt không được che dấu.

“Cô có vẻ biết nhiều hơn tôi nghĩ, Mizuki Kaho!” - kẻ đó mỉm cười.

Mizuki tươi cười, đáp lại nụ cười lạnh lẽo của kẻ mới đến:

“Cám ơn lời khen. Tôi còn biết nhiều chuyện hơn tất cả những gì cậu tưởng. Bởi vì tôi biết, hôm nay cậu đến đây để....”

Cô cười, thật tươi, nhưng đầy sắc sảo và lạnh lùng. Kẻ kia chỉ nhún vai, mỉm cười, không nói.

“...GIẾT TÔI!” - Mizuki kết thúc câu nói.

Kẻ kia cười, im lặng. Lá in bóng trên nền. Gió vẫn xào xạc kêu. Phía trên, bầu trời vẫn tối đen như mực. Mặt trăng chống chọi trong vô vọng với những đám mây dày, rồi lại bị che khuất vào trong lớp áo nhiều tầng của chúng. Gió mỗi lúc một mạnh. Thổi bay vạt áo của hai kẻ đang nói chuyện trong bóng tối.

“Cậu biết không....” - Mizuki tiếp tục nói, sau khi ngừng lại nhìn vào kẻ kia, dù chỉ là một phần nào đó ẩn hiện trong bóng trăng đang le lói rồi lại vụt mất - “.... Cậu và Touya rất giống nhau. Hay nói cho chính xác là cách làm và suy nghĩ của hai người rất giống nhau. Nhưng năm xưa, vì không thể xuống tay với tôi, anh ấy đã chọn cách rời xa tôi.... mãi mãi rời xa tôi....” - Đôi mắt Mizuki trầm xuống, buồn bã. Không gian trở nên tĩnh lặng hơn - “.... nhưng cậu thì khác... Cậu sẽ GIẾT tôi! Đúng chứ?”

“Cô đã biết câu trả lời rồi mà!”

Kẻ kia chỉ đơn giản nói. Mizuki mỉm cười, nhẹ nhàng. Lòng cô thanh thản, nhẹ đến kì lạ. Không một chút nuối tiếc, không một chút hối hận. Cô tin rằng mình đang đi đúng đường. Trong cô lúc này, chỉ có một chút “chờ đợi” - chờ đợi cái điều mà cô đã chờ đợi suốt bao năm nay.... từ cái ngày anh rời xa cô....

“Ừm, đúng nhỉ?” - Mizuki cười - “Nhưng.... cũng giống như Touya, chắc cậu cũng hiểu: Một khi đã chọn con đường này thì sẽ không còn đường lui nữa. Cái kết cục cuối cùng, dù không phải là ‘chết’ thì cũng không

thể tốt đẹp được.... Từ khi bắt đầu bước chân vào con đường này, ‘số phận’ của cậu đã chính thức bị buộc lại. Cậu không thể thoát ra được nữa đâu....”

Trầm ngâm. Đôi mắt kẻ kia nhìn thẳng vào Mizuki, rồi lại cười. Buồn, vậy mà sao vẫn cười...

“Tôi biết....”

“VẬY.... Cậu cũng biết, nếu cậu làm như thế này, sẽ làm cho ‘người đó’ đau khổ mãi mãi chứ?”

Người con trai không nói gì, hướng ánh mắt xuống dưới, khẽ thở dài nhưng vẫn đầy vẻ kiên định và không thể thay đổi.

“Tôi biết....”

Gió vẫn xào xạc thổi, tung những chiếc lá cuối cùng rớt xuống, và mang theo mùi hương dịu ngọt của buổi tối cuối thu, phả vào bóng đêm. Mặt trăng chơi đùa cùng mây, chờn vờn trong những cơn gió nhẹ. Trăng lẩn khuất, trăng ẩn hiện. Ánh sáng rất nhẹ, heo hắt, để rồi không thể soi sáng được bất cứ điều gì... Gió làm tung mái tóc của hai con người đang bị bóng đêm nuốt chửng. Âm vang trong màn đêm đen, chỉ có tiếng nói của họ, sâu thẳm nhưng lạnh lẽo....

“Cậu biết và vẫn làm?”

“....” Không nói, nhưng người đặt câu hỏi cũng không cần đến câu trả lời....

“Giống như Touya.” - Mizuki mỉm cười - “Dù biết vẫn làm. Dù nói ‘yêu’ tôi nhưng vẫn muốn ‘Giết’ tôi. Cậu cũng vậy. ‘Yêu’ và ‘Giết’, cái cách này buộc hai điều đó phải đi liền với nhau. Nhưng cậu khác Touya ở một điểm: Đó là cậu ‘Yêu’ và ‘Giết’ cùng một người, trong khi Touya thì không. Anh ấy nói ‘Yêu’ tôi, nhưng tôi biết, tôi không phải là người - quan - trọng - nhất của anh ấy. Cậu ‘Giết’ người đó, vì cậu ‘Yêu’ người đó, còn anh ấy ‘Giết’ tôi, vì....”

“....Chính bản thân mình.” - Kẻ đó kết thúc câu nói hộ Mizuki, mỉm cười. Nụ cười thoáng trong gió, rồi dường như phụt tắt khi mặt trăng lại lẩn người vào bóng đêm mù mịt. Không thấy mặt, không thấy thân người. Chỉ thấy tiếng nói, và thoáng vào đó là những nụ cười mỉm lạnh lẽo - “Cho dù Touya đã chọn cách làm nào đi chăng nữa, nhưng rốt cuộc cũng là **VÌ CHÍNH BẢN THÂN MÌNH**. Và.... Cả tôi cũng vậy....”

Cười... Tiếng lá cây xào xạc. Những âm thanh làm xao động bầu không gian mờ trong bóng trăng và dưới những tán lá trơ trọi. Mizuki im lặng, ngẫm nghĩ. Không một tiếng nói, chỉ có tiếng của thiên nhiên. Côn trùng kêu lên một vài tiếng du dương, rồi dừng bặt. Không gian vẫn tĩnh lặng, như cái tĩnh lặng muôn thuở của một buổi tối giao mùa.

“Tôi hiểu.” - Mizuki cười nhẹ nhàng, lòng mát rượi đón những cơn gió cuối thu. Gió lạnh, nhưng cô đâu thấy lạnh. Cái cảm giác kì lạ đến phần khích này, làm Mizuki thấy thoải mái hơn - “Có lẽ khi để tôi lại, anh ấy đã hi vọng rằng tôi sẽ sống **VÌ CHÍNH TÔI**. Nhưng tôi đã không làm thế. Trong suốt những năm qua, tôi đã sống **VÌ ANH ẤY**. Tôi đã sống vì tôi biết, mình cần phải làm một việc cuối cùng cho anh ấy....”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng trong không khí. Người con trai im lặng, chờ đợi và chăm chú lắng nghe.

“Nhưng.... lần này, tôi muốn làm **VÌ CHÍNH BẢN THÂN TÔI**. Tôi đã gần lòng mình, ở đây, và chờ đợi, vì anh ấy muốn như vậy. Nhưng bây giờ, tôi sẽ đi tìm anh ấy....”

Mặt trăng lại lẩn mình vào trong mây. Gió vẫn thổi, nhưng mạnh mẽ hơn. Gió làm lá bay tán loạn trong bầu không khí ẩm ướt. Gió lạnh, như cửa vào da thịt. Gió báo hiệu một cơn mưa - như một dấu hiệu chuyển giao giữa mùa thu và mùa đông.

“.... Và, cậu sẽ là người giúp tôi. Coi như đây cũng là lần cuối cùng tôi làm ‘vì anh ấy’, và lần đầu tiên tôi làm ‘vì tôi’. Được không?”

Một vài giọt nước bắt đầu rơi xuống. Mưa. Nhẹ nhàng, nhưng lạnh lẽo. Gió vẫn thổi, và lá vẫn tung bay....

“VẬY.... Hãy để tôi giải thoát cho cô, Mizuki Kaho!”

Thanh kiếm gơ lên. Nước rơi xuống nhiều hơn. Và những hạt nước lạnh lùng lặn trên đôi mắt nhắm nghiền của Mizuki cùng nụ cười dịu dàng trên đôi môi đỏ hồng trong bóng tối đen kịt....

Sakura ngược mắt lên nhìn mặt trăng đang biến mất sau những đám mây. Mưa bắt đầu nhỏ hạt trên vai áo cô. Lá vẫn xào xạc. Ánh đèn từ trong căn phòng giam chiếu ra, soi rõ một bức tranh nhỏ xíu trên tay Sakura. Trong tranh, một cô gái xinh đẹp đang cười rạng rỡ, bên cạnh hai người con trai. Một người có mái tóc màu nâu, nụ cười dịu dàng, và phía bên phải, người con trai nghiêm nghị nhìn phía trước bằng đôi mắt đen bị phủ dưới những lọn tóc mái đen lòa xòa. Phía sau bức tranh, một dòng chữ nghiêng nghiêng: “Những người thân yêu luôn ở bên em, Sakura!”

Sakura ôm ghì bức tranh vào lòng. Nụ cười của cô gái trong ấy vẫn rạng rỡ, nhưng đầy vui tươi, không buồn bã hay pha một chút gì của nuối tiếc. Một nụ cười thật sự. Bất chợt, một cái gì đó thoáng qua trong trái tim Sakura. Một cái gì đó.... Bất an... Lo sợ.... Và mất mát. Cái cảm giác khi lần cuối cùng Tomoyo gọi tên cô....

“Chị đâu?”

Thân xác cô gái nằm lặng im dưới những giọt mưa bắt đầu nặng hạt. Mưa cứ rơi, mưa nhỏ xuống trên mái tóc của người con trai. Mưa hòa mình vào những giọt máu trên thanh kiếm lạnh giá. Mưa làm màu máu nhạt đi, làm mùi máu lặng thinh và làm những cơn gió ngừng chao đảo. Người con trai quỳ một gối xuống cạnh thân hình nhỏ bé của cô gái, nắm lấy bàn tay vẫn còn hơi ấm của cô. Đôi mắt cô mở ra, nhìn hẩn với một nụ cười mãn nguyện, một nụ cười đẹp nhất - nụ cười thật sự. Mưa nhỏ xuống mắt cô, rồi chảy xuống. Mưa khóc, hay có thể là cô đang khóc. Nhưng điều đó không quan trọng, bởi tận trong đáy mắt, cô gái vẫn cười...

“Cám.... ơn.... c...cậu....”

Cô cố gắng nói, ngắt quãng. Mưa vẫn rơi. Gió lặng lẽ nhìn ngắm. Mặt trăng đã hoàn toàn biến mất. Ánh trăng yếu ớt không muốn chứng kiến sự ra đi của một cô gái mang vẻ đẹp của mình. Tên con trai không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô. Đôi mắt hẩn lạnh lẽo, nhưng không vô cảm. Thanh kiếm vẫn nhỏ máu. Rồi... Mưa rơi nhanh hơn. Mưa xóa đi dấu máu trên thanh kiếm. Mưa nhỏ xuống từ mái tóc ướt đầm của hẩn, từ khóe mắt hẩn....

Đôi bàn tay cô gái lạnh dần. Do thân nhiệt của cô, hay do mưa đang làm giảm nhiệt độ của bàn tay cô? Không biết. Chỉ biết, đôi bàn tay đó cứ lỏng dần, rồi buông lơi trong bàn tay nắm hờ của tên con trai. Đôi mắt cô từ từ nhắm lại, chỉ có khóe miệng cô, nụ cười vẫn chưa hoàn toàn tắt....

“To....uya....” ngừng lại... và nụ cười như hạnh phúc hơn. Những kí ức cuối cùng như đang trôi nhanh qua đầu cô gái. Đôi môi cô mấp máy, một tiếng nói cuối cùng - “T...Tạm....biệt... Yu....ki....to...”

Bóng mưa hòa với bóng đen. Bóng người vẫn đứng lặng lẽ trong cơn mưa ấy... Một cơn mưa buồn. Một cơn mưa gom lại nước mắt và nỗi đau. Cơn mưa như để chia tay và biệt li....

Kinh thành Tomoeda, những bông tuyết đầu tiên đã bắt đầu rơi. Mùa đông lạnh lẽo đã mở đầu, cùng với những bông hoa đông thắm màu. Mùa đông giá lạnh đầy rồi ren, không yên bình như những mùa đông hàng năm ở Tomoeda. Căn phòng vẫn tối tăm, tĩnh lặng. Ngọn đèn leo lét chiếu sáng một bóng người con trai ngồi trầm ngâm bên chiếc bàn. Đôi mắt anh lặng lẽ ngắm bức tranh nhỏ đặt trên bàn. Cô gái với nụ cười rạng rỡ trong tranh bị vết lửa quẹt ngang, cháy xém mất một vệt nhỏ ngay giữa ngực. Thoảng trong gió, tiếng nói vĩnh biệt....

“Mizuki....”

Hư không.... Có lẽ mọi thứ đã đến lúc để kết thúc. Anh cười, nhìn sang người con trai có mái tóc đen trên bức tranh:

“Gặp lại Mizuki, cậu vui không, Touya? Có lẽ, tớ cũng sẽ theo các cậu nhanh thôi....”

Tuyết rơi. Chỉ một vài bông, nhưng hơi lạnh vẫn phả vào không khí, phả vào lòng người.... Mùa thu đã qua, trời đất chuyển sang đông. Lạnh....

47. Chương 47: “Ế? ‘người Thứ Hai’?”

Bầu không khí vẫn còn nguyên sự ẩm ướt. Trên những ngọn cỏ xanh, nước nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt. Bầu trời vẫn xám xịt. Những đám mây lượn lờ, thành từng vòng, rồi thả mình trôi theo làn gió nhẹ lạnh lạnh. Mùa thu đã kết thúc bằng một cơn mưa rào. Cơn mưa to, nhưng không kéo dài. Mưa chỉ đủ dài làm nhạt đi màu đỏ của máu, và làm khô mắt người trong mưa ướt nhòa.

Những thớ đất ẩm ướt nằm chồng lên nhau, tạo thành một cái mà người ta vẫn hay gọi là MỘ. Nằm mờ mờ lấp lánh, nằm im lặng trong những tia sáng yếu ớt của ánh mặt trời đang cố gắng len ra khỏi những đám mây, nhưng rồi lại phải ngoan ngoãn nằm im vì mây quá dày. Nằm mờ mờ khiếm tốn, nằm nép mình dưới những ngọn cỏ xanh rung rinh buồn bã. Cỏ buồn. Cũng đứng thôi. Làm sao có thể vui được khi đứng trên một ngôi mộ nghỉ ngơi khỏi hương! Làn khói tỏa vào không khí, xoa lên mặt lá cỏ, xoa lên đôi mắt nhắm chú.... Cỏ buồn, và người cũng buồn....

“Anh Yukito, Tại sao ngay từ khi sinh ra, người ta đã biết trước kết cục của mình sẽ là cái chết, vậy mà vẫn sinh ra, vẫn cố gắng?”

“Hm.... Em thử suy nghĩ xem, Sakura!”

Câu hỏi mà Sakura đặt ra với Yukito, anh chỉ trả lời một cách mập mờ cùng một nụ cười bí hiểm. Khi đó, Sakura biết không thể hỏi gì thêm, nên im lặng. Và đến giờ, cô cũng biết, có lẽ mãi mãi cô sẽ không tìm được câu trả lời. Sakura im lặng nhìn làn khói mỏng đang lượn quanh người mình. Đôi mắt cô không thể rời ra khỏi nắm mồ mình vừa đắp, cũng như không thể xoa dịu lòng mình đi được nữa. Cô cứ đứng, đứng trong im lặng, đứng mà không nói gì. Gió làm tà áo cô bay bay. Những lọn tóc màu nâu trà ngắn tung lên nhẹ nhẹ. Khuôn mặt cô lạnh lẽo, vô cảm. Và có lẽ, trong trái tim cô cũng không một ngọn sóng. Nhưng.... trong sâu thẳm của trái tim bằng giá ấy, chắc chắn, nỗi buồn của cô lớn lắm. Bởi vì gió đang an ủi cô. Bởi vì gió đã cảm nhận được nỗi đau buồn trong một nơi nào đó rất xa xăm của Sakura.

Phía sau Sakura, Nakuru và Seiza khẽ đưa mắt nhìn nhau. Cô công chúa nhỏ của họ đã đứng im như vậy khá lâu, nhưng họ không định làm phiền. Họ hơi cúi đầu trước nắm mồ. Họ là “Tứ đại hộ pháp”, là những kẻ không bao giờ cúi đầu với ai, trừ “minh chủ” của họ. Nhưng lần này, họ cúi đầu trước ngôi mộ này, bởi vì, họ đã không cứu được người trong đó. Họ đã đến, họ đã có mặt, chỉ để mang về một cái xác đầm nước mưa, lạnh lẽo. Là nước mưa.... Không phải Máu.

“Công chúa”

Nakuru dè dặt nói. Sakura vẫn đứng im, nhìn vào ngôi mộ một cách vô hồn, không quay lại. Nakuru khẽ khàng nói tiếp:

“Xin lỗi. Là lỗi của chúng tôi. Tôi và Seiza đã đi rất nhiều nơi, nhưng không tìm thấy Mizuki Kaho. Cho đến khi chúng tôi tìm thấy thì cô ấy đã chết...”

Sakura không nói gì, không thở dài, không cảm xúc. Cô chỉ đứng im, đưa mắt theo làn khói mỏng manh.

“Không phải do các người” - Sakura lạnh lùng lên tiếng - “Là do..... ‘kẻ ấy’! Là..... LI SYAORAN....”

Giọng nói của Sakura trở nên căm phẫn, đượm buồn và đau đớn. Cô đã gặp Syaoran, hay nói cho đúng, cô đã được Syaoran che chắn cho khỏi công việc “cướp đi mạng sống của kẻ khác”. Chính Syaoran đã giúp cô không giết người, không chạm vào máu người - việc mà cô căm ghét nhất. Nhưng Sakura không hiểu. Vào những lúc cô cảm thấy tìm được lý do để không phải giết Syaoran, thì ngay lập tức, anh gây ra việc khiến cô “buộc phải giết” anh. Cô không hiểu, mặc dù vốn dĩ con người Syaoran đã là rất khó hiểu. Nhiều khi, Sakura nghĩ đã hiểu được một phần nào Syaoran, nhưng rồi chính Syaoran lại làm tan biến đi ý nghĩ ấy. Trái tim cô đang đau lắm. Có lẽ vậy. Chỉ là “có lẽ” thôi. Bởi vì lúc này, con tim Sakura đã trở nên vô cảm. Cánh cửa đã đóng lại, sẽ rất khó mở ra...

Làn khói xám nhẹ nhàng, vẫn bay lên, đượm vào hương cỏ thơm. Hình ảnh của Touya và Mizuki chợt hiện lên sau làn khói. Máu.... Máu nhỏ xuống.... Máu rơi rơi.... Đỏ lôm. Sakura siết chặt tay. Cô quay người, bỏ lại làn gió vẫn đang đưa mùi hương bay lên, và những ngọn cỏ rung rinh:

“Anh Touya, chị Mizuki, em nhất định sẽ TRẢ THÙ...” - Trong giây lát, gió ngừng thổi, cỏ ngừng rung, mùi hương trùng xuống. Làn khói phất xuống, như sợ hãi, như lo lắng. Nhưng rồi, gió lại thổi, lại làm lay ngọn cỏ, lại đưa hương bay đi và làm khói đượm nồng... - “Đi thôi, Nakuru, Seiza!”

Sakura nhảy lên ngựa, phóng nhanh về phía trước. Nakuru và Seiza khẽ đưa mắt nhìn nhau, nhún người rồi biến mất.

Cơn gió vẫn dịu dàng, cùng ngọn cỏ ôm lấy ngôi mộ nhỏ bé...

“Vậy là cô ấy đến rồi à?”

Cô gái lên tiếng hỏi, đôi mắt hấp háy đầy chờ mong nhìn người con trai đứng trước mặt. Khuôn mặt nghiêm nghị của hắn không đổi sắc, nhưng ánh mắt đỏ trở nên dịu dàng hơn. Hắn khẽ gật đầu:

“Đúng thế. Nhưng tôi nghĩ, không chỉ có ‘chủ nhân’ sang đây”

“....”

Tên con trai khẽ đưa mắt lại phía sau. Cô gái nhìn theo, nhưng chỉ là khoảng trống tĩnh lặng. Cô ngạc nhiên nhìn hắn. Đúng lúc cô định thắc mắc, một giọng nói trong veo, lặng như mặt hồ thu vang lên. Đồng đều, buồn, nhưng âm vang:

“Còn một người nữa từ Clow sang đây. ‘Kẻ ấy’ có lẽ cũng sẽ đến đây cùng lúc với ‘chủ nhân’”

Cô gái thoáng sững lại trong giây lát, rồi như hiểu ra điều gì, cô “À” lên:

“Một đồng đội của người à? Là con gái sao?”

Im lặng. Tên con trai không trả lời câu hỏi của cô. Nhưng cô có vẻ cũng không cần dùng đến câu trả lời của hắn. Cô tiếp tục nói mà không chờ đợi:

“Đừng lo. Ta đã nói là sẽ chăm sóc ‘chủ nhân’ của người mà” - Cô gái mỉm cười, dịu dàng. Mái tóc dài được chia đều sang hai bên của cô khẽ lúc lắc - “Ta có cách làm của ta. Vì thế, yên tâm đi! Ta cũng không muốn cung điện xinh đẹp của ta trở thành nơi đầm máu đâu”

Nụ cười của cô gái có nét gì đó buồn buồn, nhưng lại ánh lên vẻ “có thể tin tưởng”. Tên con trai gật đầu:

“Phiền cho cô quá! Sẽ không sao chứ? ‘Kẻ ấy’ vốn là....” - Hắn ngừng lại. Cô cười nhẹ nhàng, cắt ngang câu nói của hắn. Nụ cười ấy đủ để trả lời cho những thắc mắc tiếp theo mà hắn chuẩn bị nói. Hắn thở dài, nhẹ nhẹ - “Được rồi. Vậy lại làm phiền cô nữa rồi!”

“Không có gì!”

Thời tiết ở Lamia quanh năm ẩm áp, không nóng quá như ở Tatan, cũng không quá lạnh như ở Shimon, lại càng không phân chia thành nhiều mảng như Clow. Sau khi Kinomoto lập nên vương quốc Clow, ở Lamia cũng có một cuộc nội chiến lớn, thay đổi quốc vương. Từ sau lần ấy, Lamia trở nên phồn thịnh hơn bất cứ đất nước nào. Không chiến tranh, không đói nghèo. Phố xá san sát nhau, người dân vui vẻ cất tiếng ca. Nhân dân làm ăn, buôn bán, tổ chức lễ hội.... Kinh tế, Khoa học ở Lamia phát triển bậc nhất trong vòng tròn luân quần giữa các nước xung quanh.

Lamia hiện nay là một thiên đường đáng mong đợi của các nước láng giềng, nhưng không một ai dám động đến, dù chỉ một mẩu đất nhỏ của Lamia. Phần vì chính sách đối ngoại khôn khéo, mềm mỏng nhưng cũng đủ cứng rắn và cương quyết của quốc vương Lamia, phần vì quân đội Lamia - đội quân mạnh nhất, với đầy đủ vũ khí tối tân, hiện đại. Khi xảy ra chiến tranh, tất cả các phe tham chiến đều mong muốn lôi kéo được Lamia về phía mình. Người ta cho rằng: “Chỉ cần Lamia đứng về phía ai, bên đó chắc chắn sẽ thắng”. Nhưng điều đó chưa từng được chứng minh, bởi Lamia luôn giữ vị trí trung lập, không tham gia bất kì trận chiến nào. Khẩu hiệu của vương quốc này luôn được giương cao ở khắp các đường phố: “Tôn trọng hòa bình!”. Phải chăng, vì khẩu hiệu này mà người dân ở Lamia đều có tấm lòng mến khách, sự ôn hòa cần thiết đối với những người mà mình tiếp xúc?

Sakura đọc khẩu hiệu giương trên cổng thành. Nó cùng một nội dung với những khẩu hiệu mà cô đọc được trên phố xá, chợ, hay bất cứ nơi công cộng nào. Thậm chí, ở nhà nghỉ, trong từng phòng cũng có treo khẩu hiệu. “Tôn trọng hòa bình!” - Sakura lẩm bẩm, rồi cười nhẹ. Đối với một nước, đặt hòa bình lên hàng đầu thế này, một kẻ gây chiến tranh như cô đáng lẽ không thể được chào đón ở đây. Nhưng họ vẫn vồn vã, họ vẫn sẵn sàng giúp đỡ cô, họ vẫn trao cho cô những nụ cười thân thiện.... Cô đã xé vụn tờ giấy viết trên tường nhà nghỉ. “Hòa bình”? Đối với Sakura, đó thật sự là một từ xa xỉ.

Cổng cung điện Lamia cao lớn, sừng sững giữa một khoảng trời rộng rãi. Bầu trời với những ánh mây hồng nhẹ nhàng bay theo làn gió nhẹ. Những cánh chim trời sải rộng đôi cánh, vút bay lên với những ước vọng. Không giống như ở Clow, ngoài cổng cung điện không có những toán lính tay vác kiếm, đôi mắt lừ lừ xuống canh gác. Chỉ có một cánh cổng lớn, đơn giản nhưng uy nghiêm, đủ để thể hiện uy quyền của Quốc vương mà vẫn gây lên cảm giác nhẹ nhàng cho những người dân đi lại bên ngoài. Sakura thấy khâm phục cách làm của vị Quốc vương này. Mềm mỏng nhưng có hiệu lực. Sự giàu đẹp của Lamia quả là rất đáng mong ước. Tuy nhiên, điều cô cần lúc này là quân đội của Lamia - một đội quân được đánh giá mạnh nhất nhì trên thế giới.

Sakura thở dài. Cô nhìn xung quanh và nhanh chóng nhận ra một chiếc chày khá to treo ngoài cổng cung điện. Trước khi Sakura sang Lamia, Yukito đã gửi thư báo cho quốc vương Lamia, xin sự cho phép và nhanh chóng được chấp nhận. Theo thư trả lời, sau khi Sakura đến Lamia, chỉ cần dùng chiếc chày treo ngoài cổng, gõ thật mạnh vào cánh cổng cung điện, lập tức cổng sẽ mở cho cô vào. Cô nhìn chiếc chày vĩ đại, khê lắc đầu. Chiếc chày to quá đáng so với thân hình bé nhỏ của Sakura. Cô gái mím môi, chạm nhẹ tay vào chiếc chày để xác định độ nặng của nó....

Syaoran nhẹ nhàng lau thanh kiếm mang theo bên mình. Người chủ nhà nghỉ lén đưa mắt nhìn anh trong khi đang sắp xếp phòng, rồi lại nhanh chóng đảo mắt đi chỗ khác. Ông ta có vẻ không mấy dễ chịu khi nhìn thấy thanh kiếm sáng loáng lên ấy. Syaoran cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Ở Lamia này, lúc nào khẩu hiệu hòa bình cũng được giương cao, họ đương nhiên không biết đến kiếm cung rồi. Hơn nữa, chẳng hiểu quốc vương làm cách nào, chỉ biết rằng, quân lính trong nước khi ra ngoài cũng không mang theo vũ khí. Vậy mà quân đội ở Lamia vẫn không suy giảm đi chút nào. Syaoran tặc lưỡi. Một vài nhân viên trong nhà nghỉ cũng nhìn theo thanh kiếm của anh, nhẩn mặt. Anh tra kiếm vào bao, khê mỉm cười. Một thanh kiếm dính máu! Nếu những người này biết điều ấy, Syaoran thật sự không hiểu rằng những đêm ở Lamia này, anh sẽ phải ngủ ở đâu nữa.

Syaoran khê thở dài. Lamia đã thay đổi khá nhiều, kể từ lúc anh sang đây lần đầu tiên. Con người thay đổi, tự nhiên cũng thay đổi. Những cơn gió cũ giờ đã mất đi, đổi lại là những làn gió hoàn toàn mới. Mây không xám, không lờn lờn như trước nữa. Những áng mây nhẹ nhàng hơn, thời tiết cũng ấm áp hơn. Những con đường, phố xá đã thay đổi rất nhiều. Kinh thành trở lên tấp nập hơn nhiều, hàng quán phong phú. Và đặc biệt, những người quen của anh khi xưa, giờ đây chắc chắn đã thay đổi. Có thể đó là một sự thay đổi khiến anh không thể nhận ra. Syaoran trầm nghĩ, mỉm cười với chính bản thân mình. Có lẽ, họ cũng không còn nhận ra anh nữa. Mọi thứ đã thay đổi. Lốp bụi thời gian cuốn theo bên mình tất cả, mang đi tất cả, nhưng đồng thời cũng mang đến rất nhiều thứ.

Tiếng vỗ cánh vang lên nhẹ nhẹ ở cánh cửa sổ khép hờ. Syaoran mở tung cánh cửa, để một con chim trắng bay vào phòng. Sau khi đập cánh thật mạnh và làm một vòng xem xét xung quanh căn phòng nhỏ bé mà Syaoran vừa thu xếp, con chim đậu xuống tay anh, khê mổ lên mu bàn tay Syaoran như để đòi thưởng công. Syaoran vút cho nó mấy hạt đậu, đồng thời gỡ mảnh giấy buộc ở chân con chim.

Tôi rất vui mừng vì cậu vẫn còn nhớ đến cái vương quốc này, Syaoran. “Người ấy” cũng đã đến. Tôi nghĩ tôi sẽ được vinh dự đón tiếp cả hai người vào cùng một thời điểm. Hoàng hậu xinh đẹp của chúng ta có dặn dò: Khi vào nhớ làm theo cùng cách với “người ấy”. Tuy nhiên tôi không biết cách đó là cách nào, chỉ biết rằng, nếu gặp “người ấy”, cậu sẽ biết phải làm sao. Nhanh lên nhé, tôi mong có người ngồi tán gẫu đây ^^

Syaoran khê mỉm cười. Anh đeo lại thanh kiếm cho ngay ngắn. Syaoran có suy nghĩ đến việc cất thanh kiếm vào một chỗ nào đó trong đồng hành lí ít ỏi để đi đường, nếu như muốn tránh ánh mắt của người khác. Nhưng cũng chẳng biết nghĩ thế nào, anh lại quyết định đeo nguyên thanh kiếm bên người. Anh đứng dậy,

tung con chim trắng vào trong không trung khi nghe có tiếng gõ cửa. Cánh chim vút bay vào bầu trời xanh cao vợi vợi, hướng thẳng về Cung điện Lamia. Cánh cửa phòng bật mở sau tiếng đồng ý của Syaoran.

Người bước vào phòng là một cô gái khá đẹp, nhưng lạnh lẽo. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn với mái tóc óp sát vào mặt, làm tôn lên vẻ đẹp dịu dàng của cô. Cô đặt túi đồ xuống:

“Anh định làm gì, Li Syaoran?”

“Làm gì là sao?” - Syaoran hỏi bằng một giọng ngây ngô khó hiểu.

“Đừng giở giọng đó với tôi!” - Cô gái dọa nạt, đôi mắt sắc lên - “Đừng quên chúng ta đến đây làm gì. Cần phải nhanh chóng vào cung điện!”

Syaoran thở dài. Anh mỉm cười:

“Vội làm gì, Rika? Cái cung điện đó và đội quân của họ đâu biến mất được...”

“Có đấy. Sakura Kinomoto sẽ làm chúng biến mất. Có thể là ngay - bây - giờ” - Rika nhấn mạnh từng chữ.

Syaoran nhún vai. Nụ cười vẫn nở trên đôi môi không bao giờ ngừng cười của anh:

“Oh, thì ra là thế!”

Rika vuốt mái tóc của mình:

“Đúng. Và CHÚNG TA phải đi NGAY LẬP TỨC”

“ ‘Chúng ta’?” - Syaoran hỏi lại - “Nói vậy là cô cũng đi cùng tôi à? Ồ không, tôi nghĩ là không cần đâu, Rika. Cô nên ở lại nhà nghỉ. Chỉ mình tôi đi thôi”

“Tôi nhất - định - phải - đi” Rika gằn giọng.

Syaoran chỉ lắc đầu, không nói. Rika đã được mẹ anh giao cho nhiệm vụ giám sát anh, vì thế, muốn tránh khỏi cô ta quả là rất khó khăn. Anh nhúu mày, tìm một lí do để từ chối. Nhưng những lí do đó chỉ làm Rika nghi ngờ hơn, và nhất quyết theo sát Syaoran.

Cánh cửa lại một lần nữa bật mở, nhưng lần này không có tiếng gõ báo trước. Syaoran ngừng lại, nhìn ra ngoài. Một nụ cười quen thuộc bước vào phòng. Mái tóc nâu của hắc khê lúc lắc nhìn hai người, rồi lại cười tươi:

“Ái chà, đông đủ nhỉ? Syaoran, tôi đã báo với Quốc vương Lamia rồi đấy. Ông ấy rất vui mừng vì cậu đến thăm. Ông ta mong rằng cậu sớm vào cung điện.... uống rượu với ông ta” - kẻ đó dừng lại khi nhận ra ánh mắt của Syaoran và sự có mặt của Rika. Hắc khê liên hệ những chi tiết với nhau trong nháy mắt - “... đương nhiên là chỉ có một mình cậu thôi. Tên quốc vương keo kiệt ấy không muốn tốn quá nhiều rượu ột người tửu lượng tốt như tôi và hai căn phòng cho những người không quen biết đâu!”

Hắc khê nháy mắt, quay lại nhìn Rika. Ánh mắt Rika bắt gặp tia nhìn hấp háy của hắc khê, cô vội vã quay đi, mặt đỏ ửng. Từ đêm hôm ấy, khi hắc khê đứng nhìn cô khóc suốt một đêm dài, mỗi lần gặp hắc khê cô lại thấy ngượng và không thể nhìn thẳng vào mặt hắc khê được. Rika thở sâu vào, lấy lại bình tĩnh ngay lập tức khi đối mặt với khuôn mặt thấy - chưa - nào của Syaoran:

“Tôi cần phải đi. Bởi vì.... Sakura Kinomoto cũng ở trong đó”

Syaoran mỉm cười:

“Cô nghĩ Kinomoto có thể làm gì được tôi à? Hay sợ tôi sẽ làm gì cô gái ấy?”

“Cả hai” - Rika mím môi. - “Tôi không dám đảm bảo với mẹ việc gì sẽ xảy ra khi anh và cô ta gặp nhau”

Đôi mắt Rika soi thẳng vào đôi mắt hổ phách trong suốt của Syaoran. Màu hổ phách đã nhuộm mỗi một, nhuộm cả màu máu và màu của đau thương. Bất chợt, một cảm giác nhói lên trong Rika. Ánh mắt của Syaoran đã thay đổi, đã mất hết cảm xúc. Có lẽ, ánh mắt đó bắt đầu như vậy từ cái ngày chính tay anh chặt đứt cây hoa anh đào mà anh yêu quý nhất - chặt đứt sợi dây duyên phận của anh và Sakura Kinomoto. Để rồi, giờ đây, Syaoran chỉ là một người có đôi mắt lạnh lẽo của một kẻ vô tình - một kẻ vô tình có nụ cười nở trên môi.

“Đừng lo” - Syaoran mỉm cười, đôi mắt vô cảm vẫn cười - “Sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu có, có lẽ cũng chỉ là một cái xác người sẽ xuất hiện thôi”

Rika hơi rùng mình. Cô định nói tiếp thì một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô. Kẻ đó tươi cười nhìn Syaoran:

“Nghe hay đấy, Syaoran.” - Syaoran nhún vai, không nói. Kẻ đó tiếp tục - “Đi uống rượu nhớ phải đem cái gì về cho chúng tôi đấy. Ừm, nếu là xác của cậu thì rượu sẽ ngon hơn nhỉ?”

Syaoran nhếch mép cười. “Tạm biệt”. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng Syaoran, để lại hai người đứng im lặng. Tên con trai quay mặt nhìn theo cánh cửa, cười. Rika đẩy mạnh tay của hắn ra, đồng thời đôi mắt sáng lên tức giận:

“Anh là gì của Kinomoto? NÓI!”

“Cô đã từng nói rất nhiều lần rồi.” - hắn mỉm cười trả lời - “Tôi nhắc lại: Tôi chỉ là một người qua đường thích điều thú vị thôi”

Hắn lặp lại câu trả lời muôn thuở của mình. Rika đã từng nhiều lần hỏi, hi vọng moi được một điều gì của hắn, nhưng vô ích. Hắn luôn trả lời bằng một khuôn mặt lạnh băng, dù vẫn cười. Cô dần giọng:

“Nếu anh dám động đến Syaoran, đừng trách tôi!”

Hắn nhún vai. Cười. Khuôn mặt hắn ghé sát lại phía Rika:

“Nếu cậu ta chết, cô sẽ yêu tôi chứ, Rika?”

Rika giật mình, lùi lại. Hắn chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt dịu dàng nhìn Rika rồi bỏ ra ngoài. Phía sau cánh cửa đã đóng lại, Rika hi vọng, hắn không thấy bộ mặt đỏ ửng lên của cô, và một chút nhói đau khi tiếng nói của hắn âm vang vọng lại:

“Nhưng..... nếu cô động đến Sakura Kinomoto..... cũng đừng hỏi tôi lí do....”

Seiza uống nốt cốc trà của mình, đưa tờ giấy đặt trên bàn cho Nakuru. Nakuru nhú mồm:

Ta vào cung điện một mình, hai người không cần đi theo. Hãy giải quyết xong công việc của mình trước khi ta trở về.

Nakuru đập mạnh tờ giấy xuống mặt bàn, đôi mắt hoảng hốt:

“Không thể nào. Seiza, nhanh lên. Chúng ta phải đi theo công chúa”

“Tại sao?” - Seiza hỏi, khẽ dùng thìa khuấy nhẹ vào tách trà đặc sánh mà hắn vừa bỏ công ra pha chế - một loại trà hắn cho là “đặc sản đặc chế”.

“ĐỪNG HỎI NHỮNG CÂU NGÂY NGÔ ẤY” - Nakuru gầm lên - “Chúng ta phải BẢO VỆ công chúa. Hừ, ai mà biết được ở trong cái cung điện quái quỷ ấy có những thứ gì chứ”

Đáp lại sự tức giận của Nakuru, Seiza chỉ lẳng lặng dốc ngược tách trà xuống khi mà hắn đã uống hết. Không có một giọt nào chảy ra. Nakuru nhăn mặt. Xưa nay, không chỉ Nakuru mà cả “Tứ đại hộ pháp” đều cho rằng trà do Seiza pha chế là loại trà khó uống nhất, trừ Seiza không tin vào khẳng định ấy. Tuy nhiên, lúc này không phải lúc tranh cãi về loại trà vừa chất vừa cay, lại đặc sánh ấy. Nakuru ném cây thương lại phía Seiza, yêu cầu hắn khẩn trương hơn để đuổi theo Sakura. Tất cả những gì hắn nhận lại được chỉ là vẻ bình thản đến bực mình và một cái lắc đầu nhè nhẹ:

“Bình tĩnh nào, Nakuru.”

“Cái đầu người bình tĩnh ấy” - Nakuru cần nài - “Nhanh lên đi. Nếu cổng đóng, chúng ta sẽ phải đột nhập vào. Mà nghe nói việc đột nhập vào cung điện Lamia không phải đơn giản”

Seiza nhún vai:

“Không. Ta không có ý đó. Ta chỉ muốn nhắc người hãy đọc kĩ lá thư của công chúa. Công chúa không muốn chúng ta đi theo, và chúng ta PHẢI vâng lệnh. Đó là quy định của ‘Tứ đại hộ pháp’ ”

Nakuru mím môi không nói. Seiza quay lại nhìn Nakuru, mỉm cười tiếp tục:

“Và..... Trong bức thư, công chúa cũng đã ‘ra lệnh’ chúng ta phải làm xong việc của mình trước khi công chúa trở ra. Cũng có nghĩa, đó là lời đảm bảo: Công chúa nhất định sẽ yên bình quay về. Chúng ta cần tin tưởng công chúa và ở ngoài này chờ đợi. Nếu quá lâu, không phải chỉ có ta và người, mà cả ‘Tứ đại hộ pháp’ sẽ tấn công cung điện Lamia, NGAY LẬP TỨC”

Seiza mỉm cười đầy ngụ ý. Nakuru khẽ nhú mồm, trong giây lát, hẳn hoàn toàn hiểu được ẩn ý phía sau câu nói của Seiza. Hẳn có chút buồn, khi cô công chúa nhỏ đã lớn, đã trưởng thành, đã không cần đến vòng tay bảo vệ của hẳn nữa. Gương mặt hẳn xịu xuống khi kéo ghế ngồi đối diện với Seiza:

“Ta hiểu. Nếu vậy, chúng ta cần bắt đầu công việc của chúng ta. Ta nghĩ người đã có manh mối?”

“Đúng thế. Ta đã nhận được tin tức của Naoko. Chút nữa, chúng ta sẽ lên đường” - Seiza cười nhẹ, với tay lấy ấm trà và bắt đầu việc pha trà trong cái nhẩn mặt của Nakuru.

Sakura đá mạnh vào chiếc chày. Nó quá nặng so với khối lượng mà sức cô có thể vác lên để đập thật mạnh vào cái cánh cổng bằng sắt nặng nề kia. Sakura không hiểu tại sao điều kiện để cô vào được trong cung điện lại là đánh mạnh vào cổng bằng chiếc chày nặng tương đương với cánh cổng ấy. Cô tin rằng một người thông minh như quốc vương Lamia, chắc chắn thừa biết rằng một cô gái như Sakura không thể đủ sức để làm cái chày đung đưa, nữa là dùng chày để gõ cổng. Và để lí giải cho yêu cầu này chỉ có thể là do Quốc vương muốn làm khó cô, hoặc một sự thử thách đối với Sakura.

Tất nhiên, để đạt được mục đích của mình trong lần vượt qua một chặng đường xa đến đây, Sakura không thể bị giữ chân lại chỉ bởi một cái chày và một cánh cổng, dù chúng nặng gấp vạn lần trọng lượng cơ thể cô. Dù có lẽ là rất nặng, nhưng chắc chắn phải có cách nào đó làm cho chiếc chày này đung đưa, cũng như họ đã treo được nó lên và việc sợi dây treo nó có thể đỡ được nó vậy. Sakura dạo vòng quanh chiếc chày, hi vọng tìm được một cách nào đó làm chiếc chày rung lên. Vô ích. Dù mọi cách của Sakura vẫn không làm chiếc chày nhúc nhích. Chợt, một tiếng nói vang lên phía sau lưng Sakura:

“Cô muốn gõ chày à?”

Sakura quay lại. Ấy là một cô gái, có mái tóc màu trà nhạt, được tết thành hai bím thả dài đến thắt lưng. Nhìn cô gái khá xinh đẹp với đôi mắt dịu dàng cùng nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi. Dựa vào cách ăn mặc của cô gái, Sakura đoán cô thuộc một gia đình danh giá, quý tộc trở nên ở Lamia. Sakura mỉm cười chào:

“Vâng. Cô có biết cách nào gõ được chày không? Tôi nghĩ phải có cách gì chứ?”

Cô gái tươi cười, nhẹ nhàng chạm vào chiếc chày:

“Ừm. Có cách đấy. Nhưng trên thế giới này, chỉ 2 người làm chiếc chày động đậy được. Một người là Quốc vương đương nhiệm Lamia, và người thứ hai.....”

“.....” - Sakura chờ đợi, với hi vọng đó là một người mình có thể nhờ cậy. Cô gái cười, đưa ánh mắt ra phía sau lưng Sakura:

“.... Người thứ hai đã xuất hiện rồi...”

Theo phản ứng tự nhiên, Sakura xoay người lại. Ngay lập tức, ánh mắt cô chạm phải ánh mắt của một người đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Trong một thoáng, Sakura cảm giác khuôn mặt của mình đã chạm vào mặt hẳn. Kể đó mỉm cười nhìn Sakura, đồng thời trao đổi một nụ cười ý nhị với cô gái vừa xuất hiện. Bất giác, không kiểm soát được hành động của mình, Sakura lùi lại, áp sát người vào cánh cổng:

“Li Syaoran?”

Là Syaoran. Cho dù anh có là tro bụi Sakura cũng nhận ra, huống hồ bây giờ, anh đang bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt Sakura. Cô nhìn chăm chăm vào Syaoran, toàn thân run lên. Cô sợ ư? Không. Đó không phải là “sợ hãi”. Sakura thoáng suy nghĩ. Nhưng trong sự bất ngờ, Sakura không thể nghĩ thêm được điều gì. Cô chỉ im lặng đứng nhìn, trong khi mặt trời đang bắt đầu lặn.

“Đã lâu không gặp, Sakura.” - Anh mỉm cười, đôi mắt khẽ hấp háy. - “Tôi mừng là cô vẫn an toàn trong khi triều đình Clow đang tìm mọi biện pháp truy đuổi cô.”

Sakura mím môi. Trái tim cô bắt đầu đập loạn lên. Nhưng đó chắc chắn không phải do sợ hãi. Cô biết, đó có lẽ là cảm giác giống như “vui mừng” và “an toàn”. Một thân một mình đi vào một nơi hoàn toàn xa lạ, nếu nói không có gì sợ là nói dối. Nhưng giờ đây, khi thấy Syaoran xuất hiện, cô chợt thấy một sự an toàn. Sau những buổi học với sự huấn luyện nghiêm khắc của thầy Terada, Sakura đã nhanh chóng chế ngự được cảm xúc của mình. Cô đáp lại bằng một giọng lạnh lùng:

“Không phải việc của anh. Anh đến đây làm gì?”

“Lamia đâu phải của riêng cô” - Syaoran nhún vai, mỉm cười đầy thú vị trước vẻ mặt của Sakura. Nhưng rồi, anh nói tiếp - “Nhưng lần này, tôi đến đây với cùng mục đích như cô thôi: Đó là mượn quân đội của đất nước này, phải không, thưa HOÀNG HẬU kính mến?”

Syaoran khẽ cười, quay lại phía cô gái xinh đẹp với mái tóc trà nhạt xinh đẹp mà Sakura vừa gặp. Sakura không tin vào tai và mắt mình. Cô há hốc miệng, nhìn cô gái:

“HOÀNG HẬU???”

Cô gái tươi cười, chìa tay ra phía Sakura:

“Xin chào, Sakura Kinomoto. Tôi đã được báo trước về việc tới thăm của tiểu thư, nhưng không thể nghênh đón chu đáo. Xin lượng thứ cho! Tôi là Hoàng hậu Lamia: Chiharu Mihara”

“Mihara?” - Syaoran ngạc nhiên hỏi, nhưng ngay lập tức nhận được cái gật đầu ngăn lại của vị hoàng hậu trẻ:

“Chuyện gì lát nói sau, Syaoran” - Cô mỉm cười, nắm lấy bàn tay chìa ra của Sakura, rồi quay lại nhìn Syaoran, dịu dàng - “Tôi nghe đồn, ‘đôi mắt’ cậu đã thay đổi. Nhưng dường như không phải nhỉ?”

Syaoran mỉm cười, một nụ cười dịu dàng thật sự. Đôi mắt anh khẽ đưa nhìn Sakura:

“Không. Tôi nghĩ là lời đồn ấy chính xác đấy”

Chiharu mỉm cười, cũng quay nhìn Sakura trong khi Sakura ngạc nhiên không hiểu và đang tìm mọi cách để lí giải chuyện kì lạ đang xảy ra bên cạnh mình. Chợt, vị hoàng hậu trẻ buông tay Sakura ra, cười đầy bí ẩn:

“Thôi. Tôi vào cung điện đây. Nhưng hai người không được vào cùng đâu. Tiểu thư Kinomoto, tiểu thư cũng biết đấy: điều kiện để tiểu thư vào là gõ được chiếc chày vào cánh cổng. Hm.... Hình như cả hai người đều có chung một mục đích là mượn quân đội của Lamia. Vậy, nếu ai vào được trong cung điện trước sẽ được mượn đội quân tinh nhuệ nhất. Tôi không biết hai vị sử dụng cách gì, nhưng đừng để cung điện của tôi nhuộm máu. Được chứ?” - Vị hoàng hậu trẻ mỉm cười - “Vì thế, cố lên nhé!”

“Eh?”

Sakura ngạc nhiên nhìn cô gái trẻ. Chiharu chỉ cười, gật đầu với Syaoran rồi bước thẳng lại phía cánh cổng. Cô gái dùng tay gõ nhẹ vào cổng, lập tức cánh cổng được đẩy lên cao, nhường đường cho cô gái. Sakura đứng sững lại, nửa muốn chạy theo cho đỡ phải suy nghĩ, nửa lại muốn đích thân vượt qua thử thách này một cách thành công nhất. Cánh cổng từ từ đóng lại, nhưng Sakura vẫn kịp nhận ra nụ cười đầy ngụ ý và tiếng nói văng vẳng của vị hoàng hậu:

“Tiểu thư Kinomoto, ‘người thứ hai’....”

Sakura ngơ ngác nhìn theo cánh cổng đang đóng lại, rồi vẫn giữ nguyên vẻ mặt ấy, Sakura quay lại, chỉ vào Syaoran - người vẫn đang đứng bên cạnh mình:

“Ế? ‘Người thứ hai’?”

Syaoran mỉm cười, chỉ vào mình theo Sakura:

“ ‘Người thứ hai’....”

Lamia vẫn ồn ào, vẫn náo nhiệt như không bao giờ có nơi nào náo nhiệt hơn nữa. Dù trời đang về chiều, mặt trời lặng lẽ rút xuống khỏi bầu trời cao vợi vợi, nhưng dòng người vẫn chưa dừng công việc để trở về nhà. Những hàng người dài nối đuôi nhau đi trên con đường được dát đỏ bởi ánh sáng cuối cùng trong ngày của vầng mặt trời. Tuy nhiên, trái ngược với vẻ ồn ã ấy, kinh thành Lamia vẫn giữ được một góc nhỏ yên tĩnh. Không người qua lại, không tiếng chào hàng, không những bước chân vội vã, chỉ một gốc cây to nhẹ nhàng thả những chiếc lá cuối cùng xuống lòng đường - dấu hiệu duy nhất để nhận ra: Mùa thu đã trôi qua, và mùa đông đang dạo bước trên đất nước xinh đẹp này. Gió thổi. Gió dịu dàng tạm biệt mùa thu. Gió đông, hanh và khô nhưng không quá lạnh lẽo. Gió cuốn lá đi, thả xuống con đường vắng vẻ đang đón chiều về. Gió thả lá xuống trên mái tóc nâu bông bênh dựa vào thân cây. Đôi mắt xa xăm nhìn theo làn gió vô định. Cô gái cứ đứng im, trầm ngâm, đôi tai dường như lắng nghe tất cả mà lại như không nghe thấy gì. Phía trên cành cây, một người con trai có thân hình lực lưỡng, vạm vỡ, ngồi vắt vẻo. Ánh mắt đỏ của hắn hướng ra xa, như trông đợi một điều gì, trong khi vẫn không ngớt phàn nàn. Gió thổi, thân cây rung lên nhẹ nhẹ.

“Các người đến quá muộn!”

Tên con trai ngồi trên lên tiếng khi nhận ra hai bóng người nhẹ nhàng đáp xuống dưới nền đất trước gốc cây. Ánh mắt cô gái đứng bên dưới cũng mất đi vẻ xa xăm, mà chuyển sự chú ý vào một người con trai và một người con gái vừa xuất hiện. Cô gái có mái tóc vàng dài, tung bay trong gió, xòa trên cả thanh kiếm mà cô ta mang theo người. Bên cạnh đó, một tên con trai nhỏ người, mái tóc xám lòa xòa trên đôi mắt xám lạnh lẽo. Người trên cây nhảy xuống dưới:

“Muộn cả giờ đồng hồ so với giờ giao hẹn mà Naoko nói với ta, Seiza, Nakuru”

Cô gái lâu bầu, chỉ vào tên con trai bên cạnh mình:

“Ta đâu có muốn đến muộn. Chỉ tại tên Seiza mãi loay hoay với thứ trà kì dị của hắn. Hắn nói mới phát hiện ra một loại hương liệu ở Lamia này, mà nếu cho vào loại trà ấy thì sẽ trở thành loại trà không gì sánh được”

Người con trai nhún nhẹ đôi mắt đỏ, nhún vai:

“Ta hiểu. Seiza, người vẫn chưa hết ảo tưởng về loại trà của người à? Hm, nhưng, Nakuru, người có nên có lời xin lỗi không nhỉ?”

Nakuru nhìn bằng ánh mắt khó chịu:

“ ‘Xin lỗi’? Bhamaru, người nghĩ người là ai vậy hả? Là một ‘Đại hộ pháp’, vậy mà không có mặt bên công chúa lúc cần. Giờ còn bắt một ‘Đại hộ pháp’ chân chính như ta xin lỗi sao?” - Nakuru khẽ hếch mũi kiêu lên trên - “Ta biết mình đến muộn nên đã phải xuống nước lắm rồi, người còn dám ý kiến ý cò hả?”

Bhamaru cười nhạt:

“Ha, ‘xuống nước’? Người xuống bao giờ vậy? Xuống bằng cái giọng của người hả, Nakuru? Mà cho dù là trước đây, cũng chẳng mấy khi ‘Tứ đại hộ pháp’ phải có mặt đông đủ. Trong quy định cũng không có ghi điều ấy. Vậy người lấy gì dám nói người là ‘chân chính’ còn ta không? Nakuru, kể suốt ngày bám theo công chúa mà không làm được gì như người mới không xứng đáng với cái tên ‘Đại hộ pháp’”

Nakuru nghiêng răng. Hắn rút thanh kiếm trên vai:

“Bhamaru, ta vốn không ưa cách nói chuyện của người.”

“Ta cũng định nói thế với người. Giải quyết luôn cho nhanh” - Bhamaru vừa nói, vừa lôi ra hai chiếc chùy lớn mà hắn thường sử dụng. Hai người gườm gườm nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Seiza, mặc dù là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cuộc cãi vã của Nakuru - Bhamaru, nhưng hắn không can ngăn, cũng không tham gia một lời nói nào. Hắn chỉ im lặng đứng nhìn, đôi mắt lạnh lẽo nhưng dịu dàng, thấu tóm tất cả hành động, lời nói của hai người “bạn”. Hắn khẽ cười, quay sang phía cô gái vẫn im lặng đứng tựa đầu vào thân cây:

“Naoko, đúng hẹn lắm. Một năm, kể từ ngày ở Xứ Tuyết”

Cô gái đứng thẳng lên, nhìn vào đôi mắt hần bằng ánh mắt buồn xa xăm của mình. Cặp kính mắt của cô dường như đã rất cũ, nhưng vẫn luôn được cô đeo một cách trân trọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình. Naoko thở dài, nhìn theo chiếc lá đang từ từ đáp xuống chân mình:

“Ừm.... một năm.... Vậy là ‘Tứ đại hộ pháp’ đã có mặt đông đủ....”

Bất giác, Seiza đưa mắt theo ánh nhìn của Naoko. Chiếc lá rơi, rất nhẹ, đáp xuống đất mà không gây lên một tiếng động nào. Ở bên cạnh, Nakuru và Bhamaru cũng dừng lại. Không ai nói câu nào, nhưng tất cả đều biết, họ đều có chung một suy nghĩ: Khi “Tứ đại hộ pháp” tập trung lại với nhau, cũng có nghĩa là đã đến lúc “phán xử kẻ phản bội”. Gió vẫn thổi lá bay. Mùa đông đến, không rõ ràng, nhưng cũng làm người ta cảm thấy được thời điểm kết thúc của một năm đang đến gần. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi, không để ý đến con người. Bhamaru thở dài nhè nhẹ:

“Đi ăn gì chứ?”

“Tốt thôi” - Seiza đồng tình, bước lại gần phía Bhamaru và Nakuru - “Ta nghĩ các ngươi nên biết được mùi vị của loại trà ta vừa sáng chế”

Bốn bóng người đồng loạt biến mất, để lại những cái nhìn mặt rất khế. Không gian lại trở nên yên tĩnh, một cái yên tĩnh hiếm hoi ở nơi đây. Lá rơi nhẹ. Trời tối dần, kết thúc một ngày, kết thúc một khoảng thời gian....

48. Chương 48: Trò Cá Cược

Sakura đứng đưa chân khi đang ngồi trên chiếc chày lớn treo trước cổng cung điện Lamia. Cô mở túi hành lý của mình, chợt nhìn thấy thanh kiếm lóe lên trong ánh trăng mờ mờ. Đột nhiên, Sakura cảm thấy cầu kính về sự cẩn thận - có vẻ thái quá - của mình. Trước khi đi ra khỏi quán trọ, nghĩ đến vấn đề về tính ưa chuộng hòa bình của dân Lamia, Sakura cẩn thận cho thanh đoản kiếm quen dùng vào sâu rong túi đồ. Và vì thế, giờ đây, Sakura phải tự mình nghĩ cách vượt qua thử thách lần này của hoàng hậu Lamia.

“Anh biết cách sử dụng chiếc chày này thật à?”

Sakura ngạc nhiên hỏi. Syaoran chỉ mỉm cười, nhún vai:

“Đương nhiên. Có lẽ cô không biết nhưng dù gì thì tôi cũng đã sống ở Lamia từ nhỏ”

Sakura từ chỗ kinh ngạc, dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô không thể làm chiếc chày đó lung lay, nhưng Syaoran có thể. Tuy nhiên, dường như Syaoran đoán được ý nghĩ của cô. Anh mỉm cười:

“Đừng mong đợi vào tôi, Sakura. Cô nghĩ tôi sẽ giúp đối thủ của mình sao? Tôi đâu có điên. À,” - Syaoran nói tiếp khi nhìn thấy vẻ mặt Vậy - là - như - thế - nào của Sakura - “Quốc vương không yêu cầu tôi giống như Hoàng hậu yêu cầu cô. Tôi đã có giấy mời của Ngài. Vì thế.... Tạm biệt!”

Không đợi Sakura kịp thay đổi sắc mặt, Syaoran vẫn giữ nguyên nụ cười “đáng ghét” (theo ý kiến của Sakura) và đi thẳng vào trong. Sau tiếng gõ cổng, cánh cổng hé mở. Một người lính canh cửa chặn ngang, đọc từ giấy Syaoran đưa ra rồi cúi mình, mở cánh cửa rộng thêm ra. Trước khi cánh cổng kịp đóng lại, Syaoran quay lại, mỉm cười, vẫy tay với Sakura, khi cô vẫn giương đôi mắt không - thể - tin - nổi lên nhìn.

Sakura lôi thanh kiếm ra khỏi túi. Khi đó, nếu có thanh kiếm trong tay, có lẽ Sakura đã kề kiếm vào cô Syaoran để yêu cầu anh đưa cô vào. Nhưng tiếc là khi ấy, thanh kiếm của cô đang nằm rất sâu trong một túi những thứ linh tinh, còn thanh kiếm của Syaoran vẫn được hẩn nắm trong tay, khẽ nhếch lên trên. Giáp mặt Syaoran mà không có vũ khí, giống như đương đầu với kẻ thù mà không chuẩn bị sẵn phương án đối phó, đó là một sự liều lĩnh mà Sakura tự răn mình không được để tái phạm thêm lần nữa.

Cô gái lau nhẹ thanh kiếm, khẽ cười. Thật nực cười khi đây lại là thanh đoản kiếm mà Syaoran đã đưa cô trong lần bị tấn công ở khu “đồi ma”. Sau khi thử dùng nhiều loại vũ khí, thầy Terada thấy Sakura hợp nhất với thanh kiếm này và từ đó, nó trở thành vũ khí chính của Sakura. Cô thở dài. Thật ra, việc giữ

thanh kiếm lại đã không phải là tốt. Nó gợi nhớ đến những việc cô không muốn nhớ. Nhưng Terada cũng phải công nhận đây là một thanh kiếm tốt - thanh kiếm của một kẻ muốn giết Sakura mà đến tận bây giờ cô vẫn không biết kẻ đó là ai. Nhưng Sakura không có ý định tìm hiểu thêm, khi mà đã có cả một gia tộc vẫn đang truy lùng cô.

Sakura gơ thanh kiếm lên, soi vào ánh trăng. Thanh kiếm này chưa bị nhúng máu. Ở Lamia, khi Sakura định giết lũ quan tham đầy dọ dân chúng nơi đó, thì một kẻ bí ẩn đã xuất hiện, giết chúng thay cô. Kẻ bí ẩn - Li Syaoran - Sakura tin vào sự khẳng định của mình. Cô thở dài. Xét về một phương diện nào đó, thật là tồi tệ khi gặp Syaoran ở đây. Anh là nguyên nhân của sự mềm yếu trong Sakura. Cô sẽ phải trấn tĩnh nhiều hơn để ngăn cản sự xáo động trong tâm hồn mình. Và mỗi lần như thế, cô lại phải nghĩ đến những hình ảnh không bao giờ muốn nghĩ đến. Máu.... Đầu của Touya.... Xác người chồng chất trong cái lạnh của tuyết....

Một cái rừng mình nhẹ nhẹ trong bóng đêm. Những hình ảnh ấy quá “nặng”. Nó “nặng” lắm, và cũng “lạnh” lắm. “Lạnh đến mức có thể xua tan đi sự ấm áp kì lạ mà Sakura cảm thấy trong ánh mắt sSy khi anh nhìn cô. “Nặng” đến mức làm ý chí trả thù của Sakura lại sôi sôi, bóp nghẹt tâm hồn cô và đè chặt sự yếu đuối của một cô gái 18 tuổi.

Sakura nhảy xuống khỏi chiếc chày. Tiếng chuông vang lên đầu đó báo hiệu màn đêm giăng kín. Thanh kiếm vẫn sáng, như chờ đợi. Nhưng đêm nay, chưa phải lúc đem thử.

Sakura lôi trong bọc đồ ra một thứ tròn tròn, được nối với một sợi dây. Trước khi đi, Yukito đưa cô, dặn có lúc cần dùng.

“Đây là một loại thuốc nổ anh mới chế. Nó chưa được thử nghiệm nên cần cẩn thận lúc dùng. Sau khi đốt dây dẫn thì tránh càng xa càng tốt. Sức công phá của nó rất mạnh, đủ nổ tung cả một cánh cổng sắt kiên cố nhất”

Sakura phóng vút ra xa khi đã châm lửa và đặt khối thuốc nổ trên chiếc chày. Ánh sáng lập lòe báo hiệu dây dẫn vẫn đang cháy. Sakura hồi hộp chờ đợi...

ẦM..... ẦMMMM.....

Tiếng nổ tưởng chừng như phá tan bầu trời. Sakura bị chặt tai lại, cũng không thể không choáng váng. Không hổ danh là loại thuốc nổ ra Yukito tạo ra. Những tiếng nổ lại tiếp tục, liên tiếp vang lên. Ánh sáng làm cả một góc sáng trưng như thách thức ánh mặt trời. Từ vị trí đứng, Sakura có thể nhận ra cả chiếc chày lớn đã vỡ tan, thành từng mảnh vụn như những hạt bụi rơi xuống đất. Chưa dừng lại, một mảnh còn sót lại của chiếc chày, nơi đặt thuốc nổ, vẫn đang đưa trên sợi dây mỏng còn dính lại, chuẩn bị rơi xuống.

ẦMMMMMM....

Một tiếng ngân dài báo hiệu sự kết thúc. Sợi dây như hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ đẩy cả mảnh chày và mảnh thuốc nổ còn sót lại vào phía cánh cổng. Cánh cổng sắt tưởng chừng vô cùng kiên cố bị thủng một lỗ lớn. Tiếng vỡ vụn khô khốc vang lên. Tuy cánh cổng này cách một quãng khá xa so với khu sống của người dân, nhưng Sakura dám chắc, vụ nổ vừa rồi, chỉ những ai đã chết mới không giật mình, ra ngoài nhìn về phía có ánh sáng và tiếng nổ. Đương nhiên, người trong cung điện lại càng phải bàng hoàng.

Đúng như Sakura nghĩ. Cánh cổng sắt nặng nề mở toang. Từng đợt quân lính chạy ra ngoài với dáng vẻ hấp tấp, vội vã. Họ nhanh chóng vây quanh Sakura - cô gái duy nhất đang chậm rãi dừng lại trước cổng cung điện. Những ánh đuốc sáng rực lên. Đường như nổi kinh hoàng mà vụ nổ gây ra “hơi” lớn, khiến tất cả quân lính trong cung điện đều đổ ra ngoài. Sakura tặc lưỡi nhìn quanh. “Mình được đón tiếp long trọng thật!” - cô mỉm cười, khẽ cười.

Ánh đuốc sáng rực, không kém ánh sáng của vụ nổ. Quân lính dạt sáng hai bên Sakura và một vòng phía sau vẫn đứng yên. Họ khẽ cúi đầu khi một người bước ra trong ánh sáng chói chang của những ngọn đuốc. Người đó bước những bước oai nghiêm, chiếc áo choàng phất phơ trong gió. Mũi vương miện sáng lên trong ánh trăng mờ. Sakura nhếch mép cười khi người đó tiến đến gần, nhú mào quan sát với nụ cười trên môi. Sakura bước đến trước, mặc kệ tiếng ngăn cấm của đám quân lính xung quanh:

“Có lẽ tôi đang hân hạnh được tiếp kiến Quốc vương đáng kính?”

Người vừa đến vẫn giữ nụ cười:

“Vâng, hân hạnh được diện kiến. Phải chăng đây là tiểu thư Kinomoto?”

Quốc vương là một thanh niên trẻ, chỉ độ 20 tuổi. Lúc đầu, khi nghe kể về việc một cậu bé 12 tuổi ở Lamia cướp ngôi, trở thành người đứng đầu vương quốc, xây dựng vương quốc này trở nên trù phú hơn sau thời gian dài suy tàn do quốc vương trước gây lên, Sakura thực sự cho rằng đó chỉ là lời đồn thổi. Nhưng giờ, tiếp xúc chính thức gặp mặt, dù không muốn, Sakura buộc phải tin lời đồn kia. Vị quốc vương trẻ mỉm cười:

“Hm... Thật sự tôi hơi thắc mắc về quang cảnh nơi đây?”

“Có lẽ là do ‘gỗ’ quá mạnh, phải không tiểu thư Kinomoto?”

Một người con gái bước ra từ phía sau quốc vương. Một cô gái xinh đẹp, có mái tóc nâu tết thành từng bím, búi vòng lên trên bởi một chiếc vương miện nhỏ bằng bạc có gắn những viên ngọc. Bộ váy chùng thả xuống dưới, được kéo lê dưới nền đất.

“HOÀNG HẬU?”

Quốc vương cũng ngạc nhiên kêu lên trước sự xuất hiện đột ngột của hoàng hậu. Vị hoàng hậu trẻ mỉm cười khi Sakura cúi chào. Phía sau, một tên con trai nhún đôi mắt hổ phách đầy thích thú khi ngắm nhìn tác phẩm đầy tính nghệ thuật của Sakura. Sakura mỉm cười:

“Hoàng hậu nói ‘gỗ’ chà, nhưng không nói gỗ bằng bộ phận nào của chiếc chà và cánh cổng phải nguyên vẹn. Hm... Nhưng có lẽ tôi đã ‘gỗ’ hơi mạnh nhỉ?”

Hoàng hậu bật cười:

“Cô không sợ sao, thưa tiểu thư? Phá tan chiếc chà, cô không nghĩ xem, nhờ chiếc chà là bảo vật quốc gia của bốn quốc thì tính sao đây?”

“Bảo vật quốc gia?” - Sakura nhún vai nhắc lại - “Tôi nghĩ quý quốc đủ thông minh để bảo vệ ‘bảo vật’ của quốc gia mình”

Hoàng hậu trẻ mỉm cười, trong khi Quốc vương phá lên cười thích thú, phẩy tay ra lệnh cho đám quân lính đứng phía sau Sakura rút ra:

“Quả như lời đồn, tiểu thư Kinomoto. Kính chào tiểu thư đến với bốn quốc. Tôi là Yamazaki Takashi, và hoàng hậu Chiharu Ta...”

“Mihara” - Hoàng hậu ngắt lời - “Chiharu Mihara, như tôi đã giới thiệu với tiểu thư lúc chiều”

“Mihara? Takashi?”

Sakura ngạc nhiên hỏi lại, nhưng cả hoàng hậu và quốc vương chỉ mỉm cười không nói. Dù trong nụ cười của họ phẳng phất buồn. Quốc vương nói tiếp, che dấu đi sự bối rối của mình:

“À, chào mừng tiểu thư. Đúng rồi, bây giờ, cả hai người cùng hỏi quân đội của tôi. Biết làm sao đây, Li Syaoran?”

Người con trai phái sau ngừng xem xét lớp bụi còn sót lại, mỉm cười bước lại gần. Đôi mắt anh hấp háy nhìn Sakura. Hoàng hậu tươi cười đứng lại cạnh Sakura:

“Vậy chúng ta cá cược nhé. 2 người sẽ ở lại đây 1 tuần. Trong 1 tuần lưu lại đây, 2 vị sẽ bị theo dõi. Ai rút vũ khí ra trước sẽ thua cược. Người thắng sẽ được yêu cầu”

“Rút vũ khí trước?”

“Đúng” - hoàng hậu gật đầu xác nhận - “Rút vũ khí với bất cứ ai và vì bất cứ lí do gì. Tất nhiên, 2 vị sẽ thường xuyên bị tấn công. Kẻ tấn công các vị có thể dùng vũ khí nguy hiểm, nhưng 2 vị chỉ được chống trả mà không dùng vũ khí. Tham gia cá cược, tính mạng các vị sẽ không do chúng tôi đảm bảo. Sau 1 tuần, nếu vẫn không ai sử dụng vũ khí, tôi sẽ có cách của riêng tôi”

Ngay sau khi Hoàng hậu dứt lời, Syaoran gật đầu đồng ý, liếc mắt lại phía Sakura. Cô khẽ nhú mồm, rồi cũng mỉm cười gật đầu.

Trò cá cược chính thức bắt đầu....

Trăng vẫn soi rọi trên đầu. Hoàng hậu Chiharu mỉm cười, nhìn mặt trăng đang lặn khuất sau đám mây nhẹ... “Vây là ổn, phải không Bhamaru?” Cô cười.... buồn bã....

Nơi đây, chỉ mặt trăng và cô.....

Mặt trời đang từ từ nhô lên trên những áng mây hồng. Ở Lamia, không phân biệt được mùa qua khí hậu, nhưng vẫn có những đặc trưng giúp người ta nhận biết từng thời điểm trong năm. Mùa đông không có những cơn gió lạnh, không có tuyết trắng nhưng cũng không có ánh mặt trời chói chang. Mặt trời dịu dàng chiếu những tia sáng ấm áp dịu dàng xuống nhân gian. Những chiếc lá thu cuối cùng vẫn đang rơi. Người ta bắt chợt ngỡ ngỡ nhận ra mùa đông đến khi trời bỗng trở lên hanh khô hơn và những chiếc lá khô kêu dưới đế giày.

Sakura đi loang quanh trong cung điện. Toà lâu đài rộng lớn với kiến trúc kì lạ mà cô chưa thấy bao giờ. Những cây cột được chạm khắc tinh xảo. Mái vòm cong cong, uốn lượn, mềm mại mà vẫn đầy uy nghiêm. Những vườn hoa bốn mùa quanh năm nở rộ. Hoa muôn màu sắc, đua nở trong ánh nắng ấm áp của mùa đông. Cánh bướm rập rờn trong gió thoảng. Tiếng chim vỗ cánh trên bầu trời buổi sớm. Một buổi sáng mùa đông êm dịu đến kì lạ.

Sakura lại rảo bước trên con đường rộng trong cung điện. Cô cảm thấy ngưỡng mộ mắt thẩm mỹ của người Lamia. Ngay trong căn phòng nhỏ của cô cũng được bài trí vô cùng đẹp mắt. Cây cột bằng cẩm thạch nổi bật trong màu trắng trang nhã của đồ vật, màu hồng phấn dịu dàng của những bức tường và những màu sắc khác phối hợp lại với nhau. Đó là căn phòng đẹp, một minh chứng cho sự nồng hậu của chủ nhà với khách. Và đêm qua cũng là một đêm thanh bình, ngoại trừ việc cánh cổng cung điện đã thủng một lỗ lớn khiến quốc vương phải cắt cử thêm lính gác. Một đêm yên bình, đối với Sakura.

Sakura chợt quay ngoắt người lại, đồng thời nhảy sang một bên. Từ bức tường sau lưng cô, một người nhảy ra, tấn công thẳng vào Sakura. Cô gái đặt tay lên thanh kiếm, nhưng sức nhớ ra, bàn tay cô lại đẩy thanh kiếm vào. “Bắt đầu rồi sao?”, Sakura lẩm bẩm, đồng thời nghiêng đầu sang trái, tránh cú đâm bằng tay phải của kẻ tấn công cô. Nhanh như cắt, Sakura di chuyển chân theo hình chữ V, dùng 2 tay khoá chặt cánh tay hấn, bẻ gấp về sau lưng. Kẻ đó rên lên khi cô động cùi chỏ xuống lưng hấn, rồi thả hấn nằm co trên nền đất.

Trò cá cược! Sakura mỉm cười nhớ lại khi nhìn tên vừa tấn công cô lùi khuất sau bức tường mà từ đó hấn đã nhảy ra. Hoàng hậu Lamia quả là một người thông minh. Sakura dám chắc, hoàng hậu đã biết Sakura - Syaoran là kẻ thù. Tuy nhiên, lòng hiếu khách và chủ trương hoà bình không cho phép họ từ chối bất cứ ai trong hai người. Để bảo vệ cung điện, đất nước mình khỏi vấy máu, hoàng hậu đã đưa ra trò cá cược ấy. Tất nhiên, Sakura khe cười, trò chơi này cô chắc chắn sẽ thắng. Bởi giờ đây, mục tiêu của Sakura đã thay đổi. Sau khi đi qua bao vùng đất, chứng kiến bao việc xảy ra, đặc biệt, sau khi gặp Mizuki, hiểu được nỗi đau của chị cùng anh Touya - anh trai Sakura, mục tiêu của cô đã thay đổi. Giờ đây, Sakura đã hiểu thế nào là nỗi đau, khi Touya hi sinh hạnh phúc của mình vì muốn giành lại vương quốc Clow. Touya đã phải hi sinh quá nhiều, tính mạng, cuộc sống, chỉ vì một thứ. Và vì vậy, mục tiêu của Sakura đã không còn dừng lại ở TRẢ THÙ. Giờ đây, “mục tiêu” ấy là cả vương quốc Clow.

Mãi suy nghĩ, tiếng động làm Sakura giật mình nhảy lùi lại, cố gắng không làm theo bản năng là rút thanh đoản kiếm ra khỏi vỏ. Cô đã rút kinh nghiệm và quyết định đeo kiếm bên mình mọi lúc, mọi nơi, đặc biệt là khi đang ở cùng một chỗ với Li Syaoran. Tuy nhiên, quyết định này của Sakura dường như không đúng thời điểm cho lắm, khi mà cô luôn đặt tay lên vũ khí mỗi lần bị tấn công, trong lúc bị buộc không được **ng đến chúng. Sakura thu tay lại, nhú mồm nhìn kẻ kia, hoàn toàn trái ngược với kẻ trước đó, chậm rãi bước ra từ phía sau bức tường.

“Oh, xin chào. Cô cắt tóc rồi à? Tôi nghĩ mái tóc dài khá hợp với cô mà, Sakura! Đêm qua cô ngủ ngon chứ?”

Hắn cười, hấp háy đôi mắt. Sakura mím môi không nói, vừa để phòng, vừa như thở ra nhẹ nhõm. Mặc dù cô ghét hơi thở của mình lúc này, nhưng việc điều khiển nó lại không được đơn giản cho lắm. Hắn nhún vai, nói tiếp:

“Tôi mong là cô không bị lạ chỗ, Sakura. Hm, phần tôi thì đã từng sống ở đây nên không có vấn đề, nếu như cô đang lo lắng cho tôi...”

Sakura lùi lại khi hắn đến gần, và ngay lập tức, giống như mọi lần, cô dường như nhìn thấy đôi mắt hắn thoáng thay đổi:

“Đừng đến gần, Li Syaoran!”

Syaoran dừng lại, nhìn quanh:

“Àh, giờ thì cả hai chúng ta sẽ không tấn công nhau, đúng chứ? Bởi một lí do mà.... ừm, cô biết rồi đấy. Chắc cô cũng thấy, chúng ta luôn bị theo dõi!”

Sakura nhìn quanh. Cô đã nhận ra điều đó từ trước. Sakura đoán, hoàng hậu muốn để phòng trường hợp cô và Syaoran gặp nhau như thế này. Nhưng.... Sakura chắc chắn mình sẽ không động thủ, trong khi thái độ của Syaoran cho thấy anh ta cũng không có ý định sẽ ra tay.

“Anh cần quân đội của Lamia làm gì? Hiragizawa, à không, bà Li chẳng phải đã nắm trong tay toàn bộ quyền điều khiển quân đội Clow hay sao?”

“Làm gì là việc của mẹ tôi, và....” - Syaoran nhíu mày về suy nghĩ - “Đúng là thế” - anh ta trả lời theo cách vẫn dùng để nói chuyện với Sakura.

“ĐỪNG LẮP LŨNG”

“OK thôi” - Syaoran khẽ cười. Đôi mắt anh trở nên sắc hơn khi nhìn vào khuôn mặt bực tức của Sakura - “Cô nghĩ... gia tộc Kinomoto chỉ còn lại tàn tích đáng để làm mẹ tội bạn tâm ư? Và cô nghĩ Li - phu - nhân - đáng - kính của chúng ta chỉ dừng chân ở một nơi nhỏ bé như Clow sao?”

Sakura khựng lại, ngỡ ngàng. Cô đã quên mất và quên khá nhiều chuyện quan trọng. Cô đã quên Li phu nhân là người phụ nữ đầy tham vọng. Cô đã quên, nhưng không phải không biết.... “Luôn có tình huống dự phòng” là điều Sakura đã thuộc nằm lòng. Và dường như “tình huống dự phòng” ấy vẫn luôn ở trong đầu Sakura, dù cô có nghĩ đến hay không.

“Đó là tôi đoán thôi mà, đừng quá căng thẳng thế, Sakura” - Syaoran mỉm cười kéo Sakura ra khỏi luồng suy nghĩ - “Tôi nghĩ giờ nhiệm vụ của tôi đã trở thành ‘ngăn cản Sakura Kinomoto’ rồi”

Sakura im lặng, không nói, hoặc có thể là do cô không biết phải nói gì. Thật sự, Sakura có nhiều chuyện muốn hỏi Syaoran, nhưng quá nhiều nên cô không biết phải bắt đầu như thế nào. Dù biết anh là kẻ thù, nhưng Sakura chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày phải đối mặt với anh, cho đến khi.... Sakura thật sự không muốn nhớ lại, nhưng hình ảnh Syaoran cầm đầu của anh Touya trên tay một cách lạnh lùng đến vô cảm đã làm cô nhận ra sự thật ấy, sự thật mà cô vẫn luôn trốn tránh. Vụ thảm sát ở Xứ Tuyết do Syaoran chỉ huy.... Và....

“Anh là người giết chị Mizuki?”

Sakura hỏi. Điều này vụt bật khỏi miệng Sakura, là điều mà từ tận thâm tâm, cô muốn biết nhất nhưng cũng là không muốn biết nhất. Trong một thoáng, Sakura cảm thấy nụ cười của Syaoran thay đổi, dù nó vẫn hiện hữu cùng với đôi mắt hổ phách âm ập của anh.

“Đúng” - Syaoran xác nhận. Dường như một niềm hi vọng nhỏ nhoi nào đó vừa phụt tắt trong Sakura.

Sakura hơi cúi đầu. Đôi mắt cô giờ đây, chính cô cũng không biết nó sẽ thế nào. Nó sẽ thể hiện ra sao, khi mà cảm giác đau đớn, hận thù như muốn làm nổ tung người cô. Những lọn tóc mái như che khuất đôi mắt xanh lục chưa chất, cảm phần và cả buồn thương.

“Và anh để xác chị ấy trong mưa lạnh?”

“Như cô đã thấy!”

Giọng Syaoran vẫn thản nhiên đến đáng sợ. Sakura cảm giác như mình đang đối diện với một con quỷ - ác quỷ - không phải con người. Đêm mưa ấy, Seiza và Nakuru đặt xác Mizuki xuống nền nhà, trong quán ăn của chính chị. Lạnh lẽo. Tím tái. Vết đầm ướt đầm nước mưa. Đường như, máu đã trôi theo nước, không còn đọng lại một giọt nào trong cơ thể lạnh ngắt của chị. Sak còn nhớ rõ cảm giác lạnh buốt khi nâng đầu chị lên, để những lọn tóc dài nhỏ nước, thấm vào người mình. Cảm giác giá băng ấy, mãi mãi cô không thể quên. Và sự thù hận dâng trào không thể dập tắt.

“Sẽ có ngày.....” - Sakura ngẩng nhìn Syaoran bằng đôi mắt uất hận - “.... tự tay tôi sẽ GIẾT anh!”

Đau đớn đến tận độ. Trái tim Sakura thất lại khi từ “giết” bật ra khỏi miệng cô. Nhưng không không nhận ra, hoặc đang phủ nhận nó. Phủ nhận rằng nó đang đau. Chối bỏ chính trái tim của mình...

“Tôi sẽ chờ!”

Syaoran mỉm cười đi ngang qua Sakura. Mái tóc anh quệt nhẹ trên khóe mắt Sakura. Những cảm giác xen trộn vào nhau, bóp nghẹt con tim quá nhỏ bé của Sakura, làm trái tim như muốn nổ tung. Khi anh khuất khỏi tầm mắt, cũng là lúc Sakura nhận thấy: mình đang sụp xuống.

Syaoran mỉm cười nhìn chú chim nhỏ mổ khê trên mu bàn tay mình. Chiếc mỏ nhỏ xíu của nó như muốn nhấc nhở chủ nhân về một khoản thù lao sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Syaoran gấp tờ giấy nhỏ thành 4 phần, vuốt nhẹ bộ lông con chim rồi khê khàng buộc bức thư vào chân nó. Nhảy nhẹ trên tay người chủ một vài bước, con vật miễn cưỡng phóng lên bầu trời.

“Cá cược à?” - Syaoran ngược mắt nhìn theo cánh chim nhẹ nhàng - “VẬY.... người thắng cuộc sẽ là ai đây?”

Sakura nhíu mày nhìn vị hoàng hậu trẻ đứng trong một góc khuất. Những cây cột cao, trạm trổ hình rồng uốn lượn và chim phượng hoàng sải cánh, che khuất nửa người hoàng hậu. Hôm nay, hoàng hậu Chiharu không mặc bộ lễ phục dài như buổi tối qua. Cô chỉ mặc bộ váy xanh lơ trùng đến chân, với những dải lụa trắng lượn vòng, thấp thoáng. Chiếc vương miện nạm ngọc của cô, chắc đã được cất giữ ở một địa điểm an toàn nào đó. Mái tóc dài được tết lại gọn gàng, điểm vào đó những bông hoa nhỏ li ti và chiếc khăn voan trắng bay nhẹ nhẹ.

Sakura hơi ngần người khi dừng lại trước mặt hoàng hậu. Nhìn Hoàng hậu như một tiên nữ giáng trần, đang đùa giỡn với gió và thiên nhiên. Nhưng ngay khi Chiharu quay lại, Sakura nhận thấy đôi mắt vị hoàng hậu trẻ sâu thăm thẳm.

“Ah, kính chào hoàng hậu!”

Sakura nhún người chào khi Chiharu mỉm cười bước lại gần:

“Chào tiểu thư Kinomoto. Đừng coi trọng những lễ nghi với tôi, nếu không thì....” - giọng Chiharu chột nhỏ đi, có vẻ như là đang tự nói với mình hơn là nói với Sakura - “.... người ấy sẽ giận lắm đấy!”

“ ‘Nếu không thì..?’ ” - Sakura lặp lại câu nói, mà theo cô, còn dở dang của hoàng hậu.

“Không, đừng để ý” - Chiharu khẽ cười. Nụ cười dịu dàng khiến người ta yên tâm - “Cô thấy đất nước của chúng tôi thế nào?”

Sakura nhún vai:

“Rất tuyệt, và hơi dễ khơi trí tò mò”

“VẬY sao?” - Chiharu mỉm cười - “Tôi hiểu. Cô thế nào? Trò cá cược này không quá khó khăn chứ?”

“Khá đơn giản. Giống như hoàng hậu đang cố gắng tạo cơ hội cho tôi vậy” - Sakura trả lời, đưa mắt dò xét khuôn mặt Hoàng hậu. Nhưng Chiharu vẫn mỉm cười, nhìn Sakura như dò hỏi lại. - “Ít nhất là cho đến lúc này” - Sakura nói tiếp - “Coi như luyện tập một chút”

“VẬY thì tốt. Tôi đứng về phía cô mà, tiểu thư Kinomoto. Cố lên nhé!” - Chiharu nói thêm để chắc chắn rằng mình đã giữ đúng phép lịch sự.

Vị hoàng hậu trẻ mỉm cười bước đi, sau khi Sakura khẽ cúi chào. Nhưng khi Chiharu bước ngang qua cô, Sakura dám thề rằng, cô đã thấy nước mắt của hoàng hậu, từ rất sâu, rất sâu, sâu trong tận cùng của đôi mắt và của trái tim. Tuy nhiên, đó không phải việc cô cần phải quan tâm vào lúc này.

“Đang ở đây sao, Bhamaru? Naoko?”

Là “minh chủ” của “Tứ đại hộ pháp”, Sakura có cách để nhận biết hơi thở và vị trí của các thành viên “Tứ đại hộ pháp”, trong bán kính 100m. Đó có lẽ là kết quả của việc huấn luyện với ba ngày nhỏ và cũng bắt nguồn từ nguyên nhân sống chung với “Tứ đại hộ pháp”. Cùng ngủ, cùng chơi đùa, Sakura đã gần “Tứ đại hộ pháp” đến mức thân quen giống như một bộ phận trên cơ thể mình. Tất cả những cái đó hình thành một sợi dây liên kết vững chắc giữa “minh chủ” và “Tứ đại hộ pháp”.

“Ta biết hai người đang ở đây. Không cần ra mặt!” - Sakura nói khi đưa mắt liếc lại phía cho cô cảm giác có ánh mắt theo dõi.

“Vâng, công chúa!” - hai giọng nói vang lên như tiếng thầm thì.

“Xin công chúa thứ lỗi vì không thể hành lễ!” - giọng nam trầm trầm vang lên. Giọng người ấy như bị chặn lại ở cổ họng - “Xin tha lỗi vì...”

“Bhamaru...” - Sakura mỉm cười ngắt lời. Đôi mắt cô nhìn lên một cách lơ đãng nhưng đầy yên tâm và ánh lên sự vui mừng, hoàn toàn trái ngược với đôi mắt lúc nào cũng vô hồn xa xăm của Sakura - “.... thật là tốt vì người đã trở về...”

Im lặng. Có cái gì đó sững lại trong gió.

“Cả người nữa, Naoko. Vậy là..... tất cả.... ‘Tứ đại hộ pháp’ vẫn còn sống. Thật sự.... rất tốt!”

Gió vẫn thổi xào xạc. Cảnh cây sắp trụi lá, đứng khép nép trong gió đầu mùa.

“Đó là lệnh mà, công chúa!”

Người con trai lên tiếng sau một hồi lâu im lặng. Sakura khẽ cười. Mái tóc nâu trà bay nhẹ nhẹ.

“Các người đã gặp Nakuru và Seiza chưa?”

“Rồi, thưa công chúa” - giọng nữ thì thầm mà vẫn trong trẻo. Sakura giật mình nhẹ. 1 năm trước, Naoko đã có lời hứa với Nakuru và Seiza. Sakura biết, dù cả Nakuru lẫn Seiza không hề có ý đề cập đến vấn đề này, khi “Tứ đại hộ pháp” đông đủ, cũng là lúc thực hiện “lời hứa”....

“Các người quen Hoàng hậu Lamia?” - Sakura đổi chủ đề. Cô cần một chút ít thời gian để tìm ra biện pháp giải quyết “lời hứa” ấy.

“1 chút” - Bhamaru trả lời

Sakura mỉm cười:

“Rất tuyệt vời, phải không?”

Tiếng cười bật lên ở đâu đó. Nhưng rồi, không gian lại trở lên tĩnh lặng. Lá rơi khẽ khàng, vàng và khô ráp. Thời gian lặng lẽ trôi. Gió nhẹ thổi. Sakura thở dài:

“Báo với Nakuru và Seiza, tất cả chờ lệnh ta! Trước khi có lệnh của ta, không được có hành động gì”

“Rõ” - Tiếng Bhamaru vang lên, tỏ rõ sự nhẹ nhõm và mừng rỡ trong câu lệnh ấy. Sau một lúc, có lẽ do ngỡ ngàng, tiếng “Rõ” của Naoko vang lên, nhẹ nhàng và trong trẻo.

Hai tiếng “Vút” nhẹ vang lên. Sakura nhận thấy, hai luồng hơi thở xa dần rồi biến mất. Sakura nhìn quanh. Đạo một vòng suốt buổi sáng, cô cảm thấy khá mệt và đói. Tuy nhiên, có vẻ như những - người - chủ - nhà - tốt - bụng vẫn còn muốn tặng cô vài món quà. Sakura cười nhặt khi một bóng người lao lại phía cô.

Rika đứng lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đêm ở Lamia không lạnh lẽo như ở Clow. Những cơn gió ẩm áp nhẹ nhàng mơn trớn những cánh hoa mềm mại, làm lay động bức rèm trắng. Chiếc chuông gió kêu lên leng keng. Tiếng chuông gió, đối với nhiều người, như những khách trọ khác ở đây hoặc ngay chính ông chủ nhà trọ, có lẽ là rất vui tai. Nhưng với Rika thì không. Tiếng leng keng của chiếc chuông gió vang lên

như tiếng gọi âm hồn của thần chết, như tiếng tử thần làm rơi chiếc chuông trong đêm khuya. Cô quơ tay. Chiếc chuông gió rơi khỏi sợi dây treo, rớt xuống dưới. Tiếng leng keng vang lên, ngân dài trong đêm tối rồi ngừng lại. Bầu không khí trở lại sự im lặng, im lặng vĩnh viễn.

Rika khẽ thở dài. Syaoran đã vào cung điện được 2 ngày. Chiều hôm qua, Rika đã dùng đủ mọi lời lẽ, yêu cầu và bắt ép Syaoran để mình cùng vào cung nhưng thất bại. Kết quả là bây giờ, cô ở trong nhà trọ này, cùng với kẻ bí ẩn cô vô cùng ghét kia. Kẻ luôn đọc thấu tâm tư của người khác. Tuy nhiên..... Tiếng thở dài lại khe khẽ vang lên. Lần này, cô không thấy quá lo lắng. Cô đã từng nói gì nhỉ? Cô đã nói với Syaoran, cô coi anh và cả Li phu nhân - mẹ anh - chỉ là những con rối để cô hoàn thành mục đích của mình, nhưng hình như chính cô đang chứng minh lời nói đó là sai. Cô thật sự lo lắng cho Syaoran, không phải cho cái kế - hoạch - lớn - lao của cô, mà là lo cho bản thân Syaoran. Và..... cô cũng “đã từng” nhớ anh mỗi ngày không gặp anh. Cô vẫn luôn ngồi đằng xa, trên một căn phòng cao ở nhà họ Li, từ đó lặng lẽ ngắm nhìn Syaoran. Ngắm nụ cười dịu dàng của anh, để rồi đưa nó vào trong từng giấc mơ. “Đã từng”, nhưng không phải lần này.

Trái tim con người có lẽ sẽ thay đổi, và chắc chắn nó sẽ thay đổi. Nhưng, sự thay đổi này, Rika không muốn một chút nào. Sự thay đổi mà theo cô, sẽ càng tăng thêm rắc rối. Nếu là trước kia, Rika biết, mình muốn đi theo Syaoran, không phải để theo dõi anh như cô vẫn nói mà là để đảm bảo anh vẫn là của cô, vẫn là “vị hôn phu” đã được Li phu nhân chỉ định cho cô. Còn bây giờ, cô muốn đi theo chỉ là để che dấu cảm xúc của mình. Và cũng chưa bao giờ, cô mong muốn từ bỏ chức vụ “hôn thê” của Syaoran đến thế. Rika khẽ lắc đầu. Cô gạt bỏ những suy nghĩ ấy qua một bên. Syaoran đã là của cô, và cô đã yêu Syaoran, thế là đủ. Cô cần tập trung hơn những suy nghĩ của mình vào Syaoran, chối bỏ tất cả những gì mơ hồ chen vào bộ óc đã lấp đầy ấy.

“Cạch”

Tiếng động vang lên bên ngoài cắt ngang những suy nghĩ của Rika. “Hắn lại làm gì thế?” Rika lẩm bẩm khi mở cửa ra ngoài. “Kẻ đồng hành” của cô và Syaoran từ Clow sang Lamia, đang ngồi bên thềm nhà trọ, lặng lẽ ngắm bầu trời đêm. Hắn không nói gì, nhưng Rika dám chắc rằng, lúc sáng hắn đã nhận được một bức thư, mà lại thêm một điều khẳng định nữa của Rika, bức thư ấy là của Syaoran. Từ lúc đó, hắn trở nên trầm ngâm hơn. Nhưng, Rika không hỏi, dĩ nhiên, bởi hắn sẽ chỉ trả lời bằng những câu bối mồm nội tâm cô mà không một câu nào giúp Rika giải đáp thắc mắc.

“Anh làm cái gì vậy?”

Tên đó quay lại. Đôi mắt hắn hấp háy trong bóng tối phủ dài.

“Làm cô thức giấc à? Thật xin lỗi, Sasaki!”

“Không. Tôi chưa ngủ. Anh đã nhận được thư của Syaoran phải không? Có việc gì?”

Hắn bật cười khi Rika ngồi xuống gần đó:

“Có gì đâu. Cậu ta nói cậu ta rất nhớ tôi. Àh, cậu ấy có vẻ đã được ăn uống đã đời trong đó, và thấy tội lỗi khi không thể mang cho chúng ta loại rượu tuyệt hảo trong cung điện được. Hơn nữa, cậu ta buồn.... Buồn vì thiếu tôi!”

Rika khó chịu. Cô biết sẽ có những câu trả lời đại loại như thế, nhưng không sao kiềm chế nổi cơn tức giận. Rika đã được rèn luyện rất kỹ, cô không bao giờ biểu lộ tình cảm của mình mà không có lợi cho bản thân, nhưng điều đó không áp dụng được với kẻ đang ở trước mặt cô. Hắn mạnh, hắn giỏi hơn cô rất nhiều. Và cô chào thua.

“Hm....” - Đôi mắt hắn chăm chú nhìn Rika làm cô phải ngước lên nhìn trời để tránh ánh mắt đó. Cũng không quá lâu, hắn cũng đưa đôi mắt lên trên cao, dù không có vẻ gì là để ngắm cảnh, nhưng cũng làm Rika cảm thấy thở ra dễ dàng hơn - “....Cô thật sự muốn biết chứ? Tôi không nghĩ là cô muốn biết cho lắm. Bởi những điều đó không có lợi cho cô”

“Một khi anh đã nói thế...” - Rika nhìn hắn - “....Tôi lại càng phải biết!”

“Àh....” - Hắn thở dài nhẹ - “....Sakura Kinomoto cũng ở trong cung điện. Và dường như, hoàng hậu - người nắm giữ quyền hành lớn trong cung điện, có khi trên cả quốc vương - có ý muốn ủng hộ Kinomoto. Nói

chung, phần thắng của Syaoran trong cuộc chơi này chỉ có 1/10. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi”

“Việc đó làm anh suy nghĩ sao?” - Rika không giấu nổi ngạc nhiên trong giọng nói của mình. Cô luôn tin hẳn - kẻ đang ngồi cạnh cô - là tay sai của Kinomoto - “Tôi nghĩ rằng.....”

“ ‘Anh phải vui mừng khi Kinomoto thắng thế chứ?’, đúng không?” - Tên đó nheo nheo mắt, nói tiếp câu nói của Rika - “Ái chà, đừng cố tình gán cho tôi cái mác ‘mật thám’ vậy chứ”

Rika trầm ngâm suy nghĩ. Cô đã sai khi nói hẳn là quân của Kinomoto ư? Không. Cô tin tưởng vào sự phán đoán của mình. Chính hẳn cũng đã nói, hẳn thích sự thú vị. Cuộc cân não có lẽ là một cuộc chơi thú vị nhất mà hẳn tìm được ở đây. Nếu thế, cô sẽ làm cuộc “cân não” này trở lên thú vị hơn....

“Được thôi. Nhưng..... Anh nghĩ rằng triều đình sẽ thua chứ gì? Ha, anh hơi coi thường mẹ nuôi của tôi rồi đấy, anh bạn....”

Rika hài lòng nhìn đôi mắt ngạc nhiên ánh lên trong bóng tối. Sự ngạc nhiên, đôi khi cũng rất thú vị....

Sakura ngược nhìn lên trời. Bầu trời buổi tối, đen ngòm, đầy rẫy nguy hiểm. Trong đêm tối, những âm mưu lặng lẽ hình thành. Bóng tử thần di chuyển chậm rãi qua cánh tay giang rộng của thần bóng đêm. Một đêm với làn gió nhẹ nhàng, với những chiếc lá rơi khẽ khàng. Đêm yên lành thứ hai, sau đêm đầu tiên mà Sakura tự - chào - đón - mình bằng một tiếng nổ “vui tai”.

Không khí vẫn còn nguyên sự chuyển giao của ngày. Ngày dài, gợi nhớ đến biết bao sự việc. Một ngày mà Sakura đã phải tìm cách tránh giáp mặt với Syaoran. Sau lần gặp buổi sáng, Sakura không nghĩ mình có đủ cứng rắn để giáp mặt một lần nữa mà không gào lên, hoặc lao lại phía anh. Nhưng không cho phép mình làm vậy, và chính những hình ảnh đầm máu thoáng hiện trong đầu óc đã níu giữ tinh thần cho Sakura.

Sakura đưa hai tay lên miệng, huýt nhẹ. Kappi, con chim xám của Touya ngày trước, nhẹ nhàng đáp xuống vai Sakura. Con chim này đã chấp nhận cái chết của chủ nhân, và nhanh chóng nhận Sakura làm người điều khiển tiếp theo của mình. Kappi là con vật thông minh, đã được Yukito và Touya cùng nhau huấn luyện khá lâu, nên việc chuyển thư là công việc nhỏ đối với nó. Sakura buộc bức thư vào chân Kappi. Nhận ra ánh mắt của Sakura, con chim hiểu đây là một việc gấp. Nó lao nhanh lên bầu trời, không một lời phản nản, đòi hỏi.

Nụ cười nhặt nở trên đôi môi Sakura khi cô nhìn cánh chim bay lên cao. Một công đôi việc, cô thích như thế hơn là giải quyết từng chút một. Tiếng Sakura nhỏ trong đêm tối, dường như được gió nâng cao, làm tăng thêm cái lạnh và sắc trong tiếng nói ấy...

“Oh, tôi hiểu rồi” - tên con trai gật gù sau khi Rika kết thúc câu nói - “Nói vậy là việc sang Lamia của Syaoran không quan trọng, và chỉ là hình thức mà Li phu nhân dùng để cậu ta khỏi can thiệp vào việc của bà ta thôi, phải không?”

“Đúng!”

“Li Syaoran đáng thương!” - tên đó rên rỉ đầy giả tạo - “Mẹ ruột mà cũng không tin mình nữa.....”

Rika bực mình, gắt:

“Bỏ cái giọng đấy đi. Giờ thì anh biết rồi đấy, việc Syaoran có mượn được quân đội của Lamia hay không, không quan trọng. Mẹ biết chắc chắn, Lamia sẽ không tham gia vào những trận nội chiến của các vương quốc xung quanh, nhưng Shimon và Tatan thì khác. Hai quốc vương ấy thù Kinomoto đến tận thâm tâm, sau khi thua Kinomoto trong trận chiến trước đây. Quốc vương Shimon hiếu chiến, sẵn sàng nhân chìm tất cả những ai cản đường hẳn trong biển máu. Thật ra, việc hợp tác với hẳn cũng không phải là an toàn, nhưng sẽ an toàn hơn nhiều so với việc làm kẻ thù của hẳn. Còn Tatan, quê hương của Kinomoto, quốc vương đó hận vì các nước khác cho rằng ông ta không bằng một tên ăn mày của nước mình. Duy trì Tatan được đến bây giờ là ông ta cũng khá giỏi rồi đấy, trước sự dòm ngó của các nước khác như vậy. Đương nhiên, để củng cố quyền lực của mình, ông ta sẽ đồng ý ngay lập tức với ý muốn hợp tác của Li phu nhân”

Tên con trai gật đầu khi nghe lời phân tích của Rika. Hắn luôn nghĩ, trận chiến này chỉ xoay quanh nội chiến của Clow. Nhưng nếu đem xét trên toàn lịch sử Clow, thì trận nội chiến này sẽ liên quan đến cả thế giới. Hắn nhếch mép cười. Mọi chuyện diễn ra không như dự đoán của hắn, nhưng.... điều đó làm câu chuyện trở nên thú vị hơn....

Hai đôi mắt cùng dõi lên bầu trời, theo đuổi hai suy nghĩ khác nhau. Sự im lặng làm bầu không khí trầm xuống. Thấp thoáng trong bóng đêm, dường như một cánh chim đang sải rộng.....

Nakuru nhíu mày đọc tờ giấy trước mặt 3 người còn lại. Từ khi nhận lệnh của công chúa, yêu cầu “Tứ đại hộ pháp” chỉ hành động khi có lệnh, cả 4 người đều ngầm hiểu, đợi lệnh ở đây là “không được thực hiện công việc ‘trừng phạt kẻ phản bội’ như lời hứa 1 năm trước trong nội bộ ‘Tứ đại hộ pháp’ và ‘minh chủ’”. Và bây giờ, “lệnh” của công chúa được ban xuống. Sau khi chơi “oẳn tù tì”, Nakuru thắng cuộc và được quyền mở tờ giấy. Những người còn lại hồi hộp chờ đợi.

Nakuru đưa tờ giấy ra. Cả 3 người chụm đầu vào đọc. Tờ giấy chỉ vón vện 2 chữ: Tatan, Shimon cùng dấu gạch chéo hai cái tên ấy. Nakuru đưa mắt nhìn Seiza, Naoko, Bhamaru. Bhamaru cười ha hả:

“Một lệnh rõ ràng! Ta thích khoai ‘tù’. Nhưng đổi ‘tù’ thành ‘tử’ cũng không sao!”

“Rất dễ thực hiện” - Seiza đeo cây thương lên vai. Chữ “HỎA” sáng lên trên cây thương - “Ta và Nakuru sẽ đến Shimon, hai người đến Tatan!”

“Ai cho người cái quyền ra lệnh ở đây vậy?” - Nakuru cắn nhần, nhưng cũng xách thanh kiếm lên - “Lần này, để xem ai sẽ hoàn thành sớm hơn đây”

“Được. Một bữa rượu ngon chứ?” - Bhamaru hỏi.

“OK. Chuẩn bị tiền trước đi!” - Nakuru trả lời trước khi Bhamaru và Naoko biến mất sau một tiếng “vút” nhỏ. Đặt tiền lại trên mặt bàn, Seiza biến mất trước khi Nakuru kịp phản ứng. Lầm nhảm bực tức, hắn cũng ngay lập tức đi theo, trả lại cho căn phòng sự tĩnh lặng vốn có của nó.

Sakura đặt mình xuống giường. Mọi chuyện, từ bây giờ sẽ diễn ra thế nào, cô không thể biết trước nhưng chắc chắn sẽ có lợi cho cô. “Tứ đại hộ pháp” đã có công việc của mình. Còn những việc còn lại, Yukito tự khắc biết phải làm gì.

Hình ảnh Syaoran lướt qua đầu Sakura. Giấc ngủ chập chờn đến, mang cô vào những giấc mơ...

Đêm tối. Khu rừng Tomoeda ánh lên sự nguy hiểm. Những cánh hoa mộc lan năm xưa, giờ đã không còn. Cả khu rừng chỉ còn lại màn đêm đen và sự âm u. Những tiếng vó ngựa vang lên đều đều. Bước chân ngựa kéo dài, vọng lại sau những hàng cây cao. Đôi mắt người kỵ sĩ hướng thẳng phía trước, lao đi mà không suy nghĩ - hướng về Shimon.

Bất chợt, Con ngựa khựng lại. Hơi thở của người kỵ sĩ trở nên gấp gáp hơn, khi một bóng đen chặn ngang đường đi. Đôi mắt xanh ánh lên trong màn đêm đen thẫm thẫm. Một nụ cười thoáng qua trong đêm tối. Máu bắn lên, nhuộm vào lưng ngựa và vào những thân cây.....

Tĩnh lặng.... Cái tĩnh lặng đến ghê sợ trong sự lặng im của rừng cây. Bóng đêm phủ dần vào những vết máu đỏ. Con ngựa lại phi đi, để lại những dấu chân hằn in trong khu rừng đầm máu.....

Tomoeda, những bông tuyết lặng lẽ rơi. Hoa đông vẫn nở thắm đỏ, rung rinh trong làn gió nhẹ. Hoa không biết đến sự rối loạn của dòng đời. Đường vắng vẻ giống như tất cả những mùa đông khác, nhưng thoáng trong bầu không khí là một sự biến động. Thời tiết lạnh giá, làm những bàn tay mất cảm giác, những bước chân nặng nề bước trên con đường vắng người. Buổi tối, hơi lạnh phủ lên từng khuôn mặt. Làn khói hơi mỏng bay nhẹ nhẹ.

Ngôi nhà sáng mờ mờ bởi những ánh đèn. Cánh cửa chợt mở ra, khi một bóng người nhẹ nhàng bước vào bằng những bước chân khẽ như sợ đánh thức người trong nhà dậy. Người đó kéo chiếc mũ đen và chiếc khăn

che mặt xuống, nhanh chóng lôi một đôi kính ra từ túi áo. Ánh mắt xanh đảo quanh, trước khi bước hẳn vào trong nhà. Ánh đèn mờ mờ không đủ để người ta thấy được những vết thâm màu trên bộ quần áo đen.

“Anh đi đâu vậy, quân sư Yukito?”

Yukito quay lại, mỉm cười với một đứa bé trai mặc bộ đồ ngủ nhìn anh bằng cặp mắt dò hỏi.

“Anh đi có chút việc”

“Em không giúp được gì sao?” - Cậu bé hỏi lại, đôi mắt chăm chú nhìn thanh kiếm trên tay Yukito.

Yukito quay lại, đến bên cậu bé. Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa lên mái tóc mềm mại của cậu:

“Có chứ, em đã giúp rất nhiều, Hiyula.”

“Em muốn giúp công chúa, để chuộc lại lỗi lầm em đã gây ra ở ‘Xứ tuyết’ với công chúa” - Hiyula thở dài, nhìn ra ngoài trời qua cánh cửa mở hờ - “Anh.... xong rồi à?”

Yukito mỉm cười. Hiyula là cậu bé thông minh. Để một đứa trẻ chứng kiến việc giết chóc là không tốt, nhưng đối với Hiyula, đó lại là một việc không thể tránh. Sakura nói đúng, cần phải tìm cách để tuổi thơ của cậu bé này có những niềm vui thật sự, chứ không phải những nụ cười che giấu nỗi buồn như cô thuở nhỏ.

“Dì Sonomi đâu, Hiyula?”

“Dì đang ngủ, có lẽ thế” - Hiyula trả lời - “Em không gặp dì!”

“Đừng cho dì biết anh đã ra ngoài, được không, Hiyula?”

“Em hiểu mà” - Hiyula nhăn răng cười.

“Vậy, chúc em ngủ ngon! Chúc một buổi tối tốt lành tới Akane giúp anh nhé!”

Yukito mỉm cười nhìn Hiyula đi vào bên trong. Anh khẽ nâng thanh kiếm lên. Những vết máu đang từ từ khô lại trong bầu trời giá lạnh Clow. Yukito thở dài. Có lẽ, đây là một nhiệm vụ mà Touya đã trao cho anh.....

49. Chương 49: Một Bí Mật Của Lamia

Thời gian thấm thoát trôi qua. Thời gian giống như một người trầm lặng, không nói, không báo trước, vụt đến rồi tĩnh lặng bước qua. Chẳng chờ, chẳng đợi, thời gian ngược đôi mắt lạnh lùng lên nhìn dòng đời tấp nập, rồi ren. Dòng chảy của thời gian không bao giờ dừng.

Syaoran đã vào trong cung điện được 4 ngày. Chỉ còn 3 ngày nữa là thời gian cá cược sẽ kết thúc. Syaoran khẽ cười. Cá cược? Có lẽ mẹ anh cũng không để ý lắm đến quân đội Lamia này, và cái đích bà nhắm đến sẽ xa hơn nhiều. Tuy nhiên, bà không và cũng không có ý định nói với anh về cái mục đích lớn lao của bà. Qua thái độ của Syaoran, bà đủ hiểu sẽ bị cản trở. Nụ cười thoáng qua trên môi Syaoran. Về điều này, bà đã lầm. Anh sẽ không cản trở, bất kì kế hoạch nào của bà. Bởi các kế hoạch chẳng những không ảnh hưởng đến mục đích của anh mà nó còn giúp anh hoàn thành mục đích của mình nhanh hơn.

Syaoran dạo một vòng xung quanh cung điện Lamia. Đã lâu anh chưa trở lại đây nên cũng có ít nhiều thứ để xem xét. So với trước, khi Yamazaki mới giành được vương quốc Lamia và trở thành quốc vương, đất nước này đã thay đổi nhiều cùng với sự thay đổi trong cung điện. Syaoran ngắm nhìn nhwngx vườn hoa mới được bổ sung thêm trong vòng thời gian anh không có mặt ở đây. Những cành cây cao, đã lớn lên nhiều so với những năm trước. Những chiếc ghế đá nằm ngay ngắn dưới tán cây, sẵn sàng dành một góc cho người ta nghỉ ngơi khi làm việc mệt mỏi. Syaoran nhìn quanh quất, chợt mỉm cười khe khẽ.

Trên một chiếc ghế đá nằm ếp dưới bóng cây đình lăng cao, một cô gái đang ngồi nghỉ. “Nghỉ”, nhưng đôi mắt cô nhắm nghiền. Syaoran nhẹ nhàng đến bên chiếc ghế, ngồi xuống, cố gắng để không làm kinh động cô gái. Đôi mắt cô vẫn nhắm chặt, say trong giấc ngủ. Mái tóc màu trà dài qua vai một chút, khẽ đung đưa nhẹ nhẹ. Những lọn tóc phủ xuống gương mặt nhỏ nhắn, rung lên trước những cơn gió.

Syaoran gác chân lên và đặt tay vào thành ghế. Gió lạnh lạnh. Anh giữ im lặng, ngắm nhìn cô gái thiên thần đang say trong giấc ngủ. Tuy nhiên, con tim anh chợt quặn đau. Giấc ngủ của cô gái không yên bình như đáng lẽ nó phải thế. Cô liên tục cựa mình, thỉnh thoảng thở dài khe khẽ trong giấc mơ dài. Syaoran đưa bàn tay, vuốt nhẹ mái tóc rủ xuống gương mặt cô. Khuôn mặt đã nhuốm màu mệt mỏi. Syaoran thấy khó chịu. Anh khó chịu vì cô đã mệt. Lại một lần nữa, trái tim anh nhói lên.

Cô gái cựa mình, làm những lọn tóc Syaoran cầm trôi tuột khỏi tay anh. Mỗi mệt! Syaoran thở dài, thu tay lại. “Chỉ một chút nữa thôi, Sakura! Sắp đến lúc kết thúc rồi!”. Sakura vẫn không hề hay anh đang ngồi bên. Nếu bây giờ, trong giấc mơ, Sakura gọi tên Syaoran thì anh cũng chẳng ngạc nhiên. Nói cái kế hoạch của anh thành công nhất ở điểm nào, thì đó chính là gieo tên anh vào trong đầu Sakura, để trong giấc mơ cô cũng nghĩ đến anh, dù chỉ là sự hận thù và căm ghét.

“Li.....Việc.... mà ta..nh.. ờ cậu.... đều là.... ‘Giết’ ”

Syaoran thở dài. Touya Kinomoto đã nhờ anh giúp đỡ, và anh đồng ý. Bởi việc đó, phục vụ một phần vào kế hoạch mà chính anh cũng tự thấy nó là ngu ngốc.

“Đó là hai việc. Nhưng.... Tôi sẽ nhận!”

Lại một lần nữa, Sakura xoay người, hướng mặt lại phía Syaoran. Anh chăm chú nhìn cô. Suốt mấy hôm ở đây, dường như Sakura luôn tránh mặt anh, tránh kẻ thù của mình, tránh vì trò cá cược này. Không gặp Sakura trong khi hai người ở cùng một khoảng trời, khi biết rõ cô đang ở đâu mà không thể nói chuyện, làm Syaoran khó chịu. Nhưng giờ đây, ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ, sự khó chịu ấy trôi tuột dần. Đây là lần thứ hai anh ngồi ngắm cô ngủ, sau lần đầu tiên ở khu “đồi ma”, thì lần này, những cảm xúc kì lạ dâng trào trong Syaoran. Lần thứ hai - lần cuối cùng. Mọi thứ kết thúc sẽ trả lại sự yên bình cho cả anh và Sakura. Kết thúc đang cần kè.

Lông mày Syaoran chợt nhíu lại. ‘Sắp kết thúc’, nhưng nếu kết thúc ngay tại đây thì sẽ không thú vị chút nào. Chỉ cần Syaoran rút vũ khí, tự thua cuộc. Nhưng.... anh cũng cần phải “trả thù”. Cho dù muốn phủ nhận, mối thù của mẹ anh và lời thề với mẹ vẫn chưa bao giờ phai mờ trong đầu óc Syaoran.

Bằng một động tác nhanh đến nỗi không thấy được, Syaoran biến mất khỏi chỗ ngồi của mình. Ngay trong tích tắc, anh lập tức xuất hiện cách đó một khoảng, phía sau một kẻ mặc đồ lính vừa áp sát chiếc ghế Sakura ngồi.

“Phép lịch sự cơ bản là: Khi người khác đang ngủ thì không nên làm phiền”

Giọng Syaoran lạnh lùng vang lên. Tên lính há hốc miệng kinh ngạc nhìn vào chỗ trống trên chiếc ghế mà Syaoran bỏ lại, rồi quay lại nhìn Syaoran, không nói lên lời. Nụ cười ngạo nghễ thấp thoáng trong những bóng đen mờ mờ của lá cây, phát phơ màu nâu trầm của mái tóc. Hắn hoảng sợ, nhảy lùi lại rồi phóng vụt đi sau những thân cây cao.

“À há! Nhanh thật đấy!”

Syaoran rời mắt khỏi hướng tên lính vừa đi khuất, ngay lập tức bị ngập trong màu xanh lục bảo kì diệu. Sakura nhìn anh bằng đôi mắt xen lẫn sự khâm phục không che giấu. Syaoran mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô. Sakura hơi dịch ra xa, nhưng không đứng lên hoặc.... chạy mất.

“Cô dậy rồi à? Ngủ ở đây không phải là ý kiến hay, ít nhất là theo tôi. Hoàng hậu xinh đẹp đã nói, chúng ta có thể bị tấn công bất - cứ - lúc - nào”

Sakura bình thản đến lạnh lùng:

“Đối với những kẻ đó, tôi thừa sức phòng vệ dù đang ngủ. không như với anh.... Nếu anh giết tôi, chắc xuống âm phủ rồi tôi vẫn chưa biết mình đã chết”

Syaoran bật cười:

“Vậy sẽ mất hết thú vị, phải không? Tôi sẽ không bao giờ giết ai mà kẻ đó không biết. Giết kiểu đó thì nhân từ quá!”

Sakura nhả mặt. Câu nói của Syaoran nửa đùa nửa thật, nhưng cũng đủ khiến cô rùng mình. Rùng mình, không phải vì sợ. Khi mở mắt ra, nhìn thấy Syaoran, Sakura đã nghĩ mình sẽ lo lắng, hoặc sợ hãi. Nhưng ngược lại, cô thấy yên tâm, an lòng khi giấc ngủ ngắn ngủi của mình có một người “đáng tin cậy” ngồi cạnh. Và giấc ngủ này, Sakura đã không gặp ác mộng.

“Anh làm cái gì ở đây vậy, Li Syaoran?”

“Chẳng gì cả” - Syaoran nhún vai - “Ghé là của chung mà. Tôi đang chờ gặp Chiharu, nhưng có vẻ như Hoàng - hậu - mền - khách không thích gặp tôi cho lắm.”

“....”

“Àh...” - Syaoran bật cười nhìn vẻ mặt thắc mắc của Sakura - “Cô không muốn biết chuyện gì đang diễn ra tại cung điện này sao? Chắc cô thừa thông minh để nhận ra, đúng không?”

Sakura dựa lưng vào thành ghế, khẽ thở dài nhìn lên bầu trời. Lá vẫn rải đều đều theo những cơn gió nhẹ:

“Tôi không muốn xen vào việc không phải của mình. Và nếu như người đó không muốn nói...”

“Đó là một ý kiến thông minh” - Syaoran gật gù - “Muốn sống yên ổn, nên bỏ qua một vài chuyện, và vứt đi trí tò mò của mình” - Đôi mắt Syaoran chăm chú nhìn Sakura, làm cô vội quay đi, không để Syaoran nhận ra sự lúng túng của mình - “Nhưng.... cô thấy lòng mình không yên ổn, phải không?”

Sakura đưa mắt nhìn Syaoran. Anh vẫn cười, vẫn nhẹ nhàng như một cơn gió. Đôi mắt màu hổ phách sâu thăm thẳm, như có thể nhìn thấy tất cả suy nghĩ của Sakura. Anh gật gù, như để trả lời câu hỏi của mình, trước khi Sakura lên tiếng.

“Rồi, Sakura. Để tôi giúp cô nhé. Người giải đáp của chúng ta..... Hey, xin chào, Hoàng hậu!”

Sakura ngồi thẳng lên. Cách chỗ hai người vài bước, một cô gái nhẹ nhàng bước lại. Mái tóc dài tết lại gọn gàng đung đưa trước ngực. Cô gái tươi cười dừng lại khi Sakura đứng dậy chào, khuôn mặt thoảng khó chịu khi nhìn lại phía Syaoran.

“Chào, Syaoran, tiểu thư Kinomoto! Hai người nói chuyện thân mật nhỉ?”

“Thân mật? Ôi, hoàng hậu nên...”

“Sự thân thiết luôn rất quan trọng” - Syaoran cắt ngang lời phản đối của Sakura - “Tụi này luôn thân thiết mà. Chiharu...” - anh đứng lên, nói nhanh trước khi Sakura kịp phản đối tiếp - “....đạo này Lamia thay đổi nhiều. Yamazaki quả rất giỏi!”

Chiharu khẽ cười:

“Ừ. Tôi còn tưởng cậu quân cái đất nước này rồi chứ, Syaoran”

“Vậy mà tôi nghĩ tôi mới là người bị bỏ rơi. 4 ngày ở đây, Syaoran không hề được vinh dự tiếp kiến hoàng hậu, dù Quốc vương luôn miệng... hứa dẫu. Cậu giận tôi à, Chiharu? Vì tôi không đến dự đám cưới của cậu và Yamazaki?”

Syaoran mỉm cười đầy ý nghĩa, đôi mắt màu hổ phách khẽ liếc lại phía Sakura. Sakura quan sát Chiharu, nhận thấy nụ cười trên gương mặt cô biến mất. Nhưng tích tắc ấy thoáng qua rất nhanh, nụ cười lại xuất hiện, dù gượng gạo:

“À, không.... không đâu... Tôi... Tôi nghĩ... Nếu cậu đến chắc cũng chán quá mà bỏ về thôi!”

“Vậy sao?” - Syaoran tươi cười, khoanh tay trước ngực - “Chán vì cậu hay vì Yamazaki?”

Chiharu bối rối. Đôi mắt cô đảo nhanh, tránh nhìn vào nụ cười của Syaoran. Syaoran vẫn im lặng chờ đợi. Sakura nghĩ mình nên yên lặng thì tốt hơn là xen vào giữa câu chuyện của họ. Sau một lúc đợi chờ không nhận được câu trả lời, Syaoran tiếp tục:

“Vây.... Trong đám cưới của các cậu, Chieka đã trở về phá rối à?”

Hoàng hậu giật mình hoảng hốt, ngẩng lên nhìn Syaoran bằng cặp mắt thẳng thốt đến sững sờ. Trong khi đó, Syaoran vẫn chăm chú quan sát cô, như dò tìm một chút của câu trả lời trên khuôn mặt dường như đang biến dạng đi bởi sự đau đớn và sợ hãi ấy. Đôi môi cô gái mấp máy, trong khi mí mắt giật liên hồi. Syaoran vẫn cười. Trong khoảnh khắc ấy, không gian trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Người chờ đợi, người lặng lẽ. Chỉ còn tiếng gió thổi vi vu. Lạnh.

“Tôi... Tôi...” - Chiharu phá tan sự im lặng bằng những tiếng ấp úng, không thành câu - “Tôi.... Xin lỗi, tôi hơi mệt. Tiểu thư Kinomoto...” - Hoàng hậu tránh nhìn Syaoran mà quay lại phía

Sakura, cố mỉm cười - “.... Thử lỗi cho tôi. Tôi cần về nghỉ. Chúc tiểu thư một ngày tốt lành! Không, không sao, tôi tự về được” - Chiharu vội nói thêm trước lời đề nghị của Sakura.

Syaoran thờ dãi nhìn theo khi Chiharu quay ngược lại để trở về cung điện của mình.

“Chiharu...” - Cô gái không quay lại, nhưng những lời của Syaoran vang đều đều trong tai cô - “Cậu cứ tiếp tục như vậy sẽ làm Yamazaki rất đau lòng...”

Trong một thoáng, Chiharu khựng lại. Nhưng rồi, từng bước chân cô lại vang lên khe khẽ, đều đặn. Sakura im lặng nhìn theo vị hoàng hậu trẻ tuổi. Dáng cô liêu xiêu trong những bóng cây trải dài dưới nền gạch. Bóng hình cô gái cô độc, lẻ loi, run rẩy trong cái lặng lẽ của không gian. Một cái gì đó, như tội lỗi, lượn vòng xung quanh cô....

Sakura quay lại nhìn Syaoran, bắt gặp ánh mắt như - cô - thấy - đó của anh. Cô nhướn mày:

“Chieka?”

“Một cái tên” - Syaoran trả lời - “Như cô thấy. Và.... tôi nghĩ cô không tò mò?”

Sakura thật sự muốn đánh cho anh một lần, nhưng điều đó thật vô ích. Cô không che giấu sự tức giận của mình:

“Được rồi. Cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Tôi nghĩ tôi biết tại sao Hoàng hậu không muốn gặp anh”

Syaoran nhún vai nhìn Sakura bỏ đi. Nụ cười thoáng qua môi anh, đôi mắt trở lại vẻ lạnh lùng vốn có. Có lẽ..

Sakura đi dọc trên con đường rải đầy lá khô rụng xuống. Cành cây lưa thưa vài chiếc lá còn sót lại. Tiếng sột soạt của bước chân khi cô bước đi, không làm cắt ngang những suy nghĩ ngổn ngang của Sakura. Cô lo âu về cuộc chiến sắp tới. Trong lúc đó, cô chỉ hơi có chút lo ngại về những điều sắp xảy ra. Những chiếc lược, tổ chức..., cô có thể lo tạm thời và một phần lớn, Yukito sẽ giúp đỡ cô. Nhưng phe triều đình, lại không thể coi thường Syaoran. Đó là một bộ óc lớn, linh hoạt, có thể đoán được mọi chuyện xảy ra. Sakura nghi ngờ, Syaoran đã biết được cả những việc còn đang trong suy tính của cô. Tuy nhiên, chỉ một thoáng qua, những suy nghĩ này biến mất ngay.

Trong cung điện, sau khi “Tứ đại hộ pháp” đi làm nhiệm vụ của mình, cho đến nay vẫn chưa có hồi âm trở về, Sakura cố gắng giữ cho đầu óc mình ít nghĩ đến những điều không mấy hay ho ấy. Máu me không phải là thứ nên nghĩ đến mọi nơi mọi lúc. Sakura tự thấy, mình không phải kẻ quá tò mò, hoặc ít ra, cô không có hứng thú xen vào chuyện của người khác khi người ấy không cho phép. Nhưng chuyện trong cung điện này lại lộ rõ ràng quá, và dường như càng lúc càng tăng thêm. Sakura có thể dễ dàng nhận ra, Hoàng hậu luôn né tránh khi nhắc đến Quốc vương, vội vã chuyển hướng mỗi khi gặp Ngài ở một nơi nào đó trong cung điện. Và đặc biệt, Hoàng hậu nhất quyết không cho phép ai gọi mình là Takashi - họ của Quốc vương. Sakura hơi ngạc nhiên về những điều này. Quốc vương là người tốt, đúng như suy đoán của Sakura khi mới đến đây. Anh ta có biệt tài nói chuyện và những kiến thức mà Sakura chưa hề biết đến. Một vài điều anh ta nói làm cho ngay chính kẻ luôn tự hào ta - đây - biết - mọi - thứ như Syaoran cũng phải ngạc nhiên, trợn mắt, gật gù. Nhưng Sakura biết, nỗi đau buồn ẩn chứa sau nụ cười tươi tắn ấy, cũng như ánh mắt u buồn của hoàng hậu. Điều đó làm cô không vui.

Sakura khẽ né người sang một bên. Bóng người vừa lao vào cô bị bất ngờ, không kịp chuyển hướng lao đến, ngã vật xuống dưới đất. Hấn khẽ rên lên, lồm cồm bò dậy, lùi ra phía sau khi một người thanh niên thông

thả đi tới, mỉm cười bước lại gần Sakura.

“Kính chào Quốc vương!”

Sakura nghiêng mình chào. Bóng áo choàng bay phất phơ trong làn gió nhẹ. Hai tên cận vệ đi theo vị quốc vương trẻ cũng cúi chào Sakura, trong đó có cả tên lính vừa tấn công Sakura. Người thanh niên - quốc vương Lamia - mỉm cười:

“Chào, tiểu thư Kinomoto. Rất vui mừng khi thấy tiểu thư vẫn bình an. Hoàng hậu của chúng tôi thật là.... khi bày ra trò cá cược này. Nhưng cũng không đến nỗi tệ. Như lần trước tiểu thư nói với tôi, đó giống như là....”

“Một việc huấn luyện!” - Sakura mỉm cười tiếp lời.

“Đúng, một cuộc huấn luyện nho nhỏ” - Quốc vương tươi cười nói - “Tiểu thư đang làm gì vậy?”

Sakura hơi đỏ mặt:

“À, tôi vừa ngủ một chút ở ghế đá....”

“Ngủ trên ghế đá à?” - anh ta đập hai tay vào nhau, đôi mắt nheo nheo như cố gắng mở lớn hơn để thể hiện sự quan trọng của vấn đề làm Sakura tò mò theo dõi - “nhắc đến vấn đề này thì.... tiểu thư Kinomoto, thật ra, những chiếc ghế đá ở trong cung điện chúng tôi là để trấn giữ những oan hồn đã chết. Vì thế nên, nếu ai ngủ trên ghế đá, những oan hồn đó sẽ nghĩ người ngủ trên ghế là bạn của họ, liền bám theo và có thể đi theo suốt đời...”

Người Sakura hơi run lên khi nghe thấy “oan hồn” và “bám theo”. Cô lắp bắp:

“Th....Thật... sa...sao?” - Sakura cố gắng mỉm cười, tỏ ra không run sợ nhưng dường như điều đó không được thành công cho lắm - “Vây.... việc hôm trước Ngài nói cũng là thật à? Ng... Ngài nói, ‘cá cược’ là một loại cá sống ở độ sâu 15999km dưới biển, và.... và.... thịt nó ăn rất ngon... Còn cả việc... ngựa trước đây có 8 chân... Nhưng... Hoàng hậu Chiharu nói là... đừng nên nghe...”

Vị quốc vương trẻ tuổi bật cười thành tiếng, với vẻ đầy thích thú:

“Hoàng hậu đang giận tôi, tiểu thư cũng biết mà... Thôi, hôm nay tôi có hẹn với Li Syaoran. Tôi tin rằng cậu ta muốn nghe về những điều mà tôi nói. Hôm khác tôi sẽ cho cô biết nhiều hơn về những chiếc ghế đá có oan hồn”

Sakura vội vã gật đầu, chào quốc vương một cách cứng nhắc. Sau khi nụ cười của quốc vương Yamazaki khuất dần, cả người cô khẽ run lên. Sakura dám thề rằng, từ nay, buổi tối cô sẽ KHÔNG BAO GIỜ bước chân ra khỏi phòng.

Chiharu bước vào cung của Hoàng hậu, khoát tay với những cung nữ đề nghị chăm sóc. Cô đồ vật người xuống chiếc giường trắng được trang trí một cách trang nhã và giản dị. Cô sợ hãi mỗi khi gặp Syaoran. Bằng một cách nào đó, anh ta luôn nói đúng nỗi lòng của cô và cả những tâm sự thầm kín nhất. Cô vốn đã biết điều đó, nên cố gắng tránh mặt anh trong thời gian anh sống tại cung điện. Tuy nhiên.... Đúng như quy luật thường thấy của cuộc sống. Dù cố gắng đến đâu cũng không thể tránh mặt một người mãi mãi. Đúng như cô đoán, vừa gặp Syaoran, mọi tinh thần của cô đều bay biến mất. Hoàng hậu thấy suy sụp thật sự. Những điều cô cố gắng không nhắc đến nữa, cố gắng che giấu, đã bị Syaoran phơi bày chỉ bằng một vài lời nói.

“Hoàng hậu..” - tiếng người cung nữ vang lên bên ngoài bức rèm - “...Quốc vương đến!”

Cả người Chiharu run lên. Nhưng giống như mọi khi, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

“Nói ta một, để khi khác”

“Nhưng.... Quốc vương nói, đây là việc triều chính... không bàn bạc với Hoàng hậu thì không được...” - Tiếng người cung nữ rụt rè.

“Được rồi!”

Chiharu nói một cách mệt mỏi. Cô miễn cưỡng đứng lên, vuốt lại tóc và chỉnh quần áo cho ngay ngắn. Cũng chẳng mất mấy thời gian để hoàng hậu bước ra khỏi chỗ nghỉ ngơi của mình, cách nơi tiếp khách một cánh cửa gỗ nâu. Cô thở dài nhìn người thanh niên đang uống trà trên bàn. Thấy Chiharu, anh ta ngẩng lên:

“Chiharu... Em...”

“Có việc gì?” - Chiharu lạnh lùng cắt ngang - “Anh làm ơn nói nhanh lên”

Quốc vương thở dài, đặt cốc trà xuống:

“Được rồi. Ta không muốn làm phiền em khi em đang nghỉ ngơi. Nhưng.... Chiharu, em định tham gia vào cuộc chiến tranh của Clow thật à?”

“Đúng thế” - Chiharu nhìn quốc vương bằng đôi mắt cương quyết - “Đừng lo, thưa Quốc vương điện hạ! Việc này sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình của vương quốc Lamia đâu. Em tự biết phải làm gì đối với những quyết định của mình” Quốc vương lắc đầu nhẹ nhàng. Ngài biết, một khi hoàng hậu của Ngài đã quyết định điều gì thì điều đó khó mà có thể thay đổi. Và thông thường, chưa một lần nào những quyết định ấy mang lại nguy hiểm cho người khác. Lần này cũng vậy. Ngài tin như vậy! Vì thế, đây không phải là việc mà Ngài cần nói với Chiharu.

“Vậy thì tốt. Chiharu, thật ra thì... Anh nghĩ là, dù sao thì Kinomoto tiểu thư cũng là khách. Tuy quen Syaoran từ nhỏ nhưng.... nếu thế này thì không ổn chút nào...”

Chiharu lạnh lùng nhìn bằng đôi mắt dò hỏi:

“Không ổn?”

“Ừ. Anh biết, em không thích khi làm vợ anh, nhưng.... Chieka là....”

“Đủ rồi, Yamazaki” - Chiharu cắt ngang - “Hôm nay em mệt. Người đâu, đưa Quốc vương về!”

Đó là một lời đuổi, Yamazaki hiểu. Anh thở dài, bước ra ngoài khi hai người cung nữ nhìn nhau đầy ái ngại. Lời nói của Chiharu, không thi hành thì không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra, cho dù đối với một Quốc vương như anh. Trước khi khuất sau cánh cửa, Yamazaki xoay người, nhìn Chiharu đang đứng quay lưng lại phía anh.

“Chiharu...” - Yamazaki nói chậm rãi - “...Đối với anh, ‘Chiharu’ mãi mãi chỉ là ‘Chiharu’...”

Gió thổi tung bay mái tóc trầm của Yamazaki. Hai người cung nữ đưa mắt nhìn nhau, như hiểu ý, họ bước ra ngoài, để Chiharu một mình trong phòng. Khi cánh cửa vừa khép lại, Hoàng hậu gục mình xuống ghế....

Màn đêm buông xuống trên đất nước Lamia xinh đẹp. Bóng đêm trải dài tại từng phần đất, hạt cát và cả cung điện. Những cây cột cao, được trạm trổ một cách tinh xảo, dần dần mờ đi, ẩn mình trong màu đen sẫm. Đèn vẫn sáng, làm những chiếc cột đổ xuống nền gạch. Một vài chiếc lá soi mình vào bóng đêm, tạo nên những hình thù kì dị. Gió thổi. Lá lay động. Một vài cái rùng mình nhẹ nhàng trong đêm tối vắng lặng. Cung nữ nhẹ nhàng lướt đi, trên tay mang những chiếc bình nặng đặt trong khay cùng thức ăn bốc khói nghi ngút, ấm áp trong hương gió lạnh mùa đông. Lính tráng đứng tĩnh lặng, không mang vũ khí, nhưng đôi tai chú tâm đầy cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu khi có kẻ lạ đột nhập vào nơi đây - Nơi nghỉ ngơi của Quốc vương Lamia.

Căn phòng ngập tràn mùi thơm của hoa, của đồ ăn, nhưng hoàn toàn yên tĩnh. Không giống các ông vua khác, Yamazaki - quốc vương Lamia - không phải là người khoái tiệc tùng, âm nhạc âm ỉ. Đối với anh, đó là những thứ xa xỉ, không cần thiết. Sau khi mang thức ăn vào, các cung nữ nhanh chóng đi ra, trả lại sự “tự do” cho quốc vương và khách của Ngài. Người con trai mỉm cười, đưa đôi mắt màu hổ phách lia khắp căn phòng theo lời nói của Yamazaki, nhiều khi hơi ngắt người để nghe một vài truyền thuyết kì lạ về một chiếc cốc, một chiếc đĩa hoặc một hình vẽ nào đó trên trần cung điện.

“Ừa?? Tôi nhớ trước đây cậu nói khác mà, Yamazaki? Cây cột này không phải do tiên nữ gì đó bị cắt cánh, tạo thành hay sao??” - chàng trai hỏi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Tôi có nói vậy sao?” - Quốc vương cười - “Có lẽ cậu nhầm với một cây cột nào đó khác trong cung rồi, Syaoran thân mến à. Một đồng cột thế này, làm sao cậu nhớ được”

Mái tóc nâu khê gập gù, dù đôi mắt hổ phách vẫn đầy hoài nghi. Tuy nhiên, Syaoran không tiếp tục tra hỏi thêm nữa, một khi đã thừa biết rằng, có hỏi thêm cũng không giải thích được gì. Anh nhâm nhi cốc rượu do Yamazaki rót cho, mỉm cười cắt ngang câu chuyện đầy hào hứng của Quốc vương về việc “người xưa uống rượu như thế nào”:

“Đừng nói chuyện ấy nữa. Hôm nay, cậu đã gặp Chiharu chưa?”

Yamazaki ngừng bắt bài thuyết giáo của mình, gương mặt khê trầm lại dù nụ cười vẫn còn nguyên trên môi. Tuy nhiên, có một sự biến đổi nhỏ trên khuôn mặt luôn bình thản ấy.

“Không giấu được cậu, Syaoran” - Yamazaki nói, vẫn tươi cười.

“Hm... Tôi nghĩ là tôi biết nhiều hơn cậu tưởng” - Syaoran nhìn xoáy vào đôi mắt nheo lại của Yamazaki - “Cả những suy nghĩ của cậu về Chieka và Chiharu”

Yamazaki khê giật mình. Anh uống hết li rượu trên tay mình, rồi nhanh chóng rót thêm. Lại một lần nữa, chiếc li trống rỗng. Syaoran không nói gì, chỉ im lặng nhìn anh uống, ánh mắt màu hổ phách đầy hiểu biết chăm chú chờ đợi. Bất chợt, Yamazaki lấy lại nụ cười bình tĩnh:

“Có thể cậu còn biết nhiều hơn Chiharu đấy, Syaoran” - anh cười, nhẹ nhàng trong mùi men nồng nồng của rượu. Rót thêm ỉnh một li và vào li của Syaoran, Yamazaki giơ li lên cao - “Rượu ngon, đúng không?”

Syaoran gật đầu:

“Ngon! Yamazaki, cậu không định nói cho Chiharu biết à? Sự thật về chuyện của Chieka...”

Im lặng. Yamazaki không trả lời câu hỏi của Syaoran. Anh mân mê chiếc li trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn vào nó, nhưng dường như lại xa xăm, không cố định vào đâu. Sau một lúc lâu, anh ngẩng lên, đôi mắt mở to, nhìn Syaoran:

“Chuyện của Chieka.... Cậu nghĩ sao, Syaoran? Liệu.... Nếu nói ra thì Chiharu có thể tha thứ cho chính mình không? Hay cô ấy lại hận bản thân mình hơn?”

Syaoran thờ dãi nhìn ra ngoài. Hận chính bản thân mình, đó chính là điều làm con người ta đau khổ nhất. Không thể tha thứ ột người nào đó có lẽ sẽ còn dễ chịu hơn nhiều. Li rượu sóng sánh trong tay anh. Không gian hoàn toàn im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dài nhẹ nhẹ của hai người con trai. Gió lặng lẽ thổi trong không gian âm u. Lá vẫn xào xạc bay....

50. Chương 50: Chuyện Của Hoàng Hậu

Chiharu đi qua đi lại trước một cánh cửa khép kín. Bên trong căn phòng, ánh đèn vẫn còn sáng, cho thấy chủ nhân của căn phòng vẫn chưa đi ngủ. Chiharu ngáp ngừng. Cô có chuyện cần nói với người đó, nhưng lại có chút lo lắng và suy nghĩ xem có nên nói ra hay không. Sau một buổi suy nghĩ để lấy lại bình tĩnh, Chiharu sức nhớ ra. Trong khi cô nói chuyện với Syaoran, một người nữa cũng có mặt ở đó: Sakura Kinomoto - một người hoàn toàn không biết chút gì về câu chuyện rắc rối trong nội bộ cung điện Lamia.

Người cung nữ đứng ngoài cánh cửa đưa mắt nhìn Hoàng hậu của mình, ngáp ngừng không biết có nên báo cho chủ nhân trong căn phòng cô đang phục vụ biết không. Nhưng nhìn dáng đi của Hoàng hậu, cô cung nữ đứng nguyên, quyết định chờ lệnh. Ngay lúc cô vừa quyết định xong, Hoàng hậu dừng việc bước qua bước lại, lao thẳng lại phía cánh cửa làm cô cung nữ bất ngờ giật mình. Hoàng hậu mở tung cánh cửa, bước vào trong phòng.

“ÁÁÁÁÁÁÁÁ.....”

Tiếng thét từ người trong căn phòng vang lên chói tai, làm hoàng hậu vừa vào giật mình lùi lại và người cung nữ cũng nhảy dựng lên, bịt tai lại. Sau một thoáng sững sờ, người trong căn phòng dường như nhận ra ai vừa bước vào, thở ra một tiếng nhẹ nhõm:

“Ho.... Hoàng hậu? Ôi, hoàng hậu làm tôi đứng tim!”

Chiharu bước hẳn vào trong, người cung nữ nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại:

“Tiểu thư làm tôi đứng tim mới đúng chứ. Có chuyện gì vậy, tiểu thư Kinomoto?”

Sakura vừa xoa ngực, vừa hổn hển:

“Sáng ngày, quốc vương nói trong cung điện có rất nhiều oan hồn. Tôi lỡ ngủ trên ghế đá, các oan hồn sẽ bám theo tôi đến suốt đời.... May mà hoàng hậu đến, không chắc tôi chết mất....”

Hoàng hậu Chiharu bật cười:

“Ôi, tôi đã nói tiểu thư đừng có tin vào những chuyện nhảm nhí đó mà. Quốc vương luôn nói khoác những cái gì mà anh ta nhìn thấy. Tiểu thư không nên tin vào những chuyện oan hồn, ngựa có 8 chân, hay việc có loài cá tên là ‘cá cực’ gì đó.... Tất cả đều là khoác hết”

Sakura tròn xoe mắt:

“Nói khoác à? Hm, nhưng Syaoran cũng không dám đảm bảo mà?”

“Syaoran biết Yamazaki nói khoác từ khi còn nhỏ, vậy nhưng chưa bao giờ hết tin vào những chuyện Quốc vương nói. Syaoran sẵn sàng tin vào cả chuyện vô lí nhất như cây cột là do thiên sứ biến thành, hoặc cái bát là do người Lamia phát minh ra từ những cây dừa luôn chạy nhảy khắp nơi” - Hoàng hậu phì cười với ý nghĩ của chính mình, khi cảm thấy Sakura và Syaoran thật sự hợp nhau trong khoản mắc lừa Yamazaki.

Trần tĩnh lại, và sau một thoáng suy nghĩ, Sakura cũng nhận thấy những điều đó quả thật rất vô lí. Tuy nhiên, cô không thấy giận mà chỉ thấy an tâm. Sakura thở phào nhẹ nhõm, mời Hoàng hậu ngồi và nhanh chóng xin lỗi về sự thất lễ của mình.

“Có chuyện gì mà Hoàng hậu đến tìm tôi khi trời đã tối muộn như thế này?” - Sakura hỏi sau những phút ban đầu trầm ngâm giữa hai người.

“Tôi...” - Hoàng hậu bắt đầu lúng túng trước câu hỏi của Sakura. Sakura đoán đây hẳn là một chuyện khó nói, liên quan đến vấn đề của hoàng hậu và cái tên “Chieka” mà Syaoran đã nói - “Tiểu thư Kinomoto...” - Hoàng hậu vào thẳng - “...Chuyện tôi nói với Syaoran hồi chiều, chắc Syaoran cũng đã nói hết với tiểu thư. Xin tiểu thư lượng thứ cho, nhưng những chuyện ấy.... Để tiểu thư chứng kiến chuyện không hay, thật là mất mặt quá!”

Sakura im lặng chờ Chiharu nói. Khi vị hoàng hậu trẻ kết thúc câu nói của mình, Sakura mỉm cười:

“Xin hoàng hậu yên tâm. Syaoran vẫn chưa hề nói gì với tôi. Theo tôi, hoặc như chính Hoàng hậu thấy đó, hẳn không - bao - giờ mở miệng đâu. Hẳn luôn mập mập, mờ mờ, nhiều khi làm tôi muốn cắt lưỡi hẳn quá” - Khuôn mặt Sakura lộ rõ sự tức giận.

“Ha ha” - Hoàng hậu khẽ cười - “Tôi vẫn nghĩ hai người rất thân nhau. Nhưng.... thật sự là Syaoran vẫn chưa nói gì với tiểu thư sao?”

“Đúng vậy” - Sakura khẳng định lại một lần nữa, mỉm cười - “Nếu như Hoàng hậu lo lắng về chuyện đó thì xin hãy yên tâm. Tôi...”

“Không” - Hoàng hậu Chiharu ngắt lời - “Nếu vậy, để tôi nói cho tiểu thư vậy. Tôi... Tôi hi vọng tiểu thư có thể nghe?”

“Tất nhiên!” - Sakura mỉm cười - “Nếu Hoàng hậu muốn, tôi có thể ngồi nghe đến sáng...”

Yamazaki nhìn ra ngoài bầu trời tối đen như mực. Gió lạnh lẽo thổi. Tiếng Syaoran vang lên trầm trầm:

“Nếu Chiharu có thể tự nói ra những điều ấy thì.... Tôi hi vọng cô ấy có thể....”

“Như tiểu thư biết...” - Chiharu bắt đầu câu chuyện, gương mặt cô buồn bã, hướng ánh mắt ra xa xăm, như hướng về một quá khứ xa xôi đau thương - “...Tôi là con gái của quốc vương Lamia trước, vị quốc vương đã bị Yamazaki chiếm ngôi. Thời đó đất nước loạn lạc, tôi biết, dù là con gái nhưng tôi cũng đồng ý rằng, Lamia dưới sự cai trị của ba tôi rất bất ổn, không lúc nào có được sự hòa bình, yên ổn. Tất nhiên, một đứa trẻ, tôi không quan tâm và cũng không để ý đến điều đó...”

Chiharu dừng lại để kí ức được sắp xếp thành một hệ thống có trật tự hơn. Sakura im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đưa cốc trà lên miệng, nhưng cũng chỉ để khói tỏa lên khuôn mặt trầm ngâm. Tiếng Chiharu âm vang trong căn phòng:

“Chieka là em gái song sinh của tôi. Chúng tôi giống nhau đến mức ba mẹ cũng không phân biệt được. Không những giống nhau về hình thức, mà còn giống nhau về sở thích, tâm hồn. Tôi thích gì, Chieka cũng thích cái đó. Tất cả ý thích, suy nghĩ của chúng tôi đều giống nhau. Giống nhau đến kì lạ...”

“Chị Chiharu nè, chúng ta giống nhau đến vậy, nếu sau này hai người cùng thích một người thì phải làm sao?”

“Nếu vậy, để xem người đó có phân biệt được chúng ta không. Nếu phân biệt được, thì sẽ chỉ thích một người thôi. Và người không được thích, là chị, hay là em, đều sẽ tự rút lui, được không, Chieka?”

Chiharu thở dài:

“Mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp, cho đến ngày ấy, năm chúng tôi 12 tuổi.... Một vị tướng quân từ trận mạc trở về, dù mới 12 tuổi, nhưng vô cùng tài ba. Nhận ra sự xuống cấp của quốc vương - ba tôi, nhìn thấy sự đau khổ của dân chúng, tướng quân đó vô cùng tức giận. Cậu ấy đã âm thầm chuẩn bị kế hoạch, lật đổ ba tôi một cách dễ dàng, trong khi ông, cũng như triều đình của ông đã trở nên thối nát đến đỗi bại. Chúng tôi hiểu, lật đổ ba tôi là việc làm được dân chúng Lamia mong đợi, nhưng dù sao, ông cũng là ba tôi. Chị em tôi hận vị tướng quân nhỏ đó, Yamazaki Takashi. Ban đầu, chúng tôi nghĩ cậu ấy sẽ giết chúng tôi, nhưng không.... Yamazaki để chúng tôi sống, vẫn với thân phận công chúa trong cung điện. Chúng tôi hận Yamazaki, hận mà lòng đầy mâu thuẫn. Công chúa luôn phải đặt nhân dân lên đầu. Yamazaki là người đã giúp nhân dân thoát khỏi khổ ải, đáng lẽ phải biết ơn.... nhưng.... đó là người giết ba tôi mà.... Đây cũng là thời gian Syaoran sang Lamia...”

Sakura chống hai tay lên mặt bàn, chăm chú lắng nghe. Trong đầu óc cô, dường như đã hình dung ra một phần của câu chuyện...

“Năm tháng trôi qua, chỉ 1 năm sau, hai chị em tôi đều nhận ra tình cảm của mình đối với Yamazaki, không phải hận thù, mà là ‘yêu thương’.” - Chiharu nói tiếp - “Hai người đều im lặng, chờ đợi từ phía Yamazaki và từ phía người kia, chờ đợi dù vô cùng buồn. Từ chỗ thân thiết, tôi và Chieka dường như dễ phòng lẫn nhau, tạo thành một hố sâu ngăn cách giữa hai chị em. Yamazaki vẫn bình thường, không biết chuyện gì đã xảy ra giữa cả hai người.... Đến khi, tôi tỉnh cờ nghe thấy....”

Khu vườn Lamia ngập tràn lá xanh và những loài hoa. Cây cối được trồng và chăm sóc cẩn thận bởi những người làm vườn đầy trách nhiệm. Những tán cây đủ để che dấu một bóng người thơ thần bước trên lối mòn của khu vườn...

Chiharu khẽ khàng bước tới trước khi nghe tiếng người nói chuyện. Tiếng nói ngập ngừng ấy làm bản tính tò mò của cô bé tăng lên. Cô bé rón rén lại gần, nhẹ nhàng núp mình vào những khóm hoa. Lá xanh xòa xuống, ôm ấp, che chắn cho Chiharu. Cô bé cố gắng giữ im lặng khi nhận ra Chieka và Yamazaki.

“Em....” - Chieka ập ứng - “...Yamazaki, nghe nè.... em....” - Yamazaki mỉm cười chờ đợi. Chieka hít một hơi thật sâu, nói nhanh - “...Em thích anh!”

Những từ đó tưởng chừng thật đơn giản mà lại vô cùng khó khăn. Gương mặt nhỏ nhắn của Chieka đỏ bừng lên, hai bím tóc khẽ rung rung khi cô bé cúi đầu nhìn xuống dưới. Trong khóm hoa gần đó, cả hai người đều không biết, một trái tim đang đập mạnh, tưởng chừng có thể vỡ ra.

“Cám ơn em!” - Yamazaki nở nụ cười dịu dàng - “Anh cũng rất thích em đấy, Chieka....”

Dường như trời đất đang sụp đổ, ít nhất là đối với một ai đó. Từ khóm hoa, Chiharu chạy vụt đi, không để ý đến hai ánh mắt kinh hoàng nhìn lại phía cô. Cả Chieka và Chiharu đều biết tình cảm của người kia đối

với Yamazaki, bởi vì ý nghĩ của họ luôn giống hệt nhau. Chieka biết, và vì thế, cô bé quyết định nói ra tình cảm của mình. Nhưng có thể do vô tình, cô bé không nghĩ rằng, người bị từ chối sẽ đau đớn thế nào....”

“Tôi đã lao mình vào phòng, đóng cửa suốt cả tuần ấy” - Chiharu nói sau một lúc nghỉ lấy hơi - “Yamazaki phân biệt được chị em tôi, và cậu ấy cũng đã nói ‘thích’ với Chieka. Tôi đau đớn vô cùng. Tôi khóc rất nhiều, khóc đến ướt đầm chiếc gối và chiếc chăn mà tôi vốn rất thích. Tôi tự an ủi mình, tôi sẽ chỉ khóc lúc này thôi, khóc để từ bỏ như lời hứa với Chieka.... Nhưng... dù nói thế nào, nước mắt cũng không chịu ngừng lại. Tôi khóc cho đến khi không thể khóc được nữa. Các cung nữ lo lắng, dỗ dành, cũng không làm tôi ngừng khóc. Tôi không ăn, không ngủ, đến ngày thứ 6 thì hoàn toàn kiệt sức. Gượng dậy, nhưng vẫn không thể điều khiển được cảm xúc của mình. Nghĩ lại, khi đó chỉ mới 13 tuổi, vẫn là một đứa bé, nhưng tình cảm của tôi là thật lòng. Trái tim tôi cũng đau đớn, như tất cả những mối tình không thành khác....”

Sakura thở dài khi gương mặt Hoàng hậu sầm lại, đen tối và đau đớn. Sakura có thể dễ dàng tưởng tượng ra vẻ mặt của Hoàng hậu trong nỗi đau ấy, dựa vào nỗi buồn sâu thẳm trong ánh mắt của cô gái lúc này. Chắc hẳn, cho đến bây giờ, Chiharu vẫn yêu Yamazaki, chưa một lần thay đổi. Nhưng tình cảm đó, chắc chắn vẫn ẩn chứa nhiều khổ đau....

“2 tuần, rồi 1 tháng trôi qua... Tôi vẫn không thể lấy lại tinh thần. Yamazaki có đến thăm tôi, dù không rõ lý do tôi trở nên như thế. Syaoran làm đủ mọi cách giúp tôi vui vẻ hơn, nhưng không ích gì. Riêng Chieka không xuất hiện trong phòng của tôi, kể từ lần ấy. Có lẽ, đó là điều làm tôi khổ sở nhất. Đối với tôi, Chieka là em gái, là người thân quan trọng nhất, và lớn hơn, còn là CHÍNH BẢN THÂN TÔI. Tôi chờ Chieka đến, cùng lời giải thích, lời chia sẻ của người chị em, nhưng.... Chieka không đến. Càng ngày, ngỡ như sẽ khá hơn thì tôi lại càng tuyệt vọng hơn. Tôi đã chán lắm rồi, chán những lời an ủi, chán những lời động viên của Yamazaki, chán cả sự cáu giận của Syaoran.... Lần đầu trong đời, suy nghĩ ‘muốn chết’ xuất hiện trong tôi....”

Chiharu đưa mắt nhìn ra ngoài. Bầu trời tối đen, được soi sáng bằng những ánh lửa bập bùng. Sakura nhìn theo ánh mắt Chiharu, tưởng tượng đến một nơi rất cao....

“Tôi quyết định nhảy xuống từ lan can ở một lầu đài giải trí, nơi chị em tôi hay đến chơi hồi nhỏ. Nơi ấy rất cao. Đứng trên đỉnh không thể nhìn thấy bên dưới, có thể làm tôi chết ngay lập tức sau khi chạm đất. Tôi khóc. Tôi không nhớ khi đó tôi suy nghĩ những gì, hoặc có lẽ tôi đã không còn nghĩ gì nữa. Nhưng tôi biết, tôi đang khóc. Khi tôi đứng lên trên thành lan can, nhún người nhảy xuống thì một bàn tay níu chặt lấy tôi....”

Chiharu rùng mình, gương mặt tái xanh. Đôi mắt cô gái hoảng hốt, thất thần, như không muốn nhớ lại khoảng kí ức đáng buồn đó. Nhưng rồi, cô nhắm mắt lại, tiếp tục câu chuyện của mình. Giọng kể thánh thoảng xen vào đó vài tiếng nấc bị nghẹn lại....

Chiharu bị đẩy ngược lại phía sau. Cô bé ngã xuống nền ban công, đau nhưng toàn vẹn và yên lành. Nhưng ngay lập tức, ánh sáng mờ mờ của ngọn đuốc do ai đó vắt trên sàn, đã giúp Chiharu nhận ra, một bóng người vừa rơi xuống.

“CHIEKA!!!!!!”

Chiharu hét lên, với tay ra ngoài, mong giữ lấy bàn tay đang cố xoài lên của Chieka. Khuôn mặt của Chieka hoảng hốt, kinh hoàng. Người cô bé đang đưa. Bàn tay nhỏ xíu của Chiharu không kịp để giữ lấy. Chiharu thét lên khi nhìn thấy, chính khuôn mặt của mình đang từ từ bị màn đêm nuốt chửng.... Một tiếng động nặng nề vang lên. Phía xa, quân lính chạy lại. Ánh sáng chói chang.... Máu lai láng, bao quanh thân hình bé nhỏ nằm xõng xoài trên mặt đất....

“KHÔNG ÔNG ÔNG ÔNG ÔNG ÔNG.....”

Sakura giữ chặt lấy Chiharu. Cả người vị hoàng hậu trẻ rung lên. Hai tay cô ôm chặt lấy đầu, thét lên đau đớn. Sakura phải dùng sức mới có thể giữ được cho Hoàng hậu không làm hại đến chính bản thân

mình. Nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt luôn nhẹ nhàng bình thản của cô gái. Chiharu ghì chặt lấy người Sakura.... Sau một lúc lâu, Chiharu dường như đã lấy lại bình tĩnh:

“Cám ơn, tiểu thư Kinomoto. Xin lỗi, tôi hơi kích động, nhưng.... Tôi thật sự không thể tha thứ ình khi nhìn cảnh đó. Máu... rất nhiều máu... Đến bây giờ, tôi vẫn không đủ can đảm để đến nơi Chieka đã chết ngày trước. Mỗi lần đến đó, dường như tôi lại nhìn thấy xác của cô ấy nằm trong vũng máu đỏ. Tôi rất sợ.... Chieka chết là do tôi. Nếu tôi bình tĩnh hơn, có lẽ cô ấy đã không chết. Chieka chết, Yamazaki cũng rất buồn. Tôi nghĩ, khi đó Yamazaki đã sẵn sàng chết theo Chieka, nhưng vì đất nước nên không thể làm thế. Và rồi.... năm ngoái, Yamazaki đồng ý lấy tôi làm Hoàng hậu theo lời đề nghị của các quan lớn trong triều đình.... nhưng.... tôi thật sự vẫn không bao giờ quên được.... Không thể tha thứ ình.... về nỗi đau ấy....”

Sakura chỉ lặng lẽ nghe, không bàn luận, không một lời hỏi han. Hỏi han để làm gì, khi mọi lời hỏi đều trở nên vô nghĩa đối với nỗi đau của cô gái đang ngồi trước mặt cô? Hỏi chỉ khiến ọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Sakura cũng có những việc không thể tha thứ cho bản thân, nên cô hiểu. Vì hiểu, nên cô không nói....

“Nếu như Chiharu có thể tự mình nói lại câu chuyện ấy thì....” - Yamazaki đồng tình với Syaoran - “....Tôi hi vọng rằng cô ấy sẽ khá hơn. Cô ấy đã phải chịu sự dằn vặt quá lâu rồi... Trong khi, Chieka chết, không phải hoàn toàn do cô ấy...”

Syaoran khẽ thở dài. Anh xoay xoay ly rượu trong tay rồi lại từ từ đặt xuống. Mùi rượu thoang thoảng thơm.

“Ừ. Nhưng tôi đã nói hàng ngàn lần, rằng Chieka chết không phải do cô ấy, nhưng điều đó chẳng giúp ích được gì cho cô ấy. Chiharu luôn dằn vặt bản thân mình khi Chieka chết, và cả.... cậu nữa, Yamazaki...”

Sakura lặng im trong những suy nghĩ của mình. Đối diện với cô, vị hoàng hậu trẻ vẫn thẫn thức. Những dòng quá khứ trượt vội vã, rồi lại ào về. Ngoảnh đầu lại, nhìn quá khứ, để thấy đau đớn hơn. Quá khứ dù hạnh phúc, hay bất hạnh, cũng sẽ làm người ta buồn thương mỗi khi trông về nó. Sakura cũng thế, nên cô biết, lúc này, Hoàng hậu đang đau khổ đến mức nào.

“Yamazaki lấy tôi là vì lời của các quan trong triều” - Chiharu trầm ngâm, thẫn thức - “Và cũng là vì để thay thế cho Chieka.... Chúng tôi giống nhau... Tất cả.... Tôi biết chứ. Yamazaki chưa một lần yêu tôi, chưa bao giờ. Anh ấy chắc là hận tôi lắm, hận vì tôi đã ‘giết’ người mà anh ấy yêu, ‘giết’ Chieka. Khuôn mặt hoảng hốt của Chieka, sự căm phẫn trong đôi mắt ấy khi từ từ rơi xuống.... tôi không bao giờ có thể quên. Đây là sự trừng phạt đối với tôi....”

Sakura thở dài, đứng lên, đi lại trong căn phòng. Những bước đi nhỏ, yên tĩnh như sợ sẽ làm Hoàng hậu giật mình. Hoàng hậu Chiharu và người em song sinh Chieka, họ có chung một suy nghĩ. Đối với Chiharu, chết là mất hết, là kết thúc, thì đối với Chieka cũng vậy. Không ai muốn một cái kết thúc nhanh đến thế, nhất là khi vừa nhận ra người mình yêu cũng có cảm tình với mình. Nhưng Chieka đã chết, đó là sự thật. Chieka đã chết trong tiếc nuối, trong đau khổ, và có lẽ mang theo cả hận thù.

“Hoàng hậu tin rằng Chieka rất hận mình sao?” - Sakura hỏi khi ngồi xuống ghế của mình.

Chiharu ngẩng lên nhìn Sakura một cách đầy ngạc nhiên. Nhưng rồi, hiểu ra, cô cúi mặt xuống:

“Cô không nhìn thấy đó thôi. Về mặt của Chieka lúc đó.... Đó là sự hận thù. Cô ấy hận tôi.... Hận và mang theo khi rơi xuống....”

Gió vẫn thổi, lạnh hơn khi trời đã về khuya. Những bình rượu dàn đầy trên mặt bàn, nhưng dường như vẫn chưa vơi đi là mấy. Hai người ngồi im, trầm ngâm suy nghĩ. Không ai nói gì, nhưng cả hai đều hiểu người kia đang nghĩ gì.

“Syaoran.... Theo cậu thì Chieka có hận Chiharu như Chiharu vẫn nghĩ không?”

Syaoran không nói gì. Anh lục trong túi, đưa ra một mẫu giấy đã nhàu nát và ngả sang màu vàng ố. Yamazaki giật mình.

Em hận chị, Chiharu!

“Tôi biết cậu thế nào cũng hỏi nên đã mang theo. Tờ giấy này tôi nhặt được ở gần xác của Chieka trong cái đêm cô ấy rơi xuống.” - Syaoran giải thích.

Yamazaki bật cười khan, gục đầu vào hai cánh tay. Đột nhiên, anh thấy mình thật ngu ngốc. Hai chị em họ trở nên như thế, có lẽ họ nên hận anh.

“Tờ giấy đó...” - Syaoran nói tiếp - “Tôi nghĩ Chieka đã viết trước khi ngã xuống. Và trong lúc rơi, cô ấy đã tìm cách ném tờ giấy đi xa, để không ai có thể tìm thấy. ‘Hận’ của Chieka, chắc chắn cậu hiểu hơn ai hết, phải không, Yamazaki?”

Yamazaki giật mình thẳng thốt. Đôi mắt anh mở to, sững sờ nhìn nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý của Syaoran. Syaoran vẫn cười, giống như năm xưa, vẫn luôn cười để làm ấm trái tim của những kẻ chất chứa đầy tâm sự....

Không khí trong căn phòng trầm lặng hơn trong mùi khói của những tách trà nóng. Không ai nói gì, chỉ im lặng theo đuổi suy nghĩ của mình. Chiharu lặng lẽ nhìn làn khói từ từ cuộn quanh mình, rồi đưa mắt ra xa xăm. Đôi mắt cô vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt, những giọt nước mà cô đã cố gắng quên lãng, cố gắng che dấu để xóa đi. Nhưng quá khứ là một thứ gì đó mà càng quên lại càng dễ nhớ, càng che dấu lại càng lộ rõ. Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt mình trong làn nước, trong những chiếc gương, cô lại muốn đập tan chiếc gương, hoặc làm xáo trộn mặt nước. Trong đó, luôn có Chieka, với đôi mắt hận thù, vệt mặt đau đớn khi rơi xuống từ độ cao của lầu đài.

Sakura trầm ngâm ngồi, mắt nhìn xung quanh, nhưng không dừng lại ở đâu. Cô không nghĩ được bất cứ câu nào an ủi hoàng hậu Chiharu, hoặc thật sự, không có bất cứ câu nào có thể an ủi được cô gái bất hạnh, đáng thương đó. Chieka hận Chiharu về cái chết của mình, có lẽ điều đó là đúng. Nhưng.... Sakura thở dài. Cô không thể nói được gì, bởi tâm trạng của cô và của Chiharu không khác nhau cho lắm.

“Tiểu thư Kinomoto” - Hoàng hậu phá tan bầu không khí im lặng. Vết mặt của cô đã trở lại sự bình tĩnh hàng ngày - “Tiểu thư cũng giống tôi, đúng không? Tiểu thư cũng không thể tha thứ ỉn. Tiểu thư cũng biết rằng, tình yêu là không thể điều khiển, sai khiến, nhưng tiểu thư cũng biết rằng, quyết định của tiểu thư ảnh hưởng đến rất nhiều sinh mạng”

Sakura giật mình nhìn hoàng hậu. Đôi mắt vị hoàng hậu trẻ tuổi đã trở lại sự sắc sảo, thông thái ngày thường. Đôi mắt ấy dường như nhìn thấu mọi thứ, nhìn rõ cả quá khứ, hiện tại và cả tương lai.

“Nếu như tiểu thư không ‘trả thù’” - Chiharu tiếp tục - “tiểu thư sẽ không thể tha thứ cho chính mình về cái chết của những người mà tiểu thư yêu quý, đúng chứ? Giống như tôi vậy.... Không thể tha thứ cho bản thân mình, ấy mới là điều đau khổ nhất. Tôi hiểu rõ điều ấy, nên tôi luôn ủng hộ tiểu thư, Kinomoto!”

Ánh mắt Sakura trầm lặng nhìn khuôn mặt am hiểu và nụ cười mỉm buồn bã của Chiharu. Màu hồng của bộ váy ánh lên trong ánh lửa lập lòe. Sakura khẽ cười:

“Là Bhamaru nói với Hoàng hậu những điều ấy, phải không?”

Chiharu mỉm cười nhẹ nhàng, chống hai tay lên cằm:

“Cô đã biết rồi nhỉ? Đó là một tội tở trung thành, và chỉ trung thành với cô thôi, CÔNG CHÚA!”

“Có lẽ chúng tôi đã gây nhiều phiền phức cho Hoàng hậu rồi”

“Không” - Chiharu đứng lên, khoác chiếc áo ngoài đặt trên ghế lên người - “Tôi rất vui. Có lẽ đó là việc sẽ giúp tôi quên đi một số chuyện không hay. Cố lên nhé, công chúa của Clow!”

Sakura gật đầu chào lời chào của Hoàng hậu Chiharu. Người cung nữ cầm đèn, định đi theo nhưng Chiharu lắc đầu. Cô gái một mình bước dần vào bóng đêm. Cảm giác cô độc, đơn côi, tội lỗi lại hiện về trong Sakura khi nhìn bước đi của Chiharu lẫn vào màu đen bao la. Không thể tha thứ ỉn, đó có lẽ là sự đau khổ nhất trong mọi đau khổ trên thế gian...

Syaoran ngả người vào sau ghế. Bầu trời đêm vẫn tỏa gió lạnh. Trời dần về khuya, nhưng ánh đèn vẫn đủ để soi sáng cả căn phòng rộng lớn. Thức ăn nguội lạnh đi, hai người ngồi vẫn không động đũa. Họ ngồi trầm ngâm. Chiếc vương miện của vị quốc vương lệch sang một bên, khi Ngài ngồi thẳng dậy trên ghế.

“Tôi sẽ không nói với Chiharu. Nếu nói sự thật với Chiharu, tôi nghĩ.... Cô ấy sẽ lại đau khổ hơn. Tôi hi vọng rằng, sự thật đó sẽ được chôn dấu, hoặc... từ từ, Chiharu sẽ phát hiện ra...”

Syaoran gồng hai tay lên đầu, nghe Yamazaki nói một cách ngắt quãng mà không một câu chen ngang. Anh lặng lẽ nói:

“Trái tim con người sẽ thay đổi mà.... Tôi nghĩ, nếu cậu không nói, Chiharu sẽ mãi mãi không biết sự thật ấy. Sự thật về cuộc nói chuyện của cậu và Chieka...”

“Cô ấy không biết là điều tốt mà” - Yamazaki mỉm cười, thoát khỏi vẻ trầm tư buồn bã - “Sự thật nhiều khi không nói sẽ tốt hơn. Cậu nói đúng, trái tim con người sẽ thay đổi, nhưng.... Có những trái tim lại không thể thay đổi được. Như của ‘ai đó’ chẳng hạn”

Yamazaki mỉm cười đầy hiểu biết. Syaoran đưa đôi mắt hổ phách “ngây thơ” nhìn Yamazaki:

“Biết nhiều quá không tốt đâu, Yamazaki”

“Ừ” - Yamazaki bật cười thích thú - “tiểu thư Kinomoto rất dễ thương. Tôi đang suy nghĩ đến việc lập cô ấy làm phi đây”

“Cứ thử coi!” - Syaoran nói nhưng không biểu hiện cảm xúc, chỉ đơn giản với một nụ cười nhẹ, làm Yamazaki thất vọng khi không khai thác được gì hơn.

“Syaoran” - Yamazaki nhướn người dậy, nhìn sát vào khuôn mặt lạnh băng của Syaoran - “Cậu thật sự không thể làm khác đi à? Tôi hiểu lí do cậu vào trong cung điện của tôi, tranh giành quân đội của tôi với Kinomoto tiểu thư. Nhưng... Cậu biết không, Syaoran? Tôi sẽ rất buồn đấy....”

Syaoran mỉm cười. Nụ cười của anh vẫn không thay đổi nhiều, nhưng không giống nụ cười dịu dàng cách đây nhiều năm. Nụ cười ấy trở lên lạnh lẽo đến vô cảm, cười dường như chỉ là một thói quen cố hữu khó bỏ.

“Buồn vì thiếu người uống rượu sao?”

“Có lẽ” - Yamazaki bật cười, rót rượu vào li của mình và của Syaoran - “Mong rằng đây chưa là bữa rượu cuối cùng của chúng ta. Cho đến khi ‘ngày ấy’ xảy ra, tôi hi vọng cậu sẽ bình an. Và.... Đến lúc ấy, hãy nói ‘sự thật’ với tiểu thư Kinomoto...”

“Cậu cũng vậy!”

Syaoran mỉm cười. Tiếng “cạch” vang lên vui tai khi hai li rượu chạm vào nhau. Đây có thể là bữa tiệc cuối cùng, hoặc cũng có thể là bữa tiệc đầu tiên. Ngoài trời, bóng đêm vẫn che phủ, che phủ con người, che phủ nhân thế, bao phủ cả những sự thật đau lòng. Bản nhạc “Hận thù” âm vang trong bóng tối mịt mờ....

Bình minh dần rạng lên, báo hiệu một ngày mới... Ngày thứ 5 của cuộc “cá cược”...

Lại một ngày trôi qua trong sự mong mỏi và chờ đợi. Những đội quân lính được giao nhiệm vụ “giúp đỡ” cho cuộc cá cược vẫn làm việc hết sức mình và trên cả mong đợi của chủ nhân, khi liên tục tấn công Sakura, Syaoran bằng đủ mọi cách, đủ mọi vũ khí. Trong suốt 5 ngày “cá cược”, chưa một lần Syaoran hay Sakura rút vũ khí ra đối phó, nhưng họ vẫn dễ dàng đánh bại những tên lính lao vào tấn công họ, bằng những cách nhẹ nhàng nhất có thể. Hoàng hậu đã trở lại về bình tĩnh của mình, mỉm cười tuyên bố sẽ có cách khác nếu như hai người không phân thắng bại trong trò chơi này. Tuy nhiên, theo sự khẳng định của rất nhiều người, và theo cảm nhận của chính bản thân, Sakura tin rằng Hoàng hậu đã muốn chỉ định mình. Cô hiểu lí do. Hoàng hậu là người chịu nỗi đau rất lớn khi “không thể tha thứ cho bản thân”. Vì thế Hoàng hậu không muốn ai giống mình. Và nếu không có quân đội của Lamia, Sakura cũng sẽ phải chịu nỗi đau tương tự như thế. Ai cũng hiểu điều đó, kể cả Syaoran. Nhưng anh vẫn mỉm cười, vẫn vui vẻ chơi tiếp trò chơi do chính Hoàng hậu bày ra.

Rika nhìn lên bầu trời tối đen. Lại một đêm cô đơn nữa đến với cô gái trong căn phòng nhỏ nơi nhà trọ im ắng này. Ngày ở Lamia như dài hơn rất nhiều so với một ngày ở Clow. Cũng có thể do không có việc gì làm, Rika cảm thấy không thể cứ ngồi đây và chờ đợi thêm được nữa. Đã gần một tuần Syaoran vẫn luôn thông báo tình hình cho “hắn”. Cô thoáng buồn. Chỉ là một thoáng qua. Xưa nay, Syaoran vẫn chưa bao giờ xem cô là một người có thể tâm sự, hoặc có thể báo cáo ọi chuyện. Nói cho đúng, anh luôn tránh xa cô, tìm cách tách cô ra khỏi những kế hoạch ngu ngốc của anh. Nhưng với “hắn” thì khác. Anh thông báo cho “hắn” mọi thứ. “Hắn” là kẻ kín miệng, và hắn không một lần nói với cô những chuyện đó. Nhiều lúc, Rika cảm thấy, mình là kẻ thừa thãi ở đây. Nếu không nhờ sự kiên định đã được rèn luyện từ bé, cô không dám chắc mình có thể trụ lại ở đây lâu như vậy.

Tiếng động bên ngoài cắt ngang luồng suy nghĩ của Rika. Cô mở cửa, bước ra ngoài. Trên thềm cửa, một bóng người mặc áo đen, đang kiểm tra lại thanh kiếm của hắn. Hắn trùm chiếc mũ cùng màu với màn đêm bao la lên đầu, kéo chiếc khăn đen ra khỏi túi. Khi Rika chưa kịp lên tiếng, hắn đã cất tiếng nói mà không hề quay lại nhìn cô:

“Cô chưa ngủ sao, Sasaki?”

Rika bình thản tiến đến gần hắn. Việc hắn như người có mắt ở phía sau, cô đã biết nên không thấy ngạc nhiên như lần đầu tiên hắn nhận ra cô từ xa.

“Anh định làm gì?”

Hắn quay lại, mỉm cười. Nụ cười của hắn lúc nào cũng mang nét ngông nghênh, đầy thách thức. Hắn nhẹ nhàng:

“Đã 5 ngày rồi nhỉ? 5 ngày nay, theo tôi nhớ thì cô gần như không ăn gì. Cô không định sống mà không cần ăn và ngủ chứ?”

Gương mặt Rika sầm lại. Hắn luôn làm cô tức giận, đúng vậy! Chưa một lần nào nói chuyện với hắn mà cô không thấy bức mình. Hắn tiếp tục nói khi đeo thanh kiếm lên người:

“Được rồi, ‘cô gái cô đơn’. Nếu cô nhớ tên Syaoran đến nỗi không thể ăn, ngủ được thì tôi có thể giúp cô. Chỉ cần cô nhờ một tiếng thôi...”

Rika không nói gì. “Nhớ Syaoran” à? Thật sự cô có nhớ không? Cô luôn cảm thấy cô đơn, đúng vậy. Cô đơn cho đến ngày Syaoran tìm thấy cô, và kéo cô ra khỏi cánh cửa đóng kín ấy. Nhưng giờ đây, Syaoran không còn nhớ đến chuyện đó, vậy cô thấy tiếc nuối để làm gì? Cô không thấy cô đơn vì nhớ Syaoran. Chưa bao giờ anh ở bên cô, cho dù là khi còn ở Clow. Vậy giờ đây, lí do khiến cô mệt mỏi không phải vì Syaoran.

“Anh đi đâu?” - Rika nhắc lại câu hỏi của mình bằng giọng nói ra lệnh.

Hắn nhún vai, mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng đeo chiếc khăn đen lên, che kín khuôn mặt. Bằng một cái nhún người nhẹ, Rika tưởng như hắn đã tan biến vào bóng đêm. Chỉ còn tiếng nói văng vẳng bên tai cô...

“Đi kết thúc...”- Tiếng nói vang lên đầy bí ẩn – “Chúc ngủ ngon, Rika. Ngày mai, chúng ta sẽ trở về Clow...”

Rika ngoảnh nhìn xung quanh. Chỉ còn bóng đêm bất tận, bao trùm lấy khung cảnh của Lamia. Những kí ức xưa thoáng qua trong trí nhớ Rika, nhưng rồi lại trôi tuột qua. Quá khứ là quá khứ, còn hiện tại từ từ hiện hữu. Trái tim con người luôn thay đổi, nhưng theo Rika, sự thay đổi ấy là không cần thiết. Cô là hồn thê của Syaoran, Sakura chỉ là một kẻ thù không đội trời chung. Giữa cô và Syaoran, nếu như Sakura chết, sẽ không còn ai chen vào nữa. Nhưng... Đó là trước khi “kẻ đó” xuất hiện....

Thần bóng đêm vẫn nhảy múa, vẫn hát vang điệu nhạc thê lương của mình. Giọng ca buồn bã, thấm thương. Lời ca nói về nỗi Hận thù của nhân loại, những tội lỗi không bao giờ có thể xóa mờ.... Bóng đêm vẫn dày đặc. Màu đen che dấu một bóng người lao nhanh trong gió....

Cung điện rộng lớn được soi sáng bằng những ánh đuốc trên tường, ánh lửa trên tay những người lính canh gác. Cánh cổng, sau khi sửa chữa nhanh chóng, đóng chặt cổng thành và một hai lính gác đứng canh. Ánh trăng mờ nhạt trên bầu trời. Syaoran đứng tựa lưng vào cánh cửa, thờ dài nhìn mặt trăng mờ mờ sau những

đám mây dày..... Hoàng hậu nhìn vào gương, ánh mắt nhìn tìm một cái gì đó rất xa xăm, nhưng không biết là gì. Gương mặt trong gương nhìn lại hoàng hậu, im lặng, không nói.... Quốc vương ngược nhìn lên ban công cao của lâu đài chẳng đầy dây leo, lá che phủ. Đường như, đâu đó còn vương lại những giọt máu khô.... Trong màn đêm dày nhẹ vang lên những tiếng thở dài. Gió thổi lạnh lạnh. Sakura kéo chiếc áo bao quanh người khi đi dạo chậm rãi trên con đường đầy hoa.... Quân lính ngồi tán gẫu vì bầu không khí yên bình. Không ai hay biết, mặt trăng mỉm cười chào đón một bóng người lao vút vào cung điện qua bờ thành cao.....

Ánh trăng mờ mờ soi sáng một góc trong khoảng cung điện. Ngược nhìn trăng, Syaoran cảm thấy giật mình. Đường như, in hình lên mặt trăng là một bóng người. Bóng người ấy như cánh chim, nhẹ nhàng nhảy xuống từ mái nhà cao, đối diện với nơi ở của anh. Ngay lập tức, Syaoran phóng ra qua cửa sổ. Phía sau, kẻ có nhiệm vụ theo dõi anh cũng lao người ra ngoài. Hai bóng người phóng nhanh trong đêm tối....

Linh cảm bất an làm Yamazaki xoay người, rời mắt khỏi ban công lâu đài. Mái nhà nơi tắm cung, phần cao nhất trong cung điện, dường như có một bóng người đang đứng. Mặt trăng làm nền àu ảm đen, chiếc khăn phất phơ trong gió. Kẻ đó đứng im, dường như khiêu khích. Quốc vương phóng người lên mái nhà, nhảy những bước dài. Xung quanh đó, một vài tên lính vẫn chậm rãi đi tuần xung quanh, yên lòng với cái bình yên của đất nước. Không ai ngược lên để nhận ra rằng, Quốc vương của họ đang phóng nhanh trên mái nhà....

Hoàng hậu Chiharu đặt chiếc gương lớn xuống, bước lại gần cửa sổ. Mỗi lần nhìn vào gương, dường như Chieka đang nhìn lại cô. Gương mặt của Chieka giống hệt cô, luôn nhìn cô bằng đôi mắt đau khổ, uất hận. Chiharu lặng lẽ bước lại gần cửa sổ, ngược lại phía ban công được bao phủ bởi dây leo, nơi năm xưa, Chieka ngã xuống. Tuy nhiên, khi vừa mở cửa sổ, ngay lập tức Hoàng hậu nhận ra bóng người đứng trên mái nhà của tắm cung. Cô giật mình, lao ra cửa. Tiếng cung nữ vọng theo trong những ánh đèn mờ mờ....

Sakura dừng lại, lắng nghe. Trong một tích tắc ngắn ngủi, Sakura nhảy lùi lại, tránh mũi kiếm đã ngay sát người mình. Kẻ đó cũng nhảy bật ra phía sau. Sakura đặt tay vào thanh đoản kiếm, rồi lại thả tay ra. “Với bất cứ ai”, yêu cầu của Hoàng hậu, Sakura vẫn chưa quên, cho dù cô biết rằng kẻ đang đứng trước mặt cô không phải người do Hoàng hậu phái tới. Thân thủ người này nhẹ nhàng, nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với những tên lính đã từng tấn công Sakura. Khi hấn lao xuống, Sakura không hề hay biết. Và hơn nữa, suốt những ngày qua, chưa bao giờ Hoàng hậu cho người tấn công vào buổi tối. Tuy nhiên, kẻ đó không để thời gian cho Sakura kịp suy nghĩ hoặc đưa ra câu hỏi. Hấn lao vào tấn công cô bằng những đường kiếm tới tấp. Sakura không kịp phản công, chỉ vội vã né tránh, một cách khá vấp vấp. Cách đánh của hấn có gì đó quen quen, nhưng Sakura cố gắng cũng không nhớ ra. Bất chợt, kẻ đó dừng lại, nhìn sững trong giây lát về phía sau Sakura. Chớp lấy thời cơ, Sakura lao vút lại phía hấn. Nhưng khi cô vừa đến gần, kẻ đó vụt biến mất. Trong thoáng chốc, Sakura dường như cảm thấy, dưới lớp khăn che mặt, một nụ cười thoáng qua trên đôi môi hấn. Hơi thở nhẹ nhẹ vang lên phía sau lưng Sakura. Cô xoay người lại.... Kẻ bí ẩn ấy đứng áp sát cô. Cô giật mình. Ánh mắt đó..... Tuy nhiên, những suy nghĩ chợt bay qua đầu cô, khi thanh kiếm của hấn từ trên giáng xuống trong khoảng cách cận kề....

51. Chương 51: “kẻ Bí Ẩn”. Ngọn Lửa Chiến Tranh

Shimon là một trong ba vương quốc nằm bao quanh Clow. Thời tiết ở đây quanh năm lạnh lẽo, nhưng vẫn đủ để con người có thể sinh tồn. Nền kinh tế Shimon không thuộc vào dạng phát triển mạnh. Người ta biết đến Shimon như một vương quốc cuồng chiến, khát máu, sẵn sàng tham gia vào mọi cuộc chiến tranh, dù cuộc chiến đó diễn ra ở đâu, chris cần có một chút ít lợi nhuận. Với nền kinh tế lạc hậu, chậm phát triển, dường như đã biến Shimon thành kẻ đâm thuê chém mướn, đội quân tàn bạo mà những nước xung quanh, hoặc là lợi dụng, hoặc là tránh xa.

Kinh thành Shimon nhỏ bé, nằm gọn giữa những bãi tuyết trắng xoá. Những ngôi nhà thấp lè tè, khu nhà ổ chuột tràn đầy ngay tại nơi được coi là bộ mặt của vương quốc. Kháng chiến, khởi nghĩa liên tục nổ ra, chưa lần nào giành thắng lợi. Dưới mức sưu thuế cao, những khoản tiền nộp vô lí, những hình phạt dã man và sự nô dịch cho việc ăn chơi của bọn quan lại, người dân Shimon sống trong lầm than, khổ sở. Nhưng sau

bao nhiêu thất bại trong hàng chục năm qua, người dân chỉ còn biết trông lên bờ thành cung điện mà chửi, mà than cho số phận của mình.

Màn đêm vẫn buông xuống, cho dù mọi chuyện có rối loạn. Màu đen trải dài, bao quanh toà thành cao chót vót. Những bức tường cao, được canh phòng nghiêm ngặt, không một kẻ hở, ngăn chặn mọi sự xâm nhập dù bằng phương thức nào. Bờ thành đặt cung nỏ để xả tên vào đám dân chúng nổi loạn. Những lỗ cung thủ đã mọc rêu, nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Sau mỗi bức tường thành là 2 toà tháp canh gác, chân tường thành, đỉnh tháp đều có quân lính canh phòng. Người dân Shimon gọi toà thành đó là “Chiếc hộp đá có khoá”, không cách nào bẻ khoá, không cách nào lấy được những “đồ vật” trong chiếc hộp ra - một trong những nguyên nhân thất bại của các cuộc khởi nghĩa đã nổ ra ở đây.

Màn đêm im lặng vang lên tiếng vó ngựa. Bước chân ngựa dừng lại, hai đôi mắt ngược nhìn lên toà thành cao vợi vợi. Tiếng nói vang lên trong bóng tối:

“Qua 4 ngày mới tới được đây, mệt quá! Ta nghỉ từ Lamia sang đây gần lắm chứ. Seiza, đêm nay chắc chưa đột nhập chứ hả? Tìm chỗ nghỉ đi”

Người bên cạnh, Seiza, đôi mắt lạnh, sắc như dao, sáng lên trong bóng đêm, nhìn bức tường thành và những lỗ cung thủ. Hắn khẽ cười:

“Dù muốn thì đêm nay cũng không đột nhập được. Nhìn mấy bức tường kia xem. Chúng ta không thể vượt qua bằng những cách thông thường được. Nếu hạ mấy tên lính ngoài thành thì lính canh trên đỉnh tháp sẽ phát hiện ra ngay. Tóm lại, ngày mai chúng ta sẽ nghĩ cách”

Hai con ngựa lại lao mình vào bóng tối bao la. Chiếc áo choàng phất phơ trong gió. Trong thành, quân lính bắt đầu đổi phiên gác....

Cách đó vài ngàn dặm, Tatan cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu. Không giống như Shimon, thời tiết ở Tatan lúc nào cũng nóng bức. Thời tiết khắc nghiệt quanh năm, nắng nóng quanh năm. Tuy nhiên, cuộc sống ở đây khá đầy đủ, không phải là ẩm no, nhưng cũng không đến nỗi chật vật, khó khăn. Dân chúng làm ăn, không quan tâm đến những chuyện khác, miễn là mình được yên ổn.

Tatan là vương quốc khởi đầu cuộc chiến tranh huyền thoại do Fujitaka Kinomoto lãnh đạo, lập nên nước Clow. Từ đó đến nay, Tatan luôn sống trong hòa bình, dưới sự bảo vệ của vị tướng quân tài ba Amamiya, người được mệnh danh là “bất bại”. Trong cuộc chiến với Kinomoto, do một vài sơ suất, Amamiya đã thua trận, để rồi từ đó đến giờ, ông đã lấy lại được danh hiệu “bất bại” của mình. Cả cuộc đời trung thành, phục vụ Hoàng đế, Amamiya đã lên chức tể tướng, nắm quyền hành tối cao trong triều, chỉ xếp sau Hoàng đế.

Hoàng đế của Tatan nắm quyền trị vì từ năm 18 tuổi, nổi tiếng với tài thao lược, chính trị. Cầm quân ra trận, Ngài liên tiếp thắng lợi, dưới sự giúp sức của vị tướng Amamiya. Tuy nhiên, sau thất bại với Kinomoto năm ngài mới 20 tuổi, Hoàng đế không còn trực tiếp ra trận nữa. Ngài vẫn cho áp dụng chính sách tàn bạo, độc tài, khiến lòng dân không yên. Nhưng dưới sự điều khiển của tể tướng Amamiya - vị tướng lĩnh không thể ra trận do tuổi tác - nhân dân được làm yên. Đất nước vẫn hòa bình, cho dù được đặt dưới sự cai trị của vị hoàng đế luôn nuôi ý định phục thù Clow - kẻ đã khiến ngài thất bại lần đầu trong đời.

Cung điện mờ mờ dưới những ánh đèn, soi sáng những toà lâu đài cao. Trong toà lâu đài lớn nhất, một căn phòng vẫn còn sáng đèn. Hoàng đế ngồi chễm chệ trên ngai vàng, mũ miện sáng lấp lánh trong ánh lửa bập bùng. Màn đêm tối im lặng, bao trùm cung điện, phủ lên cả lâu đài. Người hầu đứng khom mình phía sau lưng hoàng đế, thỉnh thoảng khẽ đưa mắt nhìn lên. Từ phía ngoài cửa, một người đàn ông bước vào vội vã. Chiếc áo dài quết đất loạt xoạt, chòm râu ngắn lốm đốm bạc. Ông kéo chiếc mũ ngay ngắn lại khi cúi chào. Hoàng đế phẩy tay:

“Tể tướng Amamiya, chắc người biết ta gọi người đến muộn thế này là vì chuyện gì?”

Amamiya cúi đầu:

“Bệ hạ, đó thật sự là điều thần đang thắc mắc”

Hoàng đế bật cười khe khẽ, cúi mình, kê khuỷu tay lên đầu gối. Những ngón tay xoa xoa bộ râu loà xoà dưới cằm:

“Ta không biết tể tướng đã bắt đầu biết gian dối đối với ta đấy!”

Giọng nói trầm trầm, bông lơn mà đầy đe dọa, khiến tể tướng già giật mình. Ông vội quỳ xuống:

“Bệ hạ, thần không hề...”

“Thôi đi!” – Hoàng đế ngồi thẳng lên, neho neho mắt nhìn vị cận thần bao năm của mình – “Ta không cần người giải thích. Amamiya, ta luôn tin vào lòng trung thành của ngươi, và ta hi vọng rằng ta sẽ không phải hối hận vì lòng tin ấy”

Amamiya cúi đầu không nói. Ông ta vẫn quỳ sụp, không ngược nhìn vị hoàng đế của mình. Hoàng đế chăm chú quan sát, rồi tiếp tục nói, giọng trầm đều đến lạnh người:

“Như ngươi đã biết, theo tin báo của gián điệp, ở Clow đang có nội chiến. Kinomoto lại một lần nữa nổi danh! Nhưng... điều đó cũng cho thấy, suốt 10 năm qua, cai trị Clow không phải là Fujitaka Kinomoto, mà là một kẻ khác. Cũng có nghĩa, Kinomoto đã bị lật đổ”

Ngừng lại một lát, Hoàng đế ngả người, dựa lưng vào ngai vàng:

“Ta đã sai người đi tìm và tiêu diệt Kinomoto, Amamiya. Người trở về báo cho ta, Fujitaka đã CHẾT. Tuy nhiên, một khi còn một người mang dòng máu của Kinomoto, ta cần phải tiêu diệt hết”

“Bệ hạ” – Amamiya ngẩng lên đầy hoảng hốt – “Nhưng thần đã đem đầu thái tử Kinomoto, người thừa kế cả Fujitaka Kinomoto về cho bệ hạ...”

“Đúng” – Hoàng đế ngắt lời – “Nhưng Kinomoto vẫn tồn tại, ngươi thấy chứ? Theo ta được biết, Fujitaka đã trao quyền thừa kế cho công chúa Kinomoto, con gái hấn chứ không phải cho con trai, dù vẫn phong cho làm thái tử. Tóm lại, Kinomoto vẫn còn tồn tại, dù chỉ một người, ta cũng sẽ không để yên. Một khi Fujitaka không còn, mọi chuyện chẳng còn gì khó khăn”

“Không lẽ Ngài...” - Vị tể tướng ngập ngừng.

Hoàng đế đứng lên, chậm rãi đi về phía tể tướng, khẽ cười:

“Đúng thế. Tiêu diệt tất cả, thôn tính Clow. Không chỉ đầu của công chúa Kinomoto, mà còn cả vương quốc đó. Amamiya, ta mong rằng ngươi vẫn còn đủ dũng mãnh của một vị tướng ‘bất bại’, kẻ có trái tim sắt đá sẵn sàng gạt bỏ mọi thứ tình cảm. Ta có thể hi vọng không?”

Hoàng đế hỏi sau một chút ngừng lại. Amamiya nắm chặt tay, đầu cúi xuống thấp. Giọng nói của ông nghẹn lại:

“Xin bệ hạ yên lòng!”

Hoàng đế Tatan chăm chú nhìn ông, rồi phá lên cười. Tiếng cười dội vang trong đêm tối, vọng vào từng vách lâu đài. Bóng tối trùm lên người vị hoàng đế đầy tham vọng. Tên người hầu vội vã chạy theo, bỏ lại trong phòng vắng người tể tướng già gục đầu xuống dưới, cảm nhận nỗi đau và đơn độc của một kẻ giết người đang bị báo ứng....

Nằm giữa vòng tròn của 3 vương quốc Tatan, Shimon, Lamia, Clow cũng nhanh chóng chìm vào bóng đêm. Nữ thần bóng đêm tung chiếc áo choàng của mình, bao phủ lên toàn bộ những nơi thần đi qua. Bóng đêm lan tràn, như che chắn cho những âm mưu đang dần hình thành trên vương quốc Clow đầy biến động và rối loạn. Bề ngoài, sau cuộc chiến ở “Xứ tuyết”, cuộc nổi dậy của quân Kinomoto dường như đã bị dập tắt. Tuy nhiên, trong bóng tối, cuộc nội chiến ấy vẫn âm thầm diễn ra. Mặt trăng lặng lẽ nhìn ngắm những bóng người di chuyển một cách âm thầm. Các ngôi làng ngoài kinh thành Tomoeda vắng tanh. Dân làng lợi dụng bóng tối, vận chuyển lương thực, thực phẩm và những đồ dùng cần thiết cho chiến tranh lên vùng núi Kanka, nơi tập trung của một lượng lớn quân đội Kinomoto. “Đồi ma”, một khu đồi bí ẩn của núi Kanka, đã giúp đỡ quân Kinomoto che chắn khỏi tai mắt của những người không ủng hộ. Những người Kinomoto còn sống sót sau trận chiến 1 năm trước, giờ đây chia nhau, tiếp tục làm công việc khơi dậy lòng dân. Tuy

nhân, dưới sự truy lùng gắt gao của cửa quân lính triều đình, họ không thể hoạt động trong kinh thành. Kinh thành Tomoeda, vẫn yên bình trong sự giả dối và thối nát của triều đình.

Kể từ ngày quân Kinomoto nổi dậy, sự thật được phơi bày. Trước đây, dù vẫn nghi ngờ, nhưng cho đến khi Kinomoto nổi dậy, người dân Clow mới được biết quốc vương của họ đã bị thay đổi từ 10 năm trước. Tất nhiên, quốc vương là ai không quan trọng. Điều họ biết rõ nhất, chính là cuộc sống của họ khó khăn hơn bao giờ hết. Sưu thuế cao, luật lệ hà khắc, gia nhập quân đội tùy tiện.... Triều đình bóc lột sức lao động của người dân một cách ghê gớm. Người dân căm phẫn triều đình, nhưng không có nghĩa là họ ủng hộ quân đội Kinomoto.

Kinh thành Tomoeda, vẫn lặng lẽ với những bông tuyết rơi dày. Mùa đông đến, giá lạnh. Không một người nào ra ngoài đường vào thời điểm này, hoặc nếu có, cũng chỉ là một vài người vội vã đi về nhà. Chỉ có quân đội, binh lính vẫn hoạt động, một cách ngán ngẫm hay miễn cưỡng, nhưng không một ai dám rời khỏi nơi đang từ từ bị tuyết phủ này, nếu như vẫn còn muốn giữ mạng sống, của cả bản thân và người nhà. Mùa đông năm nay, kinh thành dường như tĩnh lặng hơn so với mọi năm. Những cửa hàng không mở cửa. Ánh đuốc không còn sáng trong những ngôi nhà bán đồ chuẩn bị đón năm mới. Sự tĩnh lặng đến ghê rợn bao phủ. Dường như đâu đây, vang trong bóng tối tiếng khóc than....

Ngôi nhà lờ mờ ánh đèn. Bên căn phòng ngoài, hai đứa trẻ khoảng 9, 10 tuổi vội đứng lên khi cánh cửa đang khép chợt mở ra. Người phụ nữ bước vào nhà, đầu phủ đầy tuyết, đóng vội cửa rồi bước lên. Hai đứa trẻ cũng nhanh chóng theo chân người phụ nữ lên trên lầu. Ba người dừng lại trước cánh cửa khép hờ. Ánh đèn leo lét hắt ra qua khe cửa. Bên trong phòng, một người thanh niên ngồi chăm chú đọc một cuốn sách dày dưới ánh đèn, ngược lên nhìn ba người vừa bước vào.

“Dì Sonomi, dì về rồi à?” - người con trai vừa nói, vừa gấp cuốn sách lại - “Hiyula, Akane, các em đi ngủ được rồi!”

Hai đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi ra ngoài. Sonomi ngồi xuống chiếc giường kê cạnh bàn, vuốt nhẹ những bông tuyết trên đầu:

“Không ổn cho lắm. Theo người của chúng ta báo lại thì chỉ mới thuyết phục được những người dân ở vùng lân cận với vùng núi Kanka. Thời gian gần đây, triều đình cho truy bắt quá nhiều thiếu nữ, chỉ vì truy bắt Sakura. Chính vì thế, người dân không ưa quân đội Kinomoto. Họ nhất quyết chống lại cả hai, chúng ta và triều đình”

Người thanh niên nhíu mày suy nghĩ:

“Cháu hiểu. Đó là cách mà triều đình tách chúng ta khỏi dân chúng. Trước khi tìm được Sakura, cháu và Touya cũng đã nghĩ khá nhiều đến việc này. Chính vì vậy, chúng cháu cho người đi khắp nơi, kích động lòng dân. Chỉ tiếc rằng.... Những người đó đã mất tích trong trận lũ ở sông Tomoeda khi đang trên đường trở về ‘Xứ Tuyết’. Vậy nên bây giờ chúng ta phải làm lại từ đầu, trong khi thời gian không còn nhiều nữa.” - Người thanh niên lật những trang giấy đặt trước mặt - “Dạo này, triều đình thực hiện nhiều công việc để lấy lòng dân. Một vài khoản thuế đã được giảm đi. Dân chúng kinh thành không có ý chí nổi dậy. Có lẽ sẽ khá khó khăn cho chúng ta đây...”

“Cháu có cách gì không, Yukito? Đâu thể bỏ cuộc ở đây được” - người phụ nữ nói.

Yukito mỉm cười, đôi mắt sắc lên dưới ánh đèn:

“Tất nhiên rồi, thưa dì! Cháu không hề nói đến một cái gì liên quan đến ‘Bỏ cuộc’ mà! Về chuyện dân chúng thì dì đừng lo. Cháu tin rằng họ sẽ theo phe ta thôi. Họ muốn ‘chống lại cả hai’, nên sẽ theo ta để chống lại triều đình. Dù họ không ưa gì quân Kinomoto, một cách gián tiếp cũng đã gây tai họa cho gia đình họ. Nhưng tất nhiên là những gì chúng ta gây ra cho họ ít hơn nhiều so với triều đình đã gây ra. Chiến lược và những cái khác, chờ tin Sakura chúng ta sẽ bàn tới”

“Được.” - Sonomi đứng lên - “Hôm nay dì hơi mệt. Dì đi nghỉ đây”

“Vâng. Chúc dì ngủ ngon!”

Yukito mỉm cười nhìn theo khi cánh cửa đóng sập lại. Đôi mắt anh ánh lên đầy sắc sảo, khi khẽ liếc xuống cuốn sách dày bên dưới chồng giấy tờ. Cuốn sách nằm im, bìa sách sờn góc bốc lên mùi mốc. Bên dưới, đôi

tay anh xoay xoay một chiếc lọ nhỏ. Cuốn sách và chiếc lọ bé chỉ bằng ngón tay, hai vật chứa đựng những bí ẩn khủng khiếp mà Yukito nghi ngại khi xác định....

Nằm ở trung tâm Tomoeda – kinh thành của Clow – cung điện mang vẻ âm u, huyền bí, nép mình dưới ánh sáng lập loè, mờ ảo của những ngọn đuốc. Không như bên ngoài, ở trong cung, cung nữ và binh lính vẫn dạo đầy sân để thực hiện công việc của mình. Tuy nhiên, trên gương mặt họ vẫn hiện rõ sự lo lắng, bất an. Chính sự bất an mờ hồ này càng làm lòng người thêm rối loạn.

Chính điện được soi sáng bởi rất nhiều đuốc. Trong căn phòng nhỏ nằm sâu tận cuối 1 hành lang ở chính điện, một người phụ nữ đi qua đi lại một cách lo lắng. Phía sau chiếc bàn lộn xộn những giấy, người đàn ông to béo ngồi im, đưa đôi mắt dõi theo người phụ nữ. Thỉnh thoảng, ông ta lại thở dài khe khẽ, nhìn xuống mặt bàn.

“Li phu nhân....”

Người đàn ông phá tan bầu không khí im lặng nhưng ngay lập tức bị người phụ nữ chặn lại. Bà Li vẫn tiếp tục bước dọc căn phòng:

“Im ngay, Hiragirawa. Đừng làm ta bực mình”

“Bà đang lo lắng gì sao?” – Hiragirawa hỏi, nghi ngại.

“Hai tên ta phái đi Tatan và Shimon vẫn chưa có tin tức. Đã 5 ngày... Ta đã gia hạn, đến ngày thứ 5 phải có báo cáo.” – Li phu nhân sốt ruột nói ra ngoài – “Việc ở Lamia chắc chắn là thất bại. Ta không muốn mình sẽ thất bại ở cả Tatan và Shimon”

Hiragirawa thoáng ngập ngừng. Thân hình đồ sộ của ông ta dường như làm chiếc ghế lún sâu xuống dưới:

“Nhưng... Tôi nghĩ là tôi biết” – Bà Li dừng lại, lắng nghe khi Hiragirawa tiếp tục – “Theo báo cáo mới nhận được, 2 ngày trước có người sống ở gần rừng Tomoeda đã phát hiện xác của 2 người bị sát hại ở trong rừng. Theo điều tra ban đầu, 2 người này tuy mặc thường phục nhưng là binh lính trong cung. Và tôi thật sự có ý nghĩ, đó chính là 2 người phu nhân đã phái đi”

“CÁI GÌ???”

Bà Li gầm lên, đập mạnh tay xuống mặt bàn trước mặt Hiragirawa. Ông ta chỉ lắc nhẹ người, điềm tĩnh trả lời:

“Thông tin đã được điều tra, Li phu nhân! Tôi nghĩ có lẽ là do bọn cướp gây nên”

“Cướp? Trong rừng Tomoeda?”

“Vâng” – Hiragirawa xác nhận – “Dạo này, đột nhiên các băng nhóm hoạt động rất mạnh, chủ yếu là ở khu vực rừng Tomoeda, và có chiều hướng lan rộng ra cả kinh thành. Có lẽ đám cướp đó là bọn dân nghèo thiếu cái ăn thôi, không có gì đáng sợ cả. Nhưng tôi đã cho người đi bắt chúng”

“Bọn cướp đó lần nào cướp xong cũng giết người như vậy sao?”

“Không, thưa phu nhân. Đây là lần đầu tiên. Tôi cũng thấy lạ. Mọi lần, bọn chúng chỉ cướp của thôi, mà đa phần là của những xe thương buôn, lương thực đi ngang rừng Tomoeda. Điều lạ lùng nhất là những thương buôn này, sau khi bị cướp, vẫn thường xuyên chở hàng qua đây”

Bà Li nhíu mày. Bà ngồi xuống chiếc ghế lớn ở phía bên phải bàn đặt trước mặt Hiragirawa, trầm ngâm suy nghĩ:

“Đã có ai nói gì về bọn cướp chưa? Nhận dạng chẳng hạn?”

“Không một ai nhìn thấy. Bọn họ không có ý định tố cáo bọn cướp, có lẽ không muốn phiền hà, định cho qua chuyện. Lũ cướp hoạt động cách đây 1 năm rồi, nhưng vừa rồi mới có báo cáo. Hình như là một tiểu phụ vô tình chứng kiến đám cướp nên báo quan. Các thương nhân đành đến trình báo theo lệnh. Họ cho biết, do trời tối, bọn cướp lại che mặt nên không thể thấy gì” – Hiragirawa dừng lại một chút trong khi bà Li vẫn còn suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm trọng. Điều này làm ông ta thoáng ngạc nhiên – “Chuyện cướp vặt này

cũng không có gì nghiêm trọng. Tôi đã cho binh lính đi tìm tng tích của Kinomoto Sakura, nhân tiện điều tra việc này. Nhưng... tôi nghĩ, không cần thiết lắm thì nên cho binh lính về, tập trung vào tìm Kinomoto...”

“ĐỒ NGU!!” – Bà Li gầm lên – “Lập tức dừng tìm kiếm.... Không, tiếp tục tìm Sakura Kinomoto, dù phải lật tung cả đất nước này lên cũng phải lôi được cô ta về cho ta. Đồng thời, cử ngay quân đội đi truy quét rừng Tomoeda, bắt sống lũ cướp đó về đây. Nếu cần, huy động cả cấm vệ quân đi tìm cho ta. NHANH LÊN!”

Hiragirawa giương mắt lên đầy kinh ngạc trước vẻ mặt lo lắng của bà Li. Ông thoáng nghi ngờ về đầu óc bà, có lẽ sự lo lắng đã làm bà rối trí. Nhưng tiếng hét của bà buộc ông nghe theo. Vị quốc vương “bù nhìn” rung chuông, triệu tập quân đội, rồi vội vã rời khỏi căn phòng cơ mật của bà Li và ông, đi về phía đại điện. Tiếng chân của đội trưởng các đội quân vang lên trên nền gạch. Ánh đuốc sáng loang loáng, soi rõ ánh mắt sợ hãi của các quý tộc trong bầu trời đêm. Tuyết rơi nhẹ nhàng, bất an, báo hiệu một ngọn lửa âm ỉ chuẩn bị bùng cháy.

Li phu nhân một mình đi về phòng của mình. Sau khi từ khu phố giáp rừng Tomoeda vào đây sống trong cung điện, bà đã cho sửa lại Tây điện, nơi năm xưa gia tộc họ Li cai quản. Từ khung cửa sổ trong điện, Li phu nhân dễ dàng nhận ra đội lính đi ra từ đại điện. Bà thở dài. Đại điện – nơi kết thúc và cũng là nơi mở đầu, nơi diễn ra bữa tiệc định mệnh 10 năm trước, để mở ra một thời kì đen tối. Li phu nhân nhíu mày khe khẽ. Phòng bà sáng mờ mờ bởi ánh đuốc sắp tàn. Không cung nữ, không người hầu hạ. Tây điện chìm trong lặng im, hoang tàn dù có người sống. Ngoài cửa sổ, tuyết vẫn rơi. Bà Li ngược nhìn ngọn lửa, rồi lại nhìn ra tuyết. Tuyết lạnh giá không làm tắt được ngọn lửa đã nhóm lên cách đây 10 năm. Tuy nhiên, bà biết, Kinomoto đã hành động trước bà 1 bước. Còn bà? 2 con đường mở ra trước mắt, bà sẽ chọn con đường nào? Những giọt máu thề vẫn còn vương đọng trên con đường kia. Bà đã lựa chọn. Nhưng... bà biết, cuối con đường bà đang đi, vẫn còn một ngã rẽ... Ngã rẽ dẫn đến con đường vương máu thề nguyên....

Đêm tối lặng im. Tuyết đã phủ trắng cành cây và những mái nhà. Tiếng bước chân người chạy nhanh trong bóng tối...

“Choeng”

Tiếng binh khí vang lên chói tai. Sakura cúi người, nhảy lùi lại phía sau khi 2 thanh kiếm va chạm. Gió thổi tung chiếc áo choàng của người mới tới. Hai kẻ ghì chặt kiếm của đối phương, rồi trong tích tắc, bật người lại phía sau, tay vẫn thủ chắc vũ khí. Người vừa cứu Sakura đứng chắn trước mặt cô, giọng nói bông đùa:

“Có vẻ như cô đi đâu là vác theo một đồng kẻ thù nhỉ, Sakura?”

“Tránh ra chỗ khác, Syaoran” – Sakura lạnh lùng – “tôi không cần anh xen vào”

“Ai da” - Syaoran kêu lên với vẻ chán chường giả tạo, đồng thời chém mạnh vào kẻ kia khi hắn vừa lao đến – “Cô nói với người vừa cứu mạng mình như thế được sao?”

Sakura không trả lời. Syaoran liếc lại phía sau, kịp phát hiện cô đã biến mất. Nhưng ngay trong tích tắc ngắn ngủi Syaoran không để ý ấy, kẻ kia luồn thanh kiếm vào trong, đâm thẳng vào ngực Syaoran. Syaoran nhào người xuống tránh thì mũi kiếm của hắn đã hướng thẳng vào đỉnh đầu anh. Anh kịp nhận ra việc hướng mũi kiếm vào ngực chỉ là động tác giả, nhưng không có cách để đối phó. Syaoran chặc lưỡi. Anh không nghĩ mình sẽ chết ở đây, mặc dù “cao thủ” đứng trước mặt có vẻ không muốn để niềm tin ấy của anh trở thành sự thật. Syaoran giờ kiếm lên, mong rằng đỡ được nhất đảm chí mạng ấy.

“Vút”

Tiếng xé gió đưa một thanh đoản kiếm lao qua giữa Syaoran và kẻ giấu mặt. Thanh kiếm của hắn bị hất tung lên, quay mạnh rồi rơi xuống. Chớp lấy thời cơ, Syaoran đứng lên, bật người ra sau. Khi kẻ bí ẩn vừa đưa tay ra đỡ lấy thanh kiếm của mình, thì một bóng đen đã phóng ra, cướp lấy thanh kiếm vừa hạ xuống. Lưỡi kiếm sắc sáng lên trong ánh lửa mờ mờ phát ra từ xung quanh. Mái tóc nâu trà lò xo xoà trong gió:

“Coi như chúng ta không ai nợ ai, Li Syaoran”

Syaoran nhún vai. Dưới lớp áo chùng, kẻ kia khẽ cười. Khi Sakura chưa kịp nhận ra, hắn giật tay về phía thanh kiếm, bẻ mạnh tay cô ra phía sau. Syaoran lao lại với tốc độ nhanh nhất. Ngay lập tức, kẻ đó cướp

lại thanh kiếm của hắn từ tay Sakura, nhảy lên mái nhà tầng cung. Vừa lúc đó, tiếng cung nữ vang lên gọi Hoàng hậu. Chiharu thở mạnh, lo sợ nhìn lên mái nhà, nơi kẻ kia vừa biến mất. Từ phía mái nhà đối diện, Quốc vương lao người xuống dưới.

“THÍCH KHÁCH!!”

Tiếng quân lính la hét, tiếng bước chân chạy dồn dập. Cung nữ vây quanh Hoàng hậu. Không kịp để ý tình hình xung quanh, Sakura nhún người, phóng lên mái nhà, đuổi theo kẻ giấu mặt. Quốc vương định lao theo, nhưng ngay lập tức, Syaoran giữ lại:

“Quốc vương, bảo vệ Hoàng hậu”

Yamazaki quay lại nhìn, bắt gặp khuôn mặt lo sợ của Chiharu khi nhìn theo bóng Sakura đang khuất dần. Syaoran cũng phóng lên trên, ẩn mình vào bóng đêm.

“NGƯỜI ĐẦU...” - Quốc vương hét vang ra lệnh - “Bảo vệ Hoàng hậu. Truy bắt thích khách. Bằng mọi giá phải bảo vệ Li thiếu chủ và Kinomoto tiểu thư!”

Tiếng binh lính chạy dồn dập trong cung điện. Ánh đuốc sáng loáng lên. Tiếng lục soát, gầm thét... Sự hỗn loạn tạo nên bầu không khí sôi động đã biết mất từ lâu trong cung điện Lamia.

Sakura nhảy từ mái nhà này sang mái nhà khác. Phía trước, kẻ lạ mặt chạy nhanh như gió, làm Sakura phải khó khăn lắm mới không để hắn chạy thoát. Mùa đông, gió lạnh thổi bay mái tóc và làm rơi những giọt mồ hôi chảy dài trên mặt Sakura. Phía dưới, tiếng bước chân quân lính vọng vang. Ánh lửa loang loáng trong bóng tối bao la. Sakura đảo mắt xung quanh nhưng vẫn tập trung ánh nhìn vào kẻ chạy phía trước. Chỉ còn một chút nữa, hắn sẽ ra đến cổng cung điện. Sakura ngừng lại, nhìn xuống dưới. Quân lính chạy dồn dập, mắt dõi theo kẻ thích khách. Sakura phóng sang mái nhà đối diện, rồi lại tiếp tục lao người về phía trước. Con đường này không chạy thẳng ra cổng cung điện như lối tên bí ẩn đang đi. Đường Sakura đi qua cung của Hoàng hậu, nhưng cũng là con đường tắt để ra đến cổng. Sakura tăng tốc. Cô cần phải bắt được hắn. Đây là lần thứ ba cô bị ám sát mà không biết do ai. Lần đầu trong “đôi ma”, lần thứ hai, bác Wei đã thế mạng cho cô, và đây là lần thứ ba. Sakura không biết kẻ này có trùng với kẻ 2 lần trước muốn giết cô không, nhưng cô biết, cả 3 lần đều không phải người của triều đình, của Li phu nhân. Tên này tấn công Syaoran không dè chừng, mà Sakura nghĩ, dù sao bà Li cũng sẽ không giết con mình. Để biết sự thật, để tìm và trả thù kẻ đã giết bác Wei, Sakura nhất định phải bắt được kẻ này.

Sakura bám tay vào thành mái nhà để dừng cơ thể lại. Bên đối diện, kẻ kia cũng dừng lại, bóng áo chàm đen ay phần phật. Hắn khẽ kéo chiếc mũ trùm đầu, quan sát quân lính dè dặt tràn bên dưới. Đằng sau, Syaoran cũng áp sát. Khẽ cười. Bốn mắt nhìn nhau, không nói nhưng dường như đã thấu tóm ý nghĩ của đối phương. Hắn thì thầm điều gì đó, rồi khẽ liếc mắt về phía Sakura. Cô giật mình, lao người sang nhưng ngay lập tức, kẻ đó biến mất trong bóng tối. Bên dưới, quân lính chạy tán loạn, lần mò từng gốc cây, ngọn cỏ để lần tìm. Sakura lo lắng đưa mắt nhìn quanh. Cô cần tìm ra kẻ đó, vì mục đích của mình và cũng vì sự an toàn của Quốc vương, Hoàng hậu. Tuy nhiên, bên cạnh, Syaoran không có vẻ gì là muốn đuổi theo. Anh khẽ lẩm bẩm:

“Nơi cao nhất...”

“...”

“Ah..” - Như chợt nhận ra sự có mặt của Sakura, Syaoran mỉm cười, tung về phía cô thanh đoản kiếm - “Kiếm của cô đây, Sakura. Tôi chắc không cần cảm ơn cô đã cứu mạng chứ? Bởi vì không ai nợ ai mà!”

Sakura đảo mắt xung quanh:

“Anh không định đuổi theo à? Có thể hắn sẽ gây nguy hiểm cho Quốc vương và Hoàng hậu”

“Tôi không nghĩ vậy” - Syaoran cười nhẹ nhàng.

“Anh biết hắn là ai phải không?”

Syaoran nhún vai, không trả lời câu hỏi:

“Cô muốn tìm hắn à?” – Anh ngừng lại cho đến khi nhận được cái gật đầu của Sakura – “Tôi nghĩ là không nên. Nếu muốn xác định thì cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần, sẵn sàng chấp nhận mất đi một thứ quan trọng”

“ ‘Thứ quan trọng’? Hắn đang ở đâu?”

“ ‘Nơi cao nhất’. Hắn nói vậy” – Syaoran trả lời, vẫn với nụ cười tươi tắn.

“Nơi cao nhất?” – Sakura lẩm bẩm nhắc lại – “Lâu đài giải trí!”

Sakura kêu lên rồi phóng vụt đi, không đợi Syaoran kịp nói thêm. Anh lắc đầu, lao người vào màn đêm tối. Phía dưới, bước chân quân lính vẫn rầm rập. Những ánh mắt tò mò, hiếu kì của cung nữ từ trong ló ra ngoài. Cẩm quân, vệ binh phát huy hết khả năng tìm kiếm. Ánh lửa rực sáng một góc trời....

Không như xung quanh và tổng thể cung điện, Lâu đài giải trí vắng lặng, không một bóng quân lính. Từ khi Chieka chết, nơi đây đã trở thành điểm cấm đối với tất cả cung nữ và binh lính. Quân lính đi tuần chỉ vòng xung quanh khu vực này. Cửa vào lâu đài đã bị niêm phong từ lâu. Những cành cây leo loà xoà trên lan can, vòng quanh như bao vây lấy cả toà lâu đài. Lá cây rung nhẹ trong gió. Từ xa trông lại, cả lâu đài như một chồi gác nằm giữa rừng.

Khi Sakura đến nơi, dấu niêm phong ở cửa vào đã bị xé bỏ. Cánh cửa mở toang, như mời gọi, như đợi chờ. Những cành cây leo đứng đưa. Sakura ngược nhìn lên trên. Đứng trên tầng cao nhất của lâu đài, một bóng người thấp thoáng. Bóng áo choàng đen bay trong bóng cây rủ xuống. Sakura lao người vào bên trong, nhảy những bậc thang dài. Cô nhất định phải bắt được hắn. Kể đó rõ ràng có một mối liên quan nào đó. Cô cảm thấy hắn rất quen. Khi đánh nhau với Sakura, dường như hắn đã cố gắng chừa lại cho cô một lối thoát. Lúc không còn lối thoát nào, cũng là lúc Syaoran xuất hiện và cứu thoát cô. Sakura thầy ngờ. Có lẽ kẻ này không phải kẻ đã từng ám sát cô 2 lần trước. Kẻ này không muốn giết cô NGAY LẬP TỨC! Có thể hắn sẽ giết cô, nhưng có vẻ, hắn đang vờn con mồi của mình. Và bây giờ, hắn bình thần đứng chờ...

Sakura dừng lại, khi những làn gió lạnh lùa vào. Cánh cửa ban công mở toang. Chiếc áo đen vẫn bay trong gió, như không bao giờ dừng lại. Khi đối mặt với hắn, Sakura nhận thấy, đôi mắt hắn đang cười. Sau một thoáng rất nhỏ ngạc nhiên, hắn đã cười. Nhưng.... Ánh lửa mờ mờ giúp Sakura nhận ra, ánh mắt hắn.... rất dịu dàng... giống như khi cô nhìn thấy khi nãy, lúc hắn tấn công cô. Cũng như lần trước, không kịp đợi Sakura tiếp tục suy nghĩ, hắn tấn công cô.

“Cũng đến đây sao, Sakura?...”

Kể đó lẩm bẩm. Giọng nói quen thuộc làm Sakura giật mình. Trong lúc cô bị phân tâm, hắn đã kịp dồn Sakura ra đến lan can. Thanh kiếm của hắn lia nhanh trong gió. Sakura cúi người tránh, đồng thời đưa kiếm lên đỡ. Khi cô nhảy lên trên và phóng kiếm ra, bất chợt mất đà, trượt mạnh chân trên lan can. Sakura rơi xuống dưới....

“SAKURA....”

Tiếng Syaoran thét vang. Sakura quơ tay, tự xoắn tay mình vào chiếc dây leo lơ lửng. Những thân cây leo bao quanh toà lâu đài đã giúp Sakura không bị rơi xuống dưới. Nhìn xuống dưới, Sakura thoáng rung mình. Tối đen, như một cái hố sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy. Trong thoáng chốc, dường như Sakura nhìn thấy xác của một cô gái nằm trong vũng máu ở bên dưới. Thở mạnh. Sakura xoắn thêm một vòng nữa các dây xoắn vào tay mình, làm điểm tựa, lộn vòng lên trên. Trụ vững trên lan can, Sakura thở phào nhìn xuống dưới rồi nhảy vào trong.

Khi đầu gối Sakura chạm vào nền gạch lạnh lẽo của ban công, cô nhận ra Syaoran đang ngồi bên cạnh. Nhờ cây cối, cô đã hai lần thoát chết khi rơi từ trên cao xuống, và lần đầu tiên, chính là lần định mệnh khiến cô gặp Syaoran. Sakura dịch người lại phía sau, nhưng không vội ngẩng lên. Cô cảm nhận được hơi thở của Syaoran bên tai mình. Nếu lúc đó, cô ngẩng lên, có lẽ mặt cô sẽ chạm vào mặt của Syaoran. Khi cảm thấy đã đủ an toàn, Sakura nhìn lên Syaoran. Lại một lần nữa, cô rung mình...

Ánh mắt Syaoran lạnh lẽo, hằn lên như ánh mắt của một loài “dã thú”. Dù ánh lửa mờ ảo, cũng đủ để Sakura nhận ra khuôn mặt anh đang tái đi. Không còn vẻ dịu dàng anh vẫn dùng để nói chuyện với cô, không còn nụ cười thường trực trên môi. Lúc này, Syaoran trông giống như một tử thần đáng sợ, đang sẵn

sàng cướp đi sinh mạng của bất kì ai đứng gần. Trái tim Sakura đập mạnh. Cô đã từng một lần nhìn thấy vẻ mặt ấy của Syaoran. Nhưng lần này, cái tức giận và lạnh lẽo ấy còn khủng khiếp hơn hàng vạn lần cái buổi tối Sakura kể cho Syaoran nghe về chuyện của Rika, ngay sau khi cô bị bắt cóc. Cô kinh hoàng lùi lại. Không phải vì sợ, mà là vì đau lòng.

Chậm rãi, Syaoran đứng lên. Đôi mắt lạnh lùng nhìn kẻ đang đứng trước mặt. Cái lạnh toát ra từ Syaoran không làm hấn nao núng. Vẫn giữ vẻ bình thản, hấn nhìn lại Syaoran bằng đôi mắt thách thức. Giọng nói của Syaoran vang lên trong bóng tối, trộn lẫn trong cái giá lạnh và sự tức giận.

“Đủ rồi đấy!”

Syaoran nói như ra lệnh. Mắt anh ánh lên tia nhìn chết chóc. Trong thoáng chốc, Sakura sợ hãi nghĩ Syaoran sẽ giết kẻ đó. Tuy nhiên, một niềm tin kì lạ nào đó trong tâm trí làm cô ngừng lại trước khi kịp chạy ra chắn giữa hai người. Syaoran chắn trước mặt cô, đứng im. Kẻ kia từ từ kéo khăn che mặt. Mỉm cười...

“Tôi biết cậu sẽ nhận ra, Syaoran”

Sakura thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc. Bóng áo đen vẫn bay nhẹ trong gió. Kẻ đó khẽ cười, ngạo nghễ và thách thức

52. Chương 52: Quyết Định Của Mỗi Người

“Te... Không... không thể nào... sư phụ Terada..”

Sakura không thể tin vào mắt mình, khi lớp khăn che mặt nhẹ nhàng bay đi trong gió. Đôi mắt Terada dịu dàng nhìn Sakura, nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên khi đối mặt với sự lạnh lẽo của Syaoran. Cái lạnh của Syaoran vẫn toát ra trong bầu không khí âm u của lâu đài. Bóng dây leo tạo nên những hình thù kì dị, in bóng trên tường. Phía dưới, bóng tối như muốn nuốt chửng tất cả. Sakura không nói lên lời vì kinh ngạc và hãi hùng. Terada là con của Đại trưởng lão, là người sư phụ thứ hai đã dạy Sakura nhiều điều cần thiết cho cuộc chiến sắp tới, từ võ thuật, kiếm thuật cho đến cả chiến lược chính trị. Sakura coi Terada như người thân, như người anh trai. Đó cũng là người mà cô tôn kính, tin tưởng. Nhưng lần này, Terada muốn GIẾT cô.

Terada mỉm cười nhẹ nhàng, tiến lại phía Sakura. Mắt Sakura mở to, bất ngờ và hoảng hốt. Nhưng vừa lúc ấy, Syaoran dịch chuyển nhẹ, ngăn cách giữa Sakura và Terada. Lưng anh rộng, chắn trước mặt Sakura. Cô thở mạnh, cảm thấy trấn tĩnh lại nhưng ngay lập tức, cái lạnh giá của Syaoran khiến Sakura giật mình.

“Nếu mục đích của anh là như thế thì anh đã đạt được rồi đấy. Ngừng lại và biến khỏi đây. NGAY LẬP TỨC!”

Giọng Syaoran lạnh như băng giá, nhưng xen vào đó, sự tức giận bốc lên ngàn ngút. Cái lạnh bên ngoài không che dấu được sự tức giận bên trong. Sakura cảm nhận thấy. Cô bám chặt tay vào lan can. Những dây leo cọ vào tay cô ran rát. Nhưng, tâm trạng của Syaoran dường như không có ảnh hưởng đến Terada. Anh vẫn điềm tĩnh, mỉm cười:

“Được rồi mà, Syaoran. Cũng không thể trách tôi được. Tôi chỉ bảo cậu đến chứ đâu nói cậu đem cả Sakura tới đâu!”

“Đi khỏi đây!” – Syaoran lạnh lùng ra lệnh.

“Đã đưa cô ấy tới đây, tôi nghĩ cậu muốn cho Sakura biết sự thật!” – Terada bình tĩnh nói.

Sakura giật mình. “Mất đi thứ quan trọng”. Syaoran biết mọi chuyện. Biết cả quan hệ của cô và Terada. Sự phản bội của Terada đánh một đòn đau vào Sakura. Nỗi giận dữ bùng lên trong tâm hồn tĩnh lặng của cô gái. Syaoran đã lấy đi những gì cô tin tưởng nhất, tất cả, nếu như cả Naoko cũng phản bội cô. Và bây giờ, đến cả sư phụ Terada.

“Tôi đã có ý đó” - Giọng Syaoran lạnh lẽo vang lên – “Nhưng đó là lúc trước”

“Trước lúc Sakura suýt rơi xuống, đúng không?” – Terada hỏi đầy hiểu biết.

Trong một thoáng, một làn gió vụt thổi ngang, làm lá cây rung mạnh. Syaoran biến mất khỏi mắt Sakura, và xuất hiện bên cạnh Terada. Thanh kiếm trên tay Syaoran ghì chặt lên cổ Terada.

“Ngừng lại!” – Sakura lên tiếng sau khi đã hoàn toàn làm chủ được suy nghĩ và lời nói của mình – “Em có chuyện cần nói, sư phụ Terada”

Terada mỉm cười. Đôi mắt hổ phách trong suốt liếc lại phía Sakura, thanh kiếm trên tay từ từ thu lại. Syaoran đứng tránh sang một bên, khi Sakura chậm rãi tiến lại. Anh ngạc nhiên nhìn nụ cười điềm tĩnh trên môi Sakura, đối mặt với vẻ thản nhiên của Terada.

“Sư phụ Terada, lâu quá mới gặp”

Terada cười khê:

“Lâu quá mới gặp, Sakura! Em đã tiến bộ rất nhiều. Là người dạy em, tôi thật sự thấy vui mừng và hạnh diện”

“Đều là nhờ thầy thôi!” – Sakura nhìn xoáy vào đáy mắt Terada, cương quyết nhưng vẫn mỉm cười – “Sư phụ, thầy đã phản bội gia tộc Kinomoto, đúng không?”

Terada nhìn sâu vào mắt Sakura. Ánh mắt cô công chúa ngày nào giờ đã đầy quyết đoán. Ánh mắt như buộc người được hỏi phải trả lời. Ánh mắt đủ sức tra hỏi sự thật. Tiếng cười bật khê ra từ miệng Terada. Cô công chúa nhỏ đã thật sự trưởng thành. Anh đã thực hiện lời hứa với cha, giúp công chúa lớn khôn, để hoàn thành sự mệnh. Terada nhẹ nhàng bước đến sát Sakura, nhìn thật lâu vào mắt cô. Đôi mắt lục bảo cương nghị nhìn lại.

“Công chúa, nhìn vào mắt tôi, công chúa có biết được sự thật không?”

Sakura chợt mỉm cười. Cô vẫn dùng đôi mắt tôn kính nhìn người thầy của mình:

“Sự thật....” – Sakura khê ngừng lại như để suy nghĩ. Nụ cười thấu hiểu nở trên môi cô gái – “Sư phụ.... Thầy thấy vui chứ? Thầy đã tìm được sự ‘thú vị’ mà thầy muốn chưa?”

Terada dùng nụ cười của mình đáp lại. Đôi mắt ấm áp nhìn Sakura, như ánh mắt của một người cha đã hoàn toàn yên tâm về cô con gái nhỏ:

“Tôi rất vui, công chúa!”

Syaoran chỉ im lặng đứng nhìn trong suốt cuộc nói chuyện của hai thầy trò Kinomoto. Tiếng âm u kêu lên kéo kẹt trong tiếng gió. Sakura biết mình đang làm gì. Cô biết Terada đang ở đâu trong trận chiến. Cô cũng hiểu, cô sẽ phải chiến đấu với chính người đã dạy mình. Nhưng... cô muốn tin anh, giống như cô đã tin Naoko. Và cô tin rằng, mình sẽ không bao giờ hối hận nếu như sự tin tưởng ấy đặt nhầm chỗ. Terada quay lại phía Syaoran. Syaoran khê nhún vai trước nụ cười chiến thắng của Terada. Vừa úc ấy, tiếng bước chân dồn dập vang lên. Ánh lửa loang loáng trên cầu thang. Terada ngược nhìn, mỉm cười:

“Tạm biệt, Sakura!”

Anh gửi lại cho Syaoran một nụ cười ẩn ý, trước khi bám vào những dây leo chằng chịt trên ban công, đu người xuống dưới. Khi Terada vừa khuất mình trong bóng đêm, quân lính lao vào chỗ Sakura và Syaoran đứng. Ngay phía sau, quốc vương xuất hiện vội vã. Chiếc áo choàng tung lên cao trong gió. Hoàng hậu thở mạnh, bước ra từ sau quốc vương.

“Thích khách đâu? Hai vị không sao chứ?” – Quốc vương nhìn quanh trong khi quân lính hua mũi giáo xung quanh đề phòng.

“Hắn đi rồi!” – Syaoran trả lời.

Quốc vương nhíu mày quan sát. Ngài cười nhẹ:

“Xong rồi à?”

“Xong rồi” – Syaoran gật đầu, liếc nhìn Sakura.

“Lui ra” - Quốc vương ra lệnh cho những quân lính đang lùng sục xung quanh – “Không cần tìm nữa. Các người về vị trí canh gác của mình đi”

Quân lính dạ ran rồi rút lui, dù thoáng ánh nhìn ngạc nhiên nhưng vẫn không dám trái lệnh. Hoàng hậu rên lên khe khẽ. Quốc vương đau lòng tránh nhìn mặt hoàng hậu. Hiểu ý, Sakura đề nghị rời khỏi lâu đài. Toà lâu đài cổ kính lại trở lại về âm u, hoang tàn, ngủ yên trong bạt ngàn màu xanh của cây cối. Bóng tối lại phủ lên, che lấp sự ồn ào, đem đến cái tĩnh lặng, tăm tối của quá khứ.

“VẬY... Người thắng cuộc...”

Hoàng hậu nói sau khi tất cả đã đứng trong tấm cung và trấn tĩnh sau một sự kiện bất ngờ xảy ra trong đêm tối. Syaoran ngắt lời:

“Tôi thua”

Anh tra kiếm vào bao. Hoàng hậu Chiharu mỉm cười:

“Tôi biết. Cậu thua rồi! Người thắng cuộc là tiểu thư Kinomoto. Quốc vương, xin hãy thực hiện yêu cầu của cô ấy”

Chiharu nói nhưng không nhìn quốc vương. Khuôn mặt Quốc vương thoáng buồn. Đã bao lâu, Chiharu không còn gọi tên Ngài. Ngài quay lại phía Sakura, cười vang:

“Tiểu thư Kinomoto, vậy... Theo đúng lời hứa, tôi sẽ cho quân đội sang giúp đỡ, bất cứ khi nào tiểu thư cần. Lamia và Clow không phải hai nước đồng minh, cũng không nước nào là chư hầu của nước nào, nên việc này sẽ không ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai nước. Lamia nhất định sẽ giúp đỡ tiểu thư!”

“Đa tạ quốc vương”

Sakura quỳ xuống tạ ơn. Phía sau Yamazaki, Syaoran mân mê thanh kiếm, đôi mắt không còn vẻ lạnh lẽo nữa mà đã trở lại ánh nhìn bình thản cùng nụ cười thường trực. Hoàng hậu hỏi:

“Bao giờ tiểu thư trở về? Nay mới 5 ngày, tiểu thư sẽ ở đây đủ 7 ngày chứ?”

“Không” – Sakura trả lời – “Sáng sớm mai tôi sẽ về...”

“VẬY bây giờ tiểu thư đến cung của tôi nhé. Tôi hi vọng có thể trò chuyện với tiểu thư trước khi tiểu thư rời khỏi đây”

Sakura gật đầu tuân lệnh. Sau khi cúi chào quốc vương, cô vội vã đi theo hoàng hậu. Trước khi ra khỏi tấm cung, Sakura đưa mắt lại phía Syaoran. Anh ngừng mân mê thanh kiếm, ngược lên nhìn. Đôi mắt hồ phách dịu dàng nhìn sâu vào ánh mắt lục bảo trong veo. Ánh mắt ấy như lướt tiếc, như muốn níu giữ mà không thể nói ra. Trái tim Sakura đập mạnh. Có lẽ đó chỉ là tưởng tượng. Syaoran muốn giết cô, chỉ cần có cơ hội. Chắc chắn! Nhưng cô cũng không muốn điều tưởng tượng của cô trở thành sự thật. Cô chịu trách nhiệm về mối thù của gia tộc, của gia đình, và rất nhiều người liên quan. Nếu Syaoran giữ cô lại, cô không dám chắc mình đủ cứng cỏi và cương quyết để không ở lại bên anh. Nhưng... Sakura quay đi, quên lãng và vô tình...

Syaoran thở dài khi bóng Sakura khuất trong đêm tối. Đây có phải là lần cuối cùng không? Biết đâu, lần sau gặp lại, máu của một trong hai người đã phải chảy. Dù đó là việc không thể tránh, nhưng...

“Lại thế rồi” - Tiếng quốc vương cắt ngang luồng suy nghĩ của Syaoran – “Ánh mắt cậu dường như chỉ dịu dàng khi có mặt Sakura. Còn bây giờ, nó lại trở về vẻ lạnh lùng nhưng đầy đau khổ. Tôi thì mong ánh mắt cậu giống như trước đây... Sao cậu không giữ cô ấy lại?”

“Giữ lại? Cậu đang nói chuyện gì vậy, Yamazaki?”

Yamazaki ngồi xuống ngai vàng, trả lời:

“Giữ Sakura lại. Cậu hiểu mà”

“Tại sao?” – Syaoran hỏi một cách “ngây ngô”.

“Không bao giờ sống thật lòng mình không phải là điều tốt đâu, Syaoran. Tôi đã nói là tôi không muốn uống rượu một mình phải không? Nếu cần, tôi có thể cho cậu một chỗ yên bình để hai người sống với nhau. Như vậy, ‘ngày mà cậu chuẩn bị’ sẽ không tới...”

Syaoran bật cười chua xót:

“Ha, nếu cuộc sống lúc nào cũng nhẹ nhàng như vậy thì tốt quá. Cậu hiểu mà, Yamazaki. Tôi không muốn có một ‘Chiharu’ thứ hai...”

Quốc vương thở dài, tựa vào ngai. Đôi mắt Yamazaki mơ màng nhìn lên trần nhà. Hơi thở đều đều vang lên. Syaoran đứng dựa người vào cột, tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn băng quơ. Chợt Yamazaki phá tan sự im lặng:

“Cậu về ngay à?”

“Đúng vậy” – Syaoran trả lời.

“Lại đi bảo vệ Sakura à? Giống như cậu vẫn luôn đi sau cô ấy suốt quãng đường từ Clow sang đây” – Yamazaki mỉm cười hiểu biết.

“Không” – Syaoran khẽ cười – “Có lẽ tôi sẽ đi từ đêm nay. Tôi còn có việc phải làm”

Yamazaki mỉm cười, thoáng buồn:

“Tạm biệt, Syaoran. Có lẽ chúng ta sẽ không thể gặp lại nhau nữa. Nhưng tôi vẫn sẽ mang rượu đến. Khi đó nhớ uống với tôi nhé”

“Tạm biệt”

Syaoran ngừng lại một lát rồi lặng lẽ nói. Giọng nói trầm trầm, đượm chia li, từ biệt. Cung nữ, binh lính đứng im, tạo nên sự tĩnh lặng, xót xa. Anh quay người, bước ra ngoài. Khi Syaoran sắp khuất sau cánh cửa, bất chợt, Yamazaki lên tiếng:

“Cậu không hối hận vì con đường cậu chọn chứ, Syaoran?”

Syaoran không quay lại, nhưng chân anh dừng bước. Tiếng nói vang lên nhẹ nhàng:

“Cho dù hối hận, tôi cũng không thể quay đầu được nữa, đúng không?”

Yamazaki mỉm cười, nụ cười đau đớn:

“Đúng vậy....”

Im lặng. Syaoran ngừng lại một lúc rồi bước đi, không một lần quay lại. Bóng đêm nuốt chửng anh vào trong hương mùa đông nhẹ nhàng. Yamazaki tựa lưng vào ngai vàng, đôi mắt lơ đãng nhìn lên trên. Khi người ta cổ ngược lên cao, là khi người ta đang cố gắng ngăn lại. Nhưng... dù đã ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt vẫn lăn dài trên gò má vị quốc vương trẻ. Ngài đặt bàn tay lên trên mắt, đôi môi mấp máy. Tiếng thì thầm vang lên trong im lặng:

“Vĩnh biệt, Syaoran...”

Sakura quát roi vào ngựa. Đêm hôm trước, sau khi từ phòng hoàng hậu trở về, Sakura đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa Syaoran, Terada và Rika Sasaki.

Sakura bước từ cung của hoàng hậu ra. Sau cuộc nói chuyện với hoàng hậu, cô hi vọng rằng có thể thay đổi được điều gì đó không khí nặng nề trong cung điện Lamia. Thời tiết hơi lạnh lạnh, nhưng không làm Sakura khó chịu. Không giống ở Clow, bầu trời Lamia luôn yên ả cùng những làn gió thoang thoảng nhẹ nhàng, đem lại cho người ta hứng thú. Sakura tiếp tục cuộc dạo đêm đã bị Terada phá rối lúc trước. Gió thổi tung mái tóc màu trà. Sakura khoan khoái hưởng thụ cảm giác bình yên của trời đất, trước khi thật sự bước chân vào cuộc chiến của chính bản thân cô.

Bất chợt, một tiếng động mạnh làm Sakura chú ý. Cô nhìn quanh, đề phòng cảnh giác. Cách cung hoàng hậu một lầu nhà, nằm giữa tấm cung và hậu cung, một phần của hậu cung được tách riêng ra làm nơi ở

của khách. Sakura nhẹ nhàng tiến lại gần phía căn phòng có ánh sáng. Cô nhanh chóng nép mình vào gốc cây khi nhận ra hai bóng người nhảy từ trên mái nhà xuống. Sau khi ngó quanh như để kiểm tra, hai bóng người lẹ làng bước vào trong khi cánh cửa được mở ra bởi chính người chủ nhân của căn phòng.

Nhẹ nhàng và nhanh chóng, Sakura tiến lại, áp sát cánh cửa. Qua khe cửa, cô dễ dàng nhận ra hai bóng người vừa bước vào: Terada và một người quen cũ của cô: Rika Sasaki. Chủ nhân của căn phòng, Li Syaoran mỉm cười với hai người khách không được cung điện đón chào:

“Tôi biết hai người sẽ đến, nhưng dường như trễ hơn tôi tưởng”

Terada kéo mũ ra khỏi đầu, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh:

“Quân lính canh gác ghê quá. Biết thế tôi sẽ không làm náo loạn lên như thế. Chúng tôi phải đợi đến khi chúng đổi phiên gác mới vào được đây. Cậu định bao giờ đi, Syaoran” – Terada hỏi thêm khi nhìn thấy đồng hành lí Syaoran đã xếp gọn gàng.

“Ngay bây giờ!” – Syaoran mỉm cười trả lời.

“Trời đất” – Terada thở dài – “Biết cậu sẽ đi ngay, tôi ở ngoài chờ cho đỡ mệt. Chỉ tiếc là Sasaki cô nương muốn vào thăm cậu”

Terada mỉm cười nhẹ nhàng, cho dù nhận được ánh mắt lạnh lùng của Rika. Rika gom khăn che mặt và mũ trong tay:

“Anh định về kinh thành luôn chứ, Syaoran? Nhiệm vụ lần này của anh đã THẤT BẠI” – Rika nhấn mạnh.

“Ừm...” – Syaoran tươi cười – “Tôi cũng nghĩ từ đó là từ thích hợp nhất để chỉ trường hợp này.” – Rika cau mày khó chịu trước giọng nói bông đùa của Syaoran trong một tình huống đáng – lẽ – phải – ân – hận này – “Cô đã báo với mẹ về thất bại của tôi rồi sao?”

“Chưa. Anh thừa biết điều đó mà, Syaoran” – Rika cau mày – “Tôi nghĩ anh sẽ thích công việc dùng để ‘Đoái công chuộc tội’ này”

“....”

“Hãy đến đảo Hongo. Thứ mà anh phải lấy về được chuyển về đảo Hongo...”

Sakura cho ngựa phóng đi hết tốc lực. Hongo là một hòn đảo trung lập nằm giữa Clow và Lamia. Từ kinh thành Lamia đến Hongo, nếu đi nhanh thì chỉ mất chừng hơn 2 ngày. Dù Rika không nói ra “thứ” mà Syaoran phải lấy ở đảo Hongo, nhưng Sakura có thể biết đó là gì....

Con ngựa phóng đi vội vã. Trên bầu trời, 3 con chim sải rộng cánh về 3 phía khác nhau: Kinh thành Tomoeda, Shimon và Tatan....

Terada và Rika đứng nhìn bóng ngựa phía trước khuất dần. Tấm áo choàng tung bay theo làn gió, làm nổi lên màu nâu sẫm của mái tóc ngắn. Cát bụi tung theo bước chân ngựa, làm mờ ánh mắt người phía sau. Rika khẽ buông tiếng thở dài.

“Tại sao cô thở dài?”

Rika có thể chắc chắn rằng cô đã cố gắng để người bên cạnh không nghe thấy, nhưng sự thính tai của Terada không còn làm cô ngạc nhiên như trước. Đôi mắt Rika lặng lẽ nhìn theo những lớp cát đang dần dần khuất xa:

“Tôi nghĩ.... Syaoran của ngày hôm nay, có lẽ là do chính tay tôi đã tạo ra...”

“Cô à?” – Terada mỉm cười hỏi lại.

“Cách đây gần 10 năm, lần đầu tiên tôi gặp Syaoran là ở trong căn phòng cao nhất của nhà họ Li. Khi ấy cũng là lúc tôi được biết cả gia đình mình đã chết trong bữa tiệc của quốc vương Kinomoto, tôi may mắn sống sót do không đến dự tiệc. Có lẽ tôi đã điên loạn đến mức không thể kiềm chế, mẹ nuôi nhốt tôi trong

căn phòng đó. Không biết từ bao giờ, tôi đã không bước chân ra ngoài, không suy nghĩ, không ý kiến. Có lẽ khi ấy, tôi còn sống mà thực chất là ‘đã chết.’ – Đôi mắt Rika trầm xuống khi nhớ lại chuyện trong quá khứ - “Cho đến một hôm.... Syaoran đã đột ngột xuất hiện ngoài cửa sổ của căn phòng. Dù Syaoran không còn nhớ, kể cả về tôi, nhưng tôi lại không thể nào quên. Anh ấy cười.... rất tươi... Đó cũng là lần đầu tiên suốt từ khi phát hiện ra ba mẹ mình chết, tôi có thể cười cùng người khác.... Sau hôm ấy, ngày nào Syaoran cũng đến thăm tôi... Và tôi đã có thể bước ra ngoài... Nhưng.... Sau khi tôi rời khỏi đó, Tôi không gặp được Syaoran nữa. Mẹ nuôi cho tôi đi học, ở một nơi riêng biệt. Đến khi gặp lại, như anh biết, Syaoran đã gặp và có tình cảm với Kinomoto – kẻ thù của cả hai chúng tôi. Mẹ nuôi đồng ý khi tôi đề nghị được lấy Syaoran. Và tôi đã làm mọi cách, kể cả thiêu cháy Sakura Kinomoto để giành lại được Syaoran. Chắc anh không tin...” – Rika hơi mỉm cười – “....Khi có ý định thiêu chết Kinomoto, tôi vẫn nghĩ cô ấy là Sakura Akizuki. Tôi muốn giết cô ấy, bởi vì cô ấy lấy mất Syaoran.... của tôi.” – Rika ngừng lại một lát trước khi thốt lên từ cuối cùng.

Terada vẫn chăm chú lắng nghe, không cắt ngang, không hỏi cũng không bình luận. Rika mỉm cười nhẹ nhàng, cười nhưng đau buồn....

“Khi Syaoran yêu Kinomoto, Syaoran vẫn là Syaoran của ngày xưa – Syaoran đã mỉm cười với tôi hồi đó. Không... Đó có lẽ là một Syaoran khác, một Syaoran tràn ngập tình cảm, tràn ngập tình yêu cuộc sống. Khi tôi gặp lại Syaoran trong “Quán ăn Rika” cùng Sakura, nụ cười của anh ấy lúc đó thật sự rất đẹp. Nụ cười không ưu lo, không suy nghĩ, không bị ràng buộc bởi quá khứ và hiện tại, hận thù và yêu thương. Đó thật sự là một Syaoran tôi mong ước, một Syaoran tôi yêu thương. Nhưng.... Chính tay tôi đã giết ‘Syaoran’ ấy, biến anh thành ‘Ác quỷ’. Chính tôi đã yêu cầu Syaoran cắt đứt mọi liên hệ của mình với thế giới loài người, bằng cách cắt đứt đi sợi dây mỏng manh nối anh với tình cảm. Không có sợi dây ấy, Syaoran vẫn sống, vẫn mỉm cười, nụ cười giống như khi tôi gặp lần đầu tiên, nhưng.... không giống với ‘Syaoran’ luôn ngồi ăn với Kinomoto... không phải Syaoran đó... Syaoran có nụ cười thật sự ấy đã bị tôi GIẾT... Có lẽ, quyết định năm ấy của tôi là sai lầm... Quyết định giành lấy Syaoran...”

Ánh mắt Rika nhìn về phía trước, nhưng lại xa xăm đến vô định. Cô mỉm cười, nhưng đôi mắt long lanh như sắp oà khóc. Cô ân hận, nhưng quá khứ là không thể thay đổi. Những việc đã làm không thể sửa chữa, dù hối tiếc cũng vẫn phải chấp nhận. Terada vẫn không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi. Bất chợt, Rika đổi đề tài:

“Chúng ta ở lại đây làm gì? Tại sao lại chỉ để Syaoran đến đảo Hongo?”

Terada nhún vai, mỉm cười đầy ý vị:

“Đây là lệnh mà vị chủ tướng trẻ của chúng ta yêu cầu phải thực hiện. Hơn nữa.... Tôi nghĩ nó cũng là một minh chứng cho thấy rằng: cô vẫn chưa ‘giết’ được ‘Syaoran’....”

Terada quay ngược ngựa trở lại kinh thành Lamia. Dù không hiểu, Rika vẫn cho ngựa phóng theo. Màn đêm từ từ thu gọn lại. Ánh sáng đầu tiên trong ngày nhẹ nhàng buông xuống vương quốc Lamia yên bình và xinh đẹp.

Chiharu ngáp ngừng đứng trước cửa thư phòng của quốc vương. Đây là nơi quốc vương dùng để nghỉ ngơi, và chứa những thứ quan trọng của quốc gia, ngoài Ngài, một số cận thần thì không ai được vào. Tuy nhiên, đây là một việc quan trọng mà nếu không nói ngay, Chiharu sợ sẽ thay đổi ý kiến. Nếu lần này không nói, thì không bao giờ cô có thể nói ra được nữa. Từ hôm Sakura rời Lamia để trở về Clow, Chiharu đã suy nghĩ rất nhiều đến lời nói của cô. Sau 3 ngày suy nghĩ, Chiharu đã đi đến quyết định hôm nay.

“Hoàng hậu”

Sakura ngáp ngừng lên tiếng khi ngồi trong cung Hoàng Hậu. Cô biết lí do hoàng hậu kéo cô ra khỏi Tẩm cung, đó là do sự có mặt của Quốc vương. Tuy nhiên, việc giáp mặt của Hoàng hậu và Quốc vương là không thể tránh khỏi. Sakura nghĩ, việc né tránh này đã đến lúc kết thúc....

“Chuyện gì vậy, tiểu thư Kinomoto?”

“Có chuyện này... Tôi không biết có nên nói hay không...”

“Không sao. Nếu thấy cần, xin tiểu thư cứ nói” – Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng.

Sakura chăm chú nhìn Chiharu. Cô hít sâu:

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về câu chuyện của Hoàng hậu. Nhưng... Tôi chưa từng trải qua, nên tôi không biết phải nói thế nào...” – Sakura ngừng lại, quan sát phản ứng của Chiharu. Vị hoàng hậu chỉ mỉm cười buồn bã, tiếp tục lắng nghe – “...Hoàng hậu đã từng nói, Chieka và Hoàng hậu rất giống nhau về suy nghĩ. Vậy... Hoàng hậu thấy cuộc sống bây giờ của Hoàng hậu thế nào?”

Chiharu ngược nhìn Sakura. Đôi mắt cô phân vân, mở to rồi từ từ khép lại. Ánh mắt cô gá lại ngược xuống dưới đất. Những suy nghĩ thoáng qua, chờn vờn trong ánh mắt đầy rối loạn. Sakura tiếp tục nói:

“Nếu hôm ấy, người chết là Hoàng hậu, Hoàng hậu có nghĩ, Chieka sẽ có cuộc sống như Hoàng hậu không? Cuộc sống không mong muốn, sống không bằng chết. Và người kể cho tôi câu chuyện quá khứ sẽ vẫn là một người ‘không thể tha thứ cho bản thân’, chỉ khác ở cái tên mà thôi... Tôi nghĩ, Hoàng hậu cũng không mong Chieka sẽ có cuộc sống như thế...” – Sakura ngừng lại trong giây lát, trước khi nói thêm – “Và theo tôi, nếu đêm đó không cứu được Hoàng hậu, Chieka sẽ sống còn đau khổ hơn Hoàng hậu lúc này rất nhiều...”

Chiharu không nói gì. Đôi mắt nhìn thẳng vào Sakura như một lời cầu xin. Sakura ngừng lại trong giây lát, chờ đợi một phản ứng trước khi nói tiếp:

“Hoàng hậu cho rằng nếu đêm đó, Hoàng hậu không có ý định tự sát, Chieka sẽ không chết, đúng không? Nhưng.... nếu giả sử trong đêm đó, chính Chieka cũng đang muốn tìm đến cái chết?”

Đôi mắt Chiharu kinh hoàng nhìn Sakura. Cô mấp máy môi định nói điều gì, rồi lại không thể thốt lên lời. Sakura buông một lời khẳng định chắc chắn:

“Chẳng có chuyện gì là không thể! Tất cả mọi việc diễn ra đều là ‘chuyện đương nhiên’. Có lẽ chính việc tự tử của Hoàng hậu đã làm thức tỉnh ý thức của Chieka. Tại sao hoàng hậu không thử nghĩ, chính mình đã cứu được Chieka?”

Chiharu vẫn tiếp tục im lặng trong khi Sakura kết thúc:

“‘Không thể tha thứ’ của tôi và Hoàng hậu không giống nhau. Bởi vì... của tôi là ‘Số phận’...”

Chiharu hít một hơi thật sâu. Đã có rất nhiều người khuyên cô nên ‘tha thứ cho bản thân’, ‘không phải lỗi của cô’. Nhưng, đối với cô, “chết” là mất tất cả. Và đối với Chieka cũng thế. Cô và Chieka có cùng suy nghĩ. “Chết” là điều không thể chấp nhận, trong khi những hoài bão, mơ ước vẫn chưa kết thúc. Nhưng... Nếu sống trong đau khổ thì cái chết là một sự giải thoát. Có lẽ, đúng như Sakura nói, Chieka đã thật sự được giải thoát. Cho dù chỉ là huyền hoặc bản thân, cho dù chỉ là lừa dối chính mình, nhưng Chiharu thật sự muốn kết thúc cuộc sống “không thể tha thứ cho bản thân” hiện nay.

Chiharu nhìn cánh cửa đóng chặt. Không thuộc một trong những người có quyền bước vào, nhưng Chiharu lo rằng mình sẽ không có đủ quyết tâm nếu chậm trễ. Khi cô đang định đẩy cửa, cánh cửa chợt mở toang. Yamazaki bước ra với ánh mắt ngạc nhiên:

“Chiharu?”

Chiharu mỉm cười:

“Em có chuyện cần nói với anh, Yamazaki!”

“Em vào trong đi”

Cánh cửa thư phòng đóng lại, nhanh nhưng không đủ che đi đôi mắt lộ rõ hi vọng và vui mừng của Quốc vương. Tuyết rơi - Một sự kiện đặc biệt chưa từng xảy ra ở Lamia. Tuyết báo hiệu một cuộc sống mới bắt đầu....

Nếu như “sự thật” làm em đau lòng

Hãy để tôi giấu những “Sự thật” ấy vào tận sâu trong tim....

Tôi mong em sống hạnh phúc...

Bởi vậy...

Hãy để “Sự thật” chỉ một mình tôi biết....

Đừng bao giờ biết.... Và mãi mãi đừng biết....

....Sự thật rằng: Tôi yêu em.

53. Chương 53: Âm Sát

Shimon vẫn nằm im lặng, sừng sững với những bờ tường cao và những pháo đài kiên cố. Quân lính vẫn chăm chỉ làm nhiệm vụ, không lúc nào lơ lửng cảnh giác, dù trên đỉnh tháp hay dưới chân thành. Cả sáng và đêm, việc canh gác luôn được đảm bảo chặt chẽ, nhất là trong tình hình rối ren hiện tại. Kinh thành Shiika không có ngày nào yên bình. Một ngày có hàng chục cuộc bạo loạn trong dân chúng. Cướp đi ngang nhiên trên đường. Con người đi lại như những bóng ma vật vờ. Những chiếc áo bông dày, bông bay lả tả, càng làm nổi lên cái nghèo ngay trong kinh thành của Shimon.

Một chiếc áo choàng xám bay trong hơi lạnh. Tuyết phủ trắng con đường, trắng những mái nhà thấp nhỏ, ọp ẹp. Áo choàng cũng bị tuyết làm đổi thành màu trắng. Người đó đi nhanh về phía góc tường. Nơi đây, một người cũng khoác chiếc áo choàng xám nhưng không đội mũ, để lộ mái tóc vàng. Những người đi ngang liếc nhìn rồi lại quay đi. Mái tóc vàng đặc trưng của người Shimon làm họ không chú ý vào hai chiếc áo choàng giống hệt nhau.

“Trẻ quá, Seiza!”

Người có mái tóc vàng hỏi người mới đến, nửa khuôn mặt bị che lấp trong lớp mũ. Seiza kéo mũ, che sâu hơn xuống mặt, thì thầm, đôi mắt xám liếc lại phía những tên lính tuần tra:

“Thế nào rồi, Nakuru?”

“2 ngày qua ta đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không thể tìm được một lối đi nhỏ hay 1 sơ hở trong hàng canh gác cung điện. Muốn đột nhập không được, vào chính diện cũng không xong, vì chỉ có người đã được những bậc quyền chức trong cung điện xác nhận là người Shimon mới được vào” – Nakuru chán nản nói.

“Ta cũng đoán thế” – Seiza gật gù.

“Chẳng lẽ chúng ta đành bỏ cuộc sao?”

“Nhảm nhí” – Seiza bác bỏ - “Người quên bản chất thật sự của ‘Tứ đại hộ pháp’ là gì rồi sao? Lệnh của công chúa, Tatan chỉ khoanh 1 vòng tròn, nhưng Shimon bị gạch bỏ. Người hiểu ý nghĩa mật lệnh không?”

“????”

Seiza lắc đầu:

“Ta hiểu. Đó là lí do ta để người đi với ta, Naoko và Bhamaru là một nhóm. Nếu người và Bhamaru mà đi cùng nhau, chắc chắn không những không được việc, lại sinh ra đánh nhau. Ngoài chính mình, ta chỉ có thể tin vào đầu óc của Naoko. Nhưng nếu buộc phải đi với kẻ không bao giờ sử dụng bộ óc, ta thà đi với người còn hơn tên ‘đầu lợn’ ngốc kia”

Nakuru quắc mắt, sẵn sàng giết Seiza ngay lúc ấy nếu có thể, nhưng hấn kềm lại. Seiza xuống nước:

“Được rồi, đi với người, ta đành phải trông cậy vào bản thân. Ta đã điều tra được, hiện nay, tuy đứng đầu vẫn là Quốc vương Shimon, nhưng mọi quyền hành thật sự lại nằm trong tay tể tướng Kent. Tên này đầy mưu mô, trong đầu hẳn lúc nào cũng có suy nghĩ về quyền lực, và nếu Quốc vương chết, kẻ bị nghi ngờ đầu tiên chắc chắn sẽ là hắn. Còn Quốc vương.... Đó là một tên háo sắc, ham chơi, mê ca hát, không màng chính trị. Tóm lại, bề ngoài, Shimon là của Quốc vương, nhưng thực chất, tể tướng Kent mới là người quyết định”

“Thế thì sao? Chúng ta sẽ giết tên Kent à?” – Nakuru hỏi.

“Giết người chỉ là chuyện nhỏ, điều chúng ta phải suy nghĩ là: Làm cách nào để vào thành? Nhưng... chúng ta sẽ lợi dụng hắn...” – đôi mắt xám lạnh lẽo của Seiza chăm chú nhìn những lọn tóc vàng của Nakuru – “...Và màu tóc đặc trưng của người Shimon... ngay trên đầu người...”

Nakuru ngạc nhiên không hiểu, trước nụ cười lạnh giá sắc như dao của người đồng đội. Tuyết vẫn rơi. Cung điện vẫn được bảo vệ chắc chắn trong nghiêm ngặt. Binh khí sáng lên trong màu tuyết trắng. Trên bầu trời, một con chim nhỏ bay thành vòng. Nó đảo dắc nhìn xuống dưới, cất cánh bay lên cao, rồi lại vòng xuống như nhận ra điều gì. Seiza ngược nhìn cánh chim. Nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi hắn....

Takasia – Kinh thành của Tatan - tiếng vó ngựa vang lên đều đều. Những người dân xung quanh ngược nhìn hai người kỵ sĩ khoác áo choàng xám, mái tóc bơ phờ đầy bụi bặm phóng vào trong kinh thành. Hai người dừng ngựa, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Một người có thân hình nhỏ bé, đi phía trước. Bám sát ngay sau, một người vạm vỡ, đôi mắt đỏ rực như màu máu nổi bật lên trên nền xám của lớp áo choàng. Hai con ngựa dừng lại, ngược nhìn cung điện rồi phóng ngựa lao vút đi. Ngoài đường phố, dòng người vẫn đi lại. Hơi nóng làm họ ngạc nhiên khi những chiếc áo choàng bay theo bước chân con ngựa....

Trên cao, cánh chim lượn vòng. Người kỵ sĩ phía trước khẽ đưa mắt nhìn theo cánh chim rồi cho ngựa tăng tốc. Người phía sau lập tức phóng nhanh hơn. Con chim lượn trên bầu trời hai vòng rồi cũng bay theo hướng hai con ngựa đang lao đi....

Mùa đông, kinh thành Tomoeda tĩnh lặng trong mùi hương của hoa đông và màu trắng xóa của tuyết. Tuyết phủ lên mái nhà, phủ lên ô cửa. Tomoeda phồn hoa, tấp nập chỉ còn lại trong ký ức. Loạn lạc, chiến tranh càng làm cho tình hình chính trị ở Clow thêm rối loạn. Người dân không ra ngoài. Không một ai còn tâm trí để nghĩ đến việc chuẩn bị đón năm mới, khi mà binh lính luôn diễu hành ngoài đường, canh chừng mọi ngóc ngách kinh thành. Tiếng khóc than vang lên trong nhà của những gia đình có con gái bị bắt. Trẻ con khóc trong tĩnh lặng. Quân lính sẵn sàng ra tay với những ai chúng gặp ngoài đường có hành động làm chúng khó chịu. Chúng có thể tàn sát một gia đình chỉ vì lí do nghi ngờ có liên quan đến quân Kinomoto. Tiếng oán than vang lên khắp nơi. Máu chảy đầy đường. Các cửa hàng đóng cửa. Không tiếng nhạc, không tiếng hát, chỉ còn lại tiếng oán than. Người chết đói nằm la liệt trong các ngõ ngách ngay tại kinh thành. Người chết không ai chôn cất. Người sống không ai xót thương. Người dân sợ hãi đối với triều đình, căm hận quân đội Kinomoto – những kẻ gián tiếp gây ra cái chết cho họ. Họ chửi rủa, họ đau đớn... Nhưng rồi, tất cả đổi lại cũng chỉ là cái chết.

Xác người lại chất lên thành đống. Những lỗ mộ tập thể ngày càng nhiều. Trẻ con mất cha mẹ, người già chết trong cô đơn. Những đứa trẻ khóc than bên cạnh xác mẹ. Sự lo lắng trên khuôn mặt những người có người nhà bị triều đình bắt. Để rồi, gia đình họ chỉ nhận được câu nói: “Không phải” và thân xác không toàn thây do sự tra tấn dã man gây ra. Tiếng khóc lại cất lên. Tiếng than oán lại vang xa. Máu càng chảy nhiều, nỗi hận càng cao. Quạ đen bay kín bầu trời, kêu lên những tiếng ghê người. Kinh thành Tomoeda và những vùng xung quanh giống như nghĩa địa rộng lớn, nhưng lại cũng chật hẹp. Chật hẹp đến mức không đủ để chôn người, để rồi, xác người thối rữa, bốc mùi cùng dòi bọ bầu kín....

Một người thanh niên lặng lẽ đi giữa mùi hôi thối của xác người. Hoa đông vẫn lung lay, tuyết vẫn rơi, nhưng con người đã không còn. Tất cả như một xứ sở của Thần chết. Oan hồn cất tiếng khóc giữa bầu trời kinh thành. Quân lính đi ngang, chất những cái xác đã gần rửa lên xe để chở đến hố chôn. Bọn chúng lại vác kiếm, đi săn lùng trong kinh thành, săn lùng những con mồi của Tử thần.... Người thanh niên im lặng nhìn, đớn đau, xót xa nhưng lại chẳng thể làm gì. Anh chỉ có thể lặng người nghe những tiếng than khóc, nghe tiếng chửi chính mình. Phía sau anh, hai đứa trẻ trầm ngâm nhìn xung quanh. Mùi thối rữa làm chúng khó chịu. Ánh mắt trẻ thơ trầm lặng, đớn đau.

Bất chợt, người thanh niên dừng lại. Ở phía bên kia, một bóng người mặc áo choàng đang đảo dắc nhìn xung quanh. Sau khi đợi quân lính đi qua, người đó băng ra từ bức tường khuất. Người thanh niên vội vã nép mình vào, đồng thời đẩy hai đứa trẻ vào phía sau để người kia không nhìn thấy chúng. Anh nhú mào khi bóng áo choàng phấp phới bay, từ từ khuất sau con đường dẫn đến cung điện.

“Hai em đi theo người đó, cố gắng đừng để bị phát hiện. Cho dù vì bất cứ lí do gì cũng không được xuất hiện, hai em hiểu chứ?”

Người thanh niên quay lại nhìn hai đứa trẻ. Chúng gật đầu vâng lệnh. Ngay sau đó, bằng động tác nhanh nhẹn hơn so với những đứa trẻ bình thường, hai đứa bé bám theo người mặc áo choàng phía trước. Người thanh niên ngược lên nhìn trời. Quạ đen vẫn bay kín. Xen vào đó, một con chim có bộ lông xám lượn vòng trên bầu trời.

“Kappi?”

Người thanh niên huýt sáo. Con chim xám lượn vòng rồi từ từ đậu xuống tay anh. Nó rúc lên khi chìa chân ra, để lộ một cuộn giấy nhỏ....

Một ngày dài lại trôi qua. Hôm nay, vẫn được bảo vệ nghiêm ngặt và chặt chẽ như mọi khi. Sự ồn ã của cung điện cũng không đổi khác. Từng đoàn người đi ra đi vào cung điện, khoác trên người những bộ váy áo sắc sỡ. Tiếng nhạc vang lên rộn rã. Tiếng cười nói, ca hát.... Những đoàn vũ công vội vã chuẩn bị... Tất cả tạo nên một không khí náo nhiệt chỉ có tại nơi đây – nơi giàu có nhất trên đất Shimon.

Quốc vương Shimon cười lớn, đôi mắt hấp háy quan sát các vũ công đang nhảy những điệu khác nhau. Những dải lụa bay dập dềnh theo từng bước chân vũ công. Mái tóc vàng đặc trưng của người Shimon hoà quyện vào màu sắc của quần áo, khiến những cô vũ công trông giống như tiên nữ. Quốc vương chăm chú nhìn bằng đôi mắt thèm muốn, mặc dù xung quanh ông, các cô gái khác vẫn luôn tay tiếp rượu, vuốt ve, mơn trớn.

“Bệ hạ” – Một tên lính vào bẩm báo, làm những vũ công ngừng điệu múa của mình lại – “Có tể tướng Kent muốn diện kiến”

Quốc vương khó chịu phát tay:

“Cho ông ta vào”

Tên lính tuân lệnh lui ra. Khi các nhạc công chuẩn bị dạo đàn thì một người đàn ông bước vào. Đó là một người đàn ông trung niên có đôi mắt ti hí đầy mưu mô. Khuôn mặt dài như bị kéo dãn ra, nằm không cân xứng dưới mái tóc vàng ngắn cũn. Chiếc cằm dài khoảng, làm chỏm râu đen bên dưới lúc lắc ngọ nghĩnh. Chiếc áo choàng đen thẫm dài đến chân lướt đi theo từng bước chân hắn. Hắn chấp tay, cúi mình:

“Bệ hạ, thần...”

“Được rồi, tể tướng Kent” – Quốc vương bực tức cắt ngang – “Có chuyện gì khanh tự giải quyết đi! Ta đã nói rồi, trong lúc ta đang nghỉ ngơi thì không được làm phiền ta”

Tể tướng Kent nhăn mặt. “Nghỉ ngơi à?” Hắn lẩm bẩm nhưng rồi vội vã lấy lại vẻ khúm núm của mình:

“Thần biết tội rồi, thưa bệ hạ! Để chuộc tội, thần có một món quà dâng lên Bệ hạ”

“Quà?”

Tể tướng Kent vỗ tay. Từ phía ngoài, một cô gái bước vào bằng những bước chân nhẹ như lướt trên mặt đất. Mái tóc vàng rực rỡ rung lên theo từng bước đi. Cô gái có khuôn mặt thanh tú và sự dịu dàng thuần túy. Cô gái mỉm cười, cúi người chào theo đúng nghi thức của vũ công. Chiếc áo lụa mỏng trong suốt khoác trên người cô như bay lên.

“Đây là ‘Đệ nhất vũ công kinh thành’, thưa bệ hạ. Thần đã ời cô ấy đến góp vui cho Bệ hạ trong thời gian giải trí, mong bệ hạ thích” – Tể tướng Kent cúi mình nói, đôi mắt gian xảo đảo nhanh trong tròng mắt.

Quốc vương như thần người ra khi nhìn vẻ đẹp của cô vũ công mới bước vào. Ông nuốt nước bọt đầy thèm muốn và phải cố gắng giữ ỉnh vẻ uy quyền của Quốc vương:

“ ‘Đệ nhất vũ công kinh thành’? Sao ta chưa hề nghe nói nhỉ?”

Cô vũ công lướt nhẹ đến bên cạnh Quốc vương, mỉm cười đầy mê hoặc:

“Kính thưa bệ hạ... Thần thiếp đã từng múa ở Takasia cách đây vài năm và được tôn xưng danh hiệu ấy. Nhưng những năm gần đây, thiếp đi ngao du khắp đất nước, nên danh hiệu ấy có lẽ không còn đúng nữa. Mong bệ hạ bỏ qua nếu thần thiếp đã quá tự phụ mà nói là ‘Đệ nhất vũ công’ ”

Nụ cười của cô vũ công đủ quyến rũ để làm cho toàn bộ đàn ông có trong cung lúc đó phải thần người ngẩn nhìn. Quốc vương như bị thôi miên trong những bước đi, ánh mắt và giọng nói của cô. Ông kéo cô lại gần mình, mơn trớn vuốt ve làn da trắng nõn nà, mịn màng:

“Không, không... Với vẻ đẹp của nàng, đừng nói là ‘Đệ nhất vũ công kinh thành’ mà nàng còn xứng đáng làm ‘Đệ nhất vũ công Shimon’ hoặc là hơn thế nữa...” – Đôi mắt ông ánh lên ý nuối sở hữu – “Được rồi, tể tướng Kent, người có thể lui. Hôm nay, ‘Đệ nhất vũ công’ xinh đẹp này sẽ phục vụ ta...”

Tể tướng Kent cúi đầu tuân lệnh. Ông ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười đầy ẩn ý của cô vũ công. Tiếng nhạc lại vang lên. Trông cười dài của Quốc vương làm những người có mặt lúc đó không ai để ý: Ánh mắt của cô vũ công xinh đẹp lộ rõ sự khát máu và tàn nhẫn.

Màn đêm trải dài trên đất nước Tatan. Hơi nóng phả vào mặt, dù vào buổi tối, thời tiết ở Tatan đã dễ chịu hơn nhiều so với ban ngày nhưng vẫn làm người ta phải nản lòng. Quân lính đi lại trên thành, phe phẩy tay mong xua đi được chút hơi nóng. Mồ hôi nhễ nhại làm họ mệt mỏi. Cái nóng làm binh khí như trơn tuột, làm mất binh lính mỡ đi. Có lẽ vì thế, quân lính không hề nhận ra, hai bóng đen đang nhẹ nhàng trườn đi trên bờ thành.

Hai bóng đen nhanh nhẹn lách qua phần tường khuất tầm mắt của quân lính. Một tên lính thoáng nhìn thấy họ, thì ngay lập tức, cả người hắn đã nằm rũ dưới đất mà chưa kịp kêu lên một tiếng. Không gây thêm một tiếng động nào, hai bóng đen nhảy xuống dưới sân cung điện.

Bóng đêm tràn ngập khắp nơi. Nữ thần bóng tối vui vẻ tung chiếc áo lụa đen của mình, che khuất đi màu đen của hai bóng người đang nhẹ nhàng phóng nhanh trong đêm tối. Cả cung điện như đã chìm sâu trong giấc ngủ. Một vài ánh lửa leo lét trong gió, soi sáng mờ mờ một góc nhỏ bé trong sân. Quân lính đi qua đi lại, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, ngáp dài rồi lại tiếp tục hành trình của mình mà không để ý đến những tiếng động nhỏ khe khẽ vang lên bởi bước chân. Kẻ đi trước ngó qua hành lang cung điện, khẽ phất tay. Người đi sau nhanh chóng bước đi. Ánh lửa soi mờ mờ hai bóng người lướt qua nhanh như gió thoảng. Đuốc bập bùng. Lửa tắt, trả lại sự tối tăm cho dãy hành lang dài dẫn đến phòng ngủ của Hoàng đế.....

“Phòng ngủ của Hoàng đế ở cuối dãy hành lang này” – Một giọng nữ thì thầm – “Bhamaru, người tìm cách phân tán sự chú ý của đám canh gác đứng bên ngoài, ta sẽ vào trong”

“Không vấn đề” - Bhamaru trả lời khi hai bóng người lao đi thành những đường zigzag trên hành lang tối. Ánh lửa phụt tắt, nhường chỗ ảm đạm. Một tên lính vừa ngáp vừa dạo bộ qua, tay cầm cây thương dài quét xuống đất. Hắn uể oải vươn vai, rồi lại tiếp tục đi, chỉ để lại một cái lắc đầu khi ngọn đuốc duy nhất sáng trên hành lang tắt do gió thổi.

Đêm dài. Tiếng bước chân ngựa phi vội vã. Tiếng gió thổi thành từng đợt, làm cành cây rung mạnh trong gió, làm lá cây xào xạc những âm thanh ghê người. Hơi lạnh phả vào da thịt. Ngọn đèn sáng mờ mờ, không toả sáng màn đêm, không làm mờ đi những âm mưu ẩn mình trong tiếng cười thích thú của thần bóng đêm.

Màn treo mờ ảo.... Ánh đèn lạng lẽ soi sáng những giọt máu đỏ bắn lên trên vách tường. Tiếng bước chân người nhẹ nhàng. Một nụ cười nửa miệng nở trong đêm tối....

Naoko ngáp ngừng đứng trước cửa phòng ngủ của Hoàng đế Tatan. Phía sau cô, Bhamaru sốt ruột nhìn xung quanh. Bỏ ngoài tai những lời thúc giục thì thầm của Bhamaru, Naoko thận trọng ngó chừng. Đôi mắt cô mất hẳn đi về xa xăm thường ngày. Trong đêm tối, “Đại hộ pháp” thật sự thức tỉnh trong trái tim trầm tĩnh của cô gái.

“Tại sao phòng ngủ của Hoàng đế lại không có người canh gác?” – Naoko đưa ra câu hỏi – “Việc đột nhập của chúng ta quá dễ dàng. Trong sân không có quân lính, cung nữ, không gặp bất kì một trở ngại nào. Đến bây giờ, cửa phòng Hoàng đế cũng mở như mời chào...”

Bhamaru ngó nghiêng, đôi mắt đỏ ánh lên sự vui mừng:

“Người đa nghi quá, Naoko! Thuận lợi là tốt chứ sao? Chắc là tên hoàng đế này hơi bất cẩn. Hẳn nghĩ là không ai có thể vào được tới đây, nên không cảnh giác”

“Không” – Naoko phủ nhận – “Hoàng đế Tatan là một người đa nghi. Hẳn chỉ để những người thân tín nhất ở xung quanh mình, nhưng vẫn luôn đề phòng những người ấy. Ngoài tể tướng Amamiya, không một ai có thể lại gần Hoàng đế trong lúc hẩn ngủ. Hơn nữa.... dù lúc ngủ, hẳn cũng vẫn để kiếm bên mình để đề phòng...”

Bhamaru vò đầu:

“Được rồi, Naoko. Đừng nghĩ lắm nữa, đau đầu quá. Chúng ta không có đủ thời gian ở đây đâu. Công chúa đã đến Hongo để kiểm thử quái quỷ gì đó. Người thế nào thì kệ người, nhưng ta không thích nấn ná ở đây trong khi không biết công chúa an nguy thế nào đâu”

Naoko nhú mày, đôi mắt cô sáng lên trong bóng tối. Đêm đen làm một con mèo hiền lành biến thành thú dữ. Naoko vò mạnh tờ giấy trong tay:

“Vào!” – Cô quyết định.

Bhamaru nhếch miệng cười. Chiếc khăn đen che ngang miệng hẳn, làm vết thương ngang qua miệng như hằn lên qua lớp khăn. Naoko đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào trong. Mắt đã quen với bóng tối, Naoko và Bhamaru dễ dàng nhận ra, đây là một căn phòng khá rộng, được bài trí có thẩm mỹ. Ở giữa phòng, giường của Hoàng đế nằm ngay ngắn trong những tấm rèm bay nhẹ nhàng trong gió. Mái tóc hoàng đế như chìm trong màu trắng mờ ảo của chăn và nệm giường.

Naoko và Bhamaru đưa mắt nhìn nhau. Thanh gươm trên tay Naoko đưa lên cao...

“Phập!”

Tiếng dâm vang lên khô khốc trong đêm. Naoko giật mình nhảy lùi lại. Gương mặt Bhamaru lộ rõ sự hoảng hốt: Không một giọt máu. Chỉ có những chiếc lông vũ bay lên cao, rồi nhẹ nhàng rơi xuống nền nhà lạnh ngắt. Naoko và Bhamaru quay ngoắt lại khi một tiếng động khê khàng vang lên sau lưng. Cánh cửa căn phòng bật mở. Từng đoàn quân lính được vũ trang đầy đủ xông vào trong. Sau những bức tường khuất binh lính xông ra ngoài. Một người đàn ông già bước ra với vẻ nghiêm nghị và oai vệ. Bộ râu lởm chởm bạc rung lên nhẹ. Naoko nhìn xung quanh. Sau một thoáng hoảng hốt, cô đã nhanh chóng lấy lại tự chủ. Đôi mắt xa xăm trở nên tỉnh táo khi quan sát tình hình. Bhamaru xoay nhẹ cây chùy trên vai, ánh mắt đỏ như loé sáng khi những tên lính bao vây xung quanh hẳn. Tiếng cười vang thích thú vọng lại từ cánh cửa, khi một người đàn ông bước vào trong bộ áo hoàng bào:

“Chào mừng đã đến Tatan, hỡi hai vị khách không mời!”

Ông ta nói bằng giọng âm vang, bông đùa nhưng đầy đe dọa. Đôi mắt chứa đựng âm mưu phản chiếu lại dưới ánh lửa của những ngọn đuốc đã được đốt sáng trong phòng. Giọng nói trong veo của Naoko vang lên trong tiếng xào xạc của lá cây bên ngoài và tiếng reo vui của ngọn lửa:

“Ngài là hoàng đế Tatan?” – Cô hỏi khi đôi mắt trong suốt nhìn sâu vào mắt người đàn ông mới vào. Không đợi câu trả lời, Naoko tiếp tục di chuyển ánh nhìn của mình sang phía người đàn ông đã có mặt trong phòng từ trước đó – “Và nếu tôi không nhầm, ông chính là tể tướng Amamiya lừng danh?”

Tể tướng Amamiya chấp tay chào như đối với một người ngang bậc. Nhưng khi ông định lên tiếng, tiếng cười của Hoàng đế át đi câu trả lời của ông:

“Mọi chuyện người đều biết, ‘Thuỷ thần’ và ‘Thổ thần’ trong ‘Tứ đại hộ pháp’.” – Hoàng đế tiếp tục phá lên cười bằng giọng thích thú và đắc thắng – “Nhưng có lẽ người đã không biết điều này. Ta đã đoán trước thế nào Kinomoto cũng sẽ cho người đến ám sát ta. Li phu nhân ở Clow đã gửi thư hợp tác với ta. Tuy nhiên, người báo tin của chúng ta đã bị giết hại, nên ta đoán là sẽ có người đến tìm tiêu diệt ta. Và những người đó có thể là ai, ngoài ‘Tứ đại hộ pháp’, những kẻ đã ‘góp phần’ làm nên thất bại của ta xưa kia. Có lẽ như ta đoán, ‘Đại Hộ pháp’ chỉ là cái tên dùng để che mắt thiên hạ, còn sự thật, nhiệm vụ của ‘Đại hộ pháp’ chính là ÁM SÁT?”

Naoko im lặng quan sát, không trả lời. Đôi mắt cô không còn vẻ xa xăm thường ngày, nhưng sự thay đổi trong ánh mắt không làm thay đổi cách nói chuyện của Naoko. Bhamaru cười gằn đáp lại nụ cười của hoàng đế:

“Đúng thế. Vậy thì sao?”

“Vây.... Vị tướng tài ba của ta năm xưa, tướng quân Attermis, chỉ huy đội quân tấn công trực tiếp vào doanh trại của Kinomoto, nhưng chỉ qua một đêm ta bất ngờ nhận được tin hắn đã chết mà không tìm được thủ phạm. Trong khi đó, doanh trại của Attermis được canh gác rất cẩn thận, không một ai có thể đột nhập. Chuyện này có liên quan đến các người sao, các ‘Đại hộ pháp’ thân mến?” – Quốc vương nở nụ cười dịu dàng giả tạo.

“Không sai” – Bhamaru khẳng định lại – “Khỏi cần hỏi thêm. Tất cả những tướng quân giỏi của ngài đều do bọn ta giết hết. Chỉ riêng có tướng quân Amamiya, do tướng quân là cha của hoàng hậu nên được cho qua. Nếu không, cả vương quốc Tatan này đều là của Quốc vương Kinomoto lâu rồi” – Bhamaru nói thêm bằng giọng mỉa mai.

Hoàng đế bật cười lớn:

“HA HA HA HA.... Tuyệt lắm. Ta nhớ, hồi đó không ai biết mặt mũi ‘Tứ đại hộ pháp’ thế nào. Có người cho rằng đó là những lão già, có người đồn là những đứa trẻ. Nhưng có lẽ các người khi đó là những đứa trẻ khoảng 10 tuổi, đúng chứ? Hm... 10 tuổi.... giả dạng, chiếm lòng tin của người khác vô cùng đơn giản bởi tuổi tác và cũng là do không một ai nhận ra các người. ‘Sát thủ’, vì vậy nên ‘Tứ đại hộ pháp’ mới bị buộc phải giấu mặt...”

Những câu cuối cùng, Hoàng đế lẩm bẩm như chỉ để một mình mình nghe thấy, giống như một lời giải thích với bản thân thì đúng hơn là một câu nói với những người xung quanh. Naoko vẫn im lặng dõi mắt ra phía đám quân lính đang bao vây mình. Trong khi đó, Bhamaru không thể chịu đựng được nếu không tiếp tục đối đáp với vị Hoàng đế “lẩm cẩm” trước mặt:

“Vậy thì sao? Việc đó có liên quan gì đến người?”

“Không” – Hoàng đế mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng tàn ác – “Ta chỉ đang nói một mình thôi. Thật vinh dự cho ta khi được tiếp đón hai trong 4 vị ‘Đại hộ pháp’, không, phải nói là trong 4 ‘Sát thủ’ tài ba nhất của mọi thời đại! Và cũng xin thông báo, trò chơi đã kết thúc! Các người thua rồi! Cả Kinomoto, cả Clow...”

Bhamaru nghiêng rằng. Bên cạnh hắn, Naoko chăm chú nhìn vị tể tướng già Amamiya một cách đề phòng. Dù đã cao tuổi, nhưng từ người ông ta vẫn toát lên sự nguy hiểm của một vị tướng quân đã nhiều năm xông pha trận mạc. Bằng dáng vẻ hoà nhã, nhún nhường, nhưng tể tướng Amamiya vẫn uy nghiêm, oai dũng. Naoko nắm chặt thanh gươm trong tay. Phía cạnh, Bhamaru xoay nhẹ chiếc chùy.

“Bắt lấy chúng!” – Quốc vương lạnh lùng ra lệnh.

Tất cả quân lính đồng loạt xông lên. Bhamaru nhếch mép cười nhẹ nhàng. Hắn vung cây chùy trên tay. Cây chùy múa như vũ bão, đập xuống bất cứ kẻ nào đang tiến lại gần. Lượng đất được để trong chùy vung ra, bay khắp nơi như cát sa mạc bị gió thổi tung. Bhamaru cười lớn khi những tên lính ngã xuống dưới chân hắn. Đôi mắt đỏ ánh lên màu máu, sự thèm khát và sự hung tợn. Cách đó một khoảng, thanh gươm trên tay Naoko múa nhanh. Máu phun ra, bắn vào những lớp rèm, những cánh cửa và đồ vật xung quanh. Bàn ghế gãy vụn khi binh lính ngã vào. Lưỡi gươm vẫn lạnh lùng quay đi. Xác người lại đổ xuống. Mùi máu bốc lên. Bên ngoài, tiếng quạ đen vỗ cánh....

Hoàng đế khẽ cười nhẹ khi nhìn những xác người đổ xuống. Hắn vẫn giữ vẻ mặt bông đùa, bình tĩnh khi máu bắn lên khoe mắt hắn, chảy xuống. Hắn vẫy tay, đưa mắt nhìn Amamiya. Tể tướng – đại tướng quân Amamiya khẽ cúi mình. Hiện thời, tuy là quan văn, nhưng dường như thanh kiếm chưa bao giờ rời khỏi người ông. Ông rút thanh kiếm từ bên hông, chém ngang người tên lính bị chiếc chùy của Bhamaru đánh văng lại trước mặt. Máu như thác đổ, phun ra từ trên cao, tẩm đỏ bộ đồ và chòm râu của ông. Hoàng đế nhếch mép cười lạnh lẽo. Bằng những bước di chuyển mau lẹ và nhẹ nhàng, cùng những nhát kiếm không nề tình đối với những tên lính bại trận, Amamiya nhanh chóng tiếp cận Naoko khi cô đang bận đối phó với một toán quân lính vừa liều mạng xông vào.

“NAOKO!”

Tiếng cảnh báo của Bhamaru đến quá chậm, khi Naoko kịp nhận biết nguy hiểm, nhát kiếm đã đâm xuyên qua bụng cô. Không kịp quay lại, nhưng cô có thể đoán biết kẻ đã đâm mình là ai. Naoko không ngạc nhiên. Cô vốn đã đoán biết sự nguy hiểm này ngay từ khi vừa gặp mặt kẻ đó. Cô có thể nhận ra sự khát máu vẫn luôn ẩn chứa bên trong ánh nhìn hoà hữu, mệt mỏi của một vị tướng già. Tướng quân Amamiya – chưa một ngày nào ông đánh mất danh hiệu ‘bất bại’ của mình, ngay cả khi đã cao tuổi.

Naoko từ từ lịm đi. Cô cảm thấy cả cơ thể mình như tan ra thành từng mảnh khi thanh kiếm rút mạnh ra khỏi người. Máu bắn lên. Lần đầu tiên Naoko biết thế nào là tắm trong máu của chính mình. Sự đau đớn như địa ngục tra tấn làm ý thức từ từ rời xa Naoko. Văng lại bên tai, cô chỉ nghe tiếng binh khí chạm vào nhau lạnh lẽo. Tiếng gào của Bhamaru. “Thả ta ra!!”, tiếng hét xa xăm như từ phương trời nào vọng lại, đủ để Naoko hiểu: “Thổ thần” Bhamaru đã bị bắt.

“Xin lỗi.... Công chúa....”

Sakura trầm ngâm nhìn những đợt sóng đánh vào bờ. Sau hai ngày cho ngựa phóng đi với tốc độ nhanh nhất, cô đã ra đến bờ biển khi màn đêm vừa buông xuống. Không có thuyền ra đảo vào buổi tối, Sakura đành kiên nhẫn chờ chuyến tàu sớm nhất sáng hôm sau. Lòng cô nóng như lửa đốt. Có lẽ Syaoran đã kịp ra đến đảo trong ngày hôm nay. Sakura nằm dài xuống nền cát, ngắm nhìn bầu trời tối đen. Gió biển thổi lạnh lẽo. Cái lạnh như muốn chĩa vào da thịt. Mùa đông vẫn lặng lẽ đi. Mới đầu đông, nhưng thời gian trôi qua vẫn đem theo hơi lạnh ngày một tăng. Sakura khẽ mỉm cười. Nếu như là trước đây, trong thời gian này, cô sẽ được yên ổn trong căn nhà ấm áp cùng Tomoyo, dì Sonomi và bác Wei. Nhưng rồi, Sakura nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ vừa loé lên trong đầu cô, những suy nghĩ thể hiện sự yếu đuối của bản thân. Sakura cần phải quên đi tất cả những điều ấy, giống như quên đi những kí ức không hay...

Tiếng sóng biển rì rào vỗ về, làm những kỉ niệm xưa chợt ùa về trong trí nhớ Sakura. Biết bao vui buồn, càng cố quên, lại càng dễ nhớ lại. Nụ cười ấm áp của Tomoyo bỗng như hiện lên trên bầu trời đen mịt mùng. Ba, mẹ rồi anh Touya... tất cả kí ức tưởng chừng sẽ ngủ quên, giờ đây lại hiện hữu, xâm chiếm và điều khiển Sakura. “Kí ức đó chắc chắn là không vui mới khiến người ta phải đóng kín nó, không muốn nhớ đến. Biết nhiều chỉ thêm đau khổ và khó xử mà thôi. Cuộc sống là hiện tại, Sakura. Sống hết mình với hiện tại, như thế sẽ tốt hơn cho cô, cho tôi và cho tất cả mọi người”. Sakura cười khe khẽ. Kẻ đã nói với cô những điều ấy, giờ đang truy giết ‘Sakura’ của quá khứ. Sakura đã từng muốn quên hoàn toàn kí ức khi nghe câu nói đó. Sống với hiện tại, Sakura cũng đã từng mong muốn như thế, trước khi anh Touya xuất hiện và trước khi cái quá khứ kia trở lại với cô.

Những làn gió biển thổi nhẹ nhàng, vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sakura. Những lọn tóc màu trà hơi bết lại vì nước. Văng vẳng bên tai, tiếng nói theo gió bay...

“Naoko?”

Sakura ngồi dậy. Tiếng nói ấy.... cô không thể nhầm lẫn. Tuy nhiên, sâu tận trong thâm tâm, Sakura không hề có cảm giác lo lắng. Nụ cười khẽ nở trên đôi môi cô gái.

“Không sao đâu, Naoko.... Người vẫn sống.... bởi vì ta tin như thế...”

Gió vẫn thổi. Nhẹ nhàng nhưng thê lương....

Mùa đông, ánh sáng yếu ớt không đủ để ảnh hưởng đến cái lạnh quanh năm ở Shimon. Tuyết vẫn rơi đều, trắng xoá không gian và nền đất. Tuyết làm trắng những mái nhà, phủ đầy những cành cây trơ trụi lá. Những chiếc áo lông dày cộm di chuyển ngoài trời tuyết. Mái tóc vàng nhẹ nhàng bay trong gió. Không một màu tóc khác được quyền đi lại trong thành Shimon, ngoại trừ một trường hợp đặc biệt...

Phủ tể tướng sang trọng nằm gần cung điện của hoàng tộc. Gia nhân đi lại nhộn nhịp trong cung, thỉnh thoảng tò mò liếc nhìn vào phòng trà. Những cô thiếu nữ làm việc trong phủ tranh giành nhau việc đem nước vào cho vị khách ngồi trong phòng. Mái tóc xám kì lạ chưa từng thấy thu hút ánh mắt họ. Thêm vào đó, vẻ bình tĩnh, lạnh lùng của người con trai càng làm trái tim những thiếu nữ đập mạnh hơn. Nam gia

nhân cũng không giấu nổi sự tò mò. Cả phủ tể tướng như rung động trước vị khách ngoại quốc. Nhưng rồi, tất cả chạy tán loạn như ong vỡ tổ khi một người đàn ông tiến vào phòng.

Người đàn ông khẽ liếc mắt, quan sát đám gia nhân của mình bằng vẻ bực tức. Khuôn mặt dài ngoẵng của ông ta nhần lại, nhưng rồi nhanh chóng dần ra, nhường chỗ ột nụ cười ranh mãnh. Chòm râu đen trên chiếc cằm dài khẽ rung rung. Đôi mắt ti hí càng trở nên bé đi. Chiếc áo dài đen lê dưới đất khi ông bước vào trong.

Người khách trong phòng trà đứng lên, mỉm cười chào nhìn vị chủ nhà. Đôi mắt xám lạnh lẻo lia từ đầu đến chân người đàn ông. Vị chủ nhà “đáng kính” không nhận ra ánh mắt dò xét của hắn, cười vang thông báo:

“Người quả là thần thánh!” – Ông ta vỗ vai vị khách trẻ tuổi – “Trong cung hiện giờ đang vô cùng náo loạn. Đêm qua, Quốc vương đã bị giết một cách dã man. Đầu, chân, tay... mỗi thứ văng ra một nơi khác nhau” – người đàn ông nói bằng vẻ thích thú, không một chút động lòng xót thương – “Người không thể vào trong cung, người không được tận mắt chứng kiến khung cảnh ấy đâu. Tanh tuổi vô cùng!”

Chàng trai mỉm cười, cúi mình kính cẩn:

“Chúc mừng tể tướng! Vậy là sự nghiệp của Ngài đã hoàn thành, Ngài Kent!”

“Đúng! Đúng!” – Kent cười lớn – “Tất cả là nhờ công của người. Sau này ta sẽ trả công người thật xứng đáng, Seiza. Nếu không nhờ người và cô vũ nữ của người, chắc khi ta chết rồi thì lão quốc vương đó mới chết. Nhưng.... phòng ngủ của quốc vương được canh giữ kĩ đến vậy mà cô vũ công đó vẫn vào được...”

“Tôi đã nói với ngài rồi mà, tể tướng” – Seiza cười nhẹ - “Chỉ cần vũ công của chúng tôi vào được trong cung điện, việc ám sát Quốc vương chỉ là chuyện nhỏ. Và như ngài đã thấy... Dù sao chúng tôi cũng là ‘sát thủ’”

Vị tể tướng ngồi xuống ghế, cười thích thú. Đôi mắt hắn nheo lại như hai đường chỉ thẳng trên khuôn mặt dài và mái tóc vàng không cần xúng:

“Không những là ‘sát thủ’, mà còn là ‘sát thủ chuyên nghiệp’ nữa” – ông ta cười vang phòng, trong khi Seiza chỉ nở nụ cười nửa miệng đầy ý vị trước cái danh hiệu “sát thủ chuyên nghiệp” mà ông ta vừa đưa ra. Nhưng không để ý đến nụ cười ấy, tể tướng chợt ngừng lại như vừa nghĩ ra điều gì – “Vậy.... về thủ phạm giết hại Quốc vương thì...”

Seiza mỉm cười:

“Đừng lo, ngài sẽ không bị nghi ngờ đâu. Trong cung có hàng trăm, hàng nghìn vũ nữ. Quốc vương lại là người cẩn trọng, cho dù ham thích đến đâu cũng vẫn bảo đảm ạng sống của mình trước hết. À, đúng vậy” – Seiza trả lời khi Tể tướng đưa ra ý kiến – “đúng là ông ta sẽ không bao giờ để ột vũ công lạ ở trong phòng. Cô vũ công mà ngài đưa đến cũng ở chung một nơi với hàng trăm vũ công khác, đương nhiên là chẳng ai có thể nghi ngờ cô ta và cả Ngài nữa – người dâng cô ta. Nếu đêm qua, cô vũ công đó được triệu tập vào cung của Quốc vương thì chắc chắn hôm nay, tên Quốc vương ấy vẫn còn sống”

“Sao?” – Tể tướng ngờ ngác.

“Bởi vì chúng tôi hành động rất cẩn thận. Quốc vương chết trong phòng, người ở bên cạnh ông ta sẽ bị nghi ngờ đầu tiên. Cô vũ công của chúng tôi không muốn bị bỏ tù vì cái tội danh ngốc nghếch ấy đâu! Và cũng là vì ngài nữa, Tể tướng...” – Seiza cười nhẹ nhàng – “Đừng quên, chúng tôi là ‘sát thủ chuyên nghiệp’!”

Tiếng cười vang lên từ vị tể tướng:

“Giỏi, giỏi lắm! Đúng là trong cung đang đi tìm thủ phạm, không một ai nghi ngờ đám vũ nữ chân yếu tay mềm ấy cả. Seiza, ta sẽ trọng thưởng cho người! Người muốn giữ chức Tể tướng chứ? Sau khi ta lên làm Quốc vương, ta sẽ phong người làm Tể tướng”

Tể tướng Kent rút trà ra tách của mình, đôi mắt hắn đỏ lên do cười nhiều. Chòm râu lúc lắc trên chiếc cằm dài. Ông ta tu hết tách trà, dùng tay áo quạt ngang miệng, lại tiếp tục cười. Có lẽ do đôi mắt nhỏ bé, ông ta không hề nhận ra nụ cười nửa miệng trên môi người khách quý. Lạnh lẽo.... Tàn ác... Giống như ánh mắt khát máu của người vũ công bên cạnh Quốc vương....

“Ta đã hi vọng rằng lão quốc vương đó chết vì bệnh tật gì đó để đỡ phải ra tay” – Tể tướng Kent nói tiếp – “Nhưng ta thì cũng đã nhiều tuổi, có khi ta còn chết vì tuổi tác trước khi lão ấy chết. Chính vì vậy, khi các người đến đề nghị sẽ giúp ta giết Quốc vương, dù hơi nghi ngờ, nhưng ta vẫn muốn thử vận may. Ta quả không lầm khi tin tưởng người, Seiza! Được rồi, ta sẽ làm Quốc vương, còn người làm Tể tướng, được chứ?”

Seiza chỉ cười nhẹ nhàng, nhìn bộ mặt đang nhợt dần đi của tên tể tướng tham vọng. Hắn uống tách trà trên tay, hơi lắc đầu chê mùi vị của nó, nhưng vẫn uống cạn. Đối diện, tể tướng Kent dùng tay áo lau mồ hôi đang chảy dài trên mặt. Lão ôm lấy ngực. Một cơn đau kéo đến như muốn xé đôi trái tim. Trời lạnh giá, nhưng mồ hôi vẫn thi nhau chảy, tuôn xuống, nhỏ vào tách trà. Tể tướng uống thêm trà, hi vọng có thể giảm bớt cơn đau mà hắn cho là do “tuổi già”. Nhưng vô ích. Càng lúc, cơn đau càng dữ dội. Kent ngã xuống khỏi ghế. Hắn nhìn Seiza bằng đôi mắt cầu cứu:

“Ta... Ta.... đã...đau... quá...!”

Seiza đứng lên, ngồi xuống bên cạnh tể tướng, vẫn cười nhẹ nhàng:

“Ta hiểu!”

“C...Cứu ta...”

“À...” – Seiza mỉm cười – “Đau như bị xé tim, đúng không? Người lạnh mà mồ hôi vẫn chảy... Hm, ta quên mất tên loại thuốc độc này rồi” – Tể tướng Kent mở trừng mắt nhìn vị “khách quý” của mình. Răng hắn nghiến chặt. Hắn muốn nói một điều gì đó, nhưng lại bặm môi, ôm chặt lấy ngực, không thốt lên câu nào. Giọng hắn thều thào, nghe không rõ tiếng. Seiza chỉ nhìn bằng ánh mắt lạnh lẽo và nụ cười nở nhẹ – “Ngài đừng lo, Tể tướng. Thuốc độc này do Nakuru chế tạo. Dù hắn ngốc trong nhiều việc, nhưng riêng chế thuốc độc thì hắn được liệt vào hạng nhất. Thuốc độc không màu, không mùi, không có biểu hiện đặc trưng. Cho dù có khám nghiệm thì cũng không ai tìm ra được loại thuốc độc này. Cho nên về Ngài có thể yên tâm về sự an toàn của bọn ta”

Tể tướng Kent đưa tay lên, cố gắng nắm lấy áo Seiza. Hắn để yên cho ông ta nắm, không nói gì. Đôi mắt vị tể tướng đầy căm hận, dù nổi căm hận đó chỉ nhỏ bé như chính đôi mắt của hắn ta. Mối hận thì thâm, không rõ tiếng, nhưng Seiza có thể đoán đó là những tiếng chữ không đáng nghe, cũng giống như tất cả những kẻ bị “Tứ đại hộ pháp” giết đã nói trước khi chết. Seiza chỉ cười. Nhẹ nhàng... Khuôn mặt thanh thản và bình tĩnh, không một chút cảm xúc...

“Ngài có thắc mắc gì không, tể tướng? Ta và ngài cùng uống trà, nhưng chỉ mình ngài bị trúng độc, bởi vì thuốc độc không ở trong trà mà ở trong miệng cốc. Ngài đã chạm môi vào đó, trực tiếp hút lấy thuốc độc chứ không phải qua trung gian là trà. Ừm, tôi rất thích trà, nên tôi sẽ không để trà trở thành vũ khí giết người đâu... Còn.... tại sao tôi giết ngài à? Vì đó là lệnh của ‘Minh chủ’ – chủ nhân của ‘Tứ đại hộ pháp’, những ‘sát thủ chuyên nghiệp’, thật sự ‘chuyên nghiệp’” – Seiza khề nhếch mép, cười thành tiếng dù rất khề – “Shimon đã can thiệp quá sâu vào chuyện của Clow. Nhiều chuyện quá thì thọ sẽ không lâu đâu, Tể tướng đáng kính! Nếu cờ của Quý quốc không xuất hiện ở ‘Xứ tuyết’ Clow thì ngài cũng sẽ không có kết cục ngày hôm nay”

Tể tướng Kent nghiến răng. Hắn nắm chặt lấy tay của Seiza, như cố giữ lại để tố cáo kẻ đã sát hại mình. Vô ích. Seiza vẫn bình thản để hắn nắm lấy tay, vẫn nở nụ cười vô cảm tiễn đưa người chết. Nụ cười lạnh giá của quỷ dữ. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuyên qua đôi mắt mở to vì hãi hùng, bất ngờ và kinh sợ. Bàn tay nắm chặt của tên Tể tướng lỏng dần. Bàn tay rơi xuống nền đất lạnh giá. Seiza cười nhẹ, đứng lên.

“Ta không thích cái nơi này” – một giọng nói vang lên phía sau lưng Seiza – “Giải quyết nhanh lên, chúng phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt”

“Àh, Nakuru” – Seiza cười – “người.... ồ, người không đến đây với bộ quần áo của vũ công nữa sao? Ta nghe nói người mặc bộ đồ ấy trông rất đẹp mà?”

“IM ĐI” – Nakuru gào lên – “TA SẼ GIẾT NGƯỜI, SEIZA. Tưởng người có cách gì hay ho, cuối cùng bắt ta phải mặc thứ đồ chết tiệt ấy, vào múa may trước mặt lão già đáng ghét đó”

Seiza nhún vai, trong khi cúi xuống dựng tể tướng Kent ngồi lên ghế:

“Biết làm sao. Tại người có mái tóc của người Shimon mà. À, có lẽ trước kia người là người Shimon thật đấy nhỉ?”

“Người thừa biết tóc ta trước kia không phải màu vàng mà.”

“Ừ” – Seiza tươi cười trả lời – “Mà người giết quốc vương hơi tàn bạo quá thì phải! Ta nghe tên Kent này nói, người chém người hấn ra làm nhiều phần à?”

Nakuru lúc lắc mái tóc vàng, ngồi xuống chiếc ghế của Seiza, đối diện với cái xác chết vừa được Seiza dựng lên:

“Ta định cho hấn chết toàn thân, nhưng khi ta đột nhập vào phòng hấn, hấn lại đòi ta phải chiều hấn.” – Nakuru làm một động tác như nhủ bọt xuống nền nhà, đôi mắt ánh lên sự tức giận – “Và sau đó, hấn phát hiện ra ‘chuyện ấy’, điều bí mật của ta”

“Ta hiểu” – Seiza gật gù vẻ hiểu biết, rót trà vào chiếc tách Nakuru cầm – “chuyện người...”

“Nếu người muốn chết...” – Nakuru cắt ngang – “...thì thử nói thêm một từ nữa coi”

Seiza bình thần cười trước ánh mắt sẵn sàng lao vào chiến đấu của Nakuru. Tuy nhiên, hấn không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng nhún vai về nhượng bộ. Nakuru uống tách trà của mình một cách nhanh chóng. Hấn khẽ liếc về phía tên Kent đang ngồi trên chiếc ghế đối diện:

“Người định giải quyết tên này thế nào?”

“À” – Seiza cười nhẹ. Hấn cầm con dao gọt trái cây ở bàn bên cạnh lên, mân mê trong một thoáng – “Dù gì thì hấn cũng đã giúp chúng ta tiêu diệt Quốc vương, nên cũng nên cho hấn một chút tiếng ‘Trung thành’”

Nhanh như cắt, con dao trên tay “Hoả thần” Seiza đâm xuyên qua ngực tể tướng Ken. Nhát đâm quá nhanh và bén, làm máu như đọng lại ngay bên trong, không một giọt văng ra ngoài. Seiza nhẹ nhàng kéo bàn tay buông thõng của tên Tể tướng, đặt lên chuôi dao.

“Hô lên một tiếng đi, Nakuru! ‘Tể tướng quá đau lòng vì sự ra đi đột ngột của Quốc vương nên đã tự sát. Chúng tôi không kịp ngăn cản’. Khỏi người tin đấy, và không tin thì cũng chẳng làm gì chúng ta được khi chúng ta đã rời khỏi đây”

Nakuru nhếch mép, cười gằn:

“Mấy cái âm mưu của người, ta không có ý kiến, Seiza! Nhưng.... phải nhanh lên. Công chúa đang trên đường ra đảo Hongo. Và.... Trước khi chết, lão quốc vương đó đã cho ta biết một thông tin quan trọng: Vũ khí của Shimon đã được gửi đến triều đình Clow bằng đường thủy theo yêu cầu của bà Li. Hiện chúng có lẽ sắp ra tới ĐẢO HONGO!”

Tiếng bước chân vang lên rậm rạp theo tiếng kêu la và nụ cười nửa miệng của người thanh niên. Nakuru nhanh chóng biến mất khi những mái tóc vàng khác tập trung tại phòng trà của Tể tướng. Một biến động lớn xảy ra tại Shimon, đánh dấu chấm hết ột vương triều đã tồn tại hàng trăm năm. Quốc vương băng hà, Quốc tang được người dân tổ chức bằng những cuộc tấn công trực tiếp vào kinh thành. Không ai để ý đến sự mất tích của cô vũ công kì lạ và người khách ngoại quốc bí ẩn, cũng như kẻ đã ám sát Quốc vương, nguyên nhân thật sự cái chết của Tể tướng. Cuộc cách mạng lớn nổ ra. Chỉ trong vòng 5 tháng, người dân đã tiêu diệt được toàn bộ triều đình Hoàng tộc cũ, và trở thành người nắm quyền cai quản đất nước. Tuy nhiên, sự thay đổi ấy sẽ diễn ra trong tương lai. Còn hiện tại, 50 tàu chở vũ khí vẫn chậm rãi tiến về phía đảo Hongo, thuộc lãnh địa Clow.

54. Chương 54: Phút Yếu Lòng

Bình minh buông nhẹ trên bờ biển. Những con sóng xô nhau chạy ra xa rồi lại vội vã đánh lên bờ cát, làm ướt lớp cát trắng chừng đã khô. Ở ngay sát Lamia, đảo Hongo chịu ảnh hưởng sâu sắc của khí hậu vương quốc Lamia xinh đẹp. Khoảng biển thanh bình, yên ả, không bị cái rồi ren chính trị phá vỡ, không bị hơi lạnh mùa đông phủ kín. Những cơn gió mát dịu dàng xoa lòng người, vỗ về con tim thổn thức. Sóng chạy ngàn năm, như dòng đời vẫn trôi lặng lẽ...

Biển gợn sóng lặn tằm trong cơn gió nhẹ. Biển êm ả ru con người vào những giấc mơ...

Xa xa, những chấm đen điểm vào màu xanh bất tận của biển và trời. Ánh sáng đánh thức vạn vật ra khỏi giấc ngủ dài, nhưng không thể làm vỡ oà sự huyền bí của biển cả bao la. Biển hát ru những tâm hồn nhỏ bé. Biển ôm ấp những đứa con thân yêu đang trở mình thức giấc, chuẩn bị ra khơi. Sakura nheo mắt ngắm nhìn biển rộng. Thuyền bè sắp ra khơi nên cô nhanh chóng kiểm tra lại hành lí trước khi lên thuyền. Trên bờ lúc này cũng có khá đông người chờ thuyền ra đảo. Sau khi đã chắc chắn chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, Sakura nhanh chóng bước lên chiếc thuyền vừa hạ cầu đón khách.

Phía xa, ở trạm đổi ngựa, 2 con ngựa chăm chú quan sát chiếc thuyền ra đảo Hongo. Chiếc áo choàng phất lên trong gió. Người con gái lo lắng nhìn sang phía thanh niên đang im lặng nhìn. Gió kéo dài bài ca trong hương biển cả.

“Kinomoto ra đảo Hongo làm gì? Cô ta sẽ phá vỡ kế hoạch của Syaoran nếu chúng ta không ngăn cản kịp thời. Được rồi...” – cô gái sốt ruột nhìn theo mái tóc màu trà nổi bật trên thuyền khi người đối thoại không trả lời – “....Bây giờ tôi sẽ ngăn cản con thuyền đó ra đảo Hongo. Anh thích làm gì thì làm, Terada”

Cô gái giật cương ngựa, định cho ngựa phóng đi nhưng ngay lập tức bị người đi cùng ngăn lại:

“Bình tĩnh nào, Sasaki cô nương” – anh nói bằng vẻ mặt điềm tĩnh nhưng trong giọng nói có sự lo lắng được che dấu vụng về - “Syaoran có lẽ đã kịp chuyển ra khơi vào lúc chiều hôm qua, dù Sakura có ra đảo thì... nhưng...” – anh ngừng lại, hơi nhúm mày. Giọng anh trở nên gấp gáp – “Rika, cô lập tức quay về kinh thành báo cho triều đình điều quân đội đến đảo Hongo. Không, không cần bộ binh, điều thủy quân đến và yêu cầu càng nhanh càng tốt. Nội trong vòng 3 ngày, thủy quân triều đình phải có mặt tại Hongo”

Giọng nói đanh thép cùng ánh mắt sắc lạnh của Terada làm Rika cảm nhận rõ một sự nguy hiểm đang ào đến vùng trời bình yên của vùng đảo Hongo. Cô vội vã quay đầu ngựa, chấp hành mà không một câu thắc mắc. Từ đây về kinh thành theo đường bộ, nếu đi nhanh cũng phải mất 2 ngày. Đường thủy tuy nhanh hơn, nhưng để kịp đến đảo Hongo trong vòng 1 ngày là điều vô cùng khó khăn. Nhưng Rika có thể nhận ra, qua giọng nói và vẻ mặt nghiêm trọng của Terada, nếu trong vòng 3 ngày thủy quân không kịp đến đảo Hongo, máu sẽ nhuộm đỏ biển khơi.

Sau khi đi được một quãng ngắn, dường như nhớ ra điều gì, bất chợt Rika quay đầu lại phía sau. Tà áo choàng in bóng trên nền xanh rộng lớn. Terada đứng giữa những cơn gió thổi lộng, trong cái cô độc của không gian bao la. Có lẽ anh đã gởi ngựa trong trạm đổi ngựa. Bóng dáng anh xa dần về phía con thuyền ra đảo Hongo. Chiếc áo choàng bay cao, sải rộng. Một cảm giác lo lắng kì lạ len lỏi trong Rika. Một nỗi lo lắng mơ hồ, không rõ ràng. Sự mất mát hình thành dần trong trái tim cô gái. Cô đang lo sợ. Nhưng hình ảnh mờ mờ hiện lên trong đầu Rika khiến cô bàng hoàng. Đó không phải là hình ảnh cô mong được thấy. Cô luôn tin tưởng, hi vọng vào trái tim mình. Tình cảm đến từ thời thơ ấu ấy là động lực giúp Rika có thể sống đến hôm nay, sống trong mong chờ, trong hi vọng. Nếu tình cảm ấy thay đổi.... nếu tình cảm ấy không còn nữa.... Liệu khi ấy, cô còn có thể sống không? Mọi việc cô làm xưa nay đều là vì tình cảm ấy, nhưng nếu thứ tình cảm tưởng chừng như bất dịch chuyển ấy lại đột ngột đổi hướng, mọi thứ sẽ sụp đổ và vỡ nát...

Rika vội vã thúc ngựa chạy về phía trước, cố gắng gạt bỏ mọi suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Con ngựa của Rika lao đi trong khi chiếc thuyền chậm rãi rẽ nước tiến lên. Hai bóng áo choàng, hai con người, hai lí do nhưng chung mục đích.....

Syaoran nằm dài trên chiếc giường nhỏ trong ngôi nhà nhỏ lợp bằng lá dừa biển và những tấm gỗ ván giúp ngôi nhà đứng vững ngay cả trong gió bão. Tiếng sóng biển rì rào thoang thoảng, vọng vào tai anh. Gió biển thổi vào nhẹ nhàng, tạo cảm giác lạnh nhưng vẫn còn chút hơi ấm của biển cả. Lá cây rung, tạo nên những tiếng xào xạc khó chịu. Syaoran khẽ thở dài khi nhìn ra ngoài. Trời không xanh trong nhưng vẫn mang vẻ đẹp bình yên khó diễn tả. Tiếng ồn ã của những thương buôn trên đảo vọng vào tai anh. Tiếng hỏi, tiếng cười, tiếng chào nhau tạo nên một âm thanh hỗn độn nhưng yên lành. Cái thanh thản của cuộc sống vẫn tiếp diễn, vẫn luân phiên nhau chảy trong dòng đời và trong dòng nước của biển cả. Syaoran nhẹ nhàng lật tấm cửa lá của căn nhà, bước ra ngoài. Ánh mặt trời yếu ớt mùa đông trên biển cũng đủ làm đôi mắt anh nheo lại. Phía xa, những con thuyền chở khách lại tiếp tục lướt sóng ra đảo. Thuyền của thương buôn nối đuôi nhau thành hàng dài, tạo nên sự sôi động chỉ có ở hòn đảo được mệnh danh là “Lãnh địa

của thương buôn” này – đảo Hongo. Dòng người tấp nập qua lại, trao đổi hàng hoá, bốc dỡ hàng và vận chuyển chúng đến những điểm buôn bán ngay tại hòn đảo nhỏ bé nằm trung lập giữa cái ồn ã của cuộc sống. Đảo Hongo mang cái ồn ào riêng của chúng, sôi nổi nhưng vẫn đủ yên bình. Cuộc sống nhẹ nhàng trôi qua, tưởng chừng như không bao giờ có biến động. Gió biển vẫn đưa lại mùi hương tanh nồng, ẩm áp và quen thuộc. Một vài ngôi nhà của cư dân trên đảo nằm nhỏ bé, quần quần với nhau. Tán lá dừa rung lên theo làn gió, hoà vui cùng tiếng người cười đùa về một thuyền hàng đầy lợi kinh tế.

Đảo Hongo... chiều hôm trước, sau hai ngày đi ngựa và liên tục đổi ngựa trên đường đi, Syaoran đã đón kịp chuyến thuyền cuối cùng trong ngày để ra khơi. Con thuyền cập bến Hongo khi màn đêm buông xuống cùng sự tĩnh lặng của con người. Chỉ có bóng tối trải dài vô tận. Chỉ còn lại tiếng cười khanh khách đến man rợ của thần bóng đêm vô định. Gió rú lên từng đợt, len lỏi vào những tán lá cây vi vút. Những ngôi nhà nhỏ rung lên nhẹ nhẹ. Con thuyền trả khách, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ của riêng mình. Là người khách duy nhất trên chuyến thuyền, Syaoran không khỏi cảm thấy khó khăn trong việc đi tìm chỗ ngủ. Trong lúc anh đang suy nghĩ nên ngủ bên ngoài bãi biển để ngắm trời sao, hay chui vào trong một ngôi nhà dân nào đó để ngủ nhờ, thì đôi mắt màu hổ phách tỉnh táo đủ khiến anh nhận ra một người anh không bao giờ hi vọng còn có thể gặp lại. Syaoran bất ngờ, nhưng vui mừng. Vui vì người ấy vẫn còn sống, vui vì sự yên bình đã bao quanh trái tim đầy khổ đau tưởng chừng không lối thoát...

Syaoran ngồi ngắm nhìn những con sóng xô bờ, chạy vào bờ cát, ngay sát chỗ ngồi của anh. Những con sóng ấy vẫn vô tư nhìn dòng đời trôi, mà không hề hay biết một sự kiện lớn sắp xảy ra làm thay đổi dòng chảy của chúng. Tiếng rì rào vọng vào tai, như bản tình ca ngọt ngào yên ả. Theo lời của Rika, Shimon đã cho chuyển 50 tàu vũ khí đến Hongo, đúng như sự giao ước giữa triều đình Shimon và bà Li – đại diện của Clow. Để có thể nhận những thuyền vũ khí tối tân ấy, Clow cần cử người đến Hongo để nhận hàng. Theo kế hoạch ban đầu, người nhận sẽ là Rika, nhưng cô đã nhường lại công việc “tối quan trọng” – theo cách gọi của Syaoran – cho anh để “chuộc lỗi”. Syaoran khẽ cười khẩy. “Chuộc lỗi”? anh không có định nghĩa cho cụm từ ấy. Một khi đã đề ra kế hoạch, bất kể ai nói gì, Syaoran vẫn luôn theo đuổi kế hoạch đó, chính vì vậy, anh không bao giờ nghĩ đến việc phải “chuộc lỗi” cho bất kì cái gì. Sống tự tin với nguyên tắc: Mình luôn đúng, giúp Syaoran quên đi hoàn toàn cái định nghĩ của cụm “chuộc lỗi” ấy. Tuy nhiên, dù sao thì anh cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ này, như một công cụ và bàn tay giúp anh thực hiện mục đích của mình. Syaoran thở dài khe khẽ. Lúc này những con thuyền ấy vẫn chưa tới nơi, và trong thời gian chờ đợi Syaoran có thể thành thói ngồi ngắm cảnh và làm nhiều chuyện riêng khác nữa mà không bị làm phiền.

Cánh cửa của ngôi nhà lá bên cạnh gian nhà Syaoran ngủ chợt mở ra. Một người bước ra ngoài, nhìn xung quanh như để tìm kiếm một người nào đó. Người đó tiến lại gần khi nhìn thấy Syaoran. Mái tóc đen tung bay trong gió, rồi loà xoà trên cặp kính mắt dày. Đôi mắt đen u buồn. Ánh mắt sâu thẳm thẳm như thấu hiểu, như thấu tóm tắt cả, như xuyên quả cả cuộc sống, mà lại dường như chẳng có gì. Anh lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Syaoran.

“Ngủ ngon chứ, Syaoran?” – Anh mỉm cười nhẹ nhàng.

“Rất tốt” – Syaoran trả lời cùng với một nụ cười nhẹ. Đôi mắt hổ phách trong suốt chăm chú quan sát người đối thoại với mình. Vẫn mái tóc đen ấy, nhưng đã phai màu bởi dòng nước xô đẩy trên dòng đời đầy biến động. Vẫn đôi mắt ấy nhưng buồn và sâu trầm. Còn nụ cười ấy, giờ đây đã thay đổi. Syaoran khẽ buông một tiếng thở dài. Đây là lần thứ 3 anh chứng kiến nụ cười ấy thay đổi. Không còn là nụ cười ngạo mạn, khiêu khích của một chàng công tử giàu có đầy tham vọng. Cũng không phải là nụ cười dịu dàng nhưng sâu sắc thấu hiểu của chàng trai đang đắm chìm trong tình yêu. Và cũng không giống với nụ cười buồn, bối rối khó xử nhưng ngập tràn hi vọng. Ngay lúc này đây, nụ cười ấy bị thương đến xót xa, đau buồn đến lắng đọng. Cái buồn xuyên thấu cả trái tim và tâm hồn, xuyên thấu cả thời gian và không gian – “Tôi không hi vọng sẽ gặp lại cậu một lần nữa, kể từ ngày gặp cậu gần đây nhất trong cuộc chiến ở ‘Xứ Tuyết’. Tôi đã nghĩ rằng, cậu sẽ mãi mãi biến mất khỏi vòng xoáy của cuộc đời, biến mất khỏi mọi biến động... Eriol...”

Eriol khẽ cười, để mặc những sợi tóc đen loà xoà trên mặt. Vẫn là anh của 4 năm về trước, mà lại là một người hoàn toàn mới của hiện tại. Buồn hơn, bị thương hơn và từng trải hơn.

“Tôi cũng đã từng hi vọng.... Nhưng hi vọng không phải là tất cả để giấc mơ thành hiện thực...”

Tiếng thở dài lại vang lên trong tiếng vỗ về của biển khơi và tiếng nói của những người thương buôn. Tiếng tàu thuyền đi lại. Xa xa, con thuyền chở khách đang cập bến. Cầu hạ xuống cho hành khách đi thuyền

bước xuống đảo. Trước đây, khách ra đảo chủ yếu là để mua hàng cho công việc buôn bán của mình, một vài người có hứng thú tham quan hòn đảo xanh rì yên bình. Còn hiện nay, có nhiều người từ kinh thành và nhiều thành phố khác của Clow đến đây để trốn tránh sự truy lùng của triều đình, cũng như để cách càng xa càng tốt hơi lửa của chiến tranh. Có người đi du lịch không mục đích, có người có mục đích nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt ở hòn đảo nhỏ. Những con thuyền vẫn làm việc. Con người vẫn vội vã với vòng quay của cuộc sống, của riêng bản thân mình mà hờ hững bỏ qua suy nghĩ và số phận của những người khác. Thương buôn vội vã với chuyến hàng của họ. Từ nhiều nơi tụ tập lại, họ cũng không cần thiết phải để ý đến những đôi mắt sợ hãi, âu lo của những người họ quen. Chính vì thế, không khí sinh hoạt trên hòn đảo nhỏ này luôn tấp nập, nhưng không ảm áp, không thân thiết. Dù sao thì, đảo Hongo vẫn là một địa điểm lí tưởng cho những ai thích sự yên bình trong thời kì máu đang nhuộm cả vương quốc.

“Những chuyện cậu nói với tôi đêm hôm qua....” – Syaoran lặng lẽ nói, đôi mắt hổ phách trong suốt chăm chú nhìn đoàn người từ chuyến thuyền chở khách bước xuống – “.....vậy, cậu thật sự sẽ sống như thế này sao?”

“Đâu thể có cách nào, phải không?” – Eriol nói với nụ cười bình thản đến kì lạ

Syaoran hơi khựng lại. Hàm ý trong câu nói của Eriol, anh không hiểu hoàn toàn. Nhưng có lẽ, trong một phần nào đó, anh biết lí do để Eriol sống đến ngày hôm nay. “Luôn cần có một lí do cho sự sống” – đó là câu Eriol luôn nói trước kia. Syaoran mỉm cười đứng lên:

“Đúng là thế thật. Tôi muốn đi thăm ‘người ấy’, được không?”

Sakura kéo chiếc áo choàng sát vào người. Tấm áo đủ bảo vệ cô khỏi cái lạnh của mùa đông và hơi gió của biển cả. Đồng thời, tấm áo cũng giúp Sakura có thể giấu mặt khi cô không muốn lộ diện. Sakura đưa mắt nhìn xung quanh. Trong số những hành khách ra đảo, có khá nhiều người giống cô, cũng cố gắng che dấu khuôn mặt mình trong lớp áo choàng dày. Chỉ có một vài người vội vã bước lên, rồi lại nhanh chóng tìm một thuyền buôn nào đó để làm việc. Có người có vẻ sẽ đi cùng các tàu thương buôn để đi chu du biển cả, rồi xa đất liền. Sakura thở dài, nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên Sakura đến đảo Hongo, nhưng cô lại có cảm giác thân quen, giống như một phần của trái tim mình. Bãi cát trải dài, bị thấm ướt bởi những lớp sóng xô đẩy nhau. Những ngôi nhà tưởng chừng rất mong manh, nhưng lại kiên cường đứng trong những cơn gió biển. Xa xa trên bờ cát, con người đi lại tấp nập. Người mang vác hàng hoá, người cười nói, ngắm cảnh, có người ngồi trên bãi cát, để mặc sóng làm ướt bàn chân đặt gần kề với nước. Sakura để ý thấy hai người con trai đứng lên, một người đi vòng ra phía sau gian nhà, trong khi một người lặng lẽ ngắm bờ biển. Bóng người nhỏ bé ấy tạo cho Sakura một cảm giác quen thuộc đến yên bình, dù cô không biết đó là ai. Một cái gì thân quen, giống như sự thân quen của hòn đảo nhỏ.

Sự quen thuộc ấy có lẽ bởi Sakura biết, Hongo là hòn đảo mà 4 năm trước, dì Sonomi và Tomoyo đã đến đây buôn bán. Trong cái mùa đông năm cô 15 tuổi ấy, cái khoảng thời gian định mệnh cô gặp Syaoran, khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi mà yên bình. 4 năm.... Vậy mà sao tất cả dường như chỉ mới hôm qua. 4 năm, với biết bao nhiêu chuyện xảy ra, vẫn in sâu vào tận tâm trí Sakura. Quặn đau.... Dù có những niềm vui loé lên, nhưng rồi lại phụt tắt, nhường chỗ cho nỗi buồn đau đến vô hạn. Sự ra đi của Tomoyo năm cô mới 16 tuổi, chỉ sau mấy tháng đính hôn với Eriol.... Những kỉ niệm xưa chợt òa về trong trí nhớ Sakura. Gần quá.... vậy mà xa quá.... Khuôn mặt của Tomoyo vẫn còn nguyên vẹn trong trái tim Sakura, mãi mãi không bao giờ có thể xoá nhoà. Sakura ngược mắt nhìn bầu trời cao. Những đám mây xám vẫn lững lờ trôi, nhẹ nhàng mà thanh thản. Nơi đây mang một không khí yên bình đến kì lạ. Không một áng mây đen che phủ. Cái bình yên khiến người ta an tâm, rồi lại lo lắng. Khi đưa xác Tomoyo đi, Eriol đã muốn tìm kiếm cho Tomoyo một nơi yên bình để nghỉ ngơi, để mãi mãi không bao giờ bị phá hoại. Có lẽ đó là một điều may mắn. Bởi nếu khi đó, chôn cất Tomoyo ở kinh thành Tomoeda, giờ đây xác của cô chắc chắn đã bị nhuộm đầy máu đỏ, những nhor bắn của chiến tranh – một thứ có thể làm vấy bẩn tâm hồn trong trắng như tuyết của Tomoyo. Nếu có thể chôn Tomoyo ở hòn đảo này..... và nếu thật sự như vậy, Sakura có thể làm bất cứ điều gì để đổi lấy sự yên bình ở đây.

Những suy nghĩ xưa cũ làm trái tim Sakura đau thắt. Kí ức về cuộc sống yên bình với Tomoyo và dì Sonomi, rồi những sự kiện xảy ra trong suốt 4 năm qua. 4 năm..... Thời gian vẫn đang trôi dần. Sakura thở dài. 4 năm rỗng, trong khoảng thời gian ấy, có 1 năm Sakura sống ở xứ tuyết, trải qua tuổi 17 của mình trong

cái giá lạnh nhưng yên lành của bông tuyết, trước khi tuyết bị nhuộm đỏ. 1 năm dài không có sự liên hệ với bên ngoài, 1 năm dài không gặp Syaoran. Nhưng cũng suốt 1 năm dài đằng đẵng ấy, mọi suy nghĩ của Sakura đều hướng về Syaoran. Để rồi đau khổ, để rồi buồn thương. Nhưng mãi mãi, có lẽ cả đời này, hình ảnh Syaoran đã in đậm vào tâm trí cô đến nỗi không thể xoá nhoà. Cho dù chỉ là vì mối thù.... Sakura không bao giờ thử quên Syaoran, bởi cô biết, cô sẽ không bao giờ quên được. Dù trốn tránh, Sakura cũng không đưa ra lời phủ nhận: cô yêu Syaoran. Đó là một tình yêu đơn phương, có lẽ. Một thứ tình yêu xuất hiện rất bất ngờ, để khi cô nhận ra, cô và anh đã ở hai chiến tuyến. Và tình yêu đó chỉ để đem lại khổ đau, nhưng Sakura không muốn từ bỏ. Chính thứ “Tình yêu” ấy giữ Sakura lại với cuộc sống này. Nếu từ bỏ, mọi thứ sẽ kết thúc.

Sakura lắc đầu, xua tan đi những suy nghĩ rối ren trong đầu. Sự bình yên của hòn đảo đã khiến suy nghĩ của Sakura trở nên bấn loạn. Mọi kí ức xưa trôi dạt dào, ủa về, vỡ tan. Sakura đưa mắt nhìn quanh. Một vài con tàu buôn đã rời khỏi bến cảng. Có lẽ những con tàu ấy vẫn chưa đến nơi, những con tàu chở vũ khí của Shimon cung cấp cho Clow. Qua cuộc nói chuyện của Rika với Syaoran và Terada, Sakura có thể dễ dàng suy đoán ra đó là vũ khí. Vũ khí là một vấn đề nan giải đối với quân đội Kinomoto. Quân đội đã có thể nhờ sự giúp đỡ của Lamia, nhưng về vũ khí, Lamia không phải là một nước mạnh. Nước có thể lực về vũ khí, nổi tiếng với những thứ vũ khí tối tân nhất của mọi thời đại chính là Shimon – vương quốc hiếu chiến bậc nhất. Nếu chiếm được số vũ khí ấy, cùng với quân đội thiện chiến Lamia, thắng lợi của Kinomoto hoàn toàn nằm trong tầm tay. Sakura dõi ánh mắt theo những đợt sóng, thoáng chóng mặt. Có thể Syaoran cũng đã đến đảo Hongo, và hiện nay đang ở một nơi nào đó trên hòn đảo xanh xinh đẹp này. Sakura vừa muốn gặp anh, lại vừa muốn tránh mặt anh. Thời gian ở Lamia, dù luôn tránh không giáp mặt trực tiếp Syaoran, nhưng vô tình, đôi mắt Sakura luôn dõi theo bóng hình anh. Không giống như trước đây, Sakura cảm thấy giờ đây, bóng của Syaoran trở nên cô độc hơn trước. Bóng anh dài, in xuống nền đất, tạo cảm giác đơn côi đến lạ lẫm. Đôi mắt hổ phách trong veo, luôn nhìn thẳng vào sự vật, nhưng bây giờ, đôi mắt ấy dường như đã xa xăm hơn. Có lẽ cũng giống như cô, cuộc chiến đã khiến Syaoran thật sự cảm thấy mệt mỏi. Hoặc, suy nghĩ này làm trái tim Sakura chột nhói đau, anh mệt mỏi vì phải đối mặt với cô. Nỗi buồn tràn ngập Sakura. Buồn, vì đã yêu người không thể yêu, buồn vì người đó mệt mỏi với chính cô.

Những bước chân của Sakura xao động nhẹ nhàng khi những cơn sóng biển đập vào bờ. Gió vẫn réo rắt. Sakura hướng mắt ra xa. Vẫn chưa có dấu hiệu cho thấy thuyền của Shimon đã đến, cũng như bất cứ con thuyền nào. Chỉ có gió biển thổi, những chiếc thuyền buôn đang vội vã làm cho xong việc. Một vài người đi những bước vội vã trên biển. Thở dài khe khẽ, Sakura tiếp tục đi vào sâu bên trong. Những căn nhà lá nhỏ bé nằm lơ lửng giữa gió và sóng. Có lẽ, một trong những ngôi nhà ấy khi xưa đã từng lưu lại dấu chân của Tomoyo, của dì Sonomi. Đột nhiên, chân Sakura bước nhanh hơn. Cô có một cảm giác kì lạ, một cảm giác thân thuộc đủ khiến cô trở nên vội vã bất chợt. Nếu như.... chỉ là nếu như.... nếu như bất chợt gặp lại một vật gì quen thuộc gợi nhớ đến Tomoyo.... Một vật của Tomoyo.... Chậm rãi.... Sakura dừng lại. Ừ, gặp lại thì sao? Gặp lại cũng chẳng thể thay đổi được quá khứ. Gặp lại chỉ khiến Sakura đau lòng hơn.

Những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu không đủ sức thay đổi hướng đi của Sakura. Như được dẫn đường bởi linh cảm, Sakura đi thẳng tới hai gian nhà nằm gần nhất với bờ biển, hai gian nhà có hướng cửa đón mọi ánh nắng mặt trời, đón ánh hoàng hôn và bình minh, đón cả những cơn gió ***g lộng thổi, dịu dàng, mơn trớn. Hai gian nhà như một cặp đôi không bao giờ tách rời, bởi chúng đã từng cùng hứng chịu trận vũ bão của tự nhiên, đón nhận sự vuốt ve của gió biển, cùng lắng nghe tiếng sóng trong những đêm lạnh hiu quạnh. Hai gian nhà, hai vòng bao phủ, nhưng thân thiết. Chúng tạo cho Sakura một cảm giác thân quen đến kì lạ, thân quen như khi cô bắt đầu đặt chân lên hòn đảo. Cô dừng lại, ngập ngừng. Mùi hương ấy, nhẹ nhàng phả vào mũi: Mùi hương hoa mộc lan. Hoa mộc lan ở Tomoeda đã ngừng nở từ ngày Tomoyo ra đi. Hoa mộc lan theo gió rải đầy bước chân của Eriol, rải đầy thân xác Tomoyo. Thế rồi, hoa biến mất. Hoa đem theo mùi hương của mình đi cùng người con gái mà hoa yêu mến. Những cánh mộc lan trắng rời xa Sakura, cũng giống như Tomoyo đã không còn bên cô nữa. Mùi hoa không còn, chỉ còn lại kí ức xa xôi và một khu rừng với những cành hoa khô héo. Đã rất lâu, rất lâu, Sakura không còn ngửi thấy mùi hương hoa mộc lan, cũng như đã 3 năm nay kể từ ngày Tomoyo rời xa Sakura đây hoài niệm, biến động, cùng những kí ức không thể xoá nhoà.

Sakura kéo vạt áo choàng che kín hết người. Cô thả lỏng tâm hồn, để cho cả cơ thể như dập dềnh trong gió, cho trí óc chứa đầy hình ảnh của Tomoyo cùng những cánh hoa mộc lan trắng lượn trong buổi bình minh đượm máu cùng nước mắt. Hương hoa gợi nhớ quá khứ, gợi nhớ nỗi buồn. Nỗi đau ẩn chứa tận sâu

kín nhất của trái tim đột ngột bừng tỉnh, làm đầu óc Sakura quay cuồng, làm trái tim cô đau đớn. Nỗi đau hoà cũ, hoà quyện cùng nỗi đau mới, như kéo chìm cô xuống tận cùng của khoảng không. Đau.... Đau đến khó chịu....

“Có chuyện gì vậy, thưa cô?”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên cắt đứt những suy nghĩ của Sakura. Mùi hương hoa vẫn thoang thoảng, nhưng không còn cánh hoa bay. Loài hoa gắn với một cuộc tình đau khổ và bất hạnh. Những bông hoa quyện chặt, trói buộc hai con người không thể đến với nhau. Hoa yêu Tomoyo, rồi hoa lại rải bước chân người cô yêu – Eriol. Hoa mọc lan trắng, vẫn luôn bên cạnh hai con người ấy, hai con người đã được định mệnh gắn kết ột số phận bi thương mà lưu nhớ. Hai số phận bình lặng gặp nhau, để biến cái “lặng lẽ” thành “sôi nổi”, biến “yên bình” thành “đau thương”.

Đôi mắt đen u buồn như muốn thấu mọi đau buồn nhân thế. Khuôn mặt ánh lên nét cứng rắn của người miền biển, nhưng đồng thời cũng làm bật lên sự đớn đau của tâm hồn. Sakura lặng đi. Đường như mùi hoa mọc lan thoang thoảng đang làm tâm trí cô bị tê liệt. Đôi mắt xanh lục lộ ra khỏi lớp áo choàng sững sờ nhìn khuôn mặt ấy – thân quen, mà cũng xa lạ. Hoa đang ru Sakura vào những giấc mơ, vào những cơn mộng mị không bao giờ dứt, giống như những cơn ác mộng ám ảnh cô mỗi đêm. Nỗi nhớ Tomoyo và Eriol đã khiến cô rơi vào ảo giác. Ảo giác, bởi nó không thể có thật. Không bao giờ có thật. Khoảng lặng kéo dài đến vô tận. Khoảng lặng để xác định hiện thực, xác định những giấc mơ.

“Eriol....?”

Giọng Sakura du trong gió, xa mà lại rất gần. Có lẽ là một giấc mơ, bởi vì Sakura đã không nghe thấy giọng nói của mình. Cô chỉ cảm nhận thấy, bàn tay cô vô thức lật tấm áo choàng trên đầu mình, để cả khuôn mặt lộ ra ngoài. Không suy nghĩ, không đắn đo, không tương lai, hiện tại và cả quá khứ. Đường như cả thế giới đã ngừng lại, chỉ còn đôi mắt sững sờ đến không thể mở miệng của Eriol. Và đôi mắt lặng đi kinh hoàng của Sakura.

“S.... Sakura? Sao.... Sao em lại ở đây?”

Eriol lúng túng lùi lại. Anh còn nhớ như in lần gặp gần đây nhất của anh và Sakura. Khi đó, giữa những bông tuyết lạnh giá, anh đã định giết Sakura. Anh đã định giết cô bằng chính bàn tay của mình. “Chết vì Tomoyo” – đó là lí do Eriol đã đưa ra, dù chính bản thân anh cũng cảm thấy không chính đáng. Tomoyo không bao giờ muốn Sakura chết, không bao giờ muốn vì mình mà Sakura bị tổn thương. “Chết vì Tomoyo”, thật nực cười! Nhưng câu nói đó thật sự đã từng thốt ra từ miệng anh. Vì câu nói và hành động hôm ấy của mình, Eriol đã tự hứa với lòng, cho dù phải đời đời kiếp kiếp sống vất vưởng, anh cũng thề sẽ phải chuộc lỗi với Sakura, với Tomoyo. Và giờ đây, Sakura đang đứng trước mặt anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng đến lạnh lùng. Không phải là một Sakura buồn bã đầy suy tư, nhưng giàu cảm xúc. Không phải một Sakura yêu thương mọi người bằng cả tấm lòng. Cô gái đang đứng trước mặt anh, mang khuôn mặt của Sakura, nhưng trái tim cô bằng giá. Sự mạnh mẽ đến vô cảm, mạnh mẽ đến bất hạnh. Đôi mắt buồn, nhưng cương nghị, nhìn Eriol đầy thẳng thốt. Bất chợt, Sakura mỉm cười – nụ cười vô cảm. Nụ cười của một người đã trải qua quá nhiều đau khổ, để bây giờ chỉ có thể cười trong nỗi đau của mình.

“Em rất vui, Eriol. Em rất vui vì anh vẫn mạnh khỏe...”

Syaoran lặng im dõi mắt theo những cơn gió đùa vui bên đám cỏ xanh. Cỏ rạp người tránh gió, cỏ đùa vui cùng cơn gió biển lạnh. Mùa đông, bầu trời âm u xám xịt. Mây vẫn vẫn vũ bay, như báo trước một sự biến động sắp xảy ra. Nhoài người tránh khỏi điềm báo ấy, cỏ cây vẫn vui đùa cùng gió. Những bông hoa mọc lan nằm rải rác bên ngôi mộ nhỏ, dịu dàng tỏa mùi hương bao vây không gian. Màu trắng của hoa mọc lan trong veo, hoàn toàn trái ngược với dòng máu đỏ đang ngày ngày nhuộm kín dòng đời. Hoa mọc lan như cười nhạo cuộc đời, nhưng đồng thời lại đau cùng với đời. Nỗi đau phủ kín cơn gió, phủ kín tâm trạng, phủ kín thân thể nhỏ bé nằm trong ngôi mộ bên cạnh. Hoa yêu con người ấy, cũng như người ấy yêu hoa. Có lẽ bởi hoa hiểu. Trái tim thánh thiện, trong trắng của con người ấy sẽ không bao giờ bị vẩn **c bởi những mưu toan, xô đẩy của dòng đời. Đời cứ trôi, nhưng người con gái ấy vẫn không thay đổi. Vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, mặc ọi sự đi qua. Vẫn trắng, vẫn thơm như loài hoa dịu dàng tỏa hương.

Gió thổi tung mái tóc Syaoran. Đã 3 ngày anh ở trên hòn đảo nhỏ bé, xanh rờn và rộn rập tiếng người, tiếng thuyền bè qua lại này. 3 ngày, ngày nào anh cũng dành thời gian để tận hưởng những cơn gió và mùi

hương thơm dịu dịu tại bãi đất được che phủ bằng cỏ ở phía sau những gian nhà lá. Ngôi mộ nhỏ bé nằm tĩnh lặng trong hương hoa, hương cỏ và những cơn gió. Mùi hương dịu dàng bao phủ không gian, tạo nên sự bình yên đến kì lạ. Syaoran mỉm cười khe khẽ. Có lẽ đi khắp mọi nơi trên thế gian này, không ở đâu có sự yên bình như chốn này. Khung cảnh yêu thương con người, và cũng có lẽ bởi vì con người đang nằm bên dưới ngôi mộ, Tomoyo Daidouji, trong trắng đến thuần khiết. Một người con gái chưa bị nhuộm máu cuộc đời, nằm trong sự thần tiên của hương thơm. Nếu có thiên đường, nơi đó cũng không thể khiến con người ta thất vọng được như nơi đây – nơi chỉ có ngôi mộ nhỏ bé và những bông hoa trắng an ủi trái tim nhỏ máu.

Syaoran vo vo tờ giấy trong tay, ném mạnh xuống dưới đất. Chim đưa thư của mẹ anh mang đến một mệnh lệnh mới. Vẫn chỉ là để hoàn thành cái nhiệm vụ quan trọng mà anh đang mang. Syaoran bật cười chua chát. Anh vẫn luôn coi thường những điều này. Chẳng có gì đáng nói cả, cho dù cả thế gian quay lưng lại với anh, anh cũng không cần quan tâm. Hoặc do anh cố tình tỏ ra ọi người thấy anh không quan tâm. Anh biết mẹ không bao giờ đặt lòng tin vào anh. Anh biết anh chỉ là một công cụ trong số biết bao công cụ hỗ trợ ục đích của mẹ. Tất cả, anh đều biết, nhưng anh không cần để ý. Syaoran luôn nghĩ, chỉ cần đạt được mục đích của mình, vậy thôi, những suy nghĩ của người khác về mình thật sự chẳng có gì quan trọng. Cho dù mẹ anh – bà Li – không coi anh như một đứa con, một con - người, cũng chẳng sao. Syaoran vẫn luôn tin vào điều ấy, như một đức tin không bao giờ thay đổi, hoặc anh đã ngỡ sẽ không bao giờ thay đổi. Cho đến 3 ngày trước, lần đầu tiên đặt chân tới khu đất rợp mùi hương này....

Có lẽ trước đây, Syaoran vẫn luôn cố gắng dấu thật kín những nỗi niềm tận sâu trong trái tim ấy. Anh sẽ không bao giờ để cho người ta biết được cảm xúc thật của mình. Anh vẫn sẽ cười cho đến khi cuối đời. Nhưng khi mùi hương hoa mộc lan nhẹ nhàng phảng vào mũi Syaoran, trái tim Syaoran chợt nhói lên. Cái nhói rất nhẹ nhàng, đau đớn vì một phần của quá khứ. Eriol và Tomoyo là một kỉ ức, là một kỉ niệm, là một trang khác của cuộc đời. Anh biết Eriol từ nhỏ, nhưng với Tomoyo, anh không tiếp xúc nhiều. Có chăng chỉ là những khi anh cùng đi với Eriol khi vị thái tử đi gặp người yêu. Gần như chưa bao giờ Syaoran nói chuyện một mình với người con gái ấy. Vậy nhưng khi nhìn ngôi mộ của cô, nằm gọn trong vòng ôm của hoa và cỏ, một cảm giác kì lạ chợt xâm chiếm tâm hồn Syaoran. Một cảm giác khó lí giải, khiến Syaoran muốn ở một mình cùng cô. Ngôi mộ, chỉ là một ngôi mộ, nhưng dường như nó làm tâm hồn Syaoran nhẹ đi. Tất cả những suy nghĩ giấu tận sâu trái tim đột nhiên bùng ra, chi phối đầu óc Syaoran. Rồi cũng rất từ từ, nó dịu đi, nhẹ nhàng....

Syaoran thở dài, đưa mắt dõi theo những cánh cỏ lung lay. Tờ giấy bị vo tròn, nằm chổng chơ bên dưới chân anh. Syaoran luôn tin rằng, cho dù không còn ai tin tưởng anh nữa, anh cũng chỉ cần làm cho xong công việc của mình mà thôi. Nhưng giờ đây, đột nhiên những suy nghĩ anh chưa bao giờ bận tâm chi phối trí óc anh. Eriol đã từng hỏi về mục đích sống của Syaoran. Khi ấy, điều duy nhất anh nói là: Trả thù. Trả thù Kinomoto, trả thù ẹ, thực hiện lời thề của mình. Nhưng giờ đây, điều đó đã thay đổi. Eriol cũng đã từng khuyên Syaoran nên tìm ình một mục đích khác. Syaoran không biết, cũng không muốn tự tìm mục đích ình. Mọi thứ đã là quá thừa thãi. Anh sống vì cái gì, anh chưa bao giờ thử xác định. Syaoran chỉ sống vì những gì mình cho là đúng, vì cái mà anh sẽ thực hiện. Vậy đó có thật sự là mục đích sống của anh không?

Gió đưa hương mộc lan đến, phảng phất qua cánh mũi Syaoran, làm đầu óc anh cảm thấy thư thái hơn. Anh khẽ cười, buồn, nhưng không cay đắng. Tomoyo đang nằm dưới ngôi mộ nhỏ kia dường như đang tìm cách an ủi một linh hồn đầy vết chấp vá. Tomoyo vẫn vậy, dù ít khi tiếp xúc, nhưng Syaoran có thể nhận ra đôi mắt dịu dàng, thần thánh của cô gái. Chỉ bằng một nụ cười nhẹ nhàng, Tomoyo dập tan đi tham vọng của Eriol, làm dịu đi tâm tình của người khác. Đôi mắt luôn quan sát tất cả, thánh thiện, chỉ có thể nhìn thấy những điều tốt đẹp ở con người. Một trái tim cầu chúc những điều tốt đẹp ọi người, trái tim đau vì nỗi đau của người khác và hạnh phúc vì hạnh phúc của người mình yêu thương. Có lẽ nhờ điều đó mà Eriol còn sống được đến hôm nay. Sau cái chết của Tomoyo, Syaoran cũng như tất cả những người quen biết đều tin Eriol không thể sống được nữa. Vậy nhưng, thời gian trôi qua, tự tay chôn cất người yêu thương nhất của mình, Eriol vẫn sống. Sống vì Tomoyo, sống vì để bảo tồn lại kỉ ức của cô gái ấy, sống vì những bông hoa mộc lan trắng. Vậy còn Syaoran? Anh đang sống vì cái gì??

Syaoran gục đầu vào hai bàn tay, chống khuỷu tay lên đùi. Bàn tay vò mạnh mái tóc màu nâu cho đến khi nó rối bù lên. Những suy nghĩ ngổn ngang vây chặt lấy đầu anh, làm nó nhức buốt. Tại sao cuộc sống lại cần một lí do? Nếu cứ sống mà không cần biết lí do, chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Syaoran không hiểu. Anh chưa từng nghĩ, vậy nhưng từ khi gặp Eriol, những suy nghĩ đó lại bám riết lấy anh. Syaoran mệt mỏi gục

xuống.

“Li Syaoran?”

Giọng nói làm Syaoran giật mình ngẩng lên. Trong một thoáng, mùi hoa mộc lan làm đầu óc anh choáng váng. Hình ảnh trước mặt làm mắt Syaoran mờ đi. Nếu như đó chỉ là giấc mơ, anh cũng cầu mong cho nó đừng kết thúc. Là một con người luôn sống trong hiện thực, nhưng với một giấc mơ đẹp đến tuyệt diệu, Syaoran chợt bất giác nguyện cầu anh sẽ không bao giờ tỉnh dậy.

“À.....” – Syaoran khó khăn nói. Có thể nào mắt anh bị hoa đi bởi gió và những suy nghĩ nhức buốt trong đầu? Nhưng hình ảnh đó thật sự rất rõ ràng, rõ ràng đến kì lạ - “.....Sakura....”

Syaoran không biết mình đã làm gì, có lẽ anh chỉ muốn xác nhận ranh giới giữa thế giới mơ và hiện thực. Nhanh chóng, anh với tay ra, kéo Sakura lại gần mình. Bàn tay anh đặt vào eo cô, một cảm giác hoàn toàn thật, không phải ảo giác. Khi Syaoran gục đầu vào người Sakura, một mùi thơm thoang thoang phảng phất vào mũi anh. Không phải mùi hoa mộc lan dịu dàng, cũng không phải mùi cỏ xanh hoặc mùi nước biển. Một mùi rất riêng, một mùi thơm nhẹ đến lan toả mà anh đã từng ngửi thấy trên mái tóc Sakura khi hai người còn ngồi bên cạnh nhau. Mùi thơm ấy vẫn không thay đổi, vẫn thoang thoang như trên người cô lúc ở Lamia, vẫn nhẹ nhàng như bất cứ khi nào. Mùi thơm của những cánh hoa anh đào. Hoa anh đào.... Syaoran chợt nhớ lại. Anh đã từng trồng một cây hoa anh đào, để hương thơm của nó toả vào phòng, để cho cảm giác Sakura vẫn luôn ở bên anh trong bất cứ lúc nào. Nhưng.... Syaoran lắc đầu nhẹ nhẹ. Không thể phủ nhận, cây hoa đã biến mất mãi mãi, cũng giống như Sakura không bao giờ còn mỉm cười ngồi bên cạnh anh. Chính tay anh đã chặt đổ nó, để rồi, chính tay anh sẽ phải GIẾT Sakura...

“B....Buông tôi ra...”

Người con gái hơi giật người ra, kéo mạnh tay Syaoran. Nhưng cánh tay mạnh mẽ của Syaoran ghì chặt người cô. Anh để mặc cho những lọn tóc của mình loà xoà trên eo người ấy, để mặc cho đầu mình gục vào người cô. Cho dù chỉ là ảo giác cũng được, chỉ cần người đó đem đến cho anh cảm giác của Sakura, thế thôi....

“Làm ơn.... có thể đứng yên được không.... chỉ một chút thôi....”

Sakura giật mình. Giọng nói của Syaoran không còn sự mạnh mẽ, lạnh lùng mà vô lo như mọi khi, nó như đang van xin, yếu ớt. Cái yếu ớt của một người cầu xin sự giúp đỡ. Giọng Syaoran cô độc, không có điểm tựa. Đầu anh gục vào người cô, yếu đuối như một đứa trẻ. Xưa nay, Sakura luôn thấy một Syaoran mạnh mẽ, một Syaoran khinh thường cuộc đời, coi tất cả chỉ là trò đùa. Một Syaoran coi khinh tất cả, đùa vui với tất cả.... Vậy mà giờ đây, Syaoran ấy gục vào người cô để tìm một điểm tựa. Bất giác, Sakura đứng yên. Cô không cố gắng vùng vẫy để bứt ra khỏi vòng tay mạnh mẽ của anh. Cô chỉ đứng yên, cảm nhận bàn tay của Syaoran. Rất nhẹ nhàng, rất ân tình, nhưng cũng rất dứt khoát. Trái tim Sakura đập mạnh. Chưa bao giờ Sakura ở gần Syaoran như lúc này. Trong mùi hương của hoa mộc lan, Sakura ngửi thấy mùi hương dịu dàng, ấm áp của Syaoran. Một mùi hương đã nâng đỡ cho cô, mùi hương đã giúp những cơn ác mộng không vây lấy Sakura khi cô ngồi ngủ bên cạnh anh. Rụt rè, Sakura đặt tay lên mái tóc Syaoran, vuốt nhẹ. Rất nhẹ, như sợ làm tổn thương đến những sợi tóc mỏng manh ấy, tổn thương đến một tâm hồn cô độc.

Cỏ vẫn rung. Hoa mộc lan toả hương ngào ngạt. Bên dưới ngôi mộ kia, có lẽ Tomoyo đang cười. Bởi hoa mộc lan bắt đầu để cánh hoa của mình bay nhẹ đến bên hai người. Sự bắn loạn và cô độc trong mỗi người được chính cái đó của người kia xoa dịu. Chỉ có nụ cười dịu dàng của Tomoyo nhẹ nhàng làm nguôi đi tất cả, nguôi đi nỗi đau, nguôi đi hận thù.

Thời gian trôi theo vòng bay của cánh hoa. Bao lâu đã trôi đi, không ai biết. Sự khoan khoái nhẹ nhàng bao phủ không gian. Chẳng còn gì, không máu, không hận thù, không mục đích, chỉ đơn giản là tận hưởng những phút giây đang hiện hữu. Syaoran cảm thấy đầu óc mình nhẹ bẫng. Không phải là đã có câu trả lời cho những suy nghĩ của mình, nhưng Syaoran cảm thấy thanh thản hơn. Mùi hương hoa trên người Sakura toả ra thoang qua mà nồng nàn, kéo anh ra khỏi những suy nghĩ miên man. Chợt như lần đầu nhận ra mình đang làm gì, Syaoran nói lỏng vòng tay. Sakura vẫn đứng nguyên, đôi mắt xanh lục kì lạ mà Syaoran chưa từng thấy. Anh dịch người ra xa để có thể nhìn sâu vào đôi mắt ấy:

“Cám ơn. Cám ơn vì đã đứng đây với tôi, Sakura”

Không phải là ảo giác, không phải là khói hương. Đó là Sakura bằng xương bằng thịt, bằng mùi thơm không bao giờ phai tàn. Syaoran mỉm cười. Mạnh mẽ, không lạnh lẽo mà là ấm áp. Như kịp nhận ra, Sakura vội vã lùi lại phía sau. Gương mặt nhỏ nhắn của cô bất chợt đỏ lên không sao kiểm soát nổi:

“Không... không có gì... Tôi....”

Sakura đưa mắt nhìn quanh, rồi dừng lại ở ngôi mộ của Tomoyo như để cầu cứu. Syaoran không để ý lắm đến vẻ mặt của cô, hoặc cũng có thể đã thâm tóm tắt cả nhưng giả vờ không nhìn thấy. Anh hỏi khi Sakura còn đang lúng túng tìm câu trả lời:

“Phải rồi, Tại sao cô ở đây, Sakura?”

“Cùng mục đích với anh” – Sakura trả lời, thở phào vì không biết giải thích thế nào cho sự lúng túng của mình.

Syaoran gật gù, lấy lại vẻ bình thản thường xuyên của mình:

“Thì ra vậy. Cô đã nghe lén chúng tôi, phải không?”

“Không” – Sakura trả lời ngay lập tức làm Syaoran hơi nhướn mày ngạc nhiên – “Tôi chỉ vô tình nghe được”

Syaoran bật cười. Nụ cười của anh sáng khoái như chưa từng cười như thế. Syaoran ngật đầu ra sau để cười. Khoé mắt anh hơi rớm nước mắt vì cười nhiều. Sakura đứng im, trở mắt lên nhìn nhưng không hiểu lí do. Cô thật sự không tìm thấy điều gì trong câu nói của mình có thể khiến anh cười dữ dội đến thế. Sau khi, có vẻ nhận ra vẻ mặt của Sakura, Syaoran cố nín cười:

“Xin lỗi... Không, cô chẳng nói gì sai cả. ‘Vô tình nghe được’, ừ, có lẽ thế... Nếu tất cả những điệp viên hay do thám đều ‘vô tình nghe được’ thì mấy kẻ do thám ấy đều không bị bỏ tù rồi”

Sakura cau mày, rồi từ từ, gương mặt cô đỏ ửng lên. Sakura không thể tìm được điều gì để cãi lại, chỉ im lặng nhìn Syaoran cười. Như để giấu đi gương mặt của mình, cô cố gắng tìm ra cái gì bức tức nhất để thể hiện lên khuôn mặt:

“Đủ rồi! Tôi ra thăm mộ Tomoyo, nhưng gặp anh ở đây thì.... Tôi về đây”

“Cô đang ở chỗ Eriol à?” – Syaoran bất chợt ngừng hẳn cười, hỏi khi Sakura quay người bước đi. Sakura xoay người, nhúu mày. – “Quả nhiên...” – Syaoran nói tiếp sau khi nhận được câu trả lời xác nhận của Sakura – “2 hôm nay tôi thấy Eriol cố gắng giấu cái gì đó. Ra là giấu cô. Hắn không cho tôi sang gian nhà bên cạnh, cho dù trước khi cô đến, nó là nơi ngủ của tôi”

Sakura nhăn mặt. Syaoran mỉm cười nhẹ nhàng, làm trái tim cô đập mạnh. Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười khiến Sakura mất kiểm soát bản thân. Sakura muốn ở lại nơi đây, ở lại bên những cánh hoa cùng mùi hương dịu dàng, ở lại bên Syaoran. Nhưng nếu tiếp tục ở đây, cô sẽ chìm đắm trong hạnh phúc và bình yên mà quên đi tất cả những thứ khác. Cô sẽ quên đi hận thù, quên đi máu, quên đi nước mắt...

“Cô không giết tôi sao, Sakura?”

Câu hỏi của Syaoran làm Sakura giật mình. Cô ngược nhìn anh. Vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, như đùa cợt với chính cái chết của mình, Syaoran nhìn cô một cách dịu dàng. Sakura mím môi. Cô đã quên. Mùi hoa mộc lan làm cô quên, hay chính Syaoran làm mọi suy nghĩ của cô mờ đi. Chẳng còn gì trong đầu. Chỉ còn lại một Syaoran luôn làm Sakura cảm thấy ấm áp, và mùi hoa mộc lan bay trong gió thoảng.

“Tôi không muốn làm vậy bản nơi Tomoyo nằm. Eriol muốn cô ấy được ngủ trong thanh bình và yên tĩnh”

Sakura vội vã quay người đi. Cô không thể tiếp tục nán lại nơi đây. Nếu còn ở đây, Sakura sợ mình có thể lao vào vòng tay Syaoran. Bàn tay ấy mạnh mẽ, có thể đem đến cho cô cảm giác an toàn, có thể bảo vệ cô khỏi dòng đời xô đẩy. Giá như bàn tay dùng để bảo vệ cô, chứ không phải để GIẾT cô.... Sakura xua vội những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Cô cần phải chạy khỏi đây. Cô phải trốn khỏi đây. Gió thoảng thoảng bên tai, đem theo lời nói của Syaoran. Nhẹ, nhưng dường như đâm thẳng vào trái tim Sakura, xua tan đi mọi mong ước...

“Không giết tôi, cô sẽ hối hận, Sakura....”

Chẳng còn gì, chỉ còn lại gió thoang thoảng thổi và mùi hương bay nhẹ. Syaoran ngồi im lặng trong tiếng gió thổi. Đầu óc anh không còn quay cuồng với muôn ngàn câu hỏi không thể trả lời. Không, phải nói là: tất cả mọi câu hỏi, chỉ có một câu trả lời mà thôi.

“Tomoyo....” – Syaoran thì thầm. Anh hi vọng, gió sẽ mang tiếng anh đến cho người con gái thiên thần nằm im dưới nền đất lạnh – “Sau khi cô chết, có lẽ Eriol sẽ không thể sống nổi nữa nếu cậu ta không đủ mạnh mẽ. Cô chết, nhưng không phải cố gắng làm cho Eriol mạnh mẽ hơn. Nhưng....” – Syaoran mỉm cười. Rất nhẹ.... – “Cô không yên tâm về Sakura, phải không? Bởi vì Sakura không đủ mạnh mẽ để vượt qua những nỗi đau, nếu cô ấy không có một MỤC ĐÍCH để sống. Khi cô chết, mục đích của Sakura là TRẢ THÙ. Vậy khi ‘kết thúc’, Sakura sẽ sống vì cái gì?”

Syaoran ngừng lại, như để chờ đợi câu trả lời dù biết câu trả lời sẽ mãi mãi không bao giờ xuất hiện. Nhưng trong gió, nụ cười của Tomoyo buồn bã đáp lại. Sakura sẽ sống vì cái gì ư? Khi “kết thúc”, mọi người biến mất, hận thù kết thúc, vậy Sakura sẽ sống vì cái gì?

“Đừng lo lắng, Tomoyo.” – Syaoran cười – “Đến khi ‘kết thúc’.... Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.... Cảm ơn cô, Tomoyo. Cảm ơn vì đã đưa Sakura đến bên tôi.... Và cũng xin lỗi, Tomoyo. Tôi không thể giữ gìn nơi nghỉ ngơi của cô....”

Gió rì rào, cỏ toả hương. Ở một cõi xa xăm vô ảo, nụ cười có lẽ đang nở trên môi Tomoyo....

55. Chương 55: Khi Tử Thần Dừng Bước

Bầu trời đêm tăm tối với những cơn sóng vỗ rì rào. Sóng đập lên bờ cát, tạo lên những tiếng động rộn rã, quen thuộc của biển cả bao la. Gian nhà im lặng trong màn đêm tối. Đồng lửa tí tách kêu trong tiếng thở dài náo nê. Hai bóng người in trên vách nhà, liêu xiêu cô độc.

“Sau khi Tomoyo chết...” – một giọng nói vang lên trong cái tĩnh lặng của không gian. Giọng nói như ghim sâu vào trái tim, ghim sâu vào tận lòng người. Câu chuyện như kéo dài vô tận, lời người nghe vào sâu trong những khoảng kí ức đau đớn nhất – “....Tôi đã đưa cô ấy đi.... đi tìm một nơi thích hợp với cô ấy....”

Eriol cứ bước đi trong vô định. Bàn tay anh ôm chặt thân xác lạnh ngắt của Tomoyo. Mái tóc tím của cô bết lại, đôi mắt nhắm nghiền. Máu đã khô theo làn gió. Cánh hoa mộc lan trắng không thể theo gió đi cùng người con gái mà chúng yêu quý. Chúng chỉ có thể lặng lẽ trôi, lặng lẽ đau buồn. Eriol đưa mắt nhìn theo những cánh hoa trôi, bật cười khan. Hoa cứ trôi, hoa rụng rồi hoa sẽ nở, nhưng Tomoyo liệu có thể sống lại được nữa không? Tiếng cười của Eriol vang vọng theo làn nước, vọng theo những tiếng chảy rì rào. Anh cúi nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Tomoyo. Máu bết trên gò má cô. Cô có vui không nếu anh đưa cô theo bước hoa mộc lan? Đầu óc Eriol trống rỗng. Anh lại tiếp tục bước, cùng với dòng trôi của nước sông và những cánh hoa trắng. Nước sâu dần, sâu dần.... Bàn tay anh ghì chặt hơn thân xác của Tomoyo. Nước trùn lên người cô, nước thấm ướt những giọt máu. Chẳng còn gì nữa.... Nước lạnh giá phủ lên mái tóc đen bết máu của Eriol... Màu đen ập xuống, nhưng Eriol biết, bàn tay anh vẫn đang ôm chặt cô gái ấy – người con gái anh yêu....

Bóng tối che phủ bầu trời. Những cơn gió lạnh lạnh thổi vào buốt xương. Đầu Eriol choáng váng. Anh mơ hồ cảm thấy ánh lửa bập bùng bên cạnh. Eriol đưa tay lên ôm đầu, chợt nhận ra điều gì, anh giơ hai tay lên trước mặt: Trống không. Anh vùng dậy, hoảng hốt:

“Tomoyo? Tomoyo đâu? Tomoyo?”

Một bóng người nhẹ nhàng di chuyển từ phía đồng lửa đang cháy lại phía anh. Ánh mắt giãn ra khi nhìn thấy Eriol tỉnh lại:

“Thái tử? May quá! Thấy Thái tử trôi trên sông, chúng tôi rất lo?”

Eriol dáo dác nhìn quanh. Anh không nhìn rõ mặt người đang nói chuyện với mình, cũng hoàn toàn không để ý xem mình đang ở chỗ nào. Anh nói như gào lên:

“TOMOYO ĐÂU?”

Người kia lùi lại hoảng sợ, khẽ cúi mình:

“Thái.... Thái tử phi đang ở gian nhà bên cạnh....”

Không đợi người đó nói hết, Eriol lao ra ngoài. Hương gió biển phảng phất, tạt vào mũi anh. Quen thuộc và thân thiết. Mùi hương đó dường như anh đã từng gặp ở đâu, mùi hương của hạnh phúc và yên bình. Eriol dừng lại trong giây lát, nhưng rồi, anh lao vào gian nhà gần nhất anh gặp. Trên chiếc giường được che bởi tấm rèm tím, một thân hình nhỏ bé đang nằm im bất động. Cả gian nhà nhỏ bé mang lại cảm giác lạnh lẽo đến ghê người. Eriol lao lại. Tomoyo vẫn nhắm nghiền mắt. Mái tóc tím thả dài trên giường, khuôn mặt trắng nhợt nhưng đã được lau hết những vết máu loang lổ. Cả người cô được đắp bởi chiếc chăn màu trắng. Trông cô như một người đang say trong giấc ngủ, yên bình và nhẹ nhàng. Tuy nhiên, bàn tay cô lạnh ngắt.... Eriol ngồi xuống, dùng cả hai tay nắm chặt lấy bàn tay buồng lỏng của Tomoyo..... Tomoyo đã chết, điều đó là không thể thay đổi...

“Chúng tôi phải khó khăn lắm mới gỡ được Thái tử phi ra khỏi Thái tử. Ở kinh thành có chuyện gì vậy, Thái tử? Cả hai người....”

Người kia đứng phía sau Eriol, ngập ngừng. Đến bây giờ, Eriol đã yên tâm về Tomoyo, anh bắt đầu nhìn xung quanh. Gian nhà này có cái gì đó vô cùng quen thuộc, và cả mùi hương thoang thoảng của biển cả.

“Đây là đâu? Người là ai? Sao lại biết ta?”

“Tôi là thủy thủ trên chuyến tàu đã đưa Thái tử đi biển cách đây gần 1 năm. Giữa đường gặp bão, Thái tử đột nhiên biến mất làm cả tàu rất lo lắng. Hôm ấy, bão làm lật thuyền, chúng tôi được một thuyền buôn của Tatan cứu và đưa đến đảo Hongo này....”

“Đảo Hongo?.... Thì ra là nơi đây....”

Eriol nhắm mắt lại, tận hưởng mùi hương của biển cả phả vào mũi. Những kí ức xưa vụt trở về trong kí ức Eriol. Vẫn nơi đây, lần đầu tiên anh gặp Tomoyo, lần đầu tiên anh biết cảm giác của tình yêu. Đây cũng là nơi đã khiến anh đi đến quyết định: bỏ qua quyền lực để chọn được ở bên cạnh người mà mình yêu thương. Nơi đây vẫn không thay đổi, vẫn mùi hương biển dạt dào, vẫn những cành lá xào xạc trong đêm tối. Chỉ duy nhất có một điều khác, đó là Tomoyo. Không phải là cô gái tóc tím xinh đẹp đến kì lạ chăm sóc cho anh như trước, chỉ là một cái xác không hồn, một cái xác lạnh ngắt....

“Thái tử....” – người kia ngập ngừng. Eriol chậm rãi mở mắt nhìn người ấy – một trong những cấp dưới của anh khi xưa. Người thủy thủ dè dặt đưa ra đề nghị - “Người đã từng cứu chúng tôi là một thầy thuốc rất giỏi của Tatan. Ông ấy.... ưm.... ông ấy cho rằng.... vẫn có thể cứu được Thái tử phi....”

“CÁI GÌ???”

Eriol như nhảy lên vì câu nói ấy. Có thể cứu? Có thể trả lại Tomoyo cho anh? Thật sự điều kì diệu ấy có thể xảy ra sao?

“Nhưng.... ông ấy ra điều kiện..... Đó là một điều kiện KHÔNG THỂ THỰC HIỆN”

Eriol bác bỏ bằng một câu kết luận nhanh chóng và sau cùng:

“Không có điều kiện gì là ‘không thể thực hiện’. Chỉ cần cứu được Tomoyo, bất cứ điều kiện nào cũng không thành vấn đề. Đi mời ông ấy cho ta....”

“Nhưng....” – Eriol ngược mắt nhìn lên trần gian nhà tối, tiếng thở dài nhẹ nhàng buồng vào màn đêm đen – “.....điều kiện ông ta đưa ra, quả thực..... Đó là....”

* * *

Syaoran ngược mắt lên bầu trời cao. Những đám mây xám xịt uể oải trôi, bao phủ bầu trời. Suốt mấy ngày, kể từ khi Syaoran lên đảo, bầu trời vẫn luôn bị che mờ bởi mây đen, u ám và mờ mịt, giống như lời cảnh báo về một biến cố mới. Tuy nhiên, điều đó không làm ảnh hưởng gì đến những thương buôn trên hòn đảo “Lãnh địa xanh của thương buôn” này. Tàu bè vẫn đến, dòng người vẫn tấp nập xô đẩy nhau. Cuộc sống vẫn trôi, dù không ai biết về đâu.

Gió thoang thoảng, đưa mùi hương mộc lan tới. Hoa mộc lan trắng rung rinh, cọ nhẹ vào người Syaoran. Đêm đêm.... Anh vẫn luôn ra nơi đây ngồi, như để tưởng nhớ lại một thời nào xa xăm của quá khứ, và cũng là để tìm một tương lai ảo ảnh mới không bao giờ có thực. Sự dịu dàng bình yên của hoa mộc lan, của thân xác con người trong ngôi mộ kia như bao bọc Syaoran. Vẫn là cái yên lành trong sự hỗn loạn đổ máu. Là sự thanh thản trong muôn ngàn nỗi trớ trêu đau khổ. Syaoran khẽ cười. Yên bình? Có lẽ vậy. Nhưng.... tất cả chỉ là thời gian. Thời gian sẽ làm thay đổi. Một dự cảm không lành len lỏi trong tâm trí Syaoran. Trong cái thế giới hỗn loạn đến khó sống này, một tích tắc yên bình cũng chỉ là thoáng qua. Tất cả rồi sẽ kết thúc.... Tro bụi vẫn cứ là tro bụi. Máu vẫn đỏ và nước mắt vẫn chưa bao giờ làm phai đi được nỗi đau trong nó. Mộc lan trắng.... trong veo như thủy tinh.... và tâm hồn người con gái ấy, Tomoyo....

Syaoran thở dài khe khẽ. Câu chuyện của Eriol kể vào đêm đầu tiên anh lên đảo vẫn còn nguyên trong trí nhớ anh. Dù anh đã cố gắng gạt bỏ nó, nhưng việc đó không thành công cho lắm. Câu chuyện nhắc lại một ký ức xa xưa, đau đớn. Một ký ức có khoảng vui, khoảng buồn, nỗi đau bất hạnh và len vào đó cả hạnh phúc bình dị....

“Điều kiện là.... ‘Đầu của Kinomoto’, đúng không?”

Tiếng trả lời của Eriol, dù đã biết trước, Syaoran vẫn không khỏi thở ra náo nức. Đó là một điều kiện vô cùng khó khăn. Tomoyo yêu Sakura hết lòng, yêu đến mức sẵn sàng từ bỏ tất cả vì Sakura. Đối với Tomoyo, có lẽ chỉ cần Sakura hạnh phúc là đủ. Nhưng sự sống của Tomoyo lại là những suy nghĩ duy nhất của Eriol lúc đó. Đó là một “điều kiện không thể thực hiện”. Rồi Tomoyo sẽ hận Eriol suốt đời nếu Eriol giết ‘Kinomoto’. Và để rồi, tất cả lại chìm vào đau khổ không bao giờ có lối thoát....

“Tôi đã lấy đầu của Touya....” – Eriol đưa mắt nhìn ánh lửa bập bùng cháy. Tiếng nổ lách tách của những cành củi khô vang lên trong im lặng – “....không.... là cậu đã lấy giúp tôi, Syaoran.... Tôi đã mang về cho người đàn ông đó, nhưng....” – Eriol bật cười khô khốc. Tiếng cười vang lên trong cay đắng, xót xa. Nuối tiếc nhưng không thể níu giữ, không thể thay đổi. Tất cả chỉ là một quá khứ tràn ngập máu, tràn ngập đau thương.... – “Tôi thật ngu ngốc. Đáng lẽ tôi phải hiểu, Tomoyo đã CHẾT. Chết thật sự.... Chính tay tôi đã ôm thân xác lạnh giá của cô ấy.... Chính tay tôi đã xác nhận điều đó – một điều tôi không bao giờ muốn chấp nhận.... Vậy mà....” – Giọng Eriol trở nên rời rạc. Syaoran không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe – “....Người đàn ông đó là người của Tatan. Ông ta cần ‘Đầu của Kinomoto’.... Tên thủy thủ cũ của tôi đã bị ông ta mua chuộc. Còn tôi.... tôi như một tên ngốc không biết gì, ngoan ngoãn đến đàn độn, lấy.... đầu của....”

Eriol gục đầu vào hai tay. Câu nói cuối cùng của anh nghẹn lại trong cổ. Syaoran thở dài. Có lẽ hòn đảo Hongo này đã không còn thật sự trong sạch và thanh bình như bề ngoài của nó. Có lẽ, trong cái ngày hôm ấy, rất nhiều máu đã đổ....

“Tôi đã giết tên thủy thủ và những tên khác....” – Eriol khó khăn nói – “Giết trên biển..... hắn đã trốn thoát... chó săn của Tatan....”

Qua những lời kể rời rạc của Eriol, Syaoran phần nào đoán được toàn bộ diễn biến trong một ngày biển nổi sóng. Dưới đáy biển sâu kia, những thân xác đang nằm lạnh lẽo, nằm để chứng kiến một bờ biển đổ máu, sẽ rực lên trong màu hoàng hôn... Một ngày trong tương lai....

Syaoran mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn bông hoa trắng ôm lấy ngôi mộ im lìm. Tomoyo chắc vẫn đang mỉm cười dịu dàng ở một nơi xa xăm nào đó, giống như những bông hoa trắng vẫn nhẹ nhàng lan tỏa mùi hương của mình. Nhưng cả Tomoyo và mộc lan đều có thể cảm nhận được một cái gì đó đang đến gần. Syaoran biết. Nhưng anh không ngăn cản. Anh muốn nó diễn ra, bởi đó là một phần trong kế hoạch của anh. Và trước khi việc đó xảy ra, Syaoran muốn tận hưởng khoảng không gian trong lành hiện tại. Tận hưởng phần còn lại của cuộc sống, trước khi tất cả kết thúc.... Sự bình lặng sẽ kết thúc, khi tất cả những nhân vật tham gia và tấn tằm kịch mới xuất hiện.... Khi các vai diễn đều tụ tập tại sân khấu chính, vở kịch sẽ đến lúc hạ màn....

“Tôi không nghĩ cậu sẽ có lúc ngồi lì ở đây trong một thời gian dài như vậy”

Một giọng nói trầm trầm vang lên ngay bên cạnh làm Syaoran khẽ giật mình. Một người con trai đã ngồi xuống bên cạnh anh từ lúc nào. Không một tiếng động, không một dấu hiệu. Chỉ đơn giản đến cạnh và trầm ngâm nhìn theo những làn khói trắng lan toả trong không gian.

“Ồ” – Syaoran mỉm cười sau một thoáng ngạc nhiên – “Đến rồi à, Terada? Sakura đã đến đây từ mấy hôm trước, vậy mà sao bây giờ anh mới tới?”

“Tôi đi cùng chuyến tàu với Sakura đến, nhưng đi loanh quanh đảo xem xét một chút. Đừng lo, tôi không hề quên nhiệm vụ cậu giao: ‘Đi theo Sakura’. À, một câu đơn giản, phải không? Nhưng... tôi nghĩ nó có nhiều ý nghĩa hơn thế”

Syaoran chỉ cười nhỏ trước lời nhận xét của Terada. Ừ, có lẽ là thế. Những ý nghĩa trong câu nói ấy chắc rằng Terada, và chỉ có Terada mới hiểu. Nhưng chính điều đó làm Syaoran yên tâm hơn. Sự hiểu biết của Terada, nếu đi theo phe nào thì phe kia chắc chắn thất bại. Nhưng, Terada là người trung lập. Hắn chẳng theo ai. Dù đi theo Syaoran, lại không hoàn toàn trung thành. Nói một lòng với “công chúa”, nhưng vẫn làm những việc tưởng chừng phản bội lại “chủ nhân” của mình. Đó là sự “tự do” mà hắn không muốn ai làm ảnh hưởng đến.

“Rika đâu?”

“Một chút việc. Tôi đã để cô ấy trở về kinh thành trước. Chắc, cũng là vì lo nghĩ cho cậu thôi.... Àh, và... con người xinh đẹp đang nằm im dưới nắm mộ này... Một tiểu thư mà tôi biết khi còn nhỏ... Một bậc nữ lưu...”

Đôi mắt Terada thoáng buồn khi nhìn theo làn khói hương. Nhưng gần như ngay lập tức, ánh mắt ấy biến mất, chỉ để lại đôi mắt bí ẩn khó dò trên gương mặt thản nhiên đã được tôi luyện qua bao vất vả trong suốt khoảng thời gian dài lưu lạc trong dòng đời.

“Tốt thôi! Anh nên đi kiếm một chỗ trú chân nào đó trên đảo trong thời gian lưu lại đây. Tôi nghĩ ngôi nhà của Eriol không còn trở chú cho anh, bởi một chỗ của tôi và Eriol, chỗ còn lại của Sakura. Hơn nữa.... Ở một nơi khác, anh sẽ dễ dàng quan sát diễn biến sự việc hơn. Điều đó chẳng đúng với mong muốn của anh sao?”

“Cậu tàn nhẫn thật, Syaoran!” – Terada mỉm cười đầy ý vị.

Sakura dõi ánh mắt xa xăm ra biển. Tia nhìn của cô không tập trung tại một điểm nào. Đôi mắt như thấu tóm tất cả và cũng như không thấy bất cứ điều gì. Những áng mây, dòng nước chảy, hay cả những cơn gió cũng không thể làm cản ngang luồng suy nghĩ của Sakura. Cô buông tiếng thở dài nhẹ. Mây hờ hững ngấm nhìn từng đoàn người tấp nập đi lại trên đảo. Gió làm tung lên những lọn tóc nâu đang chậm rãi dài ra của Sakura. Đôi mắt xanh lục đưa một vòng xung quanh. Cách nơi cô đứng một quãng, một con tàu buôn đang vội vã bốc dỡ hàng. Những người thủy thủ nhanh chóng làm công việc vận chuyển hàng hoá đến những hàng quán và nhà dân trên đảo. Một lượng lớn thủy thủ khác đưa tay lau mồ hôi khi bốc hàng chuyển từ tàu mình sang con tàu khách đặt hàng. Thương buôn nhỏ lách mình qua dòng người đông đúc, hi vọng mua được hàng có chất lượng tốt với giá rẻ. Tiếng ra giá ồn ào vang vọng đến tai Sakura, tạo nên một thứ âm thanh hỗn độn. Ngoài biển, thuyền chở khách thấp thoáng hiện lên trên nền trời xanh. Có lẽ đó là thuyền chở khách du lịch, giống như cô. Ngoài ra, có thể con thuyền còn mang đến những kẻ chạy trốn, những kẻ rảnh rỗi cùng cả những kẻ đầy mưu toan.

Sakura để tâm trí mình tự do trôi nổi khi cô rời mắt khỏi con thuyền. Gió thổi lạnh lạnh. Mùa đông đang từ từ bước vào giai đoạn giá lạnh, nhưng điều đó không quá ảnh hưởng đến thời tiết của Hongo. Hòn đảo đón lấy cơn gió của Lamia, ôm ấp cả hòn đảo trong làn gió thanh bình ấy. Nhưng gió đang đổi chiều. Gió dự báo nguy hiểm. Gió mang mùi tanh đến. Gió cuốn mây theo. Nhưng những đám mây đen xám xịt vẫn không rời vị trí của mình. Mây báo hiệu hiểm nguy.

Hiểm nguy? Sakura chắc lưỡi. Cô sẽ không để điều đó xảy ra. Đảo Hongo là nơi yên nghỉ cuối cùng của Tomoyo – một thiên thần trong trắng. Nơi thích hợp cho thiên thần là thiên đường. Và thiên đường thì không phải là nơi để máu chảy và để làm chiến trường cho chiến tranh. Sakura muốn bảo vệ nơi đây, như

Eriol đã sống chỉ để làm điều ấy. Sakura bảo vệ Hongo khỏi dơ bẩn của dòng đời, để bảo vệ Tomoyo và cũng là bảo vệ Eriol.

Gặp lại Eriol trên hòn đảo nhỏ đầy cây xanh bao phủ, khiến Sakura thật sự vui mừng vì anh vẫn còn sống, vẫn khỏe mạnh. Không còn là Eriol năm xưa nữa, nhưng vẫn là một Eriol yêu Tomoyo bằng cả trái tim. Eriol rám nắng hơn, đôi mắt đen sâu thẳm hơn và cũng u buồn hơn. Nhưng Eriol cũng mạnh mẽ hơn, khỏe mạnh hơn. Tất cả chỉ vì để bảo vệ Tomoyo – nơi an nghỉ cuối cùng của Tomoyo. Có thể có người cho điều đó thật ngu ngốc, nhưng Sakura không nghĩ vậy. Cô hiểu tất cả, từ khi Eriol ôm Tomoyo rời khỏi Tomoe, vùng đất đầy máu cùng hận thù. Và bây giờ, khi đã tìm được “thiên đường của Tomoyo”, nhất định phải bảo vệ “thiên đường” ấy.

Cả Eriol và Sakura đều cố gắng tránh nhắc lại lần gặp gỡ cuối cùng của hai người, cuộc chiến trên “Xứ Tuyết”, vào cái ngày Touya mãi mãi ra đi. Sakura không muốn biết tại sao Eriol muốn giết cô. Eriol cũng không nói xin lỗi, mà chỉ dùng sự dịu dàng của mình bao bọc Sakura. Một người không nói và một người không hỏi. Sakura chưa một lần thử hỏi hoặc tìm hiểu xem đầu của anh trai mình – vật Eriol mang theo khi rời “Xứ Tuyết” – đang nằm đâu trên hòn đảo này. Cô tin rằng Eriol có lý do, bởi Syaoran đã tin và đã biết. Có lẽ điều đó thật ngu ngốc. Cô hận kẻ giết anh trai mình, nhưng lại không hận kẻ mang đầu của anh đi. Cô hận Syaoran nhưng không hận Eriol. Lý do? Sakura không biết, và cũng không muốn biết. Chỉ biết rằng, đối với Eriol, cô muốn “bảo vệ” chứ không muốn “báo thù”.

Còn một lý do nữa khiến Sakura không bao giờ muốn hỏi lại sự việc ngày hôm ấy. Cô không muốn nhắc lại nỗi đau mà cô đã phải tìm mọi cách nhấn chìm nó xuống trong suốt một năm qua. Cô không muốn nhớ đến hình ảnh chiếc bọc đỏ nhỏ máu xuống nền tuyết trắng. Cô không muốn gọi lại cái ngày khủng khiếp ấy, khi cô ôm trong tay thân xác không toàn vẹn của người anh trai mà cô vô cùng yêu thương. Và Sakura không muốn phải rùng mình ớn lạnh khi hình ảnh thanh kiếm lạnh lùng của Syaoran chém xuống đầu cô. Máu của Kero nhuộm những bông tuyết đang rơi xuống. Người thân của cô chết dưới lưỡi kiếm của người cô không bao giờ muốn giết. Sakura không muốn nhớ lại bất cứ điều gì liên quan đến khoảng thời gian đó, khi mà những chuyện ấy đã in quá sâu đậm trong tâm trí cô.

“Không giết tôi, cô sẽ hối hận, Sakura....”

Câu nói của Syaoran văng vẳng bên tai Sakura. Từ hôm gặp Syaoran ngoài mộ của Tomoyo, Sakura không lúc nào gặp anh một mình nữa. Mỗi bước chân đều có sự đi kèm của Eriol. Sakura không quên gương mặt hoảng hốt của Eriol khi Sakura nói đã gặp Syaoran. Anh đã cố gắng che dấu khi Sakura lên đảo, ngay sau Syaoran một ngày.

“Tôi không muốn nơi tôi cố gắng bảo vệ này sẽ đầy máu đầu. Hai người muốn giết nhau cũng được, nhưng cảm phiền ra chỗ khác”

Eriol đe dọa. Nhưng điều đó là không cần thiết. Sakura chắc chắn cũng sẽ không để máu làm ô uế nơi đây. Tuy nhiên, đó là một sự khẳng định khó khăn. Khi sự tranh giành diễn ra, máu sẽ đổ. Chiến tranh đang lan rộng từng ngày, từng nơi, một cách âm thầm hay âm ỉ. Máu sẽ vấy bẩn cả cái gì trong sạch nhất.

Sakura thở dài. Hôm ấy, cô đã không giết Syaoran. Cô tự nhủ, khi ấy cô không muốn để Tomoyo chứng kiến cách cô giết người. Nhưng đó chỉ là sự ngụy biện. Sakura không thể ra tay. Sự cô độc đến lặng lẽ, về một mối vô vọng của Syaoran làm trái tim Sakura run lên. Giá như số phận thay đổi, để Sakura có thể ôm lấy anh, an ủi, hỏi han anh... Sakura lắc đầu. Cô vội vã xua những suy nghĩ ấy đi. Cô không muốn nghĩ đến nó, giống như cô vẫn muốn nhìn thấy Syaoran đi lại trên đảo. “Cậu yêu Syaoran” – Lời khẳng định của Tomoyo vẫn vang lên trong đầu Sakura. “Không!” Cô muốn phủ định nhưng rồi lại không thể. Đó là sự thật. Giờ đây Sakura càng có thể khẳng định sự thật ấy, mỗi lần trái tim cô nhói lên đau nhức khi gặp Syaoran.

Sakura gạt những suy nghĩ ấy sang một bên. Để không tiếp tục hướng suy nghĩ vào Syaoran, cô đảo mắt nhìn đoàn khách vừa từ con tàu chở khách bước lên đảo. Những người không quen, những người với nhiều mục đích.... Những gương mặt vội vã, những bước chân nhanh.... Cuộc sống đang ngày càng nhanh hơn, khi những giây phút thanh bình cuối cùng đang đi vào hồi kết. Nhanh vội, trước khi máu nhuộm trời xanh. Không ai trong những người khách để ý thấy có người đang nhìn mình. Sakura mặc cho những suy nghĩ miên man về dòng đời xâm chiếm đầu óc, đè nén những suy nghĩ khác.

Bất chợt, Sakura đứng bật dậy. Thấp thoáng trong dòng khách thưa thớt trên tàu, hai bóng áo choàng xám. Màu xám rất đặc trưng quen thuộc đến mức, Sakura dễ dàng nhận ra từ ngay cái lia mắt đầu tiên. Mừng rỡ và vội vàng, Sakura phủ tấm áo choàng che kín người mình trước khi chạy lại phía những người khách.

“Chào mừng sự trở lại, Nakuru, Seiza!”

Tiếng nói bất chợt vang lên phía sau lưng hai người khách giấu mặt trong lớp áo choàng xám, ngó nghiêng tìm kiếm, giật mình đồng thời quay lại. Sakura mỉm cười nhẹ nhàng nhìn đôi mắt sáng rực của Nakuru và nụ cười yên bình của Seiza. Chỉ kêu lên “Công chúa” một cách thì thầm, nhưng khuôn mặt của cả hai “Đại hộ pháp” chợt tan biến hết những mệt mỏi ban đầu. Nakuru ôm chầm lấy Sakura như không bao giờ muốn buông tay. Đôi mắt Seiza hấp háy, mất đi cái lạnh lùng thản nhiên trong màu xám ảm áp. Để gặp lại người chủ nhân mà họ vô cùng yêu thương, việc phải ngồi trên lưng ngựa suốt 5 ngày đêm cũng không có gì là mệt nhọc. Seiza cười nhẹ nhõm như tạ ơn trời đất đã để cho hắn gặp lại một công chúa Sakura hoàn toàn bình yên và khoẻ mạnh sau một khoảng thời gian hẫc và cả “Tứ đại hộ pháp” không ở bên cạnh. Tuy nhiên, trong sự vui mừng không che dấu, Seiza vẫn giữ cho tấm áo choàng che kín người mình và cẩn thận dò xét xung quanh để đảm bảo không có đôi mắt nào tò mò nhìn về phía ba người.

“Vậy là quốc vương Shimon đã chết?”

Sakura hỏi khi cô đi dạo dọc bờ biển cùng với hai người hộ vệ của mình. Những tấm áo choàng bay trong làn gió biển. Từ xa nhìn lại, chỉ có thể nghĩ đó là ba người khách vừa bước xuống từ tàu chở khách đang thông thả tận hưởng hương biển và những cơn gió bình yên hiếm hoi.

“Đúng vậy, thưa công chúa” – Seiza trả lời trong khi Nakuru ngáp dài nhưng vẫn bám chặt tay Sakura – “Cả Quốc vương và tể tướng Shimon. Nếu công chúa muốn, cả vương quốc ấy sẽ sát nhập Clow ngay khi Clow về tay công chúa” – Seiza nói bằng nụ cười đầy ý nghĩa.

“Không, không..” – Sakura hồ hững phẩy tay – “Quốc vương và tể tướng Kent đồng loạt bị giết đủ để khiến Shimon rối loạn một thời gian dài rồi. Trong khoảng thời gian này, Shimon sẽ không thể can thiệp vào chuyện của nước khác khi chính bản thân nó đã đủ chuyện phải ‘dọn dẹp’. Chỉ cần không có sự can thiệp của Shimon – vương quốc ‘đánh thuê chém mướn’, công việc của chúng ta sẽ đơn giản hơn nhiều”

“Đúng thế” – Seiza gật gù đồng ý. Nụ cười như không bao giờ tắt trên môi hắn, nhưng không thể xua đi cái giá lạnh toả ra từ ánh mắt xám và những lọn tóc màu tro – Và là một sự diệt vong xứng đáng cho việc đã can thiệp quá sâu vào những chuyện không – phải – của – mình.”

Sakura mỉm cười hài lòng. Seiza luôn biết được mục đích của những việc mà hắn làm. Mặc dù hắn sẵn sàng thực hiện tất cả các mệnh lệnh của Sakura, nhưng bộ óc thông minh không thể ngăn cản hắn suy đoán. Điều đó làm Sakura thú vị và tự tin hơn vào những quyết định của mình. Ngược lại với sự quan tâm của Seiza, Nakuru thờ ơ nghe, ngáp dài. Hắn không phủ nhận một lời nhận xét: hắn chỉ thích hợp với việc sử dụng tay chân và càng ít dùng đầu óc càng tốt. Sakura hoàn toàn tin tưởng “Tứ đại hộ pháp”: Khả năng hành động của Nakuru, Bhamaru và khả năng phán đoán của Seiza, Naoko.

“Khi nhận được thư công ch báo đã ra đảo Hongo, tôi và Nakuru rất ngạc nhiên. Nhưng sau khi Nakuru giết quốc vương Shimon, ông ta đã tự phun ra việc chuyển vũ khí đến Hongo cho triều đình. Vì vậy, tôi đoán công chúa đã biết được thông tin này. Chúng tôi vội vã đến đây ngay sau khi rời Shimon.”

“Ta hiểu” – Sakura thở dài – “Ta phát hiện ra việc này hoàn toàn vô tình. Rất may các người đã ở đây, ‘Hoả thần’ Seiza, ‘Phong thần’ Nakuru. Cho dù bằng bất cứ cách nào, nếu không chiếm được thì phải phá huỷ bằng được số vũ khí này, không được để chúng rơi vào tay triều đình. Nếu để triều đình nắm trong tay lượng lớn vũ khí tối tân này thì quân đội của chúng ta không có cơ thắng” – Sakura mỉm cười nhìn Seiza và Nakuru – “Nhưng có lẽ ta đã chiếm mất hơi nhiều thời gian nghỉ ngơi của các người. Hãy đi nghỉ đi, Seiza, Nakuru”

Sakura vỗ nhẹ lên vai Nakuru khi nhận ra Nakuru đã quá mệt mỏi để không giẫy nảy lên trước đề nghị của Sakura. Không ngoài dự đoán, Nakuru ngoan ngoãn nghe lời. Seiza mỉm cười đầy ý nghĩa trước khi biến mất cùng Nakuru.

“Vậy là chuyện Shimon đã được giải quyết” – Sakura trầm nghĩ, dõi ánh mắt ra biển khơi đang dậy sóng nhẹ. Vùng biển trống vắng, chỉ còn tiếng ồn trên đảo vọng đến tai cô – “Chỉ còn chờ Bhamaru và Naoko.....”

Khu nhà giam tối tăm và ẩm thấp, bốc lên mùi hôi khó chịu mà ai vào cũng phải bịt mũi quay ra. Những lớp cỏ thối rữa trải trên nền nhà. Các loại côn trùng lấp ló trong bóng tối trải dài. Phòng giam những phạm nhân được liệt vào hàng trọng tội nằm tận sâu cùng trong cả một khu nhà. Căn phòng bị bao quanh bởi ba bức tường dày không một khe hở, hệ thống song sắt đã được kiểm tra để những kẻ gian manh gan lì nhất cũng không có cách cửa song. Không gian bốc lên hơi ẩm rờn rợn và mùi hôi thối đặc trưng của nhà tù. Không một ánh sáng, không một cơn gió hay bất kì cái gì cho thấy sự sống bên ngoài có thể lọt được vào căn phòng kín bưng, tăm tối này.

Bhamaru sốt ruột đi qua đi lại trong phòng giam. Thỉnh thoảng hắn dừng lại, cúi nhìn Naoko vẫn đang mê man. Suốt từ hôm bị giam vào đây, Naoko chỉ tỉnh lại một lần, và sau đó lại tiếp tục hôn mê. Vết thương của cô rỉ máu qua tấm vải Bhamaru xé vội từ chiếc áo cũ của mình. Bhamaru thở dài, kiểm tra lại mảnh băng cuốn. Hắn không giỏi băng vết thương như Seiza, lại càng không hiểu gì về chế thuốc như Nakuru. Hắn chỉ cuốn tạm vào vết thương loang lổ máu của Naoko. Hơi thở của Naoko vang lên mệt nhọc, khó khăn. Bhamaru dấn mạnh tay vào tường. Từ hôm bị đưa vào đây, Naoko không được nhận bất kì sự chăm sóc tử tế nào. Những bữa cơm thiêu mà người bệnh ăn vào chỉ có thể chết ngay lập tức. Không nước uống, không thuốc men, thậm chí là băng vải. Trong điều kiện ẩm thấp, khó chịu đến mức một người khỏe mạnh cũng lăn ra ốm thì một người bị thương như Naoko sống được đến bây giờ là một sự nỗ lực phi thường và một bản năng kì lạ mà chỉ một “Đại hộ pháp” đã được huấn luyện khắt khe mới có.

Bhamaru nhìn quanh. Sau một khoảng thời gian dài ở đây, hắn đã quen với bóng tối và thứ mùi nồng ngặc bốc lên từng giờ. Hắn đã thử cửa song nhưng thất bại, và giờ phải ngồi im trong đây. Ở nơi không ánh sáng, không thời gian, Bhamaru không biết rõ mình đã trải qua bao nhiêu ngày ở nơi tăm tối này. Hắn chợt nhớ đến mảnh thư con chim vội vã đưa đến, báo tin công chúa đã lên đường đến Hongo. Trước khi rời Lamia, Bhamaru đã sắp xếp để công chúa có được sự bảo vệ tốt nhất, nhưng giờ đây, hắn lại thấy lo lắng khó chịu. Hắn tự hỏi xem Seiza và Nakuru đã trở về bên công chúa chưa, nhưng không có bất cứ cách nào để liên lạc với họ. Hắn bực tức đá mạnh chân vào song cửa rồi lại tiếp tục đi qua đi lại.

“Dừng đi lại nữa, Bhamaru! Người nên giữ sức nếu còn muốn sống ra khỏi đây”

Giọng nói trong veo lần đầu tiên vang lên trong căn phòng tối. Dù còn mệt nhọc và khó khăn, nhưng giọng của Naoko vẫn giữ được sự phẳng lặng, bình tĩnh đến đều đặn. Bhamaru vội tới cạnh cô, khi cô đang cố gắng dựa người vào bức tường sau lưng.

“Naoko? Người tỉnh từ bao giờ thế?”

“Một lúc” – Naoko thở ra khó khăn – “Chúng ta vào đây bao lâu rồi?”

Bhamaru nhăn mặt, thở dài:

“Sao ta biết được. Ta rất lo cho công chúa. Chỉ tại ta đã vội vã hành động khi chưa xem xét tình hình”

Im lặng. Naoko vẫn luôn giữ im một khoảng trống giữa những lời nói. Cô không vội vàng mà giữ vẻ mặt điềm tĩnh để suy xét mọi việc.

“Ta hiểu...” – Bhamaru hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của Naoko – “Ta cũng đã vội vàng. Chúng ta đã quá lo cho công chúa...”

Bhamaru buông tiếng thở dài trong bóng tối, ngồi dựa lưng vào tường. Máu thấm đỏ mảnh vải băng ở vùng bụng của Naoko. Hắn không chỉ giận mình vì đã giam giữ cả hai người ở đây, làm chậm trễ công việc của công chúa, mà hắn còn giận vì có đến hai “Đại hộ pháp” mà một người vẫn bị thương nặng đến mức này – Một chuyện chưa từng xảy ra. Chỉ cần các “Đại hộ pháp” ở bên nhau, không điều gì là không làm được. Nhưng lần này, việc thất bại là tại hắn. Hay ít nhất thì Bhamaru cũng đã nghĩ như vậy. Chính hắn đã giúp giã để dẫn đến hành động sớm trước khi suy xét tình hình, và đem lại kết quả ngày hôm nay.

“Ta xin lỗi” – Bhamaru bắt đầu tràng diễn giải của mình bằng một câu nói mà hắn chưa bao giờ nói từ trước đến nay. Naoko im lặng, không ngạc nhiên, không quen thuộc. Trong suốt câu chuyện dài của Bhamaru để gom tội lỗi về hắn, Naoko cũng không nói tiếng nào, không cắt ngang, không bàn luận. Cô để hắn nói, những điều mà khi xưa, hắn dù bị cắt lưỡi cũng không bao giờ nói ra, đặc biệt là trước mặt Nakuru. Có lẽ chỉ ở trước Naoko, bất – cứ - ai cũng có thể thổ lộ những điều mình cho là “đánh mất thể diện”. Khi

Bhamaru đã ngừng kể tội của mình, Naoko vẫn giữ im lặng. Cô đưa mắt nhìn vết thương của mình. Vết thương được băng bó vụng về, thô sơ. Thoảng qua, dường như một nụ cười đã nở trên môi Naoko.

“Ta biết. Kết quả này ta đã đoán trước. Ta biết vụ ám sát Hoàng đế sẽ thất bại. Chỉ là....”

“CÁI GÌ??” Bhamaru đứng bật dậy, gào lên như vừa nghe một câu chuyện cười tởm nhất.

“....Ta không dự đoán được là ta sẽ bị thương thế này” – Naoko bình thản nói tiếp câu nói, không để ý đến sự kinh ngạc được trên khuôn mặt của người đồng đội.

“Người.... Naoko....” – Bhamaru nuốt nước bọt để giữ bình tĩnh – “Người không hề có khiếu kể chuyện cười. Nên ngừng lại thôi!” – Hấn dừng lại để thăm dò, nhưng Naoko chỉ nhìn hấn bằng cặp mắt phẳng lặng như để khẳng định lại lời nói – “VẬY.... Người đã biết sẽ thất bại?” – Naoko gật đầu – “Người cũng đã biết sẽ bị giam vào nhà lao này?” – Naoko tiếp tục trả lời bằng một cái gật đầu. Mặt Bhamaru nhả lại. Vết sẹo ngang miệng giật giật khi hấn gào lên và ánh mắt đỏ rực sáng – “VẬY TẠI SAO NGƯỜI VẪN CHUI VÀO ĐÂY??? HA???”

Naoko giương đôi mắt bình tĩnh nhìn Bhamaru. Có lẽ hấn đã quá bức tức. Bức tức dồn nén suốt khoảng thời gian bị giam cầm, giờ đây bộc phát lên, dâng trào qua cả khóe mắt. Chắc hẳn đang vô cùng tức giận. Hấn đã than vãn với – Naoko suốt một chập dài, nói ra những điều vô cùng mất thể diện. Hấn đã trách mình. Hấn đã phải nói “xin lỗi”. Và giờ đây, Naoko tuyên bố với hấn: mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của cô. Cũng như nói, Bhamaru là trò chơi của cô trong suốt cái kế hoạch “khùng điên” này.

“Bởi vì nhiệm vụ của chúng ta là gặp một người..” – Naoko trả lời, thờ ơ.

“Một người?”

“Đúng” – Naoko xác nhận – “Shimon bị gạch chéo nghĩa là ‘loại bỏ’, còn Tatan chỉ bị khoanh tròn nghĩa là ‘tìm hiểu’. Công chúa muốn chúng ta tìm hiểu một chuyện gì đó từ Tatan. Seiza không thích chuyện liên quan đến thương lượng nên dồn đẩy cho chúng ta. Dù sao Tatan cũng là quê ngoại của công chúa, quê hương của Hoàng hậu và ta tin rằng, thân sinh của hoàng hậu vẫn còn sống”

Bhamaru ngạc nhiên mở to mắt. Dường như hiểu ra những gì Naoko nói, hấn ngồi phịch xuống nền cỏ rải trên nhà lao, mọi tức giận như tan biến hết.

“Không lẽ.... là....” – Bhamaru ấp úng không ra câu do quá kinh ngạc với những suy nghĩ cửa chột này ra trong đầu.

“Vòng tròn Tatan – Lamia – Shimon với Clow ở vị trí trung tâm, tạo thành vòng tròn bốn nước, nổi tiếng với ‘Tứ vị thần y’. Lamia và Shimon có hai thần y lừng danh đang ở ẩn, Clow có Tsukishiro – một gia tộc hành nghề y, mỗi đời đều có một người được xếp vào ‘Tứ vị thần y’. Còn Tatan nổi tiếng với thần y – tế tướng Amamiya. Đó chính là người chúng ta sẽ gặp. Ta chấp nhận ngồi lao tù, vì ông ta. Ông ta sẽ đến gặp chúng ta, sớm thôi. Theo tính toán của ta thì chỉ hôm nay hoặc mai thôi. Trong thời gian chờ đợi, ta nghĩ ta có thể kể cho người nghe về chuyện ngôi đền hoang của Tatan mà ta mới nghe đồn. Ngôi đền ấy....”

Bhamaru ngán ngẩm “ôi” lên một tiếng. Naoko luôn thích những câu chuyện huyền bí. Có lẽ vì những câu chuyện rừng rợn của Naoko mà công chúa Sakura sợ ma từ tận trong tiềm thức. Nhưng “Tứ đại hộ pháp” luôn là nơi để Naoko thỏa sức kể lại sự tò mò của mình qua những câu chuyện kì bí ấy. Bhamaru cũng không ngoại lệ. Hấn im lặng nghe chuyện, thỉnh thoảng thêm vào vài lời góp ý. Giọng Naoko yếu ớt nhưng không thể buộc cô ngừng nói. Bhamaru phải xen vào nhiều hơn để giữ sức cho cô.

Khi Bhamaru và Naoko đang nói chuyện chột có tiếng bước chân vang lên từ phía cánh cửa dẫn vào khu giam giữ. Bhamaru đứng lên, đề phòng. Đôi mắt Naoko mất đi sự xa xăm thường ngày, trả lại cho nó vẻ tự tin sắc sảo vốn có. Cô vẫn còn thở khó nhọc do vết thương, nhưng sức khỏe đã được tôi luyện trong suốt những năm qua giúp Naoko dễ dàng điều khiển bản thân. Ánh mắt sắc lìa ngang mặt con người vừa hiện lên trong ánh sáng bập bùng của ngọn đuốc trên tay. Một mình với những bước chân nặng nề, người đàn ông già bước vội về phía nhà giam Naoko và Bhamaru, chùm chìa khóa lách tay trên tay cầm đuốc, tay kia cầm chiếc thùng nắp kín khá nặng. Chòm râu chỉ còn lốm đốm đen rung lên do sự run rẩy của cặp môi ông. Naoko giữ cho giọng nói của mình chắc chắn nhất có thể trong khi vết thương đang cào cào, xâu xé từng chút trên da thịt cô.

“Ta biết ngài sẽ tới, tể tướng Amamiya”

Tể tướng Amamiya dừng lại sau khi cánh cửa nhà giam khép lại sau lưng ông. Ông lia đôi mắt già nua nhưng rắn rỏi từ phía Bhamaru đang đề phòng, sang về kiên nghị vô cảm của Naoko. Ông đứng im một lúc trước khi hỏi.

“Hai người là ‘Thủy thần’ và ‘Thổ thần’ của ‘Tứ đại hộ pháp’ công chúa Kinomoto?”

“Đúng vậy” – Bhamaru xác nhận nhanh chóng mà không cần chờ hỏi thêm. Hắn di chuyển lẹ làng như một con sóc, khi chưa kịp nhận ra, Amamiya đã thấy hắn đứng chắn trước mặt ông. Đôi mắt đỏ hằn lên nhưng vẫn lạnh lẽo. Làn da ngăm đen làm nổi bật vết sẹo trong bóng tối mập mờ. Tuy nhiên, với tinh thần thép của một tướng quân “thét ra lửa” trên chiến trường, sự bất ngờ và sát khí đầy đe dọa tỏa ra từ kẻ được mệnh danh “Thổ thần” – một sát thủ bậc nhất – không làm Amamiya bối rối. Ông vẫn giữ được vẻ bình tĩnh không thay đổi. Ánh mắt Bhamaru thoảng một tia nhìn khâm phục với đối thủ, kẻ đầu tiên vẫn bình thần đối phó với sát khí của hắn, trước khi trở lại sự lạnh lùng và hằn lên nổi tức giận – “Người cần gì, tể tướng của Tatan?”

“Người nên lịch sự hơn” – Naoko lên tiếng từ trong bóng tối. Giọng cô vẫn còn sự khó nhọc kiềm chế mà Bhamaru nhận ra dễ dàng – “Tể tướng Amamiya là khách của chúng ta”

Bhamaru nhẩn mặt. Hắn đã khá nhường nhịn khi tự mình có lỗi trong vết thương của Naoko, nhưng bản chất của “Tứ đại hộ pháp” là không nghe lời ai, ngoại trừ “minh chủ”. Mỗi thành viên đều tự coi mình là đội trưởng của “Tứ đại hộ pháp”. Đã từng có khá nhiều trận **ng độ, cả đấu khẩu và đấu võ, để tranh giành chức lãnh đạo “Tứ đại hộ pháp”, và cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được người nào toàn thắng để đảm nhiệm. Bhamaru gần mất quan sát Amamiya. Nhưng hắn biết nhiệm vụ của hắn là gặp người này. Có lẽ vì thế, hắn không tấn công ông ta.

“Người biết ta sẽ tới?”

“Đúng” – Naoko trả lời câu hỏi của Amamiya bằng sự thản nhiên như không có gì.

“Tại sao?”

“Bởi vì... Ngài có chuyện cần – phải – nói...”

Naoko nói bằng giọng khó khăn. Ánh đuốc sáng lập lờ trên tay Amamiya, soi rõ hình dáng nhỏ bé của cô khi gục xuống, tay ôm chặt lấy vết thương. Bhamaru rên lên khe khẽ khi chạy lại bên Naoko. Máu rỉ ra, đỏ mảnh vải, lan ra cả trên tay áo Naoko. Bất chợt, tể tướng Amamiya đỡ Naoko lên, đồng thời đặt chiếc hòm trên tay xuống. Bất chấp sự phản đối đầy ngờ vực của Bhamaru, ông kiên quyết băng bó lại cho Naoko bằng những vật dụng đựng trong hòm gỗ. Không hổ danh là “thần y” trong “Tứ vị thần y”, bàn tay Amamiya thoăn thoắt thao tác trên miệng vết thương. Rất nhanh chóng, máu ngừng chảy. Naoko nằm im trong ánh sáng mờ mờ, hơi thở đã bắt đầu trở nên đều đặn hơn. Khi đã hoàn thành công việc, Amamiya thở ra nhẹ nhõm.

“Ta đã định sẽ tới đây sớm hơn nếu không bị sự nghi ngờ và ngăn cản của Bộ hạ. Vết thương của ‘thủy thần’ khá nặng, cũng may là vẫn kịp. Bây giờ thì có thể yên tâm”

Bhamaru liếc nhìn Naoko rồi quay lại phía Amamiya. Ánh nhìn của hắn không còn là sự thù địch mà là vẻ ngạc nhiên, tò mò.

“Tại sao người giúp bọn ta?”

“Bởi vì, đúng như ‘Thủy thần’ nói, ta có chuyện cần ‘Trao đổi’ ”

“Trao đổi à?”

“Đúng vậy” – Amamiya gật đầu – “một sự đổi chác công bằng”

Bhamaru không ngắt lời khi bị tể tướng già ngừng lại. Kinh nghiệm cho thấy hắn nên im lặng chờ đợi. Naoko tựa mình khe khẽ, rồi gượng mình dựa lên tường, lắng nghe. Amamiya thở dài, một thoáng ngập ngừng nhìn hai vị “đại hộ pháp”.

“Ta sẽ giúp các ngươi thoát khỏi đây, nhưng đổi lại, các ngươi phải để yên cho Tatan. Tatan không hề gây thù chuốc oán với các người. Nếu nói đến trận chiến với Kinomoto cách đây hơn 20 năm thì đã là quá lâu rồi...”

Naoko nói bằng giọng thờ ơ, hoàn toàn không giống tiếng nói của một người đang bị thương nặng:

“Không phải trận chiến 20 năm trước, ngài Amamiya! Nếu bây giờ, chúng tôi không tiêu diệt quý quốc, thì chính quý quốc sẽ diệt chúng tôi, đúng không?”

“Không hề” – Amamiya vội nói – “Ta.... Tatan không hề có ý định ấy”

“Không hề?” – Bhamaru cười khan – “Ngài cũng không thích hợp nói dối đâu, thưa ngài!” – Bhamaru nói bằng giọng mỉa mai không che đậy – “Tatan các người....”

“Vào vấn đề chính đi” – Naoko bắt chọt xen vào. Bhamaru ngạc nhiên quay lại nhìn cô. Chưa bao giờ Naoko nói khi người khác chưa kết thúc câu nói, có lẽ đây là lần đầu tiên. Khuôn mặt Naoko vẫn phẳng lặng, không lộ chút gì vội vã – “Tể tướng Amamiya, ngài nói ‘Để yên cho Tatan’, chi bằng hãy nói thẳng ra đề nghị của ngài: Giải độc cho Hoàng đế Tatan. Đúng không?”

Amamiya cúi mặt, không nói. Ông biết “Tứ đại hộ pháp” sẽ không thể đồng ý với đề nghị của ông mà không có điều kiện trao đổi. Dù với lý do gì, họ cũng vẫn là những “sát thủ” không nể tình. Vì thế, Amamiya đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với những điều kiện khe khắt nhất. Người ra điều kiện chắc chắn là “Thủy thần”. Cô ta có bộ óc đáng sợ hơn ông nghĩ. Còn “Thổ thần”, tuy không phải là kẻ sinh ra để làm chỉ huy, nhưng dù sao, hắn cũng vẫn là sát thủ số một trong “Tứ đại hộ pháp”. Nếu tính ra, số người đã chết dưới tay hắn nhiều gấp đôi số người do ba người kia giết. Cả “Tứ đại hộ pháp”, nếu không chú ý thì đừng mong có thể sống sót sau một cuộc trao đổi.

“Khi vào đây ngài đã nói: ‘Ta đã định sẽ tới đây sớm hơn nếu không bị sự nghi ngờ và ngăn cản của Bộ hạ’ là nói dối” – Naoko tiếp tục nói. Có vẻ vết thương của cô đã khá hơn nhiều sau sự chăm sóc của một người trong “Tứ vị thần y”. Bhamaru giương đôi mắt ngạc nhiên không hiểu, hết nhìn Naoko lại nhìn sang Amamiya. Chuyện này... hắn không hề được biết đến một chi tiết – “Bộ hạ của ngài.... hoàng đế Tatan đã trúng độc của ta”

Tể tướng Amamiya không nói gì. Đôi mắt sắc lạnh của ông quét ngang khuôn mặt Naoko như muốn tìm một biểu lộ để xác định ý nghĩ của cô. Nhưng vô ích. Khuôn mặt bình lặng của cô gái không tạo điều kiện cho ông tìm hiểu. Bhamaru nói bằng giọng cáu kỉnh:

“Trúng độc à? Lúc nào?”

Naoko nhún vai nhẹ:

“Tất nhiên là lúc Hoàng đế Tatan cho bắt chúng ta. Trong lúc đánh nhau với quân lính, ta đã bí mật đâm kim độc vào đỉnh đầu ông ta. Ngài Amamiya đây là một thần y, chắc cũng đã tìm ra và rút kim độc rồi. Nhưng... Ngài vẫn đến đây để thương lượng, chứng tỏ ngài không biết cách giải độc, đúng không?”

“Đúng vậy” – Amamiya bắt lực thừa nhận – “Chất độc đã phát tán rộng trong cơ thể bộ hạ. Chất độc này rất lạ, ta chưa từng gặp bao giờ nên cũng chưa tìm ra được cách chế thuốc giải. Trong khi.... Bộ hạ đã sắp hấp hối rồi...”

Bhamaru chợt à lên như phát hiện ra điều gì. Hắn cười khẩy:

“Ta hiểu. Naoko, là thuốc độc do Nakuru chế à?”

“Ừm” – Naoko gật đầu khẳng định – “Thuốc độc ấy ta lấy của Nakuru. Ta đã pha thêm vào đó tách trà mà Seiza đưa cho ta”

Bhamaru nhăn mặt kinh hãi. Không một ai có thể bình yên nếu uống thứ trà đáng sợ ấy, ngoại trừ Seiza. Amamiya không hiểu rõ những lời của Naoko. Đôi mắt ông thể hiện sự ngạc nhiên và cả khâm phục dành cho Bhamaru, Naoko:

“Nhưng.... Các người làm sao thoát khỏi thuốc độc của ta? Cả hai người.... Ta đã tẩm thuốc độc vào kiếm khi đâm ‘Thủy thần’, và đâm kim độc vào cánh tay ‘Thổ thần’. Đó là loại thuốc độc rất mạnh”

“Có à?” – Bhamaru giơ cánh tay lên quan sát. Ánh đuốc mờ mờ giúp hắn nhận ra một cây kim vẫn còn đâm xuyên qua cánh tay. Hắn ngán ngẩm ném cây kim xuống nền nhà – “Vô ích thôi! Đối với bọn ta, thuốc độc chỉ là thứ vô dụng. Đừng quên ‘Tứ đại hộ pháp’ đã được đào tạo để trở thành ‘Sát thủ’ chứ không phải để chết vì mấy thứ thuốc vớ vẩn này. Hơn nữa....” – Bhamaru nhăn mặt – “....bọn ta đã ném quá nhiều chất độc của hai thành viên khác trong ‘Tứ đại hộ pháp’ rồi”

Tể tướng Amamiya không che giấu sự khâm phục của mình. Ông là một trong bốn người được mệnh danh “Tứ vị thần y” của vòng tròn bốn nước, nhưng ông cũng phải thừa nhận tài năng của “Tứ đại hộ pháp” trong lĩnh vực độc dược. Họ thật sự là những sát thủ tài ba đã được tôi luyện trong đấng cay cuộc đời từ khi còn là những đứa trẻ. Thuốc độc, đó là thứ Amamiya luôn tự tin, nhưng giờ ông buộc phải cầu xin sự giúp đỡ. Tế tướng nhắc lại đề nghị của mình. Thời gian đang dần trôi qua, Hoàng đế Tatan sẽ không sống nổi nếu không có thuốc giải.

“Không được” – Naoko trả lời thẳng thắn. – “Amamiya, ngài đã nói đây là cuộc trao đổi công bằng, nhưng điều kiện ngài đưa ra thì không công bằng chút nào. ‘Giúp bọn ta thoát khỏi đây’ à? Vậy bọn ta sẽ được gì khi mà tự bọn ta cũng thoát ra được”

Bhamaru định phản đối. Dù thế nào, hắn cũng phải thừa nhận: Hắn và cả Naoko đều không thể thoát khỏi đây nếu không có sự giúp đỡ. Song sắt quá chắc chắn, tường vô cùng vững chắc. Hắn đã tìm mọi cách nhưng không có một khe hở nào. “Đừng nói gì” – tiếng Naoko thì thầm bên tai Bhamaru. Cô vẫn nhìn Amamiya bằng đôi mắt bình lặng của một tâm hồn phẳng lặng không gợn sóng, đồng thời dùng cách liên lạc của “Tứ đại hộ pháp” để trao đổi với hắn trong khi tế tướng Amamiya đang suy nghĩ. Sau một vài câu trao đổi ngắn, Bhamaru im lặng đứng nhìn.

“Vậy.... điều kiện của người là gì?” – Tế tướng Amamiya hỏi sau khi đấu tranh với chính bản thân mình.

“Công chúa cần sự trợ giúp của ngài, ngài Amamiya! Quân đội của Tatan! Tôi sẽ giải độc cho Hoàng đế của ngài, nếu như ngài chấp nhận cho quân đội sang giúp đỡ quân Kinomoto trong trận chiến ở Clow”

Amamiya nhíu mày. Đây không phải là điều kiện ông chờ đợi. Giúp đỡ quân Kinomoto? Chắc chắn Hoàng đế sẽ phản đối. Ngài có thể sẽ giết ông nếu ông chấp nhận giúp đỡ quân Kinomoto. Đối với Hoàng đế, Kinomoto là kẻ thù lớn, là kẻ thù duy nhất trong đời. Cả đời Ngài sống là để chờ giây phút trả thù Kinomoto. Nếu bây giờ buộc phải giúp đỡ Kinomoto để đổi lấy mạng sống của mình, đối với Bệ hạ sẽ là một nỗi nhục lớn. Còn nếu chấp nhận cái chết, chết dưới tay Kinomoto, lại càng chẳng vinh quang gì. Cho dù chọn cách nào, cũng vẫn là “Thua cuộc”.

“Ta.....” – Amamiya nắm chặt tay, nghiến răng trong sự lựa chọn. Lòng trung thành của ông đang bị thử thách. Một thử thách khó có một chọn lựa vẹn toàn

“Chỉ vì một chút danh dự của mình mà chấp nhận để cho Hoàng đế chết, vết ô nhục đó có thể sẽ kéo dài đời đời...”

Câu nói cuối cùng của Naoko như một nhát đâm chính mạng vào Amamiya. Đúng vậy! Nếu bây giờ, ngài để Hoàng đế chết, người đời sau sẽ nói gì về ngài và cả gia tộc Amamiya?

“....chấp nhận!” – Amamiya kết thúc câu nói dở dang.

Naoko dựa lưng vào tường, hài lòng. Chưa có một cuộc thương lượng nào cô chưa thành công! Bhamaru cau có bức tức đứng bên cạnh. Hắn không hài lòng chút nào! Cả kế hoạch và mục đích của chuyến đi này Naoko không hề bàn trước với hắn. Hắn tức giận vì cô đã khiến hắn phải suy nghĩ, phải đắn đo, phải hối hận – những điều hắn căm ghét nhất! Hắn cau có vì hắn giống như một công cụ lợi dụng trong việc này. Hắn bức mình vì đã bị lừa ngọt đến nỗi không thể nhận ra.

“Tốt lắm” – Naoko nói, chậm rãi đứng lên để khỏi chạm vào vết thương – “Bây giờ bọn ta cần phải đi khỏi đây”

“Còn....”

“Sau khi ra ngoài ta sẽ trao cho ngài. Đừng lo, bọn ta không lật lọng đâu” – Bhamaru cúi kính nói khi bước lên trước. Naoko lặng lẽ đi phía sau. Bám sát theo, tế tướng Amamiya soi đường bằng ngọn đuốc đã cháy gần hết.

Bầu trời đêm Tatan nóng đến ngột ngạt. Màu đen sâu thẳm thẳm nhưng vẫn rất dịu dàng. Mùi thơm của cỏ dịu dịu bốc lên, thay thế mùi hôi thối của hầm giam. Những nhánh cỏ non mềm mại dưới bước chân, cọ vào ngón chân buồn buồn. Tiếng côn trùng văng vẳng đâu đây. Quang cảnh cuộc sống, một cuộc sống có sự hiện diện của sự sống!

Bhamaru hít một hơi dài để cảm nhận hương thơm của trời đất và sự tự do mà hắn nghĩ đã rất lâu rồi mới thấy. Bên ngoài khu nhà giam chỉ có hai tên lính canh gác. Bọn chúng cúi chào khi ba người ra ngoài. Sau cái gật đầu của tể tướng Amamiya, hai tên vệ sĩ chạy đi, và một lúc sau dẫn tới hai con ngựa khỏe mạnh.

“Hãy dùng hai con ngựa này để trở về Clow” – Amamiya nói, đồng thời trao hòm thuốc cho Bhamaru – “Đây là băng để dùng cho vết thương của ‘Thủy thần’. Ta muốn hỏi.... còn....”

Tể tướng Amamiya chợt ngập ngừng. Ông hơi đắn đo suy nghĩ. Ông biết, ông không có tư cách để hỏi câu hỏi này.

“Ngài cứ nói” – Naoko nói khi nhảy lên lưng ngựa. Vết thương đã không còn đau như lúc trước nên cô có thể hoạt động khá thoải mái.

“À.... Ta.... C.... Công chúa của các người.... vẫn khỏe mạnh chứ?”

“Vẫn khỏe” – Bhamaru rít lên – “Và sẽ khỏe hơn nếu các người không giam giữ bọn ta ở đây”

Amamiya gật gù như chìm vào trong suy nghĩ riêng của mình. Không gian im lặng giữa màn đêm bao la, mật mờ. Chợt giọng nói trong veo của Naoko vang lên như sự trong trẻo của trời đêm Tatan:

“Hoàng hậu đã sống rất hạnh phúc cho đến lúc qua đời. Ngài có thể tin ở quốc vương chúng tôi, thừa tể tướng, và sự lựa chọn của hoàng hậu. Ngoài ra.... Daidouji phu nhân, tiểu thư Sonomi Amamiya vẫn sống rất khỏe mạnh”

Amamiya ngạc nhiên, rồi khuôn mặt ông giãn ra bởi một nụ cười hài lòng. Tất cả những gì ông muốn biết đều được Naoko tóm tắt gọn. Naoko và Bhamaru nhìn ông chờ đợi. Họ biết ông chưa kết thúc câu chuyện:

“Thật là tốt... rất tốt... – nụ cười nở trên khuôn mặt nhăn nheo của người đàn ông. Chòm râu phất nhẹ trong cơn gió yếu ớt của một buổi tối ngọt ngào – “Ta đã phạm quá nhiều sai lầm, tất cả bắt đầu từ khi ta cho Nadeshiko làm gián điệp ở doanh trại Kinomoto, rồi lại đưa Sonomi vào đó. Nhưng sai lầm lớn nhất của ta là đã ngăn cản, phản đối quyết định của bọn chúng...” – Amamiya dỗi dôi mắt ra xa xăm, tìm lại khoảng kí ức thật gần mà cũng thật xa – “Đến khi ta nhận ra thì ta đã để mất hai đứa con gái của mình. Nhưng sự hối hận đó là quá muộn. Cha con đứng trên hai chiến tuyến, nhìn nhau như kẻ thù.... Dù cuộc chiến đã kết thúc nhưng cha con ta vẫn không thể hàn gắn. Ta biết ta có những đứa cháu ngoại.... mà lại không thể ghé thăm.... Mới đây, ta theo lệnh bệ hạ sang Clow và biết cả Nadeshiko và Kinomoto đều đã chết” – Mỗi khoảng dừng lại của Amamiya là một khoảng lặng dài vô hạn. Ông gục đầu xuống. Đôi mắt tưởng chừng lạnh lẽo vô tình, đã ráo hoảnh theo năm tháng chợt long lanh như nước mắt ứ đọng – “....Ta đã làm một việc tàn ác nhất... một việc không thể tha thứ... Ta đã giết đứa cháu trai của ta.... Ta đã mang đầu nó.... mang mạng sống của nó trên tay....” – Amamiya rùng mình. Bất chợt cả người ông rung lên nức nở - “....ta đã giết cháu trai ta... và ta cũng không cứu được cháu gái ta... con gái của Sonomi... Ta đã không thể cứu nó...”

Không gian như biến mất trong im lặng khi vị tể tướng gục đầu vào hai bàn tay. Cả người ông run rẩy. Những kí ức xưa và cả những câu chuyện mới xảy ra dày vò tâm trí ông, như thét lên tố cáo sự lầm lỡ, tội lỗi ông đã gây ra. Có lẽ ông đã gây nên quá nhiều sai lầm, ông cướp đi quá nhiều mạng sống, để giờ đây, ông phải nhận sự trừng phạt là cái cô độc, lạc lõng, cái cảm hờn khi phải tự tay giết chết những người thân của mình. Đau đớn đến thương tâm, khi lần đầu biết mặt cháu cũng là lúc chứng kiến thân xác lạnh ngắt của nó. Xót xa đến tội lỗi khi nhìn mặt cháu qua chiếc đầu trương lên, máu đã khô lại ngay trên tay mình. Amamiya kìm nén tiếng khóc một cách vụng về. Đã rất nhiều máu đổ, chính tay ông cũng đã từng cầm chiếc đầu vô hồn, thổi rửa của kẻ địch, nhưng chưa lần nào ông kinh hoàng đến vậy. Đó là cháu của ông sao? Mái tóc đen bết máu, ốp lấy khuôn mặt với những đường nét thanh tú. Nhưng đôi mắt nó nhắm chặt, và xác thân nó đã tan vùi ở một nơi xa xăm nào đó. Mãi mãi, hình ảnh đó sẽ ám ảnh ông đến lúc lìa đời.

Naoko im lặng nhìn trong khi đợi vị tể tướng già kể lại những kí ức không thể nén lại của ông. Những kí ức ấy, dù Amamiya không muốn nhớ lại, nhưng dường như nó vỡ òa như từng khúc hồi tưởng. Bhamaru

quan sát Amamiya bằng ánh mắt chăm chú. Naoko nghĩ, có lẽ hắn đã đoán ra một điều gì đó qua những tiếng nhát gừng của Amamiya. Còn riêng cô, Naoko tin chắc mình không bao giờ có thể quên khung cảnh hải hùng lúc đó, khi Syaoran giơ chiếc bọc trắng nhuộm đỏ ấy lên. Naoko cũng không bao giờ quên nỗi đau gào thét, cửa sâu trong lòng cô khi cô công chúa hoang dại gào lên, mong cướp lại một phần thân xác của anh mình. Thái tử Touya không phải là chủ nhân – “minh chủ” chính thức của “Tứ đại hộ pháp”, nhưng từ thời xa xưa luôn theo dõi vị thái tử trong bóng tối, “Tứ đại hộ pháp” thật sự có cảm tình với Thái tử. Đặc biệt là Nakuru, kẻ đã sống cùng Touya trong suốt những năm sống sót, trốn tránh và dựng xây cơ hội. Naoko biết Nakuru đã che giấu nỗi đau của mình như thế nào, bởi vì công chúa Sakura đã không khóc. Nhưng... Nakuru đã lặng người bên ngôi mộ đất còn mới, cùng những cây cỏ ngả rạp và hương thơm thoang thoảng. Sống và lớn lên cùng Nakuru, dù không có lưỡi kiếm của Seiza, Naoko vẫn có thể đoán được, hiểu được những phản ứng ấy của “Phong thần” Nakuru, giống như năm xưa, hắn đã cố nán lại những phút cuối cùng để nói lời từ biệt quốc vương.

56. Chương 56: Cuộc Bao Vây Đảo Hongo

Sakura chăm chú nhìn những con thuyền đen đã vây kín bến Hongo. Những cơn gió vẫn thổi tung chiếc áo choàng của cô, nhưng trời không mưa. Gió thổi ào ào, cuốn theo lớp cây cỏ, lớp lá, bụi. Những cột cờ trên thuyền nghiêng ngã, gần như đã đổ rạp xuống. Lá cờ của Shimon! Ngoài lớp sắt đen, huy hiệu hoàng gia Shimon nổi lên trong màu trắng của cờ và trong màu xanh của lá cây. Những con thuyền đen như hình ảnh của tử thần đang lặng lẽ áp sát hòn đảo xinh đẹp, tò mò khám phá sự yên bình cuối cùng còn sót lại của nơi đây. Gió gầm rú. Gió thét gào. Gió vẫn không thể ngăn cản bước tiến của những con thuyền CHẾT.

Khi tất cả những chiến thuyền to lớn, đồ sộ của Shimon dừng lại trước bến cảng Hongo để lấy thêm lương thực cho quãng đường tiếp theo, và có lẽ, là để thương lượng với triều đình Clow, những người dân sống trên đảo đều rú lên kinh sợ. Những kẻ yếu bóng vía chạy tán loạn mong thoát chết khỏi sự truy sát của tử thần. Những người dũng cảm hơn nhìn con thuyền bằng ánh mắt tò mò, nhưng cũng không dám lại gần mà chỉ đứng lặng lẽ quan sát từ xa. Một vài thương buôn hiếm hoi còn ở lại trên đảo vội vã giấu nhem còn tàu của mình. Dường như họ lo sợ những chiến thuyền to lớn kia có thể đè bẹp con tàu buôn của họ. Đám trẻ con nơm nớp lo sợ, ló đầu ra khỏi cánh cửa nhà mà chúng cho là vững chắc. Khách du lịch vội vã trở lại nơi nghỉ ngơi của mình, thỉnh thoảng ngó ra ngoài thăm dò, xem xét rồi lại vội vã đóng cửa lại. Khắp hòn đảo bao trùm một không gian lo sợ kì lạ chưa từng có, do những chiến thuyền đen khổng lồ mang tới và gieo giắc.

Gió hơi dịu lại trước khi bùng lên mạnh mẽ. Sakura đứng im, để mặc cho những cơn gió chà xát lên khoé mắt, mái tóc mình. Phía sau, Nakuru và Seiza cũng lo lắng nhìn những con thuyền lớn đang dập dùi theo làn sóng nhẹ. Sakura thở dài. Cô đã quá chủ quan. Cho đến khi cô phát hiện ra thì những con thuyền này đã cập bến từ bao giờ. Có lẽ Syaoran đã nhận ra trước cô, và đã có kế hoạch đối phó. Nếu thật sự như vậy thì mọi chuyện đang trở nên khó khăn hơn đối với Sakura. Cô nhìn lên thành thuyền một cách ngán ngấm.

“Công chúa, làm gì bây giờ?” – Seiza hỏi bằng một nụ cười theo kiểu bọn – đó – là – một – lũ – ngốc, đồng thời ném về phía mấy con thuyền tia nhìn đầy mỉa mai.

Nakuru khoái trá khua khua thanh kiếm trên tay:

“Còn làm gì nữa? Lên chém cho chúng mỗi đứa một phát”

Nakuru là kẻ luôn luôn có hứng thú khi được làm việc gì đó liên quan đến hoạt động. Hắn luôn tự tin rằng khả năng kiếm thuật của hắn đứng đầu “Tứ đại hộ pháp”. Hắn ghét suy nghĩ, nên cũng chẳng suy nghĩ nhiều về bất cứ điều gì. Sakura mỉm cười nhìn sang Nakuru:

“Người có thể giết được hết người trên 50 con thuyền này không, Nakuru?”

“À...”

“Hơn 1000 người đấy! Và chỉ với sức của hai người....”

“.....”

“Không chỉ vậy” – Sakura mỉm cười nói thêm trước sự bối rối của Nakuru – “Chắc chắn quân đội của triều đình đã lên thuyền rồi. Bọn họ nhanh chân hơn chúng ta một bước. Giờ đây trên thuyền chắc chắn đã có sự phòng thủ đối với việc xâm nhập từ bên ngoài”

Seiza nhếch mép cười trước sự lúng túng của Nakuru. Sakura biết, Seiza có thể đã đoán được khá nhiều chuyện, nhưng hẳn vẫn luôn tôn trọng ý kiến của cô, giống như xưa nay vẫn vậy. Seiza – “Tứ đại hộ pháp” – không bao giờ phản đối bất kì ý kiến nào của “minh chủ”. Sakura nghiêng nghiêng đầu nhìn nụ cười của Seiza:

“Người nghĩ sao, Seiza?”

“Một trò vui!” – Seiza trả lời đơn giản.

“Có lẽ” – Sakura mỉm cười đáp lại – “Mọi chuyện quả nhiên rất khó khăn khi Terada theo phe triều đình. Nhưng.... có lẽ sự phụ không nhớ, ta là HỌC TRÒ của sư phụ”

Đúng! Cô – Sakura Kinomoto – là học trò của Terada. Chính hắn đã dạy cho cô biết thế nào là chiến tranh, thế nào là bị thương. Cũng chính Terada giúp Sakura chọn vũ khí, dạy kiếm thuật cùng những thứ võ công khác cho Sakura. Và cũng chính Terada dạy Sakura biết cách để chiến thắng. Nếu Terada quên, thì Sakura vẫn nhớ. Hơn nữa, cô không chỉ có một mình. Sakura khẽ mỉm cười nhìn sang hai bên. Mỗi người trong “Tứ đại hộ pháp” đều có một khả năng đặc biệt. Nếu nói Naoko có tài ngoại giao trời phú, Bhamaru có sức mạnh khủng khiếp, Nakuru có thể pha chế được mọi loại độc được cũng như thuốc giải độc, thì Seiza lại có bộ óc khiến tất cả phải kinh sợ. Ngoài ra, vẫn còn một người nữa....

“Mọi việc diễn ra đúng ý công chúa, đúng không, thưa công chúa?”

“Không” – Sakura cười – “Mọi sự khó khăn hơn ta nghĩ. Nhưng.... tất cả đều nằm trong dự đoán của ta! ‘Người ấy’ cũng tới rồi....”

“Nhanh lên”

Rika lạnh lùng ra lệnh cho người thuyền trưởng của Shimon. Mặt ông ta tái xanh trước sự cương quyết của Rika. Rika nóng ruột thúc giục, dù vẻ ngoài vẫn bình thản đến kì lạ. Cô lo lắng khi đoàn thuyền dừng lại ở đảo Hongo. Theo kế hoạch, sau khi xâm nhập được vào thuyền chở vũ khí của Shimon, Rika sẽ đưa cả đoàn chở thẳng số vũ khí ấy về Tomoeda. Nhưng với số lượng 50 chiếc tàu lớn, trong khi lưu vực sông Tomoeda chảy về kinh thành lại khá nhỏ, khó khăn cho việc vận chuyển. Hơn nữa, khi đi từ Shimon sang, tàu thuyền đã tốn khá nhiều nhiên liệu. Thuyền trưởng đề nghị cần được cung cấp nhiên liệu, buộc Rika phải đồng ý. Tuy nhiên, cô lo lắng giục giã để cả đoàn có thể rời bến ngay được.

Syaoran đứng đưa chân khe khẽ nhìn qua ô cửa sổ nhỏ xíu trên boong tàu, phớt lờ cuộc đối thoại của Rika với thuyền trưởng. Sau khi phát hiện ra những con thuyền, Syaoran và Terada đã lập tức tiếp cận, chỉ chờ giờ trở về kinh thành. Anh đưa mắt nhìn quanh hòn đảo qua cái lỗ nhỏ ấy. Gió đã bớt, nhưng không mang mùi hương mộc lan tới. Hòn đảo vắng tanh trong gió và trước sự xuất hiện của đoàn tàu đen mang huy hiệu hoàng gia Shimon. Những con thuyền chở binh lính Clow vẫn lượn lờ xung quanh, sẵn sàng hành động khi có chuyện xảy ra. Syaoran đã không từ biệt Eriol. Có lẽ Eriol sẽ chỉ mỉm cười và lãng quên trong công việc bảo vệ Tomoyo. Mọi chuyện vẫn đang diễn ra đúng như Syaoran mong muốn. Không đổ máu, không ô uế... Một thiên đường không như mùi máu...

Có thể nào không?

Khi những cơn gió ào tới, cuốn theo những chiếc lá trên cây, lạnh giá. Syaoran lơ mơ nhận ra đôi mắt xanh, buồn thắm thắm, nhưng lạnh hơn và cũng trầm tư hơn. Syaoran thở dài, chuyển sự chú ý của mình, bởi anh không thể tiếp tục ngắm nhìn đôi mắt ấy. Ánh mắt đã ám ảnh anh, và mãi mãi ám ảnh anh. Chỉ là buồn, thế thôi....

“Có lẽ Sakura đã nhận ra”

Syaoran mỉm cười khi một bóng người lặng lẽ tiến sát đến bên anh, cùng nhìn ra ngoài. Anh khẽ xoay người.

“Ừm... không hổ danh học trò của anh, đúng không?”

Terada bật cười:

“Sakura là một học trò thông minh. Nhưng... Nếu như không có sự chuẩn bị trước, mọi thứ đều rất khó khăn”

“Khó khăn à?” – Syaoran nhìn băng quơ, hỏi lại như không chú ý – “không... Phải nói là vô phương. Thuyền đã bị chúng ta khống chế. Hơn nữa, bên ngoài lại được bao vây bởi hơn 2000 quân lính Clow. Chỉ 3 người, tính thêm Eriol là 4 cũng không thể làm gì được. Nói chung...” – Syaoran cười, lặng lẽ - “....Nếu không chuẩn bị trước, Kinomoto sẽ thất bại trong cuộc chiến này”

“Vậy nếu đã chuẩn bị trước?” – Rika bất chợt xen vào.

Syaoran nhún vai:

“Còn phải xem sự chuẩn bị ấy thế nào”

Rika chau mày. Cô chưa bao giờ khẳng định bộ óc của Sakura Kinomoto, nhưng... là người thừa kế chính thức mà Fujitaka Kinomoto đã lựa chọn, chắc chắn không phải là kẻ lơ mơ. Đường như nhận ra suy nghĩ của Rika, Terada lên tiếng:

“Đừng lo, Sasaki cô nương.” – Hắc nói bằng giọng bông đùa thường trực – “Kế hoạch 2 đã sẵn sàng”

Rika không thấy ngạc nhiên. Terada luôn tin tưởng vào phán đoán của Sakura Kinomoto, luôn coi trọng cô ta hơn bất cứ ai trên thế gian này. Đột nhiên, ngực cô nhói đau. Đã bao lần? Cô không biết. Chỉ biết rằng trái tim cô đau đều chỉ vì một người: Sakura Kinomoto. Nhưng.... lần này không như vậy. Hoàn toàn không giống như trước. Đôi mắt Syaoran vẫn nhìn về phía đảo Hongo, bình thản và nuối tiếc, sâu thẳm nhưng thờ ơ, nồng ấm nhưng hờ hững. Lại đau.... Đau lắm....

Rika không để ý đến câu chuyện giữa Terada và Syaoran. Họ nói những chuyện cô không biết, về những nhà dân trên đảo Hongo, về những quán xá, về những cửa hàng. Rika thờ dãi. Thời tiết hôm nay không ủng hộ người đi biển. Gió đổi hướng liên tục làm việc di chuyển chậm lại và bị trì hoãn khá nhiều. Rika lại vội giục già người thuyền trưởng. Ông ta chạy vào, khoe ra bộ mặt u ám, sợ hãi:

“Tôi đã muốn đi, nhưng... Bão báo, thuyền của chúng ta đã bị bao vây”

“Bao vây?” – Giọng Rika đột nhiên cao hơn bình thường. Lo lắng....

“Vâng. Một đoàn thuyền...” – người thuyền trưởng hốt hển, nói không thành lời – “Thuyền nhỏ thôi, nhưng rất đông.... À, họ treo những lá cờ rất lạ, tôi chưa thấy bao giờ.... Cờ màu hồng – xanh”

Rika giật mình quay lại phía Syaoran và Terada. Hai người nhìn cô một lúc, rồi trao cho nhau một ánh mắt giễu cợt vẻ hiểu biết.

“Quân đội Kinomoto!” – Rika rít lên qua kẽ răng.

Thiên đường đang vụt xa....

Những cơn gió dần dần dịu đi, trả lại sự tĩnh lặng cho đảo Hongo. Hòn đảo xanh rì rào tiếng sóng vỗ. Biển không còn dậy sóng dữ dội, mà hiền hòa đập bờ. Hiền hòa đến buồn bã. Sau khi những cơn gió hoành hành, trời vẫn xám xịt, nhưng không mưa. Những đám mây đen không còn tiếp tục kéo tới mà im lặng yên vị tại chỗ của nó trên trời. Những con thuyền bỗng bồng bềnh trôi theo lớp sóng. Gió liên tục đổi hướng, nhưng không quá mạnh. Mọi vật như đứng yên, thời gian như dừng lại.

Trên mặt biển, bên cảng đảo Hongo, một đoàn tàu khoảng 50 chiếc, đen thẫm và to lớn, đứng im chờ đợi. Những chiếc thuyền khổng lồ có khắc hình đầu lâu, làm những người nhìn thấy lần đầu đều giật mình khiếp sợ. Hình đầu lâu – dấu hiệu của hoàng gia Shimon. Có thể việc quốc vương Shimon đã băng hà và tể tướng Kent bị ám sát vẫn chưa đến tai những thủy thủ trên tàu, hoặc cũng có thể, những cái chết ấy không ảnh hưởng đến hành trình của đoàn tàu. Họ vẫn đến đảo Hongo giống như nhiệm vụ đã được giao. Lá cờ tung

bay trên đỉnh boong con tàu quan sát – con tàu lớn nhất trong đoàn. Lá cờ nổi bật hình ảnh lưỡi hái đen thẫm – lưỡi hái tử thần, nền tự hào của người Shimon: Vua của nhângian, vua của cái chết.

Vòng quanh những con tàu lớn ấy là những con thuyền nhỏ hơn một chút, không đen thẫm mà màu xám tối. Trên lớp than lạnh lẽo, nổi bật lên hình thù kì dị được chạm khắc công phu: Quốc huy Clow với những đường cong uốn lượn, chữ C và L được cách điệu khi ghép chồng lên nhau. Phất phơ trong gió, quân đội Clow tự tin vào bản thân mình để giương cao lá cờ trắng có hình chim đại bàng đen: Lá cờ cấm vệ quân đã khiến nhiều người kinh hoàng về sự độc ác cũng như tính tinh nhuệ.

Nhỏ nhất, chiếm lĩnh toàn bộ phần diện tích còn lại của bến cảng Hongo là những con thuyền treo cờ Kinomoto: Lá cờ hồng – xanh đơn giản đến kì lạ, nhưng hào hùng với lịch sử, đã từng tung bay trên nền trời Tatan trong cuộc chiến huyền thoại hơn 20 năm trước. Những con thuyền nhỏ chòng chành trên nước biển. Tưởng chừng không đáng kể so với hai loại thuyền lớn hơn rất nhiều kia, nhưng số lượng của những con thuyền nhỏ này làm người ta choáng ngợp. Chúng tràn ngập bến cảng, bao vây và bít kín những lối đi xung quanh. Binh lính trên thuyền trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Lợi dụng ưu thế nhỏ bé của mình, kết hợp với sự lơ là cảnh giác của kẻ địch to lớn xung quanh, những con thuyền ấy len lỏi vào khoảng trống giữa những con tàu lớn, áp sát và cản trở binh lính trên tàu. Sự cản trở ấy làm tàu chiến của Shimon và quân đội Clow không thể nhúc nhích, tiến thoái lưỡng nan.

Tiếng khua nước khuấy động không gian. Một người điều chỉnh con thuyền nhỏ của mình len lỏi qua những khoảng trống để cập bờ. Người ấy mỉm cười với cô gái đứng đón anh.

“Anh đến rất kịp lúc, Yukito! Em rất mừng khi thấy anh khỏe mạnh!”

Yukito dịu dàng xoa đầu cô gái:

“Anh cũng rất vui! Anh đã rất lo lắng. Khi nhận được thư của Sakura, anh đã ngay lập tức đến đây ngay. Nhưng... Giờ thì không sao rồi”

Sakura mỉm cười. Mỗi khi ở bên Yukito, cô luôn cảm thấy ấm áp. Nụ cười của anh khiến những giá lạnh trong trái tim Sakura tan biến. Từ sau khi Touya chết, Yukito càng trở nên quan trọng với cô. Anh không chỉ là người an ủi Sakura mà còn là người sẻ chia mọi cảm xúc với cô. Yukito không phải là người thay thế của Touya mà thật sự đã trở thành người – anh – trai của Sakura. Cô yêu thương Yukito bởi anh là anh.

Sakura mỉm cười nhìn Yukito chào hỏi Nakuru và Seiza. Thời gian cô đi không dài, nhưng đã có nhiều chuyện xảy ra. Sakura có rất nhiều chuyện muốn nói với Yukito, rất nhiều. Những chuyện buồn ấy kéo dài, trải rộng mà có lẽ chỉ có Yukito mới có thể chia sẻ cùng cô. “Bây giờ chưa phải lúc”, Sakura nhủ thầm. Chưa phải lúc... Bởi vì Yukito sẽ rất đau lòng...

“Di Sonomi rất khỏe” – Yukito tươi cười trả lời Sakura – “Khi anh đang đi xem xét tình hình kinh thành thì thấy Kappi đưa thư của em nên cùng Hiyula lên đường luôn. Hiyula rất muốn lên đảo gặp lại em, Sakura, nhưng nó phải ở lại canh chừng dưới thuyền. Di Sonomi và Akane sẽ an toàn hơn khi ở lại kinh thành.”

“Tình hình kinh thành bây giờ thế nào, anh Yukito? Triều đình vẫn đang truy lùng chúng ta à?”

“Ừ” – Yukito thở dài – “Kinh thành bây giờ... phải dùng từ ‘thê lương’. Lúc trước, khi quân Kinomoto còn rải rác, ám sát những tên quý tộc không biết điều, bọn quý tộc khác run sợ và không dám làm gì. Nhưng đạo này, đám ô hợp tự xưng quý tộc ấy ngày càng lộ rõ hành. Không có người trừng trị, lại được sự ‘ủng hộ’ của triều đình, bọn chúng càng quá đáng. Áp bức dân chúng, cướp bóc... Chúng vin vào cái lệnh ‘bắt các cô gái độ 18 tuổi’ để bắt, cưỡng bức con gái nhà lành. Triều đình tăng thuế để lấy tiền huấn luyện quân đội. Ai không có tiền nộp thuế thì phải đi lính, hoặc đi lao dịch, bất kể là trẻ em, người già hoặc phụ nữ. Không chấp hành thì giết.... Nói chung, kinh thành bây giờ không phải là nơi có thể sinh sống”

Yukito kết luận rồi ngừng lại quan sát. Nếu gương mặt Sakura đau đớn, bối rối, tội lỗi, anh sẽ rất đau lòng nhưng cũng không thể đau lòng bằng khi nhận thấy sự lạnh lẽo, không một chút biểu hiện trên gương mặt cô. Sakura không thích chiến tranh. Cô luôn dằn vặt vì trận chiến của mình gây đau khổ, bất hạnh cho người khác. Nhưng có lẽ giờ đây, Sakura đã quyết tâm. Càng quyết tâm, mọi thứ càng lụi tàn. Lụi tàn đến mức lạnh lùng. Sakura đã có thể chấp nhận chứng kiến sự khổ đau của người khác vì mục đích của bản thân. TRẢ THÙ – từ đó đã khía sâu tâm hồn cô gái nhỏ. Yukito mím môi. Đó đâu phải là “Sakura”!

“Vậy tình hình quân đội thì sao?” – Sakura bình tĩnh hỏi.

“Rất tốt” – Yukito gạt bỏ những suy nghĩ của mình. Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước – “Chưa ai phát hiện ra quân ta đóng trên núi Kanka và khu vực ‘Đồi ma’. Vấn đề lương thực đã được giải quyết nhờ những thương buôn đã đồng ý giúp đỡ chúng ta vận chuyển lương thực. Ngoài ra.....” – Yukito mỉm cười đưa mắt nhìn những chiến thuyền đen – “.....chúng ta vẫn còn có ‘những người bạn’ trên đảo Hongo....”

Đứng trên boong tàu, Syaoran chăm chú quan sát đội quân bên dưới. Những chiến thuyền to lớn của Clow, những tàu chở vũ khí của Shimon và những con thuyền nhỏ bé, mong manh của Kinomoto. Tất cả dàn xếp thành những vòng tròn vây kín hòn đảo xinh đẹp, vẫn đang lộng gió thổi. Lá cây xào xào. Những tán lá khô thả lá xuống dòng nước chảy. Tất cả đều ở trong trạng thái tĩnh lặng. Binh lính trên tàu thuyền đều án binh bất động, dường như đang chờ sự tấn công của bên đối địch.

Syaoran nhíu mày suy nghĩ. Hiện nay, Kinomoto đã phong tỏa toàn bộ lối đi, khiến đoàn tàu thuyền của Clow và Shimon không thể rời khỏi đảo Hongo, dù muốn hay không. Nhưng quân Kinomoto cũng không thể tấn công. Dù tương quan lực lượng giữa hai bên không lớn, nhưng Clow và Shimon có lợi thế hơn do ở trong vòng bao vây. Chỉ cần tỏa lên bờ thì sự tấn công của Kinomoto sẽ vô hiệu. Trong trường hợp ấy, chiến thắng sẽ thuộc về Clow và Shimon. Tuy nhiên, mọi chuyện dường như không dễ dàng như vậy. Syaoran chờ hiệu lệnh tấn công từ bên Kinomoto, nhưng đổi lại, Sakura Kinomoto dường như cũng đang làm điều tương tự. “Không tệ đâu, Sakura!” Syaoran mỉm cười nhìn xuống dưới. Không còn thấy bóng Sakura bên ngoài. Syaoran thở dài. Có lẽ anh cần phải lệnh cho binh lính bên dưới canh phòng cẩn thận, để những con thuyền nhỏ xíu mang cờ Kinomoto không len lỏi lên được đảo Hongo.

“Sao lại thở dài, Syaoran?”

Giọng nói phía sau khiến Syaoran xoay người, mỉm cười:

“Những thứ linh tinh thôi”

“À...” – người đó gạt gù vẻ hiểu biết – “....Linh tinh....”

“Sao anh lại ở đây, Terada? Tôi nghĩ anh đang điều binh với Rika”

“Sasaki cô nương đủ sức lo liệu mọi việc bên dưới” – Terada mỉm cười đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình, biến lại gần Syaoran. Những làn gió thổi làm tung bay mái tóc loà xoà, che phủ cặp kính dày – “Tôi có chuyện muốn hỏi cậu, Syaoran”

Syaoran nhún vai:

“Tôi cũng nghĩ thế. Những chuyện anh muốn hỏi.... dường như lúc nào cũng đầy trong đầu”

Cười.... Terada nhìn thẳng vào mắt Syaoran, sâu và xoáy mạnh:

“Ừ.... Nhất là với cậu....” – Terada ngừng lại một lát, trước khi nói tiếp. Đôi mắt vẫn như muốn xoáy sâu vào tận cùng của tâm trí Syaoran – “Cậu còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Hôm đó, tôi đang uống rượu trong quán.... Hôm đó cũng là hôm tôi nghe tin ‘Xứ Tuyết’ đã nhuộm máu....”

“Sao lại uống rượu một mình vậy, anh bạn?”

....Cười....

“Giải sầu”

“Thất tình à?”

“Không....”

Im lặng.... Tiếng rượu rót vào cốc vang lên lạnh lẽo....

“....Mà cũng có lẽ là thất tình....”

Lại cười.... Hai nụ cười cùng nở trên môi....

Buồn...

“Tôi cũng uống một mình.... Cậu muốn biết lí do không?”

....

“Không....”

Thở dài... Nhưng vẫn cười...

“Ừ, nhưng để tôi nói nhé.... Tôi uống rượu để ‘tiễn đưa’.... Và tôi biết, cậu cũng thế...”

“Đó là hôm tôi định tới ‘Xứ Tuyết’ để tìm công chúa, nhưng khi đến núi Attatin thì nghe tin toàn bộ những người sống ở ‘Xứ Tuyết’ đều đã chết. Tôi uống rượu để ‘tiễn đưa’ họ.... Và tôi biết, cậu cũng thế. Và..... Lúc ấy cậu đã cười...”

Terada ngừng lại, quan sát phản ứng của Syaoran mà không mong muốn có thể nhận ra được bất kì biểu hiện nào. Syaoran vẫn mỉm cười, vẫn kiên quyết, nhưng lạnh lùng bình thản nhìn sâu vào đôi mắt của Terada. Vẫn đôi mắt ấy, giống như đôi mắt buồn sâu thẳm thẳm anh đã gặp vào cái ngày định mệnh trong quán rượu.

“Tôi ‘tiễn đưa’ chính bản thân tôi....”

Ngừng.... Im lặng....

“...Và cũng là ‘chúc mừng’ chính bản thân tôi...”

“....”

“Tiễn đưa ‘Thiên thần’ đã chết.... và chúc mừng ‘Ác quỷ’ đã ra đời...”

“Thứ mà tôi muốn hỏi.... Chính là phần ‘Thiên thần’ của cậu, Syaoran.... Cậu chấp nhận là ‘Ác quỷ’ là vì Sakura sao?”

Syaoran chỉ mỉm cười trước câu hỏi thẳng của Terada. Anh không muốn trả lời, và cũng không cần trả lời. Chẳng có gì quan trọng. Tất cả chỉ đơn giản trong một từ: CHIẾN TRANH. Chẳng ai có thể cứu vớt linh hồn ‘Ác quỷ’, và ‘Ác quỷ’ cũng không muốn bất cứ ai cứu vớt linh hồn mình. ‘Ác quỷ’ chỉ muốn sống cuộc sống của ‘Ác quỷ’, sống trong sự căm hận của người khác, và chết trong sự tĩnh lặng của dòng đời.

“Chẳng vì ai cả.... Đơn giản chỉ vì chính tôi. Thế thôi...”

“Nhưng.... cũng chính vì vậy mà tôi chọn đi theo cậu.... Bởi vì, tôi nhận ra sự thú vị khi đi cùng cậu, Syaoran...”

Terada cười thật nhẹ, dõi ánh mắt ra phía xa. Những hình ảnh quá khứ vụt đến, rồi vụt đi. Những lời dặn dò của người cha già, những kí ức xa xôi.... Chẳng có gì, và cũng chẳng là gì.... Terada tự cười mình. Anh đã làm tất cả những gì anh muốn. Anh cũng tin rằng anh sẽ không bao giờ hối hận vì những điều mình đã làm. Trung thành? Cũng có lẽ. Đó là điều Terada đã được khắc sâu vào tận tâm khảm ngay từ khi mới sinh ra. Trung thành với Clow, trung thành với Kinomoto, trung thành với những gì tưởng chừng là đương nhiên. Và dòng máu của lòng trung thành đã ngấm sâu vào anh đến mức, anh sẵn sàng làm tất cả vì lòng trung thành của mình. Nhưng.... Sự trung thành luôn luôn được thể hiện bằng những cách khác nhau...

Bất chợt tiếng ồn ào bên dưới cắt ngang cuộc nói chuyện của Terada và Syaoran. Hai người nhìn xuống dưới. Bên dưới dường như đang có chuyện gì gây náo loạn. Tiếng hét vang của quân lính. Tiếng vũ khí vang lên mờ ảo. Tiếng bước chân chạy. Syaoran nhận thấy bóng Rika đứng trên tàu, chỉ huy quân đội. Sau một khoảng thời gian ngắn từ khi Rika ra chỉ đạo, quân lính của Clow và Shimon không còn hoảng loạn, chạy rối lên như lúc đầu nữa, mà bình tĩnh làm theo lời của người chỉ huy. Tiếng huyền não giảm dần, rồi im lặng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Terada hỏi sau khi quan sát tình hình bên dưới. Theo suy tính của cả hai người, Terada và Syaoran, thì quân đội Kinomoto nhất định sẽ không tấn công nếu không có quân lính sẵn trên đảo Hongo. Nhưng xét theo chuyện vừa nhìn thấy thì hình như đã có một cuộc tấn công trực diện vào tàu chiến của Clow và Shimon.

“LI TƯỚNG QUÂN” – Syaoran chưa kịp trả lời Terada thì tiếng hét của một tên lính vang lên khắp con tàu – Con tàu cao nhất, dùng để quan sát tình hình của Shimon. Tên lính dừng lại trước mặt Syaoran – “Tướng quân, quân Kinomoto đã tấn công rồi ạ”

“Quả nhiên... Nhưng...” – Syaoran nhíu mày suy nghĩ – “Khi họ tấn công, tại sao các người không đổ bộ xuống đảo Hongo để giành lợi thế?”

“Nhưng...” – tên lính ấp úng – “Quân Kinomoto tấn công từ trên đảo Hongo ạ”

“Đảo Hongo?” – Syaoran ngạc nhiên.

“Vâng, thưa tướng quân. Hình như... Chúng tấn công từ phía tàu của bọn thương buôn...”

Syaoran giật mình. Anh chợt nhớ lại những vụ cướp xảy ra trong rừng Tomoeda, mà vẫn không tìm được kẻ chủ mưu. “Điều đặc biệt là những thương buôn bị cướp đều không muốn tố cáo tội phạm”. Syaoran bật cười nho nhỏ. Tại sao anh lại không nghĩ ra chuyện này ngay nhỉ? Tất cả đều đã quá rõ ràng.

“Tìm giết toàn bộ đám thương buôn đó cho ta” – Syaoran lạnh lùng ra lệnh.

Tên lính ngược đôi mắt sợ hãi lên nhìn chủ nhân. Sự tàn ác toả ra từ vị tướng quân trẻ khiến hắn run lên vì khiếp sợ:

“Nhưng... Thưa tướng quân... đám thương buôn đó sau khi tấn công đã toả ra, trà trộn vào các nhà dân trên đảo Hongo. Bây giờ tìm được chúng rất khó”

“Vậy thì giết hết đi” – Syaoran nói bằng giọng bình thản đến kì lạ.

“Dạ?”

“Ta nói GIẾT HẾT ĐI” – Syaoran nhấn mạnh lời nói của mình như để xác nhận – “Vào đám nhà dân đó, giết tất cả. Không – bỏ - qua - ai”

Tên lính ngập ngừng. Hắn kinh ngạc đến sợ hãi. Lúc trước, hắn biết Li tướng quân luôn luôn tìm cách tha cho những tội phạm anh không muốn giết. Hoặc luôn luôn bắt sống, mà không bao giờ làm đổ máu ai. Một vị tướng quân trẻ nhân hậu, thương người, luôn cảm hoá được kẻ thù. Hắn lí nhí nói, hi vọng một câu nói của vị tướng quân ngày xưa:

“Tướng quân... Trong đó, có cả phụ nữ và trẻ nhỏ. Có nên tha cho họ...”

“Giết hết”

Syaoran ngắt lời. Lạnh băng... Sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh khiến tên lính hoảng hốt. Hắn không dám nói thêm bất cứ điều gì, vội vã cúi chào để đi ra. Hắn thấy kinh hoàng. Giọng nói và ánh mắt của vị tướng quân ấy dường như muốn giết hắn nếu hắn không nghe lệnh. Lạnh lắm... Và cũng tàn ác lắm... Hắn sợ. Hắn không muốn chết. Vì vậy, hắn sẽ giết...

“Anh không muốn ngăn cản tôi à, Terada?”

Terada mỉm cười nhìn nụ cười lạnh đến giá băng của Syaoran. Nhún vai...

“Không. Bởi vì tôi muốn chứng kiến sự tàn ác của ‘Ác quỷ’...”

Cười... Im lặng... Là ai không quan trọng, điều quan trọng là con đường anh đã chọn. Syaoran đã chọn, Terada cũng đã chọn. Và cả hai người đều bằng lòng với lối đi của mình...

Chỉ đơn giản thế thôi...

“Hãy cứu Syaoran... Chỉ Sakura mới làm được điều đó...”

Vang lên đâu đây, câu nói của người phó tướng Garraku. Cứu ‘Ác quỷ’ hay cứu ‘Thiên thần’...?

Bầu trời tối dần. Một ngày với những cơn gió thổi, với những lớp bụi tung mù mịt và những đám mây bao phủ bầu trời. Khi ánh sáng tắt dần, chỉ còn đủ cho những người đứng bên cạnh nhìn thấy nhau, trời bắt đầu đổ mưa. Mưa to dần, rồi ào ào nước đổ xuống hòn đảo nhỏ. Một mùa đông với những khoảng thời gian giết kì lạ. Một mùa đông với cơn bão bất thường. Sự bất thường mang đến dấu hiệu diệt vong. Sự thanh bình của đảo Hongo dường như đang bị những đám mây mù che phủ, bị những giọt nước mưa xoá nhoà. Mưa đổ xuống, tràn ngập khắp các rãnh đất, tưới ướt những lớp đất. Mưa như nước mắt của trời đất. Mưa lăn dài trên những mái nhà, vang lên những tiếng kêu lộp độp. Mưa....

Mưa mùa đông...

Lạnh giá...

Sakura ngồi trong nhà nhưng lòng thắc thỏm lo âu. Nakuru và Seiza đã ra ngoài xem xét tình hình. Eriol và Yukito nói chuyện với nhau, như muốn để cho Sakura có thời gian suy nghĩ về những chuyện của mình. Yukito thật sự vui mừng khi gặp lại Eriol. Anh không biết, hoặc cũng có thể đã giả vờ không biết chuyện Eriol mang đi đầu của Touya. Sakura thở dài. Chuyện đó cũng chẳng cần cho Yukito biết. Đối với Yukito, Touya thật sự rất quan trọng. Chứng kiến cảnh Syaoran cắt đầu của Touya mang đi ngay trước mắt mình, Yukito đã quá đủ đau đớn. Những chuyện khác chỉ khiến trái tim anh chết đi mà thôi. Sakura đã quyết định không kể cho Yukito nghe những chuyện xảy ra khi anh không ở bên, cũng giống như Yukito không nói cho Sakura nghe mọi chuyện. Sakura không nói về cuộc gặp gỡ với Syaoran, Eriol, Naoko với Yukito, trong khi cô cũng không được biết gì về sự phản kháng của Hiyula sau cái chết của ba mẹ. Tất cả, đều là bí mật của riêng mỗi người...

Tiếng mưa vẫn vang lên nặng nề bên ngoài. Trong gian nhà nhỏ, tiếng nói chuyện của Eriol và Yukito như sưởi ấm không gian và tiếng động. Kể từ lúc Syaoran lên tàu của Shimon, Eriol đã quyết định cần phải tăng cường bảo vệ Sakura hơn nữa, đặc biệt là khi hai trong “Tứ đại hộ pháp” phải làm việc bên ngoài. Sự lo lắng thể hiện ngay trên gương mặt và ánh mắt Eriol. Anh có thể làm gì để ngăn chặn những việc sẽ xảy ra. Tomoyo....

Cánh cửa chợt mở toang, để những giọt mưa bắn vào. Gió ào ào thổi, lùa vào theo cánh cửa đã mở. Ngọn lửa chao nghiêng, đảo hướng. Bóng hai người vừa bước vào in trên nền đất.... Một người bị thương nặng. Máu hoà cùng nước mưa...

“Chuyện gì thế, Nakuru?” – Sakura vội vã chạy lại. Cô nhanh chóng nhận ra người bị thương là một người mình không quen – “Ai thế?”

Nakuru đặt người trên tay xuống, thở dốc:

“Một người thương buôn đã giúp đỡ chúng ta. Tên Li chết tiệt! Sau khi quân ta – những thương buôn này – tấn công quân triều đình và quân Shimon, Li Syaoran có lẽ đã nhận ra. Hắn cho giết tất cả dân chúng trên đảo”

“CÁI GÌ?” - Cả ba người thốt lên không tin.

Nakuru dùng mu bàn tay quạt ngang những giọt nước mưa trên mặt:

“Người này đang trú ngụ ở ngôi nhà gần bến đỗ của đoàn thuyền Shimon. Cả nhà đã bị giết hết, hắn may mắn trốn thoát nên tìm cách báo động cho chúng ta biết nhưng...” – Nakuru chặc lưỡi khi nghe tiếng thở dài của Yukito sau khi xem xét cho người thương buôn – “...Cũng đành phải chấp nhận thôi. Vết thương quá nặng!”

“Còn những người khác sao rồi?” – Sakura hỏi mà dường như đã biết trước câu trả lời.

“Đã chết hết” – Nakuru hơi cúi đầu, tự cảm thấy có lỗi trong việc này – “Còn khoảng 10 người vẫn chưa bị quân triều đình tìm đến. Seiza đã đưa họ lên thuyền để ra với đoàn bên ngoài”

Sakura khẽ thở dài. Yukito lấy một tấm áo choàng trùm kín lên người thương buôn. Không ai nói gì, chỉ im lặng cho thời gian trôi. Bên ngoài, mưa vẫn rơi đều hạt. Những cơn gió làm tung những tấm lá lợp mái. Mưa kêu trên đầu, mưa như vang lên tiếng than khóc. Mưa như muốn báo hiệu: Máu đang đổ trên đảo Hongo. Chết chóc lặng lẽ dừng bước khi Tử thần cất vang tiếng cười.

“Vậy là.... hiện nay, quân ta không còn ai trên đảo Hongo”

Sakura nêu câu hỏi nhưng đồng thời cũng tự đưa ra câu trả lời ình. Cô trầm ngâm suy nghĩ. Mọi việc diễn tiến không giống như mong đợi của cô. Sakura đã sai lầm khi sử dụng kế hoạch này để đối phó với Syaoran. Cô đã sai lầm vì quên rằng: Syaoran không còn là Syaoran của ngày xưa. Nếu là Syaoran xưa kia, anh sẽ không bao giờ tàn sát tất cả người dân trên đảo để đạt được mục đích của mình. Nếu là Syaoran của ngày xưa, anh sẽ không bao giờ để máu chảy trên hòn đảo này, hòn đảo Eriol đang cố gắng để bảo vệ, hòn đảo Tomoyo đang nằm....

Tomoyo....

Sakura nhắm mắt lại, suy nghĩ. Cô có thể làm gì? Cô cần phải bảo vệ hòn đảo này, bởi đây là nơi an nghỉ của Tomoyo. Nhưng đồng thời, cô cũng cần phải chiến thắng. Sakura nắm chặt tay. Mọi con đường, nhưng cô chỉ có thể có một sự lựa chọn.

“Không được manh động” – Sakura nói gần như thì thầm. Đôi mắt cô hằn lên sự đau đớn tột cùng. Nhưng rồi, đôi mắt ấy khẽ nhắm lại khi nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Eriol. Cô đã lựa chọn, và cô cần phải đi theo con đường đó.... – “Tuyệt đối không được ra tay. Quân lính triều đình chắc chắn chỉ chém giết những gia đình ở gần bên cạnh. Chúng ta ở khá sâu bên trong đảo, bọn họ chưa đến đây ngay. Vì vậy, trong đêm nay chúng ta không được có bất kì hành động nào. Nếu bây giờ tấn công, chúng ta sẽ cầm chắc thất bại”

Đôi mắt đen của Eriol chăm chú nhìn Sakura, nhưng ở đó không có sự căm hận. Trái trong đó là nỗi buồn, sự đau đớn cùng cực. Sakura đã lựa chọn.... Nhưng điều làm anh đau lòng không phải việc hòn đảo nhuộm máu, mà chính là giọng nói bình thản của cô. Sakura cũng đã thay đổi. Máu người chảy, không làm cô chùn bước. Chỉ là những mạng người đang chìm vào mưa gió.... Eriol từ từ nhắm mắt lại. Nụ cười buồn thương nở trên đôi môi anh. Xin lỗi, Tomoyo...

“Nakuru” – Sakura ra lệnh – “Báo cho Seiza không được có bất kì hành động nào. Nếu có thể đưa được bao nhiêu thương buôn đi thì cứ đưa, nhưng không được để phát hiện. Vì thế....” – Đôi mắt Sakura sắc lạnh, cùng giọng nói bình thản đến lạnh lùng – “....phải để một vài người ở lại nhà trên đảo. Nếu tất cả các nhà đều trống, Li Syaoran có thể sẽ phát hiện ra chúng ta...”

Nakuru nhìn Sakura bằng đôi mắt buồn bã. Hẳn biết, những đau khổ mà công chúa trải qua trong khoảng thời gian qua đã đủ để biến đổi một cô gái nhỏ luôn yêu thương mọi người trở thành một con người có trái tim chai sạn. Chỉ một năm trước, Sakura đau khổ vì lỡ tay giết một người, thì hiện nay, cô sẵn sàng giết hàng ngàn người vì mục đích của mình. Tuy nhiên, hẳn vẫn tuân lệnh, giống như mọi mệnh lệnh “minh chủ” đưa ra cho “Tứ đại hộ pháp”. Hẳn lắng nghe tiếng thở dài rất nhẹ, nhẹ như tiếng thì thầm của Yukito. Tất cả, cả hẳn, cả Yukito, và cả những người khác, đều đau lòng vì sự thay đổi của Sakura. CHIẾN TRANH và HẬN THÙ....

Nakuru chưa kịp ra ngoài, cánh cửa bỗng bật mở. Seiza bước vào cùng những giọt mưa rầm rĩ. Mưa làm mái tóc tro dài của hẳn bết lại trên gương mặt bình thản, lạnh lùng. Ánh mắt xám lạnh lẽ quan sát xung quanh. Mưa nhỏ giọt trên mái tóc, nhỏ xuống nền nhà. Lạnh toát.... Gió thổi tung những lọn tóc. Nakuru khẽ rung mình khi cơn gió ùa vào, thổi lên lớp áo ướt sũng...

“Công chúa” – không đợi Nakuru lên tiếng, hẳn nói nhanh – “Quân triều đình đã ngừng tấn công vào nhà dân đảo. Những thương buôn kia đã an toàn tới đoàn thuyền của quân ta. Và....” – Không đợi mọi người lên tiếng thắc mắc về hành động kì lạ của triều đình, Seiza khẽ cúi xuống nhìn Sakura cùng một nụ cười mỉm nhẹ nhàng – “Có người muốn gặp công chúa”

Sakura ngạc nhiên. Trong một thoáng phút qua đầu, cô đã hi vọng. Hi vọng và cầu mong....

“NAOKO? BHAMARU?”

Sakura kêu lên kinh ngạc khi hai vị “Đại hộ pháp” bước vào ngay sau Seiza. Vẫn nhìn mọi thứ bằng ánh mắt xa xăm trống rỗng, vẫn đôi mắt đỏ mạnh mẽ cứng rắn, Naoko và Bhamaru quỳ gối chào Sakura. Tấm áo choàng rách bươm ướt sũng nước mưa. Mái tóc bết chặt vào khuôn mặt đầy nắng gió. Bằng con mắt quan sát nhanh nhạy, Sakura dễ dàng nhận ra sự kì lạ của Naoko. Cô quỳ hơi sát vào Bhamaru, giống như tìm một chỗ dựa để có thể đứng vững. Cũng giống như Sakura, tất cả những người có mặt ở trong gian nhà đều nhìn thấy. Tuy nhiên, trước khi những người khác kịp lên tiếng, Sakura mỉm cười:

“Chào mừng đã trở về, Naoko, Bhamaru!”

Naoko và Bhamaru đứng lên theo lời Sakura. Với vết thương khá nặng của mình, Naoko vẫn cố gắng đứng vững, không có bất kì dấu hiệu nào cho thấy sự mệt mỏi. Nụ cười của Sakura – nụ cười của “minh chủ”. Tất cả mọi mệt nhọc sau một chặng đường dài từ Tatan trở về đảo Hongo dường như đã biến mất. Bhamaru khẽ cười. Vết sẹo ngang miệng hằn lên, dữ dằn, nhưng cũng đầy dịu dàng.

“Đây là...”

“Naoko – ‘Thủy thần’ và ‘Thổ thần’ Bhamaru” – Sakura nhìn Yukito, trong lòng thoáng lo lắng khi liếc sang phía Eriol. Eriol biết rõ việc Naoko đã đi theo Syaoran trong suốt khoảng thời gian trước đây. Eriol cũng biết Naoko đã theo phe ai trong trận chiến ở “Xứ Tuyết”. Nhưng Yukito thì không. Sakura đã không nói với bất cứ ai về sự phản bội của Naoko. Cô và những thành viên khác trong “Tứ đại hộ pháp” luôn tránh nói đến việc này. Ai cũng biết, kết cục của “kẻ phản bội” là cái chết. Nhưng bởi vì không muốn chứng kiến cái chết của một người “đồng đội”, họ đã lảng tránh nói đến nó, cũng giống như cố tình không giết Naoko. Nếu những người khác biết, khi Naoko trở về, họ sẽ không dễ dàng chấp nhận cô như chấp nhận những “Đại hộ pháp” khác. Sakura không nói, bởi cô muốn đón chờ sự trở về của Naoko. Bởi cô tin Naoko.

Eriol nhanh chóng nhận ra sự lo lắng của Sakura. Để xóa đi những điều hiện lên trong mắt cô, Eriol mỉm cười, đưa tay ra:

“Lần đầu gặp mặt, ‘Thủy thần’ Naoko và ‘Thổ thần’ Bhamaru. Tôi là Eriol”

Naoko hơi ngạc nhiên nhìn Eriol. Cô biết anh là ai. Và cô cũng biết là anh biết cô. Nhưng rồi, hai người vẫn cùng nhau đóng một vở kịch trước mặt Yukito, cùng với sự giúp đỡ của những người hiện đang có mặt ở đây. Cả Nakuru, Seiza, Bhamaru cũng giữ im lặng.

Sau một vài câu chào hỏi đơn giản, Sakura yêu cầu Bhamaru và Naoko báo cáo lại mọi chuyện đã xảy ra ở Tatan. Bản báo cáo ngắn gọn bằng lời của Bhamaru, không có gì nhiều, chỉ đơn giản là một cuộc đấu trí giữa hai “Đại hộ pháp” và Hoàng đế Tatan. Và phần thắng nghiêng về vị hoàng đế tài ba của Tatan. Bản báo cáo không làm Sakura thất vọng. Cô mỉm cười, khẽ nghiêng đầu nhìn hai người bảo vệ của mình:

“Vậy.... người hài lòng về việc làm của mình chứ, Naoko?”

Gương mặt Naoko vụt biến đổi. Thoảng qua, dường như cô đã mỉm cười...

“Đúng vậy, thưa công chúa!”

“Vậy thì tốt” – Sakura cười.

Seiza vuốt nhẹ những lọn tóc của mình để giọt nước mưa đang lúc lác rơi xuống dưới:

“Sau khi đưa đám thương buôn ra ngoài đoàn thuyền của quân ta, ta rất ngạc nhiên khi thấy một con thuyền nhỏ đang trôi ngược lại. Thật không ngờ đó lại là hai người”

“Phải rồi” – Bhamaru dẫn giọng – “Và suýt nữa người giết chết bọn ta rồi, nếu ta không kịp ra tay”

Seiza nhún vai một cách hờ hững:

“À... nếu chỉ vì sự tấn công của ta mà hai người chết thì cái chết đó cũng xứng đáng lắm. Yếu ớt như thế không xứng đáng là một ‘Đại hộ pháp’. Nếu chết chỉ vì một vết thương nhỏ nhoi, sẽ không có tên trong ‘Tứ đại hộ pháp’ nữa.”

Naoko hơi nhếch mép. Nakuru biết.... Seiza biết.... Bhamaru cười gằn thành tiếng. Nhưng đó không phải tiếng cười tức giận, mà là tiếng cười của sự đồng tình. “Nói đúng lắm” – đôi mắt đỏ dường như đã nói lên điều ấy. Nakuru chột xen vào:

“Dù sao thì... Hai người cũng đã thua, Naoko, Bhamaru. 1 châu như đã hứa, thế nào?”

Bhamaru nhăn mặt tức giận, trong khi khuôn mặt Naoko vẫn thản nhiên:

“Được thôi. Đến lần sau sẽ tới lượt người!”

Ngồi dựa lưng vào tường nhà, Sakura khẽ mỉm cười nhìn trận cãi cọ của Nakuru và Bhamaru. Bên ngoài, trời vẫn mưa. Tiếng mưa vẫn vang lên đều đều. Yukito đã chuẩn bị sẵn sàng để xem xét và chữa trị vết thương cho Naoko. Seiza tháo lớp áo choàng ra, ngồi xuống cạnh Eriol. Ấm áp và yên bình... Dù ngoài kia, mưa vẫn rơi nặng hạt, nhưng trong nhà, ánh lửa vẫn bập bùng cháy. Lửa tí tách reo vui, đốt cháy thời gian và không gian. Đường như mọi thứ đang biến mất, dường như thời gian đang trở lại. Giống như rất lâu về trước, khi “Tứ đại hộ pháp” vẫn luôn ở cạnh nhau, Nakuru vẫn tranh giành từng tí nhỏ nhất với Bhamaru, Seiza vẫn chú tâm vào những tách trà của mình, Naoko nhẹ nhàng kể những câu chuyện. Rất quen thuộc, mà cũng rất xa lạ.... Những thứ ấy đã mất đi từ bao lâu rồi? Sakura không nhớ. Có lẽ đã rất lâu, rất lâu... Tất cả đã chìm vào lãng quên, đột nhiên trở lại trong khoảng kí ức thoáng qua. Những làn khói của kí ức chập chờn đưa Sakura vào giấc ngủ. Cô đã quá mệt mỏi....

Mưa...

Tử thần đang rơi lệ phải không?

Tomoyo....

Khi những con sóng lẫn tăn xô vào mạn thuyền, khi những cơn gió dịu dàng thổi tới hòn đảo nhỏ bé xinh đẹp, cũng là lúc ánh nắng rải xuống cùng hơi lạnh mùa đông. Mây đen không còn che phủ bầu trời, nhường chỗ àu xám mờ mờ của màu mây những ngày cuối năm. Đã mười ngày kể từ đêm mưa như trút nước nước ấy, gió và mưa đã chào thua, để mặc cho dòng nước tự xô đẩy. Đã mười ngày, hòn đảo vắng vẻ, không bóng người bước ra khỏi nhà. Chỉ có những con chiến thuyền đen và xám nằm lặng lẽ, thu mình chờ đợi, như con mãnh thú bất động chờ mồi. Những lá cờ in bóng trên nền trời cao.

Máu...

Nhỏ giọt...

Nhuộm đỏ khoảng trời bình yên được gọi là “Thiên đường”....

Đứng trên tàu, những con mắt dò xét, quan sát tình hình thế trận. Đã hơn mười ngày trôi qua, cả hai phe đều án binh bất động. Sau cuộc tàn sát đẫm máu vào đêm mưa mười hôm trước, quân Clow – Shimon không có thêm hành động nào khác. Điều này làm Kinomoto ngạc nhiên, nhưng không gây thắc mắc quá lớn. Kinomoto là quân chủ động bao vây, trong khi Clow – Shimon là phe bị bao vây. Nhưng trong tình thế bị bao vây, quân Clow – Shimon lại hoàn toàn nắm thế chủ động trong vấn đề lương thực. Ngược lại, quân đội Kinomoto đã bắt đầu phải lo nghĩ về thức ăn cho cả một đội quân đã bố trí thành hàng ngũ. Dù trên đảo vẫn có người hỗ trợ cho quân bao vây bên ngoài, nhưng tất cả những thuyền chở lương thực từ đảo ra đều bị đánh úp, giết hại. Theo lệnh của tướng quân Li, quân triều đình lùng quét tất cả những con đường mà thuyền của Kinomoto có thể chở lương thực qua, tiêu diệt, chiếm lấy số lương thực ấy. Thế trận chủ động ban đầu của Kinomoto đã chuyển sang hướng triều đình Clow – Shimon.

“Tôi thắc mắc tại sao Kinomoto vẫn chưa tấn công chúng ta” – Syaoran nhìn quanh bằng con mắt của một vị tướng giàu kinh nghiệm trận mạc – “Với tình hình lương thực cạn kiệt như hiện nay, nếu họ không tấn công ngay khi còn sức, thì họ cũng chỉ còn cách rút lui”

Terada bước đến bên cạnh Syaoran, chống tay vào thuyền, mỉm cười. Kế đó, Rika khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn quanh:

“Họ sẽ sớm tấn công thôi” – Terada nhận xét – “Còn nếu 2 ngày nữa, Kinomoto không tấn công, đúng như cậu nói đấy Syaoran: hoặc bọn họ sẽ tự động rút lui, hoặc chúng ta sẽ tấn công. 2 ngày, thời gian đó đủ để thay đổi cục diện. Dù thế nào, chiến thắng cũng nằm trong tay chúng ta”

Syaoran gật đầu đồng ý, phóng tầm mắt ra xa hơn. Rika bực tức lên tiếng:

“Kinomoto đã liên minh được với Lamia – đội quân mạnh nhất trong bốn nước quanh đây, tại sao còn cố tình cản đường chúng ta nữa? Bọn họ mượn sức người khác được, còn chúng ta thì không được sao chứ?” – Cô đá mạnh chân vào thành tàu – “Như vậy là không công bằng!”

Syaoran khẽ bật cười nhìn Rika:

“Chiến tranh mà! Trong chiến tranh thì làm gì có cái gọi là ‘Công bằng’. Ai nhanh hơn thì được, thế thôi! Dù bằng phương cách nào, mục đích cuối cùng cũng vẫn là ‘Chiến thắng’. Nếu bây giờ, cô là người may mắn hơn, chắc chắn cô cũng không bỏ lỡ thời cơ, đúng không?”

Rika vẫn không hết bực bội khi đưa mắt nhìn xung quanh những con thuyền nhỏ xíu của Kinomoto, nhưng không nói gì thêm. “Chiến tranh”? Có lẽ đúng là thế! Chiến tranh.... không có gì không thể xảy ra.....

Chiến tranh.... “Thiên đường” sẽ xuất hiện trong “Chiến tranh”, phải không?....

Đúng như dự đoán của Terada, giữa trưa ngày hôm đó, lá cờ tuyên chiến đầu tiên phất cao trên đoàn quân Kinomoto.

Quân đội Kinomoto ồ ạt kéo quân, tràn vào các tàu chiến của quân triều đình. Với số lượng quân của mình, Kinomoto không rải đều tất cả binh lính trên toàn bộ tàu chiến của triều đình Clow, mà tập trung đánh một địa điểm duy nhất. Sau khi suy nghĩ, Rika quyết định điều động toàn bộ quân lính đang làm nhiệm vụ bảo vệ tàu vũ khí tập trung đối phó với quân Kinomoto. Trận chiến diễn ra ác liệt suốt nửa ngày, không phân thắng bại. Người điều khiển quân triều đình – Rika Sasaki – sắp xếp trận chiến một cách tài tình. Tuy nhiên, quân Kinomoto vẫn dễ dàng làm chủ tình hình dưới sự điều binh của một cậu bé khoảng chừng 11 tuổi – Hiyula Kinomoto. Hiyula, sau khi trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc nhất của Yukito, đã có thể tự mình điều khiển một trận chiến, dù phía sau vẫn có sự trợ giúp của Yukito. Hai bên tiếp tục giao chiến. Những lá cờ phất phơ. Tiếng người gào vang một khoảng trời.

Máu người đổ xuống biển xanh.

Những xác người trôi nổi, lênh bênh cùng máu....

Syaoran nhú mày nhìn trận chiến diễn ra mỗi lúc một ác liệt. Dường như toàn bộ quân đội Kinomoto đều tập trung ở hướng này, đồng loạt tấn công. Dù ít hơn quân triều đình, nhưng với sự thiện chiến đã được tôi luyện trong gian khổ và khó khăn, Kinomoto vẫn giành được thế chủ động. Syaoran thoáng suy nghĩ. Một cái gì đó vụt qua khiến anh thấy lo lắng. Không phải việc Kinomoto đang chiếm ưu thế. Sức lực của Kinomoto không còn nhiều, quân đội triều đình vẫn chưa phát huy toàn bộ sức mạnh của mình. Việc lật ngược tình thế là không khó. Cho đến bây giờ, anh vẫn không thấy có gì sai lầm trong cách điều binh của Rika. Với Rika Sasaki, nếu đến đúng thời điểm, cô có thể dễ dàng đảo ngược thế trận. Tuy nhiên, vẫn có một điều gì đó khác lạ khiến Syaoran thấy không yên.

Trong tình hình thực tế hiện nay, việc thiếu thốn lương thực và nước uống làm sức mạnh của quân Kinomoto suy giảm khá nhiều, nên nếu tập trung tấn công ở một điểm trọng yếu là đối sách đúng đắn. Nhưng điểm quân Kinomoto tấn công cách xa tàu chở vũ khí của Shimon, trong khi mục đích chính của Kinomoto vẫn là nhằm vào đoàn tàu có gắn huy hiệu hoàng gia Shimon ấy. Syaoran nhìn quanh, bắt gặp vẻ mặt đăm chiêu của Terada. Còn giả hoặc, Kinomoto tấn công thẳng vào đoàn tàu chở vũ khí, thì với sức quân lính hiện nay, đó là một việc làm tự sát. Xung quanh đoàn tàu chở vũ khí được Syaoran bố trí quân canh phòng chặt chẽ đến mức không một con vật nhỏ bé nào lọt qua. Dù Kinomoto tấn công ở đâu, họ cũng nắm chắc thất bại. Trong tình huống đó, nếu là Syaoran, có lẽ anh sẽ rút quân để bảo toàn lực lượng, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng, chứ chẳng ai ngu dại đến mức đâm đầu vào, hi sinh quân một cách vô ích. Vậy Yukito – Sakura muốn gì trong trận chiến này?

Chắc rồi, Syaoran ra lệnh cho toàn bộ quân lính tiếp tục đẩy mạnh tấn công. “Giết không bỏ sót” là mệnh lệnh được đưa ra. Quân triều đình suốt mấy ngày ngồi không, lại được ăn uống thanh thơi, xông lên như vũ bão. Dưới sự chỉ huy của Rika Sasaki cùng tướng quân Li Syaoran, không một ai dám lơ là nhiệm vụ của mình. Trong khi đó, trận đánh càng dài, quân Kinomoto càng yếu sức. Khi trời xẩm tối, thế trận đã nghiêng về bên triều đình. Quân Kinomoto vừa đánh vừa thoái lui. Rika ra lệnh đuổi theo, tiêu diệt toàn bộ.

Syaoran cho ngừng thuyền lại, không tiếp tục đuổi theo đoàn quân Kinomoto đang rút lui. Có một cái gì đó làm anh thấy không ổn. Không ổn ở điểm nào? Syaoran vô đầu. Nếu mục đích của Kinomoto là cướp thuyền vũ khí.... Thuyền vũ khí? Anh chợt quay lại. Đoàn quân bảo vệ thuyền vũ khí đã được điều động đến địa điểm tấn công của Kinomoto. Như vậy, ngay lúc này, đoàn thuyền hoàn toàn trợ trợ, không người bảo vệ.

Ngay lập tức, Syaoran cho thuyền của mình quay ngược trở lại. Những suy nghĩ cuộn cuộn chảy trong đầu anh. Yukito vẫn ở trên thuyền chỉ huy đoàn quân tấn công đang thoái lui. Như vậy, việc tấn công đoàn thuyền chở vũ khí của Shimon là không thể đối với một cô gái đơn độc như Sakura, và cũng không thể cho dù đã có thêm sự giúp đỡ của Eriol. Với suy nghĩ đó, Syaoran đã loại trừ trường hợp quân Kinomoto đột kích thuyền chở vũ khí ngay từ lúc đầu. Nhưng anh đã quên..... Mọi chuyện sẽ khác nếu “Tứ đại hộ pháp”, bằng một cách bí mật nào đó, đã đến được đảo Hongo, và gặp được “minh chủ” của họ. Theo yêu cầu của Syaoran, con thuyền vội vã tăng tốc.

Khi Syaoran áp sát đoàn thuyền Shimon, anh nhanh chóng nhận ra một con thuyền của triều đình cũng đã thả neo ở gần đó. Từ trên con tàu quan sát cao nhất của Shimon, Terada ló đầu xuống, khẽ lắc.

“Kì lạ” – Terada nói sau khi đã trèo xuống thuyền của Syaoran – “Chắc cậu và tôi có suy nghĩ giống nhau. Nếu quân Kinomoto tấn công trong tình huống bất lợi thế này thì chỉ có trường hợp bọn họ định đột kích vào đoàn thuyền chở vũ khí của Shimon trong khi chúng ta lơ là cảnh giác. Nhưng trên thuyền toàn quân lính của ta và của Shimon, không có bất kì dấu hiệu nào của Kinomoto”

Syaoran phóng tầm mắt ra xung quanh. Tuy đoán là không thể, nhưng Terada đã khéo léo bố trí quân lính bảo vệ xung quanh đoàn thuyền. Và Rika cho tập trung toàn bộ quân đội, nhưng vẫn đủ khôn ngoan để lại một số lượng quân lính vừa phải ở lại. Syaoran khẽ lắc đầu:

“Không đúng. Theo tôi nghĩ, Yukito Tsukishiro cũng đã sắp xếp trước được tình huống chúng ta không điều động toàn bộ quân đội. Anh ta sẽ không điên rồ đến nỗi trông chờ vào may rủi đâu. Muốn lấy vũ khí trong tàu thì.... Hm....” – Syaoran trầm ngâm suy nghĩ, nhưng những suy nghĩ không giúp ích cho anh nhiều lắm trong việc suy đoán hiện tại.

“Trước hết...” – Terada đưa ra đề nghị trong khi vẫn cau mày – “...tạm thời hãy kiểm tra toàn bộ đoàn tàu đã. Bắt đầu từ tàu chỉ huy quan sát! Và sau đó, nhân lúc quân Kinomoto đang tấn ở xa, hãy đưa đoàn tàu Shimon về kinh thành!”

Bầu trời xám xịt tối. Trời mùa đông, ánh sáng tắt sớm đến nỗi chỉ mới chiều tà, người đứng cạnh nhau đã không thể nhìn thấy mặt. Những con thuyền rượt đuổi nhau vòng quanh đảo, như trên người, như đùa giỡn. Xác người chồng chất, lẫn lộn trên làn nước xanh đã chuyển sang màu của bóng tối. Máu nhuộm đỏ nước. Tiếng rên la vang lên khắp bầu không gian, vọng lại như từ một nơi xa xôi. Gió thổi, lạnh giá. Làn nước lạnh như băng, như cứa vào da thịt, như đóng băng những con người ẩn mình trong nó.

Những vệt đen từ từ, chậm rãi chìm xuống đáy biển. Những vòng nước xoáy lên nhẹ nhẹ, nhưng không đủ để gây chú ý. Phía trên, một con tàu nổ máy, chuẩn bị quay đầu, rời đảo. Dưới đáy biển sâu, những vật sắt nặng nề vẫn chìm dần. Những bóng quẫy nước lặng lẽ làm việc.

Âm thầm... lặng lẽ...

Chỉ còn một chút nữa.... Một con tàu cuối cùng....

“Không ổn chút nào”

Terada thở dài nhìn sang Syaoran. Ngọn đuốc trên tay anh leo lét như sắp tắt, nhưng cũng đủ để soi sáng một con tàu lúc trước nặng nề với một đồng vũ khí sắt, giờ đây lênh bênh trên làn sóng nhẹ. Hoàn toàn rỗng không. Tất cả vũ khí trên tàu đều đã biến mất.

“Chúng ta đã phát hiện quá muộn” – Terada nhún vai hờ hững, kết luận. – “Có cần đi kiểm tra nốt các con tàu khác không, Syaoran?”

Syaoran tựa lưng vào thành tàu, nhìn đám quân lính Shimon nằm đè lên nhau, lên vũng máu đã thẫm đen lại. Nhớ lại vị trí các con tàu trong đoàn quân Shimon, Syaoran khẽ cười:

“Nếu tính từ lúc quân Kinomoto bắt đầu tấn công, tức là từ giữa trưa, thì giờ bọn họ đã ‘làm việc’ gần xong rồi. Khởi cần kiểm tra, Terada. Tôi nghĩ, chúng ta nên đến luôn những con tàu cuối cùng, thì có cơ may gặp được họ đấy”

Trong bóng tối thăm màu, một con thuyền vội vã lao đi. Lá cờ vương quốc Clow tung bay trong làn gió lạnh giá của một buổi tối mùa đông cuối năm. Thời gian đã bắt đầu đi vào giai đoạn cuối cùng.

Qua làn nước tối tăm, Sakura nhận thấy một cái phát tay báo hiệu của Bhamaru và Seiza. Vậy là đám lính canh giữ con tàu cuối cùng này đã giải quyết xong. Sakura bám tay vào thành tàu, leo lên. Không chờ đợi, phía sau, Nakuru và Naoko cũng lập tức bám theo.

Trên tàu hoàn toàn vắng lặng. Khoảng chục tên lính Shimon canh giữ đã bị Bhamaru và Seiza giết, hoặc làm vô hiệu hoá bọn chúng bằng cách này hay cách kia. Trên những con tàu ở phía đuôi của đoàn, quân đội triều đình bố trí việc bảo vệ lỏng lẻo hơn so với những con tàu ở đầu, đặc biệt là trong khi còn phải đối phó với quân Kinomoto tấn công ở phía bên kia. Chính vì vậy, chỉ cần hạ thủ đám lính Shimon trên tàu, Sakura và “Tứ đại hộ pháp” sẽ hoàn toàn tự do hành động, một khi quân triều đình vẫn bị quay vòng vì mưu kế của Yukito.

“Với tình hình thiếu lương thực hiện nay, nếu không có cách gì giải quyết nhanh tình trạng này, chúng ta chỉ còn con đường chết” – Yukito

57. Chương 57: Chiến Sự Đảo Hongo

Mặt trăng chiếu xiên những tia sáng yếu ớt, mỏng manh xuống mặt biển, làm những vùng tối của mặt nước ánh lên màu vàng nhạt. Ánh trăng rơi vào màn đêm đen, dát lên tấm áo của nữ thần bóng tối một màu vàng nhạt. Bóng nước lung linh trong trăng và lửa. Sự mờ ảo của ánh trăng làm cảnh vật buổi tối trở nên huyền ảo hơn. Trăng hoà cùng màu lửa, nhuộm thành sắc đỏ bao trùm không gian và con người. Màu đỏ phủ lên những nụ cười lạnh giá. Kì ảo, bí hiểm và lạnh lẽo....

Nhỏ giọt...

Nước lẫn dài...

Rơi...

Trên tóc, áo quần, những giọt nước rơi xuống như những giọt pha lê. Mái tóc tung bay trong làn gió nhẹ. Mùa đông, gió lạnh luồn vào người, làm làn da như mất cảm giác. Nước làm ướt áo quần, càng làm tăng thêm sự lạnh giá. Bốn phía xung quanh, ánh lửa loang loáng mặt nước, nhưng không đủ xua đi bóng tối bao quanh năm con người ướt nước trên con tàu trống. Những ánh mắt lạnh đến đau lòng.

“Tấn công nơi trọng yếu của trận địa bảo vệ để tung hoả mù...” – Syaoran nói bằng giọng đều đều – “....không đột kích vào đoàn tàu chở vũ khí mà tiêu diệt từng tàu một. Bỏ qua những con tàu đầu có đông quân canh giữ mà chỉ tấn công những con tàu ở cuối bị lơ là cảnh giác. Chắc!” – Syaoran mỉm cười khi con tàu ngừng hẳn lại, lệnh đèn trên mặt nước – “Nếu tôi cũng giống như những người khác, chỉ kiểm tra những con tàu đầu đoàn, bỏ qua những con tàu ở cuối thì kế hoạch này quả là đã thành công rực rỡ, phải không?”

Đáp lại nụ cười của Syaoran, Sakura khẽ nhếch mép cười. Cô nhảy xuống từ thành tàu, bước lên trước. “Tứ đại hộ pháp” rẽ sang hai bên, nhường đường cho Sakura:

“Quả đúng như suy đoán của anh Yukito. Bởi vì anh quá ‘mưu ma’, nên anh tin rằng ai cũng lầm ‘mưu ma’ như anh. Ngay sau khi nhận ra sự kì lạ trong việc chúng tôi tấn công thẳng vào nơi trọng yếu, anh cho rằng Kinomoto sẽ đột kích vào đoàn tàu Shimon, đúng không? Vì vậy anh sẽ mất kha khá thời gian đi kiểm tra lại những con tàu chở vũ khí quan trọng hơn, mà không ngờ chúng tôi lại tấn công những con tàu chở đồng vũ khí không đáng lấy ở cuối cùng. Chúng tôi sẽ thành công lớn hơn, nếu anh thật sự mắc lừa, dong tàu về kinh thành ngay sau khi đã kiểm tra những con tàu ở đầu. Hm...” – Sakura nở nụ cười giấu cợt – “....Nhưng người luôn tự tin vào trí thông minh của mình như Li Syaoran mà cũng bị cái kế hoạch đơn giản này của chúng tôi đến mức chạy lòng vòng quanh đảo suốt từ trưa đến tận tối thế này thì...”

Trước lời châm chọc của Sakura, Syaoran chỉ cười. Ánh lửa soi đôi mắt hổ phách buồn mênh mông. Nhưng nụ cười vẫn không tắt. Giọng anh vang lên chắc nịch, mặc cho nỗi buồn trải dài theo hơi thở:

“Số vũ khí ấy hiện nay đang ở dưới đáy biển à?”

“Đừng hỏi những câu dư thừa” – Từ phía đối diện, Yukito lên tiếng – “Nếu không bị phát hiện, tôi chỉ định lấy một nửa số vũ khí, nhưng bây giờ tôi nghĩ tôi muốn có toàn bộ số này” – đôi mắt Yukito liếc nhìn quanh.

Tiếng cười gần mĩa mai. Syaoran khẽ liếc về phía Yukito rồi nhìn thẳng vào mắt Sakura. Sakura kiên định nhìn vào Syaoran, lạnh lùng, vô cảm. Không gian đượm buồn, kì lạ, không thể giải thích. Chẳng ai biết cái buồn đến từ đâu, cũng chẳng ai biết cách để làm nó tan biến. Nhưng ngay lúc này, chỉ có gió biết, chỉ có sóng cảm nhận, còn tất cả đều chìm đắm trong trận chiến của riêng mình, mà quên đi việc sử dụng các giác quan khác. Terada nhảy lên một con thuyền bên cạnh, dẫn nửa số quân lính đi theo tách riêng ra khỏi đoàn quân của Syaoran. Ánh mắt hằn thách thức soi thẳng vào đôi mắt vẻ giấu cợt của Yukito. Rika dừng thuyền trước con thuyền của Hiyula, găm ghè. Một cậu nhóc 11 tuổi đã khiến cô phải chạy lòng vòng khắp đảo Hongo. Mỗi thù này, không trả không yên. Đáp lại, Hiyula chỉ cười đầy kiêu ngạo.

“Các người thua rồi” – Sakura lặng lẽ nói – “Anh nghĩ anh có thể thắng được chúng tôi trong khi đã bị quân Kinomoto bao vây khắp nơi thế này sao, Syaoran?”

Syaoran chỉ nở nụ cười bí hiểm. Sakura thoáng giật mình. Nụ cười ấy, đối với cô quá quen thuộc, và cũng quá đáng sợ. Nụ cười của ác quỷ, nụ cười báo hiệu tử thần.

“TẤN CÔNG!!!!”

Sakura hét vang. Tiếng Syaoran như gầm vang đáp trả. Những con thuyền di chuyển lẹ làng, nhanh chóng bố trí thành những trận địa khác nhau. Quân Kinomoto dàn trận theo lệnh của Yukito, trong tư thế tấn công. Quân triều đình bao vây xung quanh, nhưng không vội tấn công ngay. Sakura liếc quanh. Cô cần cẩn thận hơn trong mọi trường hợp, đặc biệt là khi cả Syaoran và Terada đều có mặt ở đây.

“BẮN!!”

Sakura ra lệnh khi thấy quân Kinomoto đã dàn trận xong, đủ để tránh tên, đồng thời cũng có thể chuyển sang thể tấn công ngay lập tức. Đây là trận địa do “Tứ đại hộ pháp” đưa ra, nên quân Kinomoto hoàn toàn tin tưởng thực hiện. Ngay sau mệnh lệnh, tên ào ào bay ra từ những lùm cây trên đảo. Bất ngờ, quân triều đình Clow không kịp trở tay, trúng tên la liệt. Những thanh gươm, kiếm lia nhanh trên đầu, gạt mũi tên ra, nhưng vẫn không tránh khỏi cái chết. Tiếng la ó vang lên khắp mặt biển. Những bóng người đổ xuống. Tiếng nước bắn tung toé. Máu nhuộm đỏ một khoảng tối. Thảm đen... Tiếng chim đàn cánh tan hoang trên bầu trời. Tiếng kêu gào thê lương vang vọng như tiếng lưỡi hái tử thần quét ngang....

Syaoran lẹ làng lách người qua những đường bay của tên bắn. Thanh kiếm trên tay anh lia nhanh. Tên phóng xuống mặt biển rồi lững lờ trôi theo dòng nước. Trái với sự rối loạn của quân lính, Syaoran hoàn toàn giữ được bình tĩnh. Anh ra lệnh cho đoàn quân di chuyển thuyền, dần dần, chậm rãi rời xa sự phục kích của trận địa do Kinomoto sắp đặt. Sakura nhận ra sự chuyển động đó gần như ngay lập tức. Cô tiếp tục cho xiết chặt vòng vây, đồng thời di chuyển thuyền để quân triều đình không kịp né tránh. Trong khi Sakura quan sát tình hình và hạ lệnh, “Tứ đại hộ pháp” tấn công thẳng tay những tên lính liều mạng nhảy lên con tàu trống không mà họ đang đứng. Máu lại đỏ. Lại bắn lên cao. Lại rơi xuống dưới. Và lại nhuộm vào nước biển....

Ngay khi một loạt tên nữa tiếp tục bắn ra, những tiếng rú vang lên rầm rĩ. Rika phải khó khăn lắm mới trống trở lại được toàn bộ số tên hướng về phía mình. Trong khi đó, kẻ địch của cô, Hiyula Kinomoto khoanh tay đứng trên thuyền, nhếch mép mĩa mai. Rika cười gằn. Cô ra lệnh tấn công. Quân lính do Rika chỉ huy lập tức nghe lệnh, luồn lách khỏi những mũi tên vút qua trên đầu, leo sang thuyền của quân Kinomoto do Hiyula điều khiển. Những chiếc đầu rơi xuống làn nước đen. Lưỡi kiếm quân Kinomoto đâm máu cùng nụ cười man rợ nở trong đêm.... Hiyula cho quân tập trung xung quanh thuyền. Khi những tên lính của triều đình Clow vừa ló đầu ngoi lên, lập tức máu phun trào cùng chiếc đầu rơi vào hư không....

Không kém phần ác liệt so với những bên kia, Yukito và Terada có những trận đấu trí căng thẳng. Không ồn ào, không la hét. Những con thuyền luồn lách trong bóng tối. Những thanh kiếm vung lên xé gió mà

vẫn đủ bí mật. Cánh chim đập trên không trung. Lông vũ bay lượn cùng cơn gió. Máu vẫn đỏ. Không ồn ã... Và mạng người vẫn ngã xuống....

Syaoran đưa mắt quan sát tình hình thế trận. Hiện nay, Kinomoto đang nắm quyền điều khiển trận chiến. Quả không hổ danh quân sư của Kinomoto! Một khi quân Kinomoto đã chiến đấu thật sự, lật ngược tình thế không còn là chuyện đơn giản như trận chiến giả lúc chiều. Sakura linh hoạt ra lệnh điều binh, không một kẻ hở, đặc biệt là dưới sự giúp sức của “Tứ đại hộ pháp”. “Quả nhiên Terada đã rất thành công trong việc ‘dạy dỗ’ học trò” – Syaoran nghĩ thầm, trong khi lia mắt đi xung quanh. Phía Yukito, cho đến lúc này, Terada vẫn giữ được sự cân bằng. Hai bên liên tục sử dụng những cách tấn công khác nhau, sao cho thương vong là ít nhất. Quân lính do Terada chỉ huy vẫn tràn trề sinh lực, vẫn vung vũ khí lên cao, vẫn lạnh lùng khi tránh những mũi tên hừng hực khí thế. Tuy nhiên, bên Rika, thế trận đang nghiêng về quân Kinomoto. Hiyula Kinomoto – đệ tử của Yukito Tsukishiro – dù chỉ là một cậu bé nhưng vẫn chiếm ưu thế hơn hẳn so với Rika. Dù Rika đã khôn khéo lèo lái đoàn quân của cô tránh xa trận địa cung tên, Hiyula cũng không đủ sức thiết lập lại trận địa, nhưng quân triều đình leo lên được thuyền của Kinomoto là không nhiều. Một phần do những mũi tên dai dẳng từ đám phục binh trên đảo, một phần do sự chỉ huy của Hiyula. Và....

“Vút”

“....Bên mình cũng vậy” – Syaoran lẩm bẩm khi mọi cố gắng của anh đưa đoàn quân ra khỏi trận địa đều thất bại. Sakura chỉ huy quân đội bằng sự kiên định hiếm có. “Tứ đại hộ pháp” luôn luôn nhìn ra những điểm yếu phát sinh để có thể điều chỉnh ngay lập tức. Sự kết hợp của Sakura và bốn người hộ vệ dường như không có gì có thể phá vỡ hoặc xen ngang. Những tên lính triều đình có thể nhảy được lên tàu của Sakura, khi trở về chỉ còn là những giọt máu đỏ. Trong bóng tối, Syaoran vẫn dễ dàng nhận ra, nụ cười thích thú, khát máu trên gương mặt bốn người được mệnh danh “Tứ đại hộ pháp” – SÁT THỦ.

Những mũi tên lại tiếp tục bay ra từ phía đảo. Syaoran vừa tránh tên, vừa điều khiển đoàn thuyền thiết lập trận địa phòng thủ. Khi quan sát trên đảo, Syaoran nhận ra kẻ điều khiển đội cung thủ: Eriol Hiragirawa. Một đối thủ không dễ xơi! Anh nhận xét đơn giản. Đây không phải là lần đầu tiên anh chứng kiến khả năng quân sư của Eriol. Từng là một người với tham vọng chiếm ngôi vua, Eriol học tập và rèn luyện không ngơi nghỉ. Kiếm thuật, xử lý các tình huống trong một trận chiến, tham mưu, chính sự.... có lẽ không có lĩnh vực nào Eriol bỏ qua. Đấu với Eriol, là lần đầu, và Syaoran cũng hi vọng là lần cuối.

Từ xa vọng lại tiếng Eriol chỉ huy đoàn thương buôn đang giương cung, sẵn sàng cho đợt tấn công tiếp theo. Những mũi tên vẫn nối tiếp nhau lao đi. Tiếng gió xé bên tai. Tiếng người chỉ huy trận thủy chiến vang dội trên mặt biển buổi tối. Syaoran nhú mày, tập trung tư tưởng suy nghĩ. Những đợt tấn công từ phía quân Kinomoto vẫn tiếp diễn. Anh chợt tự hỏi, “Tứ đại hộ pháp” đã lên đảo Hongo từ bao giờ? Đó là một đội quân ám sát bí ẩn từ thời của quốc vương Kinomoto, và cho đến bây giờ, khi ai cũng ngỡ bức màn bí ẩn đã được gỡ bỏ, thì lại phát hiện thêm những điều bí ẩn khác. Và ngay cả trong lúc này. Trận địa của họ cũng đầy bí ẩn. Tuy nhiên, ngoài phía của Rika, hai bên còn lại do anh và Terada điều khiển đều không bị dẫn quá sâu vào bên trong trận địa. Syaoran tiếp tục cho đoàn thuyền lùi ra xa vị trí bao vây của đoàn cung thủ, đồng thời lệnh cho Rika vòng quân ra phía sau, tạo thành thế gọng kìm đối với quân của Sakura. Hiện nay, tàu của Sakura vẫn chỉ có cô cùng với bốn người hộ vệ của mình. Quân lính mặc quân phục triều đình không một ai trèo vào con tàu đó được dưới sự bảo vệ của “Tứ đại hộ pháp”. Hai đoàn quân, tấn công một con tàu, nếu không kể đội quân thủ trợ lực từ trên đảo! Syaoran tặc lưỡi. Khi quân của Rika đang tìm cách dụ tàu của Sakura ra khỏi vòng bao quanh của những mũi tên, Syaoran đồng thời tách ra một bên. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, một thoáng suy nghĩ lướt qua đầu anh. Eriol muốn gì qua trận chiến này? Tầm ướm hòn đảo mà anh định bảo vệ bằng máu? Hay chất cao lên bởi xác người? Chắc chắn đó là việc Eriol muốn tránh. Vậy, Eriol ĐANG làm gì??

Không có nhiều thời gian rảnh để suy nghĩ, Syaoran nhận thấy tình thế bất lợi của mình đã được giảm bớt từ khi Rika lượn lách ra phía sau tàu của Sakura. Nhưng sự giảm thiểu ấy là rất ít. Vừa phải tránh tên, vừa yểm trợ cho Syaoran, lại vừa phải chống lại sự tấn công của Hiyula, quân của Rika bị thiệt hại nhiều nhất trong cả đoàn quân binh triều đình. Tranh thủ khoảng thời gian Rika còn có thể cầm cự, Syaoran nhanh chóng sắp xếp đội hình. Đúng như Syaoran dự đoán, chỉ một lát sau, dưới sự tấn công của Hiyula, Rika buộc phải tách ra để đối phó. Nhưng lúc ấy, quân của Syaoran đã có thể đối phó với trận cung tên của Eriol. Anh mỉm cười nhìn thế trận đã cân bằng. Bên kia, Sakura lạnh lùng hạ lệnh.

Với một thế trận cân bằng đối với cả hai bên, trận chiến kéo dài hơn dự tính mà không phân thắng bại. Yukito nóng lòng muốn kết thúc nhanh. Nếu trận chiến còn kéo dài, quân Kinomoto sẽ gặp bất lợi do sức cầm cự yếu hơn. Khi đưa ra kế hoạch, Yukito cũng đoán Terada và Syaoran không dễ mắc lừa, nhưng anh cũng hi vọng họ sẽ gặp khó khăn khi tìm cách hóa giải thế trận. Yukito quan sát nhanh để thu tóm tình hình. Quân của anh và Terada hầu như đã tách hẳn khỏi hai đoàn quân. Việc đối phó với Terada không hề đơn giản, nhưng cũng không đáng lo. Terada vừa chiến đấu, vừa “đùa giỡn” như muốn tìm kiếm sự thích thú cho riêng mình. Hai bên không trực tiếp đấu, chỉ dùng những mưu kế gián tiếp gây tổn hại cho đối phương. Yukito tặc lưỡi. Quân đội không tổn thất nhiều, nhưng lại bị cầm chân đủ để không thể ra trợ giúp cho các đội quân khác. Trong khi đó, do một sự sơ suất của Hiyula, quân Rika đã yểm trợ quân Syaoran, giúp Syaoran tách ra khỏi trận bố trí cung thủ. Đến lúc này, những mũi tên đã ngừng bay ra. Trận chiến mỗi lúc bị kéo dạt lại gần bờ. Sự yểm trợ của Eriol kết thúc. Giờ đây, Sakura sẽ phải trực tiếp chiến đấu.

Một người

Hai người

Ba người

....

Và vô số người....

Máu tung tóe. Máu đỏ trong đêm tối. Xác người lộn nhào trên mặt nước. Mùi tanh bị nước nhấn chìm. Những loài cá kéo đến, giương đôi mắt thích thú.

Máu nhỏ giọt

Thanh kiếm đâm máu....

Máu chảy theo lưỡi kiếm, nhỏ xuống. Máu nhuộm quần áo. Máu bắn trên gương mặt kiều diễm. Máu làm bết mái tóc màu trà bay trong gió..

Tay dính máu...

Gột rửa làm gì, gìn giữ làm gì

Tay dính máu...

Chẳng là gì khi trái tim đâm máu đỏ.

Lần đầu tiên thanh đoản kiếm của Sakura tẩm ướt máu. Ánh trăng hờ hững in mình trên lưỡi kiếm. Máu đỏ làm ánh trăng đành lại. Trăng soi những giọt máu. Trăng soi ánh mắt lạnh lùng. Trăng rọi đôi môi vương máu. Mặn.... Và nóng.... Trăng lẩn mình trong dòng nước, hứng máu đỏ. Trăng tan vỡ khi mặt nước bị xáo động bởi xác người. Những thân hình rơi vào nước. Hỗn loạn....

Đôi mắt Sakura ngơ vực nhìn Syaoran. Anh đứng khoanh tay trước ngực, chân đặt trên thành tàu, chỉ đạo quân đội. Có cái gì đó... Trong những xác người trôi nổi trên dòng nước, những binh lính ngã khỏi tàu, vẫn còn một cái gì đó làm xáo động đáy biển. Theo lệnh Sakura, Nakuru và Naoko phóng mình xuống biển.

“Nhận ra rồi à, Sakura?”

Tiếng Syaoran âm vang lẫn át tiếng binh khí va chạm, tiếng kêu thét, tiếng gầm vang. Tiếng Syaoran như len lỏi qua những thứ tạp âm để truyền đến tai Sakura.

“Lợi dụng lúc hỗn loạn cho người xuống nước lấy lại đám vũ khí đó...” – Sakura mỉm cười trả lời trong khi nhảy khỏi con tàu Shimon, lao xuống chiếc thuyền nhỏ của quân Kinomoto. Con thuyền xuôi dòng nước, tiến sát lại gần tàu của Syaoran – “nhưng không ai có thể thắng được ‘thủy thần’ Naoko, một khi ở trong nước”

Syaoran khẽ nhún vai trước nụ cười tự tin của Sakura. Quân triều đình nhận thấy Sakura đã tách khỏi những người bảo vệ, tất cả cùng kéo lại phía cô. Chỉ buông tiếng thở dài khe khẽ, Sakura hiện ra khi đám lính rơi xuống biển, khi máu phủ lên khuôn mặt cô. Những giọt máu lăn dài, rơi xuống, rồi ngấm vào lớp áo...

Phải chăng...

...Em khóc thương người đã chết?

Nhưng tại sao...

...Nước mắt em màu đỏ?

...Màu đỏ của máu...

Trên con tàu bắt đầu chòng chênh vì đông người, Bhamaru và Seiza đứng áp lưng vào nhau, nhìn đám quân lính đang leo lên không thể kiểm soát. Cả hai lo lắng nhìn xuống dưới. Chỉ tổng một thoáng không chú ý, cô công chúa nhỏ của họ đã rời xa khỏi sự bảo vệ, đơn độc đứng trên chiếc thuyền bé đong đưa, không chắc chắn. Những tên lính phe đối địch nhắm vào cô, trong khi quân Kinomoto bị cầm chân không thể ra bảo vệ hoặc trợ giúp. Bhamaru vùng chúi. Chiếc chùy nặng trĩu vì cát đập liên tiếp vào đám lính liều mình. Bên kia, cây thương của Seiza xoay tít, không ngừng.

“Chăm sóc công chúa, công chúa lại đi đâu mất! Bảo vệ công chúa, lại bị đám lính vô danh cầm chân ở đây. ‘Tứ đại hộ pháp’ đã yếu đi rồi. Làm sao đây?”

Seiza hỏi bằng giọng đùa giỡn cùng nụ cười trên môi. Bhamaru gầm gừ:

“Im đi, Seiza. ‘Tứ đại hộ pháp’ chỉ mạnh lên chứ không bao giờ yếu đi”

Seiza cười:

“Ha, nhắc mới nhớ, đây là lần đầu cả ‘Tứ đại hộ pháp’ tập trung lại trong một trận chiến nhỉ?”

“Lần đầu...” – Bhamaru nhắc lại khi vẫn đập chùy xuống – “...Và bây giờ chỉ còn lại ta với người.”

“Ha ha... Bhamaru, hai kẻ kia đang có lợi thế hơn chúng ta, nhất là Naoko. Nước là lợi thế của cô ta. Trong khi đó...” – Seiza mỉm cười vùng cây thương – “...chúng ta đang trong tình thế bất lợi. không bảo vệ được công chúa khi có đến hai ‘Đại hộ pháp’ ở đây, người ta sẽ cười vào mũi chúng ta. Và cả hai tên kia sẽ có dịp vênh mặt. Hm, làm sao đây?”

Bhamaru nhăn mặt trước giọng nói đùa giỡn của Seiza. Hắn nhìn quanh như để kiểm tra tình hình của mình. Trên con thuyền mong manh, dù đám binh lính khát máu lao vào nhưng vẫn không thể chạm đến công chúa Sakura. Bình tĩnh đến kì lạ, và cũng đau đớn đến bất tận, Sakura sải tay cầm kiếm, biến những đám đông bu lại thành những vũng máu loang. Bhamaru thở dài. Dù Seiza có nói gì thì đối với hắn, công chúa vẫn mãi mãi là một người cần được bao bọc, bảo vệ, che chở. Hắn muốn bảo vệ công chúa về mọi mặt, cả tinh thần lẫn thể xác.

“Con thích công chúa không, Bhamaru?”

“Dạ có”

“Sau này khi ta chết, con có thể thay ta bảo vệ công chúa và thái tử được không?”

“Nhất định rồi, thưa Quốc vương”

Bhamaru và cả “Tứ đại hộ pháp” đã không thể bảo vệ thái tử Touya, nhưng đã thề bảo vệ công chúa Sakura. Dù công chúa “đã trưởng thành” như Seiza nói, hắn vẫn thấy cần phải ở bên công chúa. Bhamaru tức giận đập liên tiếp xuống đám lính liều lĩnh định cản đường hắn. Hắn ghét những việc phải suy nghĩ. Việc xem xét tình hình chiến trận là của Naoko và Seiza, nhưng hắn cũng biết một điều cơ bản qua hàng trăm trận chiến dưới lá cờ Fujitaka Kinomoto: Muốn kết thúc một trận giao chiến, phải giết được vị tướng chỉ huy. Bhamaru liếc nhìn qua vai một tên lính. Bên kia, tên tướng dẫn đầu quân đội triều đình đang thần nhiên, nhàn rỗi đứng nhìn. Đôi môi hắn nhếch thành nụ cười giễu cợt. Giễu cợt cả hai “Đại hộ pháp” không làm gì được hắn. Bhamaru không ưa hắn. Dù chỉ biết tên thanh niên đó qua lời kể của Nakuru và Seiza, cùng một vài sự điều tra của mình, nhưng Bhamaru biết mình ghét hắn. Tên thanh niên đó – Li Syaoran – là

nguyên nhân mọi đau khổ của công chúa. Như bắt gặp ánh nhìn của Bhamaru, “Tên đáng ghét” ấy nở nụ cười thách thức.

“Ta không ưa tên kia” – Bhamaru nghiêng răng.

Seiza mỉm cười:

“Ừ. Ta cũng vậy”

“Hắn đang chế giễu chúng ta”

Seiza chỉ cười không nói. Đôi mắt lạnh lẽo của hắn liếc lại phía Syaoran. Trong một thoáng, hai ánh nhìn băng giá soi thẳng vào nhau. Hai nụ cười đồng thời xuất hiện.

“Ta ngứa tay rồi” – Bhamaru gầm gừ. Tuy không phải một người có bộ có sắc sảo và sự quan sát tinh tế, nhưng hắn đã lớn lên cùng Seiza cũng như hai thành viên còn lại trong “Tứ đại hộ pháp”, nên chẳng có gì khó khăn để đoán biết tâm trạng của những “đứa trẻ” cùng lớn lên với mình – “...Cả ngươi cũng vậy”

“Ừm...” – Seiza cười – “Đám lính này đông thật! Cứ đánh ngã tên này, tên khác lại nhảy vào. Tuy rất vui nhưng bây giờ hình như chưa phải lúc. Mà ta với ngươi có vẻ chưa từng ‘hợp tác’ với nhau bao giờ phải không, Bhamaru?”

Bhamaru cười gằn. Hắn tấn công một tên lính đang lén đâm hắn trước khi quay lại phía Seiza:

“Seiza, nhường cho ngươi cái tên đáng ghét đằng kia. Sao?”

“Không vấn đề”

“Phải nói ‘Cám ơn’ chứ, TÊN NGỐC NÀY!”

Bhamaru hét vang, nắm lấy áo Seiza tung lên. Lợi dụng lực đẩy của Bhamaru, Seiza rướn người về phía trước. Đôi chân hắn đạp vào những thanh kiếm đang giương lên để lấy đà, đồng thời cây thương trên tay tiêu diệt nhanh chóng mấy tên lính đang vươn mình tấn công hắn. Tiếng gió xé bên tai khi hắn lộn một vòng trên không để tránh những mũi tên thỉnh thoảng vẫn bay ra. Văng vẳng trong tiếng tạt âm, tiếng Bhamaru thét lên, tiếng kêu thảm thiết của đám binh lính. “Chẳng đáng cảm ơn chút nào khi bị ném một cách thô bạo như thế này” – Seiza mỉm cười chỉnh lại chỗ áo bị Bhamaru nắm khi đã chạm chân trên con tàu hắn muốn đến. Người chủ con tàu quay lại, nở nụ cười chào đón vị khách mới đến.

“Lại gặp nhau rồi, ‘Hỏa thần’ Seiza! Ở đây không phải là nơi ngươi có thể sử dụng lửa bừa bãi đâu. Vậy mà vẫn muốn đấu với ta sao?”

Cười. Nhẹ nhàng nhưng vẫn lạnh băng. Mái tóc xám tro đã khô nước bay sau lưng người con trai.

“Chắc thế. Lần thứ ba chúng ta gặp nhau, và sẽ là lần CUỐI CÙNG, Li Syaoran”

Đôi mắt xám lạnh lẽo soi vào đôi mắt màu hổ phách. Ánh đuốc soi rọi chữ “Hỏa” trên cây thương. Syaoran thủ thế với thanh kiếm trên tay.

“Lửa” đang cháy.... “Lửa” ngập tràn.... “Lửa” rọi sáng biển cả....

Sakura chém liên tiếp vào đám lính triều đình mà cô gặp. Xung quanh, quân Kinomoto đang vất vả chiến đấu. Trận chiến kéo dài hơn dự tính! Quân Kinomoto đã kiệt sức trong suốt khoảng thời gian phải chật chiu từng chút lương thực, nước uống. Cả cô và Yukito đều không nghĩ Syaoran có thể tìm ra cách thoát khỏi trận địa mai phục nhanh như vậy. Trận chiến càng kéo dài, càng bất lợi cho phía cô. Nhưng phải làm sao để kết thúc nhanh chóng mà vẫn có thể chiến thắng? Làm cách nào để giảm thiểu số người thương vong, bảo toàn lực lượng cho cuộc tấn công vào kinh thành? Sakura vò mái tóc. Tóc đã khô. Cũng không có gì lạ. Trời đã gần sáng. Trận thủy chiến đã tiêu hao khá nhiều lực lượng của cả hai phe. Những xác người trôi nổi. Những con thuyền lật ngược. Xác tàu vỡ thành từng mảnh, nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Sakura thở dài. Seiza đã sang tàu của Syaoran. Dù tầm mắt bị che khuất, Sakura không thể nhìn thấy chuyện gì trên con tàu ấy, nhưng cô cảm nhận được sự bất an đang lớn dần. Tại sao lại bất an? Câu hỏi lớn vờn trong đầu Sakura. Đôi mắt cô liếc lại phía đảo Hongo. Ánh đuốc vẫn sáng rực trên hòn đảo vốn thanh bình, yên

ả, không biết đến dòng trôi của cuộc đời. Rồi cô sẽ phải tạ lỗi với Eriol và cả Tomoyo. Cô đã, đang và sẽ phá hủy nơi đây, phá hủy ‘Thiên đường hạnh phúc’, phá hủy bằng cách tắm nó trong biển máu. Nhưng đó dường như không phải nguyên do của những nỗi bất an trong lòng Sakura. Cô ngược nhìn con tàu, nơi đang diễn ra trận chiến của Seiza và Syaoran. “Cả hai đều có tài năng và sức mạnh, chắc trận đấu sẽ diễn ra khá lâu” – Sakura nghĩ thầm. Ánh lửa từ đảo rọi sáng mặt biển. “Hãy bình an nhé, Eriol.... S....”

Sakura bất chợt quay lại. Trong thời gian cô suy nghĩ, năm tên lính mặc quân phục triều đình đồng loạt tấn công. Bọn chúng cao lớn hơn cô rất nhiều, và sức cũng mạnh hơn cô nhiều. Đỡ cả năm thanh kiếm ư? Không, với sức của cô là không đủ. Sakura nhếch môi. Cười... Sức chúng mạnh thật, nhưng tốc độ lại quá chậm, chậm hơn nhiều so với những cuộc tập luyện của cô và sư phụ Terada. Sakura xoay lưỡi kiếm ra ngoài. Chỉ cần cả năm tên đều chết trước khi thanh kiếm của chúng chạm được đến cô. Đơn giản thôi!

“Cạch”

Một thân hình to lớn chắn trước mặt Sakura khi cô vừa định ra tay. Thanh kiếm trên tay cô khựng lại vừa kịp khi sát vào làn da nâu ngăm của người đó. Bàn tay khỏe mạnh đẩy tung năm tên lính xuống biển. Chúng kêu rú lên, vẩy tung nước để cố bám vào những con thuyền gần đó, hoặc những mảnh vỡ của tàu.

“Thật ra... người không cần đến cứu ta, Bhamaru!” – Sakura ngồi lên thanh chắn ngang của con thuyền, mỉm cười nhìn người đó quay lại. Bhamaru quan sát cô như để kiểm tra xem cô có thật sự bình yên không. Bàn tay to lớn lau những giọt máu vương trên mặt Sakura. Bộ ngực để trần, lộ ra lớp da ngăm ngăm của một con người phiêu du nhiều nơi. Những bắp thịt nổi cuộn cuộn trên hai cánh tay và thân mình vạm vỡ - “Ta biết người rất khỏe, nhưng không cần phải nhận mọi thứ nặng nhọc về mình như vậy. Như năm xưa, người đỡ những tảng đá đang sập đổ ấy...”

Đôi mắt Sakura u buồn khi nghĩ lại ngày hôm ấy. Ngày cả cung điện sập đổ. Ngày những tảng đá thi nhau rơi. Khi cô nghĩ “Tứ đại hộ pháp” đã chết. Khi máu mẹ vương trên mái tóc cô bé 10 tuổi. Khi máu thấm ướt chiếc váy trắng tinh khôi.... Nhưng đáp lại, Bhamaru vẫn cười hồn nhiên. Đôi mắt đỏ dữ dần ánh lên tia nhìn dịu dàng. Vết sẹo gập nhẹ, nhưng không khiến người ta thấy sợ hãi mà mà tạo ra cảm giác an toàn kì diệu, hoàn toàn khác sự vui vẻ của Nakuru, khoảng lặng trầm của Naoko và sự yên bình khi ở bên Seiza.

“Đừng nói thế, công chúa. Dù bầu trời sập xuống, Bhamaru cũng sẽ nâng nó lên, vì công chúa”

“Nhưng...” – Sakura đứng đưa chân. Cô yên tâm nhìn Bhamaru hạ gục đám lính lại gần bọn họ - “....Ta không muốn Bhamaru bị thương”

Đôi mắt Bhamaru thoáng ngạc nhiên khi quay lại nhìn Sakura, dù tay hắn vẫn vung chùy liên tiếp vào đám quân lính mà theo hắn là “lũ đĩa phiền phức”:

“Hm...?? Bị thương??? Tôi có thể chết vì công chúa mà”

Sakura bật cười. Cô nhảy xuống khỏi thanh chắn...

“Ta nghe câu ấy hàng ngàn lần rồi. Cả Bhamaru, cả ba người kia...” – Sakura vung kiếm lên, Bhamaru ngừng lại nhìn. Thanh kiếm sắc ngọt chém ngang người tên lính. Máu văng lên cao rồi rơi xuống. Hai nửa thân người rời nhau, rơi sang hai phía. Khi Sakura quay lại, máu tuôn chảy từ khuôn mặt nhỏ bé, từ đôi mắt màu ngọc bích sâu buồn thăm thẳm. Nụ cười của cô buồn bã nhưng kiên quyết – “Nhưng ta không muốn Bhamaru, Nakuru, Naoko và Seiza chết... Ta không muốn các người vì ta mà chết...”

Bhamaru khẽ lau những giọt máu trên mặt Sakura. Nhưng vết máu đã khô lại. Những vết máu lau đi nhưng vẫn còn lại vết đỏ. Hắn hôn nhẹ lên trán Sakura, chỉ cười không nói. Hắn không trả lời, bởi hắn không muốn nói dối. Hắn không hứa, bởi hắn không muốn thất hứa. Bây giờ, hắn chỉ có thể bảo vệ công chúa của hắn mà thôi. “Tên đó sẽ không sao chứ?” Bhamaru liếc nhìn con tàu cách đó không xa. Người sẽ sống chứ, Seiza?

Bhamaru tạm gác những suy nghĩ ấy sang một bên. Suy nghĩ nhiều thứ cùng một lúc là việc vô cùng khó khăn với hắn. Hắn muốn tập trung vào một thứ nào đó trước. Và việc cần được ưu tiên hiện nay, theo hắn, là tình hình trận chiến này. Trời đã gần sáng. Quân lính hai bên đều đã quá mệt mỏi. Cũng đã đến lúc phân thắng bại, nhưng làm thế nào? Công chúa muốn thắng trận này, nên hắn cũng muốn thắng. Seiza đang đấu với tên Li Syaoran, Naoko và Nakuru lại đang ở dưới biển. Như vậy mọi việc ở đây chỉ có thể do

hắn trông coi. Bhamaru tức giận giết tên lính lén lút tiến lại chỗ hắn, làm gián đoạn suy nghĩ của hắn. Hắn gầm lên tức giận. Đúng lúc ấy, Bhamaru chợt nhận ra một con thuyền Kinomoto đang tiến lại phía mình. Bên cạnh, Sakura ngừng lại chờ đợi. Con thuyền mang theo ba người không mặc quân phục – những thương buôn – dừng lại ngay cạnh thuyền của Bhamaru và Sakura.

“Công chúa Kinomoto” – một người trong bọn họ lên tiếng. Có lẽ do ảnh hưởng của “Tứ đại hộ pháp”, những người này luôn gọi Sakura là công chúa – “Ngài Hiragirawa hi vọng mọi người có thể đồn quân của triều đình vào phía đảo. Đội cung thủ của chúng tôi đã kết thúc nhiệm vụ. Ngài Hiragirawa yêu cầu chúng tôi ra biển trợ giúp mọi người”

Sakura xoay nhìn Bhamaru, hắn chỉ nhún vai. Đôi mắt nhẹ nhàng, nhưng vô cảm. Không biết bằng cách nào, nhưng có vẻ quân của Terada đang tiến sát lại bờ, một vài con thuyền đã cập bến. Gần đó, Hiyula cho quân vòng ra, tấn công liên tiếp khiến Rika vừa đánh vừa lùi, dần dần tiến lại gần bờ đảo. Sakura nhủ thầm. Lúc này Syaoran đang bị Seiza cầm chân, không thể chỉ đạo quân đội. Terada mãi mê thích thú trong trận đấu trí với Yukito. Dụ quân triều đình lên đảo lúc này là rất dễ. Nhưng....

“Tất cả đều đồng ý thực hiện phương án cuối cùng rồi sao?”

Sakura nhìn đảo Hongo bằng ánh mắt buồn bã. Tất cả đều được triển khai cho “Phương án cuối cùng”... Một cuộc chiến đẫm máu... Một cuộc chiến tang thương.... Sakura quan sát trận chiến. Quân Kinomoto đã quá đuối sức sau một đêm chiến đấu. Đã không thể làm khác được.... Đã không thể thay đổi....

Phải chăng tất cả đã được định trước?

“Triển khai phương án cuối cùng” – Sakura lặng lẽ ra lệnh – “Bhamaru, áp sát, đồn quân triều đình lên đảo Hongo!”

Gió thoang thoảng đưa hương thơm tới... Hương mộc lan không thể nhấn chìm mùi máu tanh....

Hoa đang khóc phải không?

Những giọt nước mắt cuối cùng....

Tong....

Tong...

Nhói....

Nhỏ giọt....

Những giọt máu rơi từ vết thương sâu...

Máu làm bộ áo thấm máu chuyển thành màu đỏ...

Màu đỏ của máu....

Thanh kiếm trên tay kiếm thủ đẫm máu, chảy dài theo chiều dài của thanh kiếm, nhỏ xuống nền con tàu lạnh băng giá....

Không ai nói gì....

Chỉ có đôi mắt lạnh băng trong làn gió..... Và tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền....

Biển cả bao vây.... biển cả dịu dàng.... biển cả nhấn chìm những giọt máu đỏ... Nhưng biển cả không thể nhấn chìm nỗi đau cùng sự thật đau đớn đang bị vùi lấp dưới đáy đại dương mệnh mông....

Seiza cười thản nhiên nhìn những vết thương của mình. Vết thương làm bàn tay hắn nhứt nhối, nhưng không làm hắn để ý đến. Khuôn mặt với vết cắt sâu ở gò má, vẫn không đủ khiến nụ cười trên đôi môi tự tin của một “Đại hộ pháp” tắt đi. Cây thương dài vẫn nhỏ máu. Phía đối diện, đối thủ của hắn – Li Syaoran – vẫn cười ngạo nghễ, mặc cho những vết thương hằn lên trên bộ áo của anh. Hai ánh mắt sắc sảo lấy đi mạng sống của đối phương. Seiza liếm những giọt máu trên mu bàn tay. Cười...

“Người thật sự muốn giết ta, đúng không, Li Syaoran?”

“Đúng vậy. Và ta biết.... người cũng vậy”

Cười.... Cả hai người...

“Ừ. Ta phải giết người, Li ạ! Có thể.... ta không thích người....”

“Vì công chúa của người à?”

“Không sai. Vì công chúa, vì Quốc vương và vì chính bản thân ta” – Seiza trả lời với một nụ cười không suy nghĩ.

“Vậy.... Để ta cho người biết. Ta không ghét người và cũng không ưa người! Ta sẽ giết người.... Vì Sakura, và vì chính ta nữa...”

Khi tiếng gió biển vụt qua... Khi tiếng sóng biển vỗ ì ào.... Khi những cánh chim vụt bay qua báo hiệu thời khắc chuyển thời.... Hai người con trai lao vào nhau với những nhát chém không khoan nhượng. Máu lại bắn lên.... Những nụ cười vẫn không tắt trên những khuôn mặt tự tin đến kiêu ngạo...

Trận chiến phải có một người thắng cuộc...

Trận chiến chỉ có một người sống sót....

Trận chiến khiến những nỗi đau nhân lên....

58. Chương 58: Khi Mộc Lan Lụi Tàn....

Sakura ra lệnh cho đoàn quân ngừng lại. Cả đoàn thủy binh của quân triều đình đều bị dồn sát đến tận bờ đảo Hongo. Trên đảo vắng lặng, không một bóng người. Hiyula vẫn cho quân đánh tới tấp vào quân triều đình, nhưng theo lệnh Sakura, không quá tiến sâu vào vùng bờ đảo. Thuyền của quân Kinomoto vẫn lơ lững giữa vùng nước vừa phải của biển cả, sẵn sàng quay mũi khi tình thế chuyển biến khác. Yukito thu hút sự chú ý của Terada bằng những mưu kế biến hóa khôn lường của anh, buộc Terada phải tập trung đối phó, quên đi tất cả những nhánh quân khác. Rika chặt vật, khó khăn điều khiển cả nhánh quân của mình và nhánh quân của Syaoran, đồng thời chiến đấu với cả Hiyula và Sakura. Rika ngó ra xung quanh. Có vẻ Terada rất vui thích đấu với Yukito, đến mức không còn để ý đến mọi việc. Hắn không có chút khái niệm nào rằng: đây là một trận chiến của cả một đội quân chứ không phải chỉ của riêng hắn. Rika nghiêng rằng. Trên con tàu của Shimon, Syaoran đang bị cầm chân bởi một “Đại hộ pháp” hộ vệ của Sakura. Như vậy, cả đội quân hơn 2000 binh lính chỉ còn một mình cô chỉ huy.

Quân Kinomoto tấn công tới tấp. Sau khi suy nghĩ thật nhanh, Rika quyết định lùi về phía đảo. Không rõ tại sao quân Kinomoto cố gắng muốn dồn quân triều đình vào đảo, nhưng Rika thấy được lợi thế nếu vào được bờ. Khi đó, quân triều đình có thể đổ bộ vào bờ, tránh được sự tấn công của quân Kinomoto dễ dàng hơn ở trên biển. Rika chặc lưỡi, tiếp tục ra lệnh quân đội vừa đánh vừa lui. Khi trở về kinh thành lấy quân đội từ chỗ quốc vương Hiragirawa, do thời gian gấp gáp, Rika đã phải đưa đội thủy binh không chính thức trong cấm vệ quân lên đường. Chính vì vậy chiến sự diễn ra không được theo đúng ý muốn của cô. Nhưng nếu những người lính này được lên bờ, đánh theo đúng sở trường của họ, thế trận sẽ thay đổi. Đường như Kinomoto đang vô tình tạo điều kiện của quân đội triều đình. Rika mỉm cười nhìn quân lính tràn lên bờ, trong khi quân Kinomoto dừng lại, nhìn từ xa. Một sự bất lực chẳng?

“NGẮN HỌ LẠI!” – tiếng Terada thét vang từ phía xa. Hắn vội vã lao về phía quân đội, bỏ mặc trận chiến với Yukito – “SASAKI, NGẮN BỌN HỌ LẠI!”

Rika giật mình nhìn lại. Tại sao Terada lại phải vội vã đến thế? Việc quân lính lên bờ là điều kiện thuận lợi cho quân ta, thì sao lại phải ngăn lại? Những câu hỏi vụt bay qua đầu Rika. Trong thoáng chốc, nhìn về mặt hoảng hốt của Terada đang điều khiển con thuyền lao lại, bất chấp sự ngăn cản của Yukito, Rika lập tức cảm nhận một mối nguy hiểm cận kề. Cô quay người lại, thét lớn:

“TẮT CẢ QUAY LẠI!”

Không còn kịp nữa! Tất cả quân lính trên thuyền đều đã tràn lên đảo, đợi chờ quân Kinomoto bám theo. Nhưng không! Quân Kinomoto chỉ đứng từ xa, nhìn và chờ đợi. Chỉ còn khoảng hơn 100 quân lính triều

đình kịp nhận lệnh của Rika, vội vã quay thuyền khi vẫn còn kịp. Rika nhận thấy sự kinh hoàng trong chính ánh mắt của mình. Cô vội lao người đi.

“RIKA, QUAY LẠI!” – Tiếng Terada hét lên – “TRÁNH XA HÒN ĐẢO RA!”

Không kịp suy nghĩ, Rika lập tức quay mũi thuyền, thẳng hướng ra biển cả. Con thuyền lướt sóng ra biển, tạo thành những lớp bọt trắng trên mặt nước. Trời đã dần dần hừng sáng. Rika không còn chú ý đến những tiếng la hét xung quanh. Chính mạng sống của cô đang bị đe dọa. Phía sau, đám quân lính tán loạn chạy trốn trên những con thuyền chạy chậm chạp. Dù chẳng rõ lý do, nhưng tất cả quân binh đều nhận thấy sự vội vã của người điều khiển báo hiệu một mối nguy hiểm không thể tránh khỏi.

ẦM.....

ẦMMMMMM.....

Tiếng nổ vang lên đau tai. Tiếng kêu thét vang dội mặt biển. Biển dậy sóng, ầm ĩ. Gió nổi lên, hòa cùng tiết thét gào của con người và của biển cả. Những con thuyền bắn tung lên cao, hất người trên nó xuống dưới. Đại dương gầm lên những tiếng dữ tợn. Đáy biển đen ngòm, nuốt chửng những thân xác nhỏ bé rơi xuống. Những mảnh vỡ vụn bắn tung tóe trên không trung, rồi lặng lẽ rơi xuống, nổi trên mặt biển. Những chiếc lá, thân cây bị nổ tung. Chim chóc ré lên những tiếng đau đớn trước khi tan biến vào không gian cùng những giọt máu đỏ tanh.

Rika cảm thấy con thuyền của cô bị bắn tung lên cao, trong khi cô vẫn cố gắng bám chặt lấy thành thuyền. Hai người lính điều khiển thuyền của cô rơi xuống làn nước lạnh giá. Những mảnh vỡ của tàu đập vào đầu họ. Máu loang lổ một vùng nước. Xác những người lính chết do va đập trôi nổi trên những vũng máu. Bàn tay Rika đau buốt. Trời lạnh giá. Nước và máu càng làm cho không gian thêm lạnh lẽo. Những ngón tay của Rika như đông cứng lại, mất dần cảm giác, cho đến khi không thể giữ vững được nữa, bàn tay cô từ từ tuột ra. Trước khi chìm xuống làn nước, Rika nhận thấy quân Kinomoto đang đứng tận xa quan sát, nhận thấy quang cảnh thê lương trải dài một vùng biển. Và trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô dường như đã nghe thấy tiếng một người gọi tên mình. Trái tim cô gái chột nhối đau. Cô sẽ chết, đúng không? Sẽ chết.... Trong khoảnh khắc tiếp giáp giữa sự sống và cái chết ấy, cô muốn gặp một người.... Chỉ một người....

Biển cả nổi sóng dữ dội... Gió biển gầm vang khoảng trời... Mặt biển xáo động mạnh bởi những cơn sóng, những mảnh vỡ và cả những thân xác.... Chim chóc không còn đập cánh. Chỉ có máu của chúng rải lên màu nước biển trong vắt....

Phía xa, mặt trời chậm rãi ló đầu....

Trên con thuyền nhỏ của quân Kinomoto, Sakura lặng lẽ đứng nhìn khung cảnh trải ra trước mắt. Chỉ vừa mới đây, chỉ chưa đầy một ngày trước, Hongo còn là một hòn đảo bình yên với làn nước biển trong vắt chảy ngang. Những con sóng nhẹ nhàng xô bờ, dịu dàng ôm ấp như muốn ru hòn đảo nhỏ vào giấc ngủ yên lành. Bầu trời cao với những áng mây màu xám bạc của mùa đông. Gió thổi nhẹ nhàng như chồn vờn. Chim chóc hót vang, nhảy nhót giữa những tán cây xanh. Một hòn đảo thích hợp cho việc nghỉ ngơi sau một khoảng thời gian vội vã chạy đua với những biến đổi của dòng đời. Một hòn đảo an toàn đối với những ai muốn trốn tránh sự truy sát của kẻ thù. Một nơi bình yên cuối cùng trong dòng máu tuần hoàn liên tục của cuộc chiến tranh đang lan rộng từng ngày... Chỉ mới ngày hôm trước.... Và chỉ vừa mới qua....

Giờ đây, hòn đảo từ từ tan biến trong làn khói mờ mịt. Ngọn lửa bùng lên như lưỡi hái của tử thần liếm vào từng hạt cát trên đảo. Thuốc nổ, xăng, và lửa....

Thuốc nổ! Những tiếng động ầm ĩ, vang dội vẫn tiếp tục công phá hòn đảo. Đảo Hongo! Hòn đảo quá nhỏ bé để có thể chống đỡ cơn thịnh nộ của loại thuốc nổ khủng khiếp ấy. Những thân cây bắn tung lên cao, lao thẳng xuống dưới biển, hình thành một loại vũ khí đơn sơ mà hiệu quả, đánh thẳng xuống những thân hình bất động của quân lính triều đình. Những xác người trôi lênh bênh. Những khuôn mặt hoàn toàn bị biến dạng. Những mái tóc nhuộm cả máu và nước. Những cánh chim bị xé tan nát thành từng mảnh. Lông vũ bay tán loạn trong không khí. Những người lính đã vội vã lên đảo, và vội vã trở lại bằng những giọt máu tanh hôi, cùng những mảng thịt tróc da trôi trên mặt biển. Từng thớ thịt thối rữa bắn lên cao, rồi văng đi khắp phía. Cái chết đến thật nhẹ nhàng mà cũng thật khủng khiếp. Chỉ một tiếng nổ! Không đau đớn. Không cảm giác. Không hề biết mình chết không toàn thây. Chỉ còn những mảnh nhỏ của đôi mắt mở thao

láo nhìn mặt trời lên. Chỉ còn lại những chỏm đầu đôi mảnh mũ vỡ tan, những sợi tóc lơ thơ kéo dài trên mặt biển. Sóng biển dạt dào, đưa mảnh đầu một người lính đến bên thuyền Sakura. Mảnh đầu chỉ còn chưa đầy một nửa. Vị trí xưa kia là chiếc mũi, giờ chỉ còn lại một khoảng trống đỏ lôm. Chất dịch trắng từ bên trong chảy trào ra ngoài, lan xuống tận sâu đáy biển. Đôi mắt chỉ còn lại một, mở to nhìn mặt trời từ từ nhô lên. Sakura nhìn soi vào con mắt. Hoảng sợ? Ân hận? Không! Chỉ là một thoáng xúc cảm... Cô ngẩng lên, nhìn ánh mặt trời bắt đầu soi rọi...

Phía xa, mặt trời chậm rãi thức dậy, đánh dấu một ngày mới bắt đầu. Ánh bình minh như lửa đỏ bao vây khung cảnh thê lương của hòn đảo. Ngọn lửa theo gió càng cháy to hơn, như đỏ hơn giữa những tia sáng đầu tiên của một ngày mới. Lửa như làm tan đi tất cả, như muốn che dấu tất cả. Lửa nhấn chìm hòn đảo vào lãng quên, biến hòn đảo yên bình thưở nào thành một câu chuyện cổ tích. Lửa xóa đi dấu ấn của một thời đã xa. Lửa như thì thầm với những con người còn sống sót, những con người cuối cùng còn biết đến sự tồn tại của một Thiên đường....

Xác người vẫn trôi theo dòng nước chảy. Những mảnh vụn của tàu thuyền mang theo mẩu thịt vẫn còn đỏ máu – phần cuối cùng còn sót lại của một đời người. Mùi tanh bốc lên trong không khí. Miệng cá mở rộng chào đón lượng thức ăn mới. Máu nhuộm cả khoảng biển rộng....

Ấy là CHIẾN TRANH!

Chiến tranh luôn khốc liệt!

Chiến tranh không thể không có đổ máu!

Sakura kéo chiếc áo choàng Yukito đưa sát vào người. Bên cạnh, Yukito chỉ im lặng đặt tay lên vai cô. Hiyula đã ngất đi khi chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp trước mắt. Xét cho cùng, Hiyula mới chỉ là một cậu bé 11 tuổi. Sakura thở dài. Ở mũi thuyền phía kia, Bhamaru chăm sóc vết thương cho Nakuru và Naoko sau trận chiến dưới đáy biển. Sakura chăm chú nhìn hòn đảo đang lụi dần dưới ngọn lửa của tử thần. Bước chân tử thần đã chậm rãi rời xa, nhưng những dấu chân vẫn in hằn trên một khoảng của Thiên đường. Lửa đang tàn, lửa đang lấy đi những mảnh vụn cuối cùng của đảo Hongo – nơi Tomoyo yên nghỉ. Tomoyo.... Vậy là mãi mãi không ai còn có thể tìm được một mối dây nào với Tomoyo. Thân xác cô đã tan biến vào cát bụi. Những đóa hoa mộc lan trắng lụi tàn dưới sự tàn phá của thuốc nổ và cả xăng lửa. Chỉ còn lại nơi chân trời, những tàn tro vụn bay trong không khí..... Chỉ còn lại nơi đây, tiếng gào thét của oan hồn.... Và ở đâu đó, nụ cười buồn bã của Tomoyo....

Tomoyo....

Sakura ngồi xuống nền tàu lạnh băng. Chân cô nhũn ra, không còn đủ sức chống đỡ thân hình của chính cô. Nỗi đau gào thét trong tim cô. Cảnh tượng thương tâm trước mắt đã không còn có thể làm con tim cô chảy máu. Nhưng vẫn rất đau. Nỗi đau lớn hơn rất nhiều... Đau vì cô đã thay đổi... Đau vì con tim đã nhuộm máu hận thù... Đau vì những người cô yêu thương đã thật sự biến mất... Đau vì đã không thể gìn giữ “Thiên đường hạnh phúc” của Tomoyo.... Đau vì ước nguyện của Eriol...

Eriol....

Những láis buôn trên đảo đã kịp rời xa, tránh được cái chết thê thảm. Quân Kinomoto hầu như không có thiệt hại gì, ngoài một vài người không kịp tránh hoặc tránh chưa đủ xa đối với hòn đảo. Không thiệt hại gì đáng kể.... Một chiến thắng huy hoàng... Có lẽ thế! Chiến thắng huy hoàng cùng với nỗi đau tột cùng không bao giờ xóa nhòa...

“Em không hỏi tại sao tôi muốn giết em à, Sakura?”

“Không. Em tin anh. Em tin vào những quyết định của anh... cũng như Tomoyo đã luôn tin anh....”

Cười....

“Vậy em hãy tin vào quyết định cuối cùng của tôi, được không Sakura?”

Sakura gục đầu vào hai lòng bàn tay. Đây là quyết định cuối cùng của anh phải không? Dù em đã biết, nhưng tại sao em lại không thể ngăn cản? Trong suốt trận chiến, em đã rất cố gắng, cố gắng để không phải sử dụng đến biện pháp cuối cùng... Thật sự đã rất cố gắng... Tại sao??

“Nếu tình hình diễn biến xấu đi, chúng ta buộc phải thực hiện phương án cuối cùng: Dụ quân địch lên đảo Hongo, rồi phá hủy!”

Giọng Yukito đều đều như đang bàn về một vấn đề thời tiết. Nhưng ẩn sâu, rất sâu trong đó, nỗi buồn và sự bần khoản....

“Nhưng nếu sử dụng phương án này, chúng ta phải có người hi sinh. Đặt 4 dây thuốc nổ ở 4 nơi trọng yếu chống đỡ đảo Hongo. Phải có một người chấp nhận hi sinh, di chuyển nhanh nhẹn để có thể châm ngòi được cả 4 dây thuốc nổ trước khi có một dây nổ”

Những mảng kí ức lần lượt trôi ngang qua trí óc Sakura. Đầu óc cô hoàn toàn bình thản, bình thản một cách phẳng lặng. Terada đã từng cảnh báo cho cô những điều thương tâm nhất có thể xảy ra trong một trận chiến thật sự. Có thể những người cô yêu thương sẽ ra đi, có thể chính bản thân cô sẽ mất mạng.... Vì đó là chiến tranh! Sakura biết, và cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận. Vậy mà tại sao, cái chết đã được báo trước ấy lại khiến cô đau lòng đến dường này....

“Tại sao anh lại đưa Tomoyo đến đảo Hongo?”

.....

“Tomoyo đã từng nói về ‘Thiên đường hạnh phúc’, đã từng muốn tôi cùng cô ấy đi tìm... Đó là nguyện ước của cô ấy....Khi ôm xác Tomoyo trên tay, kí ức đầu tiên của tôi là khoảng thời gian hạnh phúc bên cô ấy trên đảo Hongo. Tôi chợt nhận thấy sự bình yên trên hòn đảo này, và tôi tin, nơi đây chính là ‘Thiên đường hạnh phúc’ của Tomoyo.”

Anh đã nói sẽ bảo vệ “Thiên đường” của Tomoyo mà, Eriol? Sakura như muốn thu mình vào trong vỏ bọc mà chính cô tạo ra. Cô vùi mặt vào bàn tay, để cho làn da chạm vào nhau, để cảm nhận rằng mình vẫn còn đang sống, để cảm nhận nỗi đau ngấm sâu tận sâu vào da thịt... Tại sao anh giúp em? Tại sao không GIẾT em để bảo vệ “Thiên đường” của Tomoyo và bảo vệ chính bản thân anh?

“Anh không tìm ‘Thiên đường’ của mình à, Eriol?”

“Có chứ! Tôi nghĩ tôi đã tìm được rồi...”

Anh đã tìm à, Eriol? Vậy “Thiên đường” đó ở đâu? Ở nơi anh sẽ tới ư? Ở nơi vô định không rõ ràng ấy, phải không? Một nơi không có hận thù, chỉ có tình yêu, hạnh phúc và sự bình yên.... Có nơi đó sao? Nơi mà anh và Tomoyo sẽ sống bên nhau, phải không Eriol? Một thiên đường sẽ tồn tại vĩnh cửu, sẽ không bao giờ bị phá hoại chứ?

Anh sẽ hận em chứ, Eriol? Cậu hận tớ, phải không Tomoyo? Chính tớ đã phá hủy nó... Chính tớ đã phá hủy “Thiên đường” mà cậu và Eriol khó khăn lắm mới tìm ra được. Vậy hai người sẽ hận tớ, phải không?

“Em không hận tôi sao, Sakura?”

Thoáng buồn.... Ngạc nhiên....

“Tại sao?”

“Dù gián tiếp, nhưng có thể nói chính tôi đã giết anh trai em. Em hận Syaoran, mà không hận tôi chẳng phải sẽ rất bất công với Syaoran sao?”

Cười...

“Anh hai đối với em rất quan trọng. Nhưng Tomoyo cũng thế. Em biết, anh muốn giết em vì Tomoyo. Em sẽ không bao giờ ‘hận’ anh, bởi vì.... em yêu quý Tomoyo MÃI MÃI...”

“Tôi cũng thế, Sakura! Cả tôi, cả Tomoyo, dù có chuyện gì xảy ra cũng vẫn mãi mãi yêu thương em”

Sakura từ từ lộ mặt ra khỏi bàn tay. Gió biển xoa khỏa mắt cô. Đôi mắt ráo hoảnh nhìn vào khoảng không gian rộng lớn trước mắt. Sóng biển vẫn rì rào. Mùi tanh và sự hôi thối vẫn bốc lên giữa cái yên lặng của thời gian. Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên mái tóc Sakura. Cô tựa đầu vào vai người ấy. Lặng im. Giây phút lặng im giữa sự kinh hoàng của tử thần, giữa sự than khóc của oan hồn.... Tiếng Yukito trầm trầm vang lên bên tai Sakura, dịu dàng như tiếng vỗ về, ấm áp như tiếng an ủi....

“Đây là quyết định của Eriol... Chúng ta đã đồng ý thực hiện nguyện vọng của cậu ấy, dù chúng ta sẽ rất đau lòng. Đau lòng, nhưng vì Eriol...”

Sakura im lặng nghe anh nói. Tiếng nói của anh dường như vọng từ rất xa, dội lại vào tai cô. Dù rất ấm áp, dù rất thân quen, nhưng cũng thật xa lạ. Nỗi đau như cứa sâu... Thật sâu... Đau, đau lắm. Sakura không gào thét. Không giống như lúc Tomoyo chết, cô đã không còn gọi tên người thân của mình trong nỗi đau. Lúc này, cô cố gắng nhấn chìm nỗi đau ấy xuống, cố gắng chấp nhận sự thật. Trong buổi bàn bạc quyết định người “hi sinh”, Sakura đã cười. Cười bất lực, cười buồn bã, cười để đồng ý. Cười mà sao giờ đây, vẫn “đau” quá...

“Vì Eriol ư?” – Tiếng cười bật khỏi môi Sakura. Xót xa... Đau đớn.... Cô không cảm nhận được nỗi đau, nhưng nỗi đau ấy lại thấm sâu vào từng giọt máu – “Vì Eriol....” – Sakura chậm rãi lặp lại, như muốn thuyết phục mình. Cái nhói đau vẫn âm ỉ trong trái tim, vẫn lặng lẽ như muốn bao trùm tâm hồn nhỏ bé của cô gái. Rất đau.... “Eriol có hạnh phúc không, anh Yukito?”

Cười, nhưng sao xót xa. Cười, nhưng sao đớn đau. Cười, vậy mà sao giá lạnh... Bàn tay vẫn dịu dàng xoa mái tóc nâu. Đôi môi vẫn mỉm cười nhẹ nhàng. Yukito tựa đầu vào thành thuyền, kéo sát Sakura vào người anh, như muốn truyền nỗi đau của cô sang anh. Hãy khóc đi, Sakura... Hãy khóc đi nếu khóc làm em bớt đau thương.... Nhưng khóc làm sao khi em đã không còn có thể khóc nữa....

“Eriol sẽ hạnh phúc. Cậu ấy đã đến nơi có Tomoyo, đến nơi có tình yêu và hạnh phúc.... Eriol đã được giải thoát.... Hãy cười và tạm biệt Eriol...”

Bụi tro tung bay trong bầu trời lộng gió. Ánh mặt trời soi sáng hạt bụi nhỏ li ti, tạo thành những vầng sáng nhẹ nhẹ bay. Hoa mộc lan đã từng một thời tiễn đưa người con gái tóc tím, nay lặng lẽ khóc than người mà cô yêu thương. Hoa từng rải trên bước chân chàng trai, giờ đây rơi lệ chia li. Nhưng hoa không thể bay đi, hoa không thể tỏa mùi hương tiễn biệt. Hương thơm ngào ngạt từng che chở sự bình yên của con người, giờ đây chỉ còn mùi của khói lửa. Khét.... Tanh.... Chỉ còn lại những hạt bụi nhẹ nhàng bao vây khuôn mặt vô cảm, bao vây thân xác nát tan.

Ngày anh đi, cuộc đời vẫn tiếp diễn...

Chỉ có loài hoa trắng lặng lẽ theo anh về chốn xa lạnh giá....

Hoa tàn. Kết thúc một đời hoa. Kết thúc một đời người....

Mộc lan trắng.... hòa những bụi tro tàn của mình cùng với bụi tro người con trai hoa yêu thương. Hoa đưa tiễn anh tới bên người anh yêu....

Hoa có buồn không? Không biết. Chỉ biết, trong đám lửa lụi tàn, hoa đang khóc. Hoa thương xót người hoa mến, hoa than trách số phận. Nhưng rồi, hoa lại cười. Cười vì hoa đã thành công, cười vì hoa đã bảo vệ được tâm hồn người con trai ấy trong khoảng lặng thời gian....

Hoa rơi nguyện cầu niềm vui

Khi mộc lan lụi tàn, hạnh phúc hay bất hạnh đang bắt đầu?

Mộc lan trắng đã biến mất. Đâu đó, chỉ còn lại xác hoa rải rác trong niềm đau...

Mặt trời nghiêng mình bên những áng mây xám. Gió thổi hờ hững, bước qua bụi tro tàn...

Thời gian vẫn trôi. Thời gian không dừng lại. Không gian vẫn lặng lẽ diễu hành ngang qua vùng biển đượm mùi chết chóc....

“Tôi nghĩ tôi đã biết thứ gọi là ‘Thiên đường hạnh phúc’... Hãy tìm nhé... ‘Thiên đường’ không còn xa nữa đâu, Sakura.... Chỉ một chút nữa thôi....”

Bất chợt, đôi mắt vô hồn của Sakura dừng lại ở con tàu vẫn còn sót lại ở khoảng khá xa: con tàu của Syaoran và Seiza. Con tàu vẫn yên bình. Con tàu vẫn nguyên vẹn. Sakura đứng bật dậy. Theo lệnh của cô, Yukito cho thuyền đến gần con tàu ấy.

Vẫn bình yên chứ, Seiza?.... Syaoran?

Xin đừng để nỗi đau lại lớn lên.....

“Thiên đường” không còn xa nữa đâu, Sakura..... Chỉ một chút nữa thôi....

Con tàu chòng chành, khẽ lắc lư trên vùng nước biển đã rải đầy xác thịt. Mùi máu tanh như đọng vào nước, như tỏa lên trên, rồi xộc vào mũi. Máu lai láng. Máu làm nước chuyển màu. Những mẩu thịt vụn khê va vào con tàu, rồi tan biến trong làn nước lạnh giá. Mặt trời soi rọi xuống mặt nước, rọi sáng những tội lỗi và nỗi đau đang ngập tràn trên một thiên đường được tạo hóa ban tặng. Đau thương, bất hạnh... Gió hát khúc ca bi ai. Bụi tro bay trên những nỗi buồn trải rộng không thể dấu kín...

Hai đầu thủ trên con tàu ngừng lại, như để cảm nhận thời gian trôi, như để thấy không gian đang chạy trốn. Bụi tro tung bay theo làn gió mùa đông lạnh. Trên đảo, lửa chỉ còn lại những đốm nhỏ, bập bùng cháy, như cổ núa kéo giây phút cuối của một thiên đường. Gió như muốn dập tắt lửa, nhưng rồi bất lực nhìn lửa liếm vào những nhánh cỏ cuối cùng còn sót lại. Mùi bụi khói khét lẹt bốc lên, minh chứng cho sự lụi tàn. Lửa nóng trong cái lạnh của mùa đông, nhưng không làm trái tim người ấm áp, chỉ làm đau thương réo lên tận sâu tâm hồn. Những đám mây hờ hững nhìn xuống, rồi thờ ơ bay đi. “Thiên đường”? Giờ chỉ còn là đám tro tàn...

“Vậy là.... Hiragirawa đã chết...”

Giọng Seiza trầm trầm vang lên trong gió. Bụi xoa nhẹ khuôn mặt hấn. Tro làm mái tóc màu xám tro lại càng đen vào. Tiếng thở dài vọng vào không gian. Bụi tro đang khiến khung cảnh nhuộm màu tang thương.

Syaoran lặng lẽ nhìn về phía hòn đảo. Vậy là.... Eriol đã chết sao? Hòn đảo cũng đã bị tiêu hủy, tiêu hủy hoàn toàn. Anh đã tin rằng, chuyện này không thể xảy ra. Anh đã tin rằng, Sakura và Eriol sẽ bảo vệ hòn đảo bằng mọi cách, bảo vệ hương hoa mộc lan, bảo vệ sự thanh bình đến kì lạ của hòn đảo nhỏ. Nhưng phải chăng, anh đã lầm? Hòn đảo đã hoàn toàn biến mất. Một “thiên đường” chỉ còn là hạt bụi nhỏ trong không gian rộng lớn. Syaoran đưa tay đón lấy một hạt bụi, một ít tàn tro còn sót lại. Đây là chút gì trong cái gọi là “Thiên đường” đó? Có thể nào hạt bụi này là một phần của Eriol?

“Eriol đã chết sao?” – Syaoran thì thầm, như để nói với chính mình hơn là một câu hỏi. Seiza im lặng nhìn anh bằng đôi mắt lạnh lẽo, lạnh đến vô cảm, lạnh đối với một cái chết.... – “Vậy là Eriol đã chết sao?”

Im lặng. Chỉ còn tiếng gió thổi, nhưng không còn tiếng lá xào xạc. Lông vũ các loài chim trôi trên mặt biển. Chẳng còn lại đây tiếng đập cánh của một thời quá khứ. Tiếng cười xót xa bật khỏi môi...

“Ta đã thất mắc tại sao chúng ta lại ở một vị trí đủ xa để an toàn trong trận nổ vừa qua. Bây giờ thì ta đã hiểu. Một kế hoạch hoàn hảo...” – Syaoran nói với nụ cười trên môi, một nụ cười không xúc cảm. Seiza rời mắt khỏi hòn đảo để chú ý đến người đối thoại. Hấn vẫn im lặng, hấn chỉ chờ đợi – “....Thu hút sự chú ý của ta và Terada để chúng ta không nhận ra sự thay đổi trong kế hoạch này. Đặt thuốc nổ trên đảo, một người hi sinh để châm ngòi nổ...” – Syaoran thở dài, nắm chặt trong tay những hạt bụi tro. Bụi tro tan ra trong tay anh, rồi lặng lẽ biến mất trong sự im lặng của không gian – “.....Eriol đã là người hi sinh à?”

“Đúng vậy”

Thở dài. Nỗi buồn như điểm chung duy nhất giữa hai người đối thủ trong khoảng thời gian hiện tại.

“Eriol đã đồng ý chứ? Đồng ý phá hủy hòn đảo?”

“Hiragirawa đã đồng ý. Đây là ‘nguyện vọng’ của cậu ấy....” – Seiza trả lời như để trả lời chính mình, như để an ủi chính mình, như để làm rõ hơn vẻ ngoài lạnh lùng của hắn.

Syaoran mỉm cười. Là “nguyện vọng” của Eriol à? Đột nhiên, những khoảng kí ức xưa chợt ùa về. Hai người đã cùng lớn lên trong chốn cung điện đầy ganh đua, đã cùng trải qua những khoảnh khắc đáng ghi nhớ của tuổi thơ. Những trận cãi nhau, những lần tức giận....

“Đến một ngày tôi chết, cậu chắc cũng chẳng buồn đâu nhỉ, Syaoran?”

Cười...

“Tôi sẽ buồn chứ. Rất buồn.... Cậu chết đi thì tôi sẽ mất việc, như thế chẳng đáng buồn sao?”

Những kí ức thoáng qua, rất nhanh... Nhanh như khoảng kí ức đó luôn hiện diện...

“Làm hộ vệ cho tôi nhé, Syaoran”

“Cậu thì cần gì đến hộ vệ”

Tiếng cười vang lên trong đêm tối.... vui vẻ, bình yên....

“Cậu quên là tôi muốn trở thành Quốc vương sao? Tôi hi vọng cậu làm hộ vệ cho tôi để giúp tôi giành được ngôi vị”

“Tôi đã nói là cậu không cần mà, Eriol. Một mình cậu đã đủ sức làm rồi”

Cười....

“Có lẽ... Nhưng nếu tôi không để cậu làm hộ vệ cho tôi, tôi sẽ không thể trông chừng cậu được. Mà nếu như thế.... tôi sợ rằng cậu sẽ lao vào những việc vô nghĩa vì cái ‘lời thề’ ngu ngốc của cậu.”

.....

“Tôi luôn nghĩ, mình sẽ lên làm vua, rồi dùng sức mình để đem lại hạnh phúc cho nhân dân. Dùng lý do ‘làm vua để đem lại cuộc sống tốt hơn cho dân chúng’, tôi đã không ngần ngại làm tất cả mọi việc theo ý của phụ vương, kể cả giết người, làm những việc mà một con người không nên làm. Sau khi gặp Tomoyo, tôi mới hiểu hạnh phúc thực sự là cái gì. Ở bên người mình yêu, làm những việc mình thích, sống cuộc đời tự do, không phụ thuộc vào cái gì, giúp đỡ mọi người... Đó mới thực sự là cuộc đời thần tiên, là “thiên đường hạnh phúc”. Tomoyo nói với tôi, mỗi người có một cách cảm nhận hạnh phúc riêng, cần phải biết nắm bắt khi hạnh phúc đến. Sống vì mọi người, sống trong hiện tại, đó mới là hạnh phúc.”

Những khoảng kí ức vụt qua, lóe lên rồi lại vụt tắt. Những câu chuyện dường như dài không bao giờ kể hết. Những kỉ niệm không bao giờ biến mất....

Kỉ niệm cũng chỉ là kỉ niệm.... Người đã đi rồi, không bao giờ trở về...

Người ra đi, kỉ niệm chỉ làm đau thương thêm sâu đậm... Nhưng không ai xóa nhòa kỉ niệm, bởi “kỉ niệm” là minh chứng cuối cùng cho sự tồn tại của một đời người....

Hãy khóc thay cho người không thể khóc, loài hoa trắng xinh đẹp....

Syaoran khẽ cười nhìn Seiza. Đôi mắt hồ phách vẫn vô cảm, vẫn thờ ơ, vẫn lạnh lẽ....

“Vậy là chúng ta đã thua. Quân đội chỉ còn lại vài người, hoặc cũng có thể chẳng còn lại ai. Rika đã rơi xuống biển, Terada cũng lao xuống luôn...”

“Tại sao người không nói hai kẻ đó đã chết?” – Seiza cười nhạt.

“Không.... Rika và Terada đều còn sống. Rika sẽ sống bởi vì có Terada đi theo, còn Terada.... anh ta chưa chết được đâu...”

Seiza cười nhưng thờ ơ. Hấn vung cây thương đã đầy máu. Máu bắt trên mái tóc, khuôn mặt và bộ áo của hắn. Đôi mắt xám lạnh lơ quan sát đối thủ. Máu chảy từ cánh tay Syaoran. Những vết thương rỉ máu trên thân thể anh. Hơi thở hỗn hển bởi kiệt sức và bởi vết thương hằn sâu trên da. Trận đấu đã đủ dài để đến lúc ngừng lại. Seiza thở ra một nhọc, nhìn Syaoran nắm chắc thanh kiếm trong tay.

“Chúng ta đã thua...” – Syaoran nhắc lại, không có chút vì là chua xót, hay thất vọng. Giọng nói của anh chỉ đều đều như thất bại cũng chỉ là một chuyện dĩ nhiên. Một thoáng gì đó giống như vui vẻ ẩn chứa rất sâu trong nỗi buồn mất đi người bạn thân – “....Nhưng trong cuộc đấu này, ta sẽ THẮNG!”

Seiza cười nhạt. Hai đối thủ lại lao vào nhau. Máu lại bắn lên. Những vết thương sâu làm nhói đau thân thể, làm cánh tay kém linh hoạt, làm đôi mắt lộ vẻ đớn đau. Nhưng không ai dừng lại. Hai ánh mắt lạnh lẽo nhìn máu của chính mình rơi....

Bất lực...

Máu vẫn chảy....

Một kẻ sống....

...Và một phải chết....

Thiên đường không còn xa nữa nữa đâu, Sakura...

Không còn xa nữa sao?....

59. Chương 59: Phút Giây Cuối Của Một Thiên Đường

Ánh sáng hiện lên, tinh khôi và trong lành, bất chấp sự chết chóc đang bao vây không gian. Gió đổi chiều, làm con thuyền lướt đi chậm chạp trong sự nóng ruột của con người. Yukito vội vã điều khiển để thuyền đi với tốc độ nhanh nhất, nhưng cũng đủ thận trọng để không bị va đập vào các mảnh tàu vỡ trôi nổi dưới làn nước, những xác chết, hay những mảnh vụn của thân xác binh lính. Hiyula nằm dài dưới thuyền. Naoko ngồi dựa lưng vào thành, vẻ ngoài bình tĩnh không thay đổi. Ngay bên cạnh, Nakuru im lặng nhìn theo những xác người vẫn trôi lững lờ. Bhamaru vụng về băng bó những vết thương trên người hai đồng đội, đôi mắt đỏ lo lắng nhìn lên con tàu phía trước. Con tàu đã bình yên hay chỉ là một khởi đầu?

Khởi đầu và kết thúc...

Sống và chết....

Tất cả chỉ cách nhau một lần ranh...

Sakura nhảy vội nhảy khỏi thuyền khi Yukito tìm cách thả neo cho thuyền dừng hẳn lại. Không kịp ngăn cản, chỉ một tích tắc sau, Sakura đã bám được vào thành tàu, leo lên trên. Bhamaru vội vã lao theo, nhưng ngay lúc ấy, con thuyền nhỏ chòng chành, bị sóng nước đẩy ra xa. Nakuru gào lên bức tức. Hấn vắt mảnh băng xuống biển, hét lên yêu cầu Yukito đẩy thuyền lại. Tuy nhiên, trong tình thế chòng chành giữa biển khơi, đậu neo là rất khó khăn. Naoko nhìn lên trên bằng đôi mắt phẳng lặng. Ánh lên trong đó, sự lo lắng không yên...

Thiếu chủ còn nhớ giao ước của chúng ta không?

Giao ước mà tôi đã đánh đổi bằng chính “lòng trung thành” của mình....

Sakura đu người lên cao. Con tàu khá cao so với con thuyền của quân đội Kinomoto – một trong những con thuyền chở vũ khí của Shimon. Hình đầu lâu lạnh giá, hằn vết thên thân thể cô. Lá cờ rách bươm, vẫn hiện

ngang bay trong gió. Lá cờ của một vương quốc đang bắt đầu bước vào thời kì diệt vong, bay như không để ý đến dòng đời, đến số phận của bản thân mình. Lá cờ như sà xuống thấp hơn trong làn gió thổi ngược. Sakura ngược nhìn cờ, rồi vội vã leo lên. Đây không phải là lúc quan tâm đến chuyện khác, hoàn toàn không đúng lúc trong khi sự bất an gào thét trong lòng cô. Lo lắng.... Ráo gọi.... Chuyện gì đang xảy ra?

Không gian nhuộm đỏ....

Mắt Sakura đã nhòa đi do gió biển?

Hay đó là....

Máu!

“Hãy bình an nhé, Eriol.... S....”

Sakura sững người. Bước chân cô như bị kìm hãm. Khung cảnh rực đỏ như muốn xoa nhòa đôi mắt cô. Màu xanh lục bảo chìm trong màu đỏ thẫm. Lời cầu chúc vẫn còn dở dang....

Seiza.....

Máu....

Máu vung lên trời cao, máu nhuộm đỏ bầu trời. Ánh mặt trời nghiêng nghiêng soi bóng, nghiêng nghiêng đau đớn. Gió thổi máu rơi xuống. Thanh kiếm vung lên theo những giọt máu rơi. Máu như muốn trùn lên tất cả, như muốn gào thét trong đớn đau. Thanh kiếm như một chứng nhân cho giây phút lụi tàn của một cuộc đời. Máu vung lên. Máu rơi xuống. Máu rót đỏ mái tóc cô gái nhỏ bé. Máu rơi trên khoeo mắt như dòng nước mắt đỏ. Máu làm ánh mắt đỏ thẫm. Máu làm nổi uất hận tuôn trào.... Máu đỏ.... Màu đỏ của thương đau....

Thiên đường không còn xa nữa đâu....

Không phải máu! Đó không phải là máu...

Chỉ là....

Gió đang làm rát mắt cô.

Những giọt máu đỏ như đọng vào tận sâu đôi mắt Sakura. Không gian đã trở thành đỏ rực. Trời buổi sớm bình minh cũng đỏ lắm, rất đỏ! Màu đỏ của bình minh, không phải màu của máu. Bởi vì... Máu sẽ không làm cả bầu trời nhuộm đỏ thế này...

Nhưng tại sao.... bình minh đỏ thẫm?

Nhưng tại sao.... bình minh đầy xót thương?

Sakura đưa tay ra phía trước. Ướt.... Ấm.... Nóng.... Đây là mùa đông, phải không? Tại sao lại nóng đến thế? Nóng lắm! Và cũng ấm lắm. Ấm như sự an ủi, vỗ về. Ấm như tiếng nói dịu dàng. Ấm như đôi mắt xám luôn cười nhẹ nhàng. Ấm như mái tóc màu tro vẫn bay trong làn gió.... Màu đỏ chan hòa trên tay Sakura. Màu đỏ tạo nên cảm giác hơi nóng đọng lại. Một mùi tanh bốc lên... mùi tanh ấy vẫn tỏa ra khắp nơi trên vùng biển này, vậy mà tại sao giờ đây, nó lại gần đến thế?

Đỏ....

Đậm....

Người con trai bước ra từ màu đỏ sẫm, mỉm cười....

Sakura nắm chặt hai bàn tay. Những giọt nước đỏ trào ra, rồi rơi xuống. Chúng làm cả mái tóc cô như nhuộm thành màu đỏ. Khuôn mặt đã đắm máu lại chan hòa trong màu đỏ kinh hoàng. Máu rơi trên miệng cô. Mặn chát! Bộ áo ướt đầm. Không phải nước. Là máu! Những giọt máu từ trên cao, hồ hững buông mình rơi xuống, thấm ướt không gian, thấm ướt gió, thấm ướt ánh mặt trời. Và thấm ướt cả Sakura.... Cô nắm chặt tay. Một mảng thịt rơi nhẹ nhàng trong gió, nằm gọn trong bàn tay cô. Xác thịt tả tơi trong làn gió biển nhẹ nhẹ. Thân xác nát tan như những giọt máu đang vương đọng trong không gian lặng câm của tử thần...

“SEIZAAAAAAA...”

Đôi chân Sakura quỵ xuống nền loang lổ máu. Hai bàn tay cô nắm chặt như để cố níu giữ lại những giọt máu vẫn đua nhau rơi, những mảnh vụn của xác thân đã tan biến vào hư vô. Những giọt máu lặng lẽ rơi từ mái tóc đỏ xuống nền tàu. Máu đỏ lại hòa mình vào vũng máu đọng lại thành vũng, hòa mình vào bản tình ca của chết chóc. Một mảnh thịt khe khẽ rơi trên tóc Sakura. Rồi máu lại thả mình xuống dưới nền tàu, xuống dưới thân hình nhỏ bé của cô gái. Và máu cùng hòa vào bài ca của gió...

Bất an?

Là cái chết...

Phải không?

Sakura ngược nhìn lên. Máu đã che kín đôi mắt cô. Gió xoa rất khỏe mắt, khiến đôi mắt cô như muốn nhắm chặt lại. Lăn lóc dưới nền tàu, một con mắt xám vẫn mở to. Con mắt rơi ra từ thân xác của chủ nhân, vẫn dịu dàng, như vẫn mỉm cười khi nhìn Sakura. Rất ân cần... Rất hiền hòa....

Nát....

Vỡ vụn....

“KHÔNG!!!!!!”

Sakura thét lên. Một bàn chân di ngang con mắt. Máu xám từ từ biến mất khỏi con tàu đắm máu. Những lọn tóc dài màu xám rải trên nền tàu đỏ thẫm. Máu vẫn rơi xuống. Máu rơi từ khóe mắt Sakura như dòng nước mắt đau đớn. Máu thấm ướt đôi mắt hằn lên cảm hận...

Hận.....

Đau đớn.....

Hận vô cùng.....

Tiếng lạch cạch vang lên sau lưng Sakura. Tiếng Yukito thốt lên khe khẽ. Tiếng sững lại của Nakuru, Naoko và Bhamaru. Tất cả chỉ vụt thoáng qua, rồi trôi đi. Không gian biến mất, chỉ còn lại đây, nỗi hận thù không bao giờ phai nhòa....

Bên kia, người con trai vẫn cười....

Sakura sục tay vào vũng máu lai láng trên tàu. Những giọt máu chảy dài qua hai bàn tay cô, rồi rơi xuống. Dù cố gắng, dù nắm thật chắc, Sakura vẫn không thể giữ lại được những giọt máu ấy. Những mảnh vụn của thân thể cũng nát tan. Cũng giống như đôi mắt xám đã biến mất trong biển máu, biến mất dưới bàn chân tàn ác lạnh lùng....

Ác quỷ....

...Tạo nên ác quỷ....

“Ta - sẽ - giết - người, Li Syaoran!”

Nỗi hận ngút trời.... Nỗi hận như bốc lên qua từng cử chỉ, qua từng bộ phận của một người con gái từng một thời trong sáng ngây thơ.... Nỗi hận như xóa nhòa tất cả... Nỗi hận như chỉ để lại một màu đỏ thẫm đến đau...

Thanh kiếm gào vang tên chủ nhân. Thanh kiếm như lao thẳng vào tấn công nụ cười nửa miệng đầy mỉa mai. Đôi mắt xanh ngọc trong veo như đã chuyển thành màu đỏ. Màu đỏ của máu, màu đỏ của hận thù. Màu đỏ của thương đau!

“Tôi đã nói: không giết tôi, cô sẽ hối hận mà, Sakura!”

Giọng nói vang lên như đùa giỡn. Bàn xòe ra, rồi lại bóp chặt. Một chút xác thịt còn lại cũng nát thành bụi cát.... Ba bóng người lao lên, sát khí khủng khiếp theo đòn tấn công. Mọi hình ảnh thoáng qua mắt Sakura, rồi vụt mất. Nhanh hơn tất cả, cô vụt lên trên. Thanh đoản kiếm đâm xuyên qua người đối thủ.

Máu lại bắn lên....

Nhưng nụ cười vẫn nở....

“Chưa phải lúc, Sakura.... chưa phải lúc....”

Tiếng nói vọng lên kèm theo tiếng nước biển. Con thuyền nhỏ lênh đênh trôi theo dòng nước, lặng lẽ rời khỏi vùng biển ngập mùi tử khí. Người con trai với những vết thương trên thân thể, nằm dài như bình thản nhìn trời đất. Chỉ có nơi đây, máu và nỗi đau gào thét cùng gió....

Một ngày bình thường...

Mặt trời vẫn mọc...

Và anh mãi mãi ra đi!

Máu đọng trên sàn tàu. Naoko dùng hai bàn tay, nâng đỡ những giọt máu, rồi lại lặng im nhìn máu rơi xuống dưới. Những đôi mắt sâu thẳm quan sát khung cảnh, quan sát những hạt bụi bay như tiền chào. Máu vương khắp nơi. Máu vương trên thân thể nhỏ bé của cô gái ngập chìm trong hận thù.... và đau đớn.... Thanh kiếm nhỏ máu, rồi rơi xuống. Máu của người cô yêu.... Máu của người cô hận.... Và máu của kẻ cô phải giết....

Sakura khẽ nâng những phần nát vụn của đôi mắt. Đôi mắt đó đã cười, phải không? Người đã cười trước khi ra đi chứ, Seiza?

Cười hay khóc?

Điều đó không quan trọng

Bởi vì....

Chết vẫn là chết!

Và chia li vẫn mãi mãi là chia li....

Gió thổi tung lá cờ rách tan. Gió làm bốc lên mùi tanh khét lẹt của máu. Gió thổi bụi bay xa. Thân xác người đã chết hòa mình vào dòng nước biển. Mặt trời như khóc thương bằng ánh sáng của chính mình. Khóc ột cái chết thảm thương.... Khóc ột thân xác tan nát...

Con tàu lặng lẽ lướt sóng, rời khỏi tiếng kêu than của những oan hồn, rời khỏi những vũng máu đọng lại trên từng đợt sóng. Phía sau, Hiyula chỉ đạo quân đội Kinomoto đưa những con tàu chở vũ khí Shimon đi theo. Im lặng. Sự tĩnh lặng đến rợn người. Cái yên tĩnh trong tiếng gào thét của thân chết, trong bước chân nặng nề của tử thần. Tử thần dừng bước.... Tử thần gieo giắc đau thương..... Tiếng ai oán nhuộm lên nỗi hận thù...

Naoko bước ra khỏi khoang tàu, cả người cô ướt sũng nước do vừa trở lên từ biển sau khi đưa số vũ khí trở lại tàu. Gió thổi rì rào. Gió lau khô những giọt nước. Gió khiến nước nhỏ xuống nền tàu ướt. Rồi, gió xoa xoa khóe mắt cô. Những lọn tóc ngắn bết lại. Tóc không tung theo gió, cũng như nước mắt không tràn ra cùng nỗi đau...

Một đôi mắt đỏ lặng lẽ nhìn sang phía Naoko. Đôi mắt đỏ trầm tĩnh, lặng lẽ như tiếng gió thổi ngàn năm không thay đổi. Đôi mắt đỏ ẩn chứa hận thù. Bhamaru dựa lưng vào thuyền, khẽ nhìn Naoko rồi lại quay đi, hướng ánh mắt vào khoảng không gian bao la, bất tận. Tĩnh lặng.... Cái im lặng chưa bao giờ có. Im lặng đến đau đớn.... Cả hai người chỉ đứng im, dõi mắt vào vu vơ, dõi mắt vào không gian tĩnh lặng, để rồi quay đi khi chợt bắt gặp những giọt máu đang khô lại, những vũng máu đã chỉ còn lại dấu vết. Không có tiếng động, không cả tiếng thở dài. Chỉ còn lại đây, tiếng gió khóc than trên bầu trời.

“Công chúa sao rồi?”

Một lúc rất lâu, một khoảng thời gian rất dài, dài như vô tận, tiếng Bhamaru khẽ khàng vang lên. Đôi mắt đỏ của hắn vẫn hướng ra một nơi rất xa, rất xa ở đâu đó trong không gian. Không quay lại, chỉ có gió đưa đầy tiếng nói vang xa...

“Vẫn vậy. Tsukishiro đang ở bên công chúa. Còn... Nakuru?”

Có lẽ không cần câu trả lời, bởi vì câu trả lời đã không thốt lên. Hai đôi mắt vẫn không quay lại nhìn nhau. Họ không muốn đối phương biết nỗi buồn bất tận có thể xuất hiện trong đôi mắt, họ không muốn thể hiện ra sự đau đớn và nỗi nuối tiếc ẩn sâu thẳm trong tâm hồn, nỗi đau đã không thể che giấu. Bhamaru rời khỏi vị trí đứng của mình, chậm rãi đi lại góc trong cùng của con tàu. Rất khẽ.... Và cũng rất nhẹ nhàng....

Nakuru ngồi trên nền tàu, trên vũng nước biển mặt chất. Mái tóc vàng khẽ tựa trên thành tàu, đôi mắt mơ hồ, nhưng ráo hoảnh. Nước trên khuôn mặt hẳn đã bị gió thổi bay, đã bốc hơi cùng ánh mặt trời vẫn đang chiếu sáng. Nakuru ngồi bất động, mặc cho thời gian trôi, mặc cho không gian chạy nhảy, mặc cả những con người đang đến bên hẳn. Hẳn cũng chẳng hay biết, khi Bhamaru ngồi xuống cạnh. Tất cả cùng im lặng. Im lặng khi Nakuru hướng ánh mắt vào những dấu đỏ thẫm trên nền tàu. Im lặng khi Bhamaru tựa đầu bó gối ngồi bên cạnh. Im lặng như ánh mắt vô cảm của Naoko hướng ra những con sóng ngoài biển khơi....

Nakuru là người đã ở bên công chúa trong suốt khoảng thời gian Yukito thu dọn con tàu. Yukito đã tìm cách thu lấy đám máu loang lổ trên nền tàu, thu nhặt những mảnh thịt rơi vãi, và cả những mảnh vụn của đôi mắt đã nát tan và một chiếc bình. Sakura muốn có thể chôn cất những phần còn sót lại của Seiza. Nakuru đã đứng im lặng bên Sakura, đứng nhìn vẻ mặt vô cảm của công chúa, đứng nhìn những sự chỉ đạo chính xác đến từng chi tiết nhỏ nhất của một người hoàn toàn bình tĩnh. Hẳn đã thể hiện một vẻ mặt thần nhiên nhất, và bây giờ, hẳn ngồi im chờ đợi cho nỗi buồn trôi qua.

“Nakuru...” – Bhamaru chợt lên tiếng, phá tan sự im lặng đến rợn người trong tiếng gió thổi và tiếng đàn quạ từ phương xa đã thấy mùi máu – “....Ta hiểu người rất đau buồn. Người và Seiza vốn rất thân thiết, từ khi còn nhỏ đã thường làm nhiệm vụ cùng nhau. Ta biết.... Ta biết.... Hiện nay, công chúa cũng rất đau lòng....”

“Bởi vậy ta mới ra đây....” – Nakuru cười thành tiếng. Xót xa....

Bhamaru khẽ dựa đầu vào thành tàu. Naoko đứng im nhìn ra xa, dõi ánh mắt theo những con chim đen – những sứ giả của tử thần – đậu xuống nền tàu. Lại một khoảng lặng dài trôi qua.... Dài.... Rất dài...

“Cuối cùng thì.... Seiza là kẻ thua cuộc” – Bhamaru khẽ cười, tiếng cười rất nhẹ như chưa từng vang lên – “....Hắn đã chết trước.... Hắn đã thua cuộc cá cược này....”

Naoko im lặng nhìn theo cánh quạ đen. Những con chim quạ từ phương xa ngửi thấy mùi máu, kéo nhau đến, vây kín bờ biển đầy tiếng tử thần. Nakuru cười khẽ:

“Phải. Hắn thua rồi. Nhưng hẳn không thể đãi chúng ta như đã hứa”

Buồn lắm phải không?

Nuối tiếc phải không?

Nhưng không phải là sự xót xa của những người bình thường đối với nhau. Nuối tiếc thật đấy. Và cũng buồn thật đấy. Làm sao lại không buồn được khi cả bốn người đã cùng xuất phát từ một cái hang đầy xác chết và tiếng quạ đen, cùng lớn lên, cùng sống bên nhau. Nhưng chỉ là buồn. Nỗi buồn bay theo gió mây, bay theo những cánh chim và bay theo không gian tĩnh lặng.

Là một trong “Tứ đại hộ pháp”, cả bốn người đều đã chứng kiến rất nhiều cái chết, chứng kiến rất nhiều sự ra đi. “Tứ đại hộ pháp” đã ở bên cạnh trong cái ngày Quốc vương Kinomoto rời xa mãi mãi. Người cha già mà họ vô cùng yêu kính, người đã nuôi nấng họ, cứu sống họ trong hang đá đầy máu và chết chóc. Họ đã nhìn tất cả những gì họ gắn bó sụp đổ. Họ cũng đã quen biết nhiều người, yêu quý nhiều người, rồi cuối cùng lại tự tay giết chính những người đó. Nhưng họ vẫn cười.

Bởi vì....

Cả bốn người vẫn luôn bên nhau.

“Tứ đại hộ pháp” không bao giờ thể hiện tình cảm với nhau, nhưng từ một khoảng nào đó, rất sâu, rất sâu trong trái tim, chính vì sự hiện hữu của những người đồng đội mà họ sống, họ tồn tại với nụ cười và niềm tin chúng ta sống mãi. Nhưng cả bốn người đều biết, là một “Đại hộ pháp”, là một sát thủ, cái chết giống như một phần của nhiệm vụ. Đang sống đấy, chỉ một cái chớp mắt, lại là người đã chết. Họ đã chuẩn bị

sẵn sàng cho cái chết của mình. Nhưng họ đã không hề chuẩn bị, cho cái chết của những người còn lại. Họ đã không nghĩ đến, và không kịp để đón nhận cái chết của một người khác trong bốn người.

Bởi không chuẩn bị nên mới buồn.

Buồn nhưng vẫn hiểu...

Hiểu nên không khóc.

Không một giọt nước mắt. Không một tiếng than trách. Ba người ngồi im bên nhau, để mặc cho nỗi buồn ngấm vào tận sâu trong trái tim, rồi từ từ theo gió trôi đi. Một “Đại hộ pháp” đã hoàn thành nhiệm vụ. Một “Đại hộ pháp” đã chết vì “minh chủ” đúng như mong muốn. Tuy không phải là một linh hồn hoàn toàn thanh thản, nhưng vẫn là một linh hồn nhẹ nhàng. Vậy tại sao lại xót thương ột người đã chết?

Nụ cười và ánh mắt..... Lạnh lùng và ấm áp.... Xót thương vẫn là xót thương....

Bốn người.... Luôn bên nhau.... Lớn lên cùng nhau.... Giúp đỡ nhau.... Tranh giành nhau....

Bốn người cùng chung mục đích, cùng chung lẽ sống....

Và bây giờ còn lại ba....

Những kỉ niệm làm người ta nuối tiếc...

Những giây phút bên nhau chỉ khiến ta đau lòng hơn...

Nhưng không được quên.... Không bao giờ

Bởi giây phút ấy là mãi mãi...

Tên gọi được thốt lên, nỗi đau lại trào ra. Sự đau đớn rồi sẽ từ từ nguôi ngoai, nhưng vết thương mãi mãi không bao giờ biến mất. Vết tích ấy lưu đậm, hằn sâu trên từng chút của cơ thể.

“Li Syaoran...” – tiếng Bhamaru như rít lên qua kẽ răng, như tiếng của tử thần đang sẵn sàng cướp đi mạng sống của hàng vạn người – “....Hắn đã giết Seiza! Hắn đã giết một trong ‘Tứ đại hộ pháp’, những sát thủ giỏi nhất mọi thời đại. Hắn.... quả thật rất giỏi....” – bất chợt, tiếng cười như vang lên, vọng vào khoảng tĩnh lặng đến rợn người, văng vào nỗi buồn lan tỏa rộng trong làn gió biển nhẹ - “Rất đáng để thử, phải không? Đấu với một đối thủ mạnh, chết vì chính tâm nguyện của mình, Seiza chết vinh quang đấy chứ....”

Sinh ra làm sát thủ, giết hàng trăm con người, rồi xuôi cùng bị một người duy nhất giết. Ấy là cuộc đời của một “sát thủ” chẳng?

“Li Syaoran thật sự rất mạnh” – Naoko vẫn nhìn ra ngoài khơi xa, vẫn lặng lẽ ngắm những cánh chim bay chờn vờn, vẫn lắng nghe tiếng sóng vỗ lên mạn tàu – “Thật sự rất mạnh....”

“Naoko, mắt ngươi không tốt, phải không?”

“....”

“Coi nè, đây nghe nói là loại kính giúp nhìn tốt hơn. Ta lấy của quốc vương đấy. Ngươi dùng thử xem”

“Seiza, ngươi....”

“Đừng nói nhiều. Cứ thử đi!”

Đôi mắt xám ấy vẫn cười, vẫn luôn lạnh lùng với mọi chuyện, vẫn luôn đùa giỡn với mọi chuyện. Con người ấy vẫn lặng lẽ gắn kết mọi người với nhau. Seiza vẫn luôn âm thầm biến những chuyện không thể thành có thể....

“Đến bao giờ ngươi mới thôi đùa giỡn với mọi thứ thế này, Seiza?”

Cười.... Vẫn luôn cười....

“Chắc không đâu. Ta sẽ thôi đùa giỡn nếu mọi thứ thật sự trở nên tốt đẹp. Vì thế, ta sẽ đùa đến cuối đời. Vì ta sẽ chết trước khi mọi thứ trở nên tốt đẹp....”

Gió biển lặng lẽ thổi. Gió buồn bã cất tiếng khóc. Gió đưa tiễn một đời người.... Một con người phong lưu đàng, một con người tự do như những cơn gió. Đi khắp nơi, hiểu thấu tất cả, rồi lại cười để làm mọi thứ biến mất....

“Ta sẽ giết Li Syaoran!” – tiếng Nakuru vang lên cùng nỗi hận thù. Bàn tay hắn nắm chặt vào thanh kiếm đeo bên người. Hàm răng nghiến vào nhau như sợ nỗi hận bùng phát có thể làm tất cả nổ tung. Hắn nắm thật chặt, chặt đến mức máu rơi ra từ nắm tay – “Ta – sẽ – giết – Li Syaoran”

Không ai nói thêm điều gì. Đã quá nhiều nỗi hận trù lên một người. Sự chết chóc.... Nỗi đau lòng.... và những lời hứa.... Li Syaoran sẽ phải chết! Không phải là điều gì, không phải những cái chết. Không phải trả thù cho Seiza. Đôi mắt đỏ như hằn xuống, hằn rất sâu, rất sâu. Ánh mắt phẳng lặng như làn nước trong của Naoko như sục sôi, như nung nấu. Chưa ai nhìn thấy Naoko tức giận, nhưng hiện nay, thù hận đã lớn đến mức không thể che giấu. Cô để mặc cho tất cả thể hiện trên ánh mắt, trên khuôn mặt. Không! Không phải vì Seiza! Đối với “Tứ đại hộ pháp”, cái chết chỉ là một trong những nhiệm vụ sẽ phải thực hiện. Chết không bao giờ là tốt đẹp, chết không bao giờ là niềm vui, nhưng chết là một thứ tình cảm của riêng những người sát thủ tài ba ấy... Tuy nhiên, nếu chết trong lúc đi ám sát một kẻ đáng chết sẽ là niềm vinh quang... Còn lúc này.... cái chết của Seiza làm công chúa Sakura suy sụp. Cây kiếm của Li Syaoran làm công chúa đau lòng. Bàn tay Syaoran phá vỡ tất cả. Li Syaoran đã suýt giết chết công chúa Sakura.

Biết là sẽ chết

Biết là sẽ biến mất...

Nhưng sao vẫn đau đến vậy?

Chẳng ai cản được nỗi buồn cùng sự nuối tiếc. Chẳng ai không đau khi một phần của mình mất đi. Nhưng đau theo cách nào? Những sự lựa chọn chỉ cho phép chọn một....

Nụ cười thoáng nở trên những đôi môi. Gió vẫn thổi và mặt trời vẫn chiếu sáng. Mây vẫn mang màu của mùa đông lặng lẽ. Thời tiết vùng biển Hongo vẫn bị ảnh hưởng sâu sắc của thời tiết Lamia, không lạnh giá, mà ấm áp. Và trên cao, chim vẫn bay cùng sóng.

“Hôm nay.... là một ngày đẹp trời!”

Im lặng. Đồng tình. Ba người lặng lẽ dõi theo những sự vật khác nhau. Nhưng đôi mắt ráo hoảnh.... Và đôi môi khẽ cười...

“Ta đã muốn nói với Seiza rằng trà của hắn pha rất tệ....” – Naoko nhẹ nhàng lên tiếng khi đôi mắt chăm chú nhìn đám mây xám trôi lặng lẽ. Cánh chim đập chồn như muốn sánh tầm cao với mây, rồi bất lực lượn xuống dưới – “Nhưng trong một ngày đẹp trời như hôm nay thì lại rất thích hợp để thưởng thức thứ trà ấy....”

Nakuru chỉ cười, đôi mắt lim dim. Bhamaru đứng lên, nhìn về phía boong tàu. Hắn khẽ cười....

“A.... Nhưng ta thì không muốn đâu.... Ta đã uống quá nhiều rồi....”

Lời nói bay theo gió.... Chim đưa tiếng nói lên cao.... Gió đẩy nỗi buồn đi cùng biển khơi dậy sóng....

“Công chúa, đến một ngày nào đó, tôi sẽ chết vì công chúa. Khi ấy, công chúa nhớ cầu chúc cho tôi, được không?”

Cười....

Tại sao vẫn cười khi thốt lên tên cái chết?

Tại sao lại nhẹ nhàng đến vậy?

“Nhưng ta không muốn Seiza chết. Mạng sống của người là của người. Xin đừng vì ta mà chết”

Đôi mắt xám vẫn dịu dàng cùng nụ cười mỉm trên môi.....

“Bởi vì mạng sống của tôi là của tôi, nên tôi mới muốn vì công chúa mà chết. Nếu không..... tôi sẽ không biết rằng, mạng sống của tôi vẫn còn cần thiết để làm một cái gì đó...”

Sakura ngồi thẩn thờ, người dựa vào bức vách trên boong tàu, hai tay ôm lấy chiếc bình trong suốt. Những mảnh thịt nhỏ nổi lên bên trong bình. Đã rất cố gắng, nhưng Yukito cũng không thể thu hồi toàn bộ những mảnh vụn của thân xác Seiza. Tất cả đã vỡ vụn, không còn nguyên vẹn.. Tại sao lại chết thê thảm đến thế chứ, Seiza? Tại sao lại chết không toàn thây? Tại sao ta không thể có được một phần hoàn chỉnh của người để chôn cất? Tại sao.....

Những câu hỏi vang lên trong vu vơ, rồi lại vụt trôi vào chính nơi nói xuất phát. Thật là ngốc nghếch! Tại sao mạng sống của người lại không còn cần thiết, Seiza? Đối với ta và tất cả mọi người, người thật sự rất quan trọng. Nhưng rồi, người vẫn chết. Người đã biết trước là mình sẽ chết, phải không Seiza?

Sakura không biết mình đã ngồi đây bao lâu. Cô cũng không rõ mình đã ôm bình máu của Seiza từ lúc nào. Nhưng cô biết, mình cần phải bảo vệ chút ít còn sót lại này. Eriol đã chết! Anh đã chết trong vụ nổ của đảo Hongo, vụ nổ do chính tay cô dàn dựng. Chính Sakura đã gây ra cái chết của anh. Chết mà không để lại một di vật, chết mà không để lại đến một giọt máu và một mảnh vụn của thân xác. Và cả Tomoyo. Chết..... Nằm sâu dưới đất đen lạnh lẽo, tưởng chừng đã có thể yên bình với những cánh hoa mộc lan trắng tỏa hương ngào ngạt, tưởng chừng đã có thể sống một cuộc sống an lành bên người mình yêu thương, dù không thể gặp mặt, dù không thể trao cho nhau một nụ cười, một ánh mắt, nhưng họ vẫn bên nhau. Và trên một ý nghĩa nào đó, họ vẫn sống. Họ đã sống, cho đến ngày Sakura xuất hiện....

Thân xác tan biến vào tro bụi.... Những mảnh vụn hòa cùng không khí..... Những giọt máu hòa cùng dòng nước biển..... Còn lại nơi đây, chỉ còn lại những kỉ niệm, kỉ niệm của Tomoyo và Eriol. Không một chút gì còn sót lại. Không một nắm mồ để tưởng nhớ. Họ đã hoàn toàn biến mất trên thế gian. Không còn bất cứ một vật nào để chứng minh họ đã từng tồn tại. Họ chỉ còn lại trong kí ức của những người đã gặp, đã biết, và đã sống. Sakura muốn lưu giữ lại những phần kỉ niệm ấy. Nếu bây giờ, tất cả những người có thể biết đến sự tồn tại của họ đều chết đi, còn ai có thể biết rằng những con người ấy đã sống?

Tomoyo....

Eriol...

Và bây giờ là Seiza!

Cái chết của Eriol làm trái tim quặn đau. Eriol – người bạn thân thiết cuối cùng của Sakura – đã chết do chính bàn tay cô. Xác chết nổ tan dưới cái vụn nát của kí ức. Hình ảnh ngọn lửa liếm lên phần cuối cùng của sự sống như hằn sâu vào tận trong tâm trí Sakura. Đôi mắt cô ghi lấy, ghi thật sâu hình ảnh cuối cùng ấy, hình ảnh hòn đảo nhỏ nổ tan, âm thanh của những tiếng rú vang trong không gian buổi bình minh. Đau lắm.... Rất đau.... Nhưng đến bây giờ, cô mới thật sự hiểu, thế nào là một cái chết. Đến bây giờ, cô mới biết, cái gì gọi là thê lương. Cho đến khi bước chân lên vũng máu của một người mình yêu thương, Sakura mới biết đau đớn là như thế nào....

9 năm trước, ngày cung điện sụp đổ ngay trước mắt Sakura, ngày tất cả mọi thứ biến mất, ngày kí ức bị vùi sâu trong đồng bụi tàn của đất đá, Sakura ngỡ “Tứ đại hộ pháp” đã chết. Hoặc cũng có thể, Sakura tin tưởng vào khả năng của họ, vì thế cô đã không lo lắng. Và cũng có thể, cho đến khi cô lấy lại được kí ức, Nakuru đã trở về bên Sakura, đã trở về để chứng minh rằng “Tứ đại hộ pháp” vẫn còn sống. Chính sự trở về đầy đủ, yên bình của bốn người đó đã khẳng định niềm tin mãnh liệt của Sakura: “Tứ đại hộ pháp” không bao giờ chết. Niềm tin đó vẫn luôn theo Sakura, cho đến hôm nay, cho đến khi tận mắt chứng kiến một cái chết, cho đến khi chính tay cô nhặt nhạnh từng mảnh vụn của một đời người.... Cho đến khi.... hi vọng và niềm tin cùng lúc bị dập tắt.

Tại sao lại chết, Seiza? Cái chết đau thương dưới lưỡi kiếm vô tình của một người Sakura đã không giết. Là lỗi của cô, phải không? Chính cô đã không giết Syaoran, để giờ đây, cô phải trả giá cho điều ấy...

“Không giết tôi, cô sẽ hối hận, Sakura....”

Và bây giờ, Sakura đã thật sự hối hận. Cô hối hận vì đã gặp Syaoran, hối hận vì đã yêu anh. Cô hối hận vì đã không GIẾT Syaoran. Chính sai lầm ấy của Sakura, chính trái tim yếu đuối của cô đã dẫn đến kết cục ngày hôm nay, dẫn đến cái chết của Eriol, Seiza. Người phải chết đáng ra là cô, chứ không phải là họ....

Thiên đường không còn xa nữa đâu, Sakura....

Không còn xa nữa sao, Eriol? Không còn xa nữa khi tất cả đều đã chết phải không? “Thiên đường” rồi sẽ xuất hiện khi em đã bước chân lên máu của chính những người em yêu thương? “Thiên đường” có thể còn hiện hữu không khi chính em đã giết anh, giết Seiza, và nhiều người khác nữa? Nhiều người khác nữa.... Đúng vậy! Hình ảnh một vùng biển đầm máu chợt hiện lên trước mắt Sakura. Những xác người nát tan cùng tiếng nổ kinh hồn. Ngọn lửa như muốn nuốt hết tất cả những gì nó đi qua. Những giọt máu đỏ nhuộm lấy cả không gian và dòng biển. Hòn đảo thanh bình của thiên đường năm xưa giờ chỉ còn lại trong kí ức, chỉ còn tồn tại như một huyền thoại không bao giờ có thật. Những xác chết ấy.... trôi nổi và không vẹn toàn. Người thân của họ cũng sẽ đau buồn giống như Sakura lúc này, phải không? Người thân của họ cũng uất hận giống như cô, phải không? Họ sẽ thấy gì khi nhìn xác người thân của mình vỡ vụn? Sakura đã biết, đã hiểu, hiểu khi nhìn thân xác Seiza vụn nát ngay trước mắt mình. Hiểu nỗi hận thù khi thanh kiếm của cô xuyên qua Syaoran. Hiểu khi dòng nước mắt không thể chảy. Nhưng.... chỉ là cô đã hiểu, thế thôi.

Yukito ngồi im lặng bên Sakura. Không ai nói gì. Bên ngoài, lá cờ đã rách bươm vẫn bay trong gió. Tiếng quạ réo lên trên nền trời xanh thăm thẳm. Yukito hiểu nỗi đau đớn trong lòng Sakura, mặc dù khuôn mặt cô hoàn toàn thản nhiên. Nó không còn đau đớn như khi Tomoyo chết, không còn cảm phẫn như ngày cô ôm lấy xác Touya. Hôm nay, khuôn mặt ấy hoàn toàn bình thản, bình thản đến đau lòng! Đôi mắt u buồn sâu thẳm thăm thẳm đã không gào thét, đã không vật vã, nhưng lại là sự hận thù bốc lên, trào ra qua ánh nhìn. Nỗi hận thù không bao giờ có thể dập tắt....

“Em có thể hỏi anh một chuyện không, anh Yukito?” – Sakura chợt nói. Bàn tay cô ôm chặt lấy chiếc bình đựng máu Seiza. Đôi mắt cô vẫn nhìn băng quơ vào không gian. Giọng nói đều đều như vô cảm, như chưa từng trải qua bất kì nỗi đau nào, chưa từng chứng kiến một ai ra đi – “Chúng ta đang chiến đấu vì cái gì?”

Yukito thở dài. Điều anh lo lắng dường như đã trở thành hiện thực. Có lẽ đó là điều tốt hơn với Sakura chăng? Nhưng.... ước nguyện của Touya, anh muốn thực hiện.

“Trước đến nay, em đã chiến đấu vì cái gì, Sakura?”

Sakura cười, lạnh giá:

“Vì cái gì à? Vì ‘Trả thù’. Em muốn trả thù cho ba mẹ. Nhưng ngày đó, em bị lôi cuốn bởi sự thù hận của anh hai. Em không hề có ý muốn trả thù. Còn từ ngày anh hai mất, em thật sự muốn trả thù cho anh hai. Nhưng.... đến bây giờ, em chợt hỏi, Em đang chiến đấu vì cái gì? ‘Vì hạnh phúc của mọi người’, điều đó thật vô lí. ‘Vì hạnh phúc của mọi người’, vậy mà lại có đến hàng ngàn người chết, hàng ngàn gia đình gặp bất hạnh. Chỉ vì em muốn ‘Trả thù’ mà mọi người chết. Eriol.... và cả Seiza....”

Nếu không chiến đấu nữa, Sakura sẽ hạnh phúc hơn chứ? Rồi cô sẽ sống yên bình, phải không? Sống yên bình với nỗi day dứt trong lòng vì những người đã chết, vì những người vẫn đang chiến đấu sao?

“Em sẽ từ bỏ chứ, Sakura?”

Yukito lặng lẽ nói sau một hồi lâu im lặng. Anh vẫn biết những lời an ủi của anh lúc này không thể khiến nỗi đau của Sakura vơi bớt, chính vì vậy mà anh không nói gì. Nhưng bây giờ, anh phải nói. Sau một lúc im lặng, Sakura khẽ cười:

“Từ bỏ? Tại sao?”

“Anh nghĩ....”

“Em hiểu. Anh sợ rằng em sẽ từ bỏ khi thấy bao nhiêu người chết, đúng không? Không, Yukito! Em sẽ không từ bỏ. Em sẽ không từ bỏ cho đến khi nào giết được Li Syaoran”

Sakura nói với nụ cười lạnh giá trên môi. Cô đang cười cùng nỗi đau, cười với khuôn mặt bình tĩnh và đôi mắt vô hồn, vô cảm. Cô đang cười giống như một người không có trái tim. Nụ cười không còn là của “thiên thần”.

“Hãy cứu Syaoran..... Chỉ Sakura mới làm được điều đó....”

Đến bây giờ, đã không ai có thể cứu được Syaoran nữa rồi, Garraku! Bởi vì bây giờ, chính Sakura mới là người cần được cứu.

Hận thù....

Chết chóc....

Bởi vì chiến tranh luôn tàn khốc....

“Về kinh thành Tomoeda.....” – Yukito thở dài, xoa nhẹ mái tóc bết máu của Sakura – “....rồi anh sẽ cho em xem em đang chiến đấu vì cái gì, Sakura....”

Thiên đường không còn xa nữa đâu, Sakura.... Chỉ một chút nữa thôi...

Chỉ một chút nữa thôi.... Rất gần.....

Con tàu lặng lẽ lướt đi. Phía sau, một đoàn tàu thuyền vội vã đi theo, bỏ lại sau những phần kí ức cuối cùng của một thiên đường đã từng tồn tại.

Ngoài mắt trông lại, lửa đã tàn. Mặt trời yếu ớt chiếu sáng vùng biển của thần Chết. Đảo Hongo – lãnh địa của thương buôn – giờ đây chỉ còn là một huyền thoại trong kí ức của những người còn sống - những người đã chứng kiến giây phút cuối cùng của một thiên đường....

Vĩnh biệt

CÒN NỮA

60. Chương 60: Ta Nhất Định Phải Sống!

Khi nắng trải dài trên hàng cây xanh cùng tiếng chim hót vang, cũng là lúc bầu trời Clow báo hiệu một mùa hạ nóng bức đang đến gần. Những cơn mưa bất ngờ đổ xuống cùng sấm chớp làm nhiều người chột giật mình. Chớp rạch ngang như muốn xé rách bầu trời. Còn trùng cất tiếng hát, chúc mừng một mùa nắng mới lại tới. Thời gian vẫn trôi, không ngừng lại. Thời gian không đợi chờ không gian. Nắng vẫn lên, vẫn làm mướt những hàng cây, những nhành hoa cùng những cánh bướm rập rờn. Thiên nhiên vẫn cố gắng trưng bày phần đẹp đẽ nhất của mình ra, để khoe, để diện, mà không hề biết, máu đang làm lu mờ vẻ đẹp thơ mộng của thiên nhiên.

Lại một mùa xuân qua đi, một mùa xuân với tiếng khóc than trong kinh thành Kinomoto, một mùa xuân cây cối vẫn đâm chồi, muôn hoa vẫn đua nở, nhưng con người không còn nở nụ cười. Máu đỏ nhuộm thắm kinh thành. Tiếng khóc than vang lên trên từng ngõ ngách. Năm xưa, dù người dân Clow không phải là những người có cuộc sống sung túc, nhưng kinh thành Tomoeda, đặc biệt là khu phố quý tộc vẫn luôn giữ được vẻ ngoài hào nhoáng ỳnh. Tiếng ồn ã, tiếng buôn bán, công việc kinh doanh..... diễn ra trên diện rộng, tạo nên vẻ phồn hoa cho Tomoeda. Nhưng đó là năm xưa, giống như một thời quá khứ xa xăm đã trôi vào quên lãng, trôi dạt về phương xa xô theo những cánh quạ đen bay trên bầu trời xanh. Xác chết nằm thành đống trên đường phố. Người chết đói, người chết do sự tra tấn của quân lính triều đình.... Những hố chôn tập thể vẫn ngày một đầy lên, cho đến một ngày, những hố chôn ấy không còn đủ để chứa xác người. Bãi rác nằm gần nghĩa trang ở khu phố quý tộc xưa đã trở thành nơi ném xác người của quân triều đình. Ruồi bọ bâu trên xác chết, giờ tạo thành khoảng không gian đen ngòm trước những thối nát cùng tiếng oán than. Mùi tử khí bốc lên ghê rợn, hòa vào không khí mùa xuân, hòa vào không gian mùa hạ đang chậm rãi đến gần.

Mùi khói bốc lên khét lẹt, nhấn chìm kinh thành Tomoeda vào màu xám xịt và sự u ám. Để truy quét Kinomoto, triều đình cho đốt trụi khu phố quý tộc. Cả một dãy phố chìm vào biển lửa. Những ngôi nhà khang trang, những cánh cổng rộng lớn, những khu vườn rậm rạp..... biến mất vào màu đỏ rực của tử

thần. Quá khứ, kỉ niệm..., tất cả bị chôn vùi trong hơi nóng nực của lửa và mùi khó chịu của khói. Sonomi Daidouji tặc lưỡi bỏ ngôi nhà mình đã sinh sống suốt bao năm lại, cùng Yukito, Hiyula và Akane chuyển lên núi Kanka chỉ trước khi lửa cháy một ngày, nhờ đó thoát khỏi sự truy sát của thần Lửa. Nhưng hàng trăm người thiệt mạng, hàng chục đứa trẻ cất tiếng khóc trong sự bỏng rát, trong tiếng than của lửa đỏ. Chết chóc bao trùm cả kinh thành. Nỗi căm hận, sự đau xót vây kín những khuôn mặt lầm lem. Hận triều đình, hận cả Kinomoto.

Mùa đông năm trước, từ đảo Hongo trở về, Sakura đã tận mắt thấy thế nào là “địa ngục trần gian”. Những xác người hôi thối bốc mùi trong giữa cái lạnh mùa đông, những con người khốn khổ vạ vật dưới đất, những đứa trẻ bám lấy vạt áo cô chỉ để xin một chút gì ăn bảo toàn mạng sống. Những người già nằm ngả trên phố. Những tên lính sẵn sàng giết một người dân vô tội chỉ vì người đó đi lướt qua chúng. Tiếng khóc, tiếng kêu gào vọng vào tai. Nỗi hận thù ngấm sâu vào từng giọt máu. Cảnh tượng thê thảm của kinh thành Tomoeda phồn hoa một thời trải dài trước mắt Sakura. Có lẽ, đúng như Yukito nói, cô đã biết, cô chiến đấu vì cái gì.

Trở về kinh thành khi tòa nhà đã cháy rụi, Sakura cùng “Tứ đại hộ pháp” chuyển về sống tại doanh trại quân đội ở khu vực núi Kanka. Sakura, với sự giúp đỡ của Naoko và Yukito, đã cố gắng chiếm lấy sự ủng hộ của người dân. Đối với dân chúng ở các khu vực ngoài, công việc không quá khó khăn. Người dân vốn đã chịu khổ do sự bóc lột của triều đình, nên dễ dàng đồng ý đi theo quân Kinomoto gần như ngay lập tức. Nhưng đối với dân chúng kinh thành, việc thuyết phục đã kéo dài khá lâu. Nhờ những việc Sakura đã cho giúp đỡ khu dân nghèo trong kinh thành khi chưa đi Lamia, nên người dân nghèo ở đó cũng đồng ý giúp đỡ. Những người dân sống ở các khu kinh tế trọng điểm của kinh thành trước đây thì không đơn giản như vậy. Bọn họ đã từng có cuộc sống sung túc, sống trong nhung lụa giàu sang, trong tiếng cười và niềm vui. Bọn họ nuôi tiếc niềm hạnh phúc ấy, dù chỉ là một thứ ảo ảnh. Theo họ, chính Kinomoto đã phá vỡ cuộc sống của họ, đẩy họ vào đau khổ, bất hạnh. Họ căm ghét triều đình, nhưng cũng không ủng hộ quân Kinomoto. Sau một thời gian thuyết phục, chi trả tiền ăn, cung cấp lương thực..., nhưng vẫn không thể khiến những người dân khốn khổ ấy đổi ý, Sakura đành chấp nhận sự thất bại. Tuy nhiên, do dân chúng, dù không theo phe Kinomoto, nhưng cũng không giúp triều đình, nên quân Kinomoto tạm thời có thể yên tâm.

“Đồi ma” vẫn là một nơi khiến nhiều người khiếp sợ. Không ai dám đến gần khu vực này, kể cả quân lính triều đình. Do vậy, nơi đây là một địa điểm an toàn, thích hợp cho công việc huấn luyện quân đội, mở doanh trại và thực hiện những hoạt động bí mật khác. Thương buôn thường xuyên giúp đỡ quân đội trong vấn đề lương thực, nhưng cũng chưa từng đến gần khu vực này. Mọi công việc trao đổi đều do Yukito trực tiếp thực hiện ở rừng Tomoeda. Gần đây, triều đình kiểm soát nghiêm ngặt vấn đề lương thực. Tất cả thương buôn đều không được đưa lương thực ra khỏi kinh thành khi không có lệnh. Hàng hóa từ ngoài vào kinh thành hoặc từ kinh thành ra đều được kiểm tra kĩ càng qua 5 trạm. Giải quyết vấn đề lương thực trở thành nỗi lo của Yukito và Sakura. Cuối cùng, Yukito quyết định mua lương thực của người dân sống ở sau núi Kanka. Đây là việc làm có tính đánh cược cao, bởi nếu có mối liên hệ với người vùng núi Kanka, tính bảo mật sẽ giảm sút, có nguy cơ bại lộ địa điểm doanh trại. Mọi việc giao dịch đều được trao lại cho “Thủy thần” Naoko của “Tứ đại hộ pháp”.

“Đồi ma”, Tiếng quân đội luyện tập dội vang vào từng hốc cây. Mặt trời chiếu xiên xiên, nhuộm đỏ cả khoảng trời. Hoàng hôn trải dài trên từng hàng cây. Những giọt mồ hôi đổ xuống, thấm đẫm nền đất, rồi đỏ rực lên giữa bầu trời buổi chiều tà. Dưới sự chỉ đạo của Sonomi Daidouji và Nakuru, quân đội Kinomoto luyện tập tích cực. Sau thắng lợi ở đảo Hongo, quân đội Kinomoto đã không còn lo lắng về vấn đề vũ khí. Tất cả đều được trang bị những thứ vũ khí tối tân nhất của Shimon, khiến quân đội thấy tự tin hơn vào chiến thắng trước mắt. Hiện nay, Bhamaru vẫn tiếp tục đi tìm và bổ sung quân đội. Quân Kinomoto lại bắt tay xây dựng lực lượng, sẵn sàng ột trận chiến quyết định cuối cùng.

Khu nhà xây dựng vội vã, ánh lên những tia sáng phản vào từng lớp đất vẫn còn ướt sau trận mưa rào bất chợt đổ xuống. Cột nhà nhìn yếu ớt, nhưng vẫn đủ để nâng đỡ ngôi nhà trong suốt những cơn thịnh nộ của trời đất. Côn trùng cất tiếng kêu vang dội những lớp đất ướt. Trời tối dần. Quân lính dừng buổi tập, trả lại không gian yên tĩnh cho vùng núi Kanka. Sonomi và Akane phụ trách việc bếp núc cùng những người phụ nữ ít ỏi còn sót lại sau trận chiến ở “Xứ Tuyết”. Tiếng ồn ã tắt đi, chỉ còn tiếng chim hót trở về tổ, tiếng lá cây xào xạc. Ánh mặt trời đỏ rực, nhuộm không gian, nhuộm cả nỗi lòng.

“BHAMARU..... BHAMARU.... RA ĐÂY NGAY!”

Tiếng gọi lớn vang dội, cắt ngang sự tĩnh lặng của khu rừng núi hiểm trở. Giọng nói dội vào vách nhà, vọng lên thành những tiếng vang ồn ào. Quân lính ngừng tắm rửa, ngóng tai nghe. Phụ nữ ngừng nấu nướng. Những chú chim giật mình vì tiếng động lớn. Mái tóc vàng bay trong cơn thịnh nộ. Những giọt mồ hôi nhỏ trên nền đất. Thanh kiếm rung lên như hòa cùng sự giận dữ của chủ nhân.

“Đừng hét ầm lên như thế, Nakuru” – Bhamaru xuất hiện cùng bình rượu trên tay. Đôi mắt đỏ thờ ơ nhìn Nakuru như một sự đương nhiên luôn luôn là thế. Nakuru dừng lại, ngắt luôn tiếng hét vang của mình. Hai đôi mắt gườm gườm nhìn nhau. – “Ta biết người nhớ ta nhưng....”

“Im đi, ‘Đầu lợn’” – Nakuru quát lên, không làm Bhamaru giật mình mà chỉ khiến đôi mắt đỏ của hắn trở lên dữ dằn hơn. Sự thờ ơ biến mất. Bhamaru sẵn sàng vào vị trí chiến đấu, chỉ cần có điều kiện – “Người lấy bình rượu đó CỦA TA”

Bhamaru cười khẩy, đưa bình lên uống, rồi đùng đưa như chọc tức:

“Ồ, ‘Của người’? Từ đâu ra vậy?”

“Trên đó chẳng gì ‘Của chủ tướng’ là gì? Rượu do Naoko lấy về, mà ‘chủ tướng’ của cô ta chính là TA!” – Nakuru giậm chân tức giận. Sau cuộc tập luyện với quân đội, mái tóc hắn bắt lại vì mồ hôi, nhưng vẫn không hề suy giảm tính hiếu chiến tiềm ẩn trong máu. Nakuru rút kiếm, sẵn sàng chiến đấu.

“Tốt thôi! Tốt thôi!” – Bhamaru vung vung cây chùy một cách hờ hững. Vắt bình rượu qua vai, Bhamaru đứng đối mặt với sự tức giận của Nakuru. Nụ cười gần nở trên môi hắn – “Người là một kẻ ngu ngốc, Nakuru! Nhưng sự ngu ngốc lớn nhất của người là tự nhận mình là ‘Chủ tướng’ trước mặt ‘Chủ tướng’ thật sự của ‘Tứ đại hộ pháp’ – tức là TA. Kẻ muốn soán ngôi thông thường sẽ là án tử”

Nakuru cười nhạt. Hai đối thủ lao vào nhau. Tiếng binh khí lại vang lên làm náo động khu núi vắng. Quân lính khẽ cười, những người phụ nữ lại cất tiếng hát để tiếp tục công việc của mình. Văng vẳng trong gió, tiếng hai kẻ hiếu chiến hét vang. Chiếc bình lắc lư trên vai Bhamaru. Nakuru vươn tay, cố gắng cướp lấy, nhưng chỉ là vô ích. Bờ vai Bhamaru rộng, kết hợp với thân người to lớn của hắn đủ để gây khó khăn, ngăn cản mọi nỗ lực của Nakuru. Cả hai gào lên, lại tiếp tục tung ra đủ mọi chiêu thức. Bình rượu lắc mạnh, rồi tuột xuống.

“Ồi không...”

Cả hai rên lên, đồng loạt lao xuống. Trong thời kì thiếu thốn lương thực như hiện nay, để có được một bình rượu, chắc chắn Naoko đã phải vận dụng toàn bộ tài thương lượng của cô. Chỉ một giọt rớt ra cũng đã là một sự lãng phí ghê gớm. Bàn tay to của Bhamaru giơ ra sẵn sàng đỡ lấy khi bình rượu rơi xuống. Nakuru cũng xoài người để đón. Nhưng.... “chiếc bình quý” ấy không xuất hiện trên bàn tay của họ. Thay vào đó, một đôi giày lấm lem bùn đất đứng chắn trước mặt hai người.

“Các người đang luyện tập cái gì à?”

Giọng nói trong veo vang lên giữa không khí nóng oi ả của một buổi chiều tối mùa hạ. Naoko cầm bình rượu, đôi mắt trầm lặng giấu sau cặp kính dày, giấu đi cả một thoáng ngạc nhiên khi nhìn hai người đồng đội. Nakuru và Bhamaru thở phào, nhìn bình rượu đã an toàn trên tay Naoko. Naoko giơ bình rượu ngang trước mặt, lẩm nhẩm hàng chữ viết trên đó.

“‘Của chủ tướng’? À, chắc là rượu ta đem về cho binh lính. Không ngờ bọn họ muốn để cúng Thái tử Touya” – Naoko nói bằng giọng trầm lặng kéo dài khi nhìn hai người đồng đội nằm dưới đất – “Các người đã uống à?”

Nakuru đứng dậy, cẩn thận. Bhamaru chỉ cười trừ quay đi. Naoko nâng cặp kính mắt, nhìn chăm chú vào vẻ cau có của hai người. Cô khẽ quăng bình rượu qua vai, cùng chiếc bình lớn ở trên lưng. Hai chiếc bình chạm vào nhau, kêu lên những tiếng vui tai. Naoko lục tìm trong chiếc túi đem theo bên mình, lôi ra một cuốn sổ nhỏ:

“Được rồi.... ‘Thỏ thần’ Bhamaru và ‘Phong thần’ Nakuru.... Mỗi bữa ba suất.... Hơi nhiều.... Từ giờ, sẽ giảm đi, còn hai suất cơm một bữa”

Naoko lẩm bẩm như nói với chính mình. Đôi mắt u buồn phẳng lặng không để ý đến sự sừng sốt xen lẫn cơn giận dữ bùng lên trong ánh mắt Nakuru. Bhamaru há hốc mồm kinh ngạc đến thẳng thốt. Khi Naoko vừa quay đi, một thanh kiếm chặn ngang cổ cô. Những lỗ nhỏ phản chiếu ánh sáng đỏ thẫm như màu máu của buổi chiều tà trên vùng núi. Lá cây xào xạc, in bóng trên lưỡi kiếm sáng loáng. Naoko bình thản nhìn thanh kiếm, hơi đảo mắt về phía người chủ của nó.

“Lâu nay ta nín nhịn người vì người là người trực tiếp lo việc lương thực, nhưng hôm nay người đã đi quá xa rồi, Naoko. ‘Cắt suất cơm của ta’? Người đang muốn tiếm quyền đây”

Naoko nhìn Nakuru bằng đôi mắt lặng yên. Không một gợn sóng, không một sự lo lắng, không có cả bất ngờ. Cô đảo mắt xuống cuốn sổ trên tay.

“Ta đã ngờ người không gây sự với ta là do hối lỗi vì những gì đã phá của ta suốt thời gian qua, không ngờ chỉ vì miếng ăn.... ‘Phong thần’ Nakuru, giảm thêm một suất, còn lại một”

Tiếng kiếm xé gió vang lên trong màu trời đang thẫm lại. Xa xa, mùi khói tỏa lên ảm áp. Không gian đượm buồn, nhưng vẫn tỏa lên sự thân quen của cuộc sống. Tiếng bước chân, tiếng cười nói vọng vào những gốc cây già u uất. Những ánh mắt hơi dừng lại khi tiếng võ vang lên. Tiếng võ dội vào khoảng trời, dội vào cánh chim bay vội vã. Bóng tối bao trùm rừng cây bao la tăm tối. Khoảng ánh sáng cuối cùng của mặt trời rọi lên những giọt nước tung lên cao theo tiếng vỗ của chiếc bình. Bình rượu lặn xuống đất, vỡ tan. Dòng nước trắng **c trào ra, ngấm vào nền đất ướt.

Cặp mắt bình lặng của Naoko nhìn xuống đám bình vỡ nát dưới chân. Cả người cô ướt sũng nước. Cô đưa tay cất cặp kính mắt vào chiếc túi đeo bên mình, quay lại nhìn Nakuru:

“Đây là chiếc bình thứ 99 rồi, Nakuru....”

Nakuru vác thanh kiếm lên vai, cười khẩy:

“Vậy ta sẽ làm cho nó tròn 100”

Hai đầu thủ lại lao thẳng vào nhau. Tiếng gươm chạm vào thanh kiếm đang lóe lên những tia sáng cuối cùng, tạo thành những âm thanh vui tai. Bhamaru khẽ lắc đầu, nhặt những mảnh vỡ của bình rượu, tiếc rẻ. Hắn nhìn hai người đồng đội đang giao đấu bằng vẻ mặt thích thú. Bọn họ vẫn luôn đấu với nhau, nhưng vẫn chưa một lần phân thắng bại. Mỗi lần “Phong thần” và “Thủy thần” giao đấu, Bhamaru chỉ được lợi chứ không thiệt hại gì. Trong “Tứ đại hộ pháp”, có lẽ chỉ có Seiza chưa từng đấu với ai. Hắn luôn biết cách giữ hòa bình với các thành viên, dù những câu nói của hắn thường đánh thẳng vào điểm yếu và nổi bực tức của người khác. Phải rồi.... Bhamaru thờ dài. Seiza cũng đã chết được một thời gian. Suốt khoảng thời gian qua, công chúa vẫn sống bình thường, vẫn điều khiển mọi công việc của quân đội, nhưng đôi mắt công chúa dường như u buồn hơn. Bhamaru nhìn sang phía Nakuru và Naoko. Nakuru vẫn hét lên ầm ĩ, vẫn cố tận dụng tất cả những cơn gió yếu ớt của mùa hè để giao đấu với Naoko. Naoko vẫn bình tĩnh đối phó. Mọi thứ vẫn bình thường. Bình thường ở bề ngoài.... Vì tận sâu trong tim, Bhamaru biết, tất cả đều cảm thấy trống vắng như nhau.

Mặt trời chỉ còn lại một vầng đỏ giữa bầu trời. Một ngày lại đang qua đi. Thời gian vẫn không đợi chờ. Bhamaru khum tay nhìn lên trời. Khẽ cười....

“Vậy là.... Mùa hè sắp tới rồi....”

Sakura khẽ đưa chân trên chạc cây to. Những tán lá xanh um tùm, che lấp thân hình nhỏ bé của cô. “Đôi ma” vẫn không thay đổi. Mỗi buổi chiều tà, những cây hoa anh đào từ từ hiện lên trong sương mù, giống như bóng ma mơ hồ lặng lẽ. Mùa xuân đã kết thúc, hoa anh đào cũng đã tàn hết. Những cành cây rắn chắc, lá xanh bay xào xạc cùng tiếng chim hót vang rộn rã. Một buổi chiều tối mùa hạ, một buổi chiều tà mang theo nỗi buồn man mác. Mùi khói lan tỏa trong không khí, ảm áp mà sao vẫn buồn vui vợi. Những cây hoa anh đào nhẹ nhàng lung lay, gợi nhớ đến một khoảng kí ức xa xưa. Người đầu tiên chỉ cho cô những cây hoa này, người đã cố gắng làm mọi việc trong buổi chiều đông lạnh giá chỉ để có thể giành thời gian tạo niềm vui cho cô, người mà Sakura đã vô tình dành trọn trái tim mình.... Li Syaoran.... người mà cô muốn giết.

Hoàng hôn đang tắt dần. Đôi mắt Sakura buồn lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời chậm rãi xuống núi. Năm xưa, khi cùng Tomoyo ngắm hoàng hôn buông xuống, Sakura luôn linh cảm nỗi buồn đau sẽ xảy ra vào thời điểm mọi thứ lại tàn ấy. Dù thời gian trôi qua, dù trải qua bao gian nan cuộc đời, nhưng Sakura vẫn không thích Hoàng hôn. Đối với cô, hoàng hôn luôn mang theo chết chóc. Màu của hoàng hôn đỏ như màu máu, rực như tâm trạng đau đớn cùng sự tang thương. Cũng trong buổi hoàng hôn, Sakura đã chứng kiến khung cảnh thê lương của kinh thành. Cũng vào thời điểm mặt trời lặn tắt, cô đã nghe thấy tiếng kêu gào cầu cứu của những sinh linh nhỏ bé trong kinh thành Tomoeda phồn hoa một thời. Một buổi hoàng hôn đau thương. Một buổi hoàng hôn không thể nào quên, buổi hoàng hôn đã giúp Sakura biết, cô cần phải tiếp tục đấu tranh, không chỉ là trả thù.

Bởi vì chính Sakura gây ra, cô phải chuộc lại.

Cô phải cứu những sinh linh ấy....

Chiến tranh luôn khốc liệt. Lòng nhân từ và thương người không thể tồn tại trong chiến tranh. Sakura biết rồi sẽ có lúc, cô mất toàn bộ những người cô yêu thương. Và cũng sẽ có lúc, cô mất đi cả trái tim mình. Nhưng cô không từ bỏ. Nhất định không bao giờ từ bỏ. Đó là lời thề của cô!

“Một khi đã thề lời thề Hoàng hôn thì không bao giờ có thể thay đổi đâu, Sakura”

Sakura chột cười. Anh đã từng thề với Hoàng hôn phải không, Li Syaoran? Vì vậy, anh không bao giờ thay đổi lời thề của mình, dù đó là lời thề sẽ giết tôi, phải không?

“Công chúa?”

Một giọng nói trầm trầm vang lên bên dưới cất ngang luồng suy nghĩ của Sakura. Trời đã tối dần. Những cơn gió bắt đầu mang theo hơi lạnh của mùa đông. Sakura mỉm cười nhìn đôi mắt đỏ lo lắng nhìn lên trên.

“Công chúa lại trèo cao quá rồi!” – Bhamaru cười – “Xuống thôi. Đến giờ ăn rồi”

Sakura khẽ cười khi Bhamaru vươn người, dùng đôi tay mạnh mẽ của hắn nâng cô rời khỏi cành cây, đặt lên vai. Những khoảng kí ức vô hình chợt ủa về. Một kí ức bình yên của những năm tháng tuổi thơ mãi mãi không bao giờ trở lại....

“Người càng lúc càng cao lớn, Bhamaru” – Sakura cười khi Bhamaru bắt đầu bước trở ra khỏi khu đồi mang theo cô trên đôi vai rộng – “Ngày xưa, khi ta trốn ba trên mái nhà, trên cây, cũng toàn người đưa được ta xuống”

Bhamaru chỉ cười. Mặc Seiza, khi còn sống, vẫn luôn lải nhải điệp khúc “công chúa đã trưởng thành”, nhưng đối với Bhamaru, công chúa Sakura mãi chỉ là một cô gái bé nhỏ cần bảo vệ. Và hắn nguyện trở thành người cha, người anh, chỗ che cho công chúa. Mãi mãi...

“Hồi bé, người vẫn luôn đặt ta trên vai. Bây giờ cũng vậy, mặc dù ta đã lớn nhiều rồi. Bhamaru vẫn khỏe mạnh như vậy.... Ta rất vui...”

Sakura bám vào mái tóc rối bù của Bhamaru. Hắn chỉ cười. Cũng đã bao nhiêu năm, hắn không hề đặt cô công chúa nhỏ trên vai. Có thể hắn đã quên mất trọng lượng của công chúa lúc nhỏ, vì vậy, đến tận bây giờ, hắn vẫn thấy cô nhỏ bé như bao năm về trước. Nhưng hắn cũng biết, thời gian đã làm thay đổi tất cả. Cô công chúa nhỏ ngày nào giờ đã là một nàng công chúa có đôi mắt u buồn. Đôi mắt sâu thẳm, lời nói lạnh lùng nhưng vẫn chứa chất nỗi đau. Thầm kín và đau đớn.... Ấy là “số phận” của công chúa, phải không, Quốc vương? Phải chăng Người biết rằng, công chúa sẽ đau khổ mà vẫn trao sứ mệnh này cho công chúa? Người cũng có lúc sai lầm, đúng không?

“Vậy là....” – Sakura trầm ngâm. Đôi mắt cô ngập bóng tối. Không ai biết, cô đang nghĩ gì. Không ai biết, cô đang cảm thấy gì đằng sau đôi mắt tối tăm kia... – “... ‘Tứ đại hộ pháp’ chỉ còn lại ba người. Người, Nakuru, Naoko.... Sẽ có một lúc nào đó, ta mất cả ba người, và nhiều người khác nữa. Ta biết, nhưng ta không thể làm gì khác. Xin lỗi... Ta thật sự xin lỗi...”

Công chúa vẫn luôn đau lòng, công chúa vẫn luôn tự trách mình về cái chết của Seiza, của thái tử Eriol Hiragirawa, của tất cả những xác chết la liệt trên bờ biển Hongo, trên đường phố kinh thành Tomoeda. Bhamaru cố nén tiếng thở dài, xót xa. Công chúa biết, nếu trận chiến kéo dài, tất cả mọi người: “Tứ đại hộ

pháp”, Yukito Tsukishiro, người trong gia tộc Kinomoto còn sót lại, binh lính, người dân... tất cả rồi sẽ chết. Rồi công chúa sẽ tiếp tục đau lòng. Rồi công chúa sẽ lại trách mình. Nếu như trận chiến kết thúc sớm hơn.... Nếu như chỉ cần một người hi sinh.... Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Bhamaru. Một ý nghĩ táo bạo....

“Đừng nói thế, công chúa” – Hắc cười. Hắc đã quyết định, một quyết định nhanh chóng của một kẻ không bao giờ sử dụng bộ óc của mình vào những quyết định quan trọng. Nhưng hắc vẫn sẽ thực hiện điều hắc nghĩ, cho dù là sai lầm – “.....Tất cả chúng tôi đều cảm ơn công chúa....”

Có lẽ.... đã có một đôi mắt ngạc nhiên....

Có lẽ.... đã có một quyết định trong buổi chiều tối...

Có lẽ.... đã có một nụ cười....

Bóng tối trải dài, bao trùm tất cả. Bởi thế, tất cả vẫn chỉ là “Có lẽ”....

Một ngày nóng bức. Mặt trời dường như vẫn đang cố gắng phô trương những tia sáng đẹp nhất của mình xuống trần gian. Sự oi ả làm cánh chim như ngừng lại, còn trùng như ngừng tiếng kêu. Cái nóng thiêu đốt sự sống. Nóng làm khuôn mặt đầm mồ hôi, làm mái tóc ướt đầm, làm bộ quân áo ướt lại. Hơi nóng khiến xác chết phân hủy nhanh hơn. Mặt trời làm mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, phả vào từng ngách tường, dội lên những tán lá. Nóng bức khiến mùi tử khí bốc lên ngột ngạt. Chim quạ chao liệng trên bầu trời. Có lẽ cái nóng làm cánh chim chùn lại. Chim lại bay đi, để lại tiếng thét vang, tiếng kêu gào cùng những con người gục xuống.

Syaoran nhìn ra ngoài, ngắm nhìn những tia nắng nhảy nhót trên tán lá xanh. Một mùa hè mới, một câu chuyện mới. Căn phòng của anh vẫn ẩn mình trong màu xanh của lá cây, trong tiếng kêu râm ran của những loài côn trùng mùa hè. Loài hoa mùa hạ tỏa mùi thơm thoang thoảng, không xua tan đi không khí u ám của kinh thành Tomoeda. “Tây điện” vẫn nằm im lặng, trầm mặc trong dòng chảy của thời gian. Những lớp tường tróc ra, cổ kính. Syaoran mỉm cười khi suy nghĩ chợt trôi qua đầu. “Tây điện”, một thời quá khứ, một thời hoàng kim, và một vùng đất hoang phế. Tất cả chỉ còn lại trong kí ức của những con người hoài cổ vẫn đang sống. Nhưng trong đó, không có anh....

Kinh thành Tomoeda vẫn u ám, vẫn đầy chết chóc. Xác người không tràn đầy đường, nhưng những người ngã gục vì đói khát vẫn tăng thêm. Mọi việc đã thay đổi chỉ trong năm năm. Khi từ đảo Hongo trở về, anh đã không tin rằng, nơi mình đang đứng là một kinh thành đã từng một thời sung túc, là nơi tập trung của những người giàu có nhất. Syaoran đã trở lại khu phố quý tộc năm xưa. Khu vườn ngập lá cây, che chắn mọi ánh sáng giờ chỉ còn lại đám tro tàn. Ngọn lửa quét đi toàn bộ những gì nó thấy, liếm sạch những kỉ niệm và hồi ức. Syaoran không phải là một người luôn sống trong quá khứ, nhưng một khung cảnh gắn liền tuổi thơ biến mất, một cảm giác kì lạ chợt trở lên trong lòng anh. Có thể, đó là nỗi tiếc....

“Cậu lại đang suy nghĩ gì à, Syaoran?”

Giọng nói cắt ngang luồng suy nghĩ của Syaoran. Anh cười, không quay lại. Đôi mắt hổ phách khẽ liếc nhìn thân thể của chính mình. Anh nằm trên giường, yếu ớt và không sức phòng vệ. Từ ngày trở về từ đảo Hongo với những vết thương sâu trên người, Syaoran buộc phải nằm im trên giường, đón nhận sự chăm sóc của Rika và Terada. Bà Li – mẹ anh – cũng không tra hỏi gì về thất bại lần này của anh. Syaoran cười thầm. Có thể nào, anh vẫn là con của bà, phải không?

“Rika đã ổn hơn chưa, Terada?”

Terada nhún vai, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Syaoran. Cười...

“Cô ấy chỉ bị ngã xuống biển thôi, không bị thương.... giống như cậu...” – Hắc trầm ngâm, nhìn sâu vào đôi mắt buồn của Syaoran, như cố gắng tìm kiếm trong đó một ý nghĩ. Nhưng vô ích. Terada cười, dò hỏi – “Hôm đảo Hongo nổ tung, tôi đã nhảy xuống biển tìm Rika. Trong khi chúng tôi đang chơi với giữa biển, không biết bám víu vào đâu, thì thấy con thuyền của cậu. Có lẽ thật là may mắn, phải không?.... Thật là may mắn khi bắt gặp một con thuyền nhỏ xíu, chở một người bị thương nặng gần chết....”

Terada dừng lại. Syaoran không nói gì, chỉ mỉm cười. Anh dựa đầu vào tường, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn ra ngoài, như có một ma lực mãnh liệt đang thu hút. Tiếng Terada lại vang lên trong không gian yên tĩnh của gian phòng:

“Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, tại sao cậu bị thương nặng đến thế, Syaoran?”

Syaoran cười nhẹ:

“Đấu với ‘Hỏa thần’ của ‘Tứ đại hộ pháp’ thì làm sao mà ‘bị thương nhẹ’ được....”

“Tôi không nói những vết thương ấy. Vết thương có thể cướp đi tính mạng của cậu là vết thương ở phần ngực, chỉ còn một chút nữa là trúng tim. Nếu hôm đó tôi không kịp sơ cứu cho cậu thì có lẽ giờ đây chúng ta không thể ngồi đây nói chuyện nữa. Vết thương đó là vết kiếm đâm, trong khi ‘Hỏa thần’ sử dụng thương. Hơn nữa.... Đây là một thanh đoản kiếm...”

Syaoran quay lại nhìn Terada. Khẽ cười.... Bàn tay anh chạm lên vết thương đã được băng kín trên ngực. Một vết thương sâu... Một nhát đâm đủ để kết thúc sinh mạng của anh. Nếu hôm ấy, “Người đó” đâm anh trong trạng thái bình tĩnh hơn thì chắc chắn, anh đã chết. Nhưng anh vẫn còn sống, nên mọi việc vẫn còn tiếp tục....

“Anh biết rồi thì cần gì hỏi thêm nữa, Terada”

Terada cười, buồn bã, đứng lên. “Nghỉ ngơi đi, Syaoran!” – hắt đóng cửa phòng, để lại phía trong một đôi mắt u buồn và một nụ cười đau thương. Những hình ảnh thoáng ẩn hiện trong ánh mắt màu hổ phách. Một đôi mắt xanh lục bảo chỉ chất chứa hận thù. Mọi việc vẫn diễn ra đúng như anh mong muốn, nhưng tại sao lại buồn như vậy?

Chỉ một chút nữa thôi, Sakura....

Thời gian lặng lẽ trôi....

Trái tim lặng lẽ đau....

Mặt trời vẫn chiếu sáng

Mùa hè tới khi xuân kết thúc

Hoàn toàn....

Một đêm mùa hạ với bầu trời đầy sao và ánh trăng sáng vàng vạc. Mặt trăng khuyết vẫn đủ sáng để soi tỏ những bóng lá cây với nhiều hình thù kì lạ, xào xạc trong gió. Một buổi tối đẹp trời, cùng những tiếng hát vang của côn trùng, vũ điệu tuyệt diệu của nữ thần bóng đêm, và bản hòa ca của gió. Bầu trời như rực sáng bởi màu sắc huyền ảo của ánh sao. Ánh trăng dát vàng khung cảnh, dát bạc thế gian, tỏa hương dịu dàng xuống những nhành hoa. Một buổi tối thích hợp cho việc dong chơi, ngắm cảnh. Một buổi tối nhuộm màu sắc bình yên...

Một bóng người lặng lẽ chít lại chiếc khăn bịt mắt. Chiếc mũ đen ẩn màu trong màu áo đen khoác trên người. Đôi mắt đỏ thoáng buồn nhìn lại căn nhà vẫn ẩm ướt, vẫn thoang thoang mùi nước và mùi thức ăn còn sót lại. Tiếng ngáy ngủ từ lều trại của các binh lính vọng lại, nhẹ nhàng. Người đó thở dài, đứng lên. Đôi mắt lại lần cuối trước khi bước ra ngoài, hít thở bầu trời thoáng đặng của rừng núi, mùi sương đêm, mùi hoa cỏ... Một hương vị quen thuộc mà có thể, hẳn sẽ không thể thấy được lần nữa.

“Người định đi đâu, ‘Thổ thần’?”

Một giọng nói vang lên nhẹ nhàng trong bóng tối. Bhamaru quay lại, nhú mảy. Một người có thể tin tưởng.

“Giết Quốc vương Hiragirawa và đám quý tộc trong triều” – Bhamaru lặng lẽ nói, bình thản, không cảm xúc.

Người kia đứng im, để đôi mắt ẩn trong bóng tối của ngôi nhà. Không một ai biết, đôi mắt đó đang nghĩ gì, đang nhìn gì, và đang thấy gì. Chỉ có giọng nói vang lên, vọng vào không gian:

“Không ai biết người đi à, ‘Thổ thần’?”

“Không” – Bhamaru nhún vai – “Người đừng cho ai biết đã gặp ta, nếu không bọn họ sẽ âm ỉ lên”

“Được thôi”

Bhamaru khẽ nhếch mép cười. Một người có thể tin tưởng được, phải không? Hắn hơi nhún người, định phóng lên, nhưng gần như ngay lập tức, giọng nói của người kia kìm hãm chân hắn:

“Sau khi ‘Hỏa thần’ chết, công chúa Kinomoto vẫn rất đau lòng. Vì vậy..... Đừng chết đấy!”

Bhamaru chỉ cười, mà không hề nhận ra sự kì lạ trong giọng nói của người đối thoại. Bóng áo đen biến mất trong màu đen mịn mờ của buổi tối. Chẳng ai hay biết, trong màu đen tĩnh lặng của gian nhà, một nụ cười lạnh lẽo nở trên môi. Chẳng ai hay biết, một điệu ngân dài của vũ điệu tử thần lượn quanh bầu trời mùa hạ.

Bánh xe vẫn tiếp tục quay.... Bi thương và đau đớn!

Ồn ã....

Tiếng bước chân dồn dập....

Ánh lửa rực sáng....

Tiếng quát tháo vang lên....

Cùng tiếng roi quát vào gió...

Máu...

Bhamaru gục người trên giá tra khảo. Những ngọn roi quát vào người hắn đau rát. Những đôi mắt nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống một tên “sát thủ” lọt bẫy. Roi lại quát. Máu lại chảy. Vết thương lần sâu thành vết dài, rỉ máu. Máu rớt xuống nền nhà lạnh lẽo, lưu lại trên những cây roi cứng như đá. Đau đớn. Bhamaru gồng mình gánh chịu. Tay chân hắn bị treo trên những cây cột sắt. Mồ hôi chảy trên khuôn mặt và thân hình sạm đen, chảy vào những vết thương. Rát.... Hắn cắn răng chịu đựng, để không thốt lên một tiếng kêu, một tiếng rên rỉ. Đôi mắt đỏ mở to đầy kiêu hãnh, nhìn quốc vương Hiragirawa một cách khiêu khích và khinh mạn. Tiếng quát tháo lại vang lên trong bóng đêm mịn mờ. Tiếng tra khảo lại thét vang. Tiếng roi lại vút vào không gian.

Hiragirawa ngồi trên ghế, thân mình mập mạp của ông ta làm chiếc ghế trĩu xuống. Lão thét vang quân lính, ra lệnh quát thật mạnh vào thân xác của kẻ tội đồ mà lão mới bắt được. Một trong “Tứ đại hộ pháp” lừng danh thiên hạ, một “sát thủ” chưa từng thất bại trong nhiệm vụ nào hắn tham gia. “Thổ thần” của “Tứ đại hộ pháp” – kẻ đã giết nhiều người nhất trong tất cả những vụ ám sát mà “Tứ đại hộ pháp” tham gia. Một kẻ chủ lực... Kẻ của sức mạnh. Hiragirawa lại hét lên. Những nhát roi lại càng dồn dập. Ông ta đứng lên, đích thân cầm cây roi, đánh thật mạnh vào kẻ tù nhân. Nhưng rồi, lão lại bức tức gầm lên. Kẻ đó, hắn không kêu gào, không rên rỉ. Hắn không một biểu hiện cảm xúc. Hắn chỉ giương đôi mắt đỏ thẫm nhiên lên nhìn lão. Dù lão đã cố gắng dùng mọi biện pháp tra khảo dã man nhất, hắn vẫn câm lặng, không một lời khai ra địa điểm doanh trại của quân Kinomoto.

“Kinomoto đóng quân ở đâu???”

Hiragirawa quát cây roi vào giữa mặt Bhamaru, đồng thời dùng những chiếc búa đóng chặt bàn tay, bàn chân hắn vào bức tường đá. Máu từ chỗ những ngón tay bị chặt đứt chảy xuống, lẫn dài, nhuộm vào giá tra khảo, nhuộm vào từng lớp đất. Nhưng kẻ đó vẫn im lặng. Hắn lặng lẽ nhìn ngón tay, rồi ngón chân mình bị cắt đứt. Hắn điềm tĩnh nhìn bàn tay mình bị đóng lún sâu vào giá. Hắn vẫn chẳng nói gì, ngoài đôi mắt khinh thường đến ngạo mạn. Hiragirawa tức giận muốn thét gào. Lão lại quát liên tiếp không ngừng nghỉ vào thân hình vạm vỡ của “Thổ thần” Bhamaru. Nhưng tất cả vẫn là vô ích, trong vẻ mặt bình tĩnh và thái độ coi thường của một kẻ ngoan cường.

“Thưa Quốc vương...” – một giọng nói bất chợt vang lên từ bên ngoài, làm tăng thêm cơn tức giận của Hiragirawa. Lão quay ra, gào lên, chợt khựng lại khi thấy đôi mắt màu hổ xám lạnh lẽo, thản nhiên nhìn cùng nụ cười trên đôi môi. Lạnh lùng đến vô cảm. Kẻ đó chỉ lặng lẽ nói – “...Đừng mất công nữa. Nếu một ‘Tứ đại hộ pháp’ có thể dễ dàng chịu thua những hình thức tra tấn của Ngài thì hắn đã chẳng còn sống đến bây giờ. Đừng lo, tôi sẽ truy ra tung tích của Kinomoto, nếu Ngài giao mọi việc cho tôi”

Một sự đe dọa... Một sự bảo đảm... Và một sự ép buộc.... Giọng nói của kẻ đó khiến Hiragirawa buộc phải đồng ý. Trước khi bước ra khỏi phòng giam, lão nhận thấy nụ cười nhếch mép của “Thổ thần”. Hắn đang cười nhạo. Hắn đang thích thú. Lão lại thét vang. Chỉ có trời sao, mặt trăng cùng những cơn gió chứng kiến cơn thịnh nộ của lão....

“Đau đớn không, ‘Thổ thần’ Bhamaru?”

Bhamaru ngược lên, vắn bằng đôi mắt ngạo nghễ của một ông chủ, nhìn người thanh niên mới thay thế để tra khảo hắn. Vẫn chỉ là một đám quý tộc bình thường, không hơn. Vẫn chỉ là một tên khó ưa... Nhưng, kẻ này đặc biệt hơn: Hắn là kẻ đã khiến công chúa Kinomoto đau khổ, hắn là kẻ thù của “Tứ đại hộ pháp”, là kẻ CẦN GIẾT của Kinomoto. Bhamaru không nói gì. Hắn vốn không ưa kẻ này. Hắn vốn muốn giết kẻ này. Nhưng có lẽ, bây giờ không phải thời điểm thích hợp cho sự hận thù của hắn. Hắn làm một động tác như nhổ bọt xuống sàn. Hắn cần phải giữ vững phong độ của mình, cho dù giờ đây, sự đau đớn đã khiến hắn không còn đủ sức để nói. Bhamaru vẫn không kêu la, không mở miệng. Hắn tạo cảm giác như hắn đang ở trên tất cả những kẻ tra khảo hắn. Bhamaru im lặng, chờ đợi một đợt tra khảo mới.

“Đừng lo” – kẻ kia cười, hấp háy đôi mắt màu hổ phách trong suốt nhưng lạnh lẽo – “Bây giờ thì ta sẽ không tiếp tục đánh ngươi đâu. Mất chân, mất tay, ngươi đã trở thành phế nhân rồi. Một ‘Đại hộ pháp’, một sát thủ với biệt danh ‘Thổ thần’.... Tất cả đã là quá khứ! Hãy ở yên chỗ ấy và tận hưởng cái quá khứ huy hoàng của ngươi đi...”

Một cái phất tay thật nhẹ. Toàn bộ quân lính có mặt trong phòng giam bỏ ra ngoài, để lại phía trong, thân hình to lớn, vạm vỡ và sạm đen của kẻ phạm nhân bị treo trên giá tra khảo. Bhamaru bị treo lơ lửng trên những thanh sắt đã nung lên, nóng bỏng. Nơi bàn tay bị đóng chặt vào giá sắt, giờ đây đau đến khùng khiếp. Máu như đã đông cứng lại tại vị trí mà trước là các ngón tay, ngón chân. Đau đến kinh hoàng. Đau đến ghê sợ. Không còn ai, nhưng hắn chỉ rên lên khe khẽ trong tận cùng cổ họng, trong sâu thẳm trái tim. Đau quá.... Đau vô cùng....

“Ta xin lỗi, Bhamaru....”

“Sao Người lại xin lỗi, Quốc vương?”

Thở dài.... Rất nhẹ....

“Cả con, cả Nakuru, Seiza và Naoko.... Ta đã đưa các con về, nhưng lại không thể chăm sóc được cho các con... Ta thật sự rất xin lỗi...”

Người đang ở đâu vậy, Quốc vương? Giọng nói như âm vang bên tai Bhamaru, khiến đôi mắt đỏ đẫm dấp dấp như tìm kiếm. Chỉ có những thanh sắt đỏ. Chỉ có những tiếng rì rì của chiếc máy tra khảo. Người đang ở đâu? Tại sao Người lại xin lỗi??

“Người đã nuôi dạy bọn con rất tốt mà, Quốc vương. Bọn con đã lớn lên rất khỏe mạnh...”

Buồn bã...

“Các con còn rất nhỏ. Ở tuổi của các con, đáng lẽ các con sẽ được vui chơi, được sống một cuộc đời bình yên. Nhưng.... ta đã khiến các con bước vào con đường của sát thủ từ khi còn rất nhỏ. Ta xin lỗi....”

Ngạc nhiên....

“Bọn con tự nguyện mà, Quốc vương?”

“Ta biết. Ta biết các con đã tự nguyện làm ‘Sát thủ’ vì nghĩ cần phải trả ơn cho ta. Nhưng.... ta thật lòng mong các con bỏ công việc giết người ghê sợ này, trở lại cuộc sống đáng lẽ các con phải được hưởng, nhưng ta lại lo sợ, ta sẽ thất bại, ta sẽ thua cuộc nếu không có các con. Ta đã quá ích kỉ... Vì vậy, ta muốn xin lỗi”

Những mảng kí ức thét gào trong đầu Bhamaru. Xưa nay, hắn không bao giờ để quá khứ chi phối bản thân. Nhưng lúc này, khi sự đau đớn đã chi phối cả tâm trí, hắn không thể khiến mình quên đi tất cả. Khoảng kí ức đau buồn ngày xưa chậm rãi tiến vào, chậm rãi hiện lên...

“Con đã giết tướng quân Attermis à?”

Đôi mắt đỏ hỏn nhiên, nhưng vẫn thoảng trong đó sự đau buồn. Khuôn mặt vẫn còn nguyên sự ngây thơ, trinh nguyên của tuổi thơ, nhưng đôi tay đã nhuộm máu đỏ...

“Vâng”

Một khoảng lặng khẽ trôi qua...

“Tướng quân Attermis rất yêu thương con, tại sao con lại giết ông ấy?”

“Vì.... tướng quân là người của quân Tatan, là kẻ thù của Quốc vương. Hơn nữa.... con xâm nhập vào quân đội Tatan, chiếm lòng tin của Attermis để giết ông ấy... nên....”

Giọng nói trầm trầm của đứa trẻ trôi vào hư không. Đó thật sự là một đứa trẻ sao?

.....

“Con không sao đâu, Quốc vương. Ngoài tướng quân Attermis, con đã từng giết rất nhiều người mà. Con vẫn luôn là người lập được nhiều công nhất trong bốn người. Những người mà bọn con đã gặp ở nơi chốn kẻ thù cũng rất yêu thương bọn con, nhưng.... bọn con sẵn sàng hi sinh, vì Quốc vương...”

Tự hào.... Và cả buồn thương....

.....

“Từ giờ, các con sẽ là ‘Tứ đại hộ pháp’, Bhamaru, Nakuru, Naoko, Seiza. Công việc của các con là bảo vệ chứ không phải là giết người. Hãy nhớ lấy, ‘hộ pháp’ chứ không phải ‘sát thủ’. Kể từ lúc này, bốn con sẽ là hộ vệ của công chúa Sakura Kinomoto”

Bức tường kí ức như vỡ òa. Bhamaru khẽ cười. Phải rồi, hắn đâu có quên. Kể từ ngày ấy, hắn không còn là “sát thủ” ám sát nữa mà đã trở thành một “Đại hộ pháp”, bảo vệ cho công chúa. Nhưng nếu giết người mới có thể bảo vệ được công chúa, hắn và cả ba người còn trong “Tứ đại hộ pháp” vẫn sẵn sàng làm. Những lời của Quốc vương Fujitaka Kinomoto vẫn vang vọng trong đầu Bhamaru. Hắn vẫn luôn làm đúng những lời răn dạy của quốc vương, vẫn hoàn thành nhiệm vụ của một “Đại hộ pháp”. Cho dù là ngay trong giờ phút này, khi hắn xâm nhập vào cung điện, ra tay ám sát Quốc vương Clow, mặc dù thất bại...

Thất bại...?

Hắn vẫn luôn luôn thắng cuộc trong “Trò chơi giết người” năm xưa. Hắn chưa từng thất bại trong công việc của một “ám bộ”. Hắn luôn thành công nếu không phải sử dụng đến đầu óc. Dù không ai nói thẳng ra, không ai biết tại sao, nhưng tất cả đều thầm công nhận, “Tứ đại hộ pháp” là những kẻ có khả năng giết người thiên bẩm, trong đó, Bhamaru có vẻ vượt trội hơn. Hắn vẫn giết người bằng khuôn mặt bình thường như mọi khi. Đôi mắt đỏ như nhuộm máu của những kẻ đã chết. Nhưng từ “thất bại”, hắn chưa từng nếm trải....

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bình tâm lại, tạm thời quên đi cơn đau đớn, Bhamaru chợt suy nghĩ về những gì đã xảy ra với mình. Hắn không biết tại sao, chỉ biết, khi hắn đột nhập vào cung điện, lập tức bị bao vây kín với từng tầng, từng lớp quân lính. Mọi sự chống cự của hắn đều là vô ích trước hàng trăm quân lính. Hắn bị bắt, mà chưa kịp hiểu.. Và đến bây giờ, hắn có lẽ đã hiểu...

Kẻ phản bội!

Bhamaru như rút lên qua kẽ răng. Quyết định của hắn, hắn không nói cho ai biết, ngoài “người ấy”, người cuối cùng đã nói chuyện với hắn trước khi hắn rời doanh trại. Trong thời gian ngắn ngủi kể từ khi hắn rời đi, “người đó” chắc chắn chưa kịp báo cho bất kì ai khác. Như vậy, “kẻ phản bội” chỉ có thể là một người...

Theo những gì hắn được biết về trận chiến ở “Xứ Tuyết”, dường như đã có một “kẻ phản bội” tham gia vào. Seiza cho biết, Yukito Tsukishiro – quân sư của quân đội, sau một thời gian quan sát, nhận thấy không có gì bất thường xảy ra, nên nghĩ “kẻ phản bội” ấy đã chết trong trận chiến do chính hắn gây ra. Nhưng không, hắn vẫn còn sống... Hắn vẫn sống một cách bình thản ngay tại doanh trại quân Kinomoto.

Công chúa đang gặp nguy hiểm!!

Bộ óc của Bhamaru réo vang báo động. Hắn giật mạnh bàn tay bị đóng chặt vào giá sắt. Bất lực... Vô vọng.... Thoáng chốc, những hình ảnh thê lương hiện lên trong mắt hắn. Hình ảnh công chúa gục ngã trong vũng máu đỏ. Hình ảnh sự diệt vong của một dòng họ mà hắn thật sự yêu thương và quý trọng.... Không! Bhamaru gào lên trong đầu. Hắn cần phải báo ọi người. Hắn cần phải làm một điều gì đó...

“Bhamaru, đôi khi, vào lúc bị dồn đến chân tường, vào lúc cận kề cái chết, chính ý chí sẽ cứu con. Ý chí sống còn chính là điều quan trọng nhất để cứu vớt cuộc sống của con trong những lúc ấy. Đừng bao giờ đánh mất ý chí sống, Bhamaru... Con nhất định sẽ sống nếu con còn nghĩ rằng con ‘muốn sống’”

Chưa bao giờ, hắn thấy ý chí “muốn sống” bùng lên mạnh mẽ như lúc này. Dù đã trở thành phế nhân, nhưng hắn chưa thể chết. Ngay lúc này đây, hắn cần phải sống. Cho dù bàn tay đã không còn ngón, dù thân thể hắn nhức nhối, đau buốt, nhưng hắn vẫn còn làm được một điều gì đó. Hắn cần phải sống... Hắn muốn sống....

“TA NHẤT ĐỊNH PHẢI SỐNG!!!!!!”

Trong đêm tối, tiếng thét vang trong căn phòng giam đầy mùi máu. Trong đêm tối, những cánh chim lượn vòng quanh bầu trời. Mặt trăng dịu dàng lan tỏa không gian. Nữ thần bóng đêm cất tiếng cười. Vọng lại nơi đây, chỉ có những cơn gió mang theo nỗi đau không nguôi....

Ta phải sống.... và ta sẽ sống....

61. Chương 61: Mùa Thu Đỏ

Trong thời kì hỗn loạn hiện tại, kinh thành Tomoeda được đặt vào sự bảo vệ cẩn mật nhất. Tất cả những ai ra vào kinh thành đều phải có sự kiểm tra và cho phép của các quan lại gác cổng. Có ba cổng vào kinh thành là: Cổng chính, Cổng phía tây và cổng phía đông, ứng với ba ngôi điện của “Tam gia huyền thoại” năm xưa. Hiện nay, trước mỗi cổng được tăng cường thêm năm trạm gác, bổ sung quân lính và những cách kiểm tra khắc nghiệt nhất. Không một ai được đưa lương thực ra khỏi kinh thành. Muốn chuyển bất kì thứ gì vào Tomoeda đều phải có giấy phép của triều đình. Quân lính diễu hành ngày ngày trên đường phố, sẵn sàng bắt giết tất cả những ai chứng cho rằng khả nghi. Việc đột nhập vào kinh thành trở nên vô cùng khó khăn, trừ khi kẻ đột nhập là một người mạnh nhất trong số các “sát thủ huyền thoại” như “Thổ thần” của “Tứ đại hộ pháp”.

Phạch

Tiếng chim vỗ cánh trên bầu trời

Xì xầm...

Ồn ào....

Tiếng vo ve của ruồi bọ...

Mùi hôi thối....

Đã hơn 10 ngày nay, cả kinh thành nhốn nháo, âm ỉ hơn. Do người dân ngoài Tomoeda không thể vào trong, nên sự kiện này diễn ra lần lượt ở 10 trạm kiểm soát. Chim quạ lượn vòng ở từng cổng. Mỗi ngày một địa điểm khác nhau... Mỗi ngày một u ám... Và hôm nay là ngày thứ mười.

Người dân tập trung đông đúc ở trạm kiểm soát thứ mười trên con đường dẫn vào kinh thành Tomoeda. Tất cả những người dân trong kinh thành đều đã từng chút, từng chút chứng kiến sự thê lương của cảnh tượng. Cho đến hôm nay, ngày cuối cùng, dường như tất cả chỉ còn có thể diễn tả bằng từ “Thảm cảnh”.

Khủng khiếp quá!

Đáng thương quá!

Nghe nói là ám sát Quốc vương!

Những tiếng rì rào bàn tán, xôn xao trong đám đông người đứng xem. Toàn bộ những người dân ở khu vực bên ngoài, những người vẫn còn sống sau trận đối khủng khiếp vừa qua, còn có thể đứng vững sau những vết thương lằn trên cơ thể.... tất cả đều đến chứng kiến. Họ nói chuyện, họ xót thương, họ cảm phục. Họ gọi: Người anh hùng.

Một người anh hùng hi sinh, ám sát Quốc vương. Một người đứng lên làm cho dân một điều họ không dám làm. Để cuối cùng, kết quả là cái chết.

Xác chết đã để hơn 10 ngày, thối rữa, chảy nước. Mùi thối bốc lên nồng nặc. Những người phụ nữ che miệng, thốt lên khiếp sợ. Trẻ con vội vã nhắm mắt. Có những tiếng khóc nức lên. Đàn ông không dám nhìn thẳng. Tử thi nằm im trên chiếc bàn sắt, toàn bộ ngón tay, ngón chân đều đã bị cắt trụ. Bàn tay, bàn chân bị đóng chặt vào bàn. Thân hình vạm vỡ, giờ đã rữa ra từng mảng. Những con bọ **c khoét ngay trong thân thể. Máu khô lại, bốc lên một mùi đáng sợ. Mùi tử khí thu hút những con quạ bay đến, đen kín bầu trời.

Trên cao, nơi đặt tòa ngự của quan kiểm soát, chiếc cột treo lơ lửng một chiếc đầu. Mái tóc lòa xòa, bết lên khuôn mặt đã không còn có thể nhận dạng. Đôi mắt trắng dã, mở to, như sự thách thức với trời đất. Một con chim quạ sà xuống, mổ nhẹ nhẹ. Tảng thịt rơi ra.... Tiếng khóc thét, tiếng la sợ hãi vang lên khắp những người dân đứng nhìn. Một vài người ngất xỉu. Một vài bỏ đi. Chiếc đầu vẫn lắc lư khi con chim quạ bay đi. Một thoáng hoảng sợ. Con chim quạ lượn vòng trước khi sà xuống thân xác đã bị mổ nát của người tử tù. Những tiếng xùy vang lên, nhưng không một ai dám đứng ra đuổi loài chim đen – sứ giả của tử thần. Những người phương xa lại tới, lại tạo thành đám đông đứng vây quanh. Lẩn mình giữa đám đông, chìm sâu vào dòng người giống như tất cả những người khác, thấp thoáng ba bóng áo choàng xám. Rất mờ ảo, rất trầm lặng, lặng đến không ai nhận ra: ba đôi mắt hằn lên căm hận.

Khẽ cười...

Thật nhẹ nhàng....

Đôi mắt màu hổ phách thản nhiên nhìn xuống dưới từ tòa ngự của quan kiểm soát. Nụ cười nở trên đôi môi người con trai mang mái tóc nâu và khuôn mặt hơi tái xanh vì những vết thương. Trời nắng to. Hơi nóng như thiêu cháy tất cả những gì nó gặp trên đường đi. Hơi nóng làm thân xác người chết tan chảy nhanh hơn. Mặt trời khiến khuôn mặt của kẻ đã chết nham nhở, khó nhận dạng. Những con quạ đen vẫn lượn vòng trên bầu trời, vẫn khiến ọi thứ biến mất nhanh hơn.

Trong đám đông kia, chắc chắn có người anh đang chờ đợi

Sakura, cô sẽ làm sao đây?

Chỉ có tiếng động ồn ào của những người dân đang tản ra. Chỉ còn lác đác một vài bóng người. Không một hành động quá khích, không một sự hận thù bùng lên. Tất cả vẫn yên lặng, tĩnh tại đến đáng sợ. Đáng sợ bởi chính sự bình thản của những đôi mắt uất hận. Đáng sợ bởi chiếc đầu đang đưa trong gió, giờ chỉ còn lại một nửa.

Cười....

“Sao đây, Syaoran?”

Syaoran hơi ngả người vào ghế. Bên cạnh anh, một người con trai khẽ cười nhìn xuống dưới. Vị quan canh trạm sợ hãi lùi vào tận sâu bên trong.

“Thất bại rồi. Tôi không nghĩ rằng Sakura và hai thành viên còn lại trong ‘Tứ đại hộ pháp’ lại không xông lên để đòi lại xác của ‘Thổ thần’. Bọn họ có thể bình thản nhìn xác hằn nát ra như thế.... Thật đáng khâm

phục! Vậy anh nghĩ sao, Terada?”

Terada nhún vai:

“Tôi à? Đơn giản là Sakura đã trưởng thành hơn nhiều rồi”

Syaoran cười không nói. Ngoài kia, gió vẫn nhẹ nhàng thổi, làm chiếc đầu treo lơ lửng khẽ lắc lư. Thân xác bốc mùi, văng theo gió, bay đi khắp nơi. Những bóng người cuối cùng cũng rời đi, chỉ còn thân thể ấy nằm lẻ loi, lẻ loi trong bóng chiều cô độc, lẻ loi trong tiếng đập cánh của chim quạ. Con chim đen chao liệng, rồi đáp xuống dưới. Rồi bộ chui ra từ thân thể đã thối nát, bay vòng vèo một quãng ngắn. Ráng chiều đỏ rực một khoảng trời xanh. Ẩn sâu đâu đó, một nỗi đau không thể nói ra.

“Về thôi, Syaoran. Để tôi đưa cậu đi”

Terada khẽ nói. Với vết thương của Syaoran, anh vẫn chưa thể tự đi lại nếu không có sự giúp đỡ của Terada. Hai bóng người như chìm vào màu đỏ rực của ánh hoàng hôn. Buồn đến tê lương. Quân lính thu dọn phần xác thịt đã nát tan. Một buổi chiều yên ả. Cả màu trời đỏ như màu máu, như màu của những đòn đau.

Ráng chiều trải dài, nhuộm cả không gian, che khuất đi những bước chân cô độc. Hoàng hôn.... Vẫn luôn buồn như thế.

Mùa hè tiếp tục trôi qua, mùa thu lại tới với những cơn gió heo heo lạnh. Mây, trời cao hơn, xanh hơn. Những cơn gió đưa lá bay nhẹ nhẹ, phủ lên ngọn đồi và rừng cây. Mùa thu đến mang theo nỗi buồn muôn thuở. Một mùa thu cùng nỗi đau vương trên từng chiếc lá úa tàn. Vùng núi Kanka vẫn ngày ngày vang lên tiếng binh khí va vào nhau.

Yukito thở dài nhìn Naoko và Nakuru đang luyện tập với nhau. Gió như bị cuốn theo những đường kiếm của Nakuru. Chiếc bình chứa nước của Naoko chỉ một chút là vơi hết. Cả hai dường như quên hết thời gian, quên hết mệt mỏi, chỉ để chú tâm vào những nhát chém, đường đi của thanh gươm, thanh kiếm. Chẳng ai nói câu gì, chỉ có đôi mắt ánh lên sự căm hận. Sonomi Daidouji huấn luyện quân đội. Tiếng binh khí vẫn vang lên đều đều, không ngừng nghỉ, bất kể ngày hay đêm. Kể cả hai đứa trẻ như Hiyula và Akane cũng như lao đầu vào cuộc huấn luyện của Sonomi. Sakura nhờ Yukito huấn luyện thêm, cả về kiếm pháp, võ thuật, lẫn cách điều binh cho trận chiến. Không khí luyện tập khẩn trương, như không thể dừng lại. Những giọt mồ hôi vương trên khuôn mặt, nhỏ xuống lớp đất ẩm. Mặt trời mùa thu đang dần khuất bóng.

Đã hai tháng trôi qua, kể từ buổi chiều mùa hè ấy. Một buổi chiều với ráng đỏ nhuộm lên khoảng mây trắng. Đỏ như màu của máu. Đỏ như màu của đau thương. Buổi chiều mùa hè khi binh lính vẫn luyện tập đều đặn, nhưng không có bóng dáng cao lớn của người đã đi tìm họ về. Một ngày hè nóng nực, khi Yukito đứng trên “Đồi ma”, đợi chờ ba đôi mắt rực lửa hận thù trở về. Những ánh mắt đau đớn vô cùng, và cũng căm hận đến cùng cực. Mặt trời nóng bức không làm giảm đi nỗi uất hận lớn lên như muốn bùng phát. Tiếng binh khí như ngừng lại khi ba bóng áo choàng trở về. Gió như ngừng thổi khi ba đôi mắt căm thù không nói câu nào. Hôm đó, là một ngày buồn thảm nào. Gió vi vu thổi trong buổi hoàng hôn mùa hè. Bóng dáng Sakura nhỏ bé như chìm vào sắc đỏ của buổi chiều, như biến mất trong làn gió nhẹ nhàng xoa mái tóc nâu. Sakura đã đứng yên trong cơn gió mùa hạ, đứng yên trong hơi nóng ngọt ngào của buổi chiều đầy thương tâm. Rồi cô lại bình tĩnh lên tiếng, thản nhiên ra lệnh, chuẩn bị cho những kế hoạch tiếp theo. Tất cả chỉ diễn ra trong một buổi chiều, một buổi chiều mùa hè với ánh nắng đỏ rực phương trời. Buổi chiều nóng nực hôm ấy, “Tứ đại hộ pháp” chỉ còn lại hai người....

Trong buổi chiều buồn bã ấy, Yukito không nói gì. Anh chỉ im lặng nhìn ba bóng người lặng lẽ trở về, lặng lẽ lao mình vào cuộc luyện tập. Anh chỉ đau đớn nhìn Sakura đứng trong màu đỏ rực của hoàng hôn như đứng giữa ngọn lửa hận thù, nhìn Sakura chỉ đạo binh lính và chỉ đạo chính bản thân mình. Anh không nói gì, không khuyên can, cũng không hỏi han. Buổi tối hôm ấy, khói vẫn bốc lên, nhưng lạnh lẽo. Buổi tối hôm ấy, không có tiếng nói cười, không có cả tiếng ca hát. Buổi tối hôm ấy, một buổi tối mùa hè buồn thảm. Không ai nói gì, nhưng ai cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Không một câu, nhưng ai cũng hiểu nỗi đau trong trái tim mỗi người. Rồi cuộc luyện tập lại diễn ra, thâu đêm, cho đến khi gục ngã.

Hai tháng qua, luyện tập không ngừng nghỉ, tất cả đều đã tiến bộ vượt bậc. Sakura là một người thông minh. Chỉ học qua những bước cơ bản trong nghệ thuật điều binh, cô đã có thể đưa ra những phương pháp mới lạ, có khả năng thành công cao. Bất kể ngày hay đêm, chỉ cần Sakura yêu cầu, Yukito đều luyện tập

kiếm thuật thêm cho cô. Sakura học rất nhanh, và cũng rất giỏi biến hóa các chiêu thức để có thể giết được đối thủ. Đôi mắt cô đã có được sự lạnh lùng của một “người học kiếm” – một “kẻ giết người”. Không còn là nỗi buồn xa xăm vô định, đôi mắt xanh lục buồn thương nhưng chứa chất hận thù.

Yukito ngược nhìn chiếc lá đang rơi ngang trước mặt. Mùa thu.... vẫn buồn như vậy. Trong buổi hoàng hôn của những chiếc lá tàn, dường như nỗi buồn lại lớn hơn, lại rõ ràng hơn. Mùa thu, mang theo nỗi đớn đau và sự buồn thương. Đau khổ này còn kéo dài đến bao giờ đây?

Buổi tối lặng lẽ với mùi thức ăn vang lên. Thơm nhưng sao lạnh giá? Vẫn là những bữa ăn như bao bữa ăn khác, vậy nhưng tại sao lại buồn đến nỗi này? Giá bằng.... Quân lính ngồi bên nhau, không nói một câu. Tất cả đều chìm vào suy nghĩ riêng của mình, đều đau đớn, đều lo lắng. Họ chỉ còn biết luyện tập, luyện tập và luyện tập. Cho dù mồ hôi chảy thấm ướt nền đất rừng.... Cho dù máu đổ trong mỗi buổi luyện.... Họ chỉ còn có thể cố gắng mà thôi...

Trong khu rừng núi Kanka, tiếng kiếm va vào nhau đều đều. Sau khi cho binh lính nghỉ ngơi, Sakura lại tiếp tục lao vào tập kiếm. Vì lo lắng, Yukito đề nghị có thể tập cùng cô. Anh rèn luyện cho Sakura cách tránh các đường kiếm của đối thủ, cách lợi dụng tốc độ của đối phương để tăng thêm tốc độ và sức mạnh của mình.

Sakura di chuyển theo bước đi của Yukito, lách người khỏi những đường kiếm, và tăng thêm tốc độ của nhát chém. Vẫn buồn như vậy, dù đã hai tháng trôi qua. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Sakura đã mất đi hai người thân cận nhất của mình: “Hỏa thần” Seiza và “Thổ thần” Bhamaru. Cả hai đều chết dưới tay cùng một người, người mà Sakura đã không giết. Ngày Seiza chết, Sakura đã ngỡ, thế là tất cả đều sụp đổ. Cô lao đầu vào trả thù, lao đầu vào chuẩn bị một cuộc chiến. Nhưng đến hôm nay, cả Bhamaru cũng đã không còn ở bên cô. Hắn đã hi sinh chỉ để giúp cô kết thúc cuộc chiến này. Bhamaru vẫn luôn như thế, không thay đổi dù đã trải qua một cuộc phiêu lưu dài suốt khoảng thời gian gần 10 năm từ khi cuộc thảm sát xảy ra. Hắn vẫn âm thầm, vẫn lặng lẽ bảo vệ Sakura. Như một người bạn lớn, một người anh, một người cha, hắn tìm mọi cách che chở Sakura khỏi biến động của cuộc đời. Thật ngu ngốc, Bhamaru! Bởi vì.... bây giờ, người đầu có bảo vệ được ta nữa, phải không?.... Cho đến bây giờ, cô đã hiểu, nỗi đau thế nào là nén thật chặt.... Thế nào là chuẩn bị bùng phát.... Có lẽ, cô sẽ không thể chịu đựng lâu hơn được nữa. Trái tim đã đóng băng của cô như chuẩn bị nổ tung vì nỗi đau đớn bóp nghẹt lấy nó...

“Không giết tôi, cô sẽ hối hận, Sakura....”

Đúng vậy! Cô đã hối hận. Cô đã hối hận vì không thể giết hắn, giết Li Syaoran. Để đến bây giờ, tất cả những người cô yêu thương đều biến mất. Cả Seiza, cả Bhamaru, và rất nhiều người khác trong quân đội Kinomoto. Buổi chiều mùa hè hôm ấy, đôi mắt xanh lục bảo của cô bắt gặp nụ cười nửa miệng quen thuộc trên tòa ngự của quan kiểm soát. Ngày hôm đó, trong ráng chiều đỏ rực, cô đã nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách đang nhìn xuống dưới, như chờ đợi. Chiều ấy, Sakura đã phải nén mình, nén cảm hận đang muốn trào ra, muốn nổ tung, nén xuống thật chặt, để không lao lên, giết tất cả, chiếm lấy thân xác của Bhamaru. Cô chỉ biết giương đôi mắt mở to, nhìn Bhamaru đang nát ra giữa thời tiết nóng nực. Cô chỉ có thể im lặng, ẩn mình vào trong đám đông, như bình thần nhìn đám rôi bỏ bay ra từ xác Bhamaru. Cô cũng chỉ có thể nhảy lùi lại, giống như tất cả mọi người, khi mảnh thịt rơi xuống từ chiếc đầu của Bhamaru treo trên cao.

“Bọn chúng muốn dụ chúng ta xuất hiện. Công chúa, xin đừng manh động!”

Ngày hôm đó, tiếng Naoko thì thầm vang lên bên tai Sakura. Vẫn trong trẻo, vẫn lặng lẽ, nhưng lại đầy thù hận. Chiều hôm ấy, Nakuru không nói gì, chỉ im lặng nhìn, im lặng trong nỗi hận cao ngùn ngụt. Nakuru đã nhìn như thôi miên, nhìn như không bao giờ dứt. Cả ba người, cả ba nỗi đau, cả ba nỗi hận thù....

Sakura vùng mạnh thanh kiếm. Đó là một mùa hè buồn vô hạn. Buồn và đau khổ.... Cô muốn có thể mạnh hơn nữa, cô muốn luyện tập nhiều hơn. Syaoran rất giỏi. Hắn đã giết hai sát thủ bậc nhất của Kinomoto. Muốn giết được hắn, chắc chắn cô còn phải cố gắng rất nhiều. Li Syaoran, kẻ Sakura đã không giết, và là kẻ cô muốn giết nhất. Chắc chắn, cô sẽ giết hắn! Chính tay cô chứ không phải một ai khác.

Sakura chợt ngừng lại khi hai bóng người nhỏ bé xuất hiện trong bóng tối bao la. Hai đứa trẻ đứng trước mặt Sakura, nhỏ bé và mong manh. Chúng chỉ là những đứa trẻ, những đứa trẻ đáng lẽ phải được sống

trong hạnh phúc, trong yên bình, được vui chơi và học hành. Nhưng giờ đây, chúng lại đang đứng giữa bờ vực của sự sống và cái chết, đứng trong cuộc chiến cùng nỗi hận thù. Hai đứa trẻ mất cha mẹ, mất người thân, mất cả tuổi thơ của mình. Đau khổ này sẽ còn kéo dài đến bao giờ đây?

“Gi vậy, Hiyula, Akane?”

Hiyula ngó quanh như dò chừng. Cậu bé trông lớn hơn nhiều so với tuổi 12 của mình. Akane vừa tròn 10 tuổi, xinh xắn như một đóa hoa diên vĩ của vùng xứ tuyết lạnh lẽo. Đôi mắt cô bé vẫn còn nguyên sự ngây thơ, trong trắng, chưa nhuộm bẩn bởi hận thù, đau khổ. Nhưng hôm nay, trong bóng tối mịt mờ của núi rừng, hai đôi mắt trẻ thơ bối rối, và buồn mênh mông....

“Công chúa....” – Akane hơi ngấp ngừng, nhìn sang Hiyula. Nhận được sự đồng ý của người anh trai, cô bé tiếp tục – “...Bọn em vừa từ dưới núi lên.... Em nghe nói, cả khu dân nghèo ở kinh thành Tomoeda đã bị cháy rụi....”

Bóng tối ngập dần đầy, che khuất tất cả, che khuất cả những cành cây đang lay nhẹ nhàng trong gió, che khuất những chiếc lá vẫn đang rơi xuống, chao đảo. Màn đêm che đi bốn bóng người đứng lặng lẽ, như chìm, như ẩn. Những tiếng lao xao vang lên trong tiếng thở dài nhẹ của Yukito, tiếng sục sục của Akane. Và sau đó, chỉ là im lặng. Im lặng dài bất tận, dài lặng lẽ.

“Tất cả à, Hiyula? Không còn ai sống sót sao?”

Giọng Sakura vang lên lạnh lùng, vô cảm. Trong bóng tối âm u, không ai biết đôi mắt xanh lục bảo đang long lên, không ai biết trái tim vốn đã đóng chặt như sắp nổ tung. Cô đã từng đến khu dân cư nghèo, cô đã từng gặp gỡ một người góa phụ trẻ cùng đứa con mồ côi cha. Cô cũng đã biết đến những con người sống lay lắt trong những ngôi nhà liêu xiêu sắp đổ, không ăn, không mặc. Và đâu đây, những đôi mắt van xin một chút cuộc sống. Chỉ một chút thôi.... Vậy mà cũng không thể có. Sakura đã hi vọng có thể làm gì để giúp cho những con người ấy, nhưng giờ đây, họ chỉ còn là những xác chết đã trụi đen, những linh hồn không nơi nương náu. Không tình cảm ư? Sakura đau lắm chứ. Rất đau, đau như khi mất đi những người mình yêu thương nhất. Nhưng những nỗi đau quá lớn đã đè chặt trái tim cô, đã khiến cô buộc phải kiểm soát nó, để nó không bùng lên.

“Em nghĩ sao, Sakura?” – Yukito chợt hỏi.

“Việc này chắc chắn do Li Syaoran gây ra” – Sakura nói. Đó là những gì cô cảm nhận được. Không sai. Chỉ có Syaoran mới đoán được cảm xúc của cô, chỉ có Syaoran mới hiểu suy nghĩ của cô. – “Hắn đốt cả khu dân nghèo để dụ quân Kinomoto ra tay, từ đó đoán ra vị trí của chúng ta. Tốt nhất là không nên làm gì!”

Yukito gật gù. Sakura đã trưởng thành hơn rất nhiều. Điều đó vừa làm anh yên lòng, lại vừa làm anh đau khổ. Trưởng thành hơn, cũng là lạnh lùng hơn. Chính chắn hơn, cũng là bất hạnh hơn.

“Anh cũng nghĩ vậy. Sakura, từ bây giờ, chắc chắn quân triều đình sẽ còn giết nhiều người dân, nhằm vào những người ủng hộ chúng ta, buộc chúng ta ra tay trước. Nhưng điều đó sẽ gây bất lợi cho quân ta, nhất là khi triều đình đã có chuẩn bị trước. Vì vậy, phải án binh bất động!”

Sakura khẽ gật đầu. Bóng tối mịt mờ che đi nỗi đau, che đi nỗi hận thù, che đi sự nôn nóng. Trong bóng tối, dường như chẳng có gì tồn tại. Những bóng người như biến mất, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc cùng cơn gió mùa thu lạnh lẽo. Tiếng binh khí lại vang lên. Lạnh đến rợn người... Một đêm trôi qua trong tiếng thở dài nào lòng, trong ánh mắt căm hận bùng lên, trong bóng người nhỏ bé ngồi lặng lẽ, chìm vào đêm tối. Một đêm giống như bao đêm khác.... Vẫn đau đớn, vẫn nặng trĩu, vẫn nào nề....

....

Mùa thu năm ấy, Clow như một biển máu khổng lồ. Triều đình cho tàn sát tất cả những ai ủng hộ, hoặc triều đình nghi ngờ là ủng hộ Kinomoto. Bất kể người già, trẻ con, bất kể đàn ông, phụ nữ... Chỉ cần có một chút dính dáng, hoặc một vài hành động lén lút, đều bị vu vào tội: phản quốc. Hàng trăm gia đình bị giết hại. Hàng ngàn đứa trẻ chưa kịp chào đời đã chết trong bụng mẹ. Tiếng khóc than vang lên khắp mọi ngõ ngách, mọi ngõ hẻm, mọi con phố. Vương quốc Clow dường như ngập tràn mùi máu. Thương nhân không còn chỗ buôn bán, vất vưởng trên con phố. Lương thực khan hiếm. Trộm cướp tràn ngập các đường phố. Khắp nơi, tiếng khóc, tiếng rên rỉ, tiếng ai oán vang lên như tiếng tử thần đang tiến lại gần.

Mùa thu năm ấy... Một mùa thu thê lương... Một mùa thu chết chóc. Lá vàng rơi tràn ngập đường. Những cơn gió thổi tung lá cây, rồi lặng lẽ rải xuống những xác người nằm bất động trên phố. Lá tàn, như đời tàn. Lá rụng, như con người biến mất....

Một mùa thu đỏ.....

Yukito uống hết li nước của mình. Hàng ngày, luyện kiếm, luyện binh pháp, đồng thời chỉ đạo mọi người chăm sóc cho quân đội, Yukito dường như không còn lúc nào nghỉ ngơi. Anh thở dài, nhìn lên những tán cây đã vàng hết. Lá cây như muốn nhuộm vàng cả khu rừng, nhuộm cả khu đất ẩm ướt của vùng núi Kanka. Buổi sáng mùa thu, trời hanh, nhưng mặt trời vẫn chiếu sáng. Bầu trời cao trong, xanh ngắt. Ánh nắng vẫn xiên xiên, chiếu ngang tán lá rộng. Một ngày đẹp trời, nhưng lại là mùa thu! Mùa thu, bao giờ cũng buồn! Đặc biệt mùa thu này, một mùa thu đỏ...

Hàng ngày, Akane và Hiyula xuống núi làm nhiệm vụ trinh sát. Là những đứa trẻ, nên chúng dễ dàng trốn khỏi sự truy quét của triều đình. Có lẽ, bọn chúng là những trinh sát viên tài ba nhất trong quân đội Kinomoto. Chúng đem về được mọi tin tức, cho dù là những tin rất ít người biết đến. Nhưng..... cũng thật sai lầm khi để bọn chúng đảm nhận công việc này. Chúng chỉ là những đứa trẻ. Mỗi khi xuống núi, chứng kiến hiện trạng thê thảm của Clow, chứng kiến sự suy sụp, xuống cấp của một vương quốc, đầu óc non nớt của chúng có thể sẽ nghĩ gì? Sẽ sợ hãi, sẽ chạy trốn, hay sẽ tự đóng kín tình cảm của mình? Rồi khi nhìn những đứa trẻ bằng tuổi mình, hoặc nhỏ hơn chết gục trong máu, trong lưỡi kiếm của quân lính triều đình, hai đứa trẻ này sẽ ra sao? Những câu hỏi vang lên trên đầu Yukito, rồi chợt tan vào hư không. Sẽ chẳng thể có câu trả lời, cho đến khi tất cả kết thúc.

Suốt thời gian qua, Akane và Hiyula chỉ mang về những tin báo chết chóc. Người chết, vật chết, nhà cháy, đời tàn.... Tất cả như chìm vào biển máu, như lắng đọng trong hơi khói của ngọn lửa tử thần. Tiếng chuông réo vang, báo động sự biến mất của một vương quốc. Triều đình như điên cuồng tìm kiếm, điên loạn giết chóc.... Mỗi ngày, tin tức đưa về càng u ám. Dường như, cả vương quốc đang bước trên con đường diệt vong.

Sakura nóng lòng muốn tấn công ngay lập tức. Tất cả đều đã được chuẩn bị kỹ càng, chỉ còn chờ thời cơ. Nhưng theo Yukito, “thời cơ” ấy chưa tới. Hiện giờ, điều duy nhất có thể làm là “chờ đợi”. Chờ một sự biến đổi, chờ một làn gió mới. Quân đội Kinomoto lại đau đớn mỗi khi nghe tin một khu phố bị đốt trụi, một ngôi làng bị tàn sát. Rồi lại im lặng, rồi lại đợi chờ, rồi lại đau...

Yukito lắng tai nghe tiếng binh khí chạm vào nhau. Tiếng leng keng như lạnh lẽo, nhưng cũng nóng hổi. Sự nóng nẩy thể hiện cả trong những đường kiếm vang lên bên tai. Sakura tăng thêm thời gian tập luyện cho riêng mình. Ngoài thời gian luyện tập với Yukito, cô còn tự luyện thêm, tự đề ra các tình huống trong một trận chiến để tìm cách giải quyết. Cô tiến bộ rất nhanh. Nhưng thân hình vốn nhỏ bé, như lại càng bé lại hơn. Đôi mắt xanh lục lại trầm ngâm hơn, buồn bã hơn và cũng ngập hận thù hơn. Yukito thở dài. Mọi việc đang diễn ra theo đúng hướng của nó. Mong ước của Touya sắp trở thành hiện thực. Nhưng tại sao, Yukito tự hỏi, tại sao anh lại thấy buồn như vậy.

Mùa thu vẫn lặng lẽ trôi qua, Sakura vẫn cần mẫn, lao đầu vào những đường kiếm, những bài học, những trận chiến giả tưởng. Bàn tay chai lên vì luyện tập, bộ óc căng thẳng vì suy nghĩ. Cô gái nhỏ đã không còn hồn nhiên, trái tim nhân hậu đã không còn rung động. Tiếng thở dài vang lên trong âm u sâu thẳm. Yukito ngắm nhìn cô em gái đang đổ mồ hôi trong những đường kiếm, mà xót xa và đau lòng. Có lẽ Sakura chẳng để ý, và có thể đã không ai biết, kể cả “Tứ đại hộ pháp”: ngày Bhamaru ra đi, cũng chính là ngày sinh nhật của Sakura. Ngày sinh nhật cô tròn 19 tuổi. Một ngày đặc biệt, tròn 10 năm kể từ ngày thăm sát khủng khiếp trong cung điện. Chẳng ai nhớ, chẳng ai biết, và Yukito cũng không nói. Nỗi mất mát đã che khuất đi tất cả. Và hơn nữa, “sinh nhật” chỉ làm Sakura đau lòng hơn, bởi dường như, tất cả những chuyện khủng khiếp nhất đều tập trung vào ngày sinh của cô.

Đời vẫn tiếp diễn.... Mùa thu vẫn đỏ rực màu máu.....

Buổi tối trên núi rừng, gió lạnh thổi như muốn làm tê cóng thân thể. Một mùa thu cùng cơn gió lạnh, buốt

giá. Thời tiết không lạnh như mùa đông, nhưng cũng đủ khiến tất cả phải co vào nhau để sưởi ấm. Tuy nhiên, trong quân đội Kinomoto, cái lạnh là một khái niệm không có. Cả ngày luyện tập hăng say, cả ngày đổ mồ hôi trên từng thớ đất, trên từng thanh gươm, thanh kiếm, chẳng ai có thời gian để cảm nhận hơi lạnh đang đến dần. Cũng chẳng ai có đủ thời gian để nhìn lên cao, nhìn những cành cây đã trụi dần lá, nhìn những chiếc lá vàng đã khô ráp. Không ai để ý, thời gian vẫn trôi dần. Mùa thu qua đi, mùa đông đang bắt đầu những bước chân đầu tiên.

Tuyết lại rơi, phủ kín những mái nhà, những mái đầu. Tuyết trắng làm cảnh cây trắng xóa. Tuyết khiến mọi vật biến mất. Nhưng tiếng khóc than vẫn vang lên. Mùa đông tới mang theo hơi lạnh, mang theo màu tuyết tinh khôi, cùng những bông hoa đông thắm màu rung rinh trong gió. Mùa đông mang đi những tán lá vàng, mang đi cả những cơn gió hanh mà hơi lạnh. Nhưng mùa đông không thể mang đi màu đỏ của máu. Tuyết trắng bất lực, không thể xóa nhòa dấu vết của một mùa thu đỏ. Để giờ đây, chính bản thân tuyết cũng thấm đỏ màu máu.

Người vẫn ra đi.... Tuyết vẫn rơi.... Cuộc sống vẫn đau khổ. Người chết nằm trên đường. Cả vương quốc Clow sục sôi. Những người ủng hộ quân đội Kinomoto vẫn thúc giục một trận chiến, thúc giục một sự đổi thay. Nhiều người trong kinh thành, dù bị triều đình giết hại tàn bạo, nhưng từ sau khi Bhamaru ám sát quốc vương bất thành, họ đã có ý định nghiêng sang phe Kinomoto. Nhiều cuộc khởi nghĩa nhỏ nổ ra ở nhiều vùng núi, nhiều khu phố, nhiều thành trì của Clow. Các cuộc khởi nghĩa nhanh chóng bị dập tắt, nhưng cũng đủ để gieo vào lòng người dân những hi vọng mới. Họ hi vọng vào quân Kinomoto, hi vọng vào một “huyền thoại” của Clow. Rồi sẽ tốt đẹp thôi! Người dân sống, chỉ còn niềm tin mong manh.

Rồi niềm tin cũng phải mờ dần, cũng phải biến mất, khi triều đình vẫn ngày ngày giết chóc, tàn sát dân chúng. Một năm mới sang không có tiếng cười, không có những điệu nhạc, không có lời chúc tết. Một năm mới sang, lặng lẽ và âm thầm. Chỉ có một vài cốc rượu chạm nhau trong đêm tối. Chỉ có những nụ cười mỉm đón đau và buồn bã. Rồi tất cả lại chìm vào quên lãng, ẩn trong im lặng, biến mất trong bóng đêm. Mùa xuân trôi qua, kinh hoàng cùng máu và nước mắt. Mùa hè nhuộm đỏ không gian bằng ánh mặt trời và bằng cả máu.

.....

Một mùa thu lại bắt đầu gõ cửa trên vương quốc Clow. Cánh cửa rung lên khi gió lạnh lại bắt đầu, lá vàng lại rụng xuống. Nhưng dù không gian thay đổi, thời gian biến động, vẫn không thể thay đổi được những tiếng than ai oán vẫn vang lên từng ngày, những tiếng khóc vẫn như thét gào cùng gió. Mùa hè tới..... Một mùa thu đánh dấu một sự thay đổi.

Không có tiếng nói chuyện, “đôi ma” chỉ còn là sự tĩnh lặng. Sự chết chóc đã bao trùm cả vương quốc Clow. Tất cả đòi hỏi một cuộc chiến thật sự. Nhưng quân Kinomoto vẫn còn đang chờ đợi, theo lệnh của Yukito – quân sư quân đội. Bữa ăn tối diễn ra mệt mỏi, chờ đợi. Sự nóng ruột thể hiện trong từng bước đi, trong từng tiếng thở dài.

Yukito im lặng nhìn mọi người ăn uống vội vã, khẽ cười. “Có lẽ đã đến lúc rồi....” – anh nghĩ thầm. Trong tình hình hiện nay, nếu tấn công kinh thành sẽ rất có lợi cho Kinomoto. Triều đình tàn sát dân chúng, giết chóc, đổ máu.... khiến người dân căm phẫn, lòng dân bất an. Chính vì thế, dân chúng Clow gần như tất cả đều đã nghiêng theo phe Kinomoto. Hơn nữa, lúc này, triều đình đang có mối bất hòa nội bộ. Hiragirawa dường như có ý định phản lại Li phu nhân. Riêng Li Syaoran vẫn tự tiện làm theo ý mình, không theo bất kỳ một quy tắc, luật lệ hay kế hoạch gì. Mạnh ai nấy lo, triều đình đang suy yếu. Nếu tận dụng thời điểm này, quân Kinomoto nắm chắc chiến thắng. “Thời cơ” đã tới...

Yukito đứng lên, quyết định tuyên bố quyết định của mình. Đôi mắt Sakura nhìn anh, rồi quay đi, để lại một nụ cười cùng một cái gật đầu. Anh khẽ cười. Có lẽ Sakura đã biết. Cô cũng đã phân tích toàn bộ thế trận, cũng hiểu tình hình hiện nay. Cô không hề thúc giục anh. Cô chỉ im lặng, nén lại sự nóng ruột của mình, cùng chờ đợi. Một sự bình tĩnh khiến người ta đau lòng.

Trước khi Yukito kịp lên tiếng, một bóng người nhỏ bé chột chạy ngang qua khiến anh ngừng lại. Hiyula lo lắng nhìn xung quanh, như dò tìm một điều gì đó. Cậu bé hốt hải chạy, rồi lại ngó dáo dác. Sakura thoáng ngạc nhiên, ngừng bữa ăn để hỏi chuyện cậu bé.

“Em không thấy Akane đâu” – Trong giọng nói của Hiyula đầy sợ hãi, đôi mắt nhìn Sakura cầu cứu – “Con bé.... biến mất rồi.... em đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy nó”

Đôi mắt xanh lục bảo của Sakura bừng lên lo lắng. Một thoáng sợ hãi dường như bao trùm cả bữa ăn, bao trùm cả không gian tĩnh lặng của khu rừng. Không ai bảo ai, tất cả chạy đi, biến mất trong bóng đêm. Tiếng gọi vang động trong tiếng lá rơi nhẹ. Tên “Akane” dội vào hốc cây, rồi vọng lại. Không có tiếng đáp trả. Sự im lặng của núi rừng càng làm lòng người thêm bất an. Bước chân lại chạy nhanh trong đêm tối.

Sakura ngừng lại bên một gốc cây to. Cây hoa anh đào mùa thu, cũng bắt đầu rải lá vàng xuống khu rừng, để chuẩn bị ột mùa xuân mới. Bóng tối ngập dần dần, khiến ánh đuốc lung linh. Những ánh lửa chập chờn, tiếng gọi vọng vào không gian. Từ trên cao, Sakura cảm thấy những tán lá vàng rơi nhẹ xuống đầu cô. Và trong đó, dường như có một thứ gì khác.... Một cảm giác rờn rợn..... Một thứ chất lỏng....

Mưa ư? Mưa mùa thu rất lạnh. Nhưng dường như, những giọt nước đang rơi xuống đầu Sakura lại nóng ấm đến kì lạ. Một thoáng rung mình, Sakura chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh đuốc bập bùng trên tay cô soi sáng thân hình nhỏ bé nằm vắt ngang cành cây. Trời đất vẫn tối om, vẫn mịt mờ, vẫn vô vọng. Đôi mắt trắng dã, vô hồn, mở to trong bóng tối bao la tràn đầy. Khuôn mặt ngây thơ bệ bết máu. Máu chảy dài theo con dao xuyên qua ngực, rơi xuống nền đất. Ướt đầm, và đỏ thẫm.....

“A..... ka..... ne....”

Ồn ào....

Lửa cháy....

Tiếng gào thét....

Tiếng khóc....

Và những giọt nước mắt....

“AKANE!!!!!!”

Hiyula thét lên, ôm chặt lấy người cô em gái. Nước mắt cậu bé chảy xuống, như muốn thấm ướt nền đất vốn vẫn ẩm ướt. Cậu lay mạnh xác Akane, như một sự cầu ước trong vô vọng, cô bé sẽ lại nhìn cậu bằng đôi mắt ngây thơ, hồn nhiên, nhân hậu. Tiếng hét của cậu bé vọng vào từng vách đá, từng gốc cây, rồi lại bật ra như tiếng gầm của thú hoang. Giọng Hiyula như lạc hẳn đi, như biến mất trong bóng tối. Nhưng mặc cho người anh trai đáng thương gào gọi tên em, cô bé Akane vẫn nằm im, đôi mắt mở to trắng dã. Khuôn mặt không chút cảm xúc, đỏ màu máu, đầm nước mắt của người anh trai.

Một cái chết kinh hoàng, đối với một cô bé 10 tuổi!

Quân đội Kinomoto đứng vây quanh hai anh em. Ai cũng xót thương, ai cũng đau lòng. Tất cả những người lính trong quân đội đều yêu mến cô bé hồn nhiên ấy. Một cô bé xinh xắn, trong trắng như loài hoa lạnh của “Xứ Tuyết”: Hoa diên vĩ. Cô bé hoàn toàn không phù hợp với máu lửa chiến tranh, nhưng vẫn mỉm cười để xông pha vào cuộc chiến, để cho thấy một tinh thần, một dòng máu Kinomoto. Sống độ lượng, để rồi chết thê thảm.... 10 tuổi, chỉ vừa mới làm lễ trưởng thành. Một lễ trưởng thành nhỏ, chỉ có vài lời chúc mừng, nhưng cũng để nụ cười trên đôi môi xinh xắn ấy bừng sáng. Cô bé vẫn luôn cười, độ lượng, nhân từ, cười để sống, cười để vượt qua. Những giọt lệ xót xa chợt rơi trên gò má. Tất cả đứng im lặng. Cả gió cũng như ngừng thổi. Cả cây cối cũng ngừng lay. Chỉ có tiếng khóc nức lên từng hồi của Hiyula.

Sakura đứng ngay phía sau Hiyula, im lặng, lắng nghe tiếng khóc của cậu bé. Cô hiểu nỗi đau của cậu, bởi vì cô biết sẽ thế nào khi người thân cuối cùng của mình mất đi. Cô đã từng lần lượt mất đi những người thân yêu của mình, cho đến khi anh trai cô, Touya Kinomoto mãi mãi ra đi, cũng là lúc Sakura chỉ còn cô đơn một mình trên thế gian. Hiyula đã mất ba mẹ, mất bạn bè trong trận chiến ở “Xứ Tuyết”. Cậu bé dồn tất cả tình thương cho cô em gái bé nhỏ Akane, nhưng giờ đây, cả tình thân cuối cùng ấy cũng đã không còn. Sakura hiểu, nên im lặng. Trong bóng tối ngập cả đất trời, đôi mắt Sakura vẫn lạnh băng, vẫn u buồn, và cũng vẫn đau đớn.

“Tôi nghiệp con bé” – tiếng dì Sonomi khóc nức lên trong đêm tối – “Tôi đã luôn coi nó giống như con gái tôi.... Nó rất giống Tomoyo.... rất giống.... nhưng cuối cùng...”

Những từ cuối cùng bị trôi vào trong, không thốt nên lời. Tiếng khóc của dì kéo theo tiếng khóc của những thanh niên, trai tráng trong quân đội. Một cô bé tốt! Vậy tại sao, số phận đón đau?

Sakura ngồi xuống, ôm lấy cả Hiyula lẫn thân hình lạnh ngắt của Akane. Cô không khóc, bởi cô không thể khóc. Nhưng cô đau.... rất đau.... Cô chỉ có thể ôm chặt lấy hai anh em, không nói gì. Vết đâm xuyên qua ngực Akane, xuyên qua cả thân thể bé nhỏ ấy. Vết máu giờ đã khô lại, đỏ thẫm.

Yukito khẽ cúi xuống, vuốt đôi mắt cô bé. Akane lại nằm, bình yên như một giấc ngủ, một giấc ngủ mãi mãi không có ngày tỉnh lại. Phải rất khó khăn, anh mới cạy được tay Hiyula khỏi người Akane. Cậu bé cần trấn tĩnh lại. Cậu bé cần được nghỉ ngơi. Mặc cho tiếng thét gào phản đối, những người binh lính thở dài, kéo Hiyula đi. Bên cạnh Akane, chỉ còn lại Yukito, dì Sonomi, Sakura cùng hai người hộ vệ cuối cùng của cô.

“Em nghĩ sao, Sakura? Em đoán ai đã giết Akane?”

Sakura trầm ngâm nhìn Yukito vạch vết thương lên. Một vết đâm rất bén, sâu và lạnh lùng. Đầu cô bé bị đập mạnh bằng một tảng đá to. Cách giết này.... chắc chắn không phải do Li Syaoran. Sakura khẽ lắc đầu. Cô thật sự không biết. Nếu là Syaoran thực hiện, Sakura chắc chắn sẽ nhận ra, nhưng đây là do một người khác. Nakuru và Sonomi bàn luận một lúc mà không đưa ra được nhận xét. Trong bóng tối bao la, trong những tiếng u uất của núi rừng, đôi mắt Naoko như nhìn thoi miên vào một người, chỉ một người... Và cũng trong đêm ấy, ánh mắt Yukito lần đầu tiên hằn lên tức giận. Chẳng ai biết, đôi mắt luôn trầm tĩnh ấy đã nhìn vào ai, chỉ biết rằng, đó là cơn giận không thể xoa dịu.... “Kẻ phản bội” vẫn đang ở đây!

“Cho dù thế nào thì có vẻ như địa điểm của chúng ta vẫn chưa bị lộ” – Sakura đứng lên, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuyên màn đêm tăm tối. Chỉ một lúc sau lệnh triệu tập gấp của “minh chủ”, toàn bộ quân đội Kinomoto đã có mặt. Giọng Sakura lạnh lùng nhưng kiên quyết – “KHAI CHIẾN!”

.....

Sakura Kinomoto – công chúa vương triều Kinomoto, mùa thu năm 20 tuổi, chính thức lãnh đạo đội binh hơn 10 ngàn quân, tiến hành cuộc nội chiến lớn nhất lịch sử Clow. Cuộc chiến đã đánh dấu một bước ngoặt lớn của vương quốc Clow. Đây là cuộc chiến được đánh giá là: cuộc chiến đau thương nhất....

Lá rụng lả rơi... Mùa thu vẫn đỏ...

62. Chương 62: Hỗn Loạn Clow

Để di chuyển hơn 50 ngàn quân lính đến Tomoeda, Kinomoto buộc phải đi qua bốn thành trì trực thuộc trung ương, bảo vệ kinh thành, do các quý tộc trực tiếp quản lý. Bốn tòa thành nằm im lặng giữa trời đất, cùng biến động với những biến đổi của kinh thành. Khi kinh thành Tomoeda bị tấn công, lập tức cả bốn tòa thành đều vào nhiệm vụ. Quân đội đóng tại mỗi thành đều được trang bị vũ khí, võ nghệ ở mức cao nhất, sẵn sàng xả thân bảo vệ kinh thành. Cả bốn thành luôn hỗ trợ nhau trong công việc bảo vệ Tomoeda, lẫn bảo vệ chính mình. Việc điều động quân đội từ thành này sang thành kia, hoặc từ các tòa thành về kinh thành cũng rất dễ dàng. Vì vậy, chính bốn tòa thành bảo vệ mới là vật cản lớn nhất trên con đường tấn công kinh thành của quân đội Kinomoto.

Kinh thành náo loạn...

Dân di tản đi nơi khác ngày càng nhiều. Đa số dân chúng đều không thể chịu đựng được chế độ cai trị khắc nghiệt và những chính sách gia nhập quân đội càng ngày càng quá đáng của triều đình. Tuy nhiên, hiện nay, không khí dường như nóng bỏng hơn, sôi sục hơn. Những nhóm người tụ tập thành từng đám trên đường phố vắng vẻ. Quân lính đi lại tấp nập, vẻ mặt đầy lo lắng. Không ai còn tâm trạng để nghĩ cách bóc lột dân lành. Cũng chẳng ai đi truy quét gia tộc Kinomoto ngay tại kinh thành. Cờ cấm vệ quân tung bay trên từng vách tường, từng cánh cổng canh giữ.... Chưa bao giờ, cấm vệ quân được huy động nhiều như vậy. Tất cả những ai có khả năng chiến đấu dường như đều ra chiến trường, đều điều hành trên đường tuần tra...

Những khuôn mặt lo lắng... Những bước đi vội vã.... Những xe vũ khí liên tục được chở đi. Quân đội được huấn luyện nghiêm khắc hơn, bất kể trời nắng, trời mưa, nóng hay lạnh. Ai ai cũng vội vã. Người dân cười cợt, nhổ vào mặt những tên lính khi chúng đi lướt qua, giống như ngày trước chúng đã làm với họ. Họ thì thầm vào tai nhau những câu chuyện có thật bên ngoài kinh thành. Trẻ con lấp ló, chỉ tỏ những xe chở đầy người chết và người bị thương, trên mình vẫn còn khoác bộ quân phục triều đình. Tiếng rên rỉ vang lên. Mùi máu lại bốc lên ngùn ngụt. Không khí Tomoeda vẫn đậm mùi máu. Nhưng lần này, lẫn trong tiếng chim quạ bay, tiếng kêu la đau đớn của những người bị thương, là tiếng cười của dân chúng.

Tin tức chợt bay về như làn khói nhẹ...

Thành bảo vệ phía Bắc thất thủ!

Chẳng ai bảo ai, tất cả người dân kinh thành Tomoeda như nhảy lên reo mừng. Mới chưa tới một tháng, kể từ ngày quân đội Kinomoto bắn tên lửa, bất ngờ tấn công thành phía Bắc, tuyên chiến với triều đình. Đến bây giờ, thành Bắc đã thật sự trở về tay quân Kinomoto. Người dân Tomoeda vẫn giữ thái độ trung lập đối với cả hai phe, nhưng vẫn nhảy vui mừng khi nghe tin Kinomoto thắng trận. Nhờ sự nổi dậy của Kinomoto, triều đình đã không còn tìm cách tàn sát dân chúng như trước. Nỗi lo sợ bao trùm quân lính và cung điện. Sự vui mừng hân hoan trong lòng mỗi người dân Tomoeda.

Từ khi thành Bắc bị mất, kinh thành Tomoeda rơi vào tình trạng hỗn loạn. Triều đình lo lắng. Vốn luôn tin tưởng vào sự bảo vệ của bốn tòa thành nằm ở bốn phía ngoài kinh thành, giờ đây, khi mất đi một thành thuộc vị trí trọng yếu ấy, bà Li cảm thấy rối loạn và mất phương hướng. Bà cho điều động thêm quân đội tới ba thành còn lại, sẵn sàng chiến đấu nếu Kinomoto tấn công. Tuy nhiên, mọi suy nghĩ của bà đều bị gián đoạn. Trong thời gian gần đây, dường như Hiragirawa đang có ý định muốn chống đối lại bà. Mọi hành động của lão đều lén lút, giống như một kẻ phản bội đáng khinh bỉ. Vừa phải lo đối phó với sự tấn công ngày càng dữ dội của quân Kinomoto, lại phải đối phó với tai mắt thăm dò phản bội của Hiragirawa, bà Li không thể tập trung hoàn toàn vào một chuyện gì. Đúng vào thời điểm quan trọng này thì Syaoran lại trở về với vết thương “thừa sống thiếu chết”. Rika cũng rơi vào tình trạng tê liệt vì nỗi kinh hoàng cô gặp phải tại đảo Hongo. Dù đã bình phục khá nhiều, nhưng cả hai đứa con của bà vẫn chưa thể giúp đỡ bà trong trận chiến. Vì vậy, một mình bà Li phải tự mình thực hiện tất cả.

Khói lửa chiến tranh bốc lên mù mịt. Hàng ngày, những xe ngựa chở thương binh vẫn diễu hành thành đoàn trên đường phố kinh thành. Lương thực, thuốc men trở nên khan hiếm hơn bao giờ. Nhiều trại thương binh buộc phải bỏ không, để mặc cho những người lính chết đi trong tiếng rên rỉ đau đớn. Chim quạ lại vỗ cánh trên bầu trời cao. Những tiếng kêu của loài chim báo hiệu cái chết vang lên khắp kinh thành, gây nên những cái giật mình khe khẽ trong màn đêm. Những giấc ngủ không yên lành. Những đôi mắt lo lắng... Tiếng vó ngựa của người báo tin vang lên.

Quân Kinomoto đã dàn quân tại thành Bắc.

Một phần quân đội thành Bắc bị bắt giữ và chém giết. Những kẻ có thể trốn thoát đều đã nhập quân với ba thành còn lại.

Xen lẫn trong màu đỏ của máu và những tin tức bất lợi bay về, kinh thành Tomoeda càng lúc càng bất ổn. Người dân như đoán biết sự suy vong của triều đình, nổi dậy liên tục. Những cuộc tấn công vào các tòa nhà quý tộc, và dinh thự của quan lại.... gây cho triều đình nhiều khó khăn. Dù cuối cùng, tất cả những người dân tham gia nổi loạn đều bị giết một cách tàn ác, nhưng vẫn không thể dập tắt toàn bộ. Các kho lương thực bị phá. Cướp bóc xảy ra liên miên ngay trên đường phố kinh thành. Khuôn mặt người dân kinh thành Tomoeda có nhiều biến đổi. Từ vẻ u ám, khổ sở, nụ cười đã thoáng qua trên những khuôn mặt khắc khổ. Trẻ con cất lên những bài về ca ngợi quân đội Kinomoto và nỗi căm hận triều đình. Những tiếng thì thầm... Những nhóm người tụ tập lại để bàn tán, nói chuyện... Dường như một không khí khác đang lan tỏa cả kinh thành. Dù không ai nói ra, nhưng ở một góc nào đó, người dân Tomoeda đã nghiêng sang phe Kinomoto. Và vì nhiều lí do, niềm hi vọng tưởng chừng đã vụt tắt lại bùng sáng trong mỗi người dân kinh thành một thời phồn hoa.

Trong tình hình rối ren của kinh thành và nội bộ triều đình, dường như cuộc chiến do Kinomoto khởi xướng đang lan rộng trên quy mô toàn quốc. Khắp các thành trì, làng mạc, trải dài suốt vương quốc Clow, những cuộc nổi dậy vẫn bùng nổ. Quan lại, quý tộc gửi thư về triều đình yêu cầu giúp đỡ. Chỉ trong một tháng

ngăn ngủi, đã có tới on 100 cuộc nổi loạn xảy ra. Họ phá kho lương thực, kho vũ khí, xông vào tận trong dinh thự của quý tộc. Các quý tộc gào thét quân đội, tàn sát không nương tay với dân chúng. Máu nhuộm đỏ trời Clow. Không được huấn luyện và mang tính tự phát cao, các cuộc khởi nghĩa của nhân dân đều thất bại. Nhưng những người dân Clow không chịu lùi bước, vẫn tiếp tục xông lên. Ngay sau khi tin tức từ kinh thành lan rộng, thành Bắc bảo vệ kinh thành đã trở thành doanh trại của quân Kinomoto, những cuộc nổi loạn càng tăng thêm cả về số lượng và số người tham gia. Mọi tầng lớp dân chúng đều diễu hành trên đường. Xông vào dinh thự quý tộc, cướp ngục, phá nhà quan, đánh chiếm kho lương thực và vũ khí... Các hành động của “Đám dân đen ngu ngốc” làm quý tộc và quan lại ở các thành ngoài như muốn phát điên. Triều đình không gửi quân tri viện, mà gửi đến mệnh lệnh “giết không tha” nếu để đám dân ấy nổi loạn. Lại máu... Lại tiếng khóc than... Và tiếng cánh chim quạ bay...

Những cuộc nổi dậy của dân chúng dù thất bại, nhưng đã gieo vào chính quyền Clow nhiều lo sợ và kinh hoàng. Dẹp yên cuộc này cuộc khác lại nổ ra. Những cuộc bạo động liên miên không có cách nào ngăn cản. Cả vương quốc Clow rơi vào tình trạng hỗn loạn chưa từng có. Quân đội được trang bị vũ khí đầy đủ, chạy trên những con phố vắng lặng. Những gian nhà không bóng người. Những cuộc tấn công trong đêm khuya... Các cuộc khởi nghĩa như làn sóng dập dềnh, không bao giờ ngừng xô bờ. Và rồi... lại dập bờ bằng máu của những người dũng cảm. Những tiếng vang và dư âm của làn sóng ấy không bao giờ tắt, không bao giờ bị quên lãng. Máu của người chết lại làm trời dậy những trận chiến mới. Ôn ào, rồi lại tĩnh lặng. Và lại đau....

Máu đỏ thắm bầu trời Clow. Một mùa đông lạnh lẽo qua đi với tuyết trắng và những bông hoa đông rung rinh trong máu đỏ. Chẳng ai hay, thời gian đang lặng lẽ trôi. Chỉ có tiếng binh khí vang lên. Chỉ có tiếng thét gào tấn công và những tiếng bước chân lặng lẽ di chuyển. Những cuộc đột kích bất ngờ vào đêm.... Những tiếng thảm thì qua bờ môi đầm máu... Và tiếng tử thần rú vang trong màu máu đỏ.. Vương quốc Clow tràn ngập máu, vang lên tiếng khóc thương nhưng vẫn hằn lên đôi mắt quyết tâm. Biến đau thương thành hành động, biến những cái chết thành mục tiêu chiến đấu, biến những giọt nước mắt thành máu....

Vó ngựa tung bụi kinh thành Clow.... Người dân lại háo hức chờ đợi một tin tức mới từ bên ngoài.

Bà Li tức giận hét đuổi người báo tin, đồng thời ném những lá thư xuống mặt bàn. Trong tình trạng rối loạn ngay tại kinh thành hiện nay, vậy mà dân chúng ở thành ngoài lại nổi loạn. “Đám quan lại cai quản các thành ấy chỉ toàn một đám ăn hại!”. Chỉ một đám dân đen ngu ngốc ấy cũng không quản lí nổi, để chúng làm loạn. Bà Li giận dữ ngồi xuống ghế, nhìn đồng thư xin tiếp viện nằm dài trên bàn. Lúc này, thành bảo vệ phía Bắc đã thất thủ, kinh thành đang gặp nguy hiểm, quân lính bảo vệ kinh thành không đủ thì chẳng lấy đâu ra quân tri viện cho các thành ngoài chri để dẹp yên đám dân đen ngu ngốc ấy. Bà Li lại tiếp tục đi qua đi lại. Dù đã đưa thêm quân đến các thành bảo vệ còn lại, nhưng bà vẫn chưa thật sự yên tâm. Bà nóng lòng đập mạnh xuống mặt bàn, làm đồng thư rơi xuống. Những lá thư xin cấp lương thực và vũ khí! Tình hình khan hiếm lương thực đang trở nên cấp bách. Người dân như không muốn sản xuất, trồng trọt. Họ lao đầu vào những cuộc chiến, những cuộc nổi loạn. “Một lũ ngu ngốc” Bà Li tức giận nghĩ. Cái đói lan tràn khắp nước chẳng làm “Đám dân đen ngu ngốc” ấy ngừng lại. Lệnh của triều đình không làm họ bắt tay vào sản xuất. Giờ đây, để nuôi quân đội và chính bản thân, triều đình chỉ có thể dựa vào các kho lương thực dự trữ. Nhưng các kho lương thực đang bị đánh phá bởi chính “đám dân đen ngu ngốc” ấy. Bà Li lại phải cất cử thêm quân lính canh giữ kho lương thực, đúng vào thời điểm thiếu quân đội hiện nay. Vấn đề vũ khí càng làm bà Li đau đầu. Số vũ khí ở Shimon mà bà bỏ tiền mua giờ đang ở trong tay Kinomoto. Sự thiệt hại về người và của do trận tấn công bất ngờ vào thành Bắc vẫn chưa được thống kê. Tình trạng hỗn loạn hiện tại đã không thể kiểm soát.

“Phu nhân, bà muốn gặp tôi à?”

Tiếng nói chợt vang lên phía sau làm bà Li thoáng giật mình. Thân hình to lớn của Hiragirawa đã ngồi yên vị trên ghế từ lúc nào. Bộ mặt xệ xuống của hắn nở nụ cười vẻ hiểu biết. Hắn vẫn luôn di chuyển không có chút tiếng động nào, xuất hiện và biến mất khi người ta chưa kịp nhận ra. Đây là một kẻ cần phải đề phòng! Dù suốt từ vụ thảm sát ở cung điện 10 năm trước, Hiragirawa đã thay đổi khá nhiều. Hắn không còn cầm kiếm, cũng không còn can hệ đến các chuyện liên quan đến chính trị, quân sự, nhưng hắn vẫn là một đối thủ đáng gờm mà đến chính “Tứ đại hộ pháp”, hoặc quốc vương Kinomoto năm xưa cũng không muốn giao đấu. “Nhưng dù sao”, bà Li thở dài, “hiện nay, hắn chỉ là một tên nhát chết”. Tuy nhiên, bà chợt giật mình. Tuy Hiragirawa đã thay đổi khá nhiều, nhưng khi hắn muốn, hắn có thể trở lại chính con người hắn ngày xưa. Giống như lúc này, Hiragirawa đang ngồi trên ghế bằng khuôn mặt bình thản, tạo cho bà Li

một cảm giác lo sợ. Trong khoảng thời gian qua, vì mãi đi truy tìm quân đội Kinomoto, bà Li đã không để ý đề phòng, đến khi nhận ra, bà đã thấy hần có những dấu hiệu làm phản. Hiragirawa luôn không có mặt trong cung điện vào những thời điểm nhất định. Hần biến mất trước mọi con mắt theo dõi mà bà phải đi. Hần có lẽ đã gặp một chuyện gì đó, hoặc gặp một ai đó. Hần vẫn chưa ra tay với bà, chắc chắn vì “thứ quan trọng nhất” của hần mà bà đang giữ. Đối với tên này cần đặc biệt đề phòng.

“Hiragirawa, ta muốn người ra trận. Hãy dẫn quân đến thành phía Nam, trấn giữ thành và tiêu diệt Kinomoto!”

Giọng Bà Li dứt khoát ra lệnh, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thân hình đồ sộ của Quốc vương đương nhiệm Clow. Hần gõ gõ ngón tay trên thành ghế, chỉ “à” lên khe khẽ. Bà Li nói tiếp, giọng đe dọa:

“Đừng hi vọng có thể chống đối lại ta. Đừng quên, ‘Thứ quan trọng nhất’ của người vẫn ở trong tay ta!”

Hiragirawa im lặng như một sự thờ ơ đáng ngạc nhiên. Cho dù vì lí do gì, hiện nay hần vẫn đang là Quốc vương và nắm giữ toàn bộ quân đội. Cho đến bây giờ, bà Li vẫn để Hiragirawa làm Quốc vương, dù chỉ là trên danh nghĩa. Bà không có ý định sẽ trở thành Quốc vương. Đó chỉ là một thứ quyền ảo ảnh. Trên thực tế, bà cần quyền lực thật sự, chứ không cần một cái danh hào. Bà muốn ở đằng sau, kiểm soát mọi công việc. Điều đó sẽ giúp bà nắm bắt mọi thứ dễ dàng hơn. Hiragirawa cũng không có thêm đề nghị gì. Hần trở về điện chính của Quốc vương. Một cái gì đó đang thay đổi trong con người to béo ấy. Chắc chắn...

Trời lạnh lẽo cùng những cơn gió mùa đông thổi bay những chiếc lá khô cuối cùng. Một mùa đông đến mang theo bông tuyết trắng nhẹ nhàng rơi. Tuyết năm nay dường như lạnh hơn, và cũng lặng lẽ hơn. Tuyết trắng phủ kín những mái nhà, phủ lên những con đường vắng vẻ. Tuyết rơi mà không có tiếng động. Cơn gió thổi văng đi những hạt tuyết trắng. Tuyết phủ lên những giọt máu. Tuyết làm lạnh những thân xác bất động mang quân phục triều đình Clow. Thương binh không có thuốc cứu chữa.... Sự chết chóc phủ dài vương quốc Clow xinh đẹp.

Dưới những lớp tro tàn, khu phố quý tộc sầm uất năm xưa giờ chỉ còn lại trong kí ức. Không còn những khu vườn xanh ngập lá. Không còn những tiếng bước chân đi lại. Những ánh mắt lộ ra khỏi tường nhà cũng không có, dù chỉ là những ánh mắt khinh khỉnh của những kẻ giàu có. Những hố rác không còn ruồi bọ bâu, chỉ còn lại những lớp bụi đen thẫm của tro tàn. Một xứ sở thay đổi, một cuộc đời thay đổi. Duy chỉ có khu nghĩa trang nằm phía sau khu rác thải không thay đổi. Vẫn âm u, vẫn đầy tiếng đập cánh của loài quạ đen. Mùi tử khí vẫn bốc lên cao ngút trời. Mùi máu tanh tươi kéo theo những tiếng ồn ã của một loại máy bảo vệ kì lạ. Không giống như khu phố quý tộc đã nằm im dưới ánh lửa cháy, khu nghĩa trang vẫn nằm im, vẫn u ám, vẫn đáng sợ.

Tiếng ồn ào của chiếc máy bảo vệ chợt tắt đi, trả lại cho nghĩa trang sự yên tĩnh đến u ám. Những cánh chim đen giạt mình ngừng lại, rồi lại vút lên cao, dáo dác nhìn xuống một cách đề phòng. Mùi máu tanh khiến chúng chao liệng. Những cơn gió ngược chiều làm cánh chim đảo quanh. Chim quạ đen, loài chim tử thần. Những con chim đã chứng kiến biết bao cái chết ghê rợn nhất xảy ra trong nghĩa trang. Những con chim đã đứng nhìn thân xác người phụ nữ ấy nằm yên trong chiếc máy đồ sộ mà lạnh lẽo.

Bà Li đưa mắt nhìn theo những cánh chim. Sau khi bấm nút và nhận mặt khẩu, chiếc máy ngừng lại, mở một lối đi cho bà bước vào trong. Người phụ nữ nằm im, đôi mắt nhắm chặt. Đã mười năm trôi qua. Mười năm, một khoảng thời gian tưởng chừng như rất dài, vậy mà thực chất lại rất ngắn. Xác người phụ nữ ấy vẫn nằm đây, nhìn máu đỏ, nhìn mây trôi, nhìn ngắm thế gian với đôi mắt nhắm nghiền. Một loại máy bảo vệ ngăn cản tất cả mọi người bước vào trong, đồng thời cũng ngăn cản sự phân hủy xác người. Hơi lạnh tỏa ra, bốc khói bên trong lòng chiếc máy. Thân xác người phụ nữ vẫn còn nguyên vẹn, chưa có một sự biến đổi nào. Mái tóc vẫn dài, vẫn mềm mại, vẫn mượt mà. Làn da vẫn trắng, thuần khiết như trước, dù giờ đây, nó đã trở nên lạnh giá. Bà Li im lặng ngắm nhìn giấc ngủ của người phụ nữ. Hiragirawa đã làm rất nhiều chuyện, đã trở thành tù binh của bà chỉ vì người phụ nữ này. Một người phụ nữ quan trọng, một chìa khóa để mở ra tất cả những sự kiện, những xác chết từ 10 năm trước. Và cũng là một cột mốc đánh dấu sự đổi thay.

Nụ cười khê nở trên môi, Bà Li khê đưa bàn tay, vuốt nhẹ lên làn da trắng của người đang nằm. Lạnh quá, nhưng cũng bình yên quá! Tại sao lại ngủ yên lành đến thế, trong khi chuyện thế gian đang biến đổi từng

ngày? Tại sao lại nằm yên nơi đây? Tại sao vậy? Những câu hỏi mãi mãi không bao giờ có câu trả lời. Người phụ nữ ấy đã nằm đây 10 năm, và bà cũng đã sống thêm 10 năm. Chúng ta đã sai hay đúng?

Phập!

Nhát dao đâm xuyên ngực người phụ nữ. Không có máu chảy ra, cũng không có bất kì sự biến đổi nào. Đã chết mà, phải không? Dù thật yên bình, nhưng cũng đã chết rồi. Lốp da lạnh và băng giá bao quanh người phụ nữ ấy như tan ra dưới nhát dao của bà Li. Khuôn mặt ấy vẫn tĩnh lặng như sự tĩnh lặng ngàn năm của không gian, và sự biến đổi không bao giờ ngừng của thời gian. Người phụ nữ ấy.... Trong một thoáng, dường như bà Li cảm thấy nụ cười dịu dàng, đầy an ủi nở trên đôi môi người phụ nữ.

“Cứ ngủ đi! Lời hứa của chúng ta.... đã sắp đến hồi kết....”

Bà Li đưa mắt nhìn lên trên. Không có mùi máu mới xuất hiện, vì vậy đám chim quạ đen trên kia vẫn chao liệng, vẫn yên vị trên trời cao. Có lẽ chúng không biết, lại một người nữa biến mất mãi mãi. Và khu nghĩa trang này, nơi cư ngụ của chúng cũng sẽ phải chìm trong lửa đỏ.

Hạnh phúc chỉ là một thứ huyền ảo, vô định...

Vậy mà tại sao, để có được thứ hảo huyền ấy, có người có thể làm những chuyện đáng kính nhất, và cả những chuyện đáng khinh nhất?

Hạnh phúc.... Rốt cuộc là gì?

Chỉ có gió xoa nhẹ trên khuôn mặt đậm màu thời gian và sự khắc khổ của bà. Những khoảng kí ức xưa chợt ùa về, thật vui mà cũng lại thật buồn. Thứ mà người ta gọi là “Hạnh phúc”, mong manh, dễ vỡ. Bà chẳng thể nắm chắc lấy nó nữa, bởi nó đã rời xa bà mãi mãi. Giờ đây, bà cũng đã không thể tạo ra nó. Bà chỉ có thể làm những gì bà cho là cần làm. Hạnh phúc? Thứ ấy thật xa vời....

Lửa bùng lên, che lấp quá khứ, che lấp hiện tại, che lấp tương lai. Lửa như vươn dài lưỡi, liếm lên tất cả những gì nó thấy, đốt cháy và che giấu những gì người ta muốn nó che giấu. Chim quạ rú vang trên bầu trời. Chỉ một lát nữa thôi, khu nghĩa trang đáng sợ này, nghĩa trang hoàng gia, sẽ chỉ còn lại một đồng tro tàn. Bước chân bà Li chậm rãi trên đồng tro đen đã nguội lạnh của khu phố quý tộc. Vậy là.... Những thứ xưa cũ đã không còn nữa.

“Mẹ đã xong việc rồi à?”

Bà Li khẽ gật đầu. Người con trai đứng dựa bên bức tường đổ nát, chờ đợi bên con ngựa đậm chân khó chịu. Khuôn mặt anh có vẻ gì đó xanh xao trong hơi lạnh mùa đông. Anh hơi hạ xe ngựa, đợi chờ bà bước lên. Bà Li dừng lại, nhìn thật sâu vào đôi mắt màu hổ phách trong veo, mà cũng buồn vô hạn. Đó là đôi mắt của con trai bà sao? Lạnh lẽo, và vô hồn.... Nhưng điều duy nhất còn sót lại, chính là nét trong trẻo trong màu mắt ấy. Trong như chính tâm hồn của nó. Đôi môi bà Li hơi nhếch lên. Tương lai sẽ ra sao? Trắng như những bông tuyết, hay đen như những hạt tro dưới chân?

“Syaoran....”

Bà chợt lên tiếng. Syaoran ngừng lại, để con ngựa đứng lên, hơi nhú mào. Anh im lặng, lắng nghe. Trong tình hình hiện nay, không yên tâm để mẹ ra ngoài một mình, nên bất chấp vết thương vẫn chưa lành hẳn, Syaoran vẫn cố gắng đánh xe cho bà. Mùi khét bốc lên phía cuối con đường. Có lẽ, ngọn lửa đang thiêu rụi nghĩa trang hoàng gia, một nơi anh chưa từng vào, một nơi anh cũng không muốn tới.

“Con đã từng nói sẽ tuân theo mọi lời thề của mình, đúng không?”

Syaoran mỉm cười. Anh tin vào những lời thề hoàng hôn, giống như một kẻ giữ lời hứa đến điên cuồng. 10 năm trước, khi bắt gặp mẹ đang khóc trong phòng, anh đã thề sẽ bảo vệ mẹ, và sẽ thực hiện mọi lời thề của mình đối với mẹ. Và anh đã thật sự làm như vậy, cho tới bây giờ. Anh khẽ gật đầu.

“Vậy....” – bà Li chậm rãi nói, kiên quyết và lạnh lùng – “Syaoran, con cũng từng thề sẽ tiêu diệt Kinomoto, đúng không?”

Cười...

Trong cái ngày mùa thu 5 năm trước, cái ngày định mệnh đã để anh gặp Sakura và Tomoyo, anh đã thề với mẹ: Thẻ sẽ tiêu diệt Kinomoto. Và anh vẫn luôn giữ lời thề ấy trong tim, chưa bao giờ thay đổi. Anh thề sẽ không để mẹ phải chết trong bất cứ, chết khi mới thù chưa được trả, chết mà không yên vị. Anh đã từng suýt chút nữa phản bội lại lời thề của mình, vì Sakura. Nhưng nhìn dáng mẹ cô độc trong những hàng cây xanh, nhìn vẻ khắc khổ của bà, những lời thề chợt trở lại trói buộc anh. Eriol vẫn thường nói Syaoran là một kẻ ngu ngốc, trung thành với những lời thề của mình một cách điên rồ. Vậy nhưng, giờ đây, Eriol đâu còn có thể nói ra điều ấy được nữa. Và Syaoran vẫn trung thành với những lời thề ấy, không một chút nghi ngờ. Bởi vì.... đó là những điều chính anh đã nói ra, giống như anh chấp nhận số phận cho dù nghiệt ngã đến đâu.

“Đừng lo, thưa mẹ” – Syaoran mỉm cười đỡ bà Li lên xe ngựa – “Dù chuyện gì xảy ra, con cũng sẽ để mẹ chứng kiến sự biến mất của Kinomoto”

Bà Li hơi ngừng lại trên bậc xe, nhìn Syaoran dò hỏi. Anh chỉ cười....

“Cho dù là.... Sakura Kinomoto?”

Vẫn cười, và gương mặt không thay đổi. Nụ cười lạnh lẽo, vô hồn, giống như đôi mắt sâu thăm thẳm trong màu tuyết trắng đang rơi lặng lẽ.

“Cho dù là bất cứ ai!”

Nụ cười nở trên môi bà Li, nhưng sao buồn bã. Bà hơi đưa mắt lại phía khu nghĩa trang, trước khi bước lên xe ngựa. Có lẽ ngọn lửa đã sắp tắt hẳn, và mọi thứ cũng đã biến mất. Chim quạ cũng đã rời đi nơi khác. Ngọn lửa thiêu hủy tất cả, nhấn chìm tất cả. Chúng ta đã đúng hay sai? Nhưng dù chúng ta đúng hay sai, tôi vẫn sẽ thực hiện lời hứa ấy....

Đừng lo.... và hãy ngủ yên với những giấc mơ đẹp....

Khi mùa đông lặng lẽ tới, cũng là lúc tuyết phủ trắng tất cả những mái nhà, những con đường. Đi trên những lớp tuyết dày, tạo cho người ta cảm giác nhẹ bồng, lảng lảng và dịu dàng. Một cảm giác yên ả, thanh bình. Tuyết dày, che lấp tất cả những khu đường phố, che lấp đi máu và tội lỗi. Tuyết giống như một khoảng không gian khác, khoảng không gian lặng lẽ, nhưng yên bình và thanh thản.

Thành phía Bắc, quân lính đi lại tấp nập, dàn trận và bố trí thành trận địa. Quân phục Kinomoto không bị lẫn lộn trong bất kì một loại quân phục nào khác. Cờ màu Hồng – xanh tung bay trong làn gió mùa đông lạnh giá. Thành Bắc không được bố trí bảo vệ cẩn mật như ba thành bảo vệ khác, mà hiên ngang, vang dội trong gió mưa. Người dân trong thành thu gom lương thực, đem đến dinh thự của quân đội. Đối với họ, quân Kinomoto giống như một vị cứu tinh, đã giúp họ thoát khỏi cuộc sống khổ sở mà những quan binh, quý tộc thành Bắc gây ra. Chưa bao giờ, thành bảo vệ phía Bắc ồn ào như hôm nay. Người dân vui mừng, nhảy múa. Trẻ con cất vang tiếng hát ngây thơ của chúng. Đối với tất cả dân chúng trong thành, chuỗi ngày đau khổ họ chịu đựng, đến nay đã kết thúc.

Sakura nhìn Nakuru và dì Sonomi đang tập luyện cho quân đội. Cho dù mới đánh thắng và chiếm được một thành bảo vệ kinh thành, nhưng quân Kinomoto vẫn không lơ là việc tập luyện. Tiếng binh khí vẫn vang lên cả ngày, lẫn đêm. Giờ đây, khi đã làm chủ thành Bắc, Sakura quyết định biến nơi đây thành căn cứ của quân đội. Sau khi phân tích tình hình, cô nhận thấy, ở thành Bắc có những điểm lợi thế hơn hẳn so với “Đồi ma”. Hệ thống phòng thủ của thành Bắc vốn đã có sẵn, quân đội Kinomoto chỉ cần bổ sung thêm vào những chỗ thiếu vắng. Hơn nữa, ngay lúc đầu, Yukito và Sakura quyết định tấn công thành Bắc, vì nếu lấy điểm mốc là thành Bắc, việc di chuyển quân đội tấn công ba thành còn lại cũng đơn giản hơn. Tuy nhiên, sau khi tấn công bất ngờ và chiếm được thành Bắc, đã hai tháng nay quân Kinomoto án binh bất động. Hàng ngày, quân đội vẫn tập luyện cùng Sonomi và Nakuru, Naoko kiểm tra, bố trí lại hàng ngũ quân đội phòng thủ, đề phòng sự tấn công của triều đình.

Yukito đặt đồng giấy tờ trên tay xuống. Anh thống kê lại tất cả lương thực còn dự trữ trong thành, một phần còn lại của quân đội Kinomoto và những lương thực mới do người dân trong thành cung cấp. Ngoài ra, anh tổng kết lại sự thiệt hại của quân đội Kinomoto trong trận chiến vừa qua. Sự thiệt hại là không nhiều. Có khoảng 100 người chết, hơn 200 người bị thương. Vũ khí gần như vẫn còn nguyên vẹn. Đây là một sự thành công lớn. Tuy nhiên, Yukito chợt thở dài.

“Dù chúng ta thiệt hại không nhiều, nhưng 10 ngàn quân, giờ đã mất 300 người, nếu tính cả những người bị thương không thể chiến đấu được.” – Yukito trả lời câu hỏi của Sakura – “Lực lượng quân đội rất quan trọng. Nếu chênh lệch quá lớn về số lượng, sẽ dẫn đến thua trận. Hiện giờ, chúng ta không thể tấn công vào ba thành còn lại ở phía Tây, Nam, Đông, lại càng không thể tấn công thẳng vào kinh thành từ thành Bắc”

“Do chênh lệch lực lượng à?” – Sakura hỏi

“Ừ. Theo điều tra sơ bộ, ba thành bảo vệ còn lại có khoảng hơn 2 vạn quân, chưa kể số quân lính được bổ sung thêm từ kinh thành. Còn hiện tại, trong kinh thành Tomoeda có khoảng 5 vạn, quân đội đã được huấn luyện đến mức thiện chiến. Nếu so về lực lượng quân đội, chúng ta nắm chắc thất bại”

Sakura trầm ngâm suy nghĩ. Suốt hai tháng nay không có hành động gì, chắc chắn Yukito đang chờ đợi. Có thể là thời cơ, mà cũng có thể là một cái gì khác.

“Khi tấn công thành Bắc này, quân ta cũng chỉ có 10 ngàn, còn quân lính trong thành có 2 vạn. Tại sao không sử dụng cách tấn công cũ vào ba thành còn lại?”

“Không được đâu, Sakura! Chúng ta tấn công thành Bắc một cách bất ngờ, khiến quân triều đình và quân bảo vệ trong thành không kịp trở tay. Triều đình không kịp gửi quân tri viện đến cứu nguy cho thành, đến khi quân tiếp viện đến thì thành đã gần như thuộc về chúng ta. Còn bây giờ.... Sau khi thành Bắc thất thủ, chắc chắn triều đình Clow đã tăng cường phòng thủ ở ba thành còn lại và cả kinh thành. Nếu tấn công bất ngờ như đã làm với thành Bắc, chỉ thiệt hại cho quân ta thôi”

Sakura hơi ngả người ra sau ghế. Tất cả những điều Yukito nói, cô đều đã nghĩ đến, nhưng không nghĩ sẽ nguy hiểm đến thế. 10 ngàn quân, chỉ bằng một nửa so với số quân trong thành. Hiện nay, quân Kinomoto đóng trong thành Bắc vẫn rất an toàn. Triều đình bận rộn lo chuẩn bị phòng thủ, do đề phòng và vẫn không nắm được tình hình quân đội Kinomoto nên không dám tấn công vào thành Bắc. Nhưng đây chỉ là tạm thời. Đã hai tháng trôi qua, mọi sự chuẩn bị của triều đình có lẽ cũng đã gần hoàn tất. Nếu không nhanh tấn công vào kinh thành và ba thành bảo vệ còn lại, triều đình có lẽ sẽ tấn công trước. Và nguy hiểm hơn, nếu triều đình nhận ra quân đội Kinomoto chỉ có chưa đến 10 ngàn quân, thì mọi sự chuẩn bị lâu nay sẽ trở nên vô ích. Tuy nhiên, Sakura và Yukito đều không thấy quá lo lắng.

Ngày hôm đó, hai bức thư được chuyển đi. Những tiếng vó ngựa của người đưa thư vang lên trong đêm tối, tung bụi mù trên con đường đầy biến loạn....

Cũng trong ngày hôm đó, ba đội quân rời khỏi kinh thành theo ba cổng khác nhau. Một đội quân đi theo cổng phía Tây, tiến thẳng đến thành phía Tây. Một đội đến thành Đông bằng cổng Đông, do Rika Sasaki dẫn đầu. Đội cuối cùng rầm rộ bước qua cổng chính của kinh thành, vào thành phía Nam chậm hơn so với hai đội quân còn lại. Hiragirawa ra lệnh cho đoàn quân một cách dứt khoát.

Một trận chiến mới sắp bắt đầu.....

Mùa đông lạnh lẽo trải dài trên lãnh thổ của Clow, cũng đến lúc phải ra đi. Nhưng dù vậy, Tuyết vẫn càng lúc càng dày. Thời tiết lạnh giá khiến người ta không muốn ra ngoài. Nhưng những người dân thành Bắc vẫn ngày ngày làm việc, cất cao tiếng hát, cung cấp lương thực cho quân Kinomoto đóng tại thành. Những thợ rèn vũ khí trong thành hàng ngày đổ mồ hôi bên những đồng lửa cháy bùng lên. Quân đội vẫn tập luyện không ngừng nghỉ. Thành phía Bắc vẫn sôi động, tấp nập chuẩn bị ột cuộc tấn công khác. Theo Naoko nhận xét, trận địa phòng thủ đã rất an toàn. Cho dù quân triều đình tấn công, cũng không thể chiếm lại thành Bắc. Sakura truyền lệnh cho toàn quân chú ý, không được lơ là cảnh giác trong bất cứ trường hợp nào.

Những cánh chim vút bay báo hiệu tin tức mới. Mùa xuân đến, âm thầm, lặng lẽ, không báo hiệu, không tiếng bước chân. Không ai nhận ra mùa xuân đã tới. Chỉ có những cánh chim khẽ chao liệng trên bầu trời, rồi lại vút bay xa. Dù xuân tới, nhưng thời tiết vẫn chưa kịp ấm lên. Thời gian lại trôi qua, vội vã và nóng ruột. Tất cả mọi sự chuẩn bị đã hoàn thành, chỉ còn chờ đợi để tấn công vào ba thành còn lại. Lần này, Yukito và Sakura quyết định tấn công cả ba thành cùng một lúc, cô lập để các thành không trợ giúp nhau được. Trong tình hình hiện nay, khi triều đình đã đề phòng, đây là cách tốt nhất.

Thành Bắc ồn ào và náo nhiệt. Những người dân đứng ở đường, chờ đợi một điều gì đó sẽ xảy ra. Cổng thành vẫn đóng kín, vẫn không thay đổi hoặc giảm đi một người lính canh nào. Trận địa phòng thủ vẫn giữ nguyên. Sakura, Yukito và dì Sonomi đứng trên thành, nhìn xuống chờ đợi. Không lâu sau, tất cả chợt nhận ra một đội quân đang đi đến gần. Đội quân ấy đi ngang nhiên ngay trên đường phố Clow, không cần che dấu. Người dân trầm trồ thán phục những bộ quân phục mới và được may theo kiểu kì lạ. Lá cờ Lamia tung bay trong cơn gió mới của một mùa xuân đang tới. Cổng thành mở ra sau khi đã kiểm tra, thu hồi vũ khí. Người dẫn đầu đội quân khẽ cười, nhìn quanh bằng đôi mắt tò mò thích thú, trước khi dừng lại trước những người hiện đang là chủ thành.

“Rất vui được gặp lại ngài, Quốc vương!”

Sakura mỉm cười đưa tay ra với người con trai. Yamazaki cười, vẫn bằng nụ cười không bao giờ thay đổi ấy, bắt tay Sakura.

“Tôi không ngờ ngài lại đích thân đem quân sang giúp đỡ chúng tôi!”

“Đừng nói thế, tiểu thư Kinomoto!” – Yamazaki cười – “Tiểu thư đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, đương nhiên tôi phải đi giúp tiểu thư rồi”

Yamazaki nhanh chóng làm quen với những người trong quân đội Kinomoto: Yukito Tsukishiro, Sonomi Daidouji, Nakuru và Naoko. Sau một bữa tiệc nho nhỏ, quân Kinomoto và Lamia cùng nhau luyện tập. Quốc vương Yamazaki Takashi đưa ra một vài phương pháp huấn luyện cấp tốc đối với quân đội. Tiếng binh khí, tiếng hò vang.... Không khí luyện tập căng thẳng và vội vã khiến thành phía Bắc như ồn ào hơn. Nhận được sự giúp đỡ của quân đội Lamia – đội quân được đánh giá là thiện chiến nhất – Kinomoto như hổ thêm cánh, hăng say hơn, và tin tưởng hơn. Niềm tin vào một thắng lợi mới hiện lên trên khuôn mặt bê bết mồ hôi. Người dân nở nụ cười. Tiếng rèn vũ khí lại vang lên trong các xưởng rèn. Những xe chở lương thực ngày ngày đưa vào dinh thự của quý tộc trước kia, cung cấp cho quân đội Kinomoto.

Sakura bước chậm rãi, lắng nghe tiếng hò của quân đội đang luyện tập. Không khí luyện tập nóng bỏng và vội vã, chuẩn bị ột cuộc tấn công lớn. Hiện nay, tính thêm 5 vạn quân Lamia do Yamazaki đưa tới, quân Kinomoto đã lên tới gần 6 vạn. Với số quân này, việc tấn công đồng thời cả ba thành bảo vệ phía Tây, Nam và Đông khá đơn giản. Tuy nhiên, Yukito cho rằng, vẫn cần chờ đợi thêm. Chỉ vài ngày nữa....

“Chiharu rất lo cho tiểu thư, tiểu thư Kinomoto” – Yamazaki rời mắt khỏi quân đội, bước những bước nhỏ bên cạnh Sakura. Cười.... – “Cô ấy muốn tôi sang đây, ngoài việc giúp đỡ tiểu thư ra, còn là xem tiểu thư có ổn không”

Sakura mỉm cười. Đôi mắt Yamazaki thoáng ánh nhìn lo lắng. Có lẽ anh cũng nhận ra, nụ cười ấy đã biến đổi khá nhiều trong suốt một năm qua. Buồn hơn và cũng đau đớn hơn. Mạnh mẽ hơn nhưng cũng bất hạnh hơn. Yamazaki vẫn cười.

Đây là lựa chọn của cậu sao, Syaoran?

“Hoàng hậu khỏe không?”

“Rất khỏe” – Yamazaki bật cười, vui vẻ - “Cô ấy đủ sức để lôi tôi đi khắp cung điện đấy”

Sakura hơi nghiêng đầu nhìn nụ cười của Yamazaki. Nụ cười ấy không còn đau đớn, mà tràn ngập hạnh phúc. Cô khẽ mỉm cười. Có lẽ cũng chẳng cần phải hỏi thêm. Chuyện của hoàng hậu và quốc vương trẻ tuổi Lamia đã kết thúc tốt đẹp! Mong rằng, họ sẽ hạnh phúc....

“Rất cảm ơn cô, tiểu thư Kinomoto!” – Quốc vương chợt nói, đôi mắt nhìn sâu vào màu xanh lục bảo đượm buồn. Cười.... cả hai.... – “Nếu không nhờ tiểu thư, có lẽ Chiharu sẽ mãi mãi sống trong sự căm ghét của chính bản thân. Cảm ơn cô.... Cảm ơn vì đã giúp cô ấy....”

Từng lời của Quốc vương Yamazaki đều chứa sự chân thành thật sự. Sakura mỉm cười, thật lòng chúc cho hạnh phúc của hai người.

“Ngài yêu Hoàng hậu không, Quốc vương?”

Yamazaki bật cười thành tiếng, lắc đầu:

“Bí mật mà bật mí thì đâu còn là bí mật”

Sakura nhìn theo bóng Quốc vương khuất đi sau những hàng người mặc quân phục đang luyện tập. Bí mật mà bật mí thì đâu còn là bí mật! Syaoran đã từng nói điều ấy với Sakura, và bây giờ cũng vậy. Cô khẽ cười, nhưng sao buồn bã. Những bông tuyết lặng lẽ rơi, đậu xuống mái tóc nâu, rồi lại chậm rãi bay xuống đất. Tuyết rơi trên khóe mắt cô gái, tan chảy khiến đôi mắt xanh nhòa đi. Có lẽ bởi vậy, hình ảnh Yamazaki và quân đội như biến mất khỏi mắt cô.

Cầu chúc cho họ hạnh phúc, Quốc Vương và Hoàng hậu....

Cũng trong ngày hôm đó, cổng thành Bắc lại một lần nữa mở toang. Một đội quân khoảng hơn 5 vạn binh lính dừng mãnh bước vào thành sau khi đã được kiểm tra kĩ lưỡng và bỏ lại toàn bộ vũ khí. Cờ Tatan không giống như cờ của các vương quốc khác. Lá cờ màu đen, giống như dấu hiệu tử thần đối với phe đối địch, nhưng đồng thời lại là vị cứu tinh đối với phe đồng minh. Quân Tatan không mạnh về chiến lược giống quân Lamia, cũng không có thể mạnh về vũ khí như Shimon. Nhưng quân Tatan có lực lượng quân đội đông vào bậc nhất. Tatan là quốc gia có diện tích rộng nhất trong vòng tròn bốn nước Clow – Tatan – Lamia – Shimon, số dân đông và số người tham gia quân đội vì thế cũng không ít. Với lực lượng quân đội đông mạnh, Tatan là một đồng minh thích hợp nhất cho quân Kinomoto trong tình trạng thiếu thốn quân đội như lúc này.

Đón đoàn quân Tatan chỉ có Sakura và Sonomi Daidouji. Yukito, Nakuru, và Naoko đều bận rộn với việc luyện tập của quân đội, bàn bạc về kĩ thuật chiến đấu với quốc vương Lamia. Theo dự tính của Sakura và Yukito, hai ngày nữa, vào đúng ngày đầu tiên của năm mới, sẽ đồng loạt tấn công vào cả ba thành bảo vệ phía Đông, Tây, Nam. Chính vì thế, tất cả mọi người đều ráo riết chuẩn bị. Sau khi nhận được tin báo sự “đến thăm” của quân Tatan, chỉ có Sakura và dì Sonomi có thể ra nghênh đón.

Sakura im lặng nhìn sang phía dì Sonomi. Dì chỉ đứng nhìn, chờ đợi đoàn quân đến gần. Đi đầu là một người đàn ông đã cao tuổi, bộ râu chỉ còn lại những đốm đen. Mái tóc được chải gọn gàng, nhưng không che dấu được khuôn mặt già nua. Tuy vậy, trong những bước đi của ông vẫn còn nguyên sự oai dũng của một vị tướng giàu kinh nghiệm trận mạc. Cách ông chỉ đạo quân đội thành hàng ngũ vẫn còn dứt khoát và chín chu. Sakura đứng im, chờ đợi.

Người đàn ông bước lại gần hai người, im lặng. Ông quan sát Sakura bằng đôi mắt của một người bề trên, hơi nhú lại, nhưng cũng bừng lên trong đó, một cái gì giống như sự xót xa. Trong một thoáng, ông quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của dì Sonomi. Ánh mắt dì lạnh lùng, vô cảm, không chút xót xa, không mừng rỡ cũng chẳng phải buồn bã. Dì nhìn ông một cách lãnh đạm, giống như sự thờ ơ đối với một người không quen biết, giống như trách nhiệm đối với một người mình cần đón tiếp. Khoảng im lặng kéo dài, rồi như chìm xuống. Dì Sonomi đưa tay ra, mỉm cười – nụ cười xã giao của một nhà thương buôn:

“Xin chào, ngài tể tướng Amamiya! Rất vui mừng được đón tiếp ngài tại đất nước của chúng tôi!”

Đau lòng!

Có lẽ đã có một thoáng chua xót hiện lên trên khuôn mặt của vị tướng già. Và cũng một thoáng đau đớn trong đôi mắt xanh lục bảo bên cạnh. Đau, khi một đứa con không nhận cha. Đau, khi một người cha phải cười đáp trả bằng sự khách sáo của một kẻ không quen:

“Cám ơn! Chẳng hay....” – Amamiya nhìn sang phía Sakura – “...đây là cô Kinomoto, ‘minh chủ’ của ‘Tứ đại hộ pháp’?”

“Vâng!” – Sakura mỉm cười đáp lại. – “Chào mừng sự ghé thăm của ngài. Rất cảm ơn Ngài, tể tướng Amamiya, vì đã đồng ý giúp đỡ chúng tôi”

Trong mùa đông năm ấy, khi những bông tuyết lặng lẽ rải xuống nền đường, những mái nhà và những mái tóc, một gia đình đã đoàn tụ. Đoàn tụ, không phải trong nước mắt mừng vui, nụ cười hạnh phúc, mà trong những đôi mắt lạnh lẽo, những nụ cười vô cảm hờ hững, và sự đau lòng.

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi. Tuyết cầu chúc cho hạnh phúc... Nhưng tuyết đã không biết, đau khổ đang lặng lẽ bước qua sự yên bình của tuyết....

63. Chương 63: Giống Như Là Nói Dối Thôi Phải Không?

Tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn. Buổi tối, trời đen kịt, nhưng vẫn không che dấu được màu trắng trinh nguyên của tuyết. Tuyết đẹp. Tuyết yên bình. Nhưng tuyết lạnh quá. Tuyết lạnh như trái tim con người. Những nỗi đau trải dài theo con đường của tuyết, dày như khi tuyết phủ lên những mái nhà, rồi lặng lẽ rơi xuống dưới nền đất giá băng. Tuyết rơi trên những khóe mắt không khóc. Tuyết tan chảy, tạo thành những giọt nước mắt lạnh giá.

Hiyula ngồi im trên bờ thành, nhìn những hạt tuyết rơi trên bàn tay, trên lớp áo choàng đã sờn lại vì những trận chiến. Tuyết lặng lẽ buông mình trên mái tóc ngắn bay trong cơn gió lạnh. Tuyết gợi lại những kí ức không vui. Ngồi trên cao, nhìn xuống dưới, ngắm tuyết đang phủ kín thành, ngắm tuyết đang làm trắng những nền đất, khiến cậu bé nhớ lại “Xứ Tuyết”. Xứ lạnh, nhưng gắn với nụ cười hạnh phúc của gia đình. Giá băng, nhưng vẫn có một gia đình sẵn sàng ở bên cạnh, bảo vệ, chở che hai anh em. Cậu bé chợt thấy lòng quặn đau. Cậu bé sinh ra ở “Xứ tuyết” lạnh, cậu bé lớn lên cùng những tiếng ru của ba mẹ và tiếng cười đùa của cô em gái. Cậu bé tập trận cùng bạn bè, chơi đùa với những loài hoa của mùa đông. Cậu đã từng có những ước mơ, giản dị có, cao xa cũng có. Hiyula đã từng mong ước, được rời khỏi “Xứ Tuyết”, sống ở một nơi ấm áp, cùng ba mẹ, em gái, bạn bè. Và giờ đây, cậu đã thực hiện được điều mong ước ấy, nhưng ở nơi đây, không có ba mẹ, không có Akane, cũng không có các bạn. Chỉ có mình cậu, đắm mình trong máu, đắm mình trong nỗi đau.

Trở lại làm gì khi không còn ai bên cạnh? Trở lại làm gì khi chỉ có một mình? Hiyula chợt thấy nuối tiếc khoảng thời gian ở “Xứ Tuyết”. Trong những ngày giá lạnh ấy, cậu bé đã mong được về “nhà”, được nhìn thấy một thế giới khác, thế giới có hoa, có gió, có ánh nắng mặt trời ấm áp. Nhưng bây giờ, khi đang ở nơi ấy, cậu bé lại mong được nhìn thấy tuyết rơi, được thấy những bông hoa diên vĩ nở giữa trời đông giá lạnh. Cuộc đời vẫn luôn trái ngang, vẫn luôn đau khổ.

Tuyết vẫn rơi... Đâu trên khóe mắt đang rơi lệ...

Làn khói nhẹ nhẹ bốc lên, xoa khóe mắt đang ướt đẫm, làm nhòe đi hình ảnh những bông tuyết đang rơi lặng lẽ. Hiyula xoa vội những giọt nước mắt, xóa đi hơi lạnh đang lan tỏa. Cậu bé quay lại, cố gắng mỉm cười nhìn đôi mắt dịu dàng của Yukito. Yukito đặt cốc trà vẫn đang bốc khói xuống lòng bàn tay cậu bé, cười.

“Nhớ mọi người à?”

Hiyula khẽ gật đầu, không nói. Cậu nhớ ba mẹ, nhớ bạn bè, nhớ Akane. Từ ngày “Xứ Tuyết” bị dày xéo bởi vó ngựa quân đội triều đình, Hiyula đã mất tất cả. Thứ duy nhất cậu còn lại là nụ cười của Akane, khuôn mặt dễ thương và sự thân quen của cô bé. Nhưng giờ đây, cô bé cũng đã không còn. Tất cả chỉ còn lại là những kí ức, những kí ức không bao giờ phai nhạt. Là kí ức, nhưng nỗi đau là thật. Rất thật. Và bởi kí ức không phai, nên nỗi đau cũng không thể nhạt.

“Quân sư.... Rồi chúng ta sẽ ra sao?”

Chúng ta sẽ ra sao? Năm xưa, ngày những bông tuyết bao quanh giấc ngủ của cậu, Hiyula luôn có một ý chí, một khí thế sẵn sàng chiến đấu. Cậu bé có thể lao vào quân địch, quyết tâm giành lại quyền được sinh sống ở một nơi ấm áp, đầy hoa mà cậu bé chỉ nghe kể qua các câu chuyện của một thời quá khứ. Cậu bé chiến đấu vì cậu bé muốn, vì cậu bé yêu thương mọi người. Nhưng giờ đây, mọi sự nỗ lực của cậu bé chỉ vì trả thù. Cậu bé muốn trả thù cho ba mẹ, cho nụ cười của em gái, cho những dòng máu của bạn bè và người thân. Nhưng cậu bé không biết, sau khi “trả thù” xong, cả cậu, cả công chúa, rồi tất cả sẽ ra sao? Không có mục đích sống, tất cả liệu có còn sống hay không?

Yukito mỉm cười nhìn Hiyula uống hết tách trà nóng. Cậu bé chỉ là một đứa trẻ, nhưng đã chịu đựng quá nhiều đau khổ. Đôi lúc, anh tự hỏi, tại sao đau khổ luôn dồn lên đôi vai nhỏ bé của những đứa trẻ như Hiyula, như Sakura, Akane. Câu hỏi của Hiyula, có lẽ anh cũng không thể trả lời. Từ sau khi Touya và Mizuki chết, cuộc sống của anh cũng như đã chấm dứt. Nhưng anh vẫn còn lời hứa đối với Touya, lời hứa sẽ ở bên cạnh giúp đỡ Sakura, chính vì vậy, anh vẫn sống. Nhưng sẽ đến một ngày, anh về bên họ, trở lại những ngày tháng không bao giờ tìm thấy được ở nơi này. Sau khi anh ra đi, Sakura, Hiyula và những người còn lại sẽ ra sao?

“Anh không biết, Hiyula” – Yukito xoa nhẹ những bông tuyết trên tóc cậu bé – “Nhưng.... bởi vì có những người mong em sống, nên em sẽ sống, phải không?”

Bởi vì có người chết vì sự sống của em, nên em sẽ sống...

Bởi vì ba mẹ đã nằm đè lên người em, để bảo vệ cho em khỏi lưỡi kiếm của kẻ địch.

Bởi vì... nếu em chết đi, sẽ không còn ai nhớ đến ba mẹ, và những người em yêu thương.

Vì vậy, em sẽ sống...

“Em cũng không rõ” – Hiyula thở dài khe khẽ - “Trước khi chết, mẹ nói mong cho em và Akane được hạnh phúc. Nhưng em không biết, hạnh phúc là gì?”

Yukito nhẹ vuốt mái tóc cậu bé. Cười... Những bông tuyết rơi lặng lẽ, đáp xuống đôi tay dịu dàng. Đôi mắt anh, tuyết vẫn rơi, nhẹ như ảo giác.

“Có rất nhiều định nghĩa cho hạnh phúc. Trên thế gian, chẳng thể tìm được một định nghĩa chính xác đâu, Hiyula. Có người hạnh phúc vì một nụ cười, hạnh phúc vì một cơn mưa bất chợt. Đối với nhiều người, được chờ đợi một ai đó cũng đã là ‘hạnh phúc’. Nhưng ‘hạnh phúc’ không dừng lại ở đó. Nó có thể là một cuộc sống yên bình, hoặc cũng có thể là một khoảng kí ức. Tiền bạc, danh vọng, quyền lực.... cũng là một phần của thứ gọi là ‘hạnh phúc’. Nhưng tất cả chỉ là thoáng qua, rồi lại vụt tan biến. Khi tiếng chuông điểm 12 tiếng, cô bé lọ lem lại trở lại làm nàng lọ lem bất hạnh...”

Yukito thở dài, mỉm cười nhìn khuôn mặt trầm ngâm của Hiyula. Anh miết nhẹ ngón tay lên thành cốc trà đã nguội lạnh, đẩy những bông tuyết rơi. Từng câu nói đều gợi nhớ đến một khoảng kí ức xa xôi và những con người đã trôi vào quên lãng. Bóng tối đang dần dần cùng tuyết trắng. Một buổi tối lạnh...

“Hiyula, đừng bao giờ chạy theo những niềm hạnh phúc vô ảo ấy. Em chỉ cần biết, em đang sống ở đâu và vì sao, thế thôi”

Hiyula ngạc nhiên nhìn nụ cười của Yukito đang mờ đi trong những bông tuyết. Hiyula không hiểu hết những gì Yukito nói, nhưng cậu bé biết, mình vẫn không thể chết. Cậu bé muốn trả thù. Cậu bé nhất định sẽ trả thù!

“Hiyula” – Yukito chợt nói, cắt ngang luồng suy nghĩ của Hiyula. Cậu bé giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn anh, sự ngạc nhiên và thắc mắc thoáng qua trong đôi mắt khổ đau. Yukito mỉm cười – “Em.... muốn trả thù lắm, phải không?”

Hiyula gật đầu. Ánh mắt hẳn lên sự đau khổ của thù hận. Đôi mắt Yukito chợt trầm xuống. Anh xoa nhẹ mái tóc cậu bé:

“Trong quân đội triều đình, người có vai vế lớn và gần như là kẻ lãnh đạo toàn bộ quân đội là tướng quân Li Syaoran. Em muốn giết hắn không?”

“Chắc chắn rồi!” – Hiyula cương quyết nói – “Chính Li Syaoran là kẻ đã lãnh đạo đội quân triều đình tấn công ‘Xứ tuyết’, giết ba mẹ em, dù hắn không ra mặt. Hắn cũng là kẻ đã giết ‘Hỏa thần’ và ‘Thổ thần’. Hơn nữa....” – Hiyula hơi ngập ngừng – “....Chính Li Syaoran là kẻ đã khiến công chúa đau khổ. Chính quân sư và chủ tướng Kinomoto đã nói vậy, đúng không?”

Yukito mỉm cười, nhưng xen trong đó, thoáng buồn.

“Ừ... Nhưng, em biết không, Hiyula. Vị tướng quân Li Syaoran đó là một người rất quan trọng đối với công chúa. Nếu công chúa phải tự tay giết chết người ấy, công chúa sẽ rất đau lòng...”

Trong đêm tối và những hạt tuyết rơi nhẹ, một đôi mắt thẳng thốt. “Phải giết người quan trọng nhất” là một điều rất đau khổ. Hiyula có thể hiểu được điều ấy. Giết đi “người quan trọng nhất”, cũng giống như giết đi trái tim và sự sống. Nếu như vậy, công chúa rồi sẽ sống hay sẽ chết?

Những bông tuyết rơi ngang đôi mắt cậu bé, rồi lặng lẽ buông mình xuống. Nhưng cậu không nhìn thấy. Có lẽ, cậu bé đang nhìn đi một nơi nào đó, rất xa, rất trống vắng, đầy suy tư. Cậu bé không hề nhận ra, Yukito đã rời đi, như chìm mình vào trong những bông tuyết trắng và bóng tối bao la.

Chỉ giống như là nói dối thôi phải không?

Sakura ngồi lặng im trên thềm nhà, ngắm nhìn những bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay cô. Tuyết rơi, rồi tuyết tan chảy, như những khoảng kí ức vụt trôi xa. Tuyết mang theo nhiều kỉ niệm, nhiều niềm vui và cũng nhiều cả nỗi buồn. Vẫn những bông tuyết ấy, những bông tuyết đã để con người quen nhau. Và giờ đây, tuyết lặng lẽ chia xa.

Sakura không hiểu và cô căm ghét chính trái tim lẫn bản thân mình. Cô đã không gặp Syaoran suốt một năm. Thời gian gặp anh càng lúc càng ngắn dần. Mỗi lần gặp anh chỉ có thể khổ đau... Vậy mà sao, cô không thể quên anh, cũng không thể thôi cái ý muốn được gặp Syaoran, được trò chuyện với anh, được cùng anh đi trong màu trắng trong lành của tuyết. Sakura muốn giống như ngày ấy, khi Syaoran bước đến bên cô, cùng những bông tuyết trắng và hơi lạnh từ bàn tay. Anh đã làm việc rất lâu ngoài trời lạnh mùa đông, chỉ để có thời gian xoa đi nỗi cô đơn buồn bã của Sakura trong thời gian dì Sonomi và Tomoyo không có nhà. Anh đã mang đến cho cô những bông tuyết của tình yêu, của sự ấm áp, chứ không phải cái giá lạnh của mùa đông. Nhưng mùa đông năm nay... tuyết lạnh lắm!

Tuyết rơi trên khóe mắt ráo hoảnh. Tuyết không chảy xuống, vì Sakura không khóc. Cô chỉ im lặng nhìn, im lặng đau, im lặng chịu đựng. Cô đã đi vào con đường này, và cô chấp nhận nó, chấp nhận không một lời phản bác, không một ý kiến được đưa ra. Sakura muốn lưu giữ lại sự hận thù của mình. Trong mấy ngày gần đây, cô tìm mọi cách để nhớ lại những đau khổ mình đã phải chịu đựng, dù những khoảng kí ức đó khiến trái tim cô đón đau. Nhưng cô phải nhớ, nhớ để trả lại, nhớ để tiến lên. Cô muốn bước lên, chứ không muốn đi lùi lại. Để tiến lên, Sakura phải nhớ lại. Nhớ và cảm nhận, để thấy nỗi đau bóp nghẹt trái tim đã đóng chặt cửa.

Cát bụi cung điện...

Ba.... mẹ....

Các trưởng lão....

Tomoyo... Eriol...

Và máu...

Mỗi thù từ 10 năm trước, khi Touya còn sống, Sakura không hề có khái niệm của sự hận thù. Có lẽ chính cuộc sống không kí ức, cuộc sống yên bình bên cạnh dì Sonomi và Tomoyo đã khiến Sakura quên đi mình đã từng có một cuộc sống khác, một tuổi thơ vui vẻ, có ba mẹ và những nụ cười thật sự. Nhưng bây giờ, Touya đã chết. Anh thật sự đã ra đi, để lại cho Sakura những mục đích, việc làm và nhiệm vụ của anh. Anh đã chết....

Phải rồi...

Touya Kinomoto đã chết!

Tuyết lạnh quá và cũng giá băng quá. Tuyết rơi xuống trên làn da đã tái đi vì lạnh. Sakura ngồi im, để mặc hơi lạnh màu đông ăn vào da thịt mình. Ngày Touya chết, “Xứ Tuyết” cũng ngập màu trắng. Thân xác những người gia tộc Kinomoto bị chìm trong cái lạnh giá của tuyết. Tuyết nhuộm màu đỏ, giống như đôi mắt nhuộm màu đau thương. Bất kể trẻ nhỏ, phụ nữ, và cả những vị trưởng lão già nua... tất cả đều bị giết, đều chết trong lạnh lẽo. Có lẽ cái lạnh ngày ấy còn khủng khiếp hơn nhiều so với cái lạnh Sakura đang gánh chịu. Có là gì đâu! Trong trận chiến ấy, Sakura đã trốn chạy. Cô đã sợ hãi vì giết một con người. Cô đã đau lòng vì một đứa trẻ mất đi cha mẹ. Ngày ấy, cô đã được bảo vệ bởi sự yêu thương, được bao bọc trong một lớp bảo vệ chắc chắn của “Tứ đại hộ pháp”, những người không bao giờ phản bội Sakura.

Và Seiza, Bhamaru...

Cũng đã chết!

Khung cảnh kinh hoàng của hai cái chết ấy, dù không cần cố nhớ lại, vẫn ngày ngày ám ảnh Sakura. Trong từng giấc ngủ, từng lúc rỗi rãi, và kể cả trong những lúc đang luyện tập.... hình ảnh ấy vẫn in đậm trong trí óc Sakura. Đó là sự kinh hoàng! Kinh hoàng khi thân xác của Seiza nát vụn dưới lưỡi kiếm của Syaoran.

Kinh hoàng vì đôi mắt còn sót lại cũng bị bàn chân của “Ác quỷ” dẫm nát. Cầm hận khi thân xác một người thân cận bên mình bị chim quạ rỉa từng thớ thịt. Uất ức vì bản thân không thể làm gì cho những con người ấy. Hai cái chết ấy, khủng khiếp nhất và cũng đớn đau nhất.

Sakura đã cho chôn chiếc bình đựng phần thu lượm được của Seiza trong nghĩa trang ngập lá cỏ và hoa ấy, nơi Touya nằm ngủ. Và cũng cho dựng một ngôi mộ của Bhamaru, dù bên trong rỗng không. Tất cả việc làm ấy chỉ là để tưởng nhớ, và hi vọng có thể bù đắp một phần nào cho sự hi sinh của họ. Nhưng cơn đau vẫn dày vò từng giấc ngủ của Sakura. Đau đớn vì những kí ức xuất hiện. Choàng tỉnh... Rồi lại đau khi nhận ra, họ thật sự không còn ở bên cạnh. Chỉ có máu, và sự biến mất không một lời cảnh báo.

Li Syaoran...

Sakura nhất định phải tự tay giết chết hắn!

Tuyết đậu xuống bàn tay nắm chặt của Sakura. Tuyết đang khóc phải không? Tuyết khóc vì hai con người tuyết đã cố công xây dựng. Tuyết ân hận vì đã cho hai người gặp nhau. Nhưng....

Đừng khóc...

Vì đó là số phận.

“Công chúa”

Sakura quay lại, mỉm cười nhận ra Hiyula. Cậu bé dường như đã đứng đó rất lâu, nhưng chỉ im lặng và không lên tiếng. Sakura không cần lau nước mắt, vì đôi mắt cô vẫn ráo hoảnh. Cô cũng không cần phải lấy lại sự tự nhiên của mình, vì cô vẫn rất bình tĩnh – sự bình thản và lạnh lùng của con người đã từng chứng kiến nhiều nỗi bất hạnh, từng trải qua nhiều khổ đau. Cô cười, bằng giá:

“Thế nào rồi, Hiyula?”

“Tất cả đã chuẩn bị xong, thưa công chúa” – Hiyula trả lời – “Quân đội của quốc vương Lamia đã tới thành phía Tây, quân Tatan đã tới thành Đông. Quân đội Kinomoto đang chờ lệnh công chúa!”

Sakura gật đầu đứng lên. Mai là ngày đầu tiên của năm mới, cũng là ngày quân Kinomoto sẽ tấn công vào ba thành bảo vệ Đông, Nam và Tây. Sakura biết, quân triều đình cũng đã chuẩn bị kế hoạch đối phó, nên trận chiến này sẽ không dễ dàng như trận chiến vào thành Bắc. Trận chiến này, cô phải thắng!

“Hiyula, em ở lại thành Bắc cùng anh Yukito” – Sakura nói, bắt chắp đôi mắt phản đối của cậu bé. Chiến trường không phải nơi dành cho những đứa trẻ. Sakura biết điều đó. Trận tấn công thành Bắc, Hiyula là chỉ huy trưởng, theo đúng đề nghị của cậu bé. Nhưng lần này, sự nguy hiểm lớn hơn nhiều so với trận chiến trước. Sakura không muốn cậu bé sẽ vướng vào vòng máu lửa này quá sâu. Cô xoa nhẹ lên mái tóc cậu bé 12 tuổi – “Hiyula, chiến trường không phải cứ xông pha vào quân địch. Em cần phải phụ giúp Yukito bảo vệ thành Bắc, đề phòng trường hợp quân triều đình có thể tấn công vào thành bất cứ lúc nào. Ta sẽ để lại 2 vạn binh lính trong thành. Ngoài ra, nếu có dấu hiệu xin tri viện từ phía các đội quân ở thành Đông, Nam, Tây, phiền em chỉ đạo quân đội, được không?”

Cậu bé khẽ nhún mày nhìn nụ cười của công chúa Sakura Kinomoto. Có lẽ, cậu bé đang rất ngạc nhiên. Quân sư Yukito đã nói, Li Syaoran là “người vô cùng quan trọng” của công chúa, nhưng cũng là kẻ công chúa “buộc phải giết”. Vậy tại sao, đôi mắt công chúa vẫn buồn thăm thăm như vậy, nhưng lại không có dấu hiệu của sự phân vân và nỗi đau dày xé? Cậu bé không hiểu, nụ cười kia bình tĩnh đến thần nhiên như vậy, khi chỉ chốc lát nữa thôi, công chúa sẽ phải thật sự đối đầu với kẻ ấy. Cậu bé cũng không hiểu, tại sao công chúa Sakura có thể ngồi im trong giá lạnh, không động đậy, như một xác chết vô hồn trong cái lạnh của tuyết. Tất cả những điều ấy, cậu bé không biết.

“Em hiểu rồi”

Hiyula miễn cưỡng gật đầu. Sakura mỉm cười hài lòng, khoác tấm áo choàng lên mình. Bóng dáng cô như muốn khuất trong màu đen của đêm tối, biến mất trong màu trắng của tuyết. Mờ ảo, và sẽ biến mất, không một dấu vết.

“CÔNG CHÚA!”

Hiyula gọi to. Trong thoáng chốc ngẩn ngui, cậu bé đã nhìn thấy công chúa biến mất. Tấm áo choàng xám phất nhẹ trong làn gió mùa đông. Mái tóc nâu như khê xoay nhẹ, để đôi mắt xanh lục bảo đối diện với Hiyula. Vẫn buồn, nhưng không đau đớn. Hoặc có chăng, cô đã không thể hiện được sự đau đớn của mình. Trái tim đã đóng chặt, không còn mở ra.

“Hm? Gì vậy?”

Sakura mỉm cười. Vô tình và lạnh giá, như tuyết đang vây quanh cô. Hiyula ngập ngừng. Cậu bé gọi Sakura vì thấy cô biến mất, và vì muốn hỏi một điều đang dày vò trong tâm trí cậu.

“Công chúa.... nếu.... nếu gặp tướng quân Li Syaoran ở thành Nam, công chúa sẽ giết hắn chứ?”

Im lặng. Chỉ có tuyết rơi và gió thổi. Hiyula nhìn thật sâu vào đôi mắt lạnh lẽo, dù biết sẽ không thể tìm thấy gì. Khoảng im lặng ấy không lâu. Rất nhanh, vì không có một chút suy nghĩ nào diễn ra đối với người được hỏi.

“Tất nhiên rồi, Hiyula. Ta sẽ giết hắn!”

Trong đêm tuyết, nụ cười khê nở. Nhưng sao giá lạnh.?

“Em mong công chúa sẽ hạnh phúc!”

Nhưng Hiyula, giết người mình yêu thương, liệu còn có thể hạnh phúc?

Tất cả.... Chỉ giống như là nói dối thôi phải không?

Syaoran gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, đôi mắt đưa theo từng bước chân của bà Li. Suốt từ tối đến giờ, bà vẫn đi qua đi lại như không biết mỗi chân. Syaoran ngả đầu trên ghế, quan sát bằng đôi mắt thích thú của một kẻ hiếu kỳ tò mò. Anh biết, mẹ anh đang nóng ruột. Thời gian qua, sự ngưng lại đột ngột của quân Kinomoto làm bà lo lắng. Bà đã hi vọng quân địch tấn công ngay, để có thể lợi dụng lợi thế về lực lượng quân đội. Nhưng khi Kinomoto không tấn công, bà cũng không phải công giành lại thành Bắc mà chú tâm chuẩn bị cho trận chiến về sau. Syaoran cho rằng đây là một ý kiến khôn ngoan. Trong thời điểm cả hai phe giành giết nhau từng chút một như hiện nay, tấn công phe đang thắng thế là một việc làm ngu ngốc. Hơn nữa, dù quân Kinomoto ít hơn so với quân triều đình, nhưng họ chắc chắn có cách để giành chiến thắng nhờ lợi dụng lợi thế về sự ủng hộ của người dân.

Rất hiếm khi, nhưng lần này, bà Li đã nghe theo cách giải quyết của Syaoran. Bà cho bố trí lại hệ thống phòng thủ, cắt cử quân lính, đồng thời cũng sửa sang cổng thành. Theo Syaoran, đây là việc làm không cần thiết, nhưng làm thì cũng tốt. Qua những lần chứng kiến, anh đã biết thuốc nổ của Yukito Tsukishiro chế tạo là như thế nào. Nhưng để phá cổng thành, ít nhất phải dùng loại thuốc nổ có sức công phá lớn như loại thuốc nổ đã phá tan đảo Hongo. Có điều, loại thuốc nổ ấy chỉ có thể dùng ở nơi biệt lập như Hongo, chứ không thể dùng trong một nơi nhỏ bé như các thành bảo vệ và kinh thành Tomoeda. Vì thế, cho đến bây giờ, có thể yên tâm: quân Kinomoto sẽ không thể dẫn quân vào thành một cách bình thường và yên bình.

Mặc những phân tích và lí luận của Syaoran, bà Li vẫn lo lắng như ngồi trên đồng lửa. Bà nhìn ra ngoài, như để chắc chắn quân đội vẫn canh phòng cẩn thận. Cẩm vệ quân làm nhiệm vụ của mình một cách chăm chỉ nhất có thể. Lá cờ cẩm vệ tung bay trên những nóc nhà, những nẻo đường kinh thành. Dù đã đưa quân đi tri viện cho các thành bảo vệ, nhưng Syaoran vẫn để lại hơn 2 vạn binh lính tại kinh thành và gần 1 vạn quân canh giữ các cổng kinh thành. Theo anh, với cách bố trí như hiện nay, chỉ cần quân lính cảnh giác ở mức độ cao nhất, không cho bất kì ai vào, thì quân Kinomoto chỉ có thể đứng ngoài.

Tuy nhiên, đó là sự bảo vệ trong kinh thành. Còn đối với ba thành Đông, Nam, Tây thì chính Syaoran cũng không yên tâm lắm. Thành phía Đông, có Rika và Terada, nhưng tính khí thất thường, thích làm thì làm của Terada có thể ảnh hưởng đến sự suy đoán của Rika. Thành phía Nam, tuy Quốc vương Hiragirawa là một lão tướng giàu kinh nghiệm, nhưng đã lâu không động đến việc chiến sự. Riêng thành phía Tây, Syaoran biết rõ phó tướng của anh là người thế nào. Hắn sẽ để mất thành ngay lập tức, nếu gặp phải những cao thủ dạng Yukito Tsukishiro. Điều ấy khiến bà Li lo lắng. Sau khi Syaoran nhún vai tuyên bố không thể đến thành phía Tây do vết thương, bà đã muốn đích thân đi. Nhưng, lại một lần nữa, bà nghe theo lời khuyên

của Syaoran. Theo anh, việc quan trọng là bảo vệ kinh thành. Bà ở lại Tomoeda, sắp đặt sự phòng vệ và tấn công, sẵn sàng tấn công quân Kinomoto nếu họ xông được vào kinh thành.

Syaoran mỗi mắt theo bước chân của mẹ. Bà đang bận suy nghĩ, nên gần như không để ý đến sự có mặt của anh trong căn phòng nhỏ ở điện phía Tây này. Syaoran cũng không muốn phá ngang những suy nghĩ của bà. Anh không tiếp tục nhìn theo, mà đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Tuyết đang rơi, trắng xóa trong đêm tối. Tuyết lạnh giá khiến anh chợt nhớ lại ngày ở “Xứ Tuyết”, khi anh ôm ngang người Sakura, đặt cô lên lưng ngựa. Tuyết làm sống lại khoảng kí ức đau thương đầm máu ấy, khi Kero chết, khi anh cầm trên tay chiếc đầu của Touya Kinomoto, và khi chứng kiến đôi mắt hoang dại của Sakura. Tuyết nhẹ nhàng, tuyết dịu dàng, tuyết làm người ta không bao giờ quên. Và một thoáng kỉ niệm, rất hạnh phúc. Ngày tuyết rơi, mùa đông 5 năm trước, anh đã gặp Sakura. Mùa đông năm năm trước, ngày định mệnh bắt đầu.

Thở dài.... Có lẽ trong trận chiến ở các thành bảo vệ, Sakura sẽ trực tiếp tấn công. Khi tấn công thành Bắc, nghe nói chỉ có một đứa trẻ chỉ huy. Nhưng trong trận tấn công này, Sakura chắc chắn sẽ xuất hiện. Cô xuất hiện.... nhưng Syaoran thì không. Cô đang lao vào một trận chiến mới, một trận chiến không có anh.

Bình yên nhé, Sakura....

Nhất định phải sống, cho đến khi tôi hoàn thành mục đích của mình..

Tôi cầu chúc cho em...

Tuyết rơi.

Lặng lẽ và bình yên.

Nhưng....

Sao tuyết buồn?

“Rời – khỏi – đây – ngay!”

Rika nhấn mạnh từng chữ. Nhưng đáp lại vẻ mặt tức giận của cô, Terada chỉ cười bình thản. Hắn gác chân lên chiếc ghế thấp, nhìn ra ngoài. Suốt hôm qua, thành phía Đông như không có buổi đêm. Tất cả đều bận rộn chuẩn bị ột cuộc tấn công. Rika dự định bố trí quân đội nhanh chóng nhất để có thể chủ động tấn công vào thành Bắc. Công việc chuẩn bị đã diễn ra lâu hơn cô dự tính, vì vậy, thời gian không có nhiều. Hôm nay, vào ngày đầu tiên của một năm mới, Rika muốn tấn công để giành lợi thế. Cô bố trí quân lính thành thế trận tấn công. Nhân lúc trời chưa sáng, Rika quyết định hành quân, tấn công thành Bắc. Tuy nhiên, có một kẻ đường như đang cố gắng ngăn cản cô.

“Tôi không nghĩ là tôi nên rời khỏi đây” – Terada chợt quay lại – “Sasaki cô nương, cô nghĩ xem, giờ nếu cô rời thành Đông, tấn công thành Bắc, chính cô đã tạo lợi thế cho quân Kinomoto. Không phải sao?”

Rika nhún mày, trong giây lát:

“Tôi không muốn tin một kẻ Kinomoto”

Terada chỉ cười, nhún vai. Hắn đã can không để quân đội rời khỏi thành, đồng thời bám riết lấy Rika ở mọi lúc, mọi nơi. Từ khi còn nhỏ, được bà Li nuôi nấng, Rika đã học được cách che giấu cảm xúc, bày ra một bộ mặt khác với những gì mình nghĩ, nhưng Terada đã làm cô không thể tạo được lớp mặt nạ của mình. Khi cô buồn, hắn thấy cô khóc. Khi cô bực tức, hắn đón nhận cơn giận của cô. Nhưng.... vì vậy mà cô ghét hắn.

“Được rồi, Sasaki cô nương. Syaoran đã giao cho tôi nhiệm vụ trông coi cô, làm sao tôi lại có thể làm gì hại đến cô và quân đội triều đình” – Terada mỉm cười.

“Syaoran không hề giao cho anh công việc nào”

“Cũng phải”

Terada cười. Hắn đã sống ở trong cung điện một thời gian khá dài, nhưng sự có mặt của hắn vẫn là một con số 0 đối với tất cả mọi người. Có lẽ chỉ có Syaoran và Rika biết đến sự tồn tại của hắn. Hắn xuất hiện, hắn biến mất đều vô cùng bí ẩn. Vì thế, hắn tự do tự tại. Hắn đến nơi hắn thích, hắn đi theo người hắn

muốn theo. Cũng giống như lúc này, hắn một mực đòi đi theo Rika đến thành Đông, dù Syaoran muốn hắn đến thành Tây thay thế vị trí của anh.

“ĐẾN THÀNH PHÍA TÂY NGAY CHO TÔI!”

Rika hét lên. Thành phía Tây hiện nay, ngoài chủ thành, triều đình đã cho bổ sung thêm một tướng quân, vốn là phó tướng của Syaoran, thay thế cho Garraku sau trận chiến ở “Xứ Tuyết”. Tuy nhiên, Rika không mấy tin tưởng vị phó tướng này. Còn ở bên cô, thời gian không có nhiều, trong khi kẻ này lại cản đường, không cho cô chuyển quân đến thành Bắc. Theo Rika, hôm nay quân Kinomoto chắc chắn vẫn đang ở trong thành. Với số lượng quân đội chỉ có khoảng 1 vạn như vậy, quân Kinomoto sẽ không ngu dại gì tấn công ngay. Trong trường hợp, quân Kinomoto tấn công vào một thành bất kì nào đó, lập tức quân cứu viện từ hai thành kia sẽ tới ngay. Nhưng điều đó cũng có nghĩa, không sớm thì muộn, quân Kinomoto sẽ tấn công. Rika nóng ruột muốn lên đường ngay lập tức.

Terada quay quay người trong ghế, chống tay vào cằm, trầm ngâm suy nghĩ. Có lẽ hắn đang suy tính một cái gì đó, Rika cũng không biết và cô cũng không muốn biết. Suốt một đêm Rika sắp xếp thế trận tấn công, thì hắn đã đổi hết lại các vị trí, thành phòng thủ. Nhưng mặc kệ cơn tức giận của Rika, hắn bình thần ngồi nhìn, trời đất đã rạng sáng.

“Bắt đầu rồi!”

Terada khẽ cười, đứng lên. Rika thoáng ngạc nhiên. Cô hơi sững lại trong giây lát khi Terada quay lại phía cô, mỉm cười. Mỗi khi hắn có nụ cười ấy, báo hiệu một chuyện chẳng lành. Rika lập tức xoay người. Một nỗi lo lắng mơ hồ dâng lên trong cô.

“BẮM BẢO!!!!!!” – Tên lính hét hoảng quỵ sụp xuống trước mặt Rika – “Thư tướng quân, chúng ta đã bị bao vây”

“Cái gì?” – Giọng Rika nghe như rít lên qua cổ họng

“Bẩm, chúng thần chỉ vừa mới phát hiện. Hình như thành đã bị bao vây từ tối hôm trước”

Rika quay lại nhìn Terada. Hắn cười, nhún vai theo kiểu “Tôi đã nói mà”. Rika chợt hiểu ra. Chắc chắn, Terada đã biết thành bị bao vây. Quân Kinomoto dường như chỉ chờ cô cho quân ra khỏi thành, lập tức tấn công. Hắn biết, nhưng hắn không nói. Hắn không theo phe nào. Hắn không nói để Rika cho tấn công quân Kinomoto ngay trong đêm tối. Hắn cũng không cho cô ra khỏi thành để quân triều đình bị thiệt hại. Rika nghiêng rằng vì tức giận. Cô tức giận vì đã thua một lần. Cô tức giận vì đã để hắn điều khiển. Rika giận dữ vì Terada đã cứu cô thoát khỏi tình thế bị động. Quân đội trong thành Đông, hiện đang ở vào vị trí thuận tiện nhất để vừa phòng thủ, vừa có thể tấn công quân Kinomoto đang bao vây.

“Chẳng còn cách nào, ngoài cách ĐỐI ĐẦU!” – Terada bình thản cười.

64. Chương 64: Tốc Chiến

Yamazaki khẽ cười nhìn lên tòa thành cao. Trời đang dần sáng, soi rõ những lớp đất đã nhuộm màu thời gian. Thành trì của Clow xuất hiện sau Lamia, nhưng do có nhiều biến động, các thành trì đều đã bị sụp đổ. Những lỗ cung thủ rỉ sét, lở đất do không được tu sửa, sử dụng thường xuyên. Duy chỉ có cổng thành là khá chắc chắn. Cổng cổng đó hắn mới được xây lại, sau khi quân Kinomoto khởi nghĩa. Nhưng nếu chỉ có mỗi cổng thành dùng được thì cũng là vô ích. Tuy nhiên, Yamazaki tự nhủ, cần đề phòng sự trỗi dậy của triều đình Clow. Nếu là Li Syaoran, tòa thành sập sệ, cũ kĩ này cũng sẽ trở nên nguy hiểm.

Cổng thành Tây hé mở. Một tên lính mặc quân phục Clow chạy ra, trao một lá thư cho Yamazaki. Yamazaki mỉm cười đọc bức thư trả lời cho bức thư dụ hàng anh gửi vào. Đúng như anh nghĩ. Yamazaki biết chủ thành phía Tây không phải là kẻ dững cựa và “yêu mến” triều đình đến mức sẵn sàng lao vào chống chọi, “bảo vệ quốc vương và kinh thành” như lời hắn vẫn nói. Gửi thư dụ hàng, anh vừa có thể chiến thắng dễ dàng nếu khiến chủ thành sợ hãi, lại vừa có thể điều tra được thực lực trong thành: Thư từ chối dụ hàng, cũng có nghĩa, thành đã nhận được quân tri viện. Nhưng quân tri viện có lẽ cũng mới đến không lâu, chưa

bố trí xong, cũng như chưa kịp quyết định cách đánh, nên thời gian suy nghĩ để trả lời thư cũng dài hơn Yamazaki nghĩ.

Lại một lần nữa, cổng thành mở ra. Nhưng lần này, cánh cổng mở rộng, vừa đủ để một đoàn quân bước ra. Cờ cấm vệ quân bay trong tuyết, như một lời thách thức. Sau khi binh lính dàn trận xong, người điều khiển quân đội thúc ngựa đến, đối mặt với Yamazaki. Người đàn ông đã bước vào tuổi trung niên, đôi mắt cương quyết, lạnh lùng. Ánh nhìn của ông ta hắt lên sự hung dữ, nhưng khuôn mặt không có sự mưu mô, xảo quyệt. “Một người chính trực”. Yamazaki nghĩ thầm. Chính trực, nhưng tàn nhẫn.

“Chẳng hay, ngài là quốc vương lừng danh của Lamia?”

Người đàn ông lên tiếng chào. Yamazaki mỉm cười đáp lại. Ông ta ngưng một lúc, như để phán xét trước khi nói tiếp:

“Tôi là Muran, phó tướng cấm vệ quân. Hân hận được đón tiếp ngài!”

“Không dám” – Yamazaki cười – “Ta nghĩ.... người đứng đầu cấm vệ quân là tướng Li phải không?”

“Đúng vậy. Tướng quân Li là cấp trên của tôi. Qua tướng quân, tôi ít nhiều có biết, ngài là bạn của tướng quân”

Yamazaki thở dài sau một thoáng ngạc nhiên. “Không phải Garraku”. Anh biết phó tướng trước đây của Syaoran là Garraku, một anh chàng đào hoa dễ mến với khuôn mặt đẹp trai hút hồn người khác. Yamazaki không biết đến cái chết của Garraku, nhưng anh lơ mơ đoán được một điều gì đó. Garraku luôn tôn kính, yêu mến Syaoran như một đứa con đối với cha, như kẻ bên dưới đối với bậc thần thánh. Có lẽ Garraku đã trở thành một trong số những “vật hi sinh” cho kế hoạch của Syaoran.

“Thưa quốc vương...” – Yamazaki giật mình. Mãi suy nghĩ, anh không để ý người phó tướng vẫn tiếp tục nói – “...tôi biết Lamia và Clow không có quan hệ đồng minh, cũng không có hiệp ước hòa bình nào, nhưng việc ngài dẫn quân sang đây là một hành động vi phạm lãnh thổ. Tôi khuyên ngài nên rút quân về nước, tránh gây chiến tranh giữa hai nước”

Yamazaki không nén được tiếng cười khinh bỉ. Sự giả dối đầy trong giọng nói của ông ta. Clow hiện nay đầy rối loạn. Quý tộc, tướng lĩnh đều chỉ mong lo được cho bản thân mình. Kinh thành, Quốc vương, đất nước có ra sao, đối với họ không phải là chuyện đáng quan tâm. Khi đưa quân Lamia sang Clow, Yamazaki ngạc nhiên khi thấy quá dễ dàng, mà không cần phải sử dụng các phương án anh đã tính toán. Quân lính bận rộn với các cuộc nổi loạn ở địa phương, không để ý canh phòng biên giới. Phần quân lính đi theo đường thủy cũng không vướng vào sự kiểm tra hay bị gây khó dễ. Quân Tatan sang Clow cũng vô cùng thuận lợi. Mọi thứ dễ dàng đến mức khó hiểu. Syaoran chắc chắn không thể sơ suất đến mức quên mất quân đội Lamia sẽ sang Clow, dù không biết đến sự xuất hiện của Tatan trong trận chiến. Yamazaki nghi ngờ đã có một bàn tay nhúng vào sắp xếp tất cả. Bởi nếu không, Clow đã trở thành miếng mồi ngon cho kẻ địch từ bên ngoài nhảy vào xâu xé, chứ không còn nguyên vẹn như bây giờ.

Thấy Yamazaki im lặng, phó tướng Muran mừng thầm, cho rằng vị quốc vương trẻ tuổi đang có ý định rút lui. Nhưng ông ta đã nhầm. Yamazaki liếc mắt lại phía sau, kiểm tra đội hình, rồi lại đối mặt với Muran, mỉm cười:

“Tôi nghĩ ông không để ý rồi, phó tướng Muran. Hôm nay, quân đội chúng tôi ở đây không có một lá cờ nào của Lamia. Và chúng tôi mặc quân phục Kinomoto.”

Muran khẽ sưng lại. Ông nhìn toàn thể đội quân đang đứng trước mặt mình. Lá cờ màu hồng – xanh của Kinomoto bay trong màu tuyết trắng. Toàn bộ đều là quân phục Kinomoto, kể cả quốc vương Lamia. Bất chợt, Muran hiểu ra. Đây là trận chiến giữa quân triều đình và quân Kinomoto!

“Không có bất kì dấu hiệu nào của Lamia, đúng không?” – Yamazaki cười nói – “Xin tự giới thiệu, ta là Yamazaki Takashi, tướng quân chỉ huy cánh quân thứ ba của Kinomoto!”

Một trận tuyết chợt nổi lên, nhiều hơn và nặng hơn, như để báo hiệu một trận tử chiến. Cờ cấm vệ quân bay trên nóc thành phía Tây. Cờ trắng – xanh của Kinomoto phấp phật, quất mạnh vào cơn gió lạnh giá. Ngày đầu tiên trong năm mới, vang lên tiếng thét gào rộn rã.

“TẤN CÔNG!!!!”

“TẤN CÔNG!!!!”

Hai đội quân lao vào nhau. Hai lá cờ quỳện lại thành vệt máu...

“Hãy cứu tiểu thư Kinomoto, Yamazaki”

“Dù có chết, Chiharu...”

“BẮN!”

“BẮN!”

“TIẾP TỤC ĐI!”

Amamiya ra lệnh rút lui. Trận mưa tên từ trên thành bay xuống làm quân Kinomoto phải vất vả chống chọi. Dù những chiếc khiên của Shimon khá chắc chắn, nhưng đối phó với cả một rừng tên của triều đình thì vẫn là không đủ. Rika vẫn ra lệnh bắn tên, cho đến khi không còn một người lính Kinomoto nào trước cổng thành. Những mũi tên từ trên thành cao liên tiếp bay xuống, va vào những chiếc khiên của quân Kinomoto đang giật lùi trở lại, rồi rơi xuống đất. Những bước chân vội vã. Những bàn tay căng dây cung. Và những đôi mắt lạnh lùng quan sát thế trận....

Rika không cho đuối theo. Ngay khi quân Kinomoto vừa rút lui, cô cho bổ sung thêm cung tên, làm thêm vũ khí và chuẩn bị cho quân đội sẵn sàng ứng chiến. Cô kiểm tra lại cổng thành. Rika nhận thấy, thế trận này dù khá có lợi cho cô, nhưng không thể kéo dài quá lâu. Không lâu nữa, khi quân Kinomoto quay lại, quân triều đình cần sẵn sàng chuẩn bị ột trận đánh trực diện.

Với tình thế hiện nay, nhìn vào có thể thấy lợi thế đang hoàn toàn nghiêng về phe triều đình, do nữ tướng quân Rika Sasaki chỉ huy. Cách bố trí quân đội gần như hoàn hảo. Quân lính được sắp xếp vào những vị trí thuận lợi nhất để tấn công đồng thời phòng thủ. Tận dụng lợi thế trên cao của mình, họ có nhiều phương pháp đối phó với quân địch ở dưới thành, muốn xông vào cổng hoặc muốn trèo lên trên. “Một đối thủ đáng nể!” – Amamiya nghĩ thầm, cho quân đội dừng lại ở một địa điểm gần thành Đông. Buộc ông – một vị tướng dày dạn kinh nghiệm trận mạc – phải rút lui, thì chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

Amamiya cho quân đội xem xét lại những người bị thương hoặc thiệt mạng. Ông muốn tổng kết lại sự thiệt hại. Ngày đầu tiên của mùa xuân, trời lạnh giá. Những bông tuyết như muốn bao trùm lấy cả vương quốc, cả cuộc sống đang bắt đầu. Tuyết trắng như sự mờ mịt của tương lai. Amamiya khẽ rùng mình khi một bông tuyết lặng lẽ rơi trên khuôn mặt nhăn nheo. Clow lạnh. Lạnh vô cùng đối với một người sinh ra ở một đất nước nóng quanh năm như Tatan. Clow! Đây là nơi ông không muốn đến nhất. Một vương quốc hình thành trên sự đổ máu. Một đất nước bắt nguồn từ những nền văn hóa khác nhau, những vùng trời khác nhau. Chính nơi đây đã khởi nguồn cho bất hạnh, khởi nguồn khổ đau.

Vương quốc được hình thành từ máu và nước mắt...

Liệu có thể có một thiên đường?

Amamiya thở dài. Hình ảnh vị Hoàng đế bị trúng độc vẫn đang nằm chờ đợi một kì tích cứu sống, một chút thuốc giải độc của những kẻ được mệnh danh “Tứ đại hộ pháp”. Ông đang làm gì ở nơi đây? Ông đang chiến đấu vì lòng trung thành đối với Hoàng đế và Vương quốc? Hay vì tình cảm ruột thịt không thể vứt bỏ? Chính ông cũng không biết. Nhưng....

Ông đau khi cô con gái duy nhất còn lại không muốn nhận cha...

Ông xót xa vì cháu gái sẽ không bao giờ gọi một tiếng: Ông...

Ông dần vật vờ vì vị Hoàng đế nằm im, chờ đợi một liều thuốc giải độc...

Vậy.... Ông đang chiến đấu vì cái gì? Vì cả hai, hoặc không vì gì cả. Có lẽ cũng vì, dòng máu một chiến binh không cho phép ông ngồi yên.

Clow có một phần của Tatan. Dù được hình thành trên máu và nước mắt, nhưng Clow có vị trí khá tốt. Không nóng nực như Tatan, không lạnh như Shimon, mà tổng hợp nhiều khoảng khí hậu, thuận lợi cho phát triển kinh tế. Trong tình hình hỗn loạn không thể kiểm soát như hiện nay, muốn đánh chiếm và thống lĩnh Clow không phải chuyện quá khó khăn. Tuy nhiên..... Amamiya biết, ông không thể. Trước khi để ông sang đây, những con người ấy đã đề phòng tất cả. Họ biết, ông không thể phản bội lại lòng trung thành. Họ biết, ông sẽ không vì một chút lợi ích trước mắt mà đánh mất mấy chục năm xây dựng lòng thành, xây dựng danh tiếng. Và ông đã làm đúng như vậy. Ông sẽ giúp Kinomoto. Vì lòng trung thành, và cũng vì một lý do chỉ riêng mình ông biết: chuộc lại những tội lỗi ông đã gây ra cho con gái của ông.

Khi bông tuyết chạm vào khoeo mắt, Amamiya chợt nhận ra, tuyết đang rơi nhiều hơn. Xuất phát từ khi trời rạng sáng, bây giờ, thời gian đã về chiều. Một chiều năm mới với những bông tuyết rơi lạnh giá.

Amamiya ngược nhìn bầu trời xám lạnh. Vì nhiều lý do, ông sẽ tiếp tục công việc của mình.

Trời tối dần, mờ mờ che khuất những gì đôi mắt còn nhìn thấy. Một nụ cười hài lòng nở trên gương mặt nhăn nheo của vị tướng già nua. Có lẽ đây là trận chiến cuối cùng trong cả cuộc đời chinh chiến của ông. Nhưng là trận chiến với một đối thủ thích hợp, một đối thủ ngang sức. Cũng rất đáng để thử!

Khi bóng tối dần bao phủ, những bóng người di chuyển trong lặng lẽ. Một buổi tối sôi động, đánh dấu một sự biến đổi mới trong trận chiến lớn nhất lịch sử....

Thành phía Nam rơi vào sự im lặng đến đáng sợ. Cổng thành đóng kín. Quân lính và chủ thành đều không xuất hiện. Đường như thành Nam đã trở thành tòa thành trống rỗng, không người sinh sống. Ngoài cổng thành không có lính canh gác, nhưng có thể dễ dàng nhận ra sự chắc chắn và độ cao của thành khiến những kẻ tò mò bên ngoài từ bỏ ý định đột nhập.

Trời tối dần, làm mờ đi những bông tuyết đang rơi. Hiragirawa nhìn theo những bông tuyết trắng lặng lẽ, lạnh như ngày hôm đó, ngày mọi chuyện bắt đầu. Cũng là tuyết trắng, cũng là gió lạnh, và.... máu đỏ. Hiragirawa chợt cười. Hắn cười cuộc đời, cười những bông tuyết, cười cho chính bản thân mình. Có thể hắn thật sự đã già. Hắn không còn là một thanh niên hàng ngày lao vào các cuộc chiến, cầm kiếm giết người, là một đối thủ đáng sợ với hầu hết những bậc kỳ tài trong quân đội “Tam gia huyền thoại”. Hắn không có hứng thú với máu và sự giết chóc. Cũng có thể do đang nắm giữ quyền lực cao nhất của vương quốc Clow, hắn không muốn quyền lực. Vậy hắn sống đến bây giờ là vì cái gì? Hắn không biết. Hắn muốn tìm lại thân xác của “người ấy” – người quan trọng nhất của hắn? Hiragirawa không rõ. Cho dù là trong trận chiến này, hắn cũng không hiểu.

Hiragirawa không sắp xếp trận địa phòng thủ hoặc tấn công. Dù biết quân Kinomoto đã bao vây bên ngoài, nhưng hắn không có ý định sẽ ra mặt, hoặc cho tấn công. Hắn ra lệnh đóng cổng thành. Khi biết phải đưa quân đến tri viện cho thành Nam, ngay lập tức, hắn đã cho người sửa sang lại tường thành và cổng thành, đảm bảo sự chắc chắn cho bên trong thành. Hiragirawa không muốn cầm kiếm, chỉ huy quân đội chiến đấu thêm nữa. Hắn muốn an phận thủ thường, việc đáng lẽ hắn phải làm từ 10 năm trước. Nhưng hắn đã vì cái gì để sống đến bây giờ? Hắn đã vì cái gì để níu giữ mọi thứ? Và sau sự cố gắng dài ấy, hắn lại vì cái gì để phá vỡ tất cả?

Trái tim không thể thay đổi và không chế....

Tình yêu có thể cứu sống con người, nhưng cũng có thể giết chết tất cả...

Có thể Hiragirawa đã sai lầm. Nhưng hắn vẫn tiếp tục bước trên con đường sai lầm ấy. Đối với hắn, có lẽ tình yêu mang sắc thái thứ hai: giết chết tất cả!

Hiragirawa nhìn ra ánh lửa đang bùng lên yếu ớt trong bóng tối mờ ảo cùng tuyết và gió. Quân lính bước những bước chậm rãi chán nản, nhìn ra ngoài với ánh mắt lo lắng. Tuyết làm lửa bập bùng, leo lét. Tuyết làm mọi thứ tan chảy, làm ánh lửa như lạnh hơn. Dù không muốn chiến đấu thêm nữa, nhưng hắn vẫn phải đề phòng mọi chuyện có thể xảy ra. Ngoài cổng và tường thành được sửa sang lại, hắn còn cất cử binh lính canh gác, sẵn sàng ứng phó nếu có kẻ lạ đột nhập. Trên thành, quân lính luân phiên nhau, theo dõi mọi động tĩnh của Kinomoto bên dưới. Hiragirawa tin rằng, ở trong thành, hắn đã an toàn. An toàn cả đối với quân Kinomoto, và quân của bà Li.

Không cần phải là một người sâu sắc, xét nét, Hiragirawa cũng dễ dàng nhận ra sự nghi ngờ của bà Li đối với hắn. Có thể bà ta chưa biết những việc mà hắn làm, nhưng bà biết hắn đang có ý phản bội. Trong số quân lính đến thành Nam cùng hắn, chắc chắn có tai mắt và cả sát thủ mà người đàn bà đó phái theo. Chỉ cần hắn thông đồng với Kinomoto, kẻ sát thủ đó sẽ ra mặt. Hắn sẽ chết, ngay tại nơi hắn cần bảo vệ và dưới tay những kẻ “bề dưới” của hắn. Vì thế, đóng cổng thành là phương án tốt nhất đối với hắn lúc này. Với cách này, hắn vừa có thể ngăn cản quân Kinomoto, lại vừa khiến gián điệp của bà Li không chú ý. Chỉ cần bảo vệ thành công tòa thành bảo vệ phía nam, tội danh “tạo phản” của hắn sẽ được xóa đi. Và như thế, hắn có thể dễ dàng thực hiện công việc của mình.

Nhưng.... Hiragirawa không biết, trong cái nơi hắn cho là “tuyệt đối an toàn” ấy, đang ẩn chứa một sự nguy hiểm khủng khiếp.

Khi bóng tối tràn ngập các con đường và những bông tuyết trắng, những bóng người lặng lẽ, nhưng nhanh nhẹn di chuyển....

Tường cao, cổng chắc, không thể ngăn cản những kẻ được gọi là “tử thần” của trời đất....

Màn đêm ập xuống nhanh chóng. Đã một ngày trôi qua, trận chiến ở thành Tây diễn ra trong thế giằng co. Quân triều đình do phó tướng cấm vệ quân – Muran – chỉ huy liên tục tấn công, nhưng ngay lập tức bị quân Kinomoto đẩy lùi. Cả hai bên luân phiên tấn công, rồi lại chuyển thành thế bị tấn công, liên tiếp. Cả hai bên đều ngang tài ngang sức. Thế trận gần như ngang bằng đối với hai phe. Trận chiến kéo dài từ sáng sớm, cho đến khi đã tối mịt. Ánh đuốc bùng lên, sáng rực một góc trời. Tiếng gào thét, tiếng gầm vang, tiếng binh khí.... tất cả tạo nên mùi chết chóc của chiến tranh.

Tướng Muran nhìn quanh khó chịu. Trời nhá nhem tối. Khi bóng đêm bao trùm cả tòa thành cao lớn nhưng đổ nát, trận chiến sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Muốn giành được phần thắng trọn vẹn, Muran hi vọng có thể tìm ra kẻ hở trong cách chỉ huy của tướng quân phe Kinomoto – quốc vương Lamia: Yamazaki Takashi. Nhưng điều đó là vô cùng khó khăn. Căng mắt trong bóng tối đang ngập dần, lần tìm từng chút theo bước chân di chuyển của quân đội hai bên, lắng tai nghe tiếng gió thổi lá cờ màu trắng xanh bay lộng trong gió, Muran vẫn không thể chen ngang vào thế trận ấy. Càng lúc, trời càng tối. Chỉ một lúc nữa, khi bóng đêm ập tới, Muran lo rằng, quân triều đình sẽ không thể phân biệt được quân ta, quân địch. Muran thở dài, quyết định chuẩn bị sẵn để hạ lệnh rút lui khi thấy tình thế biến đổi.

“RÚT LUI!”

Hiệu lệnh vang lên trong tiếng gió rít thét gào, những bông tuyết đang rơi. Quân triều đình vừa đánh vừa lui, dần tiến lại phía cổng thành. Cổng thành Nam mở rộng, dang tay đón những đứa con của mình trở về. Khi lá cờ cấm vệ quân chỉ còn phơ phất trên cổng thành, cánh cổng khép chặt, ngăn cản tất cả những kẻ muốn lên vào.

Muran thở dài, buông mình xuống ghế. Một ngày mệt mỏi! Tài năng và tên tuổi vị quốc vương trẻ tuổi của Lamia vốn đã vang dội khắp mọi nơi, nhưng chính Muran cũng không ngờ, kẻ đó lại giỏi như vậy. Cho dù là tướng quân Li Syaoran cũng phải khó khăn khi đối phó với hắn. Người thanh niên đó dường như luôn đoán trước được mọi suy nghĩ của Muran, và thực hiện nó trước một bước. Hắn tấn công, rồi thoái lui, nhẹ nhàng, bình thản như một trò chơi. Trong những lần rút quân đó, Muran biết, Takashi Yamazaki có mục đích. Hắn muốn dụ quân Clow vào vòng vây, thực hiện kế sách bao vây quân địch, tiêu diệt toàn bộ. Tuy nhiên, được tướng quân Li cảnh báo trước, Muran đã không sa vào bẫy do kẻ địch giăng ra. Vì thế, cho đến bây giờ, tình thế trận chiến vẫn là cân bằng đối với cả hai phe.

Quân Clow tăng cường binh lính ở cổng thành và các lỗ châu mai, vào vị trí sẵn sàng chiến đấu. Mặc cho tuyết phủ kín khuôn mặt đầm mồ hôi. Mặc cho gió làm rát khóe mắt căng lên trong bóng tối đang đậm màu. Mặc cho hơi lạnh len lỏi vào da thịt.... Bỏ qua tất cả, quân lính Clow ngồi im bất động, ngó chừng căng thẳng. Dường như thần kinh đang hoạt động tối đa. Đôi mắt cố gắng dò tìm một cử động của địch. Đôi tai lắng nghe một chút động tĩnh gì đó có thể vang lên. Nhưng đáp lại sự cố gắng ấy, tất cả chỉ là im lặng. Sự căng thẳng bao trùm khắp nơi, trên từng khuôn mặt, trên từng giọt mồ hôi rơi giữa tiết trời lạnh giá.

Chính sự lo lắng ấy đã tạo nên bi kịch.

“CẤP BÁO..... PHÓ TƯỚNG..... THÀNH BỊ ĐỐT!!!!”

Muran đứng bật dậy, không tin vào tai mình. Mùi khét bốc lên khiến ông chợt nhận ra, mình vẫn đang tỉnh. Làn khói mờ mờ làm cay xè đôi mắt. Vị phó tướng lao vội ra ngoài, nhìn xuống. Trong bóng tối mịt mờ đang từ từ bao phủ, giữa những bông tuyết rơi nhẹ nhàng như nhảy múa, ngọn lửa bùng lên dưới chân thành. Khắp xung quanh thành đều bị bao vây bởi lửa đỏ. Khói đen che phủ tầm mắt. Trong một thoáng, Muran lúng túng, không biết giải quyết thế nào.

Chủ thành chạy cuống cuồng, vội vã thu dọn những thứ đồ đạc có thể đem theo. Dân trong thành hét lên sợ hãi. Binh lính náo loạn. Sự chần chừ, bối rối của phó tướng cấm vệ quân Muran càng khiến mọi người thêm bất an. Quân lính mở cổng thành. Không ai bảo ai, tất cả chạy ra khỏi thành một cách vội vã. Tiếng bước chân vang lên trong đêm tối. Tiếng gào thét, tiếng khóc than, tiếng la,... tạo thành âm thanh náo loạn, bất ổn và hỗn độn. Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, khi làn khói đen bao phủ toàn bộ thành phía Tây, tòa thành đã trở thành nơi trống rỗng, không một bóng người.

Trên cao, vị phó tướng kinh hoàng và hoảng hốt, không biết mình phải làm gì. Ở lại trong thành, ông sẽ chết cháy. Chạy khỏi thành, cả gia đình ông sẽ bị xử tội chết. Khói khiến ông ho sặc lên từng hồi. Khi mùi khét xộc vào mũi, theo bản năng, Muran chạy xuống, lao ra phía cổng thành. Miệng ông gào to, hi vọng mong manh có thể giữ một ai đó trở lại. Nhưng tất cả đều đã chạy xa. Bóng người khuất sau màn đêm bao la. Tiếng gào thét vọng lại trong những bông tuyết vẫn đang rơi nhẹ nhàng.

“BẮT LẤY HẮN!”

“DỪNG ĐỂ HẮN THOÁT!”

Bao vây....

Hoảng hốt....

Khi chợt bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, Muran nhận thấy, mình đã bị trói dưới mũi kiếm những người binh lính mặc quân phục Kinomoto. Đoàn lính bao vây xung quanh, kẻ lưỡi kiếm vào cổ ông. Nụ cười chiến thắng bùng lên trên những đôi môi lạnh lùng. Người thanh niên trẻ tuổi có nụ cười thường trực trên môi, bước lại gần Muran. Hắn đã nói gì đó, Muran không nghe thấy. Đôi mắt ông thất thần nhìn đồng lá chắt quanh tường thành. Những tên lính vây quanh, trên tay cầm những chiếc quạt. Làn khói đen bay lên từ đồng lá, bao trùm tòa thành cao. Mùi khét của những vật dụng bị ném vào đồng lửa. Thành vẫn nguyên vẹn. Và những đồng lửa bùng lên trong màn đêm....

Chỉ sau một ngày chiến đấu, thành Tây thất thủ.

Đêm ấy, lá cờ mang màu hồng – xanh tung bay trên cổng thành bảo vệ phía Tây.

Đêm tối là lãnh địa của tội ác và những âm mưu...

Khi màn đêm buông xuống, sẽ có thứ bắt đầu và sẽ có thứ kết thúc....

Thành phía Tây chìm trong im lặng. Binh lính lo lắng nhìn xuống dưới, chờ đợi sự trở lại của kẻ địch. Trong bóng tối, chỉ có gió và tuyết, cả hai phe đều gặp khó khăn. Tuy nhiên, Rika cho rằng, quân Kinomoto có thể lợi dụng màn đêm, len lỏi, đột nhập vào thành. Cô cho canh phòng nghiêm ngặt, không bỏ sót một vị trí nào. Thần kinh căng lên, những đôi mắt mở to trong ánh lửa yếu ớt. Cũng giống như ở bất cứ nơi đâu, ở bất cứ trận chiến nào, sự căng thẳng bao trùm thành Tây. Không một tiếng động, không một tiếng bước chân. Cung tên được chuẩn bị sẵn sàng. Những cây cung giương lên, nhả tên ngay khi phát hiện bất cứ một dấu hiệu nào của kẻ địch.

Một ánh lửa le lói, mờ ảo, thấp thoáng giữa màu đen của đêm tối....

Vô tình.....?

Lửa soi sáng những bóng đen đang vây quanh thành.

“BẮN!”

Ngay lập tức, hiệu lệnh được thực hiện. Toàn bộ quân lính có mặt trong thành đều được huy động. Vì cuộc chiến đấu diễn ra trong đêm, nên cần đến sự trợ lực của gần như toàn bộ mọi binh lính. Tất cả quân đội tập trung tại phía cổng thành, nơi duy nhất có quân bao vây. Những ánh đuốc soi sáng ba phía còn lại. Vắng lặng. Không một bóng người. Quân lính phòng thủ ở ba phía đều tập trung lại, ứng cứu, tập trung đối phó với quân Kinomoto đang bao vây trước cổng thành.

Tiếng động bị che khuất bởi những tiếng tên bay...

Tiếng bước chân biến mất trong tiếng la hét...

Bóng người ẩn mình trong màu đen của nữ thần bóng đêm.

“Đứng im! Tất cả đã bị khống chế!”

Tiếng nói vang lên, già nua nhưng mạnh mẽ. Khuôn mặt nhăn nheo, hằn lên ánh mắt lạnh lùng, cương quyết. Đôi mắt đã không còn rõ trong bóng tối, nhưng không gợn chút mệt mỏi. Vị tướng già của Tatan – một tướng quân mặc quân phục Kinomoto – đứng oai nghiêm giữa bầu trời lộng gió cùng tuyết trắng. Lá cờ trắng – xanh bay trong tiếng reo hò.

Rika không tin vào những gì mình nhìn thấy. Cô dám chắc, quân Kinomoto không đông đến mức vừa có thể bao vây kín mặt phía trước thành Tây rộng lớn, vừa có thể đột nhập và khống chế bên trong thành. Nhưng dù tin tưởng vào suy đoán của mình đến đâu, Rika vẫn không thể phủ nhận, những binh lính mang trên mình lá cờ hiệu Kinomoto là người thật bằng xương bằng thịt. Và cô biết, cô đã thua!

Tiếng ngựa hí vang trong đêm tối. Bị quân Kinomoto ép chặt đến tường thành, Rika liếc mắt lại phía sau. Trong ánh lửa mờ mờ ấy, cô vẫn nhận ra một người đang ngồi trên lưng ngựa. Một cái phất tay nhẹ nhàng. Rika quay lại phía đội quân đang bao vây mình, và khống chế binh lính trong thành. Có thể, cô là kẻ ngu ngốc. Hoặc cũng có thể, tình thế lúc ấy không thể làm khác. Nhưng, Rika tin tưởng vào cái phất tay trong đêm tối hôm ấy.

Từ trên thành cao, một bóng người rơi xuống...

Những bước chân vội vã, những ánh mắt ngạc nhiên nhìn theo người con gái...

Êm...

Ấm...

Rika nằm gọn trong bàn tay đưa ra của Terada. Hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa, đôi môi nhếch lên nhìn những hình nộm bày kín cổng thành. Trên thân hình nộm gắn đầy những mũi tên do quân lính Clow bắn xuống. Con ngựa hí vang, lao mình vào màn đêm bao la trước những con mắt sững sờ của quân Kinomoto.

Rika Sasaki - Nữ tướng quân chỉ huy quân bảo vệ thành Đông thất bại.

Thành phía Đông thất thủ!

Hiragirawa sải bước trên con đường tối trong tòa thành. Thành phía Nam vẫn yên tĩnh. Theo những gì binh lính được, quân Kinomoto bao vây bên dưới gần như án binh bất động, không có hành động gì. Bọn họ dừng lều ngay trước thành, có quân canh phòng, nhưng dường như chỉ im lặng dõi dõi mắt thờ ơ nhìn lên tòa thành đóng kín. Dù chưa hiểu tại sao, Hiragirawa vẫn cho đây là một dấu hiệu tốt. Chắc hẳn quân Kinomoto không tìm được cách nào vào thành, cũng không tìm được cách tấn công khi tòa thành giống như một nơi hoang phế, không người ở. Những kẻ ấy sẽ chán nản và rút quân. Như vậy, không cần chiến đấu, Hiragirawa vẫn bảo vệ thành công thành Nam.

Con đường dẫn vào phòng của chủ thành tối tăm, không một ánh sáng. Cách đây 10 năm, trước cuộc thảm sát xảy ra trong cung điện, bốn thành bảo vệ đều thuộc quyền cai quản của “Tam gia huyền thoại”. Thành Đông do Đông điện chủ Sasaki cai quản. Tây điện chủ Li quản lý thành Tây. Riêng thành Bắc và thành Nam thuộc về quốc vương Kinomoto. Nhưng sau khi quốc vương Kinomoto chết trong im lặng, Tây điện và Đông điện bị bỏ hoang, cả bốn tòa thành bảo vệ đều được giao lại cho các tướng lĩnh.

Thành Nam là tòa thành có từ lâu đời nhất trong số bốn thành bảo vệ. Thành được xây dựng bởi bàn tay của những người trong gia tộc Kinomoto, là đại bản doanh của những người “ăn xin đặc biệt”. Ngôi thành đã chứng kiến biết bao thăng trầm, những sự biến đổi của lịch sử Clow. Từ ngày Clow thành lập, quốc vương Kinomoto đã cho xây dựng thêm các điện, biến doanh trại cũ của mình thành vị trí chiến lược bảo vệ kinh thành. Nhưng dù không còn là nơi duy nhất và đặc biệt như trước, nhưng thành phía Nam vẫn chiếm một phần quan trọng đối với những người gia tộc Kinomoto đã từng lớn lên trong những ngày khó khăn nhất của cuộc sống.

Hiragirawa đẩy cửa. Cánh cửa nặng nề vang lên những tiếng kéo kẹt. Một cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng Hiragirawa. Mùi tanh bốc lên thoang thoảng, rồi bất ngờ xộc vào mũi hắn khi hắn bước vào trong. Ánh sáng mờ mờ của ngọn đuốc duy nhất trong phòng, soi sáng những vết máu vương vãi khắp nơi trên nền nhà. Một linh cảm bất an bùng lên trong Hiragirawa. Hắn nhận ra, mình không mang theo vũ khí. Hắn biết, “tử thần” đang rình rập căn phòng tối mờ ảo.

Ngừng lại. Đôi mắt Hiragirawa nhìn thẳng vào người con gái ngồi đung đưa chân trên bàn. Bộ áo đen như ẩn mình vào trong bóng tối bao la. Mái tóc buộc cao phía sau, thả hờ hững trên bờ vai nhỏ nhắn. Đôi mắt xanh lục bảo lạnh lùng quan sát xung quanh một cách thờ ơ. Mùi máu không làm cô ghê tởm. Chết chóc không khiến cô chùn bước. Cô gái không che đậy khuôn mặt xinh đẹp. Chiếc khăn đen che mặt nhẹ nhàng lau lười kiếm dính máu. Cô khẽ cười khi nhận ra Hiragirawa trong phòng:

“Kính chào ngài, Quốc vương!”

Giọng nói và phong thái ấy, khiến Hiragirawa chùn bước. Hắn kinh sợ nhìn cô. Nụ cười nửa miệng ấy, sao mà quen đến thế. Nụ cười dịu dàng, nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm. Hắn đã từng nhìn thấy nụ cười ấy.... Ở Quốc vương Kinomoto.

“Cô là.... Sakura Kinomoto?”

“Đúng vậy. Hân hạnh được ngài biết đến”

Sakura đáp bằng nụ cười vô cảm. Lạnh lùng, và nhẫn tâm....

Trong bóng tối ấy, cả thân hình to lớn của Hiragirawa run lên. Mồ hôi túa ra trên khuôn mặt sệ xuống. Mồ hôi, mà sao lạnh giá. Người con gái ấy tiến đến gần, vẫn với nụ cười không đổi trên môi. Vậy mà sao, hắn lại khiếp sợ đến thế? Hắn muốn bỏ trốn, nhưng đôi chân không nghe lệnh. Hắn muốn gọi quân lính, nhưng lưỡi hắn như đã đóng băng. Sợ hãi.... Và cả kinh hoàng....

“Cô đến giết ta, phải không?”

Khi thanh kiếm trên tay cô gái kề sát cổ, Hiragirawa biết tiếng chuông của tử thần đã rung lên. Bất chợt, hắn thấy không còn run. Nỗi sợ hãi chợt tan biến khi cái chết đang tiến đến, gần đến mức không thể tránh. Vẫn là chết!

“Hiragirawa Satsuki!” – Sakura mỉm cười quay nhẹ thanh kiếm ngay sát cổ Hiragirawa. Giọng cô lạnh giá, như cái lạnh của tuyết ngoài trời – “Vì tất cả những tội ác ngươi đã gây ra.... Ngươi sẽ phải chết!”

Hiragirawa mím môi, nhìn thanh kiếm đang lún sâu dần vào những lớp thịt dày. Một dòng máu đỏ phun ra....

“Tại sao cô vào được đây?”

Sakura cười nhạt:

“Tại sao à? Chắc hẳn đạo này, trí nhớ của ngươi không được tốt. Đừng quên, không một bức tường bảo vệ nào có thể ngăn cản được ‘Tứ đại hộ pháp’ – những người báo hiệu tử thần....”

Trong thoáng chốc, Hiragirawa chợt hiểu ra tất cả. Quân Kinomoto bao vây thành phía Nam, do đích thân Sakura Kinomoto chỉ huy, yên lành ngồi nghỉ trong những túp lều ngay trước mặt kẻ địch. Bọn họ không phải không có hành động gì, mà là chưa hành động! Tận dụng bóng đêm và khả năng của “Tứ đại hộ pháp”, Sakura Kinomoto đã bí mật xâm nhập vào thành. Cô ta muốn giết kẻ chỉ huy quân đội và chủ thành, kết thúc trận chiến một cách nhanh chóng.

Một kẻ đáng ghê! Đó là tất cả những gì Hiragirawa có thể nghĩ được lúc này. Thanh kiếm trên tay cô gái lạnh buốt. Tiếng hét “thần chết” vang lên bên tai.

Hắn nuốt nước bọt. Hắn biết, níu giữ mạng sống bây giờ là rất khó.

“Kinomoto.... Cô không muốn biết sự thật về vụ thảm sát hơn 10 năm trước sao?”

Hiragirawa cười thầm trong bụng, hi vọng câu nói của mình có thể cứu vãn tình thế. Nhưng, lại một lần nữa, hắn ngạc nhiên nhận ra: thanh kiếm vẫn lạnh lùng kẻ sát lên cổ hắn. Đôi mắt giá băng không thay đổi ánh nhìn, không một chút bối rối, không một chút chùn tay. Hắn nhắc lại câu nói của mình. Vụ thảm sát ấy ẩn chứa những bí mật đáng sợ chỉ mình hắn biết. Nếu giết hắn, cô sẽ không bao giờ biết được những điều ấy.

“Đôi khi...” – giọng Sakura lạnh như tuyết, nhưng đầy mùi máu và sự nhẫn tâm – “....sự thật không phải lúc nào cũng nên phơi bày....”

Có lẽ.... bước chân tử thần đã dừng lại. Hiragirawa biết, khi bàn tay đeo găng đen nắm chặt chuôi kiếm, hắn hiểu số hắn đã tận.

“Người đã giết rất nhiều người, Hiragirawa” – Sakura cười lạnh lẽo – “....Có lẽ, ta sẽ tha cho người, nếu người không giết Tomoyo Daidouji.” – Đôi mắt xanh lục bảo bùng lên ngọn lửa hận thù. Thanh kiếm trên tay của cô gái đâm sâu hơn vào cổ hắn. Máu.... đỏ thẫm trong ánh lửa.... – “Người đã giết Tomoyo, Hiragirawa..... người đã giết cậu ấy.... vì thế, người PHẢI CHẾT!”

Nhanh như cắt, khi Hiragirawa chưa kịp phản ứng, thanh kiếm trên tay Sakura đã cứa mạnh vào cổ hắn. Hắn ngã gục xuống. Trong bóng tối bao la và sự giá lạnh tràn ngập khắp nơi, cô gái ấy như chìm đi, như bị nuốt chửng. Bóng đen của hận thù, của nỗi đau, của máu và cả nước mắt.... Người con gái với đôi mắt u buồn chất chứa đớn đau.... Máu nhỏ từ thanh kiếm xuống nền đất, tạo thành những vệt tròn đều đặn. Máu bắn lên chiếc áo đen. Máu bôi ướm khuôn mặt lạnh lùng.

Tomoyo....

Eriol....

Mối thù đã được trả!

Trong cái thoáng chốc ngắn ngủi khi bước qua lần ranh giữa sự sống và cái chết, những hình ảnh xưa chợt quay trở về trong kí ức Hiragirawa. Hắn nhớ biết bao những kỉ niệm trước. Hạnh phúc sao những nụ cười thân thiện. Yên bình làm sao, khuôn mặt ngây thơ của đứa trẻ một lòng tôn thờ cha. Có lẽ là đau đớn, hình ảnh đầm máu của người con gái tóc tím trên bờ sông Tomoeda.

Kí ức chỉ là kí ức.

Kí ức thoáng qua rồi vụt tắt.

Kí ức biến mất, để lại thực tại.

Bóng tối ập tới, che phủ ánh sáng leo lét của ngọn lửa đang tắt trong cơn gió nhẹ thổi từ cửa sổ. Bàn tay đầm máu từ từ hạ xuống. Đôi mắt mở to, không cam tâm. Khóe môi khẽ run run như định nói một điều gì đó. Thân hình to béo của Hiragirawa nằm im bất động trong vũng máu của chính hắn và của những người đã từng sống trong căn phòng.

Bóng tối nhấn chìm hình thù nhỏ bé. Cô gái biến mất chỉ trong khoảnh khắc. Đôi mắt lạnh lùng, không gửi lại một tia nhìn cuối cùng cho thảm cảnh mình gây ra.

.....

“QUỐC VƯƠNG BĂNG HÀ!”

Ngày đầu tiên trong năm trị vì thứ 11 của mình, quốc vương Hiragirawa Satsuki qua đời!

Binh lính nhốn nháo, không người chỉ huy...

Thành phía Nam rơi vào tay quân Kinomoto, kết thúc cuộc tấn công chỉ trong vòng 1 ngày!

65. Chương 65: Kế Hoạch Của Sakura

RẦMM!!

Bà Li đập mạnh xuống mặt bàn, khiến Rika giật mình, hơi co người lại. Đôi mắt bà Li lạnh lẽo lia ngang khuôn mặt tái nhợt của Rika. Sự vô tình khiến Rika thấy sợ. Vừa nghe tin thất trận đến từ cả ba thành cùng lúc, phó tướng Muran bị bắt, Hiragirawa chết, bà Li cho giết hết hai tên lính về báo tin. Riêng Rika, bà không nói gì, nhưng đôi mắt và khuôn mặt giận dữ của bà khiến cô gái thấy kinh khiếp.

Syaoran chỉ ngồi im, không nói. Đôi mắt màu hổ phách thờ ơ quan sát xung quanh. Dường như đôi mắt ấy không tập trung vào bất cứ nơi đâu. Anh trầm ngâm, đóng mình vào những suy nghĩ riêng chỉ mình anh biết. Sự im lặng đến đáng sợ của bà Li, sự thờ ơ hững hờ của Syaoran và sự sợ hãi của Rika, căn phòng không một tiếng động. Bóng tối dần qua đi, khi trời rạng sáng. Bắt đầu một ngày mới, bắt đầu một cuộc chiến mới.

“Mẹ.... Con...” - Rika ngập ngừng nói. Ánh mắt lạnh lùng của bà Li nhìn cô làm cô sợ. - “Con thật sự rất xin lỗi, nhưng...”

“Đủ rồi!” - Bà Li phát tay - “nếu kẻ chỉ huy bên đó là Amamiya thì con không thể thắng nổi. Được rồi...” - bà ngồi xuống, chống tay lên cằm, suy nghĩ - “...vậy là Hiragirawa đã chết. Muran cũng bị bắt. Cả ba thành đều bị chiếm.... cũng có nghĩa là....”

“...chúng ta cũng sẽ thua!”

Syaoran ngắt lời bà Li bằng nụ cười bình thản đến lạnh lẽo. Bà ngừng lại, hơi nheo mắt nhìn anh. Có thể anh nói đúng. Nhưng nụ cười và đôi mắt vô cảm ấy của Syaoran khiến bà biết, mọi chuyện không thể đơn giản đến thế. Li Syaoran không phải là kẻ nói thua là thua, nói chịu chết là sẽ chịu chết.

“Con đã nhúng tay vào những chuyện này phải không, Syaoran?”

Bà Li nghiêng rằng. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn Syaoran như muốn dò xét. Cũng giống như đối với tất cả những người khác, khuôn mặt bình thản không chút cảm xúc của anh che dấu tất cả mọi cảm xúc và ý nghĩ, khiến bà - người mẹ đã sinh ra anh - cũng không cách nào đoán biết. Syaoran nhún vai hờ hững, mỉm cười không nói. Vẫn nụ cười ấy! Vô cảm, lạnh lẽo.

Bà Li thở dài. Bà biết, dù đúng hay sai, anh Syaoran cũng sẽ không nói gì. Đã rất lâu rồi, nhưng đến bây giờ, bà mới để ý đến những điều ấy. Đứa con trai của bà đã trở thành một người khác từ bao giờ, bà không rõ. Khi nhận ra, mọi chuyện đã không thể thay đổi.

Bà Li nắm lấy thanh kiếm Syaoran đặt hờ hững trên bàn. Lưỡi kiếm lạnh lẽo kề sát lên cổ người chủ nhân của nó. Anh chỉ thờ ơ quay lên nhìn, khuôn mặt và đôi mắt không một chút biến đổi. Hai người im lặng nhìn nhau, trong màu trời bắt đầu hửng sáng.

“Con đã làm tất cả những chuyện này, đúng - không?”

Bà Li nhấn mạnh từng chữ, nhưng không làm Syaoran nao núng. Anh mỉm cười nhìn mẹ mình, nhẹ nhàng như chính những bông tuyết đang rơi ngoài kia. Thanh kiếm trên tay bà Li cứa sâu hơn vào cổ anh, khiến dòng máu đỏ phun ra. Có lẽ nụ cười của Syaoran khiến bà mạnh tay hơn. Cũng chính sự vô cảm của anh làm những giọt máu đỏ chảy nhiều hơn.

“ME!!”

Rika kêu lên, lao người lại, đẩy thanh kiếm khỏi bàn tay người đàn bà. Nếu cô chậm trễ thêm một chút nữa, có lẽ Syaoran đã chết. Bằng một động tác nhanh nhẹn và khá thuần thục, Rika xem qua vết thương của Syaoran, trong khi bà Li vẫn nhìn anh bằng đôi mắt giá lạnh đầy tức giận.

“Con đã thề với ta, Syaoran....”

Giọng nói của bà lạnh như băng tuyết, trầm trầm vang lên trong ánh sáng của ngày mới. Syaoran khẽ cười. Anh nhìn Rika cầm máu vết thương trên cổ, cười....

“Con nhớ...” – Syaoran đứng lên, nhìn qua cửa sổ. Anh đưa tay, đón những hạt tuyết trắng. Cười... nhưng đôi mắt buồn – “.....ngoài ra, nếu con có những tay vào, mọi chuyện đã khác.....”

Khi Syaoran tựa người vào cửa sổ, nhìn mẹ mình bằng đôi mắt không xúc cảm ấy, bà Li đã giật mình. Trong cái thoáng chốc ngắn ngủi ấy, bà như thấy hình ảnh anh mờ đi trong tuyết. Nhưng rất ngắn, bởi giọng nói của Syaoran lại vang lên, lạnh như chính cái lạnh của tuyết.

“Tất cả mọi thứ.... đều đã chuẩn bị xong....”

Tuyết rơi.....

Buồn đến lạnh lẽo...

Từ trong thành phía Nam, Sakura im lặng nhìn trời đang dần sáng. Sau cái chết của quốc vương Hiragirawa và chủ thành – những người chỉ huy – quân triều đình nhanh chóng tan rã. Họ bỏ thành chạy trốn, hi vọng có thể cứu giữ mạng sống của mình, tránh cái chết thê thảm như của quốc vương và chủ thành. Thành Nam rơi vào tay quân Kinomoto mà không có sự thiệt hại nào.

Tin tức từ thành Đông và Tây báo về...

Thành Đông và Tây dễ dàng bị chiếm đóng nhờ tài năng chiến sự của quốc vương trẻ tuổi Yamazaki và tướng Amamiya. Ngay sau khi tin thắng trận báo về, Yukito đã lập tức phóng ngựa đến thành Nam, hội quân với Sakura. Theo dự tính ban đầu, sau khi chiếm được ba thành bảo vệ, quân Kinomoto ở ba hướng sẽ tấn công thẳng vào ba cổng kinh thành. Nhưng kế hoạch không thành. Đúng như Sakura và Yukito dự đoán, kinh thành đã được bảo vệ chặt chẽ, không một kẽ hở. Li Syaoran không phải là kẻ dễ đối phó! Sự thất bại dễ dàng của triều đình ở ba thành bảo vệ là do chưa có sự tham gia của hắn. Nếu hắn là kẻ chỉ huy trận đánh, chắc chắn trận chiến sẽ còn kéo dài hơn rất nhiều.

Hiện nay, khi không có bất cứ cách nào vào kinh thành, Yukito buộc lòng phải chuyển đổi kế hoạch. Cuộc họp ngắn của Yukito và Sakura, quyết định cách đánh. Anh đưa ra nhiều phương án đề phòng. Với sự canh giữ ở kinh thành, nếu chỉ một mình anh đột nhập vào thì vô cùng đơn giản. Nhưng vào thành rồi cũng không thể đưa cả đội quân vào. Hơn nữa, chắc chắn Li Syaoran đã đề phòng cuộc đột nhập bất chợt ấy. Hắn sẽ canh gác cẩn thận, và người đột nhập có thể sẽ nhận được cái chết thê thảm nhất, giống như Bhamaru.

Khuôn mặt Sakura sa sầm khi nhớ tới Bhamaru. Cái chết của hắn.... rất bi thương. Cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên, hình ảnh những con chim đen sà xuống, rĩa từng miếng thịt trên thân xác đã rữa ra. Sakura sẽ nhớ mãi mối thù này.... mối thù chỉ riêng đối với Syaoran. Cho dù sau khi kết thúc, cô sẽ phải sống trong nỗi đau không bao giờ quên được.

“Kinomoto.... Cô không muốn biết sự thật về vụ thảm sát hơn 10 năm trước sao?”

Câu nói cuối cùng của Hiragirawa khiến Sakura có chút phân vân. Sự thật của vụ thảm sát? Tất cả những gì cô bé 10 tuổi chứng kiến năm ấy, chỉ là sự đổ vỡ của cung điện, những cái chết của ba mẹ. Và những gì còn đọng lại, là nỗi đau, hận thù, sự vấy bẩn của tất cả những gì sáng đẹp nhất. Đêm Hiragirawa chết, Sakura đã nói đúng những gì mình nghĩ. Bây giờ thì tìm hiểu sự thật còn có ý nghĩa gì nữa? Tất cả đã quá muộn. Đã mất quá nhiều máu và nước mắt để đổi cho cái gọi là “sự thật”.

“Sakura?”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang những suy nghĩ của Sakura. Cô quay lên, bắt gặp đôi mắt lo lắng của dì Sonomi. Có lẽ khuôn mặt cô lúc ấy rất lạ, khiến sự lo lắng của dì được sâu nỗi sợ hãi. Dì lúc nào cũng vậy, luôn lo cho Sakura. Sonomi đã mất đi đứa con gái mà dì vô cùng yêu thương – Tomoyo, nên có lẽ giờ đây, dì coi Sakura như người thân duy nhất của mình. Khuôn mặt tái xám của cô gái làm người phụ nữ không yên.

“Có chuyện gì vậy, Sakura?”

Sonomi bước đến gần Sakura, cúi đầu nhìn xuống đôi mắt lục bảo u buồn. Thời gian đã trôi qua rất nhiều năm, nhưng dì Sonomi vẫn giữ được vẻ đẹp của một người phụ nữ quý tộc quý phái. Mái tóc ngắn rủ xuống

mặt, dịu dàng, nhưng không che dấu được sự kiên quyết trong ánh mắt. Dì vẫn giống như 11 năm về trước, ngày dì chạy đi tìm cô bé Sakura 10 tuổi.

“Không có gì đâu, dì Sonomi” – Sakura mỉm cười trấn an – “Con chỉ đang suy nghĩ chút thôi”

Sonomi hơi ngập ngừng, không hoàn toàn tin tưởng vào những gì Sakura nói. Ánh mắt dì vẫn ánh lên sự lo lắng. Sakura nghĩ, có lẽ dì đang lo sợ. Sợ Sakura sẽ chết. Sợ mọi chuyện sẽ diễn ra giống như 5 năm về trước, khi Tomoyo rời xa dì mãi mãi. Nhưng Sakura biết, cô sẽ không chết.

“Có chuyện gì bất ổn trong việc tấn công kinh thành à?”

Sakura lúng túng. Đôi mắt dì Sonomi nhìn cô dò xét.

“Bao giờ thì chúng ta sẽ tấn công kinh thành? Kế hoạch thế nào?”

Những câu hỏi của dì Sonomi liên tiếp, làm Sakura không trả lời được. Cô ấp úng, hết nhìn dì, lại nhìn xuống dưới đất. Sonomi dễ dàng nhận ra sự bối rối của Sakura. Đôi mắt dì tối sầm:

“Dì không thể biết, phải không? Tất cả các cuộc họp chỉ có con và Yukito. Con không tin tưởng chúng ta sao, Sakura?”

“Không phải đâu...”

Sakura vội nói. Nhưng sự giận dữ ánh lên trong đôi mắt cương nghị của người phụ nữ đã bước vào tuổi trung tuần. Mặc những lời giải thích, xin lỗi của Sakura, dì quay người bỏ đi, không quay lại. Sakura thở dài.

Không phải không nói là không tin tưởng.

Nhưng đôi khi, không phải chuyện gì cũng có thể nói ra.

Yukito mỉm cười đặt những tờ giấy trên tay xuống. Từ lúc bước vào phòng đến giờ, Sakura đã ba lần thở dài. Yukito thừa tình ý để nhận ra sự phân vân và nét lo lắng trong đôi mắt màu xanh lục bảo chỉ còn lại hận thù ấy. Anh chống tay lên bàn, chăm chú quan sát Sakura.

Nhận ra Yukito đang nhìn mình, Sakura hơi ngả người ra ghế:

“Dì Sonomi và Nakuru đang rất tức giận.... vì chúng ta không cho họ biết kế hoạch sắp tới”

Yukito chỉ cười, vẫn nụ cười dịu dàng không thay đổi:

“Ừm.... Trước khi em vào đây, Nakuru đã đe dọa sẽ giết anh nếu anh không nói. Có lẽ chỉ còn Naoko là đủ sức giữ bình tĩnh thôi”

“Như vậy cũng được à?”

“Không” – Yukito cười, ngả người ra sau – “Không phải ‘cũng được’, mà là ‘quá tuyệt!’”

Sakura ngạc nhiên không hiểu, nhưng không hỏi thêm. Cô lại buông một tiếng thở dài. Ánh mắt xa xăm nhìn ra phía trước, mơ hồ, vô định. Đôi mắt khép hờ, thờ ơ.

“Em không muốn hỏi gì à, Sakura?”

Sakura nhìn thật sâu vào đôi mắt hấp háy cười ấy. Tuy nhiên, cô không có ý định sẽ tìm kiếm một điều gì trong ánh mắt Yukito. Cô mỉm cười:

“Dù em hỏi, anh cũng đâu có trả lời...”

Yukito cười không nói. Anh lại chăm chú quan sát đồng giấy tờ trên mặt bàn. Mọi bản tổng kết số lương thực còn lại cho quân đội, binh lính và sự thiệt hại qua trận đánh vừa qua, đều do một mình Yukito quản lí. Không trực tiếp tham gia, nhưng anh vẫn đóng một vai trò quan trọng trong quân đội. Bộ óc của anh không phải óc của một kẻ tầm thường.

“Em không sợ tôi là kẻ phá hoại từ bên trong sao?”

Anh hỏi mà không ngẩng đầu lên. Đôi mắt tưởng chừng vẫn hoàn toàn để tâm vào những thứ bày bừa bộn trên bàn, nhưng lại vẫn dành một sự quan tâm vào sự biến đổi của Sakura. Cô vẫn ngồi yên. Thân hình nhỏ bé khẽ đung đưa trên ghế. Đôi mắt thờ ơ nhìn lên phía trên.

“Không đâu” – cô cười – “Anh là bạn của anh hai. Bất cứ việc gì anh làm, cho dù là phá hoại từ bên trong, em vẫn tin rằng, điều đó là tốt cho em”

Có lẽ sự tin tưởng ấy là mù quáng.... có thể chính lòng tin sẽ khiến cô hối hận về sau... Nhưng, không tin một ai sẽ không thể tồn tại. Sakura muốn tin tất cả mọi người, những người vẫn đang sát cánh bên cạnh cô. Cho dù sẽ có ngày cô phải trả giá cho lòng tin của mình.

Yukito mỉm cười, không nói gì thêm. Anh lại cắm cúi bên những tờ giấy và những con số chỉ mình anh hiểu. Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng mở giấy sột soạt vang lên. Hai người chìm trong những suy nghĩ riêng của mình. Sakura im lặng ngắm nhìn Yukito. Anh giống như người anh trai thứ hai của cô, luôn bảo vệ và chăm lo cho cô. Sakura khẽ mỉm cười. Cảm giác khi ở bên anh thật bình yên.

“Em có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, phải không?”

Yukito rời mắt khỏi những dòng chữ, mỉm cười dịu dàng. Nụ cười của anh làm Sakura thoáng bối rối. Vẫn nụ cười ấy, như không bao giờ thay đổi. Anh chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác. Có chăng, chỉ Touya mới có thể khiến Yukito phải thay đổi nụ cười muôn thuở của mình.

Sakura hơi ngập ngừng. Cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ một chữ “đau”. Đôi khi, có những chuyện để quên lãng vào quá khứ sẽ tốt hơn.

“Khi đi sang Lamia, em đã đi qua Mikabura....”

Câu chào đầu của Sakura không làm Yukito đổi sắc mặt. Anh vẫn mỉm cười, chờ đợi và khuyến khích. Sakura hít một hơi thật sâu:

“Và em đã gặp chị Mizuki....”

Yukito chỉ chăm chú nhìn Sakura. Có lẽ anh đã đoán được toàn bộ câu chuyện, nhưng lại không nói gì. Anh chỉ im lặng.

“Hồi ở ‘Xứ tuyết’..” – Sakura nói tiếp – “Anh và anh hai đã đưa em đến một ngôi làng ở ‘Thảo nguyên chết’, một nơi đổ nát và.... có rất nhiều mộ. Anh nói đó là làng của anh. Nhưng.... chẳng phải anh và chị Mizuki đều lớn lên ở Mikabura sao?”

“À....” – Yukito chống tay lên mặt bàn, cười.... – “.....đúng là anh đã lớn lên ở Mikabura, cùng với Mizuki, và gặp Touya ở đó. Nhưng....” – Yukito thở ra nhẹ nhẹ, nhưng vẫn cười – “...sau khi cùng Touya rời khỏi Mikabura, bọn anh đã đến ‘Xứ tuyết’, và gặp ngôi làng trên ‘Thảo nguyên chết’. Nếu anh nói, anh đã có vợ, em có tin không, Sakura?”

Sakura mở to mắt nhìn anh, như không tin vào tai mình. Xưa nay, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Yukito đã có vợ. Tất cả mọi việc về quá khứ của anh, đối với cô vẫn luôn là một ẩn số. Sakura đã nghĩ, Yukito sẽ mãi mãi ở bên cạnh Touya, như hai người không bao giờ có thể tách rời. Anh đã có vợ? Vậy vợ anh đang ở đâu?

“Vợ anh là người trong ngôi làng ‘Thảo nguyên chết’” – Yukito tiếp tục nói, không để ý đến phản ứng của Sakura – “Hm.... Anh mang ơn cô ấy. Chính cô ấy đã cứu anh và Touya, chính vào lúc bọn anh tưởng chừng đã chết....”

Dù không hoàn toàn hiểu hết những điều anh nói, nhưng Sakura cảm nhận được một nỗi xót xa trong giọng nói của Yukito. Cô biết rằng, quá khứ của anh không hề êm đềm, nhưng có lẽ nó khủng khiếp hơn bất cứ thứ gì cô đã từng nghĩ.

“Chắc em cũng biết gia tộc Tsukishiro là một gia tộc theo ngành y từ lâu” – Yukito nói – “Anh có thể coi là hậu duệ cuối cùng của gia tộc. Anh không biết triều đình đã làm cách nào để biết, nhưng Quốc vương Hiragirawa cho người đến làng lùng bắt anh. Touya giúp anh trốn thoát....” – Sự xót xa trong giọng nói của Yukito, giờ đây đã có thêm cả nỗi đau đớn. Sakura vẫn chăm chú lắng nghe, không hỏi, không nói – “Người làng không tìm thấy anh, họ đã giao nộp Touya cho triều đình. Em cũng biết mà, Sakura. Touya là Thái

tử, con trai Quốc vương Kinomoto. Nếu bắt được Touya, Hiragirawa – triều đình đương nhiệm – sẽ không tha cho cậu ấy. Anh không biết Touya đã bị bắt. Anh trở về, và..... giết tất cả..... không còn một ai.....”

“Yukito, Chính em là người giao nộp Touya..... Anh muốn giết em, phải không?”

“Đúng vậy”

“Dù vợ anh cũng không quan trọng bằng Touya sao?”

Nước mắt..... Đau xót.....

“Xin lỗi.....”

Yukito bật lên một tiếng cười khan. Sakura vẫn trầm ngâm, không kinh ngạc, không sợ hãi. Đôi mắt cô gái nhìn thẳng vào anh, nhưng vẫn với sự kính trọng và yêu thương. Một quá khứ đầm máu, giống như quá khứ của tất cả những người đang tham gia vào trận chiến ngày hôm nay...

“Có lẽ trên thế gian này chẳng ai cần tớ nữa đâu....”

“Có lẽ vậy....”

....Mỉm cười.... Buồn bã....

“Cậu thẳng tính thật, Touya....”

“....”

“Bởi vì thế, tớ nghĩ nếu tớ chết đi.... thì.... thật là tốt....”

“Không ai cần cậu nữa, ngoài tớ! Đi theo tớ, Yukito....!”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng tĩnh lặng. Đôi mắt vẫn luôn cười, không có bất cứ biểu hiện cảm xúc nào cho thấy nỗi đau hiện lên trong từng lời nói. Nhưng cái xót xa đó, chỉ một mình Sakura thấy. Tình cảm của Yukito đối với Touya, có lẽ đã vượt qua thứ tình bạn thông thường. Touya đã từng cứu sống Yukito khi còn ở thị trấn Mikabura. Và khi tất cả mọi thứ sụp đổ, lại một lần nữa, Touya đưa tay kéo Yukito lên, thoát khỏi vực sâu. Quá khứ đầm máu của anh, chỉ một mình Touya biết. Đối với Yukito, Touya quan trọng hơn bất cứ ai, bất cứ thứ gì trên thế gian này.

“Bây giờ, ngoài Touya ra, em là người duy nhất biết được quá khứ của anh.” – Yukito mỉm cười nhìn Sakura dò hỏi – “Anh rất giống một con quỷ đáng sợ, phải không?”

Sakura trầm ngâm im lặng. Đôi mắt xanh ngọc nhìn xuyên thấu qua tất cả. Không phải là người sâu sắc như Tomoyo, Sakura không biết nên nói gì để an ủi anh. Nếu là Touya, có lẽ anh sẽ không nói gì cả, vẫn khiến Yukito vẫn yên tâm, vẫn đủ để an ủi tâm hồn Yukito. Nhưng..... cô không phải Touya.

“Em không rõ quỷ dữ là thế nào” – Sakura lặng lẽ nói – “nhưng.... nếu nói anh là quỷ dữ, thì tất cả chúng ta ở đây cũng là ‘quỷ’. Nếu ‘đáng sợ’, có lẽ..... cả em cũng đã trở thành người đáng sợ....”

Ánh nhìn ngạc nhiên thoáng qua trong đôi mắt Yukito. Anh mỉm cười, dịu dàng. Trong giọng nói của Sakura, vẫn vô cảm, vẫn lạnh lùng, nhưng vẫn đầy yêu thương đối với một người cô coi là anh trai. Sự tin tưởng đối với anh của Sakura khiến anh nhớ lại người con gái năm ấy, trong ngôi làng trên “thảo nguyên chết”. Cái ngày anh hạ kiếm giết vợ anh, cô đã khóc. Cô không hận thù, cô không gào thét. Cô nhắm mắt, để áu mình nhuộm đỏ thanh kiếm trên tay chồng. Người con gái đó đã ngồi một mình trong căn phòng vắng của hai vợ chồng, dù bên ngoài, những tiếng la hét thất thanh vang lên. Chưa bao giờ Yukito yêu cô. Nhưng ngày cô chết, nước mắt anh lăn dài, nhỏ xuống vùng máu đỏ và thân xác cô. Sau khi cô chết, linh hồn và trái tim của anh cũng mãi mãi ra đi. Tự tay giết người có ơn với mình, Yukito tự biết, mình đã không còn là “con người”.

“Bất hạnh của anh....” – Sakura nói tiếp sau một lúc im lặng – “Ngày triều đình truy lùng anh, là khoảng thời gian Hiragirawa và Li mới giết ba em và cướp chính quyền. Em..... nhất định sẽ tiêu diệt khởi nguồn của bất hạnh ấy...”

Yukito khẽ cười. Anh đã đánh cược, một ván cược quá lớn. Anh chấp nhận phơi bày quá khứ của mình với Sakura, dù biết, có thể cô sẽ xem anh giống như một con quỷ vô cùng đáng sợ. Nhưng.... nếu thành công, anh có thể tăng thêm quyết tâm của cô trong việc tiêu diệt triều đình. Anh đã thắng trong ván cược này, đổi lại, những quá khứ anh luôn cố quên, lại chĩa sâu vào trái tim.

Vì Touya và Sakura, anh sẵn sàng hứng chịu tất cả.... Mặc cho những giấc mơ, anh trần trọc không yên với tội lỗi đầy máu....

RẦẦMMM

Cánh cửa đập mạnh cắt ngang câu chuyện của Yukito và Sakura. Nakuru hùng hổ bước vào, khuôn mặt như tái đi vì giận dữ. Mắt hắn không dịu lại khi thấy Sakura, mà có vẻ tức giận hơn. Yukito mỉm cười nhìn Nakuru. Anh đặt xuống trước mặt Sakura ba phong thư đã bóc.

“Đây là thư của Amamiya, Yamazaki và Hiyula. Có vẻ ba người này đều đã không chịu được nữa rồi” – Anh liếc mắt lại phía Nakuru, cười... – “Và cả ‘phong thần’ của chúng ta nữa....”

“YUKITO TSUKISHIRO” – Nakuru gầm vào mặt Yukito – “Tại sao chúng ta còn ở đây?? 5 ngày rồi!! Tại sao lại chưa thể tấn công kinh thành??”

Đã năm ngày trôi qua kể từ hôm chiếm được các thành bảo vệ, quân Kinomoto vẫn án binh bất động. Các cuộc họp giữa hai người điều hành chiến trận: Yukito Tsukishiro và Sakura Kinomoto đều là những cuộc họp kín, không ai biết nội dung. Không có bất kì thông tin nào cho thấy cách đánh và phương án hành động tiếp theo, khiến lòng người bất ổn. Ba người trấn giữ ba thành Đông, Tây, Bắc cũng gửi thư yêu cầu giải thích. Quân lính hi vọng có thể “thừa thắng xông lên” để giành thế chủ động. Nhưng không có lệnh của các vị tướng quân, mọi người đều phải ngồi yên. Ngồi yên, mà lòng không yên. Ai cũng thấy lo lắng. Họ sợ quân triều đình có thể lợi dụng lúc Kinomoto đang án binh bất động để tấn công. Như vậy, bao công sức của họ đổ xuống sông xuống biển. Mọi thứ lại trở về với con số 0.

“Được rồi” – Yukito thoáng suy nghĩ nhanh – “Ta hiểu là người và mọi người đều rất nóng ruột. Nhưng.... suốt mấy ngày nay, người có thấy triều đình có động tĩnh gì cho thấy sẽ tấn công chúng ta không?”

Nakuru ngừng lại. Đúng là không có một dấu hiệu gì cho thấy họ sẽ bị tấn công. Ba cánh cổng dẫn vào kinh thành: Tây môn phía tây, Đông môn phía đông, và Đại môn phía nam vẫn đóng kín. Dường như quân triều đình không hề có ý định sẽ tấn công giành lại bốn thành bảo vệ bị mất. Họ coi trọng sự an toàn của kinh thành hơn là sự bảo vệ của bốn tòa thành cũ.

“Bốn thành bảo vệ bao quanh bốn phía của kinh thành” – Yukito mỉm cười giải thích – “nghĩa là, dù đi bằng cách nào, muốn ra khỏi kinh thành đều phải đi qua các thành bảo vệ này. Người thử nghĩ xem, Nakuru. Lương thực trong Kinh thành chủ yếu lấy từ bốn thành Đông, Tây, Nam, Bắc. Giờ đây, khi không còn được cung cấp, lương thực dự trữ trong thành cũng sẽ đến lúc cạn kiệt....”

Nakuru à lên một tiếng như bắt đầu hiểu ra. Khuôn mặt hắn hơi giãn ra. Hắn gật gù, đồng tình.

“Chỉ cần chờ ở đây là đủ.” – Yukito kết luận – “Kinh thành sẽ tự mở cổng đón chúng ta....”

Rika Sasaki đi dọc căn phòng. Căn phòng nhỏ, nằm khiêm tốn trên tầng cao của Tây điện, bày trí đơn giản. Chỉ có một chiếc giường đặt cạnh cửa sổ, và một bộ bàn ghế đặt sát góc. Những tán cây đang nhú mầm, tỏa tỏa vào trong phòng, quét nhẹ lên khung cửa. Ngồi trên giường, một người con trai xoay nhẹ một chiếc lá non trong tay một cách hờ hững. Đôi mắt hổ phách lạnh lùng nhìn xuống dưới. Lạnh, nhưng vẫn buồn xa xăm. Anh không để ý đến những bước chân mạnh của Rika. Tất cả mọi tiếng ồn xung quanh không lôi được anh khỏi những suy nghĩ riêng của mình. Anh tĩnh lặng, như chính cái tĩnh lặng của tuyết đang rơi.

Ở góc phòng, trên chiếc ghế kê sát bàn, một người lặng lẽ dõi mắt theo bước chân Rika với vẻ quan tâm hiếm có. Đôi mắt hắn hấp háy đầy vui thích. Nụ cười nở trên môi mập mạp. Hắn lia một lượt qua gian

phòng nhỏ, rồi dừng lại bên Rika. Cô gái vẫn đi những bước dài, đầy lo âu.

“Đừng lo lắng vậy, Sasaki. Dù cô có đi qua đi lại đến hàng ngàn lần, chúng ta cũng không thể thay đổi được điều gì đâu”

Rika dừng lại. Cô bực tức ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hắn. Hắn vẫn cười, đầy kiêu ngạo như không bao giờ thay đổi.

“Không thể ngồi yên mãi thế này được” – Rika đập mạnh tay xuống mặt bàn – “Li Syaoran, anh thử nói coi. Tại sao chúng ta còn ở đây?”

Syaoran chậm rãi quay lại, rời mắt khỏi khung cửa sổ. Bàn tay anh vò nát chiếc lá non. Cười....

“Àh....”

Trong một thoáng ngắn ngủi, khi nhìn nụ cười của Syaoran bên cạnh những bông tuyết đang rơi, Rika chợt thấy lòng đau thắt. Cô đã sai, phải không? Cô đã sai khi tạo ra một Syaoran như ngày nay, một Syaoran không có trái tim và tình cảm. Nhưng.... tất cả diễn ra trong một khoảnh khắc. Suy nghĩ của Rika bị cắt ngang khi giọng nói của anh bình thản vang lên:

“Tình hình lương thực thế nào?”

“Vì đã chuẩn bị từ trước, nên số lương thực tích trữ trong kho ở cung điện cũng đã đủ ăn đến hai năm nữa”

Không nói với ai, từ khi thành Bắc bị tấn công, Syaoran đã lặng lẽ chuẩn bị và trữ lương thực. Anh cho chuyển toàn bộ số lương thực còn ở trong ba thành Tây, Nam, Đông vào kinh thành trước khi ba tòa thành này cũng bị mất vào tay Kinomoto. Theo suy đoán của Syaoran, sau khi chiếm được bốn thành bảo vệ, Kinomoto chắc chắn sẽ cố thủ ở thành bảo vệ, cản đường tiếp tế lương thực từ bên ngoài vào kinh thành. Suy đoán trước điều đó, Syaoran đã kịp tích trữ đủ lượng lương thực cho cả kinh thành sử dụng trong vòng một khoảng thời gian đủ dài.

“Cậu quả là biết nhìn xa trông rộng, Syaoran Li” - người con trai bên góc phòng nhẹ nhàng chống tay lên mặt bàn, khẽ cười - “Nhưng.... nếu cứ thế này, chẳng phải chúng ta đang bị giam giữ trong cái tù rộng lớn mang tên ‘kinh thành’ hay sao?”

Syaoran ngược đôi mắt hổ phách về phía chiếc bàn. Anh lắc đầu:

“Điều này thì không lo, Terada. Quân Kinomoto bao vây bên ngoài, mục đích là để lôi chúng ta ra. Nhưng nếu ta ở trong đây lâu hơn thời gian bọn họ dự tính, tôi tin chắc rằng, họ sẽ rối loạn và tấn công. Lúc ấy, lợi thế lại là ở bên phe chúng ta”.

Terada gật gù đồng tình. Rika ngừng đi lại xung quanh căn phòng, cảm thấy sự sắp xếp của Syaoran là hoàn toàn hợp lý. Trước một trận chiến lớn, “chờ đợi” cũng là một phương pháp hay. Hơn nữa, cách này khiến quân Kinomoto nuôi hi vọng, chậm trễ tấn công, dễ gây hiểu lầm và mâu thuẫn nội bộ. Có thể nói, đây là cách làm “khổ nhục kế”, nhưng hữu hiệu và không ảnh hưởng gì đến phe triều đình.

Những bông tuyết trắng rơi xuống. Cây đang xanh hơn, và tuyết đang bớt lạnh....

Tuyết ngừng rơi. Ánh sáng dịu nhẹ của mặt trời làm tan những bông tuyết phủ trên mái nhà, trên những cành cây. Cành lá xanh mơn mẩn, vui mừng đón tia nắng nhảy nhót vui vẻ. Mùa hè đón mừng hoa lá mới, những loài chim mới và các loại quả không có ở mùa đông. Hạ về, đem theo nắng mới. Dải mây trắng lượn lờ trên cao, in bóng cánh chim chao liệng. Mặt sông xanh veo, óng ánh như đeo trên mình những món đồ trang sức kì lạ. Bướm rập rờn theo gió, vui vẻ đùa vui cùng những bông hoa toả sắc hương giữa trời mùa hạ. Lại một mùa hè nữa tới trên vương quốc Clow. Một mùa hè yên bình!?

Yên bình là tất cả những gì người ta nhận thấy vào thời điểm hiện tại. Dù trận chiến đã bước vào giai đoạn giao tranh trực tiếp, nhưng cả hai phe đều án binh bất động. Quân Kinomoto trấn giữ các thành bảo vệ, cản mọi đường tiếp tế lương thực đến kinh thành. Kinh thành chấp hành sự bảo vệ nghiêm ngặt do Li Syaoran đặt ra. Các cổng thành phía Tây, Đông và cổng chính đều đóng chặt, không một kẻ hở. Cả hai phe đều ở trong thế “mãnh hổ chờ mồi”. Con hổ đói sẵn sàng lao ra ngay khi con mồi xuất hiện. Chỉ cần phe nào xuất hiện trước, phe đó sẽ thất bại.

Mãi về sau này, người ta vẫn gọi trận chiến này là “Trận chiến tĩnh lặng”. Cuộc chiến tranh không quá ồn ào, nhưng cũng đủ đặt hai phe giao đấu vào tình thế căng thẳng, đêm đêm không ngủ đủ giấc vì lo sợ một cuộc tấn công bất chợt, một bữa không dám ăn quá nhiều vì mục đích tích trữ lương thực. Sự căng thẳng quá mức khiến người ta lo sợ. Nhiều người đổ bệnh vì lo lắng quá mức. Cả với hai phe, quyết tâm chiến đấu bị suy giảm khá nhiều do phải chờ đợi trong khoảng thời gian dài. Một trận chiến tĩnh lặng đến đáng sợ. Một trận chiến, không cần đao kiếm, vẫn đổ máu, vẫn chết chóc, vẫn đau khổ.

Gần ba tháng trấn giữ thành bảo vệ, chờ đợi sự xuất hiện của phe địch bên trong kinh thành Tomoeda, quân Kinomoto cảm thấy đã quá đủ. Mỗi thù chất chứa tận sâu thâm tâm, Kinomoto không người nào có ý định giải ngũ, từ bỏ quân đội. Mỗi người đều mong có thể tấn công kinh thành, giành lại những gì thuộc về mình. Nhưng cảnh chờ đợi khiến người ta không yên. Từng đêm canh giữ, căng mắt nhìn trong bóng đêm để tìm một động tĩnh xuất hiện. Sự căng thẳng làm mọi người lo sợ.

“Đã ba tháng rồi...” - Yukito nói một cách lo lắng - “Quân triều đình vẫn không có động tĩnh gì. Chúng ta cũng không có cách nào điều tra tình hình trong kinh thành. Nhóc Hiyula và hai người kia cũng gửi thư về, yêu cầu tấn công Tomoeda”

Sakura trầm ngâm suy nghĩ. Từ ngày bé Akane chết, Yukito đặc biệt đề phòng với tất cả mọi người trong quân đội. Các cuộc họp bàn về phương án tác chiến, chỉ có mình anh và Sakura. Mọi thông tin đều không được tiết lộ ra ngoài, dù là với Nakuru, Naoko, hay dì Sonomi. Chỉ đến khi mọi chuyện đã quyết định xong, trong trường hợp bất buộc, Yukito mới buộc phải thông báo cho các tướng lĩnh điều hành quân đội biết. Điều này khiến mọi người tức giận. Sự nghi kỵ lẫn nhau xuất hiện, dù không rõ ràng, nhưng âm thầm lan tràn khắp nơi trong quân đội.

“Chắc hẳn Li Syaoran đã làm gì đó” - Sakura chậm rãi đưa ra ý kiến - “Hắn không phải kẻ tầm thường. Em nghĩ, trước khi chúng ta tấn công ba thành bảo vệ, Syaoran đã đoán trước và đề phòng trước. Hắn đã đi trước một bước”

Yukito đồng tình với suy nghĩ của Sakura. Li Syaoran quả nhiên không phải kẻ đơn giản và dễ đối phó. Dù bên cạnh Syaoran có Terada cũng là một kẻ đáng gờm, nhưng Terada tham gia vào trận chiến không phải vì lí do “muốn thắng” như những kẻ khác. Hắn lao đầu vào chỉ vì hắn tìm thấy một thứ gì đó thú vị trong vai trò một “kẻ phản bội”. Hắn giống như đang chơi đùa, không một chút nghiêm túc. Cũng chính vì vậy, hắn không còn là kẻ đáng sợ. Yukito cho rằng, việc cần làm nhất bây giờ là tập trung đối phó với Li Syaoran.

“Có thể hắn đã kịp dự trữ lương thực. Hắn đang chờ chúng ta tấn công” - Yukito nhíu mày - “Cần phải có cách gì đó dụ hắn ra khỏi thành...”

“Không.... Vẫn còn một cách nữa...” - Sakura nở nụ cười nửa miệng lạnh lẽo.

Giống như trong các thành bảo vệ, kinh thành Tomoeda chìm trong sự tĩnh lặng, chán chường và lo lắng. Những khuôn mặt sợ hãi lấp ló sau các cánh cửa nhà. Trẻ nhỏ không dám khóc to. Người già không dám ăn uống. Phụ nữ nép mình trong nỗi sợ không rõ ràng. Người dân Tomoeda hi vọng có một trận chiến công khai, sẽ thoải mái hơn nhiều so với sự im lặng đáng sợ đang bao trùm kinh thành như hiện nay.

Syaoran trầm ngâm nhìn ra bên ngoài. Sự hỗn loạn của kinh thành và sự rối ren trong quân đội chính quy của triều đình khiến anh cảm thấy lo lắng. Sự sợ hãi làm nhiều người có ý định đào ngũ. Đôi khi, có chiến tranh trong nội bộ quân đội, phải khó khăn lắm mới dẹp yên. Syaoran thở dài. Không thể để tình trạng này kéo dài thêm nữa. Cần phải dụ Kinomoto tấn công vào kinh thành, càng sớm càng tốt.

“Nhưng làm cách nào bây giờ?” - Terada ngả người trên ghế, hỏi một cách hồ hững - “Đã ba tháng trôi qua rồi. Quân Kinomoto giữ bình tĩnh lâu hơn chúng ta tưởng”.

Syaoran gật đầu đồng ý. Bên cạnh anh, Rika thở dài nhìn ra ngoài. Cảnh tù túng, sống trong nỗi lo khiến mọi người chán nản, cho dù là cô.

“Về lương thực thì không có gì phải lo” - Rika nói - “Nhưng.... điều khiến tôi thấy sợ nhất là nước. Giếng nguồn cung cấp nước cho kinh thành đều ở trong bốn thành bảo vệ.”

“Đúng vậy đấy, Syaoran! Nếu Kinomoto cho độc vào giếng thì chúng ta chết chắc rồi”

Syaoran im lặng lắng nghe ý kiến của hai người bạn cộng sự. Việc này anh cũng đã từng nghĩ đến, nhưng không có cách nào giải quyết vấn đề.

“Tôi nghĩ rằng...” - Syaoran trầm ngâm nói - “...sẽ không có chuyện đó đâu. Sakura không đời nào cho độc vào nguồn nước. Nguồn nước đó, ngoài chúng ta ra, còn có những người dân sử dụng. ‘Thương người’ là tốt, nhưng cũng trở thành điểm yếu chí mạng của Sakura. Hai người cũng thấy rồi đấy, đã ba tháng rồi, nếu Sakura muốn làm nước nhiễm độc thì đã làm từ lâu, không để đến bây giờ”

Rika cảm thấy thoáng khó chịu. Cô không tin vào cái gọi là “Lòng thương người” của Sakura Kinomoto. Khẽ liếc mắt sang phía Terada, Rika nhận thấy khuôn mặt hắn không bằng lòng.

“Syaoran Li, đừng quên chính tôi là thầy dạy của Sakura. Nếu cô ấy không sử dụng độc tố trong tình hình này thì quả là phụ công dạy dỗ của tôi rồi”

Syaoran chỉ cười:

“Coi như chúng ta đánh cá nhé. Cho độc và không cho!”

“Cho độc vào giếng nước!”

Giọng Sakura lạnh lùng, cương quyết, không một chút xúc cảm. Yukito ngẩng đầu nhìn cô, ngạc nhiên. Giếng nước ở thành bảo vệ cũng là nguồn nước cho kinh thành. Nếu giếng nhiễm độc, có thể nói, tất cả nước trong kinh thành cũng trở thành thuốc độc. Như vậy, cả người dân cũng không thể sống sót.

“Tốt hơn hết là loại độc mạnh, đủ sức giết người.” - Sakura nhíu mày suy nghĩ, nói thêm - “Nếu chỉ là thuốc độc bình thường, không làm ai chết, thì cũng không làm ai sợ mà rời khỏi kinh thành”

Sakura nói lạnh băng, như không có bất kì suy nghĩ nào. Mọi chuyện diễn ra đơn giản, giống như ngắt một bông hoa, bắn một con chim. Trái tim cô gái nhỏ rỉ máu. Nhưng.... cô đã không còn đường lui nữa.

“Nhưng.... Sakura, nếu cho độc vào giếng nước, người dân cũng sẽ chết!”

Sakura im lặng không nói. Vấn đề này cô đã phải suy nghĩ rất lâu. Cô đã nghĩ đến biện pháp này ngay khi nhận ra bốn giếng nước ở bốn thành bảo vệ là nguồn cung cấp nước cho kinh thành, nhưng vì dân chúng nên cô không làm. Nhưng giờ đây, đã không còn cách nào khác. “Vì mục đích cao hơn, đành chấp nhận hi sinh.” - Sakura tự an ủi mình. Mọi lí do cô đưa ra, đều không đủ để xoa dịu trái tim đau buốt.

Yukito thở dài nhìn Sakura. Anh hiểu, cô đã phải đấu tranh nội tâm ghê gớm lắm mới liều lĩnh đưa ra quyết định này. Anh không đề ra biện pháp cho độc vào giếng nước, vì anh nghĩ, Sakura sẽ không bao giờ đồng ý. Vậy mà.... Yukito không ngờ, phương án cuối cùng này lại do Sakura đưa ra. Khuôn mặt cô tái đi, đau đớn. Ánh mắt vô cảm ấy khiến anh đau lòng.

Tất cả chúng ta đều đã sai, Touya....

“Anh hiểu. Vậy.... để Nakuru chế tạo thuốc độc rồi chuyển tới ba thành kia”

Đau....

Em là Thiên thần....

Hay đã trở thành Ác quỷ?

66. Chương 66: Nước Độc

Hỗn loạn....

Chết chóc....

Tiếng than khóc....

Tiếng chim quạ vỗ cánh trên bầu trời...

NƯỚC ĐỘC!

Kinh thành Tomoeda tràn ngập mùi tử khí. Những xác chết la liệt. Khắp các nhà trong thành, không nhà nào không có người chết. Nguồn nước nhiễm độc, cướp đi sinh mạng của hàng ngàn người. Trẻ con, người già, phụ nữ, đàn ông.... không một ai thoát khỏi tiếng kêu gào của tử thần. Tiếng kêu ai oán vang lên trên từng góc đường phố kinh thành. Đôi mắt hận thù hằn lên trên những khuôn mặt khắc khổ. Những nụ cười ngậy thơ tắt đi, nhường chỗ cho tiếng khóc vì khát. Mùa hè, trời nắng nóng. Cơn khát cháy cổ khiến những con người đáng thương gục ngã.

Xác người chất thành đống. Binh lính vội vã, nhả mặt khi chở đi một xe đầy xác, rồi đổ vội xuống một hố chôn tập thể. Trẻ con gào thét đến khi gục ngã. Những con người hàng ngày cười nói với nhau trên cùng một con đường, giờ đây lao vào tiêu diệt lẫn nhau chỉ để giành một giọt nước cuối cùng chưa nhiễm độc. Tả tơi và hoang vu. Tiếng quạ kêu như gào thét dưới lưỡi hái của tử thần. Máu loang kinh thành Tomoeda xinh đẹp.

Hận....

Ngọn lửa căm thù bùng lên dữ dội....

Không khác tình hình người dân, quân đội và cả triều đình đều khốn đốn vì không có nước. Đã gần mười ngày trôi qua, nhiều người đã tuyên bố đầu hàng. Họ sẵn sàng mở cổng kinh thành, bước ra ngoài để kiếm chút nước uống, còn hơn trung thành ngồi chờ chết. Người thân của họ chết vì độc trong nước. Bản thân mỗi người cũng đã đến mức giới hạn của sự chịu đựng. Không ai còn tinh thần ột trận chiến. Không ai còn hứng thú với những dự thưởng triều đình ban ra.

Syaoran thở dài nhìn ra xung quanh. Những con người khốn khổ đó, họ đã không còn để ý đến sự xuất hiện của người khác. Đôi mắt họ căm hận nhìn ra thế giới bên ngoài. Giờ đây, trước cái chết của người thân và cái chết đã dự báo trước của mình, lòng hận thù của họ bùng phát. Dân kinh thành Tomoeda vốn là những người trung lập không theo phe ai, nhưng cũng đã từng ngầm ủng hộ quân Kinomoto, thì bây giờ, chỉ còn lại trong họ sự căm phẫn. Lòng uất hận giúp họ sống. Nhưng ai cũng biết, cái chết vẫn đang réo gọi trên đầu.

“Tôi đã nói rồi, Syaoran” - Terada bước chậm rãi bên cạnh, lắc đầu nhìn Syaoran - “Tôi đã thắng trong trò cá cược này”

Syaoran khẽ cười. Anh đã thua! Anh thua vì đã không nhớ rằng, Sakura đã thay đổi. Hoặc cũng có thể, Sakura chưa thay đổi, nhưng cô bắt buộc phải làm thế. Cô đã biết.... và cô đã hiểu....

“Sakura đã hiểu” - Terada chậm rãi nói thêm, như đoán được suy nghĩ của Syaoran - “Cô ấy đã hiểu những điều tôi nói: Chiến tranh luôn tàn khốc!”

Chiến tranh không bao giờ có yên bình. Chiến tranh không bao giờ không đổ máu. Nhân từ với kẻ thù là độc ác với chính mình, đó là nguyên tắc chung trong mọi cuộc chiến. Nếu muốn sống, buộc phải đưa tay giết đối thủ. Bởi nếu không, kẻ đó sẽ giết mình.

“Bây giờ thì chúng ta làm gì bây giờ? Mẹ cũng đã yếu rồi. Không ai sống nổi nếu suốt cả mười ngày không có một giọt nước.”

Rika lo lắng nhìn sang phía Syaoran. Anh mỉm cười. Theo đề nghị của Syaoran, bà Li đã đồng ý giao toàn bộ trách nhiệm và việc điều khiển trận chiến cho anh. Tuy nhiên, theo một ý nghĩa nào đó, bà vẫn đề phòng anh, tự mình thực hiện một số việc quan trọng.

“Lát nữa tôi sẽ tới thăm mẹ! Còn.... chúng ta làm gì à?” - Syaoran cười lạnh lẽo - “Nhìn kiểu gì thì.... đám dân này đang đẩy hận thù đối với quân Kinomoto. Chúng ta có thể lợi dụng bọn họ....”

Mùa hè năm ấy..... Kinh thành Tomoeda biến động!

“CON ĐANG LÀM CÁI GÌ HẢ???”

Bà Li gào vào mặt Syaoran khi anh vừa xuất hiện trước ngưỡng cửa. Anh ngừng lại, không ngạc nhiên trước cơn giận dữ bùng nổ của mẹ mình. Đã mười ngày trôi qua kể từ khi phát hiện ra nước có độc, bà Li không ăn, không ngủ vì lo lắng. Trước tình hình ấy, dù không lên tiếng, nhưng bà thực sự tức giận. Mọi biện pháp chuẩn bị của Syaoran cuối cùng trở thành con số 0. Nếu Syaoran chuẩn bị kĩ hơn, theo bà, anh nên cho đào một nguồn nước khác hoặc ngăn cách nước trong kinh thành với nước ở các thành bảo vệ.

Syaoran bình thần lắng nghe, đón nhận cơn tức giận của mẹ. Anh chỉ im lặng, nhìn băng quơ, không chú ý. Chính sự thờ ơ, hờ hững và lãnh đạm của anh càng khiến bà Li thêm bức tức. Nhưng anh vẫn vậy, từ bao giờ đến giờ đã thế, không thay đổi. Có thể điều đó khiến bà thoáng đau lòng, nhưng cơn giận dữ đã khiến bà quên đi tất cả. Bà cần phải biết một phương án cụ thể cho những hành động tiếp theo.

“Mẹ...” - Syaoran bình tĩnh trả lời - “Thứ nhất: hiện giờ nước rất khan hiếm, mẹ không nên nói to quá nhiều. Thứ hai: Muốn đào một nguồn nước mới thì phải đi tìm nguồn trước. Việc này không phải đơn giản. Tomoeda không có nguồn nước, nên mới phải dẫn nước từ ngoài thành bảo vệ vào. Còn nếu ngăn cách nước trong kinh thành với các thành bảo vệ, chỉ mấy hôm, các giếng nước ở Tomoeda này cũng cạn kiệt luôn. Và cuối cùng: Phương án hành động tiếp theo, con đã bàn với Rika rồi”

Bà Li ngừng lại, như cố gắng nén giận để lắng nghe Syaoran trình bày các hành động khác để chống đỡ lại tình hình hiện nay. Giao việc cho anh, vừa nguy hiểm, nhưng lại vừa yên tâm. Yên tâm vì trước khó khăn, anh vẫn tìm được một lối thoát tốt nhất. Nhưng bà cảm thấy nguy hiểm vì không thể đoán biết những suy nghĩ của Syaoran. Anh đang nghĩ gì, muốn làm sao, để làm gì..... Sự mơ hồ khiến bà cảm thấy bất an.

“Ta sẽ ra trận!”

Câu tuyên bố của bà Li làm Syaoran ngạc nhiên. Anh hơi sững lại trong giây lát.

“Mẹ.... Mẹ vừa nói là.....”

“Ta sẽ ra trận!”

Bà Li nhắc lại như một lời khẳng định chắc chắn không thay đổi. Syaoran hơi lúng túng. Nhưng dù anh giải thích kiểu gì, vẫn không thay đổi được quyết định của mẹ. Bà tự tin khẳng định tài cầm quân của mình từ thời chiến quốc của “Tam gia huyền thoại”. Đối với bà, một người đầy kinh nghiệm, đã từng chiến thắng trong những trận chiến lớn, thì một Sakura Kinomoto non trẻ chẳng đáng gì.

“Nhưng trong đó còn có những người khác nữa” - Syaoran cố gắng khuyên can - “Ví dụ như là Sonomi Daidouji - gia thần của Kinomoto. Bà ta cũng là một kẻ đầy kinh nghiệm và còn có khả năng cao hơn do thừa hưởng dòng máu của ‘chiến thần Tatan’ Amamiya nữa. Nếu mẹ ra trận....”

Syaoran đã sai lầm khi đem Sonomi Daidouji ra khuyên can bà Li. Khuôn mặt bà tái xám, hẳn lên sự giận dữ. Bà nói như rít trong cổ họng:

“Sonomi Daidouji..... Phải rồi... Mẹ ta vẫn tham chiến dù đã có tuổi” - khuôn mặt bà Li có sự biến đổi đến khủng khiếp. Cái tên đó khiến bà càng quyết tâm - “Vì vậy, ta NHẤT ĐỊNH phải ra trận!” - bà chốt hạ.

Syaoran nhún vai, thở dài. Anh biết, mọi cố gắng của anh đều là vô ích. Như vậy, chỉ còn cách chấp nhận để cho bà ra trận, sau hơn 10 năm không động đến đao kiếm. Bà Li sai người chuẩn bị chiến phục, sẵn sàng ột cuộc tử chiến.

Sakura ngồi dựa lưng bên thềm nhà. Thành phía nam cổ kính với những lớp đất khô, ánh lên trong nắng. Mặt trời xiên xiên, chiếu những tia sáng xuống tán cây, tạo thành những hình thù kì dị. Bóng râm từ các cây cổ thụ che kín một góc thành, tạo thành những khoảng tối sẫm giữa màu sáng rực của mặt trời. Sakura tắm mình trong ánh nắng. Hơi nóng làm mồ hôi ướt áo. Cô không thể vào trong bóng râm, vì cô sợ. Cô sợ bóng tối sẽ che phủ và nuốt chửng cô.

Sự tàn ác ẩn mình trong bóng đen. Bóng râm như những màu đen kì dị, đột ngột xuất hiện trong ánh sáng, rồi lặng lẽ lan toả khắp nơi, nhấn chìm tất cả. Sakura hơi co người lại. Cô sợ, sợ chính bản thân mình. Sợ sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của mình.

Đã mười ngày trôi qua, kể từ khi cho độc xuống dưới giếng. Vẫn chưa có động tĩnh gì từ phía kinh thành. Mọi chuyện im lặng đến đáng sợ. Nhưng Sakura biết, Tomoeda đang vô cùng hỗn loạn. Chắc chắn đã có rất nhiều người dân chết. Trong đó có những đứa trẻ ngây thơ, có những người phụ nữ thích ca hát, có những con người trẻ tuổi tràn đầy mơ ước. Họ chết vì nguồn nước hàng ngày họ sử dụng có chứa độc tố. Họ chết vì mối thù của Sakura, vì hành động của cô. Chắc chắn, những người ấy hiện giờ, cảm hận cô còn hơn tử thần.

Sakura khẽ cười một mình. Trở thành người xấu quả nhiên không phải dễ. Làm những hành động tàn ác đến thế, rồi lại day dứt, dằn vặt một mình. Bất chợt, một suy nghĩ loé lên trong đầu Sakura. Syaoran có như vậy không, khi anh đưa thanh kiếm lạnh lùng của mình, giết những người thân của cô. Không! Sakura tự trấn an mình. Syaoran là một con ác quỷ tàn ác, một ác quỷ từ bẩm sinh. Hắn giết người với nụ cười không thay đổi và khuôn mặt vô cảm, lạnh đậm. Vì những người hắn đã giết, Sakura thề với lòng mình, nhất định sẽ tự tay giết chết Li Syaoran.

Vì những con người trên “Xứ tuyết” đã chết....

Vì anh hai, anh Yukito...

Vì chị Mizuki Kaho...

Vì những người dân đáng thương trong khu phố nghèo, phải chết trong ngọn lửa...

Vì Seiza và Bhamaru....

Vì Akane, Hiyula...

Vì tất cả mọi người....

Sakura hứa với lòng, nhất định sẽ phải trả thù! Dù có hoá thân thành “ác quỷ”, dù phải bước xuống địa ngục, cô cũng sẽ giết cho được Li Syaoran.

“CẤP BÁO!!!!” - Một người lính vội vã lao vào trong, khuôn mặt hấn căng thẳng, đầy mồ hôi - “CÔNG CHÚA! CỔNG KINH THÀNH ĐÃ MỞ”

Sakura mỉm cười. Đúng như cô dự đoán. Chỉ sau vài ngày cầm cự với tình trạng không có nước sử dụng, và đối mặt với cái chết, kinh thành Tomoeda đã chấp nhận đầu hàng.

“BÁO CÁO !!!!!” - lại một người khác chạy vào, quỳ xuống trước mặt Sakura - “Công chúa, cổng thành đã mở, nhưng đi ra không phải quân đội triều đình mà là người dân”

“Người dân?”

“Vâng. Bọn họ muốn tấn công chúng ta, đòi lại mạng sống cho những người thân đã chết vì nguồn nước nhiễm độc”

Sakura thoáng đau lòng. Khi quyết định cho độc vào nguồn nước, cô đã biết sẽ có ngày hôm nay, cô trở thành kẻ thù của những người dân kinh thành Tomoeda. Tuy nhiên, Sakura không ngờ rằng, Li Syaoran lại sử dụng người dân Tomoeda giống như công cụ khổng chế Sakura. Hắn biết, cô đau lòng vì những việc mình làm. Hắn biết lương tâm cô cắn rứt vì cho độc vào nước, giết những người dân vô tội, không liên quan. Vì thế, hắn để những người dân ấy ra khỏi thành, tấn công quân đội Kinomoto trả thù, vì hắn biết, Sakura sẽ không thể thẳng tay tấn công họ, trong khi trái tim cô đang cảm thấy có lỗi với họ. Hắn đã đúng. Li Syaoran luôn đúng. Sakura cay đắng nghĩ thầm. Nhưng.... Sakura cũng không còn đường lui. Tất cả những gì cô có thể làm hiện nay là tiếp tục bước về phía trước, kết thúc trận chiến này, dù cuối cùng, mọi thứ tràn đầy máu và nước mắt.

“Gọi Naoko cho ta!” - Sakura ra lệnh.

“GIẾT HỌ ĐI”

“GIẾT BỌN HỌ ĐI”

“GIẾT!!!!”

“GIẾTTTTTTTTTTTTT!!!!”

Những người dân thành Tomoeda gào lớn, xông thẳng vào thành bảo vệ phía Nam ngay khi họ vừa bước ra khỏi cổng chính của kinh thành. Những bộ quần áo rách rưới, đen ngòm vì đất và máu. Những mái tóc rối bù. Những khuôn mặt bơ phờ, mệt mỏi. Cái đói, cái khát hành hạ con người, khiến họ hằn lên sự hận thù trong ánh mắt đã bạc màu. Chẳng còn những con người kiêu kì, luôn cười vui. Không còn những người chải chuốt, tự coi mình là người giàu có. Đâu rồi dấu vết của những người chủ quán thích tán gẫu, luôn mong muốn có chuyện để bàn tán. Những nhà thương buôn hoà mình vào đám ăn mày, gào lên mối thù của mình. Họ muốn giết tất cả. Họ muốn trả thù. Dù họ biết, làm vậy cũng không cách nào lấy lại những gì một thời xa xưa.

Hận thù luôn đau khổ....

Hận thù là bất hạnh....

Quân lính Kinomoto bối rối, không biết làm gì. Họ đóng chặt cổng thành, không xông ra, cũng không cố gắng giết những người dân nổi loạn bên dưới. Dù đã cho người đi hỏi ý kiến công chúa Kinomoto, nhưng chưa có mệnh lệnh truyền tới. Suy nghĩ trong đầu họ ngổn ngang. Thật lòng, họ muốn trả thù. Họ muốn tiêu diệt triều đình, những kẻ đã cướp đi mạng sống của người thân họ. Nhưng, cũng chính vì vậy, những người lính ấy hiểu nỗi lòng của người dân đang lao vào cổng thành bên dưới. Hai phe có khác gì nhau! Đều là trả thù. Đều là vì những người mình yêu thương. Cả hai.... chẳng ai có lỗi, hoặc cũng có thể nói, cả hai phía đều đang lầm lẫn.

Nắng càng ngày càng gay gắt. Bất chấp cái nóng và nắng, những người dân bên dưới vẫn gào thét, đập phá cổng thành, quyết tâm xông vào trong. Họ thét vang tên Sakura Kinomoto. Họ muốn giết những người mà một thời nào đó, họ đã ngầm ủng hộ. Không vũ khí, chỉ có dao và những nông cụ làm việc. Không áo giáp, không khiên chắn tên. Thứ bảo vệ, tiếp thêm sức mạnh cho những người dân đáng thương ấy chỉ có lòng hận thù, quyết tâm, cái đói cái khát đang hành hạ thân xác khôn khổ. Họ chỉ biết xông lên, không biết đường rút lui. Khi Li Syaoran đề nghị họ ra khỏi thành, tự tay trả thù cho người thân của họ, họ đã lao ra không suy nghĩ.

Cổng thành Nam mở rộng...

Chạy ra khỏi cổng thành, không phải quân đội Kinomoto mà là những người dân thành Nam, những người luôn công khai ủng hộ Kinomoto. Từ khi thành Nam trở vào tay quân Kinomoto, người dân ở đây không còn sống trong cảnh thấp thỏm, chờ đợi cái chết sẽ đến với mình như trước kia. Ban ngày, họ làm việc, vừa sử dụng số lương thực sản xuất được để nuôi sống bản thân mình và cung cấp cho quân đội Kinomoto hiện đang đóng trong thành. Khi màn đêm buông xuống, những người dân vui vẻ hát vang, nhảy múa quanh đồng lửa và những tiếng cười. Đối với họ, Kinomoto là thần thánh, là ân nhân đã giải thoát cho họ khỏi cuộc sống khổ khổ trước đây. Họ sẵn sàng phục vụ, không cần suy tính.

Trong lúc những người dân thành Nam chưa biết làm gì để thể hiện lòng biết ơn của mình đối với công chúa Sakura Kinomoto, “Thủy thần” - “Đại hộ pháp” chợt xuất hiện, nhờ họ đối phó với những người dân kinh thành Tomoeda đang nổi loạn.

Người dân sống trong bốn thành bảo vệ vốn không ưa dân Tomoeda. Theo sự nhận xét của họ, dân kinh thành là những kẻ kiêu kì, thích vẽ hào nhoáng bên ngoài, mà che dấu đi cái thực chất khôn khổ bên trong. Họ không thích những nụ cười ngạo nghễ, tự coi mình là trên hết ấy của người kinh thành. Dân thành Nam chấp nhận xuất hiện, giao chiến với dân Tomoeda, vì quân đội Kinomoto, vì lời nói đầy tính thuyết phục của Naoko, và cũng chính bởi lòng căm ghét của họ đối với những người tự coi mình là “người sống tại kinh thành” ấy.

Những người dân sống trong cùng một đất nước, lao vào nhau, giành quyền sống còn....

Cổng thành Nam đóng lại, bỏ lại bên ngoài những người dân chém giết lẫn nhau. Quân lính vội vã chuẩn bị.

“Thất bại rồi, Syaoran”

Tin tức từ bên ngoài bay vào kinh thành. Syaoran mỉm cười nhìn Rika, khẽ nhún vai hờ hững:

“Hm?” - Syaoran bày ra bộ mặt ngây thơ một cách thành công.

“Chẳng phải anh cho đám dân đen đó tấn công thành Nam, nhân lúc Kinomoto đang bận đối phó, chúng ta giành lại ba thành kia sao?” - Rika lạnh lùng nói.

“Hoặc cũng có thể...” - không đợi Syaoran trả lời, ngồi bên cạnh, Terada lập tức cắt ngang - “Syaoran, tôi đã nghĩ rằng cậu hi vọng Kinomoto mở thành cho dân Tomoeda vào, không phải sao?”

Mặc cho hai người kia đưa ra những nhận xét và suy đoán, Syaoran chỉ cười không nói. Ánh nắng rọi nhẹ khuôn mặt nghiêng nghiêng, soi vào đôi mắt hổ phách trầm ngâm, u buồn. Đôi mắt của “Ác quỷ”, không khiến người ta sợ hãi, chỉ khiến người ta cảm thấy một nỗi đau bao phủ tâm hồn. Cái lạnh chỉ làm người khác thấy thương tâm.

“Thất bại?” - Syaoran nhắc lại, đôi mắt hổ phách lạnh lẽo nhưng thờ ơ - “Hai người thật sự nghĩ như vậy sao?”

Rika nhìn anh, thoáng ngạc nhiên. Nhưng Terada chỉ mỉm cười đầy hiểu biết:

“Tôi không nghĩ vậy. Bởi nếu là tôi, khi sử dụng bất kì cách nào thì cũng sẽ chuẩn bị trước một phương án dự phòng, phải không?”

Syaoran hơi ngả người ra sau, cười:

“Không phải ‘phương án dự phòng’, mà là phương án duy nhất.”

Terada chỉ nhún vai hờ hững. Hắn không quan tâm cho lắm. Khi nào hắn còn cảm thấy thú vị thì hắn vẫn còn làm.

“Rika, cô đưa quân đến cổng phía đông, còn Terada...”

“Sasaki cô nương đi đâu, tôi đi đấy, đừng tốn công phân tôi đi nơi khác làm gì” - Terada cắt ngang.

Syaoran thở dài. Rika nhăn mặt nhưng không nói gì. Cô vẫn còn nhớ, Terada đã từng cứu mạng cô, trong khi cô đã muốn đuổi hắn đi. Tuy nhiên, phản ứng của Terada, Syaoran cũng đã đoán trước.

“Được rồi, Terada. Hiện giờ, người tôi có thể tin tưởng được chỉ còn anh nữa thôi. Mẹ tôi quyết định sẽ trực tiếp đem quân đến cổng phía Tây. Tôi phải ở lại kinh thành, đề phòng có chuyện xảy ra. Chỉ mỗi mình anh đủ khả năng tới cổng chính. Tuy những người dân ở Tomoeda vẫn đang chiến đấu ngoài đấy, nhưng chỉ một lát nữa thôi, họ sẽ thất bại. Để ngăn chặn quân Kinomoto, chúng ta cần quân đội chính quy chứ không phải là những người dân gặp đầu đánh đó”

Terada nhún mày, phân vân. Có lẽ hắn đang suy xét đến những thứ thú vị mới và những điều sẽ bỏ qua khi phải tự mình đem theo quân đội.

“Yukito Tsukishiro đang ở thành Nam” - Syaoran nói thêm, như một nhát kiếm quyết định.

“Vây... tôi sẽ tới thành Nam, bao vây cổng chính”!

Sakura thở dài nhìn ra ngoài. Trời mùa hè, nóng bức. Dù đang ở trong gian phòng lớn của chủ thành Nam xưa kia, nhưng mồ hôi rơi đầy, làm ướt đầm áo Sakura. Mùa hè oi ả, khiến cô nhớ tới mùa hè năm trước, khi Bhamaru chết. Cũng nóng bức. Hơi nóng của mặt trời khiến thân xác hắn thối rửa nhanh hơn. Mặt trời làm xác thịt biến mất.

Sakura khẽ lắc đầu. Cô nên ghi nhớ thật sâu cảm giác đau đớn lúc đó, để cô biết, trái tim mình đang run lên vì hận thù. Nỗi hận khiến cô đau đớn. Nhưng không phải là lúc này! Trong thời điểm hiện tại, cô nên tập trung tâm trí mình vào trận chiến. Sakura bước ra ngoài, nhìn lên cao. Bầu trời xanh trong, vang vọng tiếng thét gào của chiến tranh. Hai phe đối địch nhau, đều là người dân trong một nước, đều là những người tưởng chừng có cùng cảnh ngộ và nỗi khốn khổ. Nhưng họ đang tự tiêu diệt lẫn nhau. Sakura lại buông

tiếng thở dài. Dù sao thì.... cô đã bố trí Naoko bí mật điều khiển trận chiến, để giảm thiểu thương vong ở mức thấp nhất.

“Quả đúng như em đoán, Sakura” - Yukito bất ngờ xuất hiện phía sau lưng Sakura. Anh mỉm cười, vẫn dịu dàng không bao giờ thay đổi. Cặp kính mắt đã cũ, che đi đôi mắt, che giấu những nỗi đau trong tận trái tim - “Dân Tomoeda đã thất bại và đầu hàng chúng ta nhờ vài tài thương lượng của Naoko. Tuy nhiên.... hiện giờ quân đội cũng đã chuẩn bị xong. Kể mà chúng ta cần đối phó là một người quen cũ: Terada Kinomoto!”

Sakura nhú mày:

“Sư phụ Terada? Không phải là.....?”

Sakura ngáp ngừng. Cô đã hi vọng, kể đến đây là một người khác. Dường như đoán được suy nghĩ của Sakura, Yukito mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nâu:

“Sẽ đến lúc thôi, Sakura.” - Anh dịu dàng nói - “Khi người dân Tomoeda nổi dậy, tấn công chúng ta, anh đã nghĩ đó là quân đội triều đình cải trang, hi vọng có thể dụ chúng ta mở cổng thành Nam. Nhưng mọi chuyện có lẽ giống như em đã đoán. Li Syaoran muốn lợi dụng dân chúng Tomoeda đánh lạc hướng quân ta, rồi bất chợt tấn công từ hai cổng thành phía đông và phía Tây”

Sakura hồ hững nói như đó là một chuyện đương nhiên:

“À.... Bởi vì Syaoran sẽ không bao giờ làm việc theo kiểu ‘hi vọng’. Hẳn sẵn sàng hi sinh toàn bộ dân chúng kinh thành Tomoeda, chứ không bao giờ chờ đợi sự may mắn từ lòng nhân từ của kẻ địch đâu”

Sakura biết, Syaoran sẽ không bao giờ chờ đợi vào sự nhân từ của Sakura, bởi chính hắn đã dạy cho cô biết sự tàn nhẫn trên chiến trường. Chính hắn đã dạy cô, phải giết đối phương trước khi hắn giết mình, bất kể đối phương là ai. Nhân từ với kẻ địch là tàn ác với chính mình. Nếu cô thương xót những người dân khốn khổ ấy, chính cô cũng sẽ chết.

Li Syaoran hiểu Sakura.... Trên đời này, có lẽ hắn là kẻ hiểu cô nhất, và cô cũng là người duy nhất hiểu được hắn... Con người không có xúc cảm và biểu hiện ấy....

Sakura ra lệnh triệu tập quân đội. Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ quân đội đã chuẩn bị phục trang, vũ khí.... tập trung lại trước sân, sẵn sàng đợi lệnh. Sakura nhìn qua, kiểm tra tổng quan lại toàn bộ một lượt.

“Nakuru, Naoko!”

Hai vị “Đại hộ pháp” đột ngột xuất hiện, như từ xưa đến nay vẫn vậy. Hai người cúi mình trước Sakura, chờ đợi.

“Hai người đến thành Đông, trợ giúp cho Ngài Amamiya!”

Nakuru và Naoko hơi lưỡng lự nhìn lên, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Sakura, họ cúi đầu tuân lệnh. Đội quân do hai người chỉ huy vội vã tách khỏi hàng ngũ, đi về phía cổng thành. Sakura quay lại phía Sonomi:

“Dì Sonomi, dì có thể đến thành Tây, trợ giúp cho quốc vương Yamazaki, được không?”

“Không vấn đề!”

Dì Sonomi quay người bước đi. Yukito hơi nhú mày nhìn theo dáng người phụ nữ đang khuất dần sau những hàng cây xanh. Trước khi Sakura kịp nói gì, anh đề nghị:

“Anh sẽ tới thành Bắc. Tuy thành Bắc không nằm chắn giữa cổng kinh thành, nhưng lại là vị trí chủ chốt. Anh sẽ để Hiyula tới thành phía Tây giúp cho dì Sonomi và quốc vương Yamazaki”

Không đợi Sakura trả lời, Yukito mỉm cười, xoa nhẹ lên mái tóc nâu rồi bỏ đi. Sakura dõi theo anh bằng đôi mắt ngạo nhiên.

Ánh nắng chiếu nghiêng, dịu dàng. Một mùa hè dài với những trận chiến liên miên....

67. Chương 67: Cổng Thành

Vừa mở cổng thành, Rika kinh ngạc nhận ra, một đội quân có vũ trang đầy đủ đã đón đầu cô. Lá cờ màu hồng – xanh, hai màu sắc Rika ghét nhất, bay trong ánh nắng. Người đàn ông già mặc quân phục Kinomoto, mỉm cười đón chào cô gái. Tể tướng Amamiya của Tatan, xuất hiện trong vai trò một tướng quân Kinomoto, là kẻ đã từng làm Rika khốn khổ. Ông vẫn cười ngao nghễ, nụ cười của “chiến thần bất khả chiến bại”, chưa bao giờ thay đổi. Đôi mắt ánh lên nét thích thú của kẻ đam mê chiến trận, vui vẻ với một cuộc độ sức mới.

Rika lập tức cho quân lính sắp xếp thành đội hình, tập hợp thể trận. “Vậy là kế hoạch của Syaoran đã thất bại!” – Rika nghĩ thầm. Theo Syaoran, Sakura và Yukito sẽ nghi ngờ kế hoạch của anh khi để người dân Tomoeda ra tấn công từ cổng Nam, từ đó không để ý đề phòng đến hai cổng phía Đông và Tây. Vì thế, lợi dụng lúc quân Kinomoto không đề phòng sẽ cho quân lính bất ngờ tấn công từ hai cổng thành Đông và Tây, vừa có thể giành lại hai thành bảo vệ, vừa có thể đánh bại kẻ địch chỉ trong thời gian ngắn. Nhưng dường như không phải thế. Kinomoto đã đoán trước. Ngay khi bước ra khỏi cổng kinh thành, quân triều đình lập tức rơi vào thế bị động.

“Cô nương phải chăng là tiểu thư Sasaki?”

Amamiya lịch sự nói. Đôi mắt già nua của ông hấp háy sau bộ râu dày. Rika mỉm cười:

“Đúng vậy, thưa ngài! Lần trước ngài đã chiếm mất thành bảo vệ phía đông của chúng tôi. Chẳng hay lần này có việc gì mà ngài tể tướng trứ danh của Tatan lại cản đường đi của tôi một lần nữa?”

Amamiya bật lên tiếng cười nhẹ. Ông vẫn luôn tò mò đối với kẻ đã có thể đối phó với quân đội do ông chỉ huy, khiến ông buộc phải cho lui quân trong trận chiến trước. Lần này, khi trực tiếp gặp mặt, Amamiya cảm thấy thú vị đối với cô gái vẫn bình tĩnh trước kẻ địch. “Dù còn trẻ, nhưng có thể giữ được tinh thần của mình cứng đến mức đó chắc chắn sẽ còn tiến xa hơn.” Amamiya nghĩ thầm.

“Thứ nhất, hiện giờ, ta không phải ‘tể tướng Tatan’ mà là một tướng quân Kinomoto. Thứ hai, ta đến đây để ‘hồi mỵ’ tiểu thư ‘chìa khoá’ bước vào cánh cổng phía sau lưng tiểu thư”

“Rất tiếc...” – Rika đưa lá cờ Clow lên trên cao, mỉm cười – “.....Tôi không thể đưa cho ngài chiếc ‘chìa khoá’ đó” – lá cờ trên tay cô gái phát mạnh xuống dưới. Tiếng thét vang lên, kéo dài – “GIẾT!!!!”

“TẤN CÔNG!!!”

Amamiya hét đáp trả. Hai đội quân lao vào nhau. Tiếng vũ khí vang lên bên tai. Tiếng thét gào của quân lính....

Chiến trường phía Đông chính thức khởi chiến!

Yamazaki mỉm cười nhìn cổng kinh thành mở ra. Đúng như dự đoán của Sakura, Li Syaoran chắc chắn sẽ tấn công bất ngờ vào các thành bảo vệ. Có vẻ đây sẽ là một trận chiến sinh tử! Đã từ lâu, Lamia không có chiến tranh, loạn lạc. Quân đội Lamia không công khai luyện tập, vì thế các nước bên ngoài luôn cho rằng Lamia không có quân đội. Dù vậy, tất cả đều e dè. Chưa một đội quân nào tấn công Lamia mà còn sống sót quay trở về. Sự thua cuộc – đó là tất cả những gì người ta nhận ra nếu động đến vị quốc vương trẻ tuổi của Vương quốc Lamia.

Quốc vương Yamazaki Takashi chờ đợi đối thủ sẽ xuất hiện. Binh lính Clow dàn trận trước cổng thành, không chút ngạc nhiên khi nhận ra mình đang được “tiếp đón”. Sau khi việc sắp xếp đội hình đã hoàn thành, vị tướng quân của Clow, người chỉ huy quân đội bảo vệ cổng thành phía Tây, bước ra trên lưng ngựa.

Phu nhân Li Yelan! Yamazaki thở dài. Mẹ của Li Syaoran, người phụ nữ đã từng trải qua hàng ngàn cuộc chinh chiến từ thời còn là một cô gái; người đã được huấn luyện để trở thành chiến binh ngay từ khi mới sinh ra. Muốn chiến thắng bà không phải chuyện đơn giản. “Lần này thì sẽ mệt đây” – Yamazaki nghĩ thầm.

“Cô Yelan, lâu quá không gặp!”

Yamazaki cười cúi chào. Bà Li chỉ im lặng nhìn anh, không nói gì. Hai người ở hai phe, hai lá cờ bay trong gió. Ánh nắng xiên nhẹ, chiếu lên những bộ quân phục và những khuôn mặt ướt mồ hôi.

“Không ngờ cô lại là đối thủ của cháu trong trận chiến này”

Li phu nhân thúc ngựa lên trước, trong khi Yamazaki vẫn đứng yên. Hai người đối mặt nhau, đề phòng. Không còn là không khí hoà nhã và sự kính trọng đối với một người lớn tuổi hơn. Cái “đấu khí” do bà Li toả ra khiến quốc vương Yamazaki phải đề phòng, nhưng đồng thời cũng kích thích sự chiến đấu của anh.

“Ta cũng không nghĩ có ngày cháu lại trở thành đối thủ của ta” – Bà cười gằn lạnh lẽo – “Cháu đã từng giúp đỡ Syaoran rất nhiều khi nó ở bên Lamia. Nhưng..... ta rất tiếc. Tất cả những kẻ chống lại ta đều phải CHẾT!”

Trước lời đe dọa, hay có thể nói là lời tuyên bố của bà Li, Yamazaki vẫn cười bình tĩnh. Anh biết, chống lại người phụ nữ này là chuyện không đơn giản! Nhưng có những khi, biết là thất bại, người ta vẫn phải làm.

“GIẾT HẾT CHO TA!” – bà Li ra lệnh cho quân lính. Lá cờ trên tay bà như một tín hiệu báo hiệu tử thần xuất hiện.

“XÔNG LÊN!!! GIẾTTTTT!!!” – Yamazaki đáp lại bằng giọng ra lệnh và sự tàn nhẫn.

Quân lính lao vào cuộc chiến. Chiến trường phía Tây khởi chiến!

Sakura xoáy mạnh vào đối thủ của cô: Terada. Hắn vẫn mỉm cười, ngạo nghễ và kiêu hãnh. Hắn cười trên lưng con ngựa xám, đôi mắt hấp háy dưới ánh nắng nhạt. Chiến trường bốc lên hơi nóng của nắng, gió và của tâm trạng hai phe giao chiến.

Sakura nhìn Terada đầy cảnh giác. Hắn là sư phụ của cô, là kẻ dạy cô mọi thứ, và cũng là kẻ cô tôn kính. Hắn mạnh hơn và cũng tài giỏi hơn. Sakura biết điều đó. Trong thời điểm hiện tại, Sakura không đủ tự tin sẽ chiến thắng Terada. Trong những kẻ có thể sẽ trở thành đối thủ của cô, Sakura không mong gặp nhất chính là hắn. Vì hắn mạnh hơn cô? Không hẳn. Mà vì cô vẫn còn nguyên lòng kính trọng đối với Terada.

“Hình như em không vui khi gặp tôi, Sakura?” – Terada mỉm cười thúc ngựa tiến lên phía trước, chỉ cách Sakura một khoảng ngắn – “Chấp nhận ở lại đây một mình, không có người yểm trợ bên cạnh, dường như người mà em mong gặp không phải là tôi”

Sakura mím môi không nói. Hắn nói đúng. Vì muốn gặp một người cô mới để Naoko, Nakuru và Yukito đi nơi khác. Vì muốn gặp người ấy, cô đã chấp nhận đánh cược, một mình đối phó, chiến đấu tại nơi chiến trường này. Nhưng.... người đến nơi đây không phải là “người ấy”. Và cô đã thua trong cuộc đánh cược này.

“Người mà em muốn gặp không ra trận. Hắn ở lại kinh thành. Một sự lựa chọn khôn ngoan, phải không?” – Terada hấp háy cười.

“Sư phụ Terada...” – Sakura nói, đôi mắt vẫn xoáy sâu vào khuôn mặt tươi cười của kẻ đối diện – “Em rất tôn trọng và biết ơn sư phụ. Nhưng... nếu sư phụ cản đường em, em rất tiếc...”

Sakura xoay thanh đoản kiếm trong tay một cách đầy đe dọa. Vì đây là chiến tranh, và cô đang ở trên chiến trường, nên cô sẽ không lùi bước trước cái nghiệt ngã của số phận. Terada vẫn cười, nhưng nụ cười ấy ánh lên sự thích thú, hứng khởi:

“Tôi không cản đường em, Sakura. Em là cô học trò mà tôi yêu quý nhất. Nhưng nếu em muốn bước vào cánh cổng kinh thành Tomoeda, em buộc phải vượt qua thử thách của tôi”

“Thử thách?” – Sakura ngạc nhiên – “Là gì vậy?”

“Giao đấu!” – Terada trả lời – “Chỉ hai chúng ta, không có sự can thiệp từ bên ngoài. Thử thách của tôi đặt ra cho em: Giết tôi!”

Sakura nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay. Xung quanh, quân lính bàn tán. Đôi mắt Terada cho thấy: đó không phải lời nói đùa. Dù vẫn cười, nhưng là nụ cười hứng thú của kẻ mong đợi đối thủ xuất hiện. Sakura hiểu, cô đã không còn đường lui. Cô muốn vào trong kinh thành, đưa quân đội Kinomoto bước qua cánh cổng chính đang khép chặt. Và cô cũng muốn thử khả năng của mình qua trận giao đấu này.

Cả hai thúc ngựa. Hai con ngựa lao thẳng vào đối phương. Hai thanh kiếm chạm nhau, vang lên những tiếng keng lạnh người.

Cho tôi thấy, em đã tiến bộ như thế nào, Sakura....

Sakura thở dốc. Terada quả là một đối thủ không dễ đấu. Suốt ba ngày qua, trận đấu giữa hai người diễn ra, không có thời gian nghỉ. Ngày đầu tiên, Sakura gần như kiệt sức. Cô chỉ có thể đỡ các đòn tấn công liên tiếp của Terada, không có cơ hội phản công. Tốc độ kiếm của hắn nhanh hơn nhiều so với Yukito. Sang ngày thứ hai, Sakura đã quen hơn với đường kiếm của hắn, vì vậy cô tránh và đỡ đòn dễ dàng hơn, nhưng vẫn chưa tìm được kẽ hở để tấn công. Đến ngày thứ ba của cuộc giao đấu, Sakura bắt đầu nhìn nhận được đường kiếm của đối phương và trả đòn. Giờ đây, thế trận ở mức cân bằng. Cả hai luân phiên tấn công rồi phản đòn, không ai nhường ai.

Terada mỉm cười hài lòng. Từ vị trí nấp của mình, hắn dễ dàng quan sát Sakura. Dù hơi thở mệt mỏi, nhưng Sakura không để lộ, dù chỉ một chút sơ hở. Chỉ trong vòng 3 ngày, cô đã tiến bộ nhanh chóng. Có lẽ một phần cũng do sự luyện tập thường xuyên với một tay kiếm giỏi như Yukito Tsukishiro. Và một phần là khả năng tiếp nhận của chính bản thân Sakura. Có lẽ cô không nhận ra, tốc độ kiếm của cô đã nhanh hơn rất nhiều. Không giống như hai ngày đầu, bây giờ, người chống đỡ không phải chỉ mỗi Sakura. Phải khá vất vả, Terada mới tránh được những đường kiếm của cô.

Không nhanh như Terada, nhưng kiếm của Yukito lại rất mạnh và dứt khoát. Kết hợp, dung hoà cả hai yếu tố về tốc độ, sức mạnh, Sakura sẽ trở nên mạnh hơn rất nhiều. Và chỉ khi mạnh hơn nữa, cô mới có thể giao đấu với “người ấy” – con ác quỷ đang phá hoại mọi thứ.

“Rất tốt, Sakura!” – Terada đột ngột xuất hiện trước mặt Sakura. Sự đề phòng của cô không tạo ra một kẽ hở nào cho đối phương tấn công. Terada cười – “Ba ngày qua em đã làm rất tốt. Nhưng... không giết được tôi, em sẽ không bao giờ bước được vào Tomoeda”

Sakura mím môi. Giết Terada? Có lẽ đó là lựa chọn cuối cùng và cũng là duy nhất của cô.

“Đứng trước kẻ địch, không bao giờ được chần chừ, có suy nghĩ thoái lui hoặc lòng nhân từ. Nếu không, em sẽ chết!”

Khi cầm kiếm trong tay, suy nghĩ duy nhất là “Giết đối phương”. Khi dạy em điều ấy, phải chăng sư phụ đã biết trước tất cả?

Câu hỏi trôi vào hư không. Dù sao thì trận chiến vẫn cần phải kết thúc.

Amamiya thúc ngựa xông vào. Dù đã tìm mọi cách, ông vẫn không thể tiếp cận cô gái ấy – chỉ huy quân đội Clow. Cách điều khiển trận đấu của cô rất tốt, không hề có sơ hở, nhưng Amamiya vẫn cảm thấy có cái gì đó kì lạ, không giống với người đã khiến ông phải thoái lui ở thành bảo vệ phía Đông. Cũng là cô gái này, nhưng dường như không phải cô ta. Có lẽ trong trận đánh ở thành Đông, còn một nhân vật bí ẩn đứng phía sau, sắp xếp thế trận. Có lẽ kẻ đó chính là người đã giúp cô gái này trốn thoát trong đêm thành Đông bị chiếm.

Vị tể tướng già vung kiếm, thờ ơ để những giọt máu đỏ bám vào người mình. Lúc này không phải lúc suy nghĩ đến kẻ bí ẩn ấy. Dù không thật sự sắc sảo, nhưng cũng phải thấy, cô gái này không phải kẻ tầm thường. Cô ta chỉ huy quân lính bằng sự bình tĩnh, thần nhiên cùng tài quan sát nhạy bén. Chính vì vậy, đến tận bây giờ, trận chiến vẫn ở thế cân bằng đối với cả hai bên.

Rika vòng ngựa ra sau cánh quân ở chính giữa, để vừa có thể chỉ huy toàn quân, vừa có thể đảm bảo sự an toàn của bản thân. Amamiya đang tìm cách tiếp cận cô. Cả cô và ông ta đều biết, nếu giao đấu trực tiếp hai người, Rika chắc chắn sẽ thua. Một đội quân mất chỉ huy như rắn mất đầu, quân triều đình chắc chắn sẽ thất bại. Vì thế Rika cần chắc chắn tính mạng của mình, cũng như chiến thắng của cả đội quân.

Amamiya là một lão tướng dày dạn kinh nghiệm. Mọi đường đi nước bước của Rika dường như ông đều đoán được và đi trước một bước. Dù Rika đã vận dụng tất cả những gì cô thu được qua những trận chiến, những bài học, nhưng cũng không làm Amamiya lúng túng. Người đàn ông ấy lớn tuổi, nhưng không già

nua, thần kinh thép không gì suy chuyển. Đến bây giờ, Rika nghĩ mình đã hiểu lí do ông được tôn xưng bằng cái tên “Chiến thần bất khả chiến bại”.

Trận chiến vẫn bất phân thắng bại. Việc này không hẳn là tốt. Nhưng để kết thúc trận chiến, buộc phải làm thất bại thủ lĩnh của một trong hai phe. Tuy nhiên, Amamiya không cách nào tiếp cận được Rika, cũng như Rika luôn tìm cách né tránh việc đối đầu trực diện với ông. So về quân số, Kinomoto ít hơn hẳn quân triều đình. Nếu tình trạng giằng co này kéo dài, quân Kinomoto nắm chắc phần thua.

Nakuru và Naoko xuất hiện, đúng lúc và bất ngờ. “Tứ đại hộ pháp”, đó là những kẻ không thể coi thường dù trong bất kì tình huống nào. Tuy nhiên, Amamiya gạt đầu thích thú, cô cháu ngoại của ông cũng không phải tầm thường. Đoán trước tất cả, không sót một chi tiết nào. Quả không hổ danh mang trong mình dòng máu của hai chiến binh tài ba nhất!

“Theo lệnh công chúa” – “Phong thần” Nakuru nói một cách khó chịu – “Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ nghe theo lệnh của ông”

Amamiya gạt đầu. Đôi mắt sắc như dao của “Thuỷ thần” và giọng nói của “Phong thần” cũng đủ để khiến ông biết mình phải làm gì. Ông ra lệnh:

“ ‘Thuỷ thần’, người đưa quân sang phía cánh phải, còn ‘Phong thần’ sang cánh trái. Ta sẽ đánh từ chính diện. SIẾT CHẶT VÒNG VÂY!”

Dưới sự chỉ đạo của hai “Đại hộ pháp”, quân đội Kinomoto nhanh chóng dàn xếp đội hình, chia làm ba đạo quân. Những con ngựa phi nước đại, sẵn sàng vào vị trí. Những tiếng hét ra lệnh cho binh sĩ. Tiếng bước chân, tiếng vũ khí chạm vào nhau.... Trận chiến tại chiến trường phía đông bắt đầu bước vào giai đoạn khốc liệt và khó khăn nhất! Hai phe đang cầm cự lẫn nhau, giờ đây, chỉ một phe nghiêng đi lập tức sẽ thua cuộc.

Rika nghiêng rặng tức giận. Quân triều đình giữ được lợi thế đến bây giờ, một phần là nhờ vào số lượng quân lính đông hơn. Nhưng sau khi Kinomoto nhận được viện binh, thế trận sẽ thay đổi. Và có lẽ, lại một lần nữa, cô sẽ thua cuộc trước vị tướng lãnh tài ba này. Tất cả những gì cô làm từ trước tới giờ sẽ trở về con số 0. Rika đã hi sinh cả tuổi trẻ, tuổi thanh xuân, tình cảm và người mình yêu thương, tất cả vì mối thù của gia tộc. Cô không muốn mọi chuyện kết thúc trong tuyệt vọng!

“TẤT CẢ TIẾN LÊN!!”

Rika thúc ngựa, phóng lên trước. Bây giờ không phải là lúc giữ gìn mạng sống của mình thêm nữa. Cô cần kết thúc trận chiến này bằng chiến thắng chứ không phải thất bại. Cho dù chết, cô cũng phải đem chiến thắng trở về. Cô muốn bù đắp một phần nào đó vì tất cả những gì cô đã gây ra cho người ấy.

Xin lỗi.... Li Syaoran!

Tất cả là tại tôi....

Cát bụi tung mờ vó ngựa, che đi những đôi mắt khát máu của dã thú và những đôi mắt đỏ rực nỗi hận thù.

Thù hận đem theo tội lỗi và đau khổ, nhưng dòng đời không cho ta thoát khỏi con đường mà định mệnh đã vạch ra.

“Keng”

Hai thanh kiếm va vào nhau, tạo nên âm thanh lạnh người. Nhưng trong thời điểm gay go nhất của cuộc chiến, không ai còn đủ sức để ý đến những tiếng động ấy. Khắp nơi, nơi đâu cũng có tiếng binh khí, tiếng gào thét, tiếng rên rỉ của những kẻ sắp chết. Yamazaki giật cương ngựa. Con ngựa lùi lại phía sau. Kiếm pháp của Li phu nhân, dù đã lâu không sử dụng, nhưng vẫn đủ để khiến vị quốc vương tài ba của Lamia phải tập trung đối phó. Trong suốt một khoảng thời gian dài từ lúc bắt đầu giao đấu, Yamazaki không cách nào tấn công được người phụ nữ ấy. Vẫn bằng đôi mắt lạnh lùng, bà chém tới tấp vào Yamazaki. Anh chỉ kịp né tránh, hoặc ngừng lại trong giây lát để thở. Một người phụ nữ đáng sợ! Đó là tất cả những gì Yamazaki có thể nghĩ đến trong lúc này.

Yamazaki nghiêng người, né khỏi lưỡi kiếm đang đâm thẳng vào mặt anh. Vừa hứng chịu đợt tấn công tới tấp và trực tiếp của bà Li, anh không thể nào tập trung vào việc điều khiển quân lính. Trận chiến diễn ra có phần nghiêng về quân triều đình Clow, khiến Yamazaki cảm thấy lo lắng. Tuy nhiên, chưa có trận chiến nào khiến anh thấy thú vị như trận chiến này. Một đối thủ xứng tầm. Một đối thủ không dễ đối phó!

Binh lính hai bên gào thét, tấn công nhau liên tiếp. Những người lính tập trung thành hàng ngũ, sẵn sàng lao vào nhau. Binh khí, cung tên, kiếm gươm dường như không lúc nào ngớt vung lên. Bụi làm mờ mắt người. Gió thổi khiến những mái tóc xù lên và những chiếc mũ nheo bần.

Nhất định phải chiến thắng, Yamazaki. Xin hãy cứu Sakura Kinomoto!

Roẹt!

Thanh kiếm trên tay bà Li lia nhanh một vòng trước mặt Yamazaki. Lưỡi kiếm lạnh lẽo xẹt ngang khuôn mặt vẫn đang mỉm cười của vị quốc vương trẻ. Máu đỏ bắn ra từ vết thương, chảy dài xuống dưới. Yamazaki cho ngựa lách qua một bên. Mãi quan sát diễn biến tổng quan trên chiến trường, anh đã sơ ý để bà Li có cơ hội tấn công mình. Chỉ do một sơ suất nhỏ, tình thế chuyển biến đã không thể cứu vãn. Những đường kiếm của bà Li nhanh đến mức Yamazaki không kịp nhìn thấy. Máu từ tay và khuôn mặt anh bắn lên trên thanh kiếm của đối phương, nhỏ xuống. Đỏ.... Và cả đau....

“Tướng quân!!!” – tiếng người lính cắt ngang trận chiến giữa Yamazaki và Li phu nhân – “Cánh quân phía trái đã thiệt hại quá nửa!”

“Tướng quân! Cánh quân phía phải không thể cầm cự thêm nữa!”

Yamazaki đảo mắt xung quanh, quan sát tình hình trận chiến. Trong cái thoáng ngẩn ngui ấy, mọi chuyện đã xảy ra, không ai ngờ tới....

“TUỐNG QUÂN!”

Người lính thét lên kinh hoàng. Quá nhanh, và quá vội vã. Không cảm giác, không phát hiện.... Đến khi Yamazaki quay lại, người phụ nữ trước mặt – đối thủ của anh – đã ở ngay sát bên cạnh. Đôi mắt lạnh giá nhìn anh một cách vô cảm. Thanh kiếm lún sâu vào phần trống trên lớp áo giáp của Yamazaki. Không có máu, và cũng không đau.

Yamazaki giữ chặt vết thương khi bà Li rút kiếm ra. Máu phun ra, trào trên bờm ngựa. Người lính đứng gần đó vội vã chạy tới. Nụ cười tắt đi trên môi vị quốc vương trẻ tuổi. Anh mím môi. Máu từ vết thương trào qua kẽ tay, nhưng anh không thấy đau. Tất cả suy nghĩ trong đầu anh lúc này dường như đều dồn vào trận chiến trước mắt.

Rút lui hay tiếp tục xông lên?

Yamazaki chợt nhận ra, anh đang do dự. Chưa bao giờ anh do dự trước một quyết định nào. Nhưng đứng trước đối thủ mạnh như bà Li, anh buộc phải chọn lựa. Anh là quốc vương một nước, phải chăm lo cho vương quốc của mình. Vì vậy, anh không thể chết ở đây. Nhưng....

Hãy cứu Kinomoto Sakura!

Sakura đã cứu anh, cứu Chiharu, vì vậy, anh sẽ cứu cô gái ấy! Hơn nữa..... đó cũng là một cách cứu Syaoran.

“Thiệt tình....” – Yamazaki lấy lại nụ cười trên khuôn mặt. Trong khoảng thời gian anh suy nghĩ, quân đội chính quy của Clow đã xông lên, và dàn trận bao vây toàn bộ những cánh quân Kinomoto. Nhưng người phụ nữ trước mặt anh không cười! Bà im lặng, nhìn anh bằng đôi mắt lạnh giá, không thể đoán được suy nghĩ và cảm xúc.

Vết thương của Yamazaki đau buốt. Chưa bao giờ anh biết rằng, một vết thương trên chiến trường lại đau đến như vậy. Đôi mắt anh mờ đi. Phải thật cố gắng, Yamazaki mới có thể nhận biết được toàn bộ những gì đang diễn ra trên chiến trường. Trong khi đó, bà Li vẫn tiếp tục tấn công anh. Bà đã có một người trợ giúp tốt, có sự quan sát nhanh nhạy và kinh nghiệm trận mạc hơn nhiều so với vị quốc vương trẻ tuổi.

Hai thanh kiếm tiếp tục chạm vào nhau. Thanh kiếm trên tay Yamazaki hơi lỏng dần. Anh phải ghì thật chặt để không làm rơi kiếm. Mồ hôi túa ra trong bàn tay giữ kiếm. Máu tiếp tục phun ra khi những đường

kiếm nhanh, mạnh của bà Li chém vào thân thể anh.

“TƯỚNG QUÂN! QUÂN TIẾP VIỆN ĐẾN!”

Yamazaki mỉm cười hài lòng, hơi ngoái lại phía sau. Lốp bụi do đoàn quân mới tới gây ra, minh chứng cho sự hùng mạnh của một đội quân và kinh nghiệm của người chỉ huy.

PHẬP!!

Thanh kiếm lút vào lớp áo giáp. Không bàng hoàng, không hoảng hốt, Yamazaki cố gắng giữ lấy vết thương. Đường như, mọi thứ đang biến mất. Anh mím môi. Trong thoáng chốc ngắn ngủi ấy, môi anh đã thốt ra tên của Chiharu.

Cầu chúc cho họ hạnh phúc..... Hoàng hậu.... Quốc vương....

TẤN CÔNG!!!!!!

KYAAAAAAAAAA!!

Sonomi hét vang ra lệnh. Sau khi đưa Yamazaki trở vào thành để xem xét vết thương, Sonomi Amamiya Daidouji trở thành người điều khiển quân đội. Bà chỉ huy một cách danh thép, cứng rắn và cương quyết. Từ đội quân yếu thế hơn, Kinomoto đã dần lấy lại lợi thế cân bằng. Sonomi Daidouji và Yelan Li, hai nữ vương trận mạc một thời, đẩy trận chiến lên kịch tính, không bên nào chịu nhường bên nào.

Bà Li đưa kiếm, chặn đứng đòn đâm bất ngờ của Sonomi. Hai người cười gằn, ghì chặt thanh kiếm. Hai đôi mắt gườm gườm nhìn nhau, toé lửa, như lời tuyên bố sẽ ăn tươi nuốt sống đối phương. Tiếng la ó của quân lính cũng không làm hai đối thủ phân tâm. Họ lao vào cuộc chiến của riêng họ.

Từ thành phía Nam, Hiyula mang quân đến yểm trợ. Biết Quốc vương Yamazaki bị thương, Sonomi đang bận đối phó với Li, cậu bé tự động nắm quyền chỉ huy. Phó tướng của quân triều đình gặp khó khăn khi phải đối phó với một cậu – nhóc – mới – hơn – 10 – tuổi này. Tuy nhiên, thế trận giữa hai bên vẫn cân bằng, nhờ vào sự sắp đặt của bà Li. Đường như bà đã đoán được trước, để bố trí phương án đối phó trước khi bắt đầu cuộc đấu giữa bà và Sonomi Daidouji.

Hiyula đảo mắt một vòng quanh chiến trường.

“Hiyula, em mang quân đến thành Tây, trợ giúp cho quốc vương Lamia. Ngoài ra..... hãy chú ý theo dõi ‘kẻ ấy’. Có thể hẳn chính là ‘kẻ phản bội’, kẻ đã giết Akane!”

Hiyula nghiêng rằng. Nếu “hắn” chính là kẻ đã giết Akane, cậu bé nhất định sẽ giết hắn. Nhưng bây giờ chưa đến lúc. Hiyula phóng ngựa lên phía trước.

Rika tức giận chính bản thân mình đã không cảnh giác, để bây giờ phải đứng giữa vòng vây của kẻ địch. Quân Kinomoto bao quanh binh lính triều đình, vẻ mặt giễu cợt của kẻ chiến thắng đối với người thua cuộc. Amamiya – người tể tướng già, người cựu chiến binh dũng mãnh – nở nụ cười đắc thắng và hài lòng. Rika cắn môi đến bật máu. Cô thật ngu ngốc! Bởi vì sự ngu ngốc của cô mà triều đình đã thua, ít nhất là trên chiến trường phía Đông này. Cô đã không kịp nhận ra kế hoạch áp sát từ hai cánh của Amamiya cùng hai “Đại hộ pháp” – một kẻ cô không biết, và một kẻ cô đã từng tiếp xúc: “Thủy thần” Naoko.

Amamiya nghiêng người một cách lịch. Ông nở nụ cười hiền lành, dễ mến và đầy hoà khí:

“Cuộc chiến của chúng ta đã kéo dài hơn mười ngày rồi. Quân lính và cả chúng ta đều đã quá mệt mỏi. Hơn nữa, sự thiệt hại giữa hai bên không phải là ít. Vì thế, tôi hi vọng có thể kết thúc nó tại đây. Cô nương nên hạ lệnh mở cổng thành và mời chúng tôi vào sẽ tốt hơn khi chúng tôi phá cổng để tràn vào thành”

Rika im lặng. Cô biết lúc này dù nói gì cũng là vô nghĩa. Cô ngược lên. Cổng phía đông, gắn liền với con đường dẫn đến Đông điện, khu vực cai quản của Đông điện chủ Sasaki. Rika không còn nhớ gì đến quá khứ khi xưa. Cô không nhớ được tuổi thơ của mình. Những kí ức đầu tiên mà cô biết là bà Li, mẹ nuôi của cô, và Syaoran. Tuy nhiên, khi phải chiến đấu vì nơi đây, đứng trên mảnh đất này, Rika chợt cảm thấy một cảm giác thân quen kì lạ. Cô đã sinh ra tại nơi đây, lớn lên mang dòng máu của mảnh đất này, và vì thế, cô cũng phải đổ máu trên lớp cát bụi ấy.

“Người nghĩ cổng kinh thành là thứ có thể nói phá là phá được hay sao?” – Rika cứng cổ đáp lại – “Không. Cổng cổng này chỉ có thể mở được từ bên trong. Và binh lính trong thành chỉ mở khi có hiệu lệnh của TA”

“Ta biết! Vì vậy ta mới phải nhờ đến cô nương”

“Người nghĩ ta sẽ làm sao?”

Rika cười nhạt. Phải! Cô đã thất bại trong trận chiến lần này. Nhưng cô sẽ không chấp nhận nổi nhục nhã làm theo lời kẻ địch. Đó là sự hiên ngang của một người lính mà cô đã học được từ thời bắt đầu biết nhận thức.

PHẬP!!!

Thanh kiếm xuyên qua lớp áo giáp. Máu... và sự kinh ngạc của tất cả những người có mặt. Cô gái ngã xuống khỏi lưng ngựa, máu trào ra, làm ướt cả bàn tay nắm chuôi kiếm.

Amamiya vội chạy lại bên cô gái. Ông lảo bảm bằng một giọng tôn trọng thật sự:

“Quả là một nữ chiến binh chân chính!”

Sau khi Naoko sử dụng một vài thủ thuật nhỏ của mình để yêu cầu những người canh giữ cổng thành mở cổng, trận chiến tại chiến trường phía Đông đã kết thúc chỉ sau hơn 10 ngày.

Terada nằm dang hai tay trên mặt đất, ngắm những đám mây lững lờ trôi. Tâm trạng hần lúc này đang hưng phấn, nên có lẽ vì thế, hần cảm thấy nhìn mây bay cũng là việc khá thú vị. Máu từ vết thương trên ngực hần làm đỏ lồm chiếc áo. Gió thổi, xoa rất vết đau, nhưng không làm tắt đi nụ cười thích thú trên môi hần. Hần như đang cố gắng tận hưởng niềm vui của mình, niềm vui của một kẻ... bại trận.

“Khá lắm, Sakura!” – Terada cười nói – “Đâm rất dứt khoát, không chút nhân nhượng hay chùn tay. Tuy nhiên...” – Terada rời mắt khỏi những đám mây muôn thuở, quay sang nhìn Sakura đang quỳ gối bên cạnh – “...Em vẫn chưa có ý định giết tôi. Tôi không thấy sát khí ‘muốn giết’ của em. Cũng vì em không cố gắng giết tôi, nên cả tôi và em mới còn nói chuyện với nhau như thế này”

“Sư phụ Terada, sư phụ nên chữa trị vết thương”

“Em nói đúng” – Terada mỉm cười thật tươi. Vẫn dịu dàng, không chút nghi ngờ, như lần đầu hần xuất hiện tại doanh trại của quân Kinomoto – “Nhưng... điều kiện tôi đưa ra là ‘giết tôi em mới có thể vào thành’. Tôi còn sống thì em không đạt được điều kiện đó rồi!”

Sakura thờ dãi nhìn lên cánh cổng vẫn đang đóng chặt. Bên trong đó, có người mà cô muốn gặp. Quân lính hai bên vẫn đứng im chờ đợi, nhưng không can thiệp vào theo đúng lệnh.

“Lúc này sư phụ có thể tính là ‘đang sống’ sao?”

Terada mỉm cười. Vết thương Sakura “tặng” cho hần cũng giống với vết thương cô gây ra cho Syaoran. Dù không đủ để lấy mạng một người ngay lập tức, nhưng đủ khiến người ta chết dần chết mòn nếu không được cứu chữa kịp thời. Và dù đã được chữa thì cũng sẽ phải nằm liệt giường trong một thời gian dài. “Không giết”! Nghe thì tưởng nhân từ, nhưng thực sự, cách ra tay của Sakura đã trở nên quyết đoán, lạnh lùng và tàn ác.

Tuy nhiên, Terada lại cảm thấy hài lòng. Trong thế giới này, muốn tồn tại thì chính mình phải trở nên tàn ác. Hoặc mình giết người, hoặc người giết mình. Và để không uổng phí sự chuẩn bị, sắp xếp những kế hoạch đã xây dựng suốt bao năm nay, Sakura buộc phải trở nên tàn ác hơn, lạnh lùng hơn, nhẫn tâm hơn.

“Đúng là tôi đã thua” – Terada quay lại, ra lệnh cho quân lính dưới quyền của hắn – “RÚT QUÂN! MỞ CỔNG THÀNH!”

Cánh cổng nặng nề mở ra. Một tên lính của triều đình Clow chạy đến bên Terada. Lúc này, hắn đã không thể tự mình đứng dậy. Trước lúc đi, hắn quay lại, chăm chú nhìn Sakura:

“Em có muốn biết tại sao ngày hôm đó, tôi xuất hiện tại doanh trại Kinomoto và trở thành sư phụ của em không, Sakura?”

“....”

“Em có muốn biết sự thật ấy không?”

“Không. Em không muốn!” – Sakura trả lời sau một thoáng suy nghĩ nhanh.

Terada mỉm cười:

“Trả lời thông minh lắm. Sẽ có một ngày em biết lí do thực sự. Nhưng lúc ấy, em sẽ không phải ân hận vì câu trả lời hôm nay của mình đâu, Sakura! Tạm biệt. Mong lần sau gặp lại chúng ta có thể nói chuyện vui vẻ hơn!”

Sakura im lặng nhìn theo Terada cùng đội quân ít ỏi của hắn bước vào trong thành. Quá nhỏ bé, trong cái bao la của không gian, quá mong manh, trong sự vĩnh hằng của thời gian.

Từ cổng chính, quân Kinomoto tràn vào kinh thành, bắt đầu một cuộc đối kháng trực tiếp giữa hai phe. Cuộc nội chiến chuyển sang giai đoạn cuối cùng.

68. Chương 68: Giao Ước

Bóng đêm trải dài nhân gian, nhấn chìm kinh thành Tomoeda vào màu đen vô tận của nó. Im lặng đến rợn người. Không một tiếng động. Thẳng hoặc đâu đây, dường như người ta nghe thấy tiếng chạm đất của một chiếc lá khô. Tiếng vo ve của côn trùng rì rào trong những bụi cây lơ thơ lá. Hoang vu và xơ xác. Lễ tế những ngôi nhà hắt ra ánh sáng, nhưng rồi lại vội vã thổi tắt ngọn đuốc sắp tàn, trả lại àn đêm đúng nguyên bản của nó. Chiến tranh.....

Cũng như tình trạng chung của kinh thành, cung điện Clow lặng lẽ nằm im trong sự hoang phế và đổ vỡ. Những ánh đuốc nhỏ nhoi, heo hắt chiếu sáng một góc hẹp của cung điện, soi rõ một hai bóng người lác đác đi lại trên hành lang vắng. Tiếng trái tim đập mạnh sợ hãi. Những người lính đề phòng quan sát xung quanh. Một vài cung nữ rụt rè nhìn nhau, rồi thì thầm vội vã. Im lặng và thê lương.

Đôi mắt màu hổ phách ẩn mình trong bóng tối. Đôi mắt trong suốt, nhìn thẳng vào đêm đen. Suốt mấy ngày hôm nay, Syaoran vẫn ngồi đây, trong căn phòng tối tăm, không chút ánh sáng. Anh chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình. Đã bao lâu trôi qua, anh cũng không biết. Rất xa mà lại rất gần. Đã 6 năm trôi qua, kể từ mùa thu năm ấy, ngày mọi thứ bắt đầu đi lệch quỹ đạo của nó. Đã bao mùa xuân trôi qua. Vậy nhưng, chẳng ai còn nhớ đến tiếng nhạc rộn vang của ngày đón năm mới, những tất bật khi chuẩn bị thu dọn nhà cửa. Không một đứa trẻ nào biết đến mùi thức ăn dào dạt trên khu phố đông đúc. Không có quán rượu ấm ỉ, với những lời bàn luận đôi khi rất vô bổ. Không có một mùa hạ rợp nắng, không còn cả mùa thu thoang thoảng hương thơm. Còn lại đây, tất cả chỉ là sự tĩnh lặng và hoang vu.

Xót xa.... và cả nuối tiếc. Mọi thứ qua đi, chậm mà lại rất nhanh.... Dòng chảy của thời gian vô tình cuốn trôi tất cả, mang theo quá khứ, bước đến tương lai. Nhưng thời gian không biết, thời gian cũng không muốn biết: đôi khi, con người ta không muốn đến tương lai. Cuộc sống của Syaoran đã dừng lại mãi mãi trong cái lạnh tái tê của xứ tuyết, khi anh đặt một Sakura vô hồn lên lưng ngựa.

Syaoran thở dài. Anh đã ngồi như vậy bao nhiêu ngày, anh cũng không nhớ rõ. Nhưng đến khi bước ra ngoài, anh chợt giật mình nhận ra, trời đang về đêm. Suốt mấy hôm không ra khỏi phòng, Syaoran không hề biết đến những thay đổi trên các chiến trường mà anh là người tổng chỉ huy. Nhưng anh không lo lắng. Bởi vì, nếu vào được thành, quân Kinomoto cũng buộc phải dừng lại. Toàn bộ cấm vệ quân đã được Syaoran tận dụng triệt để, để cản đường đi của quân Kinomoto. Vì vậy, bây giờ, sau khi vào Tomoeda, quân Kinomoto

cũng không thể tấn công ngay. Syaoran mỉm cười nhẹ nhàng trong bóng đêm bao la. Vậy là, việc chuẩn bị cơ bản đã hoàn thành.

Bóng tối làm bóng anh mờ đi trên những bức tường cung điện. Tiếng bước chân vang lên trên hành lang vắng lặng. Một vài cung nữ khẽ cúi chào khi Syaoran bước qua, rồi lại vội vã quay trở lại với công việc của mình. Hoang vắng quá. Và cũng lặng lẽ quá....

Phía sau cung điện, một bãi cỏ rộng dường như đã bị bỏ hoang suốt bao năm nay. Người ta đồn rằng, nơi đây chính là nơi mà cả gia tộc Li và Sasaki đã bị giết hại. Người ta rỉ tai nhau, nơi đây là nơi tạo nên bất hạnh. Người ta tin rằng, những oan hồn từ bao năm trước vẫn luôn lờn vờn đâu đó, chờ ngày tỉnh lại. Chính vì vậy, không ai dám đến đây, đặc biệt là vào ban đêm. Đôi khi, chỉ có người cắt cỏ đến làm vội vã, rồi nhanh chóng ra đi, không ở lại lâu. Không ai đủ dũng cảm để đến thắp sáng hai ngọn đuốc đầy bụi bặm suốt bao năm nay. Bóng tối ngập không gian. Chỉ có những cơn gió se lạnh, lay những ngọn cỏ đã bắt đầu mọc dày lên. Gió không mang theo mùi máu. Nhưng dường như, người ta vẫn thấy đâu đây, những cái xác đầy máu nằm la liệt trên nền đất lạnh giá.

Những bước chân làm cỏ rạp xuống. Syaoran nhẹ nhàng thắp sáng hai ngọn đuốc ở góc tường. Gió thổi heo hắt, làm trái tim chợt tê tái. Cái lạnh như xuất phát từ chính bản thân mỗi người, từ chính tâm hồn lạnh im và đau khổ. Ngọn lửa nhẹ nhàng lay động, rung lên trong cơn gió. Syaoran nhìn lên trời. Tối đen, như chính tương lai của vương quốc Clow. Anh mỉm cười khe khẽ. Có lẽ, đêm nay trời sẽ mưa.

Bóng đêm chợt bị xáo động bởi một bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống trước mặt Syaoran. Không che đậy, không dấu diếm, người ấy đứng trước mặt Syaoran bằng đôi mắt trong veo như màu nước. Dù đã cố gắng giấu dưới cặp mắt kính, nhưng đôi mắt ấy vẫn không thể che đi nỗi buồn mênh mang và sự mơ màng cố hữu. Mái tóc nhẹ nhàng bay trong làn gió. Trầm tĩnh và buồn bã.

“Cũng đã đến lúc xuất hiện rồi, đúng không?”

Giọng Syaoran vang lên trong những cơn gió rì rào bên tai. Một bóng người như lướt qua trong không gian tối đen, rồi bất chợt dừng lại mang theo những tán lá nhẹ nhàng rơi. Syaoran khẽ xoay người lại, đối mặt với kẻ mới xuất hiện. Cười....

“Ta tin rằng ngươi sẽ đến. Ta vẫn đang chờ ngươi, ‘Thủy thần’ Naoko!”

Mái tóc bay trong làn gió. Đôi mắt trầm ngâm nhìn vào khuôn mặt đối phương. Không ai nói gì. Không gian lặng im. Bóng tối nhảy nhót cùng cơn gió mùa hè.

“Tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự tính của ngươi phải không, Li Syaoran?”

Syaoran mỉm cười, không trả lời, dường như câu trả lời đã quá rõ ràng. Đôi mắt anh như sắc lên trong ánh nhìn trầm lặng của đối phương.

“Ngươi xuất hiện ở đây cũng có nghĩa là Rika đã thất bại. Cô ấy.... sao rồi?”

“Cô ta vẫn khỏe. Sasaki đã tự sát, ngay sau khi thất bại trên chiến trường. Nhưng dù sao thì, tể tướng Amamiya của Tatan cũng là một trong ‘Tứ đại thần y’. Bây giờ có lẽ cô ấy cũng đã tỉnh lại rồi”

“Vậy à?”

Trong giọng nói của Syaoran có sự nhẹ nhõm không cần che giấu. Mùi đất ẩm ướt vọng lên mũi, dịu dịu. Thoảng lạnh. Trời sắp sang thu.

“Ngươi đến để giết ta sao, Naoko?”

Câu hỏi của Syaoran như trôi vào hư không, rồi vang vọng trong tiếng gió xào xạc. Naoko im lặng, cái tĩnh lặng muôn thuở của cô. Mái tóc nâu bay trong không trung, nhẹ nhàng và trầm tĩnh như chính người con gái có đôi mắt xa xăm.

“Sắp mưa!” – Syaoran ngược lên bầu trời tối đen, nhẹ nhàng nói – “Mưa giống như đêm ở Mikabura, khi ta giết Mizuki Kaho!”

“Vậy đúng là.... chính ngươi đã giết Mizuki Kaho!” – Naoko trầm ngâm lên tiếng. Đáp lại, Syaoran chỉ mỉm cười không nói. – “Tại sao? Ngươi và Mizuki đâu quen biết? Cô ta cũng đâu có thù oán gì với ngươi?”

Syaoran khẽ cười. Nụ cười thoáng qua trong làn mưa nhẹ nhàng.

“Bởi vì.... Cô ta đã trở thành BẠN của Sakura Kinomoto!”

Thở dài.... Đôi mắt luôn trầm tĩnh sắc lên lạnh lẽo.

“Công chúa cũng nghĩ vậy. Công chúa đã tự trách bản thân mình. Công chúa luôn cho rằng, vì công chúa nên Mizuki Kaho mới chết.... Và tâm hồn công chúa cũng vì thế mà chết theo....” –Đôi mắt sắc lạnh nhìn thật sâu vào Syaoran.

Syaoran im lặng không nói. Khuôn mặt anh ẩn giấu trong bóng tối bao la của màn đêm đang bao trùm thế gian. Ngừng lại một chút, giọng nói của Naoko chợt vang lên, trong veo nhưng lạnh lẽo.

“Người đã phá vỡ ‘Giao ước’ của chúng ta, Li Syaoran!”

Tiếng cười bật lên trong đêm tối. Ánh đuốc mờ ảo từ hai góc khuất của khu đất trống, giống như ánh sáng leo lét cuối cùng còn sót lại của một thời kì ánh sáng.

“Người..... đã không còn gọi là ‘Thiếu chủ’ nữa. Và.... ‘Giao ước’ của chúng ta cũng đã kết thúc”

Dù bao nhiêu năm sau, có lẽ cũng không ai biết được, trận đấu lịch sử này đã bắt đầu như thế nào. Chỉ biết rằng, mưa bắt chợt rơi. Những hạt mưa lạnh lẽo, như đóng băng cả thời gian và không gian. Naoko biến mất khỏi chỗ đứng của cô. Bóng đen phóng lại phía Syaoran, nhanh đến mức không thể nhìn thấy. Nhưng rất nhanh nhẹn, Syaoran lách người sang một bên. Lại một lần nữa, thời gian như ngừng lại, khi Naoko đáp xuống phía sau lưng Syaoran. Một vết máu dài chảy trên gò má anh. Hoà cùng nước mưa, những giọt nước trong veo luôn chất đầy chiếc bình sau lưng Naoko văng lên, trùm cả không gian. Những mảnh vỡ tung toé trên nền cỏ đầm nước....

Bằng khả năng khinh công của một “Tứ đại hộ pháp”, Naoko đột ngột biến mất, rồi lại bất ngờ xuất hiện phía bên trên Syaoran. Thanh gươm trên tay cô chém mạnh xuống dưới. Syaoran né người sang một bên, dùng kiếm gạt lưỡi gươm sang một bên. Bằng thân thể lệ làng của mình, Naoko nhẹ nhàng đáp xuống đất, rồi lại phóng thẳng vào người Syaoran. Gươm kiếm lao mình trong đêm tối, tạo thành những tiếng chém gió khiến người ta chột rùng mình.

Syaoran mỉm cười, nghiêng người tránh những đường gươm nhanh và liên tục của Naoko. Đấu với một “Đại hộ pháp” đã là một vấn đề khó khăn, nhưng đấu với kẻ thật sự muốn giết mình lại càng khó khăn hơn. Trong một thoáng, Syaoran nhớ lại trận đấu với Seiza – “Hoả thần”. Hấn mạnh, rất mạnh. Và hấn nhất định sẽ thắng nếu lúc ấy, hấn thật sự muốn giết Syaoran.

Tiếng binh khí chạm vào nhau, vang lên tiếng kêu khô khốc đến lạnh người. Mưa lặng lẽ rơi. Gió âm thầm thổi. Ánh sáng leo lét của hai ngọn đuốc dường như trở nên vô dụng đối với bóng đêm đen đặc. Thứ ánh sáng mờ ảo chỉ đủ soi bóng hai đấu thủ đang lướt đi trong đêm.

Cười...

Mưa rơi như giọt nước mắt của số phận.

Từ trên cao, lưỡi gươm của Naoko hướng thẳng xuống đầu Syaoran. Anh nhảy bật về phía sau, khiến thanh gươm chém vào không khí. Nhưng vừa đặt chân xuống đất, nhanh như cắt, lưỡi gươm xoay một vòng rồi lại nhằm vào phía Syaoran. Như kẻ phục tùng chủ nhân, những giọt nước mưa bỗng trở nên sắc như dao khi chĩa vào người Syaoran. Anh buộc phải nhảy tránh đòn tấn công của Naoko, vừa cố chịu đựng những vết thương trên thân thể. Máu bắn tung toé trong không trung. Mưa vẫn nhẹ nhàng, lướt qua như đùa vui, nhưng khi chạm vào lại đau rất đến tận tâm can.

Hai đối thủ nhìn nhau, thận trọng và chờ đợi. Syaoran tính toán nhanh trong đầu. Anh nhất định phải thắng, vì anh không thể chết ở đây!

Nhanh như cắt, Syaoran chém thẳng vào người Naoko. Đôi mắt anh lạnh lùng, không một chút xúc cảm, nhìn sâu vào đôi mắt bùng lên ngọn lửa căm giận. Kể từ ngày quen biết Naoko, chưa bao giờ anh thấy cô giận dữ. Nhưng lần này, mưa không thể dập tắt ngọn lửa đang cháy mạnh mẽ ấy.

Lợi dụng lực chém của Syaoran, Naoko nhảy bật lên, vòng ra sau lưng Syaoran, đồng thời dùng hết sức chém xuống. Nhanh như cắt, Syaoran né người tránh, nên vết chém chỉ sượt qua lưng anh. Nhưng ngay lập tức, thanh gươm của Naoko phóng đến, đâm xuyên qua bụng Syaoran. Anh gập người, ôm lấy bụng. Máu trào ra, thấm ướt những giọt mưa.

Chảy....

Chảy....

Mưa...

Và máu.

Bầu trời đêm đen ngòm dữ dằn. Cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt. Tiếng mưa rơi đập trên tán lá đang rung rinh trong gió. Những cơn gió lùa qua khe cửa, tràn vào. Tiếng mưa rơi khiến người ta chợt có cảm giác thê lương.

Doanh trại quân Kinomoto nằm im lặng trong cơn mưa. Quân lính ngược nhìn bầu trời, rồi chợt rùng mình. Màu đen vô định, như đang cố gắng cảnh báo một điều gì đó. Lặng tai nghe tiếng mưa rơi trên nền đất mềm, rồi mỉm cười. Buồn bã. Đâu đó trong đêm, vang lên một tiếng thở dài. Những đôi mắt nhìn nhau, nhìn vào tương lai, để rồi chạnh lòng nhớ đến những người đã khuất. Kinh thành Tomoeda, lặng lẽ và bị thương.

Vào được kinh thành Tomoeda đã một tuần, nhưng quân Kinomoto vẫn chưa bắt đầu hành động. Ngoại trừ thành Nam do Sakura Kinomoto chỉ huy, số quân lính tử vong ở thành Tây và Đông đều rất đông. Riêng trận chiến ở thành Đông, theo thống kê sơ bộ, có gần 500 người chết, 3000 người bị thương. Trận chiến ở thành Tây chưa kết thúc, nên vẫn chưa có báo cáo chính thức. Yukito Tsukishiro phải trực tiếp đến thành Đông chăm sóc cho các thương binh. Lượng thuốc và lương thực tích trữ được đã gần cạn kiệt. Sakura Kinomoto ra lệnh, đóng quân tại các thành bảo vệ, tìm kiếm thuốc chữa bệnh, tích trữ lương thực và cứu chữa binh lính bị thương.

Còn một lí do khác khiến các tướng lĩnh chỉ huy quân đội Kinomoto ra lệnh ngừng tấn công, đó là sự nguy hiểm của những chiếc bẫy đã được giăng khắp kinh thành. Vấn đề nước đã được giải quyết, nhưng phần lớn người dân Tomoeda đều đã di tản khỏi thành, chỉ còn lại một vài người quyết tâm ở lại. Hiện nay, cấm vệ quân hoạt động mạnh, cả công khai và bí mật. Tất cả mọi đường tấn công của quân Kinomoto đều bị cấm vệ quân cản trở. Cấm tử quân cũng đã bắt đầu ra mặt. Để tránh tăng thêm thương vong, Sakura và Amamiya đồng loạt ra lệnh tạm thời đình chiến.

Dù quốc vương Hiragirawa đã chết, nhưng kẻ thật sự nắm giữ quyền lực của Clow – hai người cuối cùng trong gia tộc Li - vẫn còn sống. Cả hai kẻ đều quyết tâm lấy được Clow, và cao hơn thế, họ muốn tiêu diệt tận gốc Kinomoto. Chỉ cần hai con người ấy còn sống trong kinh thành ngày nào, ngày ấy Clow chưa hoàn toàn thuộc về tay Kinomoto.

Mưa. Một cơn mưa cuối mùa hạ.

Nakuru tức giận đi qua đi lại trong căn phòng của chỉ huy. Hấn tức giận vì đã bị Li Syaoran đi trước một bước. Dường như Li Syaoran đã biến hấn - một “Phong thần đại hộ pháp” và tướng lĩnh Kinomoto thành những con rối. Chính Amamiya cũng đồng ý với Nakuru. Chắc chắn Syaoran đã đoán trước quân đội Kinomoto sẽ thắng bốn thành bảo vệ và vào trong đây. Không, phải nói là, chính Li Syaoran đã sắp xếp mọi thứ. Tất cả, theo đúng ý hấn. Hấn buộc Kinomoto rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cho đến khi tinh thần quân và tướng đã mất, hấn sẽ cho quân triều đình tấn công, tiêu diệt toàn bộ, hoặc hấn sẽ đợi để chính Kinomoto tự tiêu diệt nhau.

Nakuru tức giận với những suy nghĩ của mình. Nakuru tức giận vì cơn mưa đáng ghét. Nakuru tức giận vì một kẻ đã biến mất. Giống như đêm Bhamaru chết, đêm nay, Naoko đã biến mất không một lời nhắn để lại. Hấn biết, ẩn sau màn đêm đen như mực kia, một chuyện gì đó đang diễn ra. Rất rõ ràng, nhưng cũng rất mơ hồ. Một chuyện không bao giờ có thể thay đổi được.

“NGU NGỐC!”

Nakuru nắm mạnh tay vào tường. Tiếng mưa rền rĩ bên ngoài đáp trả lại. Hắn biết, và mưa cũng biết. Và phải chăng, vì thế mà mưa rơi.

“Có chuyện gì vậy, ‘Phong thần’?”

Amamiya đột ngột xuất hiện sau lưng Nakuru. Hắn quay lại, chán nản:

“Cô ta sao rồi?”

“Ổn rồi. Vết thương cũng sẽ sớm lành thôi. Nhưng vẫn cần phải tĩnh dưỡng một thời gian nữa.” – Amamiya bình tĩnh trả lời – “Nhưng ta thật sự ngạc nhiên. ”Tứ đại hộ pháp” là những kẻ giết người không nường tay, vậy mà lại đồng ý để ta cứu Sasaki. Trong khi theo hiểu biết của ta, các người ghét Rika Sasaki chẳng khác ghét Li Syaoran”

“Không phải là ghét” – Nakuru quát mắt – “mà là ‘Căm hận’. Cô ta luôn muốn giết công chúa. Giết cô ta là mong ước của ta. Nhưng...” – Giọng Nakuru chột trầm xuống. Hắn khẽ thở dài – “...Nhưng công chúa chắc chắn không muốn bọn ta làm thế!”

Amamiya khẽ cười:

“”Tứ đại hộ pháp” rất quan tâm đến cảm xúc của ‘minh chủ’ nhỉ? Công chúa Sakura quả thật đã có những người hộ vệ tuyệt vời”

Nakuru không nói gì mà quay ra ngoài. Mưa đập vào cửa, nường mình theo gió, bắn vào phòng. Ngoài trời tối đen như mực. Một đêm mưa....

“Người hãy bảo vệ công chúa nhé, Nakuru, Seiza, Bhamaru. Hãy bảo vệ công chúa thật tốt...”

“Người đang nói gì thế, Naoko?”

“Hãy bảo vệ tính mạng của công chúa. Bởi vì.... Trái tim công chúa, chỉ ta có thể bảo vệ”

Thở dài. Trời đang mưa, giống như đêm mưa năm ấy, đêm mưa mà “Tứ đại hộ pháp” gặp lại nhau sau gần 10 năm. Hôm ấy, trời đã mưa. Trời bất chợt đổ mưa khi Nakuru, Seiza và Bhamaru im lặng hiểu ra, chưa bao giờ, dù chỉ ý nghĩ, Naoko phản bội “minh chủ”. Bởi vì, đó là một lời thề. Một lời thề bằng máu.

“Amamiya..... Ngài.... Có thể cứu người chết sống lại không?”

Đáp lại câu hỏi dường như chỉ buột miệng thốt ra của Nakuru, Amamiya im lặng trong một khoảng thời gian ngắn. Ông khẽ lắc đầu, trầm ngâm:

“Không. Không ai có thể làm người chết sống lại. Tạo hoá đã quy định việc sống chết của con người. Khởi đầu thì phải có kết thúc. Hội ngộ rồi chia li. Sinh ra rồi cũng phải có ngày chết đi. Không một ai trên thế gian này có đủ quyền năng làm đảo lộn quy luật bất biến ấy!”

....Quân lính giật mình ngẩng nhìn lên. Lẫn trong tiếng mưa, một tràng cười dài vang lên trong đêm tối, át đi tiếng mưa đang buông mình xuống thế gian. Nakuru ngửa đầu ra sau để cười, cười sảng sặc như phát điên. Tiếng cười khan, kéo dài, vọng vào trong bóng tối mịt mờ. Nakuru cứ cười mãi, cười mãi trong đêm mưa cuối hạ. Amamiya không nói gì, chỉ im lặng đứng nhìn, như thấp thoáng trong góc tối của ngọn đuốc lập loè. Là một người từng trải, Amamiya hiểu rất rõ ý nghĩ của nụ cười chua chát trong đêm ấy. Ông biết, đó là tràng cười đau đớn cuối cùng, dành để tiễn đưa một huyền thoại.

“Người muốn đi đâu? Nguy hiểm lắm!”

Amamiya giật mình nhận ra Nakuru đã khoác áo lên người, bước ra ngoài. Hắn không quay lại, chỉ có tiếng nói ngân vang lặng lẽ:

“Ta cần phải mang một ‘thứ’ về cho công chúa...”

Mưa....

Lạnh.

Và lại mưa.

“Tứ đại hộ pháp” chỉ còn là một huyền thoại. Một huyền thoại được kể trong mưa.

Những giọt mưa chưa làm bó đuốc cuối cùng tắt hẳn. Ánh sáng leo lét phát ra, chỉ đủ soi rõ hai bóng người đang đứng đối diện nhau. Máu chảy trên gương mặt trầm lặng của Naoko. Thanh kiếm đâm máu, nhỏ giọt xuống nền cỏ. Syaoran dùng một tay ôm lấy vết thương ở bụng, đồng thời khê đưa bàn tay còn lại liếm nhẹ những giọt máu đang chảy xuống. Nhún vai. Syaoran xé một mảnh vải trên tay áo, buộc lấy vết thương ở cánh tay, trong khi Naoko kéo chiếc áo che đi đôi vai đâm máu.

“Người thật sự rất muốn giết ta nhỉ, Naoko?”

Syaoran mỉm cười vung thanh kiếm lên cao. Ánh đuốc phản chiếu trên thanh kiếm, tạo thành những vết sáng mỏng manh. Thanh gươm của Naoko cũng đã chờ trong tư thế sẵn sàng.

“Đúng vậy!”

“Để trả thù cho Bhamaru và Seiza? Hay cho bản ‘Giao ước’ của chúng ta?”

Naoko không nói, hay ít nhất thì cũng không ai biết Naoko có nói gì hay không. Chỉ biết rằng, tiếng binh khí lại vang lên, nhanh và dồn dập. Nhưng cùng với nó, hơi thở dồn dập của hai đối thủ đều đã thấm mệt. Sau một hồi giao tranh không phân thắng bại, hai người nhảy bật về hai phía, cùng với những vết thương mới, và cả những giọt máu mới.

“Đối với ‘Tứ đại hộ pháp’...” – Naoko lặng lẽ nói, đôi mắt mất đi vẻ thờ ơ cố hữu, thay vào đó là một ánh mắt của “quỷ”, sẵn sàng lấy mạng đối phương – “...Công chúa có vị trí rất quan trọng. Dù mỗi người một cảm nhận khác nhau, nhưng với chúng ta, nếu không có công chúa, ‘Tứ đại hộ pháp’ cũng sẽ không tồn tại đến tận bây giờ. Với Nakuru, đó là ‘tôn sùng’. Hẳn có thể làm tất cả vì công chúa, cũng có thể giết cả người thân của mình, nếu người đó làm gì không phải với công chúa. Trên đời này, sau khi Quốc vương Kinomoto qua đời, Nakuru chỉ nghe lời duy nhất một người, đó là công chúa. Chính Nakuru cũng không bao giờ hiểu được thứ tình cảm kì lạ mà hẳn dành cho công chúa. Một thứ tình cảm không gì có thể thay đổi...”

Hai đối thủ lại bắt chọt lao vào nhau. Tiếng binh khí như tiếng gào thét của tử thần trong bóng đêm bao la. Mưa vẫn rơi. Ngọn đuốc cuối cùng phụt tắt, trả lại cho bóng đêm màu đen vốn có của nó. Trong bóng đen ấy, hai con người lặng lẽ đứng đối mặt với nhau.

“...Còn với Bhamaru, là ‘bảo vệ’. Dù bao nhiêu năm trôi qua, dù công chúa không còn là một cô bé như trước đây, Bhamaru vẫn chăm nom cho công chúa như một người anh, người cha yêu thương em, con của mình. Tình cảm đó... với hẳn không bao giờ thay đổi. Hẳn sẵn sàng hi sinh để bảo vệ công chúa, bất kể vì lí do gì. Nếu là vì công chúa, hẳn có thể chết... Nhưng hẳn quan niệm: ‘Sống để bảo vệ’, vì vậy, hẳn ham muốn sống, thật sự muốn sống. Không giống như Seiza....”

Syaoran mỉm cười gạt thanh kiếm của Naoko sang bên cạnh, đồng thời chém vào tay cô. Máu trào ra. Những vết thương liên tiếp xuất hiện, khi cả hai đối thủ đều đã thấm mệt. Bóng đêm bao trùm không gian, chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo loáng lên của hai thanh kiếm.

“Khi đấu với Seiza...” – Naoko tiếp tục nói – “Chắc hẳn người đã biết tình cảm hẳn dành cho công chúa không đơn giản như chúng ta. Của hẳn, đó là ‘yêu’. Tình yêu đó không phải của một kẻ bảo vệ đối với ‘minh chủ’, mà là tình yêu của một người con trai đối với một người con gái. Tình yêu của hẳn đối với công chúa, chắc hẳn không thua kém người. Nhưng... Tình cảm ấy, Seiza chưa một lần nói ra...”

Trong bóng tối, Syaoran không nói gì, nhưng nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi anh. Phải, anh biết, anh biết rất rõ. Ánh mắt của Seiza khi nhìn Sakura, không chỉ là ánh mắt tôn sùng như Nakuru, cũng không có sự triu mến của Bhamaru. Anh khâm phục hẳn. Hẳn có cách yêu của riêng mình, một tình yêu thâm lặng, kín đáo, không bao giờ nói ra. Hẳn yêu, và hẳn âm thầm giữ tình yêu đó ình, chỉ để bảo vệ cho người mình yêu thương. Nhưng Syaoran cũng căm ghét hẳn, bởi vì hẳn có thể ở bên Sakura bất cứ lúc nào, có thể công khai bảo vệ cô, an ủi cô. Phải chăng vì thế, anh đã ra tay đến mức tàn nhẫn như vậy?

“Người nói rằng, ta giết người để trả thù cho Seiza và Bhamaru, phải không?” – Naoko hơi ngừng lại, đưa thanh gươm lên trước mặt. Gió thổi rì rào, làm tung bay những lọn tóc ngắn. Đôi mắt cô ngập trong bóng tối. Giọng nói như âm vang giữa không gian – “Ta chưa bao giờ hối hận vì cái chết của Seiza và Bhamaru. Đó là vinh dự, là mong muốn của họ, cũng là của ‘Tứ đại hộ pháp’. Nhưng ta hối hận vì đã để công chúa đau lòng. Và ta muốn làm một cái gì đó.... Ba người kia bảo vệ ‘Tính mạng’ cho công chúa, thì ta sẽ là người bảo vệ ‘Tâm hồn’. Ta đã thề, sẽ giữ cho tâm hồn công chúa luôn luôn trong sáng, luôn tinh khiết, một tâm hồn của thiên thần. Nhưng.... ta đã thất bại, thật sự thất bại. Công việc cuối cùng của ta chỉ có thể là GIẾT người!”

Không ai biết trong buổi tối hôm đó, đôi mắt trầm ngâm ẩn mình dưới cặp kính dày có gì biến đổi không, chỉ biết rằng, trong giọng nói ấy có cả nỗi xót xa. Cô muốn giết kẻ đứng trước mặt cô, điều ấy là chắc chắn. Nhưng.... Đó cũng là người con trai cô đã từng thích, đã từng yêu. “Đã từng”? Hay ngay bây giờ, cô vẫn đang yêu hắn?

Nhưng....

Dù thế nào, cô cũng sẽ giết hắn!

“Naoko, mắt người không tốt, phải không?”

“....”

“Coi nè, đây nghe nói là loại kính giúp nhìn tốt hơn. Ta lấy của quốc vương đấy. Người dùng thử xem”

“Seiza, người....”

“Đừng nói nhiều. Cứ thử đi!”

“Ai da.... Seiza, Nakuru, Bhamaru, các con đã làm gì chiếc kính của ta rồi?”

“....”

Cười....

“Ta hiểu mà. Các con đừng lo. Hm, ta cho rằng, mắt ta cũng không được tốt lắm, hay các con cũng đi kiếm cho ta một cái kính nhĩ?”

“Naoko, kể chuyện cho ta nghe nha!”

“VẬY... Chuyện ngôi đền thần ở bờ sông Tomoeda được không?”

“Á... Có... Có... ma không?”

“Không đâu, chỉ có ‘quỷ’ thôi, công chúa!”

Tiếng mưa....

Lặng như rền rĩ.

“Seiza là một kẻ ngây thơ. Vì thế, hắn mới ủng hộ cái kế hoạch ngu ngốc của người. Nhưng với ta, công chúa là cuộc sống. Ta sẽ không để công chúa phải chìm đắm trong hận thù thêm nữa...”

Trong bóng tối, chỉ thấp thoáng ánh sáng loé lên từ thanh kiếm của Syaoran. Giọng anh vang lên lạnh lẽo, không che dấu:

“Kẻ ngây thơ không phải Seiza, mà chính là người, Naoko! Người cho rằng, sau những gì đã xảy ra, người còn có thể giữ gìn sự trong sáng của công chúa Sakura sao? Nơi đây là địa ngục, không phải thiên đường, ‘Thủy thần’ ạ!”

Im lặng. Sự im lặng của tử thần.

“Người biết không, Li Syaoran? Ta.... Đã từng yêu người...”

Cười.

Tiếng vũ khí....

Và bóng đêm...

“Đây là cặp kính ta đã đặt bên Lamia cho con. Với cặp kính này, con sẽ đọc sách dễ dàng hơn”

“Cám ơn Người... Cám ơn Quốc vương! Con sẽ giữ nó suốt đời.. Cho đến khi con chết....”

Ánh chớp chợt loé sáng, mang theo tiếng sét như xé ngang bầu trời. Ánh sáng vụt lên rồi lại phụt tắt, nhưng cũng đủ để soi rõ hai bóng người đang áp sát nhau. Không gian trở nên im lặng đến đáng sợ. Mưa rơi nhẹ trên những nhánh cỏ non. Thời gian dừng lại. Khi ánh sáng vụt tắt, chỉ còn vương vấn lại đâu đây qua những mảnh kính vỡ vụn, một bóng người từ từ ngã xuống.

“Cho đến khi con chết...”

Syaoran ngược nhìn trời, để mặc những giọt mưa phủ vào mặt. Mưa làm bết mái tóc nâu dính máu. Những giọt máu nhỏ theo nước mưa, rơi xuống cỏ, thấm vào trong đất đen. Cười.... Tiếng cười giá lạnh. Lại một người nữa chết dưới tay anh. Rốt cuộc, anh vẫn đang đi đúng “lời thề” của mình, lời thề tiêu diệt Kinomoto.

“ ‘Thủy thần’ của ‘Tứ đại hộ pháp’?”

“Đúng vậy?”

“Ồ? Vậy ra ‘Tứ đại hộ pháp’ là có thật! Thế, chẳng hay ‘Thủy thần’ đến tìm ta có chuyện gì?”

Im lặng.... Trong veo....

“Ta.... muốn..... ‘Giao ước’ với người!”

Máu hoà vào cỏ, vào nước mưa. Cặp kính vỡ tan, nằm lẫn vào những ngọn cỏ đang khẽ khàng lay động. Gió ôm lấy thân hình bất động. Hơi thở biến mất trong làn khói mờ mang của đêm tối...

Nước lại trở về với nước. “Tứ đại hộ pháp”, bốn người giờ chỉ còn một...

Khuôn mặt Naoko nằm nghiêng trong cơn mưa. Lạnh đến tái tê. Mưa lau đi những giọt máu loang lổ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trả lại cho cô vẻ đẹp yên lành đến lặng lẽ. Naoko giống như người con gái đẹp, đang chìm sâu trong giấc ngủ ngàn năm, đợi chàng hoàng tử đến đánh thức. Nhưng mãi mãi, chàng hoàng tử đó sẽ không tới. Bởi hoàng tử không đủ dũng cảm, để vượt qua những thử thách của mụ phù thủy.

“ ‘Giao ước’ à?”

“Đúng vậy!”

“Vậy.... ta sẽ được lợi gì trong cuộc ‘Giao ước’ này?”

“Ta sẽ phục vụ cho người, bất kể khi nào người cần. Mà.... Ta tin rằng, người sẽ cần đến ta nhiều hơn ta cần người. Nhưng bù lại, ta muốn người bảo vệ cho công chúa. Không phải ‘tính mạng’, vì công chúa chắc chắn sẽ sống. Thứ mà người cần bảo vệ là ‘Tâm hồn’ của công chúa. Đừng bao giờ để tâm hồn công chúa nhuộm máu. Không bao giờ....”

.....

“Được thôi! Sakura Kinomoto sẽ mãi mãi là ‘Thiên thần’, cho dù ta trở thành ‘Ác quỷ’....”

Syaoran mỉm cười. Vậy là, bản “Giao ước” đó đã thật sự chấm dứt. Có lẽ nó đã chấm dứt từ rất lâu rồi, từ ngày anh thật sự buộc chặt trái tim Sakura vào vòng xoáy thù hận. Buồn.... Một nỗi buồn đến nao lòng. Anh không biết. Suốt một thời gian dài, anh gắn bó với Naoko, như những người “đồng đội” thật sự. Phải chăng vì thế, anh chợt xót xa?

Mưa trùm lên hai thân hình bất động. Nước mưa rửa trôi máu trên thanh kiếm. Syaoran nhẹ nhàng đưa tay lên vết thương ở bụng. Đau nhói, nhưng không nguy hiểm. Anh đứng im lặng trong mưa, đôi mắt buồn bã nhìn Naoko nằm dưới nền cỏ. Lâu thật lâu....

Lòng trung của “Tứ đại hộ pháp” khiến người ta xót xa.

Trong buổi tối hôm ấy, khi Syaoran xoay người bỏ đi, anh không biết một bóng người từ trên nhảy xuống bên cạnh xác Naoko.....

Tiếng mưa rơi trên mái nhà, tạo thành một âm thanh náo nức, thê lương. Tiếng mưa buồn bã như tiếng khóc than của trời đất, của nỗi đau ngàn đời không bao giờ phai. Mưa giá băng như trái tim những con người đã đóng chặt.

Thành Nam nằm lặng lẽ trong cơn mưa. Cả toà thành bị bao phủ bởi bóng tối bao la, bởi những cơn gió, bởi sự tĩnh lặng của không gian. Những ngọn đuốc soi sáng một góc nhỏ trong thành. Quân lính nhìn trời mưa, rồi thầm khấn nguyện. Nguyện cầu cho, sau cơn mưa trời sẽ sáng đẹp hơn.

Sakura miết nhẹ bức tranh nhỏ Mizuki Kaho đã đưa cho cô. Trong bức tranh ấy, cả ba người đều cười. Trong nụ cười của họ, chất chứa nhiều nỗi niềm riêng. Có lẽ trong những ngày tháng ấy, chưa bao giờ Touya quên nghĩa vụ của mình, quên đi những người của gia tộc Kinomoto, quên mối thù chưa trả. Bởi vì nụ cười của anh, thật sự rất buồn. Buồn đến mức, người vẽ tranh đã dễ dàng thể hiện trên tranh. Trong khi Sakura mất trí nhớ, thì anh vẫn ôm trong tim nỗi đau không bao giờ nguôi. Vậy mà anh đã chết. Chết vì Sakura.

Cả Mizuki Kaho cũng đã chết!

Ngồi một mình trong sự âm u, lạnh lẽo của một căn phòng hoàn toàn xa lạ, nhìn bóng mình in trên tường, Sakura lại nhớ họ. Cô nhớ Bhamaru, lúc nào cũng chạy qua chạy lại, không biết phải làm sao mỗi khi Sakura buồn. Cô đón nhận sự quan tâm của hắn, một sự quan tâm vụng về nhưng chân thành, mà chưa một lần đáp lại. Và hắn đã chết. Hắn đã chết trước khi Sakura kịp nói với hắn lời cảm ơn. Ngày hắn chết, đầu hắn bị treo trước cổng, ngày ngày rửa rủa thân xác hắn – thân xác mạnh mẽ vẫn luôn sẵn sàng đặt Sakura trên vai, đã ghé lưng đỡ những tảng đá đổ nát trong cung điện. Sakura chỉ có thể đứng nhìn. Nhìn cho đến khi, một chút di vật của hắn cũng không có. Chỉ còn lại nụ cười hiền từ hiện hữu trong tim.

Sakura nhớ Seiza, nhớ rất nhiều. Nói theo một cách nào đó, Seiza là người gần gũi với cô nhất trong “Tứ đại hộ pháp”. Hắn xuất hiện bên cạnh khi cô cần, hắn mỉm cười khi cô vui, lặng lẽ ngồi bên cạnh khi Sakura buồn. Seiza luôn là người cho cô nhiều lời khuyên nhất, và cũng là người hiểu cô nhất. “Hoả thần”, nhưng lạnh như băng giá - một chàng trai hào hoa có nụ cười thường trực trên môi. Sakura biết, hắn đã cười khi thân xác hắn bị chém thành trăm mảnh vụn.

Và cô hận. Hận Li Syaoran!

Cô thề với lòng mình, cô sẽ tự tay giết chết Li Syaoran. Cô muốn bảo vệ Nakuru và Naoko, như họ vẫn luôn bảo vệ cô.

Thẳng trong gió, lời thì thầm như nguyện cầu....

“Nao...ko?”

Sakura vùng chạy ra ngoài. Gió đang gào thét như tiếng oán ai. Mưa làm ướt mái tóc nâu dài đang bay nhẹ nhẹ. Mưa nặng hạt, rơi đau buốt trên da.

Tiếng gọi vọng vào đêm tối mịt mùng. Chỉ có gió rít lên từng hồi. Sakura im lặng lắng nghe. Một đêm mưa. Mưa đang khóc thương cho cô, hay mưa đang khóc cho chính mình?

69. Chương 69:thất Trận

Syaoran thở dài nhìn Terada nằm mặt mỗi trên giường. Hắn trở về trong tình trạng hôn mê, và nằm im lìm suốt hơn 10 ngày, tưởng chừng không thể tỉnh lại. Vết thương của hắn quả nhiên không nhẹ. Giống như anh khi bị Sakura đâm ở đảo Hongo, vết thương của Terada không làm hắn mất mạng, nhưng cũng đủ để khiến hắn phải giam mình trong phòng một thời gian dài. Syaoran mỉm cười một cách hứng thú. Sakura đã đủ tàn ác để giết sư phụ của cô - người mà cô tôn kính. Như vậy, cũng đã đến lúc hạ màn trò chơi này.

“Tôi đã nghĩ anh sẽ làm được điều gì đó đấy, Terada!”

Syaoran mỉm cười. Terada hé mắt nhìn, cười một cách hiểu biết:

“Và giờ đây, cậu cho rằng, tôi đã làm được nhiều hơn những gì cậu chờ đợi, đúng không?”

Syaoran mỉm cười, không trả lời:

“Anh và Rika đều thất bại. Tôi phải đến chiến trường phía Tây, nếu không muốn hứng chịu cơn giận của mẹ tôi khi bà thất bại trở về”

“Rika đâu?”

Syaoran thở dài:

“Bị Kinomoto bắt rồi”

Terada bật dậy ngay lập tức. Dù vết thương vẫn chưa lành, nhưng hắn đối với hắn, điều đó không quan trọng. Syaoran không có ý ngăn cản, khi nhìn Terada lao khỏi phòng, anh chỉ gọi với theo:

“Nhờ anh đưa Rika đến Tây điện nhé. Nhớ cảm ơn Amamiya đã chăm sóc cho cô ấy”

Bóng Terada khuất sau tường. “Chắc hắn không nghe thấy rồi!” - Syaoran nhún vai nghĩ thầm, trước khi sai người chuẩn bị ngựa để tới thành phía Tây.

Đã gần một tháng trôi qua, trận chiến ở chiến trường phía Tây vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Li phu nhân và Sonomi Daidouji giao tranh nhau, ăn miếng trả miếng, không bên nào nhân nhượng bên nào. Trong khi các chiến trường phía Đông, Nam đã chuẩn bị cho trận chiến mới thì chiến trường phía Tây vẫn đang ở giai đoạn cao trào và khốc liệt nhất.

Quân Kinomoto của Sonomi Daidouji tiếp tục được tăng cường. Hiyula gửi tin cho Yukito, đề nghị viện trợ. Chỉ sau một ngày từ lúc thư báo được chuyển đi, quân lính từ thành Bắc đã bắt đầu khởi hành đến thành Tây. Từ phía Nam, nhận ra sự khó khăn của chiến trường Tây, Sakura Kinomoto lập tức cho tăng cường quân đội. Trên đường di chuyển, những người dân Clow tình nguyện đi theo quân Kinomoto, làm mạnh thêm cho quân đội.

Trái ngược với quân đội Kinomoto, quân đội triều đình gần như không có sự bổ sung nào. Quân lính chính quy của triều đình đều đã được sắp xếp vào các chiến trường phía Đông, Nam, Tây và cả chiến trường phía Bắc. Riêng cấm vệ quân, Syaoran toàn quyền sử dụng vào công việc canh gác, bảo vệ kinh thành. Cho đến nay, công việc của binh lính vẫn chưa có gì sai sót. Vì vậy, bà Li không muốn rút cấm vệ quân ra chiến trường, làm phá vỡ thế cân bằng hiện có.

Sự dồn ép từ phía quân Kinomoto khiến quân triều đình lâm vào khó khăn, phải vừa đánh vừa lui. Càng ngày, sự thiệt hại của quân triều đình càng lớn. Cảm thấy không thể thắng một cách vẹn toàn như kế hoạch ban đầu, bà Li quyết định tập trung toàn bộ cấm vệ quân đang đóng trong thành, đánh một trận quyết định cuối cùng để kết thúc trận chiến triền miên này.

Hứng sáng ngày thứ 40 của cuộc tấn công kinh thành, quân Kinomoto đóng trong thành phía Tây chợt nghe thấy tiếng thét “Tấn công” từ phe địch. Do đã có sự chuẩn bị trước, Sonomi không hề nao núng, lập tức triển khai trận địa binh lính. Có lợi thế về mặt vị trí và quân đội, quân Kinomoto do Sonomi Daidouji lãnh đạo, nhanh chóng dồn đối phương vào thế bị động.

“Người nghĩ rằng, tấn công bất ngờ thì có thể làm khó cho ta sao? Thật nực cười!”

Sonomi đối mặt với đối thủ của mình bằng nụ cười ngạo nghễ, cao ngạo của kẻ chiến thắng. Li Yelan nghiêng rằng:

“Phải công nhận là người khá lắm, Sonomi Daidouji! Đoán trước được cuộc tấn công của ta, và chuẩn bị trước cách đối phó. Chỉ là gia thần nhưng quả thật người cũng không thua kém ‘Tam gia huyền thoại’ bao nhiêu đâu”

Khuôn mặt Sonomi chợt biến sắc. Đôi mắt bà tối sầm lại trước nụ cười lạnh lẽo của bà Li. Sonomi nói như rít qua kẽ răng:

“Ta là chị của Hoàng hậu Nadeshiko Kinomoto!”

Bà Li cười nhạt, như đang nghe một câu chuyện nhàm chán:

“Phải rồi, người là chị của Hoàng hậu Kinomoto. Nhưng... Nadeshiko là một con bé gốc nghèo, có thể chấp nhận gọi con chó cô ta nuôi là chị”

Nhanh như cắt, thanh kiếm của Sonomi tấn công xuống Yelan. Bà Li nhếch mép cười, lẹ làng tránh sang một bên, làm lưỡi kiếm sượt ngang vào không khí. Bà Li nhìn đôi mắt long lên của Sonomi bằng vẻ giễu cợt. Giọng bà vang lên lạnh lùng:

“Sonomi Daidouji! Bây giờ có lẽ người đang nghĩ rằng, kế hoạch của người đã thành công. Nhưng... người hãy chờ mà xem, ta sẽ không bao giờ để cho người toại nguyện”

Sonomi đã lấy lại vẻ ngoài bình tĩnh. Bà cười khẩy lạnh lùng:

“Người muốn ngăn cản ta sao, Li Yelan?” - Sonomi chợt cười vang - “muốn ngăn cản ta à? Bằng tất cả những gì người đã làm? HA HA HA.... Đồ ngu ngốc!”

Bà Li im lặng, kiên nhẫn một cách nhẫn nhịn chờ Sonomi kết thúc tràng cười dài. Li Yelan chỉ lặng lẽ nhìn, bằng đôi mắt khó đoán, kiên định một cách kì lạ:

“Đúng như những gì người thấy! Và dù người tin hay không, kế hoạch của ta cũng sẽ thành công. Sau tất cả những gì ta đã hứng chịu, ta nhất định sẽ không thể thất bại!”

Không đợi Sonomi kịp cười trước những suy nghĩ ấy, bà Li ngay lập tức tấn công. Sonomi buộc phải chống đỡ. Những vết chém sượt qua trong khi hai người giao đấu. Hai thanh kiếm va vào nhau tạo nên những âm thanh chói tai.

Trong khi đó, quân triều đình đã buộc phải chuyển sang cầm cự trước thế tấn công như vũ bão của quân Kinomoto.

“Ta khuyên cô nương không nên. Cô nương còn yếu, xin hãy giữ gìn sức khỏe”

“THẢ - TA - RA!”

Rika nhăn mặt từng chữ. Người đàn ông già chỉ khe khẽ lắc đầu, thở dài uể oải. Rika đá mạnh chân vào song sắt. Cái nơi được chính cô cho sửa sang lại để giam giữ quân Kinomoto thì giờ lại trở thành thứ ngăn cản cô. Vết thương đã không còn đau nữa. Và cô vẫn sống, dù đã tự sát. Trớ trêu thay, kẻ cứu sống cô, kẻ chăm sóc cho cô trong suốt 10 ngày mê man bất tỉnh, lại là kẻ thù cô cần phải giết. Có thể gọi đây là một vụ “tự sát bất thành”. Trên một lí lẽ nào đó, đến tự sát cũng thất bại khiến Rika thấy nhục nhã.

Amamiya ngồi xuống, nhìn Rika bằng đôi mắt bình tĩnh, lặng lẽ nhưng có cái gì đó buồn bã. Biết không thể làm gì hơn, Rika cũng ngồi xuống chiếc giường tồi tàn trong phòng giam, đối diện với Amamiya qua những song sắt.

“Tại sao lại cứu ta? Các người nghĩ dùng ta làm con tin thì có thể đánh thắng Syaoran sao? Ha ha...” - Rika bật cười thành tiếng - “Lắm to! Syaoran sẵn sàng giết ta ngay lập tức nếu các người đem ta ra làm điều kiện trao đổi. Không cái gì có thể ngăn cản anh ấy đâu, cho dù là người đã sinh ra anh ấy. Không cái gì.... Không một cái gì...” - Rika lẩm bẩm gần như chỉ nói với mình. Bỗng cô ngẩng lên, đôi mắt thoáng xót xa, và có cả ân hận - “Không, vẫn có. Nếu các người đem Sakura Kinomoto ra làm con tin thì Syaoran chắc chắn sẽ đứng sang một bên, mở đường cho các người đi!”

Trong giọng nói của Rika là sự cay đắng không cần che giấu. Amamiya im lặng nhìn cô gái trẻ. Giống như Sakura, mới chỉ hơn 20 tuổi mà nhìn cô dường như đã trải qua rất nhiều những đau khổ trên đời. Cô gái này rất giống ông, mang trong mình nỗi ân hận muộn màng đã không bao giờ có thể sửa chữa. Sự mạnh mẽ, lạnh lùng cô thể hiện ra ngoài không che giấu được nỗi xót xa và sự cô đơn. Khi mê man, Rika đã nói “xin lỗi” trong làn nước mắt.

“Cô nương là người cuối cùng của gia tộc Sasaki, một trong ‘Tam gia huyền thoại’?”

“Vậy thì sao?” - Rika trả lời cộc lốc. Vết thương vừa nhói lên làm cô khẽ nhăn mặt.

“Ta nghe nói, gia tộc Sasaki đều đã chết, cùng quốc vương Kinomoto trong vụ thảm sát 11 năm trước. Tại sao cô thoát chết?”

“Tại sao à?” - Rika chợt hỏi lại trong vô thức. Những kí ức xưa chợt hiện lên, rõ nét như chỉ vừa mới xảy ra - “Tại sao à.....?”

Tại sao??? Cô cũng không biết. Trong buổi sinh nhật của công chúa Kinomoto 11 năm trước, chính mẹ cô đã đưa cô tới một ngôi nhà nằm trong khu phố quý tộc, ngôi nhà có khu vườn rộng mênh mông và bức tường cao tưởng như không nhìn thấy thành phía trên. Mẹ dẫn cô bé 9 tuổi ấy tới căn phòng cao nhất, gạt nước mắt nhìn lại trước khi khoá cánh cửa từ bên ngoài.

“Rika, mẹ xin lỗi! Đến một ngày nào đó, khi hiểu hết những chuyện này, con sẽ hận mẹ vô cùng. Nhưng đây là lựa chọn của mẹ và cũng là số phận của con. Mẹ không cầu xin con tha thứ, nhưng mong rằng, con sẽ hiểu ẹ. Mẹ yêu con, Rika!”

Đã bao ngày tháng, Rika cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không thể nhớ ra những lời cuối cùng mẹ đã nói với cô. 9 tuổi là một độ tuổi quá nhỏ để có thể nhận biết tất cả những gì đang diễn ra. Vậy mà tại sao, bây giờ những lời nói ấy như đang vang lên bên tai cô. Những câu nói trong đau đớn, khuôn mặt ứa đầy nước mắt và cái ôm miết, thật vội vàng.

Rika như bị quay vòng trong mớ kí ức hỗn độn vừa bất chợt trở về. Dường như trong đó còn một cái gì đó. Một cái gì đó rất khủng khiếp.

“Rika Sasaki! Đừng khóc. Con phải mạnh mẽ lên. Gia tộc Sasaki giờ chỉ còn lại mình con. Ta sẽ chăm sóc con, ta sẽ trở thành mẹ của con. Gia tộc Li cũng đã không còn ai. Chúng ta đều là kẻ cô độc. Đừng khóc, Rika! Ta và con, chúng ta sẽ trả thù! Trả thù ẹ con... Trả thù cho chính ta và con...”

Ngày hôm đó, lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất Rika nhìn thấy nước mắt của bà Li.

Trong cái tĩnh lặng tưởng chừng rất bình yên của bầu trời, trong cơn gió rì rào, xào xạc lá cây, vang lên tiếng khóc thương tâm của cô bé 9 tuổi không còn người thân. Trong nỗi đau hoà vào trái tim, người phụ nữ gục đầu vào vai đứa trẻ, nước mắt thấm đẫm vai áo.

Mặn chát....

Giọt nước mắt rơi trên khoé môi hôm ấy, Rika mãi mãi không bao giờ quên....

Mọi thứ quay cuồng trong đầu Rika, tạo thành một dòng xoáy mạnh. Cô ngồi yên, bất động, không để ý đến tiếng gọi của Amamiya. 11 năm nay, dường như có một sự thật đang được che giấu.

“THẢ TA RA!!” - Rika bất chợt lao lại, gào lên. Cô cần phải ra khỏi đây. Cô cần phải gặp bà Li. Cô muốn biết mọi chuyện - những chuyện mà cô luôn cho rằng đã quá rõ ràng, bất chợt gào thét, nhảy múa những điệu nhảy hỗn loạn.

Trước khi Amamiya kịp lên tiếng, từ bên ngoài vọng vào tiếng kêu của quân lính. Có kẻ xông vào trong nhà giam, sẵn sàng mở đường đi bằng thanh kiếm đâm máu trên tay. Amamiya đứng lên, đối mặt với kẻ mới xuất hiện. Rika kinh ngạc không kịp phản ứng: Terada Kinomoto!

Bà Li cảm thấy khung cảnh trước mắt mình như mờ đi. Máu loang lổ trên lớp áo giáp. Hai vết thương liên tiếp do Sonomi Daidouji gây ra khiến bà phải cố gắng lắm mới có thể ngồi vững trên lưng ngựa. Sonomi cười lạnh lùng, tiếp tục những đường kiếm nhanh và mạnh về phía Li Yelan. Bà Li chống đỡ yếu ớt. Bà chỉ có thể đỡ kiếm theo cảm giác. Đôi mắt bà chẳng còn thấy gì, ngoài máu của chính mình. Tại bà chỉ còn vọng lại tiếng kêu thét của quân lính.

Nhanh hay chậm, bà không biết, chỉ biết rằng, thanh kiếm của Sonomi đâm thẳng vào ngực bà một nhát kết thúc. Bà Li nhận ra, cuộc sống đang rời bỏ mình.

“RÚT QUÂN!!”

Tiếng hét của ai đó vang lên, dội lại, át cả tiếng hô xông lên của quân Kinomoto. Quân triều đình rút khỏi chiến trường. Cánh cổng phía Tây khép lại, như đóng chặt một sự thật đáng sợ trong quá khứ xa xăm.

Đã 3 ngày trôi qua, bà Li vẫn nằm mê man trên giường, đôi mắt nhắm chặt, thân hình bất động. Tây điện rối loạn trong bước chân của cung nữ và cả quân lính. Tất cả những thầy thuốc được mời về đều lắc đầu. Những vết đâm quá sâu, luôn nhằm vào chỗ hiểm, lại thêm tuổi tác không ủng hộ, tính mạng bà Li đã không thể níu kéo.

Syaoran ngồi lặng im bên giường mẹ, mái tóc nâu gục xuống. 3 ngày bà Li không thức dậy, cũng là 3 ngày anh không ngủ. Vừa chăm sóc mẹ, lại vừa phải một mình điều hành quân đội bảo vệ kinh thành, Syaoran gần như kiệt sức. Nhưng anh phải đứng vững. Vì mẹ, vì anh, và còn vì rất nhiều người khác.

Bên ngoài, lá vàng lười nhác buông mình xuống con đường vắng. Những cơn mưa bất chợt buồn bã trước khung cảnh tĩnh lặng của kinh thành Tomoeda. Mùa thu đến kéo theo sự tàn úa và vô vọng. Cái vô vọng từ sâu tận trong tim. Bầu trời cao vời vợi và xa thăm thẳm. Đường như, dù nỗ lực đến kiệt sức, con người cũng không thể chạm tay vào nơi xa xôi ấy.

Đúng như dự tính của Syaoran, dù vào được kinh thành, nhưng quân Kinomoto không thể tấn công ngay. Quân Kinomoto từ thành Nam và thành Đông, đúng như dự đoán của vị tướng quân tài ba, đều đã phải dừng lại. Riêng đội quân ở phía Tây vẫn đóng bên ngoài, có thể tấn công bất cứ lúc nào. Từ thành Bắc, quân đội của Yukito Tsukishiro cũng sẵn sàng yểm trợ từ bên trên. Trận chiến được thu hẹp lại trong kinh thành của Clow - vị trí trọng yếu đối với cả hai phe.

Sau cuộc biểu tình, tấn công thành Nam, người dân Tomoeda đều đã di cư đi nơi khác, chỉ còn lại vài gia đình không nỡ rời bỏ nơi đã sinh thành ra mình. Cái tĩnh lặng của không gian càng làm cuộc chiến thêm ác liệt, gay gắt đến nghẹt thở.

Vấp phải sự cản phá của cấm vệ quân bảo vệ kinh thành và triều đình, quân Kinomoto chuyển sang lối đánh du kích. Những cuộc đột kích trong đêm luôn làm quân triều đình phải đặc biệt đề phòng. Những đôi mắt căng thẳng nhìn ra bóng đêm. Những bước chân nhẹ nhàng trên lớp lá khô. Những cuộc truy quét trên đường phố vắng lặng. Chiến tranh, loạn lạc.... Máu cùng nước mắt....

Syaoran thở dài, ngẩng đầu lên. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà kinh thành đã bị biến động mạnh. Từ Tây điện, lắng tai nghe tiếng quạ đập cánh, anh chợt đau lòng trước kí ức không xa. Đã lâu đến thế sao, cái thời kì kinh thành ồn ã với dòng người đi lại, với những tiếng nhạc du dương, tiếng nói cười từ quán ăn, quán rượu.... Đối với anh, thời gian đã ngừng lại mãi mãi, vào ngày hôm ấy, ngày cây hoa anh đào gục đổ trong khu vườn rộng.

Syaoran chợt giật mình nhận ra những ngón tay của bà Li khẽ động đậy. Anh nhào xuống bên bà, lay người bà và cất tiếng gọi trong đau đớn. Bà Li nằm nhỏ bé trong lồng chăn gối dày. Làn da bà tái nhợt nhạt, đôi mắt nhắm chặt. Bà tay gầy gò nắm lại, hằn lên những đường gân xanh. Những nếp nhăn như sâu hơn, rãnh rãnh trên khuôn mặt khắc khổ của người phụ nữ đã một đời chinh chiến trận mạc. Syaoran luôn tôn trọng

mẹ. Dù đối với bà, anh chỉ là công cụ lợi dụng, nhưng bà vẫn là mẹ anh. Và anh yêu kính bà, cho dù có chuyện gì xảy ra.

Bà Li chậm rãi mở mắt. Đôi mắt mệt mỏi, nhìn thẳng vào trần nhà quen thuộc trong căn phòng bà đã từng gắn bó từ hơn 12 năm trước. Mọi thứ vẫn như vậy. Vẫn những bước tường ấy, trần nhà ấy. Vẫn tấm rèm bay nhẹ trong cơn gió cuối thu. Vẫn cánh cửa nặng nề kêu lên ken két. Khung cảnh không thay đổi, nhưng con người đã không còn nguyên vẹn. Không còn nụ cười, chỉ còn nước mắt. Những người năm xưa giờ đều đã đi xa. Chỉ còn lại bà, sống trong đau khổ và thù hận không bao giờ nguôi.

Bà đã sai hay đúng? Trong giờ phút này, bà vẫn không thể trả lời câu hỏi ấy.

“Đừng ngốc nghếch vậy, Nadeshiko. Cậu muốn hi sinh chính bản thân mình sao?”

“Nhưng.... tớ không thể làm hại đến con dân vương quốc Clow. Tớ không thể để họ gặp nguy hiểm”

Nước mắt....

Cậu đang khóc sao?

“Vậy hãy giết ‘người ấy’ đi!”

Lắc...

“Tớ không thể. Tớ không thể....”

Đừng khóc!

Nước mắt của cậu làm tớ rất đau lòng....

“Xin lỗi vì tớ không thể giúp cậu. Dù phải hi sinh cả vương quốc Clow, cả gia đình, cả cuộc sống, tớ cũng phải bảo vệ dòng máu của cậu.... Nadeshiko...”

Uớt....

Là nước mắt của cậu hay của tớ?

“Cầu xin cậu, Midori! Xin đừng làm thế! Tớ xin cậu!!”

Ôm...

Tiếng khóc bật ra qua đôi môi mím chặt

“Tớ phải làm. Đây là số phận của tớ. Đừng khóc nữa, Nadeshiko. Chúng ta buộc phải gạt nước mắt để bước chân trên con đường mà ta chọn. Đúng hay sai, chúng ta vẫn phải tiến lên. Tất cả chúng ta đều đã không còn đường lui”

Tớ yêu cậu, cậu có biết không? Vì cậu, tớ có thể làm tất cả....

“Anh sẽ bảo vệ Clow. Cho dù phải giết Quốc vương và hoàng hậu, anh cũng sẽ bảo vệ Clow”

“Đối với anh, Clow quan trọng thế sao?”

Cười.

“Anh có thể sẵn sàng từ bỏ quyền lực, ngôi vị quốc vương cho Fujitaka, chỉ cần Clow vẫn còn, vẫn đẹp, vẫn phồn thịnh...”

“Cho dù là em sao, Hiroshi?”

“Cho dù phải giết cả em... anh sẽ vực lại Clow, cho dù hi sinh bất kỳ ai...”

“Yelan....”

Cười.

Nụ cười tan trong nước mắt.

“Tớ sẽ giết cậu, Nadeshiko. Dù cậu cầu xin tớ, tớ cũng sẽ giết cậu...”

Máu....

Tung tóe.

Cô bé ngược nhìn đôi mắt lạnh lẽo của người phụ nữ. Máu từ con dao nhỏ chảy xuống. Máu tung lên cùng tiếng cười man rợ.

Chạy đi.

Chạy đi, Sakura...

“Cám ơn cậu.... Yelan....”

Ngã.

Một mạng người. Một giọt nước mắt.

“Tớ sẽ bảo vệ Sakura. Bởi vì.... Tớ sẽ bảo vệ Clow...”

Lời hứa.... Lời thề.... Khi đã nói ra không bao giờ có thể rút lại...

Nước mắt rơi vội vã....

Syaoran kinh ngạc nhận ra nước mắt chan hoà trên gò má bà Li. Lần đầu tiên anh thấy bà khóc. Lần đầu tiên anh biết rằng, mẹ anh đã đau đớn đến nhường nào.

“Ri....ka....”

Người đầu tiên bà Li gọi tên là Rika! Không phải Syaoran!

Anh miết nhẹ bàn tay gầy của mẹ:

“Mẹ! Mẹ sao rồi?”

Bà Li khẽ quay lại. Từ lúc mở mắt đến bây giờ, bà mới nhận ra sự có mặt của Syaoran.

“Rika đâu?”

“Cô ấy không sao. Có lẽ cũng sẽ sớm đến đây thôi”

Bà Li hơi gật đầu, đôi mắt chậm rãi nhắm lại. Bà không ngủ. Bà không thấy mệt. Vết thương trên thân thể chỉ khiến bà tỉnh táo hơn. Có lẽ bà sắp chết. Người sắp chết thường hay nhớ về quá khứ. Chưa bao giờ quá khứ hành hạ bà đến thế.

Syaoran không gọi, cũng không quá vội vã. Anh ngồi im, nắm lấy bàn tay của mẹ trong cái tĩnh lặng đến tuyệt vọng. Nằm im một khoảng thời gian không lâu, bà Li quay lại. Đôi mắt màu hổ phách của Syaoran vẫn chờ đợi. Đôi mắt ấy làm bà chột đau nhói. Nó lạnh quá, tĩnh lặng quá và cũng xa xôi quá.

“Ta sẽ chết..... Syaoran.... Ta sẽ chết....”

“Mẹ.... nghỉ chút đi. Mẹ sẽ không sao đâu!”

Bà li lắc đầu, khẽ đến mức không thể nhận ra.

“Hãy hứa với ta, Syaoran, hãy chăm sóc Rika. Ta đã hứa sẽ chăm sóc nó...”

Syaoran im lặng. Bàn tay anh xiết lấy bàn tay mẹ.

“Con hứa!”

“Và hãy hứa.... Không, con hãy thề với ta... con sẽ tiêu diệt.... tiêu diệt Kinomoto....”

Im lặng...

“Con hứa!”

Khi bà buông người xuống giường, nước mắt ướt trên khoé mắt. Ấy là những giọt nước mắt cuối cùng của một người phụ nữ bất hạnh.

Hơi thở của bà chỉ còn là tiếng thì thầm. Đôi mắt dần trắng dã. Đôi môi bà mấp máy. Nhưng tiếng nói cuối cùng ấy như vang vọng bên tai Syaoran:

“Người duy nhất.... người nắm.... giữ.... sự thật.... W..e..i....”

Syaoran cứ ngồi im như vậy khi bà Li trút hơi thở cuối cùng. Anh vuốt nhẹ mắt bà, rồi đắm mình trong cái tĩnh lặng đáng sợ của không gian. Bàn tay anh vẫn nắm chặt tay mẹ, cảm nhận thân nhiệt của bà đang mất dần.

Anh ngồi đó, mái tóc nâu rũ xuống buồn bã.

Lâu thật lâu....

Người nắm giữ sự thật.... Wei....

70. Chương 70: Người Nắm Giữ Sự Thật

Sau khi bà Li qua đời, Syaoran một mình chỉ huy toàn bộ lực lượng quân đội trong kinh thành, cùng với sự giúp đỡ hời hợt của Terada. Tình hình kinh thành vẫn không có gì tiến triển. Dưới sự sắp đặt tài tình của Li Syaoran, quân lính Kinomoto vẫn không có cách gì tiến vào sâu hơn, chỉ có thể hoạt động ở một phạm vi nhất định. Mọi cuộc tấn công trở nên vô hiệu. Cổng thành Tây vốn đã là một nơi khó khăn, giờ dần trở thành vô vọng. Tuy nhiên, quân của Sonomi vẫn bao vây bên ngoài, chờ đợi thời cơ tấn công, đồng thời “Canh chừng” quân đội triều đình tại kinh thành. Cuộc giao tranh diễn ra trong thế cầm cự đối với cả hai phe.

Lúc này, mùa đông đã lạnh lẽo đến. Một mùa mới, mang theo một niềm hi vọng mới. Nhưng niềm hi vọng ấy dường như đang bị đóng băng lại dưới những bông tuyết rơi lạnh giá. Để rồi, mùa đông lại vội vã qua đi... Mùa xuân đến khi không có người mong chờ.

Rika đã đứng như vậy rất lâu, rất lâu trước mộ bà Li. Khi cô về đến thành Tây, điều duy nhất còn đọng lại trong tâm trí cô, là hình ảnh Syaoran ngồi gục đầu bên cạnh thân xác lạnh ngắt của mẹ, bàn tay nắm chặt. Cô không biết anh đã ngồi như thế bao lâu, nhưng khi chạm vào mái tóc nâu rối bời, khi nhìn khuôn mặt hốc hác của anh, cô chợt thấy gò má mình nóng hổi. 12 năm nay, kể từ lần cuối cùng cô khóc trên bờ vai bà Li, Rika đã cố gắng không để mình rơi nước mắt trước mặt người khác, đặc biệt là Syaoran. Nhưng hôm ấy, ôm thân xác lạnh ngắt của bà Li, nước mắt đã không thể kềm lại được. Nước mắt rơi ướt đầm áo, mặn chát trên khoé môi. Giống như 12 năm về trước, tiếng khóc thương ấy lại vang lên trong một không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Nhưng lần này, người phụ nữ đã ôm lấy cô 12 năm trước, giờ lại bất động trong vòng tay cô.

Đám tang của phu nhân Li Yelan được tổ chức đơn giản. Người ta vội vã chôn bà xuống, rồi lấp đất lên, như đang sợ một thứ gì đó. Không có quan tài, chỉ có tấm chăn bọc xác. Bà trở về lòng đất, khi nước mắt vẫn còn ướt khoé mi. Một đám tang buồn, trong thời loạn lạc.

Rika nhìn bông tuyết trắng lạnh lẽo rơi trên lớp đất ẩm. Lạnh lẽo quá! Cô quạnh quá! Ngồi mộ nào cũng buồn bã như vậy sao? Không có khói hương. Lớp đất lạnh không có cả cây cỏ. Chỉ có gió và cát.

Rika chỉ đứng nhìn, không khóc. Cô đã khóc rất nhiều, rất nhiều rồi. Trước đây, Rika không bao giờ nghĩ sẽ có lúc mình rơi nước mắt vì người phụ nữ đang nằm dưới mộ ấy. Cô đã từng nghĩ, cả bà, cả cô, đều chỉ đang lợi dụng đối phương, như những con cờ trên một bàn cờ sinh tử. Nhưng đến bây giờ cô mới hiểu, sự nuôi dưỡng bà dành cho cô, cô đã khắc sâu vào tận trái tim.

“Tĩnh lại, mẹ đã gọi tên cô. Bà dặn tôi chăm sóc cô”

Tại sao bà gọi tên cô khi tỉnh lại? Rika mãi mãi không bao giờ biết. Cô muốn hỏi bà rất nhiều chuyện. Cô biết rằng, có một sự thật vẫn đang được che giấu suốt 12 năm qua, nhưng sự thật ấy thế nào? Năm xưa, mẹ cô đã làm gì? Người phụ nữ mà cô không còn nhớ mặt ấy, Midori Sasaki, đã hi sinh cả con gái mình vì ai? Tất cả những chuyện ấy, chắc chắn chỉ mình bà Li biết. Nhưng bây giờ, sự thật đã được vùi sâu xuống năm mồ lạnh lẽo kia.

Thở dài, Rika dùng tay bới đất, chôn xuống cạnh mộ một cây hoa anh đào. Cây nhỏ, chưa có hoa, nhưng lại hứa hẹn một cành cây tràn ngập màu hồng sau này. Cành hoa anh đào này do tể tướng Amamiya đưa cho cô, khi cô trở về cùng Terada. Ông không nói lí do, chỉ chìa nó ra và mỉm cười. Cô không hiểu ý nghĩa của nụ cười ấy, nhưng cô hiểu rất rõ ý nghĩa của cây hoa đào được trồng bên ngôi mộ lạnh. Rika đã trồng nó trước khung cửa sổ, cho đến bây giờ, khi cây hoa nhỏ bé đủ mạnh mẽ để có thể sống một mình giữa thời tiết giá lạnh.

“Tại sao lại là hoa anh đào?”

Tiếng nói vang lên sau lưng Rika. Âm điệu trầm buồn ấy, cô biết là của ai. Cô không quay mặt lại. Cô sợ, cô sợ phải đối diện với một khuôn mặt hốc hác, gầy gò, hẳn lên sự mệt mỏi. Cô sợ phải nhìn thấy đôi mắt hổ phách buồn thương đến nao lòng. Cô sợ phải nhìn nhận tội lỗi của mình.

Syaoran tiến lại gần bên cạnh Rika, đôi mắt nhìn xuống ngôi mộ và cây hoa một cách hồ hững. Cái nhìn ấy giá lạnh đến đau lòng. Không còn là Syaoran có nụ cười dịu dàng, đôi mắt trong veo mang một vẻ bất cần nhưng cũng đầy cảm thông. Syaoran đó đã chết, cùng cây hoa anh đào trong khu vườn rộng mênh mông năm ấy.

“Tôi nghĩ cô rất ghét hoa anh đào”

Syaoran mân mê chiếc lá xanh non mới nhú. Đôi mắt anh, chẳng rõ buồn vui. Đối với anh, Rika đã không còn có cảm giác như ngày xưa. Theo năm tháng, tình cảm ấy đã trôi vào dĩ vãng. Cô đã nhận ra, Syaoran không phải dành cho cô. Mãi mãi, anh chỉ thuộc về một người. Anh sinh ra vì người ấy, sống vì người ấy, và chết cũng vì người ấy - người con gái mang tên loài hoa mùa xuân: Sakura. Chỉ tiếc rằng, Rika đã nhận ra quá muộn màng.

Syaoran chợt thở dài:

“Bây giờ cô định làm gì?”

“Làm gì à? Tất nhiên là vẫn tiếp tục công việc ‘trả thù’ cho gia tộc. Mặc dù.... Tôi muốn hỏi mẹ kĩ hơn về vụ thảm sát năm ấy, nhưng có lẽ, từ khi mẹ chết đi, không ai còn có thể trả lời tôi được nữa!”

“Không, vẫn còn một người” – Rika kinh ngạc quay lại nhìn Syaoran. Anh hơi nhú mày, dường như đang cố gắng nhớ lại một điều gì đó – “Trước lúc nhắm mắt, mẹ có nói: ‘người nắm giữ sự thật, Wei!’ Tôi nghĩ, người tên Wei này là người duy nhất có thể cho chúng ta biết toàn bộ câu chuyện”

“Wei? Đó là ai?”

Syaoran vò tóc:

“Tôi nhớ đã từng nghe cái tên này ở đâu đó. Nhưng.... Là ở đâu?”

Syaoran nhắm mắt lại, lục tìm trí nhớ. Cơn gió lạnh quét ngang khuôn mặt anh. Mùi nhựa, mùi lá từ cây hoa anh đào phảng phất không gian. Mùi hương và hơi lạnh xoáy mạnh tâm trí anh, mang anh trở về một ngọn đồi cao, có những cây hoa anh đào chỉ xuất hiện khi màn đêm buông xuống. Có người con gái ngủ an lành bên cạnh. Quá khứ ấy khiến trái tim anh chợt thất lại. Anh từ từ mở mắt ra. Buổi tối hôm ấy, sau khi bị một người lạ mặt tấn công, người con gái đó đã nhắc tới cái tên Wei - người đã dạy cô võ thuật và cũng là người đã chăm sóc cho cô.

“Wei... Ông ta... đã chết!”

Rika ngạc nhiên. Nhưng cô không hỏi. Không phải cô không muốn hỏi, mà vì cô biết, câu hỏi ấy sẽ không có lời giải đáp.

Wei đã chết. Và sự thật lại ngủ vùi trong quá khứ!

Syaoran và Rika, hai người đứng yên lặng bên ngôi mộ nhỏ bé, quạnh hiu, không ai nói gì. Đôi mắt Syaoran nhìn vào cây hoa anh đào, lạnh lùng và vô cảm. Đôi mắt của loài ác quỷ đã đập vỡ tất cả những gì thân yêu nhất.

“Tại sao cô trồng hoa anh đào?”

Anh chợt hỏi lại. Câu hỏi được anh đưa ra ba lần, nhưng Rika vẫn chưa trả lời. Cô nhìn anh, thở ra khe khẽ:

“Bởi vì.... Tôi muốn nối lại sợi dây đã cắt đứt trước đây!”

Syaoran quay nhìn cô, rồi bỗng bật cười khe khẽ. Anh bẻ gãy một cành cây non nớt, đưa cho Rika:

“Cô thử nối cành cây này lại xem, Rika. Nếu không nối lại được, cô nên chặt cây hoa này đi. Bởi vì.... Sợi dây ấy đã biến mất rồi!”

Syaoran xoay người bỏ đi, để mặc Rika sững sờ với cành cây trong tay. Đôi mắt cô chưa bao giờ buồn như thế. Nỗi đau của một tội lỗi không được tha thứ.

Mùa xuân vẫn ngập tràn hơi lạnh.

Hoa anh đào, lay trong gió...

Rika chậm rãi bước trên khoảng sân trống. Lặng lẽ, và nuối tiếc. Quá khứ khiến con người ta đau lòng. Đột nhiên, cô thấy nhớ căn nhà ấy, ngôi nhà nằm yên tĩnh bên khu phố quý tộc, với những bức tường cao khuất ánh mặt trời, khu vườn rộng mênh mông cùng những tán cây lúc nào cũng rủ lá. Những cành cây vô tình cuốn bay chiếc mũ của một cô bé bỏ ngõ khi lần đầu tiên đặt chân vào. Rồi cũng chính những cành cây ấy, mỗi tối hát vang lên bài ru hiền hoà, đưa cô bé vào giấc ngủ say.

Nơi đó là căn phòng cao nhất của ngôi nhà. Đối với một đứa trẻ, căn phòng đó dường như nằm trên tầng mây, không thể nhìn thấy mặt đất. Bước vào và nhìn quanh, chợt thấy lòng trống trải đến vô vọng. Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa và tiếng gió, tiếng những cành cây xào xạc bên khung cửa sổ, tiếng chim câu đập cánh bay đi. Đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn chim bướm bay qua, ngày này qua ngày khác, chẳng mấy chốc, lá đã đổi màu. Với tay ra ngoài, hứng lấy một bông hoa, rồi lặng lẽ nhìn cánh hoa tàn úa dần. Ngược mắt lên, chợt thấy tuyết đã rơi. Ngày cứ qua, thời gian cứ dần trôi.

Tuổi thơ của Rika vẫn tĩnh lặng như thế. Đôi mắt bé thơ hàng ngày chăm chú quan sát bên dưới. Buồn mênh mang. Và đến một ngày, bên khung cửa sổ ấy, chợt xuất hiện một nụ cười. Một nụ cười đượm màu nắng. Nụ cười ấy bất ngờ xuất hiện cùng tiếng reo vui của bầy chim. Chính nụ cười trong nắng đó đã kéo cô bé Rika trở về với cuộc sống, kéo cô bé ra khỏi căn phòng lúc nào cũng lặng lẽ. Và từ lúc đó, đôi mắt hồn nhiên đã biết chờ đợi. Chờ đợi một bóng người bước qua ngưỡng cửa, cho dù người đó đã không còn nhớ đến một con nhóc ngồi im lặng bên khung cửa sổ.

Bước đi trong dòng kí ức, khi bình tĩnh, Rika nhận ra bước chân vô tình đã đưa cô đến căn phòng ấy – nơi duy nhất trong cả Tây điện khiến cô chợt có cảm giác bình yên. Đứng trước cánh cửa vẫn khép chặt, bỗng thấy mọi lo lắng, ưu phiền tan biến, chỉ còn lại một chút đau nhói, nhưng rất nhẹ.

“Ồ, vào đi chứ?”

Một giọng nói trầm trầm vang lên khiến Rika giật mình. Cô đẩy cửa bước vào, thấy nụ cười như sưởi ấm trái tim lạnh giá.

“Đến thăm tôi à, Sasaki? Thật vinh dự!”

Terada ngồi trên giường, mỉm cười nhìn Rika. Vẫn là nụ cười nhẹ nhàng ấy. Rika im lặng bước vào trong. Cô không còn cố gắng phủ nhận sự thật là Terada đã rất nhiều lần cứu mạng cô. Hắn đi theo cô, lặng lẽ bảo vệ cô. Và hắn cũng là người đã ở bên cạnh lúc Rika đau khổ nhất. Syaoran nói, Terada bị thương nặng, nhưng đã lao đi ngay khi nghe nói cô bị bắt. Và hắn lại cười, cười như chưa từng đau.

“Vết thương của anh sao rồi, Terada?”

Đôi mắt sắc sảo của Terada nhìn thật sâu vào khuôn mặt nhợt nhạt của Rika. Có lẽ cô đã quá mệt mỏi. Mệt mỏi bởi những trận chiến, mệt mỏi với chính những tình cảm của mình.

“Tôi thì ổn, nhưng cô thì không. Có vẻ như... ‘Một cuộc gặp gỡ mong đợi, và một cái kết thúc không được trông chờ’, phải không?”

Rika thở dài khe khẽ. Cô không ngạc nhiên như trước nữa. Giờ đây, sự nhạy bén của Terada khiến cô dễ chịu. Hắn luôn hiểu rõ cô, còn hơn chính bản thân cô.

“Tôi vừa từ mộ mẹ về!”

“Àh...” – Terada gạt gù hiểu biết – “Cô đã trồng cây hoa anh đào ở đó chưa? Syaoran biết chứ? Cậu ta nói sao?”

Rika mím môi, nén chặt tiếng thở dài:

“Tôi nghĩ chẳng thể thay đổi được gì. Nhưng... tại sao anh lại muốn tôi trồng ở ngoài mộ?”

“Chẳng phải ngoài đó rất trống trải sao?”

“Đó không phải lý do” – Rika cau mày nhìn Terada.

Terada mỉm cười. Trong đêm mùa thu phẳng phất lạnh, khi hắn xông vào thành trì của quân Kinomoto để cứu Rika, thì cô đã được chăm sóc rất cẩn thận và đang hoàn toàn khỏe mạnh. Vị tướng quân bên ấy lập tức giao Rika lại cho hắn, và còn dặn dò cách chăm sóc. Đó là một người tốt! Hắn biết điều đó.

“Bảo Sasaki cô nương đi lấy ngựa, hình như cậu có chuyện muốn nói với ta?”

Cười.

Và một thoáng im lặng.

“Ngài là Tướng quân nổi tiếng Amamiya của Tatan?”

“Phải!”

“Và là.... phụ thân của Hoàng hậu Nadeshiko Kinomoto?”

Im lặng.

“Tôi nói đúng, phải không?”

Xào xạc. Gió...

Và tĩnh lặng!

“Cậu là ai?”

“Tôi là con trưởng của Đại trưởng lão Kinomoto, cũng là kẻ được lựa chọn từ thần điện để bảo vệ công chúa Sakura Kinomoto!”

“Vậy.... Tại sao cậu phản bội Kinomoto?”

Cười.

“Lòng trung thành có rất nhiều cách thể hiện. Tôi chỉ chọn ình cách mà tôi thấy thích hợp nhất thôi!”

Im lặng.

“Để tôi kể Ngài nghe, câu chuyện về một mối thiên tình sử gắn liền với hoa anh đào...”

.....

“Có lẽ tôi đã hiểu, tại sao Sasaki lại nói ‘Xin lỗi’ lúc hôn mê. Và.... Tôi cũng hiểu, thế nào là ‘nghịch chương’...”

.....

.....

“Sasaki cô nương. Tôi tặng cô cây hoa anh đào này. Hãy sửa chữa lỗi lầm khi còn đủ thời gian...”

“Cô muốn biết lí do trồng cây hoa bên mộ Li phu nhân à, Sasaki?” – Terada mỉm cười hỏi.

“Hm? Tại sao?”

“Có hai lí do. Thứ nhất, hoa anh đào là loài hoa phu nhân thích nhất. Điều này chắc chắn cả cô và Syaoran đều không biết. Và thứ hai, mộ bà Li là nơi mà Syaoran hay tới nhất”

Rika lắc đầu:

“Vô ích thôi! ‘Syaoran’ đã chết rồi. Anh ấy muốn chặt cây hoa đi. Tôi sợ rằng, tự anh ấy sẽ chặt nó đi”

“Hắn sẽ không chặt đâu!” – Terada cười một cách chắc chắn – “Hắn sẽ không làm thế. bởi vì... Hắn vẫn không thể xuống tay. Mà ngược lại, hắn sẽ ra đó nhiều hơn.... để tìm sự an ủi...”

Rika nhìn Terada ngạc nhiên. Hắn có gì đó rất tự tin, và luôn tin tưởng vào những suy đoán của mình. Chẳng biết từ bao giờ, Rika đã đặt lòng tin vào hắn. Cô nghĩ hắn đúng. Đúng trong mọi trường hợp.

“Anh là ai?”

Câu hỏi buột ra khỏi miệng Rika trước khi cô kịp suy nghĩ. Cô đã hỏi câu ấy, rất nhiều lần, rất nhiều. Nhưng câu trả lời chung cho tất cả, chỉ là một nụ cười muôn thuở thường trực:

“Tôi chỉ là một người khách qua đường, thích chuyện thú vị thôi”

Vẫn luôn như thế, không bao giờ thay đổi....

Tại sao không thể nói cho tôi biết?

Bởi vì...

Lòng trung của anh đối với công chúa Kinomoto lớn hơn rất nhiều, phải không?

“Anh.... biết rõ cuộc thăm sát 12 năm trước, phải không?”

“Rõ hơn nhiều người”

“Vậy sao không nói?”

Terada chỉ mỉm cười. Rika nhìn Terada dò xét. Hắn biết, chắc chắn hắn biết một điều gì đó, hoặc chính hắn là người nắm giữ chìa khoá của cánh cửa quá khứ. Nhưng hắn không nói gì, chỉ dựa đầu vào thành giường, nhìn xa xăm.

Thoáng ngập ngừng, Rika lên tiếng:

“Ừm... anh biết một người đàn ông tên là Wei chứ?”

Lần đầu tiên kể từ lúc quen biết hắn, Rika thấy Terada chững lại. Nhưng chỉ một thoáng ngắn ngủi trước khi đôi nụ cười lại trở lại trên môi hắn.

“Đó không phải là việc cô cần quan tâm đâu, Sasaki!”

“Vậy đó chắc không phải là việc tôi không được phép biết phải không?”

Terada nhún vai:

“Cũng có một phần như thế. Dù sao thì... chuyện đó giờ cũng không còn là bí mật nữa. Người mà cô hỏi đã chết. Một người đã chết, theo cô, có thể làm được gì?”

“Một người đã chết...” – Rika nhắc lại, như một lời khẳng định hơn là một câu hỏi – “Nếu đó không phải là bí mật, anh có thể nói cho tôi biết về người đó chứ?”

“Tôi nghĩ là cô đã biết chứ?”

Terada cười đầy hiểu biết. Rika mím môi. Cô cần phải kiên nhẫn. Đối với những người như Terada, cần phải biết kiên nhẫn. Người tên là Wei ấy... Một người cô không biết, phải chăng đã mang theo một bí mật xuống mồ sâu?

“Wei... Đó là một truyền thuyết... Một truyền thuyết mà chúng ta chỉ được nghe kể lại....”

Nhiều tháng bao vây kinh thành mà không hoạt động được, Sakura cảm thấy vô cùng nóng ruột. Sự kiên nhẫn của cô không phải không có giới hạn. Cô đã chờ đợi, cô đã nghĩ, chỉ cần vào được kinh thành, cô nhất định sẽ gặp được “người ấy”. Nhưng cuối cùng, cô bị cầm chân ở đây mà không nhúc nhích được. Tưởng là nắm thế chủ động, rốt cuộc, Kinomoto lại là bên bị động, có thể bị tấn công bất cứ lúc nào nếu sơ suất.

Tận dụng khoảng thời gian gần một năm phải chiến đấu trong thế giằng co với triều đình, quân đội Kinomoto nhanh chóng đưa lực lượng xuống các vùng đất khác trong địa phận Clow, kết hợp với người dân, vùng lên đấu tranh. Hầu hết Clow đều trở về tay Kinomoto. Sakura đưa người xuống cai quản đất đai, và giúp đỡ dân chúng bắt tay vào gây dựng lại đất nước.

Cuộc chiến trong kinh thành vẫn không có nhiều chuyển biến. Từ phía Nam, tướng quân Amamiya gửi báo cáo về, cũng không có gì khả quan. Chủ ý đánh du kích thực hiện những cuộc tấn công nhỏ để tiến vào từng bước bất thành, chỉ giúp quân triều đình cảnh giác hơn và làm quân Kinomoto thêm thiệt hại. Cổng thành phía Tây vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị suy chuyển. Sonomi Daidouji và đội quân của bà vẫn đang chờ đợi. Nhưng Sakura biết, điều đó là vô vọng, bởi cổng thành Tây do Syaoran trực tiếp chỉ huy. Hơn nữa, điều đáng lo ngại nhất chính là nhuệ khí của quân lính. Sự chờ đợi làm họ nản chí, có thể làm những chuyện liều lĩnh, ảnh hưởng đến quân đội. Việc cần nhất hiện nay là tìm được cách giải quyết tình trạng tiến thoái lưỡng nan này. Khi mùa đông đang đến dần, nếu quân triều đình còn cố thủ, Kinomoto chỉ có cách liều mạng để kết thúc cuộc chiến. Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc, mọi nỗ lực của cô suốt bao lâu nay có thể mất hết.

Thành Bắc là nơi duy nhất không có đường thông với kinh thành, nhưng cũng là nơi có vị trí chiến lược quan trọng nhất, được Kinomoto lựa chọn làm doanh trại, cung cấp lương thực, vũ khí cho toàn quân đội. Sau khi sắp xếp nhiệm vụ cho các tướng lĩnh, Yukito theo chân đoàn lương thực vào kinh thành. Nghe tin “Thủy thần” Naoko chết, anh thật sự lo lắng cho Sakura.

“Phong thần Nakuru ta còn ở đây, làm sao lại có chuyện ta để công chúa làm những việc nguy hiểm được chứ?”

Nakuru cẩn thận khi gặp Yukito. Yukito chỉ mỉm cười. Dường như thời gian trôi qua đã làm con người biến đổi rất nhiều. Nakuru bây giờ không còn giống với một “Phong thần” nóng nảy anh gặp cách đây 12 năm. Hắn vẫn tỏ ra bất cần, vẫn nói chuyện theo kiểu “Ta đây là kẻ đứng trên”, nhưng đôi mắt hắn đã thay đổi. Yukito đọc được trong đôi mắt ấy, giờ đây, mối bận tâm của hắn không phải chỉ duy nhất “Minh chủ” – công chúa Sakura.

“Đừng nhìn ta rồi cười bí hiểm như thế, ghê phát ớn! Nếu ngươi đến đây chỉ vì muốn ngăn công chúa làm những điều dại dột thì ngươi có thể về được rồi, quân sư Yukito Tsukishiro. Có ta ở đây là quá đủ. Hơn nữa, công chúa đủ thông minh để biết mình phải làm gì. Về đi!”

Yukito nhún vai hờ hững:

“Như vậy thì tốt. Ta tưởng ngươi đang ở chỗ tướng quân Amamiya chứ? Không yên tâm nên lại trở về đây à? Với lại... ta đã trốn công tới đây, ta cũng muốn thăm Sakura chút.”

“Công chúa khoẻ lắm. Về đi!”

Yukito lắc đầu, không nói, tiếp tục đi vào trong, bất chấp sự ngăn cản của Nakuru. Hắn gầm lên tức giận. Xưa nay, “Tứ đại hộ pháp”, đặc biệt là Nakuru, rất ghét kẻ nào không tuân lệnh.

Nakuru rút kiếm, rồi bỗng khựng lại. Sakura bất chợt xuất hiện trước mặt hai người:

“Anh Yukito!”

Cô gần như reo lên khi nhìn thấy Yukito. Anh dịu dàng xoa đầu cô em gái nhỏ. Đúng là cô vẫn khoẻ, nhưng gầy đi rất nhiều.

“Sao anh đến đây mà không vào?”

“Àh, vì em có một người hộ vệ rất tuyệt!”

Yukito hấp háy mắt nhìn Nakuru. Hắn đã vội vàng tra kiếm vào vỏ, nhìn công chúa một cách chờ đợi. Nhưng Sakura không để ý đến điều đó. Cô khẽ cười, mái tóc nghiêng nghiêng:

“Tất nhiên rồi! ”Tứ đại hộ pháp” là những người hộ vệ tuyệt vời nhất!”

Yukito mỉm cười. Anh nhận thấy, Nakuru cũng khẽ cười. Nhưng nụ cười ấy ẩn chứa sự xót xa và khó xử.

Yukito chặc lưỡi khi Nakuru biến mất để chuẩn bị phòng theo lệnh Sakura.

“ ‘Phong thần’ của chúng ta có vẻ đã trở nên trầm tư hơn”

Sakura cười, nhưng không nói. Đôi mắt cô chợt tối sầm lại, khiến Yukito không khỏi giật mình. Anh biết, cái chết của Naoko đã tác động không nhỏ tới Sakura, dù cô không thể hiện ra.

“Nakuru và Hiyula rất giống nhau” – Yukito khẽ thở dài – “Tâm trạng của họ, quả thật không thể tháo gỡ. Họ không biết lựa chọn giữa ‘hận thù’ và ‘trung thành’...”

Sakura nhìn Yukito bằng đôi mắt xanh thăm thẳm, nhưng không nói. Anh vỗ nhẹ lên đầu cô, mỉm cười dịu dàng. Đúng lúc ấy, Nakuru bất ngờ xuất hiện trở lại bên cạnh hai người, thông báo đã chuẩn bị phòng cho Yukito.

“Cám ơn, ‘Phong thần’” – Yukito mỉm cười – “Nhưng... thật ra cũng không cần phải làm thế đâu. Ta chỉ đến thăm Sakura một chút rồi về thôi...”

“CÁI GÌ??” – Nakuru gầm lên

“Và còn nữa...” – Yukito bình thản nói tiếp – “Sakura, anh muốn em xem vật này!”

Yukito lôi ra một tập giấy đã được đóng lại và một chiếc lọ nhỏ. Sakura nhìn anh, chờ đợi.

“Em biết bà Li đã chết chứ?”

“Vâng. Em mới nghe nói, nhưng không biết thực hư thế nào?”

“Thành Bắc là nơi tiếp nhận mọi thông tin từ kinh thành nhanh nhất. Li phu nhân – Li Yelan đã chết dưới tay Sonomi Daidouji”

“Ôi, Thật vậy sao?” – Nakuru nói bằng giọng gần như reo lên.

Yukito gật đầu xác nhận. Nakuru nhảy lên vui mừng. Đối với hắn, Li phu nhân là kẻ thù lớn nhất, là kẻ hắn muốn giết nhất. Hắn không thể giấu nổi sự vui sướng của bản thân khi nghe tin. Hắn cảm thấy, Sonomi Daidouji thật sự là một anh hùng.

Trái lại, Sakura chỉ gật đầu, như một cách tiếp nhận thông tin. Khi nghe tin Li phu nhân đã chết, suy nghĩ đầu tiên của cô không phải vui mừng. Trong thoáng chốc ấy, cô đã nghĩ đến cảm nhận của Syaoran trước tiên - của một đứa con mất mẹ. Và cô bỗng lo lắng. Cô muốn gặp anh, thật sự rất muốn gặp anh, chỉ để xác nhận anh vẫn ổn. Cô đã hi vọng, một hi vọng tội lỗi: Đó là thông tin sai, bà Li vẫn còn sống. Bởi vì, người phụ nữ ấy là người thân cuối cùng của Syaoran.

Khi Yukito xác nhận lại thông tin đó, Sakura bỗng cảm thấy buồn, và một chút day dứt. Buồn, vì một thứ rất mơ hồ. Cô hận Syaoran, rất hận. Anh đã giết rất nhiều người thân của cô, giết cả ba người trong “Tứ đại hộ pháp” - những người cô yêu thương nhất. Vậy tại sao cô lại lo lắng cho anh? Và day dứt, vì một cảm giác dấy lên bất chợt. Cái chết của bà Li, dường như là một sai lầm.

“Nếu không có gì bất thường thì anh cũng không định đưa em sớm thế này, nhưng giờ thì đành phải cho em biết. Nakuru, người có thể ra ngoài canh chừng giúp ta được không?”

Nakuru phản đối, nhưng ngay khi nhận được ánh mắt của công chúa, hắn khẽ cúi đầu rồi biến mất, không quên ném lại cho Yukito một ánh nhìn nẩy lửa.

“Chuyện anh định nói... Ngay cả Nakuru cũng không thể biết sao?”

“Ừ. Không một ai được biết, cho dù là Nakuru. Em...” – Yukito ngáp ngừng – “....Sakura, em biết trong chúng ta có kẻ phản bội chứ?”

Yukito cố gắng quan sát phản ứng của Sakura khi anh thốt lên câu “Kẻ phản bội”, nhưng vô ích. Đôi mắt Sakura lặng lẽ nhìn về phía trước. Mái tóc nâu dài, loà xoà như che khuất đi đôi mắt vẫn giữ nguyên vẻ tĩnh lặng. Nhưng anh biết, tâm hồn cô không phẳng lặng như vẻ bề ngoài. “Kẻ phản bội”, kẻ đã gián tiếp giết cả gia tộc Kinomoto, các đại trưởng lão, những người dân vô tội, và cũng là kẻ nhúng tay vào cái chết của Bhamaru. Sakura chắc chắn muốn tìm giết kẻ đó, hơn bất kì ai.

“Em biết”

“VẬY... Em có bao giờ thử đoán, kẻ đó là ai không?”

Một khoảng lặng trôi qua, dài như vô vọng. Yukito chờ đợi, đợi đôi mắt của Sakura sầm tối. Nhưng đôi mắt ấy vẫn lạnh băng, vô cảm:

“Không phải là đoán. Mà là chắc chắn!”

Khuôn mặt của Yukito hơi sưng lại, đầy kinh ngạc. Có lẽ anh không ngờ, cô gái ngây thơ anh gặp cách đây 7 năm, giờ lại có thể bình tĩnh đón nhận sự thật như thế.

“VẬY tại sao em vẫn để ‘kẻ đó’ ở lại?”

Sakura mỉm cười, nhưng chua chát:

“Bởi vì em đã hi vọng... Em đã hi vọng ‘người ấy’ sẽ cho em biết sự thật, cho dù đó là một sự thật đau lòng...”

“Và bây giờ....”

“Em đã thất vọng” – Sakura cười, lặng lẽ - “Hôm nay nếu anh không đến, có lẽ em cũng sẽ viết thư cho anh, Yukito. Hôm nay, chúng ta sẽ đến một nơi. Nơi cuối cùng của cuộc chiến....”

Yukito khẽ cười, nhẹ nhàng. Anh nhìn cô công chúa nhỏ bằng đôi mắt dịu dàng, nhưng buồn bã. Vẫn biết Sakura đã trưởng thành, nhưng ngay lúc này, anh chợt tự hỏi, sự trưởng thành ấy đang giúp cô hay khiến cuộc đời cô trở nên đau khổ hơn?

Mùa đông năm ấy, cuộc gặp gỡ của anh và em là đúng hay sai, Sakura?

“Có lẽ anh không cần đưa những thứ này cho em nữa rồi!” – Yukito lặng lẽ nói.

“Không. Đó là những thứ em cần. Từ lâu em đã biết anh đang bí mật thu thập chứng cứ. Những thứ anh đang giữ có lẽ đều là những bằng chứng rõ ràng nhất...”

Không phải. Đó là một chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa mở cánh cửa bí mật cuối cùng.

“Nakuru!” – Không chậm trễ, “Phong thần” Nakuru gần như ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Sakura. Đôi lúc, Yukito tự hỏi, việc yêu cầu “Tứ đại hộ pháp” lánh mặt trong các cuộc nói chuyện liệu có thật sự cần thiết không, khi họ có thể xâm nhập vào bất cứ nơi đâu như vậy – “Chuẩn bị ngựa” – Sakura ra lệnh – “Chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ!”

Chỉ một chút nữa thôi. Hãy cùng nhau chờ đợi.... chờ đợi giây phút tiếng chuông cuối cùng vang lên....

71. Chương 71: Cánh Cửa Cuối Cùng Của Bí Mật

Truyền thuyết kể lại rằng, có một chiếc hộp chứa bí mật, đó là chiếc hộp Pandora. Bất kì ai mở chiếc hộp ấy ra, sẽ mất tuổi trẻ, và có thể sẽ mất cả sự sống.... Nhưng những bí mật thường khiến con người ta tò mò. Dù biết mình sẽ mất rất nhiều thứ, nhưng vẫn có rất nhiều người muốn mở. Để rồi cuối cùng, chỉ còn lại hối hận và nuối tiếc...

“Vì vậy, tốt nhất là hãy để nó đóng kín mãi mãi...”

“Đừng có nói những điều vô nghĩa!”

Terada chỉ cười nhẹ nhàng trước sự tức giận của Rika. Hắn nhìn ra ngoài. Một mùa xuân lạnh lẽ. Có lẽ đây sẽ là mùa xuân yên lặng cuối cùng của vương quốc này. Bên ngoài, cây cối vẫn xanh, đàn chim vẫn hót ran cành lá. Mùa xuân mãi mãi vẫn là mùa xuân.

Chiếc hộp Pandora đang được hé mở. Khi cánh cửa cuối cùng cũng đã mở ra, tất cả mọi thứ sẽ biến mất chứ? Hay tất cả sẽ bước vào một khởi đầu mới, một câu chuyện mới?

“VẬY.... để tôi kể cô nghe một câu chuyện, rất dài. Một huyền thoại về một người anh hùng.... Một bí mật của quá khứ...”

Sakura ngược nhìn trời. Những áng mây bay lững lờ, buồn bã. Con mưa đầu xuân phảng phất hơi lạnh, khiến người ta bất chợt tự co người lại. Con ngựa phi ra hơi thở dài, bước chân vẫn phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể, nuối tiếc nhìn những cọng cỏ non xanh mơn mơn bên đường. Trời xanh. Cỏ xanh. Và mùa xuân đang dậy sóng.

“ĐỪNG bao giờ tin tưởng hoàn toàn vào những người quanh mình. Có người tưởng là bạn mà thực chất lại là thù, có người tưởng là thù, nhưng đó mới thật sự là bạn của ta. Nhớ đấy, Sakura!”

Những lời cuối cùng của mẹ cô bất chợt trở về, vang vọng bên tai. Có lẽ mẹ nói đúng. Trong thời khắc cuối cùng ấy, mẹ đã nhận ra rồi sao? Hay thật sự, ba và mẹ đã biết sự thật này từ rất lâu, từ trước khi vụ thảm sát xảy ra? Sakura tự hỏi, rồi mỉm cười. Sự thật, vẫn mãi mãi là sự thật.

“Em có muốn biết sự thật ấy không?”

Cô không muốn biết. Cô chưa bao giờ muốn biết. Cả sự thật của hơn 10 năm trước. Cả sự thật về quá khứ của cô. Nhưng.... dù không muốn, sự thật ấy vẫn hiện hữu. Và cô vẫn biết, dù trái tim rỉ máu.

Cô là người mở đầu. Vì thế, cô cũng sẽ là người kết thúc tất cả....

Màn đêm trải dài trên những con đường, trong những ngõ hẻm và những ngôi nhà. Một đêm dài, với những tiếng côn trùng rả rích, xen kẽ cùng tiếng gió thổi như réo vang bên tai. Điểm xuyết trong màu đen vô tận, những bông tuyết trắng lặng lẽ xoay mình. Trời không mưa, nhưng không trăng, cũng không sao. Một đêm tối trời, mệnh mông, vô hạn.

Hiyula nhẹ nhàng kéo khăn che mặt. Bóng đêm giúp anh dễ dàng di chuyển mà không thu hút ánh mắt của đám quân lính tò mò. Thảng hoặc, một tiếng đập cánh của những con chim ăn đêm làm anh khẽ giật mình. Ngược nhìn theo cánh chim bay vụt qua, bỗng thấy bầu trời cao và xa quá. Đưa tay lên, nuôi hi vọng mong manh chạm vào tầng mây xanh, nhưng nhìn lại, chợt đau đớn nhận ra: bầu trời không có màu xanh. 16 tuổi, là một chỉ huy tài ba trên chiến trường, có đôi lúc Hiyula cảm thấy chạnh buồn. Thời gian trôi qua, nhanh như gió thổi. Chẳng mấy chốc, cậu bé Hiyula ở Xứ tuyết năm xưa đã trở thành một chàng trai cao lớn có đôi mắt buồn mệnh mang. Một chàng trai cô độc, mang nỗi đau của một tuổi thơ đầy màu máu.

Cánh cửa mở ra, như vọng vào đêm sâu. Hiyula cẩn thận nhìn xung quanh. Anh hơi nhíu mày, nhớ lại bức thư con chim mang đến, cùng với mật lệnh của quân sư Yukito. Bóng đêm như kẻ đồng lõa trung thành, giúp anh thực hiện kế hoạch của mình. Nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa, Hiyula bước vội vào trong phòng.

Căn phòng không có gì, ngoài một chiếc bàn lớn nằm trống trải ngay giữa phòng. Bản đồ được đặt ngay ngắn trên mặt bàn. Hiyula liếc qua những vị trí được gạch chéo, tặc lưỡi thán phục tài thao lược của vị tướng lĩnh này. Nhưng tấm bản đồ ấy không liên quan đến nhiệm vụ lần này của anh. Chàng trai trẻ đưa mắt dò tìm trong căn phòng, khi đôi mắt đã quen thuộc với bóng tối. Những xấp giấy tờ xếp ngay ngắn, bằng phẳng như chờ đợi. Hiyula lật nhanh xấp giấy, nhưng không có thứ anh cần. Trên kệ tủ, trong ngăn bàn, cũng không có. Dường như vật đó đã biến mất hoàn toàn.

“CẠCH”

Một tiếng động vang lên bên ngoài, khiến Hiyula giật mình. Anh kéo khăn che mặt, hơi nép mình vào một góc, lắng tai nghe. Sau tiếng động đột ngột ấy, mọi thứ trở lại yên tĩnh tuyệt đối, như chưa từng bị phá ngang. Ngừng lại một lúc để chắc chắn không có người, Hiyula bám tay vào tường để đứng lên.

“Người đang làm gì ở đây vậy, cậu bé?”

Hiyula giật mình xoay người lại. Cánh cửa đã mở toang từ lúc nào mà anh không hề hay biết. Hiyula sững sờ nhìn bóng người in trên nền đen của bóng tối. Một cảm giác sợ hãi chạy dọc sống lưng. Anh hơi run lên. Có lẽ, khi đối diện với một kẻ đáng sợ như vậy, không ai không thấy sợ.

Kẻ đó cười gần lạnh lẽo. Bên ngoài, một tia chớp lóe lên, như xé ngang bầu trời đen tăm tối....

Sakura mỉm cười nhìn mọi người. Yukito đi ngay phía sau, trong khi Nakuru đã ẩn mình. Quân lính Kinomoto vui mừng đón chào vị Tổng chỉ huy – công chúa Kinomoto. Suốt ba ngày phi ngựa không ngừng nghỉ, Sakura đến được nơi cần đến nhanh hơn cô nghĩ: Thành Tây. Sau khi xem xét tình hình xung quanh, thăm các thương binh bị thương trong trận chiến vừa qua, gửi lời chia buồn đối với những người đã hi sinh, Sakura trấn an quân lính, gọi cho họ sự tin tưởng vào chiến thắng trong tương lai. Quân đội lấy lại sĩ khí, hừng hực quyết tâm chiến đấu bảo vệ vùng đất của mình.

Yukito mỉm cười hài lòng. Sakura đã hoàn toàn làm chủ được nhiệm vụ, sứ mệnh cũng như vị thế của mình. Sự huấn luyện của anh và Terada không hề vô ích. Cô là vị chủ tướng tài năng, vì cô hội tụ đủ những tố chất lãnh đạo tài tình của Fujitaka Kinomoto, và khả năng cầm quân thiên bẩm của Nadeshiko Amamiya. Sẽ có một ngày, Sakura trở thành vị vua anh minh của dân chúng. Chỉ cần cô vượt qua thời kì khắc nghiệt này.

Bầu trời đêm, tối tăm và mờ mịt. Trời không sao. Ánh trăng mờ mịt bị che phủ bởi những đám mây đen vần vũ trên cao. Sakura ngược nhìn trời, mỉm cười. Mặt trăng đang ẩn mình như chờ đợi một điều gì đó. Cô cười, vì điều đó sẽ đến nhanh thôi. Quân lính nhìn cô, kì lạ, nhưng đôi mắt ánh lên sự trung thành tuyệt đối. Ánh sáng mờ mờ soi tỏ những khuôn mặt nhợt nhạt.

Cố lên nhé!

Và đừng bỏ cuộc!

Lời cô công chúa nhỏ vẫn vang vọng mãi trong không gian. Quân đội Kinomoto thề trung thành với “minh chủ”!

Công chúa nhất định sẽ đạt được thành công, tôi luôn tin như vậy. Là người nuôi dạy công chúa, tôi hiểu rằng, công chúa sẽ dễ dàng chiếm được niềm tin của những người yêu mến công chúa. Xin đừng lo lắng gì cả, hãy tập trung giải quyết nguồn gốc của mọi chuyện. Hãy trừng trị kẻ đáng trừng trị, để đòi lại công bằng cho những người đã ngã xuống...

Đừng lo. Mọi chuyện đã đến hồi kết thúc!

Sakura xoay người, đặt những bước chân lạnh lùng trên con đường cô bắt buộc phải đi. Có lẽ đêm nay, bàn tay cô lại một lần nữa vậy máu...

Căn phòng tối đen. Những vệt máu kéo dài trên nền nhà, như kéo dài những nỗi đau không thể kết thúc. Máu. Và bóng đêm. Những kẻ đồng hành ngừng chân bước trên con đường dài. Ánh sáng không xuất hiện, mặt trời mãi mãi chìm sâu vào màn đêm bao la. Một đêm mùa xuân, lạnh giá và tăm tối.

Sakura đứng lặng thinh bên bậc cửa mở rộng. Đôi mắt cô không kinh hoàng, không sững sờ, chỉ có một nỗi buồn mênh mang. Sakura nhìn thật lâu vào những vũng máu loang, hối hận. Cô đã trễ. Lại một lần nữa, cô đến trễ.

“Sao con đến mà không báo trước, Sakura?”

Sonomi nhìn Sakura ngạc nhiên. Suốt một tháng phơi mình trên chiến trường, bà vẫn giữ được vẻ cao sang của một quý tộc lâu đời. Sakura lặng lẽ nhìn bà. Suốt cuộc đời này, chỉ có duy nhất một kí ức cô không bao giờ quên, đó là khuôn mặt lo lắng và những giọt mồ hôi chảy vội vã của một người phụ nữ đi tìm đứa trẻ mất trí nhớ. Sonomi là người đã cho cô cuộc sống mới. Bà là nhũ mẫu, là ân nhân, là mẹ và là người cô tôn kính.

Câu hỏi của Sonomi, Sakura không trả lời. Cô lặng lẽ bước đến bên cạnh thân xác đang nằm im trong vũng máu. Trời tối. Máu đen. Đôi mắt chàng trai mở to, kinh hoàng. Sakura vuốt khẽ đôi mắt ấy.

Ngủ ngon! Hãy mơ một giấc mơ đẹp, Hiyula!

Đêm mùa xuân cô tịch! Chàng trai trẻ ra đi khi cuộc đời mới ngừng lại ở con số 16!

“Dì xin lỗi, Sakura! Là lỗi của dì. Dì vào phòng thì thấy có người, dì đã nghĩ là kẻ địch nên đã...”

“Con hiểu, dì Sonomi!” – Sakura dừng đôi mắt với Sonomi, mỉm cười, buồn bã – “Không phải lỗi của dì. Là tại con. Con đã sai lầm. Con đã sợ hãi, không dám đối mặt. Giá như con có thể nói ra sự thật sớm hơn, có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra như thế này...”

“Con đang nói gì vậy, Sakura?”

Sakura chỉ khẽ lắc đầu. Yukito đứng lặng người bên cánh cửa chưa đóng, ánh nhìn như xuyên thủng màn đêm. Anh nâng cơ thể lạnh giá của Hiyula lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt màu ngọc bích của Sakura. Cô kiên nghị nhìn đáp trả. Cô sẽ phải làm sao đây? Cô sẽ đối mặt với sự thật ấy như thế nào đây?

“Đừng lo cho em, Yukito! Nhất định sẽ không sao đâu!”

Sakura cười nhẹ nhàng. Yukito gật đầu, bước ra ngoài khi khuôn mặt vẫn phảng phất lo lắng. Sẽ không sao đâu! Ôi, nghe sao nhẹ nhàng!

“Đã xảy ra chuyện gì, Sakura?”

Dì Sonomi lo lắng bước lại gần Sakura, khẽ vuốt nhẹ lên gò má Sakura. Sakura nắm lấy đôi tay ấy, bàn tay đã thô ráp do tháng ngày bôn ba trên những con tàu buôn và những trận chiến liên miên. Buồn. Dì đã vất vả biết bao. Dì đã mệt mỏi biết bao. Vì cô, vì Tomoyo, vì cả gia tộc Kinomoto. Đôi mắt Sakura đau đớn.

“Con xin lỗi, dì Sonomi.... Con xin lỗi...”

Sonomi ngạc nhiên. Bà mỉm cười, hiền hậu:

“Sao thế, Sakura? Đừng xin lỗi ta. Bởi vì.... Nếu con xin lỗi ta, ta thật sự rất đau lòng....”

Sonomi ôm chặt Sakura vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu dài. Đôi mắt bà buồn, buồn cùng màn đêm, buồn cùng cơn gió thổi lạnh không gian.

“Dì Sonomi.... Tại sao lại giết Hiyula?”

Sonomi hơi sững lại vì câu hỏi của Sakura. Đôi bàn tay bà ngừng vuốt ve mái tóc dài. Bà khẽ đẩy Sakura, nhìn cô bằng ánh mắt hối hận và tội lỗi.

“Ta đã tưởng rằng Hiyula là kẻ địch. Đó là lỗi của ta!”

“Không phải!” – giọng Sakura bất chợt trở nên lạnh lùng – “Dì không phải một người mới làm chỉ huy lần đầu tiên. Dì là một người có kinh nghiệm chinh chiến từ năm 15 tuổi. Cho dù trong bất kì tình huống nào, dì đều có thể bình tĩnh phán xét. Khi thấy Hiyula ở trong phòng, nếu nghĩ đó là kẻ địch, dì sẽ KHÔNG BAO GIỜ giết chết kẻ đó. Trên chiến trường, thông tin chính là thứ quyết định tất cả, dì hiểu rõ điều đó hơn ai hết, dì Sonomi!”

Sonomi nhìn Sakura bằng đôi mắt bình thản:

“Con đang nghi ngờ ta cố tình giết Hiyula sao?”

“Không đâu” – Sakura cười nhẹ - “Con chỉ đang đặt vấn đề mà thôi!”

Sonomi mỉm môi. Đó không phải chuyện đùa. Không đáng đùa một chút nào.

“Đêm nay quả là một đêm kì lạ!” – Sonomi cười, nụ cười có chút gì đó chua xót, nhưng lạnh giá – “Và con cũng rất lạ, Sakura. Con đến thành Tây này mà không một lời báo trước. Và bây giờ, con đang muốn buộc tội ta, một chuyện con không được phép làm!”

Sakura nhìn đáp lại Sonomi, cũng bằng đôi mắt không chút xúc cảm, chỉ có sự thản nhiên đến đáng sợ.

“Con không được phép làm, nếu con là Sakura, là người đã được dì nuôi dạy suốt 12 năm nay. Nhưng con được phép làm, nếu con là Công chúa Sakura Kinomoto – là minh chủ của cuộc chiến này, và là người chỉ huy của dì. Sonomi, xin dì đừng quên, đây là doanh trại quân đội. Ở nơi đây, dì không phải người thân của con. Ở đây, con là người toàn quyền chỉ huy!”

Giọng Sakura lạnh như băng, nghiêm khắc và đầy quyền uy, khiến Sonomi bất giác lui lại. Đứng trước mặt bà bây giờ không phải cô bé Sakura vẫn hồn nhiên gọi tên bà trong khu vườn rộng mênh mông của cung điện, cũng không phải một Sakura lo sợ khi màn kí ức chỉ còn màu trắng. Giờ đây, đó là Công chúa Sakura, là người cuối cùng trong hoàng tộc Kinomoto, là người đứng đầu Vương quốc Clow.

“Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng.... Nếu con nghi ngờ ta, tại sao không giết ta đi? Ngay tại đây, và ngay bây giờ!”

Giọng nói của Sonomi mang một vẻ thách thức không che giấu. Bà là người thân cuối cùng của Sakura. Bà biết, đối với cô gái nhỏ ấy, “người thân” là hai tiếng vô cùng thiêng liêng. Cô sẽ không bao giờ có thể xuống tay với bà – người đã nuôi dạy cô hơn 20 năm nay.

“Dường như dì đang có gì nhằm lẫn rồi, dì Sonomi. Nếu con đã muốn giết, cho dù người đó là ai con cũng sẽ ra tay. Sự phụ Terada, anh Yukito, Nakuru, hay.... kể cả dì!”

Sakura nói bằng một giọng đe dọa. Lạnh lùng, vô tình. Sonomi bất giác run lên. Đây không phải Sakura bà biết. Vậy.... Đây là ai?

Sakura mỉm cười, nhẹ nhàng:

“Không sao đâu, dì Sonomi. Đêm nay con chỉ muốn nói chuyện với dì thôi. Đã lâu rồi, chúng ta chưa có thời gian ngồi nói chuyện với nhau. Cuộc chiến sắp kết thúc, chúng ta sẽ có kẻ sống, người chết. Con muốn gặp dì, một lần nữa.... Và cùng nhau ôn lại quá khứ”

Sonomi thở ra nhẹ nhẹ. Sakura đang chuẩn bị cho cái chết của bà hay của chính cô? Ôn lại quá khứ sao? Một đêm thú vị!

“Dì sẽ không chết đâu. Dì nhất định sẽ sống đến giây phút cuối cùng!”

Sakura mỉm cười nhìn Sonomi. Bà thật đẹp, luôn luôn là như vậy. Ấn tượng về bà, đối với cô, mãi mãi là hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy trong cuộc sống mới, cuộc sống không có kí ức.

Sakura sẽ không chết. Vì Sakura đã chết rồi!

“Đêm qua con nằm mơ. Thật kì lạ! Con đã mơ thấy một người con chưa từng gặp trong các giấc mơ. Người ấy đã nói cho con biết rất nhiều chuyện. Dì biết người ấy không, dì Sonomi?”

Sonomi bật cười:

“Đó là giấc mơ của con mà!”

Sakura nhìn về xa, một nơi nào đó xa thật xa trong trí nhớ cô.

“Người ấy đã nói về dì, rất nhiều. Người ấy.... hận dì. Nhưng con không hiểu. Dì là người con rất yêu quý, và người ấy cũng vậy. Đối với con, người ấy cũng là một ‘người thân’. Người đó là.... Tomoyo!”

Sonomi sững lại. Cái tên “Tomoyo” dường như đã trôi về quên lãng từ rất lâu, bất chợt xuất hiện trong một đêm mùa xuân lạnh lẽ. Bờ sông Tomoeda giờ không còn hoa mộc lan. Mộc lan đã cháy rụi cùng máu, cùng nước mắt, cùng chiến tranh. Và “Tomoyo” đã không còn tồn tại. Mãi mãi, đó chỉ là kí ức.

“Sao Tomoyo lại hận dì? Dì biết không?”

“Bởi vì đêm đó.... dì đã không đến đón nó. Đêm hôm ấy, dì đã không đến đúng địa điểm.... Dì đã để mặc nó.... chính dì đã giết nó...”

“Đúng là vậy nhỉ?” – Câu khẳng định của Sakura khiến đôi mắt Sonomi se lại. Bà ngẩng nhìn cô, nhìn vào đôi mắt xanh kì lạ ấy – “Đúng là dì đã giết Tomoyo. Trong cái đêm kinh hoàng ấy.... Bên bờ sông Tomoeda... Dì đã đứng ở đó, ở một nơi rất gần... và nhìn Tomoyo chết đi trong đau đớn...”

Sonomi trân trối nhìn Sakura. Vẫn giọng nói nhẹ nhàng, bình thản ấy, nhưng khiến người ta chột run sợ. Bà rùng mình. Đêm nay, thật lạnh!

“Con đang nói gì, Sakura?” – Sonomi rít lên.

“Có gì đâu!” – Sakura mỉm cười – “Chúng ta đang ôn lại quá khứ mà, phải không? Mà.... dì biết con còn gặp ai nữa không? Một người rất quen thuộc với cả ba người chúng ta: Bác Wei! Dì Sonomi, Wei là ai vậy?”

Sonomi đứng bật dậy, nhìn Sakura bằng đôi mắt hoảng loạn và tức giận:

“Đủ rồi, Sakura! Nếu con mệt con hãy về phòng nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai người chuẩn bị. Ta không muốn nghe những câu chuyện nhảm nhí của con nữa!”

Sakura bình thản nhìn Sonomi khi bà xoay người bỏ đi. Đôi mắt cô buồn, nhưng tĩnh lặng. Giọng cô ngân vang trong màn đêm đen, khiến bước chân người phụ nữ ấy ngừng lại:

“Wei.... Li Wei.... Li Hiroshi.... Dì không thấy quen sao, dì Sonomi?”

Sonomi quay lại nhìn Sakura. Đôi mắt cô gái vẫn vô cảm, nhưng đôi mắt bà ánh lên sự hoảng sợ và kinh hoàng.

Đêm mùa xuân. Máu chảy. Người ra đi. Cánh cửa bí mật lặng lẽ bung ổ khóa.

“Chuẩn bị và kiểm tra quân đội, Terada, Rika. Chúng ta sẽ ra trận!”

Terada ngược nhìn Syaoran bằng đôi mắt đầy nghi hoặc và khó hiểu. Rika ngạc nhiên:

“Ra trận? Ngay bây giờ sao? Chúng ta chưa hề có kế hoạch tác chiến, Li Syaoran. Tấn công quân đội Kinomoto ở phía Nam trong tình hình hiện nay, chúng ta không thể nắm chắc phần thắng. Đừng quên anh là người luôn đòi hỏi đánh phải thắng, Syaoran.”

Syaoran nhún vai, hồ hững nhưng đầy tự tin:

“Đừng lo. Chúng ta sẽ thắng. Hơn nữa, chúng ta KHÔNG tấn công quân Kinomoto ở phía Nam. Chúng ta sẽ mở cổng thành Tây, và tấn công trực tiếp vào những kẻ đang bao vây thành Tây: Sonomi Daidouji”

“Tại sao? Đó là một chuyện dư thừa. Li Syaoran, bây giờ chúng ta không còn chiếm thế thượng phong nữa, tốt hơn hết là nên tránh những chuyện liều lĩnh. Nếu bây giờ tấn công Daidouji ở ngoài cổng Tây, thành công cũng không giúp ích được cho chúng ta, còn nếu thất bại... coi như cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc, với chiến thắng trọn vẹn cho Kinomoto”

“Rika Sasaki!” – giọng Syaoran dứt khoát và lạnh lùng – “Đừng quên ở đây, người chỉ huy là ta!” – Rika lập tức im lặng, không nói gì. Trong quân đội, lời của chỉ huy là mệnh lệnh tối cao. Hơn nữa, cô hiểu, mọi quyết định của Syaoran đều có lý do, cho dù lý do ấy vì ai đi chăng nữa. Cô gái mím môi, xoay người bỏ đi. Cánh cửa đóng sầm lại. - “Còn Terada?” – Syaoran khẽ cười – “Anh không muốn tham gia sao?”

Terada mỉm cười:

“Tiếc thật đấy, Syaoran. Tôi đã hết hứng thú với những cuộc chiến rồi. Có lẽ đã đến lúc tôi cần tìm ình một niềm vui mới.”

“Anh muốn ra đi rồi à?”

“Tôi đã kết thúc nhiệm vụ của mình rồi. Lời hứa của chúng ta cũng đã xong”

Cười...

Một lời hứa. Một giao ước. Tất cả đều đã đến lúc kết thúc. Kể cả trận chiến liên miên này.

“Tôi đang đi tìm. Tôi tìm một niềm vui, còn cậu tìm một nỗi buồn....”

Im lặng.

Li rượu đắng trong hơi lạnh của tuyết.

Đông tuyết. Xác chết. Máu và nước mắt.

Hai con người. Hai cuộc đời.

Gặp gỡ không vô tình. Tất cả đều đã được sắp xếp.

“Sao lại đi theo tôi?”

“Vì tôi biết, cậu có thứ tôi cần. Hãy cho tôi ‘thứ’ ấy, và tôi sẽ cho cậu ‘thứ’ cậu muốn....”

Hoa anh đào, rơi lặng lẽ. Tuyết lượn thành vòng cùng cơn gió giá buốt. Mùa đông lạnh. Bóng người con trai in trên nền đất ẩm ướt.

“Anh sẽ làm chứ, Terada?”

“Tôi đã nói rồi. Tôi cần một niềm vui, và tôi biết cậu sẽ cho tôi”

Cười...

“Thật sự chỉ có vậy thôi sao? Thành viên cuối cùng trong Hội đồng trưởng lão Kinomoto phản bội mình chủ của mình vì một niềm vui?”

Hoa anh đào rơi trên khóe mắt. Hoa của lòng trung. Hoa của lòng kiêu hãnh.

“Đừng nói ra những điều cậu biết rõ hơn ai hết, Syaoran. Tôi đã nói rồi, cuộc gặp gỡ của chúng ta vốn không phải vô tình. Tôi cần cậu, bởi vì, cậu là người ‘muốn bảo vệ Sakura’ hơn bất cứ ai trên thế gian này...”

“Ừ. Trước cũng vậy, và bây giờ cũng vậy, phải không?”

Syaoran mỉm cười không nói. Anh dựa lưng vào cửa sổ, nhìn ra ngoài, mông lung. Bên dưới, Rika đang nhanh chóng tập hơn quân đội, kiểm tra binh sĩ và binh khí, chuẩn bị ột trận chiến – có thể là cuối cùng. Không gian vẫn lạnh giá. Mùa xuân, dường như sắp có tuyết rơi.

Hôm ấy, tuyết cũng rơi nhiều.... Rất nhiều....

“Anh sẽ dạy cho Sakura nhé. Dạy tất cả, cả kỹ thuật chiến đấu, cầm quân và những thứ khác nữa. Hãy trở thành một vị ‘sự phụ’ giỏi, để rèn luyện học trò của mình thành một tướng sĩ giỏi nhất”

Terada mỉm cười. Hắn bước đến bên cạnh Syaoran, chậm rãi. Vết thương khe nhói lên, nhưng không làm khuôn mặt hắn mất đi nụ cười:

“Cậu đã giữ lời hứa với tôi, và tôi cũng vậy. Tôi đã dạy cho Sakura tất cả, để công chúa giỏi hơn tất cả những người khác, để Sakura không bao giờ bị thương trên chiến trường, để tự mình đứng lên sau những nỗi đau, để sẵn sàng đối mặt với cả người thân nhất của mình. Bằng chứng là cô ấy đã ra tay với tôi. Hoàn toàn không nương tay”

Syaoran gật đầu. Một nụ cười thoáng qua trên môi anh, nhưng buồn bã.

Tất cả là tốt, và cũng là không tốt. Nhưng dù mọi thứ có biến đổi thế nào, đối với anh, Sakura mãi mãi không thay đổi. Người anh yêu, và cũng là kẻ tử thù của anh.

“Dù sao thì, tôi cũng nghĩ là Sasaki cô nương nói đúng. Mở cổng thành và phản công lúc này là không hợp lý. Cậu định làm gì đây, Syaoran? Mục đích của cậu không phải chiến thắng, mà là Sonomi Daidouji, phải không? Ừm... nhưng mà nếu chiến thắng được Sonomi cũng không giúp ích được nhiều, và trên hết là cũng không cần quá vội vã như vậy. Tôi có thể biết không? Mục đích thật sự của cậu?”

Terada là một kẻ nhạy bén, nhưng có lẽ hắn cũng không thể đoán được tất cả. Syaoran mỉm cười:

“Bởi vì.... Không thể chậm trễ hơn nữa....” – Syaoran khẽ cười, ném về phía Terada một tờ giấy. Tờ giấy đã úa, nhưng những nét chữ trên ấy vẫn còn rõ – “Một lá thư gửi được gửi ẹ tôi. Nếu không tham gia, anh có thể từ từ đọc nó. Và.... Mong rằng chúng ta còn có thể gặp lại, Terada!”

Terada cười nhẹ nhàng, nhìn Syaoran quay lưng bước ra khỏi phòng. Dáng đi của anh cô độc đến đau lòng. Có một chút gì đó lặng lẽ khi bờ vai ấy khuất dần. Terada thở dài. Hắn chợt nghĩ, hắn đã quen Syaoran bao lâu? Từ sau trận chiến năm ấy ở nơi chỉ có tuyết và gió, hai người đã gắn kết với nhau bởi một giao ước bằng lời. Một giao ước chỉ được thực hiện vì một người.

“Lòng trung thành có rất nhiều cách thể hiện. Tôi chỉ chọn ình cách mà tôi thấy thích hợp nhất thôi!”

Ừ. Hắn chưa bao giờ phản bội. Mỗi người có một cách để trung thành. Và hắn đã chọn ình cách hắn muốn.

“Sonomi Daidouji à?” – Terada cười – “Quả không hổ danh là nữ tướng của dòng họ Amamiya, ngay cả ta cũng không phát hiện ra. Nhưng....” – Terada đặt tờ giấy xuống mặt bàn, ngược mắt nhìn theo cánh chim lặng lẽ bay vút lên cao – “...nếu để Sakura biết chuyện này, công chúa sẽ rất đau lòng, phải không, Syaoran!”

Mỗi người một cách thể hiện. Mỗi người có một nhiệm vụ. Terada biết, nhiệm vụ của hắn đã kết thúc. Cuối cùng cũng đã đến lúc nghỉ ngơi!

Gió thổi. Trời cao. Cánh chim nhẹ. Sẽ đến một ngày, mọi chuyện kết thúc. Nhưng cho đến ngày ấy, hãy chỉ hận một người thôi, được không, công chúa?

Hận Syaoran thật nhiều.... Sống thật tốt... vị “Minh chủ” duy nhất của tôi!

Và....

Vĩnh biệt, Syaoran, Sakura!

72. Chương 72: Phía Sau Cánh Cửa Bị Khóa Kĩ

Chúng ta sẽ chết!

Và vương quốc này sẽ chìm vào giấc ngủ.

Nàng công chúa ngủ say, chờ đợi chàng hoàng tử đến đánh thức.

Chỉ có điều

Hoàng tử đến quá muộn....

“Đưa Clow vào một giấc ngủ sâu?”

“Đúng vậy”

Người đàn ông gật đầu, khuôn mặt trầm ngâm buồn bã. Nỗi đau hằn lên đôi mắt lặng lẽ. Có những sự chọn lựa khó khăn. Có những sự hi sinh quá lớn lao.

“Nhưng tại sao, thưa ba?”

“Bởi chúng ta không thể làm khác được, Touya à. Ba từng kể cho con nghe về cuộc tranh giành vương vị giữa các gia tộc trong ‘Tam gia’, đúng không? Con cũng biết, mọi chuyện chưa hề kết thúc, mà mới ở điểm khởi đầu. Để Clow tránh khỏi một sự diệt vong đẫm máu, chúng ta chỉ còn cách này thôi”

Chàng trai thở dài. Gió lùa mái tóc đen. Buồn mênh mang.

“Con phải làm sao?”

“Ngày mai, trong lễ trưởng thành của Sakura, trước khi mọi chuyện xảy ra, con hãy đưa mọi người rời khỏi đây. Hãy chờ cho đến một ngày, tất cả chúng ta tỉnh lại...”

Im lặng. Thật lâu trong đêm tối.

“Vậy, ba, cuối cùng thì, ai sẽ đánh thức ‘công chúa’?”

“Có lẽ là.... Sakura!”

Trong đêm tối, văng vẳng một nỗi đau...

“Nhưng Sakura đâu phải hoàng tử?”

Cười. Có những sự lựa chọn khiến người ta đau lòng. Nước mắt chảy ngược vào tận cùng trái tim...

“Ừ. Mong rằng sẽ có một người nào đó giúp Sakura nhận ra, nó là ‘Công chúa’ chứ không phải ‘Hoàng tử’. Hi vọng rằng người đó sẽ tới...”

“Ừ. ‘Công chúa’ là Clow, và ‘Hoàng tử’ có thể là Sakura, nhưng cũng có thể là bất kì ai, chỉ cần người đó là kẻ thay đổi số phận của Clow thôi...”

Cười...

“Cậu biết không, Touya? Nhưng tớ luôn tin rằng, người có thể khiến Sakura nhận ra chỉ có thể là Syaoran... Từ cái ngày Syaoran đuổi theo xe ngựa để cứu Sakura, tớ đã biết đó là định mệnh...”

“Hiroshi, người muốn chơi một trò chơi không?”

“Người muốn đặt cược bằng chính tính mạng của mình sao, Hidesawa?”

Tiếng rượu chảy trong cốc. Gió thổi.

“Ta cũng chỉ giống như người thôi. Đối với chúng ta, những thứ quan trọng sẽ mãi mãi không bao giờ biến mất...”

“Em muốn làm bất cứ điều gì, anh cũng sẽ giúp em. Chúng ta đã nợ Fujitaka một ân tình. Và chúng ta sẽ làm mọi thứ có thể để giúp hắn”

“Em không sống vì Quốc vương. Em sẽ sống vì Nadeshiko. Mãi mãi như thế.... Cho dù hi sinh tất cả, em cũng sẽ bảo vệ Nadeshiko”

“Em sẽ sống, còn anh sẽ chết. Em và anh, chúng ta sẽ ở hai phía đối địch. Nhưng cho dù chuyện gì xảy ra, hãy đi hết con đường chúng ta đã chọn. Hãy hứa với em, khi tất cả kết thúc, chúng ta sẽ gặp lại nhau, Hiroshi!”

“Kể từ bây giờ, anh sẽ là Wei – quản gia nhà Daidouji! Còn em là Li Yelan – người cuối cùng lưu giữ kí ức của lịch sử!”

“Quả nhiên, Wei đã bán đứng ta. Ta biết rõ lòng trung thành của hắn đối với Kinomoto, nhưng vẫn sử dụng hắn. Thật kì lạ!”

Giọng Sonomi nhẹ tênh, bình thản. Sự tĩnh lặng bao trùm lên hai bóng người. Đêm tối. Mùa đông đang dần dần trôi qua khi những cơn gió đổi màu. Lịch sử đang bị lãng quên.

“Bác Wei, không, Li tướng quân, chưa bao giờ phản bội Clow và quốc vương. Cho dù bác ấy đã sống những năm cuối đời với vai trò quản gia của nhà Daidouji, phục vụ cho dì”

Sonomi chỉ cười. Sakura nhìn nụ cười ấy, chợt thấy trái tim quặn đau.

“Ta biết. Ta biết từ cái đêm hắn đến tìm ta... Cái đêm sau ngày Satsuki chết...”

“Ta muốn hợp tác với người!”

“Li tướng quân muốn phản bội lại những gì mình đã gây dựng sao?”

Cười.

“Không phải ‘phản bội’ mà là ‘phá hủy’. Phá hủy những thứ đã mục nát để xây dựng lại những gì tốt đẹp hơn. Mà.... Clow đã mục nát quá rồi...”

Im lặng. Trời tối đen. Không trăng, không sao, không gió mưa. Chỉ có con người trong cõi mênh mông của thời đại.

“Mục nát sao? Nhưng... sau thời đại này sẽ là một thời đại còn thối nát hơn nữa. Người có nghĩ rằng mình sẽ cứu được thời đại không?”

“Đó là những gì người thật sự quan tâm à, Daidouji phu nhân? Để cứu vớt thời đại, người sẵn sàng giết cả chồng người – Daidouji Satsuki sao?”

Một cái rùng mình trong bóng tối. Đó là kết thúc, hay chỉ là sự khởi đầu?

“Được thôi, Li Hiroshi. Ta sẽ hợp tác với người, và ta tin rằng, cho dù có bàn tay của người nhúng vào, thắng lợi cuối cùng sẽ vẫn là của ta.”

“Và ta đã đúng, phải không? Ta đã thắng, cho đến tận bây giờ, ta vẫn là người thắng cuộc.”

Sakura không nói gì, chỉ im lặng, chờ đợi. Cô sẽ biết tất cả mọi chuyện. Và mọi thứ sẽ kết thúc, chỉ trong đêm nay.

“Ta đã giết Satsuki. À, mà nói cho chính xác thì, Satsuki đã chấp nhận sẽ chết dưới tay ta. Hẳn yêu Nadeshiko. Luôn luôn là như vậy. Cho dù là chồng của ta nhưng.... Ừ, người biết không, Sakura? Ta yêu hẳn như một kẻ mất trí, còn hẳn yêu Nadeshiko thầm lặng đến ngu ngốc. Và cuối cùng, hẳn đã chết dưới tay một kẻ yêu ta. Hiragirawa Ryohka yêu ta đến cuồng loạn. Thật buồn cười. Ta đã tin rằng, hẳn sẽ trở thành kẻ phụ tá đắc lực nhất của ta trong cuộc chiến này. Nhưng ta đã nhầm. Giống như Satsuki, lòng trung thành của một ‘Gia thần’ khiến hẳn sẵn sàng từ bỏ cả người con gái mình yêu... Hẳn làm tất cả vì Li Yelan. Hẳn sẵn sàng hi sinh tính mạng. ‘Gia thần’.... ha.... Satsuki cũng là một ‘gia thần’....”

Sonomi bật lên một tiếng cười khan. Tiếng cười phảng phất buồn. Một nỗi đau bị kìm nén trong sâu thẳm trái tim, vang lên trong đêm tối mờ ảo. Thời đại cũ, thời đại mới. Cho dù trong thời đại nào đi chăng nữa, con người mãi mãi vẫn không thể với tay tới thiên đường.

“Thiên đường.... ừ.... Nadeshiko luôn nói về thiên đường. Con bé ấy tin rằng thiên đường thật sự tồn tại. Nó tin, vì nó luôn sống trong thiên đường...” – Sonomi nói cay đắng – “... còn ta, ta đã sống trong địa ngục. Suốt cả tuổi thơ của ta cho đến bây giờ, tất cả đều là địa ngục...”

Bóng đêm tĩnh mịch che phủ nhân gian. Hai bóng người mờ mờ bất chợt biến mất. Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, Sonomi đã ở cạnh Sakura. Nhưng cũng trong khoảng thời gian dường như bị rút ngắn ấy, thanh kiếm của Sakura chặn ngang thanh kiếm của Sonomi. Tiếng kim loại chạm vào nhau, rền rĩ trong đêm.

Sonomi nghiêng rặng, ghì chặt tay kiếm. Thanh kiếm như nỗ lực cùng chủ nhân xiết vào cổ đối thủ. Sakura nhảy lùi về phía sau, giữ một khoảng cách nhất định, đủ để tránh đường kiếm.

“Người biết không, Sakura? Để ta kể người nghe, một câu chuyện cười. Câu chuyện về một thiên thần đáng yêu và một ác quỷ bị chối bỏ.... Ngày đó, ở một vương quốc đầy máu của ác quỷ đã cho ra đời một thiên thần. Thiên thần của địa ngục....”

CHÁTTTTT

“SAO MÀY DẠY NÓ CẦM KIẾM!”

Rất...

Đau quá!

Nhưng, không được khóc!

“Ba, Nadeshiko đã 5 tuổi rồi. Ngày con 5 tuổi, ba cũng đã dạy con cách cầm kiếm và đánh trận”

“CÂM MIỆNG! Con hãy nghe cho rõ đây, Sonomi. Ta và mẹ con đã quyết định rồi, cho dù phải đổ máu, chúng ta nhất định sẽ không để bàn tay của Nadeshiko dính máu. Chúng ta sẽ chiến đấu cho nó. Nadeshiko là một thiên thần, một thiên thần thật sự giữa địa ngục đẫm máu này.”

Nadeshiko là thiên thần.

Và Sonomi là ác quỷ!

“Ta nghe nói con đã dạy Nadeshiko cách sử dụng kiếm phải không, Sonomi?”

“Dạ, thưa mẹ! Con...”

“Lần này ta sẽ không truy xét nữa. Nhưng nếu lần sau con còn dạy em những thứ ấy, đừng trách ta đã quá nghiêm khắc! Có thể chúng ta sẽ không thể giữ được nụ cười của con bé, nhưng hãy để nó sống một tuổi thơ bình thường như bao đứa trẻ khác...”

Đau...

Còn con??

Con thì sao đây???

“Luyện kiếm đi, Sonomi. Con đã 7 tuổi rồi...”

7 tuổi...

“Một tuổi thơ bình thường như bao đứa trẻ khác”??

Không được khóc!

Cha đã dạy, một chiến binh không bao giờ được khóc!

“Đó là nhị tiểu thư của nhà Amamiya phải không? Còn đẹp hơn lời đồn. Giống như một thiên thần giáng trần!”

“Tiểu thư có nụ cười đẹp mê hồn. Nhìn tiểu thư, tôi cảm thấy như mình được thanh tẩy. Đường như mùi máu trên chiến trường cũng bay đi.”

“Đừng coi thường. Tiểu thư là một chiến binh. Một chiến binh đầy tài năng...”

Nadeshiko Amamiya – Thiên thần giữa chốn địa ngục máu!

“Giỏi lắm, Nadeshiko! Con thắng rồi!”

“Là do chị đã nhường con!”

“Không phải đâu. Con phải tin vào bản thân chứ. Con giỏi lắm! Quả đúng là con gái ta!”

Con gái???

Ba chỉ có một đứa con gái thôi, phải không ba?

“Còn con, Sonomi. Có lẽ con cần phải luyện tập nhiều hơn nữa...”

“Ta đã muốn để cho Nadeshiko sống một cuộc sống bình dị như bao người con gái khác, nhưng có lẽ nơi thích hợp với nó nhất vẫn là chiến trường. Khả năng chiến đấu và tài lãnh đạo của nó vượt qua tất cả mọi người...”

“Anh muốn cho con bé ra trận sao?”

Thở dài...

“Anh xin lỗi, nhưng.... Quả thật, anh không thể tin tưởng ai ngoài Nadeshiko. Nếu là nó, nhất định sẽ thành công....”

Không được khóc!

Ba không tin ai. Kể cả con sao, ba?

Nhưng lặng lẽ trong trái tim, máu rỉ.

“Sonomi, con hãy đến doanh trại Kinomoto và đưa Nadeshiko về đây. Từ nhỏ đến giờ, Nadeshiko luôn nghe lời con. Hãy nói với nó, tất cả mọi người đều chào đón nó, bất cứ lúc nào!”

Thanh kiếm trên tay Sakura đưa lên cao, chĩa thẳng về phía Sonomi:

“Ta – Công chúa Sakura Amamiya Kinomoto – chính thức tuyên bố: Với tội danh ‘phản bội’, Sonomi Daidouji bị kết án TỬ HÌNH”

Trong khoảnh khắc ấy, dường như thời gian ngưng đọng. Quá khứ, hiện tại và tương lai hòa thành một. Không phải tĩnh lặng, nhưng cũng không ồn ã. Chỉ có cánh chim chợt vút lên cao. Không có máu. Thanh kiếm xuyên qua ngực. Xác người phụ nữ ghim chặt trên bức vách. Lơ lửng. Đáng vẻ ấy đầy kiêu hãnh, sự kiêu hãnh của một đại tướng trên chiến trường.

“Dì đã chọn cái chết, phải không? Đó cũng là một sự trả thù dành cho con sao, dì Sonomi?”

Sonomi khẽ cười. Hơi thở yếu ớt phảng phất trong mùi máu.

“Ta là một chiến binh. Một chiến binh không bao giờ được chạy trốn”

Sakura ngược nhìn lên đôi mắt bạc. Bà vẫn thế, xinh đẹp và quý phái. Đối với Sakura, Sonomi Daidouji mãi mãi là người phụ nữ xuất hiện trên khu phố năm ấy, mỉm cười chìa tay ra với một cô bé không có kí ức. Người phụ nữ đã vuốt mái tóc cô và dịu dàng gọi tên cô.

“Sakura...”

“Sakura, có lẽ con không nhớ dì. Nhưng không sao, bây giờ chúng ta sẽ làm quen với nhau. Dì là Sonomi Daidouji. Từ nay dì sẽ là mẹ của con, dì sẽ chăm sóc con...”

“Tuyệt lắm, Sakura. Từ nay chúng ta sẽ là một gia đình. Chúng ta sẽ sống với nhau thật vui vẻ...”

Những năm tháng ấy, thật sự rất vui. Rất.... Hạnh phúc! Một chút hạnh phúc nhỏ bé giữa dòng đời mãi mãi không trở lại.

Sakura khẽ nâng bàn tay đang buông thõng xuống của Sonomi, và xiết thật chặt.

“Cám ơn dì, vì tất cả. Dì biết không, dì Sonomi. Đối với mẹ, ‘Người quan trọng nhất’ không phải là ba, không phải là anh Touya, cũng không phải con. ‘Người quan trọng nhất’ của mẹ, chính là dì, SONOMI DAIDOUJI!”

Sonomi khẽ cười. Đôi mắt bà từ từ nhắm lại. Máu rỉ ra, đỏ thẫm chiếc áo. Phải chăng, chính sự đau khổ bà đã chịu đựng đã quá đủ để trả thù? Tất cả đã kết thúc. Nhưng bà không phải là người sẽ đặt dấu chấm hết cho tất cả những chuyện này, cho dù chính bà là người khởi đầu.

“Em yêu chị, mãi mãi yêu chị, Sonomi!”

Nadeshiko đã cười rạng rỡ. Nó không oán trách, chưa một lần oán trách. Nó ghét máu, ghét những trận chiến, ghét gươm kiếm.

Nhưng....

Nadeshiko học kiếm, vì Sonomi mỗi ngày khổ cực luyện tập.

Nadeshiko giết người, vì không muốn một mình bàn tay chị dính máu.

Nadeshiko chiến đấu, vì không muốn nhìn dáng vẻ đơn độc của người chị trên chiến trường.

Tất cả đều không vì bản thân mình.

Cười.

Tiếng cười khan bật lên trong vắng lặng.

“Ta biết. Con bé ngốc nghếch ấy.... Nhưng, con biết không, Sakura? Có lẽ.... ta thực sự yêu thương nó. Nếu không yêu nó nhiều như vậy, có lẽ ta cũng đã không hận nhiều đến thế, không thù nhiều đến thế, và cũng không đau nhiều đến thế. Nếu ta không yêu nó.... Nếu ta không muốn nhìn thấy nó cười.... Nếu như... ta ghét nó, chỉ một chút ghét nó.... Nếu như... Nếu như...”

Giọng nói yếu ớt, nhỏ dần, nhỏ dần rồi ngừng hẳn, trả lại cho không gian sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Người phụ nữ gục đầu xuống thanh kiếm. Đôi môi vẫn thoảng nụ cười. Một nụ cười ngạo nghễ và đầy kiêu hãnh.

Sakura thả bàn tay đã lạnh ngắt. Đôi tay khê đung đưa trong cơn gió buổi sáng.

“Con.... Cũng rất yêu dì....”

Sakura rút thanh kiếm. Thân xác nhỏ bé rơi xuống nền đất, nằm lặng im trong vũng máu tung tóe. Những giọt máu bắn lên khuôn mặt nhỏ bé của Sakura. Đôi mắt xanh lục bảo ánh lên màu đỏ của máu, của những nỗi đau và hận thù. Máu của Sonomi, máu của những người cuối cùng còn ở lại trên thế gian.

Gió thổi bay quá khứ. Lãng quên tất cả. Bất chợt tự hỏi, mai sau còn ai nhớ tên những con người đã sống trong thời đại này? Máu đã đỏ, người đã ngã xuống. Để rồi 100 năm, 1000 năm sau, khi mọi thứ chỉ còn là sự đổ nát, còn ai có thể nhắc tên nhau?

Sự hào hùng, sự bi tráng, sự đau khổ, sự hận thù.... Tất cả đang chìm vào đồng đỏ nát của thời đại.

“CẤP BÁO!!! QUÂN TRIỀU ĐÌNH TẤN CÔNG!!!!”

Mặt trời lên. Bầu trời đang dần hửng sáng. Ánh sáng của thời đại. Ánh sáng của cuộc đời....

73. Chương 73:tan Vỡ

Syaoran ngược nhìn lên. Ánh sáng mùa xuân lạnh lẽ bao phủ không gian tăm tối, âm u. Thành Tây nằm lặng thình, ẩn hiện trong màn sương sớm. Hư ảo. Mọi thứ vốn dĩ đã không thật. Cả anh, cả mẹ anh, cả Sakura và mối thù truyền đời này. Những cái không thật rồi sẽ lại trở về với hư không. Ánh nắng nhạt màu đang dần dần đưa tất cả trở về với điểm khởi đầu của nó.

Sonomi Daidouji! Người phụ nữ đã gây ra tất cả những chuyện ấy. Cái tên đã xuất hiện trong những lá thư đầy nước mắt của Sasaki Midori và Li Yelan. Những lời tuyệt vọng nhất trong sự cùng quẫn muốn cứu hoàng hậu Kinomoto. Sự hi sinh của Li Hiroshi. Cái chết của Hidesawa Sasaki. Đường như mọi thứ đang quấn vào nhau, rồi tung lên như những sợi dây không thể tháo gỡ. Nhưng dần dần, từng mối, đã bắt đầu rời ra. Rồi mọi thứ sẽ kết thúc, nhanh thôi.

Vỡ kịch đã hạ màn. Tất cả cần phải được đưa ra ánh sáng. Nhưng mũi tên đã phóng đi không thể thu trở lại. Sau tất cả mọi chuyện, không thể quay trở lại từ đầu. Một lần nữa...

Cuối cùng thì, chính những người muốn bảo vệ công chúa Kinomoto và Clow, Li và Sasaki lại cũng chính là những người đã gây ra oán thù ngày hôm nay.

Nếu biết tất cả, Sakura vẫn sẽ hận anh chứ?

Nếu biết được sự thật 12 năm trước...

Syaoran lắc đầu, xua đi ý nghĩ vừa hình thành trong đầu mình. Ừ, cho dù cô có biết, nhưng những gì anh đã gây ra trong thời gian hiện tại đã quá đủ ột mối thù mới. Anh đã giúp cô, hay anh đã giúp Sonomi Daidouji? Đến bây giờ, chính anh cũng không hiểu.

Nhưng Sakura sẽ không biết. Anh sẽ không để Sakura biết. Cô sẽ vẫn hận anh như thế, vẫn đau buồn như thế, và sẽ sống thật tốt. Tất cả những gì quá khứ đã gây ra, hãy để một mình anh trả. Thế là đủ rồi.

“Mẹ đã chết để bảo vệ Sakura Kinomoto. Và bây giờ, tôi ở đây để giết kẻ mẹ tôi đã đổi cả mạng sống để bảo vệ...”

Syaoran quay sang nhìn Rika. Cô gái đáng thương ấy.... Đứa con gái bị bỏ lại, vì người mẹ xác định chết. Vì Hoàng hậu Nadeshiko, mẹ cô sẵn sàng bỏ lại cô, không một lần ngoái nhìn.

“Cô hối hận à, Rika?”

Cười.

“Nếu trong tôi còn có từ ‘Hối hận’, có lẽ tôi đã chạy thật xa khỏi nơi này. Tất cả những gì tôi gây ra, tôi sẽ tự trả”

Đôi mắt cô gái sẫm tối trong ánh sáng dịu nhẹ của bình minh. Đôi mắt buồn xa xăm. Đau khổ và bất hạnh.

“Cô sẽ không chết đâu, Rika...”

Tiếng nói kéo dài lặng thinh. Rika im lặng. Cô cũng tin vào điều đó. Một điều thật ngớ ngẩn và phi lí. Nhưng cô tin, bởi cô biết, cô vẫn còn việc phải làm.

Trận chiến cuối cùng, giữa những con người cuối cùng. Một cuộc sống mới. Một thời đại mới sẽ xuất hiện trong đồng cỏ nát của hận thù, trong máu và nước mắt. Đó sẽ là thiên đường, hay sẽ vẫn là địa ngục?

Cô muốn chờ. Rika muốn nhìn thử thế giới mà những con người này xây dựng lên.

Quân đội Kinomoto nghênh chiến. Những lá cờ màu hồng xanh bay phất phơ trong gió. Nhưng... người dẫn đầu đoàn quân không phải là Sonomi Daidouji.

Sakura Kinomoto!

Syaoran mỉm cười nhẹ nhàng. Từ khoảng cách này, anh không thể nhìn thấy ánh mắt của Sakura, nhưng anh vẫn nhìn thật kỹ khuôn mặt ấy. Vô cảm, và phẳng lặng. Cô đã biết chưa? Và hiện giờ, Sonomi Daidouji đang ở đâu?

Syaoran chợt hỏi mình đang mong chờ điều gì. Mong cô như một kẻ tàn ác, sẵn sàng giết cả người dì đã nuôi dưỡng mình, đúng như kế hoạch của anh? Hay mong cô vẫn là cô của ngày xưa, mỏng manh và đầy tình yêu thương?

Cười...

Từ một góc sâu nào đó, Sakura ấy vẫn sống. Anh vẫn tin tưởng vào một Sakura không bao giờ vấy máu. Một sự tin tưởng ngu ngốc...

“Lên đi, Rika. Hãy giết bất cứ ai cô muốn. Chúng ta sẽ cùng nhau chứng kiến, số mệnh đứng về phía ai...”

Rika nhìn Syaoran trong một thoáng. Anh đang cười, phải không? Nụ cười mỉa mai lạnh lẽo ấy. Giết bất cứ ai.... Anh tin tưởng rằng, Sakura Kinomoto sẽ không bao giờ chết bởi tay tôi, phải không?

“TẮN CÔNG!!!”

“TẮN CÔNG!!”

Hai tiếng hét vang lên cùng một lúc. Rika thúc ngựa xông lên. Ngay lúc ấy, con ngựa của Sakura hí vang. Quân lính hai bên lao vào nhau. Trong thoáng chốc ấy, Sakura đưa mắt về phía Syaoran. Anh vẫn đứng yên, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi, để mặc những quân lính phóng ngang qua mình. Bình thản.

Anh sẽ mãi mãi cười như thế, phải không?

Nếu anh biết sự thật ấy, anh sẽ thế nào, Syaoran?

Anh sẽ thôi hận cô chứ?

Nhưng.... Số phận đã được quyết định...

Roẹt.

Máu.

Xác người.

Sakura không biết cô đã giết bao nhiêu người. Từ lần đầu tiên cô giết một người lính ở “Xứ tuyết” năm ấy, đến bây giờ, bàn tay cô đã không còn run rẩy khi cầm kiếm giết người nữa. Bất kể họ là ai, gia đình họ thế nào, suy nghĩ của họ ra sao.... cô không quan tâm. Thật sự không cần quan tâm nữa rồi. Mọi thứ đổ vỡ tất cả. Tan nát tất cả. Cô có thể quan tâm không khi cô bắt buộc phải sống. Trong cái thời đại này, muốn sống, chỉ có cách chà đạp lên mạng sống của người khác mà thôi.

Một người.

Hai người.

...

Rất nhiều người.

Nakuru ghi thanh gươm, lia một vòng tròn. Những xác người bắn lên cao, rồi rơi xuống. Máu tung tóe như làn mưa mùa xuân. Cơn mưa đỏ! Mưa tanh tưởi. Qua làn máu đỏ lờm đến đáng sợ, Sakura bắt chợt đưa mắt về phía Syaoran. Nhưng... Anh đã biến mất.

Sakura chợt hoang mang. Anh đang ở đâu? Cô lia mắt đi khắp một khoảng rộng. Chỉ thấy máu, thấy xác người, thấy những tiếng la hét.... nhưng không thấy anh. Anh đã trở về ư? Anh bỏ mặc cô lại đây, phải không, Syaoran?

Cô phóng ngựa đi, thanh kiếm sẵn sàng giết tất cả những ai lao lại phía cô. Xin đừng biến mất một lần nữa, Syaoran...

Từ cánh trái, quân đội do Yukito dẫn đầu lao đến tiếp ứng. Đã có sự đề phòng từ trước, nên chỉ trong một đêm, khi Sakura đang nói chuyện với Sonomi Daidouji, anh đã huy động được quân đội từ thành Nam đến, sẵn sàng tiếp ứng.

Từ cánh phải, tướng quân Amamiya thét vang lao vào trận chiến. Từ vài ngày trước, nhận được tin báo của quân sư Yukito Tsukishiro, ông đã ngay lập tức điều binh, đến thành Tây, bắt đầu cuộc chiến.

“Anh Yukito...”

Sakura ngạc nhiên. Từ khi nghe tin quân triều đình tấn công, không thấy anh, cô thoáng chút lo lắng. Nhưng lòng tin của cô dành cho anh chưa bao giờ thay đổi. Trên chiến trường, khi nhìn thấy anh, bất giác Sakura cảm thấy nhẹ lòng.

“Em đang tìm Syaoran à?”

Yukito nhìn thật lâu vào đôi mắt vô vọng của Sakura. Ai thắng, ai thua, dường như không còn quan trọng nữa. Anh thở dài. Giá như, cứ để quá khứ ngủ yên trong đồng hoang tàn của cung điện năm ấy. Giá như, anh và Touya không trở lại....

“Đi đi, Sakura. Anh nghĩ rằng, cậu ta đã vào trong thành rồi. Em hãy đuổi theo đi. Ở đây, mọi chuyện cứ để anh lo!”

Sakura mỉm cười, phóng ngựa ngược trở lại vào thành. Nakuru yêu cầu được đi theo, nhưng ngay lập tức Sakura ra lệnh cho hắn tiếp tục phụ giúp Yukito và lão tướng Amamiya. Syaoran đi một mình. Cô biết chắc như vậy. Và cô sẽ gặp anh, chỉ một mình. Cô muốn kết thúc tất cả những việc này.

Anh đang chờ tôi phải không, Syaoran?

Sakura ghìm cương ngựa, để mặc con ngựa lang thang chậm rãi. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô bước vào Tây điện – lãnh địa của gia tộc Li. Quang cảnh hoang tàn và đổ nát, đổ nát như chính vương quốc Clow. Chỉ là những hận thù, toan tính cá nhân, tất cả được bao biện bởi một lý tưởng cao đẹp. Cứu giúp? Giải phóng? Tự do? Một thời đại mới? Chẳng là gì cả. Rồi mọi thứ sẽ lại chìm vào trong đồng đổ nát ấy, một lần nữa...

Mùa xuân mang theo hơi lạnh cùng những ngọn cỏ non xanh. Sakura bắt chợt tự hỏi, đã bao nhiêu năm trôi qua? Năm nay cô đã 22 tuổi, vậy mà chính cô cũng không nhận ra. Ngược mắt nhìn những cảnh lộng non mơn mớn, vút ngang, chẳng đợi chờ, thoáng chốc đã thấy tán lá dày với những nụ hoa mùa hè. Nhắm mắt lại, khi mở ra, ngạc nhiên nhận ra lá vàng đã lả lướt theo làn gió nhẹ. Bước chân ra ngoài, tuyết đã lặng lẽ rơi. Mùa vẫn cứ trôi qua như thế. Thời gian không ngừng lại. Vạn vật đổi thay. Vậy mà tại sao, có những thứ không bao giờ thay đổi?

Trái tim của cô.

Nỗi đau của cô.

Sự thù hận của cô.

Cô hiểu rõ hơn bao giờ hết. Đó là những thứ không bao giờ thay đổi.

Sakura thúc ngựa. Con ngựa nuôi tiếc ngoái nhìn ngọn cỏ non, rồi phóng đi. Những ngọn cỏ non rợp mình dưới móng ngựa. Chà đạp tất cả. Bỏ mặc tất cả. Nguyên tắc vốn dĩ đã là như thế.

Con ngựa ngừng lại. Lặng thinh. Không gian lặng im, trái tim loạn nhịp. Trái tim cô không thay đổi. Vẫn đập mạnh khi gặp Syaoran. Cho dù bao nhiêu năm sau cũng không thay đổi, bất kể chuyện gì xảy ra. Cô tin như thế.

Giữa lớp gạch đổ vỡ của Tây điện, Syaoran dựa lưng vào tường, trầm ngâm nhìn lên những đám mây đen lững lờ trôi. Khuôn mặt nghiêng, in hình trong thứ ánh sáng hư ảo. Trời mùa xuân, mùa xuân với màu mưa và màu xanh. Anh thích màu xanh, nhưng có lẽ anh thích màu xanh của mùa hè hơn là màu xanh mang chút u ám của mùa xuân. Mùa hè....

“Đến rồi à, Sakura?”

Syaoran khẽ cười, vẫn ngược mắt lên cao, không hề quay lại. Sakura buồn, một nỗi buồn vô cớ. Cô đã ước, ước có thể nhìn thấy bản thân mình trong ánh mắt màu hổ phách ấy. Trong mắt anh, hiện giờ cô như thế nào? Thiên thần hay quỷ dữ? Nhưng anh vẫn gọi tên cô, như xưa nay vẫn vậy.

Sakura im lặng. Syaoran không nói gì. Giữa khoảng lặng bao la của trời đất, hai con người ấy chìm vào suy tư của mình. Thanh kiếm đeo trên người bắt chợt trở nên nặng nề. Nặng nhưng không rơi xuống. Không bao giờ rơi xuống.

Syaoran quay lại, trong thoáng chốc ngắn ngủi ấy, Sakura đã không kịp quay đi. Cô hối hận vì mình đã không làm việc đó sớm hơn, bởi khi nhìn vào đôi mắt hổ phách ấy, cô không thể nào quay đi được nữa. Cô nhìn thật sâu vào đó, cảm nhận trái tim mình đập, cảm nhận lòng quặn lên một nỗi đau. Vẫn đôi mắt ấy, dịu dàng và trầm lắng. Anh có thể dùng đôi mắt dịu dàng ấy để nhìn tất cả mọi người sao, Syaoran? Nhìn và chém giết.

Hay phải chăng, ánh mắt ấy chỉ dành riêng cho cô?

Mọi suy nghĩ vụt thoáng qua, rồi trôi tuột vào khoảng không bao la. Suy nghĩ của cô ngừng lại khi Syaoran bước đến gần. Lớp gạch vụn vỡ, bụi mù mịt. Trong đôi mắt của anh, hình ảnh cô hiện lên trong đó, rõ nét và không thay đổi. Chưa bao giờ cô thay đổi. Sakura chợt nhận ra điều đó khi đứng trước mặt Syaoran. Đứng trước anh, cô mãi mãi là Sakura ở tuổi 15, độ tuổi của một cô gái lần đầu tiên biết đến thứ tình cảm khác lạ với một người con trai.

“Anh đã chờ tôi, phải không?”

Sakura ngáp ngừng. Cô muốn lùi lại, nhưng cô không thể. Hơi thở của Syaoran phảng phất, rất gần. Mùi hương vốn dĩ quen thuộc ấy chợt làm cô bối rối. Nhưng.... Bữa tiệc cuối cùng cũng đã đến lúc kết thúc.

“Tôi đã chờ cô.... Chờ rất lâu.... Chờ đến khi cô tìm thấy tôi...”

Trò chơi cút bắt. Trò chơi của những kẻ ôm trong tim nỗi hận, sự sai lầm và tất cả những ghen tuông, tị nạnh. Mọi thứ đang dần dần chìm sâu trong lớp bụi tung lên, che mờ quá khứ. Anh đã chờ, và cô cũng chờ. Chờ đợi một ngày nhất định phải xảy ra.

“Anh đã chờ tôi... Chờ để chết dưới tay tôi sao?”

Syaoran bật cười. Tiếng cười buồn buồn, nhưng thú vị. Anh nhìn đôi mắt xanh lục bảo của Sakura, khẽ mỉm cười. Màu xanh ấy là màu anh thích. Thích, và không chỉ đơn thuần chỉ là “thích”.

“Cô đã giết Sonomi Daidouji, phải không?”

“Anh đã biết rồi sao?”

Sakura giật mình, chờ đợi. Rồi cười thầm. Cô đang hi vọng điều gì? Cô đang mong chờ điều gì? Một thoáng giũu cột bản thân, cô dùng ánh mắt đầy vẻ căm hận nhất có thể để nhìn Syaoran. Nhưng dường như không thể. Khi ngược lên, cô nhận thấy, anh đang cười. Nụ cười cô đã đợi chờ.

Anh cười. Bởi anh đã đến quá chậm. Terada nói đúng, nếu để Sakura biết, Sakura sẽ rất đau lòng. Anh đã cố gắng tạo nên một Sakura tàn ác, nhưng vẫn lo sợ, bởi niềm tin trong anh chưa bao giờ thay đổi. Ngay cả trong khoảnh khắc này, anh vẫn tin.

“Còn cô thì sao đây, Sakura? Cô đã biết những gì?”

Sakura khó chịu:

“Tôi đang hỏi anh mà!”

“Ừm... có thể nói là, tất cả, được không nhỉ?” – Syaoran cười – “Sakura, trước đây tôi từng nói, đến ngày kết thúc, tôi sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của cô. Có lẽ hôm nay, tôi sẽ thực hiện lời hứa ấy. Tôi sẽ trả lời tất cả, cho dù câu hỏi gì đi nữa... Nhưng, hãy cho tôi biết, cô đã biết những gì rồi, Sakura? Toàn bộ? Hay chỉ một phần quá khứ?”

Sakura im lặng. Ngay tại đây, mọi thứ sẽ kết thúc. Cô muốn gặp anh. Cô vẫn luôn muốn gặp anh, dù ngập chìm trong những trận chiến, những toan tính, những máu và nước mắt. Cô muốn hỏi anh tất cả mọi thứ, cô muốn hỏi anh như cô vẫn hỏi những ngày mới gặp. Nhưng tất cả câu hỏi cô muốn anh trả lời, không phải quá khứ, không phải tương lai, mà là hiện tại. Không phải thời đại, không phải gia tộc, mà chỉ có riêng anh và cô. Tất cả gộp lại, chỉ có một câu mà thôi....

“Bác Wei, quản gia nhà Akizuki, người đã nuôi dưỡng tôi, là... Li Hiroshi” – Sakura nói chậm rãi. Có lẽ đây là thông tin cô muốn Syaoran biết nhất.

“Tôi biết”

Syaoran uể oải ngồi xuống chỗ anh đã ngồi khi Sakura mới đến, dựa lưng vào tường, nhưng đôi mắt không hướng lên trên đám mây trời lặng lẽ, mà xoáy thẳng vào khuôn mặt Sakura. Đôi mắt ấy khiến Sakura thoáng bối rối. Hận thù, đau khổ.... Tất cả đều không đủ mạnh để ngăn cản trái tim cô đập loạn nhịp.

“LiYelan và Sasaki Midori.... Có lẽ.... chính là ân nhân của tôi”

“Tôi biết”

“Kẻ đã giết mọi người... Kẻ đã gây ra cuộc thảm sát.... là.... Dì Sonomi...”

“Tôi biết! Sonomi Daidouji.... Ha...”

“Gia tộc Li...” – Sakura ngập ngừng. Tất cả vốn dĩ đã đi sai quỹ đạo của nó, ngay từ 20 năm trước, bánh xe số phận đã lệch khỏi đường đi – “...không tiêu diệt Kinomoto... Chỉ là.... Gia tộc Li đã giết ba mẹ tôi.”

Sakura nhìn Syaoran, như dò xét. Syaoran mỉm cười, khẽ khàng. Anh bước đến trước mặt Sakura, quan sát cô thật lâu, để biết rằng, cô vẫn đang ở đó, rất gần. Dường như chỉ đưa tay ra là có thể chạm vào, nhưng chặn giữa khoảng cách gần đó là một bức tường vô hình, không thể vượt qua.

“Nếu vậy.... cô muốn thế nào đây, Công chúa? Sẽ trả ơn chúng tôi, hay sẽ tiêu diệt toàn bộ để trả thù?”

Sakura hơi lùi lại, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt Syaoran. Cô không thể quay đi.

“Li Yelan bảo vệ tôi..... Li Hiroshi bảo vệ tôi.... Vì Clow. Và cũng vì Clow, Li Hiroshi giết ba tôi. Vì Clow, Li Yelan giết mẹ tôi. Đối với cái quá khứ ấy, tôi chỉ là một công cụ. Và đối với anh cũng vậy, phải không?”

Sakura chờ đợi. Syaoran cười. Anh nhẹ nhàng cầm những lọn tóc của Sakura. Hương thơm vẫn dịu dàng, chưa bao giờ thay đổi.

“Đối với tôi, cô không phải là công cụ”

“Vậy đối với anh, tôi là gì?”

Syaoran buông tay. Anh đi lướt ngang cô, đưa mắt nhìn theo cánh chim vụt bay ngang.

“Đối với tôi, cô không phải là công cụ, không phải cuộc sống, lại càng không phải sinh mạng... Cô là Sakura, luôn luôn là như thế, phải không?”

“Đừng có trả lời nửa vời!”

Sakura giận dữ. Anh đang nói dối. Anh nói sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của cô, nhưng vẫn giữ thói quen nói chuyện ấy. Kiểu nói chuyện khiến cô bực mình.

“Ừm, vậy cô không phải ‘Sakura’ sao? Vậy... cô muốn là gì đây?”

Sakura đỏ mặt. Cô đã mong chờ điều gì? Mong một điều không thể có. Anh vẫn luôn như vậy. Đối với cô, anh vẫn luôn là một giấc mơ. Một giấc mộng đẹp hay một cơn ác mộng? Cô không biết, chỉ biết rằng, đó là một giấc mơ không thật.

“Tôi.... Sẽ TRẢ THÙ! Mạng sống của ba mẹ, của anh hai, đã quá đủ để trả ơn. Tôi sẽ trả thù cho những người dân Kinomoto đã chết. Tôi sẽ trả thù cho ‘Tứ đại hội pháp’, tôi sẽ trả thù cho Akane, cho Hiyula, cho các trưởng lão.... Tôi sẽ trả thù, cho chính tôi....”

Syaoran chỉ cười. Nụ cười muôn thuở của anh.

“Tôi hiểu” – giọng anh nhẹ bẫng – “Tôi chưa bao giờ thù hận. Nhưng, tôi biết giữ lời hứa của mình. Cô biết không, Sakura, tôi đã thề, thề khi mẹ tôi ra đi, tôi thề sẽ giết Sakura Kinomoto...”

Gió thổi mang lời nói bay xa. Vắng lại trong không gian, một nỗi đau, một nỗi buồn. Mưa rơi. Lặng lẽ. Mưa mùa xuân. Sakura ngược nhìn lên, để cơn mưa xoa vào mặt. Cơn gió thổi, tiễn đưa một thời đại.

“Tôi nhất định sẽ sống! Vì đó là ‘ước nguyện’. Ước nguyện của Naoko, của Bhamaru, và của Seiza. Anh Touya, Tomoyo và cả Eriol đã muốn tôi sống. Tôi sẽ không bao giờ chết dưới tay anh!”

Cười.

Mưa. Rát trên làn da.

“Có lẽ cô không tin đâu, nhưng tôi thật sự vui mừng khi nghe cô nói vậy....”

Thanh kiếm vung lên trong cơn mưa. Sakura nhảy lùi lại. Cô vẫn muốn nói thêm một điều gì nữa. Cô muốn nhìn anh thêm chút nữa. Chỉ một chút nữa thôi.

Mưa vẫn rơi. Lạnh buốt.

Sakura đưa kiếm lên đỡ. Phảng phất đâu đây nụ cười của Syaoran. Nụ cười dịu dàng ấy, mãi mãi cô ghi thật sâu trong tim.

Tiếng mưa rơi trên nền gạch, vỡ tan. Tiếng kim loại chạm vào nhau, đau nhói. Tiếng trái tim, vụn nát.

“Tên tôi là Li Syaoran. Còn hai cô?”

“Tạm biệt nhé. Tôi hi vọng mình sẽ không phải gặp lại cô, Sakura.”

Syaoran không ra đòn, chỉ tránh những đường kiếm của Sakura, vẫn mỉm cười, như đùa giỡn với cả thế gian. Sakura đưa kiếm đi, nhanh và mạnh, dường như theo một quán tính nhất định. Kí ức xưa ủa về. Đường như một phần nào đó trong cô đã chết. Chết thật sự.

Mưa đang nặng hạt. Thanh kiếm trên tay bỗng chốc trở nên trĩu nặng.

“Thế này nhé, tôi đang đói. Nếu bây giờ tôi về nhà thì cũng phải đợi một lúc nữa mới được ăn. Vì thế, ngay lúc này, tôi phải ăn những món ăn mà anh đang thấy trước mặt. Nãy giờ quan sát tôi, tôi nghĩ chắc anh cũng đoán được tôi ‘có vẻ’ đã không mang theo tiền. Do đó anh cần đãi tôi bữa này. Hết!”

“Hết???”

“Anh là Syaoran phải không? Li Syaoran? Không biết anh có còn nhớ người trèo tường vào nhà anh để lấy một chiếc nơ cột tóc và bị anh nghi là ăn trộm?”

“Này, có ai nói với anh là anh rất khó ưa chưa?”

Syaoran bật cười khe khẽ. Nếu thời gian quay ngược trở lại mùa đông năm ấy, nếu có thể một lần nữa ngồi trong quán “Hoa cúc trắng”, nếu một lần nữa, người con gái kì lạ ấy mang hết những đĩa thức ăn của mình đặt trước mặt anh, chắc chắn anh sẽ vẫn mỉm cười gật đầu. Anh sẽ vẫn quen với cô, vẫn muốn gặp cô, và cuối cùng, vẫn yêu cô như anh đã yêu cô.

Dù thời gian trở lại, dù bao nhiêu lần đi nữa, anh vẫn yêu cô.

Anh chưa bao giờ hối hận. Và sẽ không bao giờ hối hận.

“Thế nào, cô thấy nhớ tôi rồi à?”

“CÒN LÂU Á. TÔI MÀ THÈM NHỚ ANH À?”

“Tôi đùa thôi mà. Cô không nhớ tôi nhưng tôi thì nhớ cô đấy!”

“SYAORAN!!”

“SAKURA, NGUY HIỂM...”

“Cô có bị thương không?”

Sakura mỉm cười. Vẫn luôn như thế, khi gặp nguy hiểm, cô đã gọi tên anh. Bất cứ lúc nào cũng vậy. Bởi cô biết, khi ở bên anh, cô sẽ luôn an toàn.

Nhưng bây giờ, nếu gặp nguy hiểm, cô có thể gọi tên anh không?

Và nếu cô gọi, anh sẽ đến, như xưa nay vẫn vậy chứ?

“Li Syaoran? Đây là đâu vậy? Chẳng lẽ anh cũng xuống địa ngục rồi sao? Ôi, tội nghiệp quá! Chắc lúc trước anh làm việc xấu hả? Anh xuống địa ngục thì còn nghe được, tại sao tôi cũng phải xuống nhỉ?”

“Ha ha, tại sao tôi xuống nghe được mà cô thì không được?”

“Bởi vì tôi là người tốt!”

“Anh cứu tôi à? Tại sao anh lại biết tôi ở đâu mà cứu?”

“Kero là con chó được tôi huấn luyện từ nhỏ, nên có thể gọi nó là một con chó cảnh bình cũng không sai. Dù nó có hơi ngốc nhưng nhiều khi cũng được việc. Chính nó chạy về báo cho tôi biết. Người nhà cô đang lo cho cô lắm đấy. Eriol đã đến đây gây sự với tôi vì hắn nghĩ là tôi giấu cô đi. Khi Eriol vừa về, tôi đang định đi tìm cô thì Kero chạy vào. Nó đã dẫn tôi đến căn nhà cô bị nhốt, lúc đó đã cháy gần hết. Tôi cứ tưởng cô tan ra với đồng tro đầy rồi, không ngờ cô chỗ cô nằm lửa chưa lan đến.”

Sẽ không bao giờ anh nói cho cô biết, ngày hôm ấy, anh đã nói dối. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn không quên cảm giác sợ hãi khi ấy. Chưa bao giờ anh sợ bất cứ điều gì, nhưng hôm ấy, anh đã sợ. Anh đã giữ vẻ mặt bình tĩnh khi nghe Eriol báo tin Sakura biến mất, để rồi sau đó, lao đi thật nhanh giữa màn đêm đen mịt mùng. Anh đã tìm kiếm trong cơn hoang mang cùng cực, trong sự sợ hãi đến không cất được lời. “Nếu có chuyện gì xảy ra...”... Suy nghĩ ấy bóp nghẹt lấy tâm trí anh. Đường như hôm ấy, anh là một con thú vật nổi loạn, không thể kìm hãm. Anh muốn tiêu diệt cả thế giới.

Ngày hôm ấy... Ngày khói lửa quện cùng mùi máu và hận thù... Ngày hôm ấy, anh vội vã chạy vào đám lửa đang cháy, điên cuồng đập phá tất cả những thứ cản đường.... Trong ngọn lửa lừng lờ liếm lên những ngọn cỏ khô, anh như muốn gào lên khi nhìn thấy cô nằm lặng im, để mặc ngọn lửa đang dần lan đến. Anh ôm lấy cô, trong cái giá lạnh của tâm hồn.

Mùa hè năm ấy.... xa xôi trong ký ức....

Syaoran không bao giờ quên, cảm giác giận dữ của anh. Đường như khi ấy, anh có thể giết ngay Rika mà không cần để ý đến bất cứ điều gì. Không có lời thề với mẹ, không có lời hứa, không có bất cứ điều gì. Đơn giản vì Sakura đã gặp nguy hiểm, thế thôi. Anh muốn chém giết tất cả. Anh muốn giết bất cứ ai đang nhắm vào người con gái ấy.

Mùa hè ấy, anh tưởng mình sẽ hận. Anh đã muốn ngồi im, nhìn Sakura chết. Kinomoto! Kẻ anh đang muốn tiêu diệt. Nhưng anh không thể. Anh vẫn bình thản, và con tim không gọn sóng ấy đã bắt đầu đập. Cuồng loạn!

Ngày hôm ấy... Ký ức, vỡ tan...

“Không cần phải cảm ơn tôi đâu, Sakura. Tôi chỉ muốn giúp cô những gì có thể, dù chỉ là một việc nhỏ. Đừng lo, Sakura. Tôi sẽ còn giúp cô đấy, giúp cô lần cuối với tư cách ‘BẠN BÈ’ ”

“Không phải với tư cách bạn bè thì có nghĩa là với tư cách khác, đơn giản thôi mà.”

“Tạm biệt! Không.... là vĩnh biệt cô bạn Sakura Akizuki...”

Trong những mảnh kí ức vụn của mình, Sakura chợt nhớ. Phải chăng, cái đêm anh cứu cô khỏi đám lửa, khi Rika Sasaki muốn giết cô, anh đã biết tất cả? Biết cô là Sakura Kinomoto. Biết cô là kẻ anh phải giết. Vậy tại sao anh vẫn cứu cô?

Anh cứu cô. Và anh giúp đỡ cô.

“Syaoran, anh là kẻ thù của tôi, của cả gia tộc tôi, sẽ có ngày tôi giết anh. Anh không sợ sao?”

“Sợ chứ. Ai mà chẳng sợ chết!”

“Sao anh lại cứ xuất hiện trước mặt tôi - kẻ thù của anh một cách ngang nhiên vậy?”

Anh xuất hiện trước mặt cô lúc cô cần nhất, lúc cô đau khổ nhất. Anh lặng lẽ ngồi bên cô để cô có một giấc ngủ sâu. Anh có mặt khi cô lo lắng một mình giữa một đất nước xa lạ, những con người xa lạ. Cô có thể có quyền được hi vọng không?

Phải rồi, ai cũng sợ chết. Nhưng anh thì không. Cô biết, anh không bao giờ sợ chết.

“‘Tư cách khác’ là tư cách gì?”

Syaoran mỉm cười. Anh vẫn không đánh trả. Nhưng trò chơi sắp kết thúc.

“Là ‘kẻ thù’! Sakura, tôi sẽ đi bên cạnh cô, với tư cách là kẻ thù của cô!” – Syaoran vung kiếm lên trước mặt Sakura, nhẹ nhàng.

Sakura nhìn thanh kiếm đang lao lại phía mình, bình thản.

7 năm trước, anh đã nói sẽ dạy kiếm cho cô.

7 năm trước, anh đã nói sẽ bảo vệ cô.

7 năm trước, anh đã cùng tạo ra những kí ức mới cho cô.

Rồi sau đó, anh biến mất khỏi con đường cô đang đi, bước trên một con đường hoàn toàn khác – con đường cô không thể bước vào.

“Nhưng.... Syaoran, tôi không muốn anh đi bên tôi...”

Thanh kiếm của Sakura đưa lên cao, chờ đợi. Syaoran đã thật sự ra tay. Anh muốn nhanh chóng đặt dấu kết thúc ọi chuyện. Cho quá khứ đời trước, cho sự thật trong đồng hoang tàn đổ nát của cung điện, cho tuổi 16 của mình, cho những bông hoa anh đào tan tác trong khu vườn trống. Đã đến lúc bánh xe định mệnh trở về với đúng vị trí của nó.

Hai bóng người... Hai thanh kiếm chạm vào nhau, hoang mang...

Tan vỡ...

Cả quá khứ, cả hiện tại, cả tương lai...

Chỉ còn lại những lớp bụi phủ mù lên tất cả...

.....

“Nếu có kẻ nào muốn giết cô, hay có kẻ nào kẻ kiểm sát cổ cô thì cô phải ra tay trước, dùng kiếm của mình hoặc kiếm của chính hắn, đâm thẳng vào ngực hắn. Phải thật nhanh chóng, mạnh mẽ, dứt khoát, không được chần chừ. Vì chỉ một chút do dự thôi, cô sẽ chết.”

.....

“Ngay từ ngày ấy, anh đã biết kết quả sẽ thế này rồi, phải không?”

Thanh kiếm của Syaoran chĩa thẳng vào cổ Sakura. Máu... Nhỏ giọt. Máu lặng lẽ chảy, thấm đẫm chiếc áo. Máu rơi trên những lớp gạch đang ố màu thời gian. Máu theo thanh kiếm, chảy xuống tay. Syaoran mỉm cười, nhìn thanh kiếm đâm xuyên qua ngực mình. Không đau đớn. Nhẹ nhàng.

Hai trái tim đau nhói trong cùng một nhịp đập. Hai dòng máu chảy.

Chỉ một nỗi buồn. Chỉ một nỗi đau.

Máu loang lổ.

Syaoran gục xuống. Sakura vòng tay đỡ lấy anh. Cô đã từng ước ao, nếu có một cuộc sống bình thường, có lẽ cô sẽ đỡ lấy anh khi anh gục ngã, sẽ ở bên anh như cách anh vẫn ở bên cô, sẽ an ủi anh trong những đêm dài đầy mộng mị. Và bây giờ, cô đỡ lấy anh khi anh đang đặt bước chân đến với tử thần.

“Cô hối hận không, Sakura?”

Giọng anh vang lên nhẹ nhàng. Anh nằm trên nền gạch, mỉm cười. Thanh kiếm vẫn xuyên ngang người anh, lạnh lùng. Sakura dùng tay nâng đầu anh lên. Cô vòng tay mình để ôm lấy thân thể đầy máu của anh. Cười... Đau đớn....

“Anh đã từng nói, không giết anh, nhất định tôi sẽ hối hận...”

“Ừ...”

Giọng Syaoran nhẹ bẫng. Bình yên đến lạ lùng. Trong thoáng chốc ấy, dường như anh cảm thấy cảnh vật đang biến đổi. Quá khứ bất chợt quay trở lại, bên ngôi mộ của một người con gái hiền dịu, trong mùi hương mê hoặc của hoa mộc lan. Ngày hôm ấy, Sakura đã đứng yên trong vòng tay anh. Và bây giờ, anh nằm im lặng trong vòng tay cô. Ngày ấy, cô xóa đi sự rối loạn trong trái tim anh. Còn hôm nay, anh thấy lòng nhẹ nhàng khi cảm nhận hơi ấm của cô và cái lạnh của sự chết chóc.

“Tại sao anh không tránh? Đường kiếm ấy, anh hoàn toàn có thể tránh được...”

“Bởi vì tôi không tốt bụng như cô, Sakura.... Tôi chưa bao giờ sống vì người khác như cô...”

Sakura im lặng. Cô không hiểu hết những gì anh nói, nhưng cô không hỏi. Cô chỉ nhìn thật sâu vào đôi mắt màu hổ phách trong suốt ấy, chợt thấy lòng nhẹ nhõm kì lạ. Không đau đớn, không gào thét. Dường như đôi mắt ấy đang cười. Anh đang cười, nụ cười giống như những ngày đầu tiên cô gặp anh. Không thù hận, không toan tính.

Cô xiết tay quanh người anh. Máu đang chảy, thật nhiều. Bàn tay Sakura đỏ màu máu. Nhưng cô muốn ôm anh thêm một chút nữa, để ôm trọn lấy thân thể anh, để biết rằng anh đã từng tồn tại.

“Đối với tôi...” – giọng Syaoran yếu ớt, nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn cô, dịu dàng – “...cô không phải là cả cuộc sống, không phải là sinh mạng, càng không phải công cụ. Với tôi, cô không phải là hi vọng, cũng không phải mục đích sống. Đối với tôi, cô chỉ là cô thôi, Sakura. Chỉ cần cô là cô, thế là đủ rồi...”

Sakura gật đầu. Syaoran cười nhẹ nhàng. Nhưng cô không thể cười được nữa. Thân xác anh đang lạnh dần đi trong vòng tay cô. Cô muốn hét lên, cô không muốn anh rời xa cô, nhưng giọng nói dường như đã từ bỏ cô. Cô chỉ im lặng nhìn anh. Không đau xót, không cảm xúc. Trái tim cô đã hoàn toàn đóng băng. Cô đã chết, chết cùng nhát kiếm cô đâm vào ngực anh. Anh đã thành công. Anh đã giết hoàn toàn Sakura Kinomoto.

“Rút thanh kiếm ra đi, Sakura!”

Sakura đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, đưa mắt nhìn Syaoran. Anh chỉ nhìn lại cô, chờ đợi. Máu tung tóe. Làn mưa mùa xuân thấm đẫm màu máu. Mưa làm ướt lớp áo đỏ. Mưa mùa xuân, nhẹ mà dai dẳng. Mưa mùa xuân, lạnh đến tận tim.

Syaoran đưa tay lau những giọt máu của chính mình trên khuôn mặt Sakura. Cười... Anh nói bằng giọng đùa cợt. Anh đùa với chính tính mạng của mình.

“Cô có thể cúi xuống đây một chút được không, Sakura? Có lẽ tôi không đủ sức để ngồi lên rồi”

Đầu óc Sakura đã hoàn toàn không hoạt động thêm nữa. Cô cúi xuống, cảm nhận hơi thở của anh phảng phất trên khuôn mặt mình. Cảm nhận nhịp tim anh yếu ớt trong lồng ngực. Cô cúi xuống, để hít thật sâu hương thơm dịu dàng mà dường như cô đã rất quen thuộc. Cô ghé tai lại thật gần, để lắng nghe giọng nói của anh len lỏi trong trí óc.

Chỉ một câu nói. Giản đơn. Chợt vỡ tan.

Anh vẫn mỉm cười...

Còn cô bật khóc....

Gần 20 năm nước mắt không thể chảy, để hôm nay, nước mắt thấm đẫm trên gò má cô.

Những giọt nước mắt lăn dài, nhỏ xuống theo làn mưa phùn lạnh. Đau khổ, uất hận, yêu thương.... Tất cả ùa ra, thành những giọt nước mắt. Sakura ôm chặt lấy Syaoran, để mặc nước mắt chảy xuống khuôn mặt

đầy máu của anh. Những giọt nước trong veo, trào ra trên khóe mi, xóa tan đi lớp bụi thời gian, để cô nhận ra cô đã yêu anh hơn những gì cô biết.

Hơn cả hận thù, hơn cả nỗi đau, hơn cả sự hối hận, hơn cả nỗi xót xa. Cô đã yêu anh nhiều hơn tất cả mọi thứ.

“Syaoran....”

Cô khóc. Cô khóc để gọi tên anh, trong cơn mưa đang mỗi lúc một nặng hạt. Đất trời trắng xóa màu nước. Mưa mùa xuân, lạnh tái tê... Văng lại trong không gian, tiếng vó ngựa phi....

“Syaoran...”

“Syaoran....”

“Syaoran....”

“Syaoran....”

.....

Sakura nâng Syaoran lên cao hơn, để có thể dựa vào vai anh, để tiếng gọi của cô vọng vào thật sâu trong tiềm thức của anh. Bàn tay Syaoran khẽ nắm chặt lấy tay cô. Vẫn mạnh mẽ, vẫn ấm áp, dù trời mưa thật nhiều.

“Hối hận rồi sao, Sakura?”

Anh nhắc lại câu hỏi một lần nữa. Sakura lắc đầu. Cô không hối hận. Cô đau đớn, nhưng cô không hối hận. Cô không muốn anh chết, nhưng nếu thời gian quay ngược trở lại, cô vẫn sẽ giết anh.

“Tôi đã hi vọng.... tôi hi vọng có một ngày.... Sẽ giúp em có thể khóc... Em đã khóc.... Nhưng.... Đừng khóc vì tôi, Sakura.... Sau này... hãy khóc vì chính bản thân mình...”

“Syaoran....”

“Cám ơn vì đã gọi tên tôi... Cứ hận tôi thật nhiều, và phải sống thật tốt đấy.... Sakura...”

Anh cười. Cô gật đầu. Cô để mặc mình khóc. Cô để mặc cho đôi mắt anh nhắm lại. Anh ngủ trong cơn mưa nặng hạt. Mưa ướt mái tóc nâu. Mưa xóa đi tất cả những giọt máu đọng lại, trả lại cho anh vẻ bình yên trên khuôn mặt. Bàn tay anh vẫn nắm tay cô, nhưng không còn sự mạnh mẽ vốn dĩ. Bàn tay nói lỏng, rồi từ từ rơi xuống.

Mùa đông 7 năm trước, anh đã nắm tay cô bước ra khỏi khu rừng rậm rạp.

7 năm qua, anh vẫn luôn nắm tay cô dẫn đi.

Và bây giờ, anh buông tay cô, để mặc cô đi trên con đường dài... Một mình...

Sakura khóc...

Cô cầm hận anh.

Cô hận anh đã buông tay mình.

“Syaoran... Tôi không muốn anh đi bên tôi.... Tôi muốn anh mãi mãi nắm tay tôi...”

Giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt lặng im. Vỡ tan.

Sakura cúi xuống, đặt lên môi Syaoran một nụ hôn nhẹ. Nụ hôn đầu, nụ hôn cuối, nụ hôn chỉ của một mình cô. Nụ hôn vương vấn vị mặn của nước mắt.

“Syaoran.... Em.... yêu anh!”

Ở một phương trời nào đó, anh có thể nghe thấy không, Syaoran? Hay mãi mãi, anh không bao giờ biết điều ấy? Anh sẽ không bao giờ biết. Chỉ có mình cô giữ kín, thật sâu trong trái tim.

Sakura vùi mặt mình vào ngực Syaoran. Không có tiếng tim đập, không có hơi ấm. Chỉ có mùi tanh tươi khó chịu của máu và cái lạnh lẽo của thân xác vô tri. Cô không quan tâm. Cô ôm anh thật chặt. Những ngón tay bầu chặt như muốn níu kéo một cái gì đó đã đi xa mãi mãi. Những tiếng chân ngựa dồn dập rồi dừng lại. Tiếng ai đó đang gào thét bên tai Sakura. Cô lúc lắc đầu, giữ chặt hơn thân thể lạnh ngắt của Syaoran. Một bàn tay mạnh mẽ gỡ tay cô ra, cô kêu lên rồi tiếp tục giữ lấy Syaoran. Anh đã buông cô ra, nhưng cô sẽ tiếp tục nắm lấy tay anh. Có thể được không, Syaoran?

Tiếng gió gào thét bên tai...

Tiếng một ai đó bật khóc....

Hơi ấm của một bàn tay dịu dàng xoa đi những giọt nước mắt trên khóe mắt Sakura.

Không phải Syaoran. Không phải anh.

Sakura ngược lên, mông lung. Đôi mắt cô vô định nhìn về phía trước. Những khuôn mặt xa lạ lo lắng nhìn cô.

“Sakura... Buông Syaoran ra đi em. Hãy để cậu ấy nghỉ!”

“Công chúa, xin hãy buông ra đi. Công chúa...”

Sakura nhìn xuống, mỉm cười. Cô sẽ không buông tay. Nhất định không. Nếu cô buông tay, chẳng phải mọi thứ sẽ kết thúc sao? Cô đã chờ đợi ngày kết thúc này từ bao lâu, chính cô cũng không nhớ. Cô không hối hận vì kết thúc đến. Bởi cô biết, cho dù kết thúc thế nào đi nữa, cô cũng vẫn yêu anh.

Mưa gào lên như tiếng thét của tử thần. Gió đập xuống những lớp gạch cũ đổ nát. Sakura gục xuống trên thân xác lạnh ngắt thấm đẫm máu.

Một tình yêu.... Tan vỡ. Một kỉ ức... vụn nát, nhưng không biến mất. Mùa xuân năm ấy, cùng với cơn mưa, tất cả đều trường tồn. Tình yêu, hận thù, đau thương.... Tất cả vẫn còn ở lại, chôn sâu cùng với những lớp gạch vỡ rơi xuống trong mưa....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-duong-hanh-phuc>